

مَنْتَدَى إِقْرَأَ الشَّقَافِي

www.iqra.ahlamontada.com

دیوانی سالم

عہد دورہ حمان بہ گی صاحبقران

www.iqra.ahlamontada.com

للکتاب (کوردی ، عربی ، فارسی)

بہ گی دووہم

ساگر دنہوہ و لیگدانہوہ

مہلا عہدولکہریمی مودہرریس

فاتیح عہدولکہریم

محہمہدی مہلا کہریم

نامادہ کردن

سدیق سالیح

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

پدای داتلود کتابهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا الثقافی)

بۆدابەزاندنی چۆرەها کتیب:سەردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للکتب (کوردی ، عربی ، فارسی)

دیوانی سالم

عہدورپرہ حمان بہگی صاحبقران

ساغکردنہوہ و لیکدانہوہ

مہلا عہدولکہریعی مودہرریس

فاتیح مہلا عہدولکہریم

محمدہدی مہلا کہریم

نامادہکردن

سدیق سالح

سەرپەرشتى لەچاڤدراوه‌کانى بنکە: سەدىق سالىح

زنجیره: ۱۷۴

کتىب: دیوانى سالم، عەبدوڤرەحمان بەگى صاحبىقران
ساغکردنەوه و لىكدانەوه: مەلا عەبدولكەرىمى مودەررىس، فاتىح مەلا عەبدولكەرىم و
محەمەدى مەلا كەرىم

نامادەکردن: سەدىق سالىح

بەرگ: دووهم

پیتچىن: سەروان خەلیل

لەقالبدانى ناوەرۆك: لاس

نامادەکردنى كۆمپيووتەرى دەستنوس: سالىح بىچار

لەقالبدانى دەستنوس: يادگار ئەڤرەحمان

ڤووبەرگ: قادر مەرخان

خەتى ڤووبەرگ: ئەحمەد سەعید

ژمارەى سپاردن: ۱۸۵۴ى سالى ۲۰۱۵ى بەرپۆه‌بەرايه‌تى گشتى كتیبخانه گشتیه‌كان

هەموو مافىك بۆ (بنکەى ژين) پارێزراوه.

بنکەى ژين

بۆ ڤووراندنەوه‌ى كەله‌ڤوورى بەلگە‌نامەى و پۆژنامەوانى كوردى

عێراق: مەریزى كوردستان، سلێمانى: شەقامى ۱۱ پەنجەمەگروون، گەرمەكى ۱۰۷ بەراغان، ئەلەزى ژين- تەنپىشتى مەركەزى شەيخ فەزید
تەلەفون: ۰۵۳۳۰۱۲۹۲-۱، فاكس: ۰۷۷۰۱۲۸۴۶۳۳-۱، پان ۰۷۷۰۱۵۶۵۸۶۴-۰۷۷، كۆڤەك: ۰۷۵۰۱۱۲۸۳۰۹-۰، ڤ. بىنۆوتى پۆست: ۱۴، بەختیارى
پێگە: www.binkeyjin.com، تارنێهانی ئه‌مەزنى: info@binkeyjin.com

بەرپۆز خاتوو هێرۆ ئیبراهیم ئەحمەد ھاوکارى لەچاڤدانى ئەم كتیبەى كردووه

پیتی (ۆ)

-۱- (*)

عاقیبهت له ذندهتی دا که شمه که شتی زهحههتی تو
 مینههتی نایه سهرم، مهیمه نههتی مهینههتی تو (۱)
 میهری پروت بهسکی له دلمایه، شهوی هیجرانت
 نیمه یه که زه پره له پوژا هه وهسی پوئیههتی تو (۲)
 تو به چاو عهینی غه زالیی و له چاو عاشقی زار
 شییری خوونریزی شکاری نییههتی سهولههتی تو (۳)
 مهردومه که دی له نهظه، او وهکوو موویکی ضهعیف
 مونههکیس بوو که له ناز دیدیهی من، قامههتی تو (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە هەر له بەشی (غزلەکانی جەلیدە)ی (مان)دا هەیە.

کێشی عەرۆز: رەمەلی ههشتی مهخوونی سهخزوف.

(۱) مهینههت: موباره کی، پیرۆزی.

واته: گێره و کێشه زهحههت و نازاری تو، له نهجامدا بوو به خووشی بو من. پیرۆزی مهینههتی

تو، منههتی نایه سهرم که هههمیشه له دلماي و له جیا نایههوه. دیاره مهینههتی یار بو سالم رهحههته.

(۲) میهر: خۆر، خۆشهویستی.

واته: خۆری روومهت له شهوی جیایدا رهنده له دلدا جیگیره، له رۆژدا ئاره زووی بیهین

ناکهه. من له شهویدا رۆژم ههیه، له جیایدا خۆری روخساری تو له دلدا جیگیره.

یان واته: خۆشهویستیت له شهوی جیایدا له دلدا نهوهنده جیگیره، ههز ناکهه رۆژ بیههوه.

نیوهی یه کهمی بهیته که لهنگه.

(۳) خوونریزی: خوینریزی. سهولههت: ههلههت.

واته: تو به چاو خودی ئاسکی، بهلام له چاو عاشقی مات و مهلولدا له شییری خوینریزی

شکاری بهههلههتتری.

(۴) مهردومه که: گلینهی چاو.

نهمهکت حوججهتی خوبی بو له سهر سه فحهیی پرو
خاتیمهی حوسنه که وا «صح» هییی لی دا، خهتی تو (۵)
فیکرهیچی، که له لات نوقطهیه، "سالم!"، دهههنی
ههته عهقلیکی درشت، ئهر ئهمهته دیققهتی تو! (۶)

واته: که وینهی بالای تو هاته ناو گلینهی چاوم، گلینه که به کاریگری باریکی نارهدی تو،
وهك موویهك دهیناند.

(۵) نهمهك: خوی. حوججهت: بهلگه. خاتیمهی حوسن: ئهوپهری جوانی، دواچۆری جوانی.
«صح»: وشهیه که یا رستهیه که له کاتی نووسینهوهی دهقه که دا له بیر چوره، دوایی له نزیکه دهقه
ناتهواوه که وه له پهراویژدا نووسراوه ته وه و وشهیی راسته «صح» له کۆتایی ده درا. یانی رسته که
ههلهی تیندا نییه و به ههله به جهوت و ههله دانراوه.

واته: سویری و خویداریی تو به سهر لاپههیی رووته وه، بووه به بهلگهی سهلماندنی جوانیت.
نهمه مانای سه ره نجام خیرییه بو من که خهت و خالی تو بووته بهلگهی راستی و دروستی
داواکهم، که دهلیم تو زۆر جوانی و شیاوی ئه وهی ئیمه خۆمان بکهین به قوربانته.

(بوو) بر گهیه کی کورته، بۆیه به (بو) نووسراوه.

(۶) فیکرهیچی: بیر و بۆچوون پووچه ل و بی بناغه.

واته: سالم! بیر و زهینی تو شتیکی هیچ و پووچه، که لات وایه دهمی یار خاله! نه گهر وردبینی و
ورده کاریی تو ئهمه بی که دهمی یار به خال بشو بهیتی، بی گومان فام و هۆشت درشته و وردبین
نیت. پوختهی مهبهست نه وهیه که دهمی یار له خال بچوو کتره.

له سينه‌مدا سه‌دای نالینه بی تو
دلی زارم به‌سی غه‌مگینه بی تو (۱)
ئه‌به‌د وه‌ک من غه‌میش صاحب‌وه‌فایه
ره‌فایق و هه‌مده‌می دیرینه بی تو (۲)
هه‌ناسه‌ی سه‌ردی من دینتی زمستان
گره‌ی گهرمی دل‌م هاوینه بی تو (۳)
ده‌م تال و سه‌روشکم شو‌ره‌ دايم
ترش‌پووم و قصه‌م شیرینه بی تو (۴)

(*) ئەم پارچه‌شعره له (مان، حا، عا، غ، ج، ر، کم، گم) دا هه‌یه.

کێشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی شه‌شی مه‌حزروف.

(۱) به‌سی: زۆر.

واته: که بی تو، له سینهموه‌ ده‌نگی نالین به‌رز ده‌بیتوه‌ و دلی نار‌ه‌حه‌تم به‌ی تو زۆر خه‌فه‌تاره‌.

به‌سی (عا، غ، ج، ر): ده‌لتی.

(۲) دیرین: کۆن.

واته: وه‌ک من وه‌فاداری یارم، خه‌میش یاری کۆن و وه‌فاداری منه و هه‌رگیز لیم جیا نابیتوه‌.

غه‌میش (عا، غ): غه‌مت. یانئ غه‌می دووری تو.

(۳) واته: که بی بالای تو هه‌ناسه‌ی ساردم ده‌رده‌چی، زستان له‌گه‌ل خۆی ده‌هیتتی، تۆف و با و

بۆرانه. له هه‌مان کاتدا گهرمی دل‌یشم هاوینه، چهند جوانه‌ زستان و هاوین له یه‌ک سات و یه‌ک شویتندا

کۆبوونه‌ته‌وه‌.

گره‌ی گهرمی دل‌م (ج): ره‌فایق و هه‌مده‌می. (عا، غ، ر) دووه‌م نیوه‌ی به‌یتی پ‌شوو‌ی دووباره‌

کر دووه‌ته‌وه‌.

(۴) شو‌ر: سو‌یر.

واته: به‌هۆی بی‌تۆییه‌وه‌، هه‌میشه‌ ده‌م تال و فرم‌سکم سو‌یره و رووم له‌ رووی خه‌ل‌کدا ترشه‌.

به‌لام قسه‌م شیرینه، چونکه‌ ئەوه‌م که پ‌ئوه‌ندی به‌ خۆمه‌وه‌ هه‌یه‌ ناخۆشه‌، به‌لام ئەوه‌م که پ‌ئوه‌ندی به‌

خه‌ل‌که‌وه‌ هه‌بوو - که تۆیش یه‌کیانی - شیرینه. هه‌رچی له‌ته‌ک خه‌ل‌ک ده‌ب‌ل‌سیم و بۆ ئەوانی ده‌ل‌سیم،

له‌باره‌ی تۆوه‌یه و ده‌بی ئەوه‌یش شیرین بی.

دلم باغ و گولم فرميسكى ناله
 بهار عومر و نه جهل گولچينه بئ تو (۵)
 سروشكم قرمز و ديدهم سفیده
 پوخم زهره و ليباسم شينه بئ تو (۶)
 فورهح رابورد، نه بهد بئ تو عوبور كا
 به پووی دلما خهفته پهرژينه بئ تو (۷)
 له چنگ غم صهیده "سالم" وهك كه بووتهر!
 له دلما ميخله بي شاهينه بئ تو (۸)

دايم (ج): دائيم.

(۵) واته: دلما سالم باخه و به يادی يار ناوه دانه، به لام گولتی باخه كه ی فرميسكى ناله. ته مه نی
 به هاری كورته و ناکام گولچينه و زوو ده ميرتی.
 به هار (كم، گم): به هاری.

(۶) قرمز: سوور. سفید: سبی، چاوی سبی کينايه به له کویر بوون.
 واته: به بئ تو، فرميسكم له بهر گريانی زورم سوور بووه و چاوم ليلايی داهاتووه و سبی
 ده نویتی. رهنگم زهره ههنگه راره و شين پوشم، وهك بلتی پرسه مه.
 (۷) واته: دهوران دهوری روخسارم به خمم پهرژين كراوه، بئ تو هه رگيز خوشی به لامدا تيهر ناکا.
 رابورد، نه بهد (عا): رابورد و. لهنگه.

(۸) كه بووتهر: کوتر. ميخله ب: چنگول. شاهين: باز.
 واته: سالم وهك کوتری راکراوی خمم و خهفته و دلما له چنگالی شاهینی دوری له توره دايه.
 غم (عا): خمم.

رېښې نه جاتې موشکيله، هر کهس بېږي دهسگيرې تو
فهرمو وا گهر دنکه چم، حاضر له بهر شه مشيرې تو (۱)
زولفي تاتات تا ئيحاطه ي گهر دني داوي، بووه
باري نه هلي کوللي عالهم، جومله گهر دنکيري تو (۲)
مهر دومهک خوينپرېږي نه شکن، وهک موژت خوينپرېږي دل
مهر دومي ناوېش دهبن وهک مهر دومان تهسخيري تو (۳)
ماری ضه حاکن يه کايهک مووت به مه حبووساني زار
وه چ صه عبه به نذ به ندي سيلسييله زه نجيري تو! (۴)
دهنگي خه ميازه ي دلّم ده بيهم له شه وقي خه نجهرت
ئينتيظاري کورژنم، تا که ي ده بې ته ئخيري تو؟! (۵)

(*) نهم پارچه شيعره هر له (کم، گم) دا هه يه.

کيشي عهرووز: ره مه لي هه شتي مه جزووف.

(۱) دهسگير: دهست بهسته.

واته: نهو کهسه ي که تو بيگري و دهست بهسته ي بکه ي، رزگار بوني گرانه. جا که مادام وايه،

فهرموو ملکه چم، گهر دنم ناماده ي شميرې تويه.

(۲) واته: نه ي يار! نه و تي زولفي تاتات ده وري گهر دني داوه، نه و نه ده ي تر جواني کردووي و

توبالي هه موو عاشقاني جهان به گهر دني تويه.

(۳) رهنگه دوو ليکنده نو هه لنگري: يا مهر دومي ناوي که بيليله ي چاوه، وهک مهر دوماني تر

که برين له مرؤفي له سهر وشکاني زياو، هه موو سوخره کيش و ملکه چ ورامی دهستي تون، يان

نهم به يته بهو جوړه بووه: ((مهر دومهک خوينپرېږي نه شکن، وهک موژت خوينپرېږي دل

مهر دومي چاويش دهبن وهک مهر دومان تهسخيري تو))

واته: گلينه ي چاوي من خويني فرميسک ده رپړي و برژانگي تو خويني دل. گلينه ي چاويش

وهک خه لک ته سيخر و داگير کراوي تويه.

(۴) واته: تاله کاني مووت يه که يهک وهک ماري نه ژده هاکن بو ديله بي هيزه کانت. ناي نه لقه

نه لقه ي زنجيري زولفت که قورس و گرانه!

(۵) خه ميازه: باو يشک که نيشانه ي بي تاقه تيه. ده بيهم: ده بيهستم.

- بۇ خەيالى نەقشى تۆ، "مانى" لە من كەودەترە
 رەنگى خامەى كردگارە، صەنعەتى تەصويرى تۆ (۶)
 زەخمى تيشنەم، گەر لە تيغت دەفعەيى ئاوت نەدا
 عيىللەتى بەختى بەدم بوو، نەك لەبەر تەقصيرى تۆ (۷)
 ھەر كە سانى تىپى موژگان دى بە رەسمى قەبض و بەسۇ
 «طرفة العين» دى دەبى صەد مولكى دل تەسخيرى تۆ (۸)
 تىكشكا پىشتى خەمى "سالم" لە دوورى قامەتت
 راستە دەشكىنى كەمان، وەختى جودايى، تىرى تۆ! (۹)

بوختەى مەبەست: دلّم چاوەروانى شەوقى خەنجەرى بريفەدارتە بيكوژى. وا دەنگى باوئىشكى
 بىن تاقەتى و چاوەروانى دلّم دەبيستم، چاوەروانى كوشتىم؛ تا كەى دوا دە كەوى؟!
 كوژتم (كم): كوشتىم، يانى چاوەروانى كوشتىم و بىن تاقەتى كردم. (كوژتم) لە نەسلدا
 (كوشتىم) بوو و گۆرراو.

(۶) خامە: قەلەم. كردگار: خودا.

واتە: "مانى" نى نىگار كىشى بەناووبانگ، بۇ خەيال و بىر كەردنەو لە كىشانى وئەى تۆ، لە من
 نازىرە كۆرە، چونكە وئەى تۆ كەردەى كردگارى ناگادارە و كارى بنیادەم نىبە.
 (۷) واتە: نە گەر جارى برىنى تىنوومت ئا و نەدا، ئەو خەتای تۆ نىبە، تۆ درىغىت نە كەردووە، من
 خۆم بەدبەختەم و ئەو بەختەو رىبەم بەنسىب نەبوو.

(۸) سان: بە رىز وەستانی سەربازان و تىبەرىنى فەرماندە یا كار بەدەستى پایەبەرز بە بەردەمیاندا بە
 رىنۆرە سىكى تايەت. تىپ: تىبى سەرباز. موژگان: برژانگ. قەبض: گرتن، نووقاندن. بەسۇ: بەردان،
 كەردنەو. طرفة العين: چاوبەى كەدادان.

واتە: ھەر كە رانواندى سەربازانى برژانگ دەست بىن دەكا بە نىزى گرتن و بەردان (نووقاندن و
 كەردنەو)، بە بەك چاوبەى كەدادان سەد مولكى دلان دەخەنە ژىر دەسەلاتى خۆشەويستى تۆ.
 ھەر كە سانى تىبى موژگان دى، لە (كم) دا (ھەر كسانى تىبى موژگانى دى) و لە (گم) دا
 (ھەر كەسانى تىبى موژگانى دى) بە كە لەنگە و ھەلەبە.

(۹) واتە: پىشتى چەماوەى سالم لە دوورى بالای رىكت بەسەر بە كەدا تىكشكا. ئەمە شىكى راستە،
 چونكە بەتايەتتى تىرى تۆ - نەك ھەر تىرىكى تۆ - كە لە كەوان جیا دەبىتەو، كەوانە كە دەشكىتى. ديارە
 كەوانە كە پىشتى چەماوەى سالمە و تىرە كە بەژنى يار.

- له زیندانا که بی‌همه‌مدرم ئەمپۆ
ئەسیری ناکەس و دڵ بەردم ئەمپۆ (١)
له دارولخوژنی دووریدا، صەبا بوو
گەیانندی نامەیی هەمفەردم ئەمپۆ (٢)
له پام گەر بەنده دەر، وازە له مەیلیم
دلم لاتە، زەبوون و زەردم ئەمپۆ (٣)
گلەیی ناحەق مەکە، پرسی دلم که
ئەگەر بی‌مەیلە، من نامەردم ئەمپۆ (٤)

(*) ئەم پارچەشێرە هەر له (دیوانی کوردی، بەرگی یەكەم، ل ٤٧٧-٤٧٨) دا هەیە. "سالم" له
وێلامی نامەیه‌کی شیعریی مستەفا بەگی "کوردی" دا نووسیبووە، کاتێک له زیندان بوو. هەر خۆی له
شیعریکی تریدا ناماژەیی بۆ گێران و بەندکرانی خۆی کردووە له (تاران)، که وتوویه:

ئیییدا بۆ (رەیی) که هاتم، فیکری عەقلیم ئی نه کرد
حەبسی تارانم گوناھی کاری بی‌تەدبیرمه!

کیشی عەروروز: هەزه‌جی شەشی مەحزووف.

(١) هەمەرد: هاودەرد. ئەسیر: دێل. دڵ بەرد: دڵ‌رەق و بی‌بەزەیی.
واتە: من که له‌ناو زینداندانم بی‌هاودەمم، له‌بەرئەوه‌یه که دیلی دەستی که‌سانێکی ناکەس‌بەچه و
دڵ‌رەق و بی‌بەزەیییم.

(٢) دارولخوژن: خەفەتخانه. صەبا: بای له‌باکووری رۆژەلاتەوه‌هاتوو. هەمفەرد: دۆست و ناشنا.

واتە: بای سەبا نامەیی دۆستی ناشنای بۆ گەیاندمە خەفەتخانه‌ی دووریم.

(٣) پا: بی. بەند: گێراو، بەستراو. واز: کراوه و ناوه‌لا.

واتە: هەرچه‌نده ئەمپۆ دامار و رەنگ‌زەردم و دەرگام ئی بەستراوه، بەلام بەر به‌نارەزووم
نه‌گێراوه و بەدڵ لای تۆم.

(٤) گلە: گلەیی و بناشت.

واتە: گلەیی ناھەقم ئی مەکە و له‌دلم بێرسە. ئەگەر دلم بی‌مەیل و بی‌وفا بی، من ئەمپۆ خۆم
به‌نامەرد دەزانم.

- به سروهي فينكي بادي شه مالت
- بووه هاوین له ناهي سهردم ئەمپۆ (۵)
- خۆشا گهر تۆ له پهروازی وهکوو مهل
- ئەمن پابهندی بهندیی فهردم ئەمپۆ (۶)
- ئەگەرچی بولبولی سهر خاری هیجرم
- تەمەننای عهطری عهینی وهردم ئەمپۆ (۷)
- قهريجهی شيعرهکەي پيشووم نەماوه
- ئەوهننا خهسته و دەرۆون پردهردم ئەمپۆ (۸)
- به دل دەستی دوغای بهرزه که "سالم"
- به رهو شه مەسی جه مالت گهردم ئەمپۆ (۹)

- (۵) ئەم بهیته روون نییه، چونکه پێی تێناچی بلی: ناهي ساردی من به شهباي فينكي باي شه مالتی تۆ بووه هاوین! (هاوین) بۆ ئەم جیه دەست نادا و (بههار)، یا تەنانەت (زستان) گونجاوتر بوو. ئەگەر ناهه که گهرم بووايه، ده گونجا باي شه مالتی گهرم بکر دایه و ببووايه ته هاوین!
- (۶) خۆشا: خۆشه. پهرواز: فرین. فهرد: تاك.
- واته: له كاتێكدا تۆ به خۆشیهوه وهك مهل له فریندای، من پێ به سترای بهندیی تاكه كه سێكم.
- (۷) خار: درك. هیجر: دوور كهوتنهوه. تەمەننا: ناواته خواز.
- واته: ههرچهنده من بولبولی سهر درك و دالتی دوور كهوتنهوه له یارم، به ناواتهوهی بۆنی گولم له كاتی پشكووتندا.
- (۸) قهريجه: زهوق.
- واته: زهوقی شيعری جاری پيشووم نییه، چونکه نهخۆشم و دەرۆوم پر له دهرده.
- (۹) شه مەس: خۆر. جه مال: جوانی.
- واته: سالم، به گیان و دل دەستی دوغا بهرز بکه رهوه، ئەمپۆ به دهوری خۆری جوانیتدا دەسوورپمهوه.

ئەي دىلا! حەلقەيى ئەو زولفە ھەموو دامە، مەچۆ
پۆينى ئەو پەھە سەرخود ھەوھسى خامە، مەچۆ (۱)
لازمە، گەرچى دىلا! ديدەنى دلبەر، لاکين
قەولى ئەو دەرھەقى تۆ توندىيى و دوشنامە، مەچۆ (۲)

(*) نەم چوارينە ھەر لە (ع، غ) ھەيە.

كيشى عەرووز: رەمەلى ھەشتى مەخبونى مەحزوف.

(۱) دام: داو. رەھ: رى. سەرخود: سەربەخۆ. خام: كال.

واتە: ئەي دىلا، ھەموو ئەلقەكانى ئەو زولفە داوون نراونەتەو، بە لاياندا مەچۆ. بىجى، دەكەويتە

داوھو و گرتەبەرى رىنگاي ئەو زولفە بى رى پيشان دەرىك و بە سەربەخۆيى، نارەزوويەكى

خودسەرانەيە، مەيگرە بەر.

ھەوھسى (غ): طەمەعى.

(۲) دوشنام: جنيو.

واتە: ئەي دىلا، ھەرچەند ديدەن و سەرلىداني يار پيويستە، بەلام قسەكانى ئەو بەرانبەر بە تۆ، ھەموو

قسەي توند و جنيويدانن. مەچۆ بۆ لاي، با ئەو قسانەي لى نەيىستى.

پیتی (ه)

—۱— (*)

طه لب كه م گهر به غيره ز تو له ((الله))
به عه فوا چئ مونا جاتی سه حه رگاه (۱)
له بهر ئه شك له خاكا جیسمی فره توت
له قوردا پرو به پروی دیواره وهك كاه (۲)
وهها پر بوو به ئیما دل له په یكان
به ده مئا دیته دهر ئاهه ن له جیئی ئاه (۳)

(*) ئه م پارچه شیعه له (مان، ن، حا، عا، غ، ر، كم، گم) دا هدیة.

كیشی عه روزه: هزه جی شه شی مه قسور.

(۱) طه لب: داوا. غیره ز: جگه له. به عه فوا چئ: بفه وتی. مونا جات: راز و نیاز كردن.

سه حه رگاه: ده می به ره به یان.

واته: ئه گهر له تو زیاتر داوا له خودا بكه م، با هه موو راز و نیاز یكی ده می به ره به یانم له گه ل

خودا نه مینئ و بفه وتی.

غیره ز (مان، كم): غیر از (فارسیه و بدم جوړه هینراوته كوردیه وه).

(۲) ئه م به یته له (حا) دا نییه.

ئه شك: فرمیك. جیسم: لهش، جهسته. فره توت: په رپوت. كاه: كا.

واته: ئه ونده فرمیك ده ریزم، له شی په رپوت و نابوتم نیشتووته ناو قوری خاك. ئیتر

جهسته ی سوو كم له ناستی دیواردا وهك كایه.

فهرتوت (عا، ر): خه ستم. (غ، كم، گم): په رپوت. له قوردا (گم): له نوردا.

(۳) ئیما: ئیشاره ت. په یكان: سه ره تیر. ئاهه ن: ناسن.

واته: به نیگا كردنی یار و تیرتی گرتنم، دلتم پر بووه له سه ره تیری ناسن. له باتی ئاه و ناله، ناسن

له ده م دیته ده ری.

وهها (ر): وه لی. ده مئا (كم، گم): ماده. هی (كم) هه له ی چاپه و (گم) دروپاتی كردووه ته وه.

دلم دوزدانه بۆ سیبى زه نه خ چوو
 له خه وفا پای ئەله غزی، كهوته ناو چاه (٤)
 بنیره شههري دل فهوجی له موژگان
 ویلايهت نه ظمی کوا بی له شكری شاه؟! (٥)
 گههی ئیما له ههه سوو تورکی چاوت
 به مهستی خه نهجهری كیشا له پووی ماه (٦)
 قهدت نهخل و روطه ب لیوی عه قیقت
 ههوهس پرزۆر و "سالم" دهستی كۆتاه (٧)

ناه (مان): چاه. ئەمیش ههلهیه.

(٤) دوزدانه: وهك دز، دزانه. سیب: سیو. زه نه خ: چه ناگه. خهوف: ترس. پا: پی. ئەله غزی: دهخلیسكا. چاه: چال.

واته: دلم وهك دز به رهو سیوی چه ناگهی یار چوو. له ترساندا پی ههلهخلیسكا و كهوته ناو چالی چه ناگه.

پای ئەله غزی (حا، عا، غ، ر، كم، گم): پای له غزی. دروستهه. كهوته (كم): كه رهوته. ههلهی چابه.

(٥) شههه: شار. فهوج: هیز. موژگان: برژانگ. ویلايهت: مهمله كهت. نهظم: نيزام، ريكوپینکی. شاه: پادشا.

واته: هیزینکی تیره دهستی برژانگ رهوانه ی شاری دل بکه. ئەگه ره له شكری توی شای جوانی له ناو مهمله كهتی دلدا نهین، پاشا گهردانی ده بی و ريكوپینکی و نيزام نامیتن. یانی دل ئەگه تیرباران نه کړی، نارام ناگړی.

(٦) گهه: کات. ههه سوو: ههه لا. تورکی چاوت: جوانی چاوت. ماه: مانگ.

واته: کاتی نیگا ده که ی، جوانی چاوی مهست له ههه روویه كهوه خه نهجهر له رووی مانگدا كه روومه تیه تی، ههلهه كیشی و خوی به جوانه ده زانی.

(٧) نهخل: دارخورما. روطه ب: خورما. عه قیق: ئاقیق، بهردینکی گرانه هایه رهنگ سووره کانی زیاتر په سهندن. ههوهس: حهز و ئاره زوو. پرزۆر: بههیز، به تین و تاو. كۆتاه: كورت.

واته: قهدت بهرز و باریکه وهك دارخورما و لیوی سوورت شیرینه وهك خورما. حهز و ئاره زوو یه کی به تین و تاوم هیه و دهستم كورته و ناگاته قهدت.

موزدی رهنجم، که بدهی، نهقدی ویصالم طه‌له‌به
ئه‌جری هیجرم، که بدهی، باغی جه‌مالم طه‌له‌به (۱)
شوری یه‌ک بۆسه‌یی شیرین له‌ له‌بت که‌وته سه‌رم
حه‌ددی بۆسه‌م نییه، ئەمما به‌ خه‌یالم طه‌له‌به! (۲)
بکه‌ خوونبه‌ستی سه‌روشکم، به‌ عه‌دالته‌، له‌ نیگا‌ه
دل‌ که‌ غه‌لطان‌ه‌ له‌ خوینا، له‌بی ئالم طه‌له‌به (۳)
طائفه‌ی هیندوو‌ه بۆ که‌عبه‌یی پوو، هادییی دل‌
ده‌ستی ئەگریجه‌ که‌ کو‌تایه‌، له‌ خالم طه‌له‌به! (۴)

(*) ئەم پارچه‌شعره‌ هه‌ر له‌ به‌شی (غزل‌های جدیده‌) ی (مان‌) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خوونی مه‌حزووف.

(۱) موزد: هه‌قده‌ست، کری. نه‌قد: نه‌ختینه، دراو. ویصالم: به‌یارگه‌یشتن. طه‌له‌ب: داوا،

خواست. نه‌جر: پاداشت. هه‌جر: دووری. جه‌مال: جوانی.

واته: ئە‌گه‌ر هه‌قده‌ست و کری ره‌نج و نه‌رکی خۆم بده‌یت، نه‌ختینه‌ی گه‌یشتن به‌ تۆم داوایه‌.

ئە‌گه‌ر پاداشتی دووریشم بده‌یتوه‌، باخی جوانیم به‌رامبه‌ر به‌وه‌ ده‌وی.

(۲) شۆر: که‌لکه‌له‌. بۆسه‌: ماچ. له‌ب: لیو. حه‌د: پله، راده. ئە‌مما: به‌لام.

واته: که‌لکه‌له‌ی ماچیکی شیرینی لیوی تۆم که‌وتوه‌ته‌ که‌له‌. ریم ناکه‌ویته‌ نه‌وه‌ ماچت بکه‌م و

نه‌وه‌قه‌م نییه‌، به‌لام نه‌وه‌م به‌ خه‌یال ده‌وی.

(۳) خوونبه‌ست: خوین خۆش کردن، مه‌سه‌له‌ت کردن، خوین‌وه‌ستاندن. سه‌روشک: فرمیسک.

عه‌دالته‌: داد. نیگا‌ه: ته‌ماشایه‌. غه‌لطان: خه‌لتان، هه‌لکیشراو له‌.

واته: به‌دادانه‌ بکه‌وه‌ نیوان فرمیسکی من و نیگای دل‌به‌ر، نه‌وه‌ خوینه‌ خوش بکه‌ که‌ چاوم له‌

پتاییدا رشتویه‌ و نه‌وه‌ دوژمنایه‌تی به‌کوژینه‌وه‌. دل‌م، ئە‌گه‌رچی برینداره‌ و له‌ خوین هه‌لکیشراوه‌،

من لیوی نالی یارم گه‌ره‌که‌.

(۴) طائفه‌: تیره. هیندوو: هیندی، کینایه‌به‌ له‌ خالم. هادی: ریه‌ر، رین‌نیشاندەر. کو‌تا: کورت.

واته: خالی تۆ رین‌نیشانده‌ری دل‌ه‌ بۆ که‌عبه‌ی پرۆز و سبی روخسارت، چونکه‌ ئە‌گریجه‌ ده‌ستی

کورت‌ه‌ و ناگاته‌ رووت، داوامه‌ خالم ئە‌م کاره‌م بۆ به‌جی‌به‌یت.

تۆ که دهه سالهیی بهم نهوعه ههتا چاردههم
 بۆ جه مالت، وه کوو مهه، حه ددی که مالم طه له به! (۵)
 جه ور و بی دادیی په قییم دلئی هی نامه نه مان
 ظولمی ظالم له که مالایه، زه والم طه له به (۶)
 دیوی نا "سالم" ی نه فسم پری غاری به دهنه
 قووه تیکی به قه دهر پۆسته می زالم طه له به (۷)

(۵) دهه: ده. نهوع: چهشن. جه مال: جوانی. مهه: مانگ. حه د: راده، نه ندازه. که مال: ته واری، پری.

واته: تۆ که ته مهنت ده ساله، بهم جو ره تا ده گه یته چوارده سالی و وه ک مانگی چوارده ت لی دی، دهمه وی جوانیه که ت ته و او بی و بگه یته راده ی ته واری و پری.

(۶) جه ور: ستم. ره قیب: به دکار. نه مان: دلنایی و نارامی، نه ترسان. ظولم: زۆرداری. ظالم: زۆردار. زه والم: نه مان، له ناو چون.

واته: ستم و بی دادی به دکار دلیان هی نامه سه ر داوا کردنی دلنایی و نارامی. زۆرداری ستمکار له و په پیدایه، بۆیه له ناو چونیم گه ره که.

(۷) ناسالم: ناسه لامهت. غار: نه شکوهت. به دهن: جهسته. قووه ت: هیژ. به قه دهر: هینه دی. رۆسته می زال: پالنه وانی ئیرانی.

واته: دیوی ده رووم بی وه ی نییه و نه شکوهتی جهسته می پر کردوه ته وه، بۆیه هیزکی نه وه نده ی هی رۆسته می زالم گه ره که له ناوی به ری و ده رووم نارام بیته وه.
 (زال)، به هه له به (زال) نووسراوه.

ئەگەر ظلومەت بېن، زولفی سیا تە
حصاری چەشمەیی ئاوی حەیاتە (۱)
قەبالە ی مولکی عیشقە، لیوی تیشنەم
لە باغی پووت طەلەبکاری زەکاتە (۲)
لە میصری دل بەری تەنگی دەھانت
شکستی قیمەتی قەند و نەباتە (۳)
بە حەلقە ی کوفری زولفت تیکەلە، دل
دەسا ھەلسە، دەخیل، وەختی غەزاتە (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە ھەر لە (نم) دا ھەیە.

کیشی ھەرووز: ھەزەجی شەشی مەحزوف.

(۱) ظلومەت: تاریکی. سیا: رەش. حصار: دیوار. چەشمە: سەرچاوە. ئاوی حەیات: ئاوی ژیان.
واتە: ئەگەر تاریکایی ھەب، ئەگر بچە ی رەشی تۆبە کە بوو بە دیواری دەوران دەوری سەرچاوە ی
ئاوی ژیان ت کە لیوتە.

(۲) قەبالە: قەوالە، بەلگە. تیشنە: تینوو. طەلەبکار: داواکار. زەکات: ئەو بەشە لە داھات کە
موسولمان دەبێخشی بە ھەزاران.

واتە: قەوالە ی مولکی عیشق لیوی تینوومە. داواکاری زەکاتی باخی پووی تۆبە کە بەشیکتی
ئەو مولکە یە.

(۳) میصر: ولاتی میسر. دل بەر: دلکیش، دل بوخوردوو. تەنگ: تەسک. دەھان: دەم.
شکست: داشکان، داہەزین. بەھا: قیمەت. قەند: شەکر. نەبات: جۆرە شەکرێکی مینایی رەنگە.
واتە: دەمی چکۆلە و تەسکی دل بەری تۆ ولاتی میسرە، نرخی شەکر و نەباتی تیندا شکاوە،
لەبەرئەو ی شیرینی لیوت رەواجی پەیدا کردوو.

(۴) کوفر: رەش. دەخیل: دەستە و دامان بوون.

واتە: دل دەستی بە ئەلقە ی کوفری ئەگر بچە تەوہ گرتوو و تیکەلی بوو. دەستم بە دامانت،
ھەستە، نیت کاتی ئەو ھاتووہ داگیرم بکە ی.

ئەگەر لەيلاصيفەت شيرين زوبان بى
دوسەد فەرھاد و مەجنون خاکی پاتە (۵)
بە مەرگی تۆ، لەپاش قەرنئى لە قەبرا
بە دايم دیدەيى "سالم" لە پاتە (۶)

(۵) لەيلاصيفەت: سيفەت و خەسلەت وەك لەيلا. شيرين زوبان: زمان شيرين. پا: بى.
واتە: ئەگەر وەك لەيلا زمانت شيرين بى، دوسەد فەرھاد و مەجنون دەبنە خاکی بەرى پىت.
(۶) قەرن: سەدە، سەدسال. قەبر: گۆر. دايم: بەردەوام، ھەميشە. دیدە: چا. را: رى.
واتە: سوندا بە مەرگی تۆ، سالم پاش سەدەبەكيش لەناو گۆردا ھەميشە چاولەرىتە.

تهفه پرووجگامی دل گولزاری پووته
ههتا زهنجیرییی زهنجیری مووته (۱)
دهلهرزئی دل له بهر سهرهنگی چاوت
له پووتا، تا برو شهمشیری پووته (۲)
نهکهی مهنعی صهبا، با بی بهسهرتا
دهماغی من فرهحئهفزایی بووته (۳)
بمینی رهونهقی یاقووتی لیوت
ههتا بؤ ئهم غهریبی پووته، قووته (۴)

(*) ئهم پارچهشیره له (مان، حا، عا، غ، ر، ق، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزهجی شهشی مهزووف.

(۱) تهفه پرووجگام: سهیرانگه، شوینی گهران و شادی. (زهنجیری یه کهم: دیوانه. (زهنجیری

دووهم: پتوه به ستر او، زنجیر کراو.

واته: باخی روخسارت سهیرانگهی دلّه، تا به زنجیری مووی نه گریجت زنجیر کراو بی.

ههتا زهنجیری (کم): ههتاو زنجیرهیی. (ق): ههتا دل بهستهیی. (گم): ههتاو نیچیرهیی.

(۲) سهرهنگ: پلهیه کی نهفسهیری سوپایه، فهیرماندهر.

واته: تا بروت وهك شمشیر بهسهر روخسارتهوه بی، دل وهك سهر باز له بهردهم سهرهنگی

چاوتدا دهلهرزئی.

سهرهنگی (ق): ئاههنگی. برو (کم، گم): به پروو. ههلهیه.

(۳) مهنع: قهدهغه. صهبا: بای بهیانی. فرهحئهفزا: شادی زیاد کهر. بووته: بؤن و بهرامهته.

واته: رتی بای بهیان بده بهسهرتدا بی و بؤن و بهرامهت ههنگری و بهییتی، چونکه میشک و

دهماغی من به بونی تو زیاتر شاد و کهیفخوش دهیی.

نهکهی.. بهسهرتا (گم): مه که.. بهسهرما. فرهحئهفزایی بووته (ر): دل فرهحئهفزا به بووته.

(۴) رهونهق: پرووناکی و درهوشانهوه. یاقووت: بهردیکی گرانبههای سووره. غهریب: نامۆ.

قووت: خوړاك، بژیو.

واته: تا لینی سوورت خوړاکی گیانی ئهم شیت و سهوداسه ره ی روخسارت بی، با رهونهق و

جوانی لیوت وهك خوئی بییتی.

چ حاجت سورمه سا بی چاوی "سالم"،
ههتا «كحل الجواهر» خاکی کووته! (۵)

بمینی (عا): نهمینی. (گم): معینی. ههتا بۆ نهم غهریبی رووته، قووته (کم، ق): ههتا بۆ نهم غهریبه رووت وقووته (گم): ههتا بۆ نهم غهریبهی رووت وقووته.

(۵) حاجت: پیوستی. سورمه سا: به کلر پیژراو. کحل الجواهر: کلی وهك گهوههر. کوو: بهردهرگا. مه نزل.

واته: تا خاکی بهردهرگای تو کلی وهك گهوههری گرانبهها و دهگمه ن وا بی، چ پیوست دهکا "سالم" چاوی خوی به کلی عادهتی بریژی.
کحل الجواهر (کم، گم): کحلی جواهر.

سه وادی قیرگون شه بها له نوسخه ی عنبه رین مووته
سه راسه ر په ونه قی دونیا له عه کسی ناینه ی پروته! (۱)
به ناحق کوشتمی موژگانی خوونریت، وه لی زانیم
له گه ل من ئەم هه موو که چبازییه، ته حریکی ئە بروته (۲)
سیه هروو بم، وه کوو زولفت، سه ری موو گهر خیلافی بی:
به حه ققی مه صحه فی پرووی تو، دزی دل خالی هیندووته (۳)

(*) ئەم پارچه شیعره له (مان، حا، عا، غ، ج، ق، کم، گم) دا هه یه.

کتیی عهرووز: ههزه جی ههشتی ته واور.

(۱) سه واد: ره شایی. قیر گون: رهش وهک قیر. شه بها: شه وان. نوسخه: پروونوسکراو.
عنبه رین موو: مووی وهک عنبه ر بوخوژش. ره ونه ق: دره وشانه وه. عه کس: شه و قدانه وه، ره نگدانه وه.
ناینه: ناوینه.

واته: ره شایی به شه وان وهک قیر رهشی تو پروونوسکراو یکه له مووی عنبه ر یوه بووی تو.
پرووناک و دره وشانه وهی دنیا ییش، تیکرا ره نگدانه وهی ناوینه ی روخسارته.
قیر گون شه بها (کم، گم): قیر گوونی شهو. دونیا (ج): پرووی تو. ناینه ی پروته (کم): خالی
هیندووته.

(۲) ئەم به یته له (حا، کم، گم) دا سییه مه.

موژگان: برژانگ. خوونریت: خوونریت. وه لی: به لام. که چبازی: خواری و خیتچی. ته حریک:
بزواندن. ئە بروو: برۆ.

واته: تیری برژانگی خوونریت به ناهه ق کوشتمی، به لام زانیم ئەم هه موو خواری و خیتچی له گه ل
من، به هاندانی برۆ کانت بووه.

کوشتمی (گم): کوژتمی. موژگانی خوونریت (ج، ق، کم، گم): موژگانی خوونریت.

(۳) سیه هروو: پروورهش. خیلاف: پیچه وانه. مه صحه ف: قورئان، کتیی پیرۆز. هیندوو:
رهش، پاسه وان.

واته: وهک ئە گر یجه ی رهش پروورهش بم، ئە گهر هینده ی موویه ک شتیکی پیچه وانه م وتی. سویند
به قورئانی روخسارت، خالی رهشی تو دلی دزیوم.

خیلافی (ج): خیلافم.

وهكوو موژگانى تۆ بهرگهشتهيه طاليع به پووى مندا
 پەريشان زولفى موشكىنت له گەل ئەحوالى من جووته! (٤)
 بهههشته وهصلى تۆ بۆ من له بن خارى موغەيلانا
 له وهختى دوريبيا، گولشەن وهكوو صندوقى تابووته! (٥)
 دللى ساحير، له بهر زولف و زەنەخ، ناگاتە روخسارت
 له يەكسوو حەلقەيى ئەفعا، له يەكسوو چاهى هارووته (٦)
 جەوازى دا حەكيم بادامى چاو و شەكەرى ليووت
 له قانوونى ويصالا بۆ دللى من قووته و قووته (٧)

(٤) بهرگهشته: هەلگهراوه. طاليع: بهخت. پەريشان زولف: ئەگرىجەى ئالۆزكار و شياو. موشكين: بۆنى ميسك پيوه.

واته: بهخت له رووى مندا وهك برژانگى تۆ ليم هەلگهراوه تهوه و دوژمنمه. ئەگرىجەى
 ئالۆزكارى بۆنى ميسك پيوه تۆ له هەمان حالى پەريشانی مندايه.
 موژگانى تۆ (عا): موژگان. بهرگهشتهيه (غ): بهرگهشتهى. هەلەيه. پەريشان (كم): پەريشانی.
 لهنگه. له گەل (ق): دەگەل.

(٥) وهصل: بهيارگهيشتن. خار: درك. موغەيلان: درەخىتكى زۆر دركاوييه. گولشەن:
 باخ و گولزار.

واته: ئەگەر به تۆ بگم، با لە بن سيبهري درەختى دركدارى موغەيلانىشدا بى، وهك بهههشت
 وايه لام. كه تۆ دوريش دەبى ليم، باخ و گولزارم لا وهك تابووته و دلتم ناپشكوينى.
 تۆ بۆ من (كم، گم): تۆ و من. له وهختى دوريبيا (ج): له وهختى دوريدا.
 (٦) نەم بەيته له (حا، كم، گم) دا حەوتەمه و له (ق) يشدا نيه.

ساحير: سحر باز. زەنەخ: چەناگه. سوو: لا. حەلقه: پيچ و پاپۆكه. ئەفعا: مار. چاه: چال.
 هارووت: فريشتهيه كى ئەفسانەيه هاته سەر زهوى و گوناھى كرد و له بىرى بابل دا زيندان كرا.
 واته: دلتي سحر باز له ترسى ئەگرىجە و چالتي چەناگەت، ناگاتە روخسارى تۆ؛ چونكه له
 لايەكەوه ماری ئەگرىجەت پاپۆكەى خوار دووه، له لايەكى تریشەوه چالتي چەناگەت هەيه كه هەرچى
 تى بکەوى بە دەردى هارووت دەچى.

هەردوو (له يەكسوو) (كم): له لایى. هارووته (عا): هاروونه. هەلەيه.

(٧) جەوازى دا: رتي يى دا. حەكيم: پزىشك، چاره كەرى دەرد. بادامى چاو: چاوى وهك بادام.

بهسئ دوون هيممه ته گهر نارہ زووی ئه ورهنگی شاهی کا
هه تا سه رگه شته "سالم" ئووفتادهی سایهیی کووته (۸)

شه ککهر: شه کر. قانون: یاسا، ریوشوین. قووت: هیز. قووت: بژیو، خوارده مهنی.
واته: پزیشک موله تی دا و سه لماندی بادامی چاو و شه کری لیوت بو چاره سهری دهر دهبن، له
ریوشوینی گهیشتن به تۆدا بادام مایه ی هیز و گور و تین و شه کری لیویشت خوراکی گیانه.
جهوازی دا حکیم بادامی (کم، گم): جهوازی حوکمی بهرام. ههلهیه. له قانونی ویصالا
(ح): به قانونی ویصالا. قووت و (کم، گم): قووتهی.
(۸) بهسئ: زۆر. دوون هيممه ت: وره پروخواو، نه ورهنگ: فه ر و شکۆ، گه ورهیی، عهقل و زانین.
شاهی: پادشاهی. سه رگه شته سالم: سالی سه رلی شیواو. ئووفتاده: که وتوو، په ککه وته. سایه: سیبه ر.
کووته: به رده گاته، مه نزلته.
واته: سالی سه رلی شیواو تا له سایه ی به رده رگای تۆدا که وتی، نه گهر نارہ زووی فه ر و شکۆ و
گه ورهیی شاهانه بکا، زۆر وره پروخواوه و ده زانی هیچی له گه ل تۆ بو ناکری.
کا (ق): بی.

خه می قه ددم له غهدا شیوهیی نه برووته تا مووته
به دایم پیچشی خاطر وه کوو گیسووته تا بووته (١)
دلی ته نگم، له عیشوه و سیحری تو، مه حبووسی جاویده
له چاهی میحنهت و غهدا، هتا وا خووته، هارووته (٢)
خه یالم تیزه وهك نه لماس و همم لهم فیکردها کۆله
له بانی خاته می دلبر مه گهر یاقووته، یا قووته؟ (٣)

(*) نهم پارچه شیعره له (مان، عا، غ، ج، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی ته واو.

(١) خهم: چهماوه. نه بروو: برۆ. دایم: هه میسه. پیچش: پیچ و لولل خاطر: خه یال و بیر.

گیسو: نه گریجه. بووته: هه تبووه، بۆن و بهرامه ته.

واته: چهماوه یی بالام به مۆی خهم و خه فته تی تووه، شیوه ی برۆی که وانی تو ی گرتووه و به

دریژایی مووی نه گریجه کانت هاتووه. پیچ و لوللی خه یال و بیرشم وهك نه گریجه ی تیک ئالای تو

وایه، نه وه تی هه تبووه.

تا (گم): یا. دایم (گم): دایم.

(٢) عیشوه: ناز. سیحر: جادوو. مه حبووس: به ندرکراو. جاوید: هه میسه یی. چاه: چال.

میحنهت: مهینهت. خووته: نهمه ره وشته. هارووته: وهك هارووت وایه و دیله.

واته: دلی من ته نگه و تا تو نهمه خوو و ره وشتت بی، به ناز و عیشوه و جادووی تووه

به ندرکراویکی هه تاهه تاییه، له چالی مهینهت و خهدا وهك هارووت وایه.

سیحری (غ، ج، کم، گم): فه ننی. جاویده (عا): جادووته. وا خووته (عا): دا خونه. هه لته یه.

(٣) تیزه: تیزه. له بان: جووته لیو. خاتهم: نهموستیله. یاقووت: به ردیکی گرانبه هایه. قووت:

مایه ی ژیان.

واته: نه گهرچی خه یالم وهك نه لماس تیزه، به لام لهم بیر و نه ندیشه یه دا کۆله هواره. لیوه کانی

نه نگوستیله ی دلبر که ده مه تی، وهك یاقووت گرانبه هان، یان مایه ی ژیان.

تیزه (عا، ج، کم، گم): تیزه. ههم (عا): باز. کۆله (ج): کۆلم. دلبر (عا، غ، ج، کم،

گم): له علت.

له حهلقه‌ی چینی زولفا دیده‌بانی عاریضه، خالت
 له‌گه‌ل دلداده‌گان تا سیحر و ئەفسوون خووته، هیندووته (٤)
 مه‌کانی دل له گیسووته، ئەبه‌د هه‌رگیز جودا نابی
 له له‌نگه‌ردا، هه‌تا ماهی له‌گه‌ل گا جووته، وا جووته (٥)
 عیلاجی حالی "سالم" که، هه‌کیم‌ناسا، ده‌خیلت بم
 ده‌وایی ده‌ردی بی‌ده‌رمانی ئەو لیمووته، یا بووته (٦)

(٤) دیده‌بان: نیشکگر، پاسه‌وان. عاریض: روومه‌ت. دلداده‌گان: عاشقان، دلداران، ئەوانه‌ی
 که دلی خۆیان داوه به یار. هیندوو: پاسه‌وان، خالتی ره‌شی هیندوو.
 واته: خالتی تو له‌ناو ئەلقه‌ی چین‌چینی ئە‌گرچه‌دا پاسه‌وانی روومه‌ته، تا جادوو و ئەفسوون
 له‌گه‌ل عاشقان ره‌وشتی تو بن، ئەویش غولامی خزمه‌تکاری به‌رده‌ستی تو به.
 خالت (ج): رووته. دلداده‌گان (کم): دل داده‌که‌ن. (گم): دلداده‌که‌ت. هه‌لئه‌ن.
 (٥) مه‌کان: جی، شوین. ئەبه‌د: هه‌میشه. جودا نابی: جیانابیه‌وه. ماهی: ماسی.
 واته: شوینی دل ناو ئە‌گرچه‌ی تو به و هه‌رگیزاوه‌رگیز لێ دوور ناکه‌وێته‌وه. تا ماسی و گای
 گزی زه‌وی له‌سه‌ر پشته‌ی خۆراگرتوو، جووت و رێک بن و نه‌جوولین، ئەویش نه‌گه‌ر ئە‌گرچه‌ت
 نارام بگرن و نه‌شوی، له‌گه‌لی جووت و رێکه.
 گیسووته (غ): گیسووتا. وا جووته (عا): بووته. هه‌لئه‌یه. (غ): و جووته.
 (٦) عیلاج: چاره‌سه‌ر. هه‌کیم‌ناسا: وه‌ک پزیشک. ده‌خیلت بم: ده‌سته‌وداوتت بم. ده‌وا:
 ده‌رمان. لیموو: لیمو، مه‌مک. بووته: بۆن‌وبه‌رامه‌ته.
 واته: ده‌ستم به‌ دامینت، وه‌ک پزیشک، چاره‌سه‌ری ده‌ردی "سالم" بکه. ده‌رمانی ده‌ردی
 بی‌ده‌رمانی ئەو لیموی مه‌مه‌که‌کانت، یا بۆن‌وبه‌رامه‌ی ئە‌گرچه‌کانته.
 لیمووته (عا، غ، کم): تابووته.

سه‌وادی په‌رده‌یی ظلّمه‌ت، سیاهی‌ی نوسخه‌یی مووته
شوعاعی ماهی دووه‌فته، له عه‌کسی په‌رتوی پروته (۱)
نیگاهت گهر به ناهووی چین بدهم نیسه‌ت، درۆی مه‌حضه
خه‌طایه گهر بلّیم: موشکی خه‌تا هه‌مبۆیی گیسووته (۲)
زیادیی غوصصه‌یه بۆ من، ته‌فه‌پرۆج مه‌وسیمی هیجران
فه‌ضای دونیا، به‌بئ پرووی تۆ، وه‌کوو صندوقی تابووته (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، عا، غ، ج، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) نوسخه‌ی (غ) ههر نهم به‌یته‌ی هه‌یه، چونکه په‌ره‌ی دوایی که‌وتوو.

سه‌واد: ره‌شایی. ظلّمه‌ت: تاریکی. سیاهی: ره‌شی. شوعاع: تیشک. ماه: مانگ. دووه‌فته:

چوارده. عه‌کس: ره‌نگدانه‌وه. په‌رتوو: پروناکی.

واته: ره‌شایی په‌رده‌ی تاریکی، ره‌شی سووی ره‌شی نه‌گریجه‌کانته. تیشک و تریفه‌ی مانگی

چوارده، تیشکدانه‌وه‌ی پروناکی روخساری تۆیه.

په‌رتوی (ج، کم، گم): ناینه‌ی.

(۲) نهم به‌یته ههر له (کم، گم) دا هه‌یه.

ناهوو: ناسک. نیسه‌ت بدهم: به‌راورد بکه‌م، بشوبه‌یتم، مه‌حض: رووت، په‌تی. خه‌طا: گوناها.

موشکی خه‌تا: میسکی ولاتی خه‌تا. هه‌مبۆ: هاوین. گیسوو: نه‌گریجه.

واته: نه‌گهر ته‌ماشای چاوت به ناسکی چین بشوبه‌یتم، درۆیه‌کی په‌تییه. هه‌له و چه‌وتیه نه‌گهر

بلّیم میسکی ولاتی خه‌تا هه‌مان بۆنی نه‌گریجه‌ی تۆی هه‌یه.

(۳) غوصصه: مه‌راق و ماته‌مین. ته‌فه‌پرۆج: سه‌یران. مه‌وسیم: وه‌رز. هیجران: دووری.

فه‌ضا: بۆشایی.

واته: سه‌یران و گه‌رانی ناو باخ و گولزار له وه‌رزی دووری تۆدا، مه‌راق و خه‌فه‌تیکی زیاتره

بۆ من. دنیا به‌بئ روخساری تۆ، لای من وه‌ک تابووت وایه و هیچ ترووسکاییه‌کی زیان و نو‌میدی

تیدا به‌دی ناکه‌م.

(قه‌ضای) له (مان) دا هه‌له‌یه و (فه‌ضای) راسته. دنیا (گم): هیجران. (تۆ) له (عا) دا که‌وتوو.

جيهان تاريخه بئى وهصلت له بهرچاوم، وهكوره دهيجور
 سياهي مهردومى ديدهم، له نوقطه خالى هيندووته (٤)
 له صيدقى عيشقتا طاقم، وهئى عومريكه بئى وهصلت
 دلئى پرچه سره تم دايم له گهال ههمزادى غهم جووته (٥)
 شكاندت خاطرئى "سالم" له سهر بؤسهئى له بئى له علت
 له سايهئى گريه وه ئيستا سروشكى رهنگى ياقووته (٦)

(٤) وهصل: بهيار گه بشتن. دهيجور: شهوى تاريخى نهنگوسته چاو. سياهي: رهشى. مهردوم:
 گلينهئى چاو. ديده: چاو. نوقطه: خال، نوخته.

واته: نه گهر به تو نه گهم، جيهان له بهرچاومدا وهك شهوى تاريخى نهنگوسته چاو وايه. رهشى
 گلينهئى چاو شهوقدانه وهئى نوخته خالى رهشى تويه له چاومدا، بويه وا رهشه.
 نوقطهئى (عا، غ، كم، گم): عه كسى.

(٥) صيدق: راستگوئى. طاق: تاق، تاقانه، تهنيا و تاك. وهئى: بهلام. ههمزاد: دووانه، جووت،
 جهك، يئكه وه له داىكبوو.

واته: راستگوئى عاشقى توتم و بئوئنهتم، بهلام ته مهنهئى كه به تو نه گه بشتووم. دلئى پر داخ و
 كه سهرم ههميشه له گهال كه سيك كه به خهم و خهفوت هاتبته دناوه، ريك و جووته.
 عومريكه (ج): مودديكه. (كم): موددهئى كه. لهنگه.

(٦) خاطر: دل. بؤسه: ماچ. لهب: ليو. لهعل: بهردئى گرانبهئى سووره. سايه: سيهر.
 سروشك: فرميسك.

واته: دلئى "سالم" له سهر ماچيكي ليوى وهك لهعل سوورت شكاند. بويه گريام و ئيستا
 فرميسكى چاو، به هوئى گريانه وه، وهك رهنگى ياقووت سوور بووه و خوئينه.
 خاطرئى (كم): خاترى.

دلآ! نازاری بی یاری، موشه خخه ص، دهردی کاریته
به حالی دل، دهسا، ئەی دیده! بگری؛ گاهی زاریته (۱)
وه صیه تنامه یی دل سووی دل بهر کئی بهرئ، په نهان؟!
به قوربانی په پرت بم، ئەی که بووتەر! وهختی یاریته (۲)
له ههنگامی ته ضرر و عدا به واضح دای فهلهک جواب
دهلئ: ئەییامی شادی چوو، زه مانى سووگواریته! (۳)

(*) نهم پارچه شعره له (مان، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی ته و او.

(۱) دلآ: ئەی دل. موشه خخه ص: دهست نیشانکراو. کاری: کاریگەر. دیده: چاو. گاه: کات،

دهم. زاری: شیوه ن و گریان.

واته: ئیش و نازاری بی دل بهری دهردی کاریگه ری تویه. بۆیه ئەی چاو نۆره ته و ده می شیوه ن و

گریانی تویه، بگری بۆ حالی شری دل.

دلآ! نازاری (کم): دل نازاری (گم): دل نازاری و. دياره ههله ن. گاهی (کم، گم): وهختی.

(۲) وه صیه تنامه: وه ستنامه، نامه ی راسپیری پیش مردن. سوو: به ره و. په نهان: نهی، به

دزیه وه. که بووتەر: کۆتر. یاری: یارمه تی.

واته: کئی وه ستنامه ی دل که روو له مردنه، بۆ دل بهر بهرئ؟ ئەی کۆتر، له ده وری په ر و بالت

گه پیم، به هانامه وه بئ، کاتی یارمه تیدانی تویه.

کئی (کم، گم): که ی. بهرئ (کم): په ری. ههله یه.

(۳) ههنگام: کات. ته ضرر و ع: پارانه وه. به واضح: به روونی. فهلهک: چه رخی رۆژگار.

جواب: وه لام. ئەییام: رۆژان. سووگواری: ماته مینی، پرسه داری.

واته: چه رخی رۆژگار له کاتی پارانه وه دا به روونی وه لامی دامه وه. وتی: رۆژانی خوشه ویستی و

شادی تی په رین، ئیش سه رده می پرسه باری و ماته مینیه.

دهلئ (کم، گم): وتی. سووگواریته (گم): سووگواریته.

له یادی دلبر نه مشهو دل دهمی، نهی سینه! مه سرووره
مه ده ریځه ی غه می بیگانه، گاهی په رده داریته! (۴)
که زانیی: بو نیشان تیری نیگاهت قه د حه ذهر ناکا
له قه لعه ی سینه یی ته نگا، دلی "سالم" حه صاریته (۵)

(۴) سینه: سنگ. مسروور: شادمان. گاه: کات. په رده داری: خزمه تکاری ژووری تایهت.
واته: نه مشهو - نهی سینه - دل ماوه یه که به یادی دلبره وه شادمانه. خه می بیگانه و غه ریبه، رنی
هاتی مه ده، نیر نوره ی خزمه تکاری تویه.

له (کم، گم): به.

(۵) نیگاه: تهماشا. حه ظه ر ناکا: حه ذهر ناکا، وریا نابی، خوی ناپاریزی. قه لعه: قه لا. حه صاری:
دیواری دهوران دهوری قه لا.

واته: که سالم زانیی تیری تهماشات وریا نابی و خوی ناپاریزی و رووی له نیشانی دلپه تی، نه وسا
دلی ده بیته دیواری قه لای سینه ی ته نگی خوی.

قه د (کم، گم): قه ت. حه ظه ر (کم): خه طه ر. (گم): خه تهر. (حه ذهر ناکا) له (مان) دا به هه لته به
(حه ظه ر ناکا) نووسراوه. حه صاریته (کم، گم): حه ساریته.

له وادیی فیرقه‌تا پوژم وه‌کوو زولفت شه‌وی تاره
به یادی چاوی بیمارت، دلّم دایم برینداره (۱)
مه‌گهر باعیث به هیجرانه، وه‌یا لیلاوه بیناییم؟!
که‌وا پوژمی پوناک نه‌مپو له به‌رچاوم شه‌وی تاره (۲)
له فیرقه‌ت نه‌وگولئی باغ و به‌هاری عاریضی یارم
به نه‌شکی نالی گولگونم سه‌راپام ره‌نگی گولناره (۳)

(*) نهم پارچه‌شعره ههر له (عا، نم) دا هه‌یه. ناسناوی "سام" نیسه، به‌لام (عا) نووسیویه ((از گفته‌ء سالم)). (نم) یش به‌ناوی "بیمار" هوه نووسیویه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) وادی: شیو، دۆل. فیرقه‌ت: جیابوونه‌وه. تار: تاریک. بیمار: نه‌خۆش. دایم: هه‌میشه.

واته: پوژم له‌ناو دۆلتی دووری و لیک‌جیاییدا وه‌ک نه‌گریجه‌ی ره‌شی تو شه‌وینکی تاریکه. دلّم

هه‌میشه له‌بری چاوی مه‌ستی تو‌دایه و برینداره.

له وادیی فیرقه‌تا (نم): سه‌وادی فیرقه‌ت.

(۲) نهم به‌یته له (نم) دا چواره‌مه.

باعیث: هۆ، سۆنگه. هیجران: دووری. لیلاوه: لیل بروه.

واته: ناخۆ که نه‌مپو پوژمی رووناک له به‌رچاومدا بووه به‌شه‌وینکی تاریک، نه‌وه به‌هۆی

دووریه‌وه‌یه، یا له‌به‌ر نه‌وه‌یه که چاوم لیلائی داهاتووه؟!

(۳) نهم به‌یته له (نم) دا سیه‌مه.

نه‌وگول: گولئی تازه‌پشکووتوو. عاریض: روومه‌ت، گونا. نه‌شک: فرمیسک. گولگون: شیوه

گول. سه‌راپا: سه‌ر تا‌بی. گولنار: گولئی هه‌نار.

واته: سه‌راپای له‌شم له‌داخی گولئی تازه‌پشکووتووی باخ و به‌هاری روومه‌تی یارم، به

فرمیسکی نالی وه‌ک گول سوورم ره‌نگی گولئی هه‌ناری گرتووه.

له فیرقه‌ت (نم): له‌حه‌سره‌ت. باغ و به‌هاری (نم): باغی به‌هاری. به‌نه‌شکی نالی گولگونم

سه‌راپام ره‌نگی گولناره (نم): دلی سه‌ودازه‌دهم دایم وه‌کوو بولبول به‌هاواره.

که یادی پیره هه نالی ده کم، دل وا به تاو ده کولئ
سروشکی جۆششی گریانى چاوم پهنگى گولناره (۴)
نه گهر ناهم گهلووگير بئ، له دهورم شين نه کهن ياران
هه موو شهو دةفعه يئ ئەم عيئلة ته قانونى بيماره (۵)

(۴) ئەم بەیتە لە (م) دا دووهم بەیتە.

پیره هه نالی: کراسى سوورى به خوین نالی. به تاو: به تین و گهرم. سروشک: فرمیسک.
جۆشش: کول و کۆ.

واته: که کراسى سوور و نالی یار ده که ویتەوه بیرم، دلتم به جۆش و خورۆشهوه ده کولئ.
فرمیسکی گهرمی گریانم له سووریدا هه مان پهنگى گولئ هه ناری هه یه.

که یادی پیره هه نالی ده کم (م): گهر یادی پیره هه نالی کم دلئ زار. لهنگه. جۆششی (م):
جۆشى. چاوم (م): دوچاوم. پهنگى (م): نهوعى.

(۵) ئەم بەیتە هه ر له (م) دا هه یه.

گهلووگير بئ: گهروو بگريئ. دةفعه: جار، كه رەت. عيلاەت: دەرد. قانون: رئوشوین و یاسا.
بیمار: دەر دەدار.

واته: نه گهر ناه و هه ناسه م گهرووم بگرن و بمرم، ياران له دهورم ده کهونه شين و گريان. ئەم
دهردى مردنه بووه به قانونى ژيانى "بیمار" و هه موو شهوئ جارێك يه خه ی بئ ده گريئ.

(نه کهن)، ده بئ (ده کهن) بووبئ و گۆررا بئ.

ئەم پارچه شیعره به گشتى بئ داروبار و کهم هیزو پێزه.

نه تهنه ههردلم مهحبوسى طورپه زولفى تاتاره
له ههردچينىكى سهده خاقانى چين تيدا گرفتاره (۱)
ههتا ديم سهرحيسابى دل بيم، رۆحم دهبا چاوى
عهجهب صاحيبفهن و نهفسوونگهرد و پرمهكر و سهحاره (۲)
طهلاقى خاوى دا چاوم، له عيشقى ماهى پوى يارى
وهكوو نهجرامى سهبعه، ههردطهرف بيظهرف و سهبياره! (۳)
عهجايهبدل له گهردشدايه بو خالى لهبى دلبر
به ميثللى جهدوهلى پهركارى كهشتى، هينده دهواره (۴)

(*) نهم پارچهشيره ههرد له (ب) دا هديه.

كيشى عهرووز: ههزهجى ههشتى تهواو.

(۱) مهحبوس: بهندكراو، طورپه: پيچولولول تاتار: ولاتى تاتار، تالانكهرد. خاقان: پادشا.

گروفتار: گيرۆده.

واته: دلى من نهك ههرد بهندكراوى ناو پيچولولولى نهگرجهى بونوبهرامه خوڤشى ولاتى تاتاره، يا نهگرجهى تالانكهردى تويه، بهلكوو سهده پادشاى ولاتى چينيش كه له من گهورهتر و بهدهسهلاترن، لهناو ههردچينىكى نهگرجهدا گيرۆدهيه و بهستراونهتهوه.

(۲) سهرحيساب: حيساب راگر، ناگادار، سهردهلويتست. صاحيبفهن: هونهرباز. نهفسوونگهرد:

جادووگهرد. سهحاره: سحر باز.

واته: تا ديم ناگادارى كاروبارى دل بيم و بزائم له چ حالوباريكدايه، چاوى نهو دهمرستينى و

زارهترهكم دهكا. نهم دلبره هونهرنوين و جادووگهرد و مهكرباز و سحر بازىكى سهيره!

(۳) طهلاق: دهستلى ههنگرتن. خاو: خهو. ماه: مانگ. نهجرامى سهبعه: حهوتهوانه. ههرد

طهرف: ههرد لا. بيظهرف: بيقدرد. سهبيار: گهردوك.

واته: نهوهنده عاشقى مانگى ريوخسارى يارم، خهو له چاوم توراوه و ناسرهوم، چارهكانم وهك

حهوتهوانهيان لى هاتوه، له ههمولايهكهوه له هيج بهرگ و دهفريكدا ناشاردريتهوه و گهردوكن،

يانى پيلوو ليك نائين و ههردهم زهقهيان دى و كراوه!

(۴) عهجايهبدل: سهير. گهردش: گهردان و سوورانهوه. لهب: ليو. ميثل: وهك. جهدوهل: خسته.

به يادی ماهی گول پوخ نه شکی خوین وا دئ له دیده مدا
 که نارم هر طهره ف، تی ده فکرم، وه که عینی گولزاره (۵)
 له بارانی حه وادیث قه د قوبوول ناکا ته پری قه لبم
 سه راسه ر جامه یی چاکم، له خوینا نه صلی ئه هاره (۶)
 هیلال ئاسا له فیکرا خه م بووه نه برۆ، له پال چاوی
 وه کوو شاگردی ئه قلاطون له سه ر بالینی بیماره (۷)
 خودا توئی شاهیدی صیدقی من و خه صم که له ییلايه،
 به قه د ئیخالصی من، ئه و «بالمضاعف» ضیدد و ئه غیاره (۸)

په رگار: نامرزی دیاری کردنی گۆشه. ده ووار: خولاره.

واته: دل به شیوه یه کی سه ر له گه ران و سوورانه وه دایه به دواي خالی لای لیوی دلته ردا، وه که
 خشته ی ژیر په رگاری که شتی له گه ران و خولانه وه دایه.
 (۵) ماه: مانگ. گول پوخ: روخسار وه که گول. نه شک: فرمیسک. دیده: چاو. که نار: باوه ش.
 عهین: کانی.

واته: فرمیسکی خوینین به یادی مانگی روومه تی ئه و دلته ره روخسار وه که گولته وه، وا به
 چاوه کاغدا دیته خواره وه. هر لایه کی باوه شم - وه که بیر ده که مه وه - له وینه ی کانی ناو باخ و
 گولزار دایه.

(۶) حه وادیث: کۆی (حادثة) یه، رووداو، به سه رهات. قه د: قه ت، هر گیز. قه لب: دل. جامه:
 کراس. چاک: دوولته ت، دادراو. نه صلی: له بنچینه دا. ناهار: پۆلای جه وه هردار.
 واته: دلی بریندار و خوینا ویم هر گیز ئه وه له بارانی به سه رهاتی رۆژگار قوبوول ناکا، وای
 به سه ر به یین، چونکه کراسی دادراوی دوولته تم سه رتا بئ شه لالی خوینسه و وه که پۆلای
 جه وه هرداری لی هاتووه.

(۷) هیلال ئاسا: وه که مانگی یه که شه وه. فیکر: بیر. خه م: چه ماوه. نه برۆ: برۆ. نه قلاتون:
 فه یله سووفی زانای یۆنانی. بالین: سه رین. بیمار: نه خو ش.

واته: برۆی دلته ر له پال چاویدا له بیر کردنه وه دایه و وه که مانگی یه که شه وه چه ماوه ته وه، له شاگردی
 نه قلاتونی فه یله سووفیش ده چی، به سه ر نه خو شی سه ر له بان سه رینه وه یه پۆ چاره سه ری ده ردی.

(۸) شاهد: شایته ت، گه واه. صیدق: راستگۆیی. خه صم: خه نیم، نه یار، به قه د: به قه ده ر،
 نه وه نده ی. ئیخالص: دل سوژی. بالمضاعف: دوو نه وه نده، دووقا ت. ضید: دژ. ئه غیار: بئگانه.

حه کیمی کافره دلبر، تهره ححوم زه حمه ته بو نهو
موسولمانان عیلاجی کهن، ده خیل! " سالم " به نازاره (۹)

واته: نهی خودای گهوره، تو شایه تی حالی که من چه نده راستگوم و دلبری له یلا شیوه و
سیفه تیشم نه وندهی من دلسوزی نهوم، نهو دوونه ونده پیچه وانه و نه یار و بیگانه یه.

(۹) حه کیم: پزیشک. تهره ححوم: ره حم کردن، به زهی پنداهاتنه وه. زه حهت: قورس. عیلاج:
چاره سر. ده خیل: دهستم به دامیتان.

واته: دلبر وهک پزیشکیکی بی دین وایه، زه حهته به زهی پیمدا بیته وه و چاره سرم بکا.
موسولمانینه! دهستم به دامیتان، سالم نیش و نازاری زوره، چاری دهردی بکهن.

وجودم راسته خوئی سووتا، وهئی نهکثر خهطای یاره
له نهصلاً قهلبی من گوگرده، شوعلهی پوویی نهو ناره! (۱)
به مهجنوونی له صیدقا، گهر منیش لهیلاپهرستی کهم
سهگی دهرگاهی یاره موونیس، گهر نهنگه، وهر عاره (۲)
حیسابی من لهگهآل طالبع نهما، گهر سهعهده، وهر شوومه
له ههر لا پوویی دآداره، لهویدا بهختی من یاره (۳)
له غهم نیتر به سهختی حهبهیهی تهعدا قوبوول ناکهم
(نیظامولمولک)ی نیقلیمی دآم مورگانی دآداره (۴)

(*) نهم پارچهشیره له (مان، ن، حا، ع)دا هیه.

کیشی عهرووز: ههزهجی ههشتی تهواو.

(۱) وجود: جهسه و بوون. نهکثر: بهزوری. خهطا: خمتا، گوناح. له نهصلاً: له بهرتهدا. قهلب:

دل. گوگرد: مهعهدهنیکی بونناخوشی زوو ناگرگه. شوعله: بلیسه. نار: ناگر.

واته: بهئی، بهزوری خهتای یاره که جهستم خوبهخو سووتا. دلی من خوئی گوگرده و بلیسهی

ناگری رووی نهو سووتاندی.

(۲) نهم بهینه له (ح)دا سیهمه.

به مهجنوونی: به رهفتاری وهک هی مهجنون، شیتی. له صیدقا: له راستگویدا. لهیلاپهرستی: کاری

لهیلاپهرستن. موونیس: هاوادم. نهنگ: شوورهی. وهر: وه نهگهر. عار: شهرم و عهیب.

واته: نهگهر منیش به راستگوئی بیمه مهجنون و کهلکهلهی لهیلا بکهویته شهرم و گیرودهی

بیم، شهرم و شوورهی و خهوشیش بی، لهبهرنهوهی له بهردهرگای یاردا دهکهوم، ههر سهگی

بهردهرگاکهی دهبیته هاوادم.

وهر عاره (ن، پ): گهر عاره.

(۳) طالبع: بهخت. سهعد: یار، چاک. شووم: خراب.

واته: نیتر من هیچ ههق و حیسابیکم لهگهآل بهخت و نیقبان نهماوه، جا چاک بی یا خراب،

چونکه روخساری دلبر له ههر لایهک بی، بهختم لهوی یار دهبی.

(۴) حهیه: دهنگ. تهعدا: تهعهدا، دهستدریژی. نیظامولمولک: ریگخهری کاروباری مهملهکته،

حەلاوەتەخەشە نەر بەحتم، خیرەد تەحسینی من ناكا
 زوبانی وەصفی لیوی تۆ بكا، ئەلبەت، شەكەربارە (۵)
 خۆشا ئەشكى بە یادی لەعلی تۆ برژیتە صەحراي
 ھەموو سەنگیكى یاقووتە، ھەموو خاكی نەمەكزارە! (۶)
 جەمالئابادە جینگەى دلەبر و زادەى جگەر لادە
 فسوونى ئەو فەریبى ساحیری مەككارەبازارە (۷)

ناوی سەرۆك وەزیرانی مەلیكشای سیم گەرەترین سولتانی سەلجوقیە. ئیقلیم: ھەریم. موژگان:
 برژانگ.

واتە: بە توندی رووبەرپووی خەم و خەفەت دەبەو و بچووكتزین دەستدریژی لی قوبوول ناکەم،
 چونکە برژانگی چاوی یار ڕنکخەری کاروباری ھەریمی دلەم.

(۵) حەلاوەتەخەش: شیرینی بەخەش. نەر: ئەگەر. بەحس: باس و خواس. خیرەد: ھۆش و عەقل.
 تەحسین: دەستخۆشی لێ کردن. شەكەربار: شەکرلی باربوو.

واتە: ئەگەر باس و خواسی من مایەى شیرینی و خۆشی بەخەشینە، عەقل دەستخۆشیم لی ناكا.
 زمانیک وەصفی لیوی یار بكا، ھەلبەت دەبی شەکرى لی بیاری.

نەر بەحتم (ن): نەر بەختم. خیرەد (ع): ضەرەر. زوبانی (ح): زمانی. سالم وای نەوتوو.

(۶) خۆشا: ئای کە خۆشە. ئەشك: فرمیسك. لەعل: لیو. صەحرا: سارا: سارا و دەشت.
 سەنگ: بەرد. یاقووت: بەردیكى گرانبەھای ڕەنگ سوورە. نەمەكزار: شۆرەكات.

واتە: ئای کە خۆشە فرمیسك بە یادی لیوی تۆو برژیتە سارا و دەشت، ئەوسا ھەموو بەردیكى
 لە سووریدا یاقووت و ھەموو خاكەكەیشی بە فرمیسكى سویری من شۆرەكاتە.

برژیتە صەحراي (ح، ع): برژیتە سەحراي.
 (۷) جەمالئاباد: ناوێدانى جوانى. زادەى جگەر: جگەرگۆشە. فسوون: فرۆفیل. فەریب: فریو.

ساحیر: جادووگەر. مەككارەبازار: شەیتانبازار.
 واتە: جیى دلەبر ئاوەدانى جوانیە و جگەرگۆشەكەت بچەرە لادە، فرۆفیلی ئەو فریودانى
 جادووگەرى شەیتانبازارە.

جەمال (ع): حەرەم. لادە (ع): لاتە.

پهوانم تازه بوو "سالم"! «عفاك الله» له گهڼ فېكرت
سهراسهر شيعرى شيرينت، به له ذذت، وهك قصه ياره (۸)

(۸) پهوان: گيان. عفاك الله: خواليت بيورئ. سهراسهر: هموو. له ذذت: چيژ و له زهت.
واته: سالم خودا له خوت و بير و بوچوونت بيورئ، گيان بووژايه وه و تازه بووه وه. شيعرى
شيرينشت له چيژ و له زهتدا، هموو ي وهك قصه ي ياره.
سهراسهر (عا): له دلما. بههيز تره، چونكه له نيوه ي په كه مدا ((پهوانم تازه بوو)) ه و نه ميش
هو په كه يه تي.

لیقا و جیلوه و تهجه‌لای دل‌بهرم وهك شوعله‌یی نووره
به‌سه‌ر پوویا شو‌عاعی ناصییه‌ی «نور علی نور»ه (۱)
قهرین و قوربی عه‌یشه یار و من دوورم له ناسایش
وه‌ئی صیدق و صه‌فا هه‌رده‌م له من نه‌زدیک و له‌و دووره (۲)
فه‌ضای خولدی به‌رین بی یار، نه‌ویش هیجران و نه‌ندووه
نه‌گه‌ر طوبویه، گه‌ر قه‌صره، وه گه‌ر غیلمان، وه گه‌ر حووره (۳)
شه‌وی یه‌لدا، له به‌زمی دل‌بهره‌را، هه‌رگیز چرام ناوی
له توئی فانۆسی پیره‌هن ته‌نی وهك شه‌معی کافووره (۴)

(*) ئەم پارچه‌شعره هه‌ر له (مان)دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

- (۱) لیقا: دیدار و چاویتکه‌وتن. جیلوه: خۆنیشان‌دان. ته‌جه‌لای: ده‌رکه‌وتن. شوعله: بلیسه. نور: رووناکی. شو‌عاع: تیشک. ناصیه: ته‌ویڵ، ناوچاوان. نور علی نور: رووناکی به‌سه‌ر رووناکیه‌وه.
واته: دیدار و ورشه و ده‌رکه‌وتنی دل‌بهرم، وهك بلیسه‌ی نه‌و رووناکیه‌یه که له ناگر به‌رز ده‌بیته‌وه.
تیشکی به‌سه‌ر رووخساردا بلاوی ناوچاوانی، رووناکیه به‌سه‌ر رووناکیه‌وه.
(۲) قهرین: هاوده‌م، یار. قورب: نزیککی. عه‌یش: ژیان و گه‌زه‌ران. وه‌ئی: به‌لام. صیدق: راستگۆیی. صه‌فا: بی‌گه‌ردی، خاوتینی. هه‌رده‌م: هه‌میشه. نه‌زدیک: نزیک.
واته: یار، هاوده‌مه و نزیک و تیکه‌لی ژیاغه، به‌لام من له ناسایش و نارامیدا نیم. به‌ئێ، راستگۆیی و بی‌گه‌ردی هه‌میشه پیشه‌ی من بوون و له‌وه‌وه دوور بوون.
ده‌بوو (دووره‌ی نیوه‌به‌یتی دووه‌م، له‌به‌رته‌وه‌ی بۆ دوو شت (صیدق و صه‌فا) هیتراوه‌ته‌وه، (دوورن) بوویه، به‌لام بۆ سه‌روای شیره‌که گونجاو نه‌بووه.
(۳) فه‌ضا: گۆره‌پان، پانتایی. خولدی به‌رین: به‌هه‌شتی فراوان. هیجران: دووری. نه‌ندووه: خه‌م و خه‌فته. طوبویا: دارێکه له به‌هه‌شت. قه‌صر: کۆشک. غیلمان: کۆی غولام، کوروکاڵ. حوور: په‌ری.
واته: به‌ربلاوی به‌هه‌شتی فراوان، به‌ داری تووبا و کۆشک و کوروکاڵ و په‌ریه‌کانیه‌وه، به‌بی دل‌بهر، هه‌ر دووری و لێک‌جیایی و خه‌م و خه‌فته‌ته.
(۴) یه‌لدا: درێژترین شه‌وی ساڵ. به‌زم: شادی. له توئی: له توئی. فانۆس: چرای به‌ شووشه‌ی

هه‌وای لیمۆیی پوستانت له دڵما وا به‌ته‌ئێیره،
هه‌ناسهی سه‌ردم ئه‌مشه‌و «فی‌المثل» هه‌مزادی کافووره! (٥)
سپه‌رنه‌فگه‌نده‌وو گه‌ردنکه‌چم، حاضر له مه‌یدانا
جهدهل‌کردن له‌گه‌ل تۆ، وه‌ك ته‌لاشی باز و عوصفووره! (٦)
به‌بێ مه‌ی، دیده "سالم!" شیوه‌یی مه‌ستی ظوهوور نا‌کا
به‌غیره‌ز چاوی دلبه‌ر، دا‌یما بێ با‌ده مه‌خمووره! (٧)

بلووره‌وه. پیره‌هن: کراس. تهن: له‌ش، جه‌سته. شه‌مع: مۆم. کافوور: سپی.
واته: شه‌وی یه‌لدا که له‌ کۆری شادیی دلبه‌ردا ده‌م، پێستیم به‌ چرا نابێ بۆ
رووناک‌کردنه‌وه‌ی ده‌ورووبه‌رم، چونکه له‌شی دلبه‌ر له‌ توتی شووشه‌ی بلووری چرای کراسی
به‌ریدا، وه‌ك مۆمی کافوور سپیه و ئه‌و ناوه‌ی رۆشن‌کردووه‌ته‌وه.
(٥) هه‌وا: حه‌ز، ئاره‌زوو. پوستان: مه‌مک. به‌ته‌ئێیر: کاریگه‌ر، به‌تین‌وتاو. سه‌رد: سارد. فی‌المثل:
بۆ ئه‌گونه. هه‌مزاد: جه‌ک.

واته: ئاره‌زووی به‌ ده‌ست‌گرتنی لیمۆی مه‌مه‌که‌کانت وا کاری‌کردووه‌ته‌ سه‌ر دڵم، ئه‌مشه‌و
هه‌ناسهی ساردم - بۆ ئه‌گونه - هاوشیوه‌ی کافوور وایه و گه‌رمه.
(٦) سپه‌رنه‌فگه‌نده: کینایه‌یه له‌ تیشکان و ده‌ست‌هه‌لگرتن له‌ شه‌ر و خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دان.
گه‌ردنکه‌چ: ملکه‌چ. حاضر: ناماده. جه‌ده‌ل‌کردن: مملانی و ناحه‌زی‌کردن. ته‌لاش: هه‌ول و
کۆشش. عوصفوور: چۆله‌که.

واته: له‌ شه‌ری به‌ده‌سه‌ته‌یتانی تۆدا شکستم خوارد و ته‌سلیم بووم، ملکه‌چ له‌ مه‌یدانی شه‌ردا
ناماده‌م. مملانی و به‌ره‌ره‌کانی تۆ وه‌ك شه‌ری باز و چۆله‌که‌ وایه، که دیاره‌ چۆله‌که‌ی تێدا
ده‌دۆری و ده‌ره‌قه‌تی باز نابێ.

(٧) دیده: چاو. مه‌ستی: سه‌رخۆشی. ظوهوور نا‌کا: ده‌رناکه‌وێ. غه‌یره‌ز: جگه‌ له‌ دا‌یما:
هه‌میشه. با‌ده: شه‌راب، مه‌ی. مه‌خموور: مه‌ست و سه‌رخۆش.

واته: سالم، ئه‌گه‌رچی چاو - به‌گشتی - به‌بێ خواردنه‌وه‌ شیوه‌ی مه‌ستی نیشان نادا، به‌لام چاوی
دلبه‌ری من هه‌میشه به‌بێ مه‌ی‌خواردنه‌وه‌یش وه‌ك مه‌ست و سه‌رخۆش وایه.

حورمه تی دل واجیبه، چونکه مهکانی دل‌بهره
مه‌یشکینن، ناوی پرنیکسیری که‌عبه‌ی نه‌کبهره (۱)
شیفته‌ی گیسووی نه‌یازیکم، له غم مه‌حموودسان
له‌شکری غمزه‌ی له غه‌زنه‌ی خاطر ا غاره‌تگهره (۲)
شیعه‌وو سوننی له‌لای من ههر یه‌کیکن، چونکه یار
نه‌سلی نه‌ولادی "حوسه‌ین" و نه‌صلی فهرعی "عومهر" ه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، عا، غ) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مهل هه‌شتی مه‌حزووف.

(۱) ههر دوو به‌یتی نه‌وو‌هل له (غ) دا هه‌یه.

حورمه‌ت: ریز. واجیب: نهرک. نیکسیر: کیمیا. که‌عبه‌ی نه‌کبهر: کابه‌ی مه‌زن.

واته: دل، ده‌بی ریزی لی بگری، له‌بهر خوی نا، به‌لکوو له‌بهر نه‌وه‌ی له شوینیکدا‌یه که ناو

نه‌گریجه‌ی دل‌بهره. نهم دل‌ه مه‌شکینن، چونکه کیمیا که‌عبه‌ی مه‌زن پراوپریه‌تی.

(نیکسیر) له (مان) دا به هه‌له به (نیکسیر) نو‌سراوه.

(۲) شیفته: پهریشان. گیسوو: نه‌گریجه. نه‌یاز: له شازاده خو‌شه‌ویسته‌کانی سولتان مه‌جوودی

غه‌زنه‌وی و غوونه‌ی چابوکی و هوشیاری و جوانی بووه. مه‌جوودسان: وه‌ک مه‌جوود. غه‌زنه:

شاری غه‌زنه. خاطر: دل، خه‌یال. غاره‌تگهر: تالانچی.

واته: وه‌ک سولتان مه‌جوودی غه‌زنه‌وی پهریشانی نه‌گریجه‌ی نه‌یازیکی وه‌زیر و پراوینژکارم که

سوپای ناز و غمزه‌ی له ولاتی (غه‌زنه‌ی) دل‌دا تالانکهره. یانی نه‌و دل‌بهره دل‌ی به تالان بردووم.

(۳) نه‌سل: وه‌چه، نه‌وه. نه‌ولاد: منداله‌کان. حوسه‌ین: حه‌زرتی حوسه‌ینی کوری ئیمام عه‌لیی

کوری نه‌بووتالیب (خ.پ). نه‌صل: بنچینه. فهرع: لق. عومهر: حه‌زرتی عومهری کوری خه‌تتایی

دووهم خه‌لیفه‌ی موسولمانان (خ.پ).

واته: له‌بهر نه‌وه‌ی یاره‌که‌ی من نه‌وه‌ی کورانی حوسه‌ینی کوری ئیمام عه‌لییه و به نه‌سلش

ده‌چیته‌وه سهر ئیمامی عومهر، ناچارم شیعه و سوننهم له‌لا وه‌ک یه‌ک وه‌ها بن.

(نه‌سلی) له (مان) دا به (نه‌صلی) نو‌سراوه که هه‌له‌یه.

بۇ "موحه مەد" نەعتخوانم، چاكىرى "حەمزە" و "عەلى" خاكى پىيى "سەلمانى پاك" ىش بۇ سەرى من ئەفسەرە (۴) سا گوزارى كە، بە سەرما بى، لە رىي ئەھلى عەبا گەردى پىرۆزى رەھت بۇ تاجى فەقرم ئەفسەرە (۵)

(۴) موحه مەد: پىغمبەرى موسولمانان (د.خ). نەعتخوانم: ستايشكەرم، وەسف و سەناكەرم. چاكىر: خىزمەتكار. حەمزە: مامى پىغمبەر. عەلى: عەلى كورى ئەبووتالىب (خ.ن). سەلمانى پاك: سەلمانى فارسى يەككە لە يارانى پىغمبەر. ئەفسەر: تاج، كلاوى پادشاى. واتە: ھاوزەمان ستايشكۆى خەزرتى پىغمبەر و خىزمەتكارى حەمزە و "ئىمامى عەلى" م. خاكى پاكى بەرىيى "سەلمانى فارسى" ش وەك تاجى شاھانە واىە بۇ سەرم. (۵) گوزار: ھاتوچۆ، تىپەرىن. ئەھلى عەبا: خەلكى عاباپۆش، ئەو ئافرەتانەى پىغمبەر كە عاباپان بە سەردا داوہ. رەھ: رى. فەقر: ھەزارى. ئەفسەر: پلەوپايە. واتە: سا ئىت لە رىي خەلكى عاباپۆشەو ھاتوچۆ بكە و بە سەرمدا تىپەرە. گەردى پىرۆزى رىي تۆ پلەوپايەىە بۇ تاجى ھەزارى من.

- تا ره قیب حاضره، گاهی چه ذهره، نهك چه ضره
ئهو سهگه تا له كه مین بی، چه ضره یشم سه فهره! (۱)
گهر له بن سایهیی طووبا به صه فا ماوا كه م
بیته دل یادی به دیی ئه و سهگه، جیگه م سه فهره (۲)
بالنشی جیگه م نه گهر قاقوم و قوو بی، هه موو شه و
دوو له بالآت، له به ده نما وه کوو خار و چه جهره (۳)

(*) نهم پارچه شیعره هدر له (ع) دا هه به و ناسناوی "سالم" یشی تیدا نیه. له سه روویه وه نووسیویه:
(از گفته سالم). (دیوانی کوردی، بهرگی یه كه م، ل ۵۹۲) داویه ته پال "کوردی". له وئ حهوت بهیته و
دواین بهیتهی ناوی "کوردی" ی تیدا به. پارچه كه هیندی جیاوازی له گهل نه مهی بهر ده ست هه به، به لام
تیکرا به هی سالم ده زانری. نهم پارچه به له كه شكۆلنکی بهر یتر محمد مه دره حیم ره مه زاندا به ناوی
"بیمار" هه به، كه ناسناوی سه ره تای شیعره تانی "سالم" بووه.

کیشی عهرووز: ره مه لی هه شتی مه خبوونی مه حزووف.

(۱) ره قیب: به دکار. حاضر: ناماده، له نارادا. گاه: کات. چه ذهر: وریایی، خو پاریزی
(چه ضره) یه كه م: كه مین: بۆسه. (چه ضره) دووه م: له مالدابوون.

واته: تا به دکار له مهیداندا بی، کاتی وریایی و خو پاریزی، نهك ناماده بوون. ئه و به دکاره سهگه
تا بۆسه بنیته وه، ناماده بوونیشم وهك سه فهر و دوور كه وتنه وه وایه، چونكه ناهیلی به یار بگه م.
(چه ضره یشم) له و دوو سه رچاوه یه تریدا (چه ضره م هه ره).

(۲) طووبا: دره ختیكه له به هه شت. صه فا: خو شتی و شادی. مه ئوا كه م: نیشته جی م. به دی:
خرایی. سه فهر: دۆزه خ.

واته: نه گهر سیهری داری تووبای به هه شت به دلنکی خو شه وه بکه مه شوین و ماوای خو م،
هدر خراپه کاری ئه و به دکاره سهگه م بکه ویته یاد، شویم لی ده بیته دۆزه خ.

گهر له بن (دیوانی کوردی): كه ده می. نیوه ی یه كه م له نگه و (طووبا) ره نگه و (طووبادا)
بووبی كه وا هه لده گری.

(۳) بالش: سه رین. قاقوم: گیانه وه رنکی چکۆله ی وهك سمۆره ی پیستی نهرم و سپی و گرانبه هایه.
قوو: بالنده یه کی جوانی مل دریزی پی په رده داری په رنهرمی ره نگ سپی یا ره شه. خار: درك. چه جهر. به رد.
واته: نه گهر سه رینی هه موو شه وینکی جی خه وتیم گهرم و نهرم و له په ری قوو و پیستی قاقوم بی،

چین به چین کەوتۆتە سەر یەك لە دلا عوقدەیی غەم
 بئ، بە ماچی دەمەكەت لادە سا ئەم كەسەرە (٤)
 ناخ لەپاش ئەم هەموو هیجرانە، بە کویرییی رەقیب
 دەمدی دەستم لە قەدت چەسپە، بە میثلی كەمەرە (٥)
 بە قصەیی خۆش نییەتی وایە قصەم پئ دەرخا
 صەد دەسی تۆلەکی دام کردوو، حیزبابە كەرە (٦)

كە لە بالای تۆ دوور ب، وەك ئەو وایە لەسەر درك و بەرد ب.

(٤) عوقدە: گری. كەسەر: دلشكاری.

واتە: گری و گرووت و خەم و خەفەت چین بە چین لەناو دلندا هەلچنراون. وەرە ئەم
 دلشكارییە بە ماچی دەمت مەهیلە.

(عوقدەووی (عا) راست نییە. (كەسەرە) بە هەلە بە (كەتەرە) نووسراوە.

(٥) هیجران: دووری. چەسپ: جیگیر. میث: وینە، وەك.

واتە: داخ و خەفەت بۆ ئەو دەخۆم كە پاش ئەم دوور كەوتنەوویە، بێنم - بە کویرییی چاوی
 بەدكار - دەستم لە ناوقەدی دلبر جیگیر بوو و وەك كەمەری لی هاتوو.

وشەیی (هەموو) لە (عا) دا كەوتوو، لە نوسخەكەیی (دیوانی كوردی) دا هەیە.

(٦) نیەت: نیاز و تەما. تۆلەك: گیانداریی توك هەلەر یو. دام کردوو: بەستوو تەو،

خستوو تە داو وە.

واتە: یار نیازیەتی بە قسەیی خۆش نەینی و رازی دللم پئ دەرخا. ئەم بئ عەقلە سەد دەستی

گیانداریی توك هەلەر یو بەستوو تەو.

وایە (كەشكۆلی محەمەدەرە حیم رەمەزان): واتە. (صەد دەسی تۆلەکی دام کردوو ...) لە

(دیوانی كوردی) دا (صەدوسی توتکی وام پئ كە بە بەردیكە، كەرە) و لای (محەمەدەرە حیم

رەمەزان) یش (صەدوسی تۆلکی وام کردوو، حیزبابە كەرە) یە.

ئەم بەیتە لەنگە، هەر ئەو نەندە راست كرایەو.

دواین بەیت لە (دیوانی كوردی) دا ئەمەییە:

خۆشە بۆ تیری موژەیی، دل بە هەدەف كەیی، "كوردی"

كەچی بۆ چارەرەشی شیری رەقیبم لەسەرە

له طهرف يارهوه نۆبهى نهظه ره
ئەى دڻ ئاماده به، خوڻنت ههدهره ! (۱)
گههى كين زههره، ئەگەر هەر نىگههى
عوذرى مهسموعه، كه لىوى شهكهره (۲)
تهشتى پر خوڻنه به دايم سينه م
تا موژت بۆ رهگى دڻ نيشتهره (۳)
وهزنى يهك بۆسهوو جورمى سهر و جان
له ترازووى ئەوا سهر بهسهره! (۴)

(*) ئەم پارچه شيعره له (مان، ن، حا، عا، ه، غ، ج، ق، ر، ك، گم) دا ههيه.

كيشى عهرووز: ره مەلى شەشى مەخبوونى مەحزووف.

(۱) ئەم بەيتە له (عا) دا نيه.

طهرف: لا. نهظه: روانين، تهماشا. ههدهر: رزاو، به فيرۆچوو.

واته: ئەى دڻ، وريا و ئاماده به. ئىتر نۆرهى ئەوهيه يار بروانج و تهماشا بكا، بۆيه خوڻنت

دهرپۆڻى و به فيرۆى دهدا.

(دڻ) له (ق) دا كهوتوو.

(۲) گهه: كات، دهم. كين: رق و كينه. نىگهه: تهماشا. عوذر، بيانوو، بههانه. مهسموع:

بيستراو. شهكهر: شهكر.

واته: ئەگەر هەر تهماشايهكى يار له كاتى رق و توورهيدا زههر بى، ئەو عوزرخوايى و

بيانووهى لى وەرگيراهه و بيستراوه، چونكه لىوى وهك شهكر وايه.

گههى كين (ق): كار كن؟. زههره (كم، گم): زههره. نىگههى (ه، گم): نىگههت. ههلهيه.

لىوى (عا): لىوه. ههلهيه. (ه، ج): لىوت.

(۳) ئەم بەيتە له (ق) دا نيه.

بهدايم: ههميشه. سينه: سنگ. موژه: برژانگ. نيشتهر: نهشتهر، شفرهى دهستى برينگەر.

واته: تا برژانگت نهشتهر بى و رهگ و دهمارى دڻ بپرى، سنگم بهردهوام وهك تهشتىكى پر له خوڻنه.

(تهشتى) له (مان) دا به شىوهى (طهشتى) نووسراوه.

(۴) وهزن: كيش. بۆسه: ماچ. جورم: قهوازه و قورسايى. جان: گيان. سهر بهسهر: وهك يهك.

سهری نهنگوشتی ده بیته نهیی قهند
 دهستی هر کهس له میانته کهمه ره! (۵)
 وهصلی ئیکسیره، وهلی زهحهته بی
 قامهتی سهروه، وهلی بی تهمه ره! (۶)
 بو کهسئ صوحبهتی مه عشووقی نه بی
 حاصیلئ هردو جیهان دوردی سه ره (۷)
 طالبی وهصلی کهسیکم به دوعا،
 وهصلی فیردهوس و فیراقی سه قهره! (۸)

واته: ماچیک یار بهرام به سهر و گیانی منه. نه گهر ماچیکم بداتی، ده بی بکوژی و سهر و گیانی بده من.

(۵) نهنگوشت: نهنگوست، پنجه. نهی: شمال، قامیش. قهند: شه کر. میان: ناوقه د.
 واته: هر کهس بتوانی دهست بکاته کهمهرت، سه رپنجهی ده بیته قامیشی شه کر و شیرین ده بی.
 نهنگوشتی (کم): نهنگوستی. ده بیته (غ): ده بیته. هه له یه. له میانته (ه): به میانته.
 (۶) وهصل: گه یشتن به یار. ئیکسیر: کیمیا. وهلی: به لام. بی: بیته. قامهت: بهژن و بالا.
 بی تهمه ر: بی به ر.

واته: نه گهر به یار بگهی، وهک نه وهیه کیمیات هه بی، به لام زهحهته بیته. بهژن و بالایشی وهک سهروه، به لام بی به ره و خیزی بو کهس نیه.

ئیکسیره (مان، حا): ئیکسیره. هه له یه. وهلی زهحهته بی (عا): زهحهته. له نگه. (غ، پ): وهصلی زهحهته. (ج): ویصال زهحهته بی. وهلی بی تهمه ره (غ): دلی بی تهمه ره. (گم): وهلی با تهمه ره.

(۷) صوحبهت: تیکه لی، هاو رتیه تی. مه عشووق: یار. حاصیل: به ره هم.
 واته: نهوی تیکه لی به یار نه بی، له هردو دنیا دا تووشی دورد سه ره ده بی.

(۸) طالب: داوا کهر. فیردهوس: به ههشت. فیراق: جایی له یار. سه قهر: دوزه خ.
 واته: من به دوعا دواکاری گه یشتن به کهسیکم، که پی بگهم وهک به ههشت وایه و

دووریشی دوزه خه.

فیردهوس و (ه، ق، کم، گم): فیردهوسه.

وهختی خهنده و نیگهه و عیشوهیی یار
"سالم" ئه زه بطنی نیگهه کا، هونه ره! (۹)

(۹) نیگهه: ته ماشا. عیشوه: ناز و نووز. ئهوا: ئه گهر. زه بطنی کا: رینکی بجا.
واته: ئه گهر سالم بتوانی کاته کانی خهنده و ته ماشا و ناز و عیشوهی یار رینک بجا و بیان بزانی،
ئهوه هونه ری نواندروه.
خهنده و (ق): خهندهی. نیگهه و (عا، ه): نیگههی. عیشوهیی یار (کم): عیشوه و ناز. نیگهه کا
(عا، کم): نه زهر کا. (زه بطنی) که له (حا، عا، ن) دا به (ظه بطنی) نووسراوه، ههلهیه.

- خه یالی نیشی موژگانته له ناو دلما وهکوه تیره
به یادی قهوسی نه برۆت، گهرده نم نه زدیکی شه مشیره (۱)
پومووزی عیشق نیشکاله، له هددی قیل و قال نایی؛
نه کاری که نز و که ششافه، نه باسی که شف و ته فسیره (۲)
له هر سوو نه هلی دنیا جومله گی گهر دنکه چی یارن
به سهر مولکی دلاندا، نه م وهکوه شاهی جیهانگیره (۳)
بتی من توئی و من زونناری (خانت؟) جگهر لاته
بنازم زولف و پوخسارت ده لئی قیندیل و زهنجیره (۴)

(*) نه م پارچه شیره هر له (کم، پ، گم) دا ههیه.

کیشی هر روز: ههزه چی ههشتی تهواو.

(۱) نیش: چزوو. موژگان: برژانگ. قهوس: کهوان. نه برۆ: برۆ. نه زدیکی: نزیک. شه مشیره: شمشیر.
واته: که تیری برژانگه کانت به خه یالمدادا دیت، نازار به دلّم ده گهیتیی و برینداری ده کا. که
بیر له کهوانی برۆیشت ده که مهوه، وهک نهوه وایه مل له چهقو بسووم، گهردم له شمشیری برۆت
نزیک ده بیتتهوه.

(۲) پومووز: کۆی ره مزه، نیشانه کان. نیشکال: ئالۆز، پرکیشه. هدد: سنوور، راده. قیل و قال:
قهه و قسه لۆک. که نز: گه نجینه. که ششاف: دۆزه ره وه، ناشکرا کهر، په رده لی هه لمال. که شف:
په رده لی هه لمالین، ناشکرا کردن. تهفسیر: لیکدانه وه.

واته: نیشانه و نهیتیه کانی عیشق گیر و گرفت و کیشنه، به قسه و قسه لۆک تهواو ناکرین، نه
مهسه له ی گه نجینه و نهوه که سه به که دهیدۆزیتتهوه و ناشکرای ده کا و نه باس و خواسی دۆزیتتهوه و
ناشکرا کردن و لیکدانه وهیشه. دهشتی مه بهستی له کتیه کانی (کنز) و (کشاف) و (تفسیر) یش بین.

(۳) نه م بهیتته و دوو بهیتی پاشه وه هر له (پ) دا ههن.

هر سوو: هر لا. جومله گی: سهرپاک.

واته: خه لک سهرجه میان له هر لایه که وه ملکه چی یارن. نه م، ده لئی شاهی سهرتاسه ری
جیهانه، به سهر مولکی دلی هه موواندا دیت و ده چی.

(۴) نیوه ی یه که می نه م بهیتته ساغ نه کرایه وه.

به بئى ماری فیراق کوشتن، نییه گهنجی ویصال بؤ کهس
 به خاصیهت جهفای عاشق، یه قین نه جزایی ئیکسیره (۵)
 چ حاجت تیری موژگان پووبه پووی دل راگری هه ردهم؟
 به بئى ته مهیدی له شکر، خودبه خود، ته سلیم و ته سخره! (۶)
 چ موشتاقم له تونیدیدا به لهب کهی ناشنا حهرفی!
 نه گهر ته لخیشه هه بیلی، له لام وهك شه ککهه و شیره! (۷)
 ره فیقان! ئیوه گهر ناشوفته یی یارانی نه کران؟
 به شوخی، دل بهری من خوسره وی خوبانی کیشمیره (۸)

زوننار: پشتینی که مهربی مه سیحیان. بنازم: شانازی بکه م. قیندیل: چرا.
 واته: تو نهو بتدی که ده تهرستم ... با شانازی بکه م که نه گریجهت زنجیره و روخساریشت
 چرای روونا ککه ره وهی ژیاغه.

(۵) فیراق: لیک داپران. به خاصیهت: به تاییه تی. جهفا: نازار. یه قین: بی چه ندو چون، به
 قه ناعه ته وه. نه جزا: دهرمان. ئیکسیر: کیمیا.
 واته: تا لیک داپران له نارادا بی، کهس گهنجینه ی گه یشتن به یاری به نسیب نابی. نازاری
 عاشقیش - بی چه ندو چون - دهرمانی ئیکسیری چاره سه ره.

(۶) حاجت: پیوستی. هه ردهم: هه ر کات. ته مهید: ری خوش کردن. خودبه خود: خوبه خو.
 ته سلیم: خوبه ده ده سه وه دان. ته سخر: داگیر کردن و خسته نه ژیر ده ست.

واته: پیوست ناکا تیری برژانگه کانت به رده وهام به دلی من راگری، چونکه به بی ری خوش کردن
 بؤ نهو له شکره، خوبه خو خو ی به ده سه وه ده دا و ده توانی داگیر و رامی بکه ی بؤ خوت.
 (۷) موشتاق: په رووش، ناره زوومه ند. لهب: لیو. حهرف: قسه. ته لخ: تال. شه ککهه: شه کر.

واته: من زور په رووشی نه وه م له کاتی توندوتیژیدا قسه به ک له ده مت دهرچی. ته نانهت نه گهر
 نهو قسه به تالیش بی، بیلی، لای من وهك شه کر و شیر شیرینه.

(۸) ره فیقان: دۆستان. ناشوفته: شیواو. شوخی: جوانی و قه شهنگی. خوسره وی خوبان: شای
 جوانان. کیشمیر: ولایتیکی سه رووی هیندستانه.

واته: دۆستان! نه گهر ئیوه شیواوی یارانی کوردزمانن، دل بهری من له جوانی و قه شهنگیدا وهك
 شای جوانانی ولاتی کیشمیر وایه.

موجه پرده به ره فقیق! بی، تهوسه نی نهفتت به جی بیله
 له ری عیشقا هه موو پیچیکی سهه شیطان جله وگیره! (۹)
 له دونیادا خوداوه ند حهرفی موفسید قهت قوبوول ناکا
 ره قیب هینده ی درو کرد، سهیری پروی کهن، ههروه کوو قیره! (۱۰)
 ره قیب نایه لی قهت یارم له گهل من له حظه یی جووت بی
 له شیوه ی فیتنه جویدا، خوداوه ندا! چهنی پیره؟! (۱۱)
 ره فقیق خو تان بچن بو سهیری صهحرا، کهوتووه "سالم"
 سههفر مومکین نییه له م ئاستانه، خاکی دلگیره (۱۲)

(۹) موجه پرده به: خو تی لی دایماله. ره فقیق: دوست. بی: وه ره. تهوسه ن: نهسی سهر کیشتی
 رام نه کراو. جله وگیر: کووسی سهر ری.

واته: نهی دوست، خو ت له هه موو شیک دایماله و وه ره. نهسی سهر کیشتی نهفسی خو ت
 به جی بهیله: هه موو پیچیکی نهفس له ری عیشقا سهه شیطانی تیدا بووه به کووسپ و ریست
 بی ده گرن، یا جله وه ی نهسی نهفتت ده گرن.
 (سهه، ده بی (سهه) بووی و گوورایی.

(۱۰) خوداوه ند: خوا. موفسید: خراپه کار. ره قیب: بهدکار، ناحهز.
 واته: خودا هه رگیز له دنیا دا قسه ی پیای خراپه کهر وه ر ناگری و په سه ندی ناکا. بهدکار نه وه نده ی
 درو کردووه، سهیری سهرو چاوی کهن نه وه نده رهش بووه وه ک قیر رهش داگه پراوه.
 (۱۱) له حظه یی: ساتیک. فیتنه جوی: نازاوه گیری.

واته: بهدکار له نازاوه گیری دا زور دنیا دیته و شاره زایه، ریم لی ده بهستی و ناهیلی - نه گه ر بو
 تاو نکیش بووه - به یاره کهم بگه م و پیکه وه بین.

نایه لی (پ، گم): ناهیلی. خو ی له بنه رتدا (نایلی) بووه و گووراره. جهنی پیره (کم): چ بی
 پیره. یانی چ بی دینه که بو نه م جیه دهست ده دا و گونجاوتره.

(۱۲) صهحرا: سارا و بیابان. ئاستانه: بهرده رگا.
 واته: نهی دوست، ئیوه خو تان بچن بو تهماشای سارا و سهیران، واز له "سالم" بیسن، که لکی
 سهیرانی پیوه نه ماوه، له بهر نه وه ی خاکی نه م بهرده رگای یاره دلگیره و نهوی لی کهوتووه، نیتر
 ناشی بتوانی سههفریکی وا بکا.

له رهمزی سپړی عیشقا، نه هلی دل بیدار و باهوشه
دلی بی دل له خوابی غه فله تا همزادی خه رگوشه! (۱)
موریدی تازه عاشق ئیبتیدا ساره ننگ ناوازن!
خیلافی پیری ده ریادل، که وهک سیمورغ خاموشه! (۲)
له نارا تا به که ی ناگاته حالی پوخته گی خامت!
له کوروی عیشقتا دایم دلّم وهک دیگ پر جوشه! (۳)

(*) نهم پارچه شعره له (مان، عا، غ، ج، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عهرووز: ههزه جی هه شتی ته واو.

(۱) رهمز: نیشانه. سپړ: نه پنی، راز. نه هلی دل: دلداران. باهوش: هوشیار. خواب: خه و.
غه فله ت: بی ناگایی. همزاد: جملک، دووانه. خه رگوش: که رویشک.
واته: دلداران ناگایان له راز و نیازه په نامه کیسه کانی عیشق هه یه و هوشیارن. دلی مروئی بی دل
له خه وی بی ناگاییدا جکی که رویشکه، به شیوه چاوی کراوه ته وه، که چی - له راستیدا - نوستوه.
دلی (کم): وهلی.

(۲) مورید: شونیکه و تووی پیرانی ته ریه ت. ساره ننگ: بالنده یه کی پچو و کی ده نگخوژی په ر
رهش و خال سبیه. خیلاف: پیچه وانه. ده ریادل: دل فراوان. سیمورغ: عه نقا، بالنده یه کی
نه فسانه یی زور گه وره یه، گوايه هیلانه که ی له قوله ی قافه. خاموش: بی ده ننگ و نارام.
واته: موریدانی تازه ریگرتووی ته ریه ت و باوه رهیناو به رابه ران، سه ره تا وهک بالنده ی ساره نگی
به قهواره بچووک پر له ناواز و به جم و جوولن، پیچه وانه ی پیری دل فراوان که وهک بالنده ی
سیمورغی به جورم گه وره بی ده ننگه.

سیمورغ (گم): سیمورغی.

(۳) نار: ناگر. پوخته گی: کولوی، پنگه یشتن. خام: خاو و کال و نه کولاو. دایم: هه میسه.
دیگ: مه نجه ل. پر جوشه: له کوله.

واته: نارام نهم عاشقه کال و خاوه ی تو، تا که ی له ناو ناگری عیشقی تودا ناگاته حالی کولان و
پنگه یشتن، نه گه رچی دلّم له ناو کوروی خو شه ویستی تودا هه میسه وهک مه نجه ل له کول و به جوشه.
پوخته گی (کم، گم): پوخته که ی.

په‌ریشان مووی موسکینت موسه‌لسهل هاته بهر نه‌برۆ
 به قه‌صدی قه‌لبی دل، چاوت وه‌کوو تورکی زره‌هپۆشه (٤)
 له وه‌صلآ بۆسه شیرینه، له هيجرا ته‌لخه نه‌حوالم
 له چاوی عيشقی يارا قيسمه‌تم هم زه‌هره، هم نو‌شه (٥)
 هه‌تا ده‌رم به دووری ته‌رکی ميه‌ری ناشنا ناکه‌م
 دل‌م تا صوبخ‌ده‌م هه‌ر شه‌و له‌گه‌ل يادت هه‌مئاغۆشه (٦)
 که چوو بێ‌ده‌وله‌تی، وه‌ختی فه‌رح، يادی فه‌قر ناکه‌م
 له وه‌صلآ ميه‌نه‌تی هيجرت له خاطرما فه‌رامۆشه! (٧)

(٤) ئەم بەیتە و بەیتی پاشەوه‌ی له (ع، غ، ج) دا پاش و پێشن.
 په‌ریشان‌موو: موو ئالۆز‌کاو. موسکین: میس‌کدار، بۆنی میس‌ک پێوه. موسه‌لسهل: به‌ زنجیره.
 نه‌برۆ: برۆ. قه‌صد: مه‌به‌ست. قه‌لب: ناوه‌راست، ناوه‌رگه، ناخ. تورک: جوان. زره‌هپۆش:
 زریپۆش، زری‌دار.

واته: مووی بۆنی میس‌ک پێوه‌ی شیواوی تۆ، چین به‌ چین وه‌ک زنجیر گه‌یشته‌ به‌ر برۆت. چاوت
 بۆنه‌وه‌ی بگاته‌ ناوه‌رگه‌ی دل‌م، وه‌ک جوانیکی زریپۆش وایه.
 به‌ر (ج): سه‌ر. قه‌لبی دل (ج، کم، گم): قه‌تلی من.
 (٥) وه‌صلآ: گه‌یشتن به‌ یار. بۆسه: ماچ. هيجر: دووری. ته‌لخ: تال. قيسمه‌ت: به‌ش. نۆش:
 نۆش، هه‌نگوین، شیرین.

واته: ماچ له‌ کاتی به‌یار‌گه‌یشتندا شیرینه، کاتی دووریش حال‌م شر و ژيانم تال‌ه. به‌شی من له
 چاوی عاشقی یاردا، یا ژه‌هره‌ یا نۆشی وه‌ک هه‌نگوینه.

چاوی (ع، ج، کم، گم): جامی. زه‌هره (کم): ژه‌هر و. (گم): ژه‌هره.
 (٦) ميه‌ر: خۆشه‌ويستی. صوبخ‌ده‌م: به‌ره‌به‌یان. هه‌مئاغۆشه: هاوباه‌وشه.
 واته: من تا ده‌رم به‌هۆی دووریه‌وه‌ واز له‌ خۆشه‌ويستی ناشنای خۆم ناهێتم. دل‌م هه‌موو
 شه‌وی‌ک تا به‌یانی يادی تۆی له‌باه‌وشدايه.

هه‌ر شه‌و (ج): هه‌ر ده‌م.
 (٧) فه‌رح: شادی. فه‌قر: هه‌ژاری. ميه‌نه‌ت: مه‌ینه‌ت. خاطر: دل، خه‌یال و به‌ر. فه‌رامۆش:
 پشت‌گۆی‌خراو.

واته: کاتی‌ک زه‌مانی بێ‌ده‌سه‌لاتی له‌سه‌رم رابورد و که‌وتمه‌ شادیه‌وه، به‌ر له‌ لات‌وپووتی جارام

موشه خخهص طورپرهیی جانانه فرعی ماری ضهححاکه
به قهصدی مهغزی من، "سالم!"، سهری دایم لهسهه دۆشه (۸)

ناکه مهوه. کاتی گهیشتن به تو مهینهتی دووریت له دلدا فرامۆش ده کهم.

خاطرما (کم): خهترما. ههلهی چاپه.

(۸) موشه خخهص: دهست نیشانکراو. طورپره: نه گریجه. جانانه: یار. فرع: لق. ضهححاک:

زوحاک. مهغز: میشک. دۆش: شان.

واته: بئ گومان پیچ ولوولی نه گریجهی یار له جووری ماره کهی سهرشانی زوحاکه. مهبهستی نهو

ماری نه گریجهیه میشکی منه، بۆیه هه میسه سهری لهسهه شانیهتی.

وشه (من) له (عا) دا کهوتوووه.

كەس نەلئ پيّم: ئەي فلانى! ھەجوى سەنگەھەلكيش مەكە
ئاشپەزى ھەجوم، بە وەللاھ، دەيجنم وەك كۈولەكە! (۱)
دوور لە دىنم، ميثلى نەمروود بۆ منارەى ھەجوييات
خاك و زيت پئى قەد دەكەم، ئەي سەنگشكئىن، وەك چۆلەكە (۲)
نەوعى كوردىيى ھەجوياتئى توربەريژئى يادگار
خاكى ھەجوى تئى دەكەم، دەيناخنم وەك توورەكە (۳)
سا كە دلّ دئىنئى، دەبئى عەرض كەم لە عەرصەى مەحفەلا
ھەلسە بيّن ياران! لە دەورم پۆبنيشن، كۆمەكە! (۴)

(*) ئەم پارچەشيعرە ھەر لە (عا)دا ھەيە.

كيشى عەرووز: رەمەلى ھەشتى مەحزوف.

(۱) ھەجوو: داشۆرين. سەنگەھەلكيش: بەردەھەلكەن. ئاشپەز: چيشتكەر. بە وەللاھ: بە خودا قەسەم.

واتە: ھىچ كەسك پيّم نەلئ - فلانى مەكەو ھەجوى كابراى سەنگەھەلكيشى فشهكەر، من

خۆم ئامادەكەرى ھەجوم، بە خودا وەك كۈولەكە دەيجنم.

(۲) نەمروود: لە وەچەى حامى كورى نووحە، سەر كيش و ملھور بوو بەرامبەر بە ئىبراھىم

خەليل. ھەجوييات: داشۆرينى ھەمەجۆر.

واتە: من وەك نەمروود بئى باوەر نيم، بەلام بە وئەى ئەو ھەجوم بەقەد منارەيەكە، ئەوئەندەى

چۆلەكەيكە بچروكت دەكەمەو.

(۳) توربەريژئى: توورەكەريژئى.

واتە: ھەجوى من كۆن و ھەمەجۆر و وەك توورەكەريژئى وايە، ئەوئەندە زۆر دەبئى، توورەكەى

لئى دەناخنم.

(۴) دلّ دئىنئى: دلّ برواى دەدا. عەرض كەم: بيلئىم، نيشانى بەدەم. عەرصە: مەيدان. مەحفەل:

جئى كۆبوونەو و بەزم گيّران. كۆمەك: يارمەتى.

واتە: دلّم دئىنئى لە مەيدانى كۆبوونەو دەدا بليّم - وەرن ياران لە دەورم كۆبينەو، يارمەتىم بەدەن،

كارى ھەرەوئەزيە.

با به شهرطی مهنی کهن، گهر حمله زهن بئ به زمی جهنگ
 که لبه تیژی په تپسینه، سهنگر ژوهی کویه که (۵)
 گهر به قار و قین و جهنگ هات، پیی بلین: خوی لابدا
 وهر نه شلپه ژنی شهقم ئاوازی ههروهک فیسه که (۶)
 پشتی پیم سمتی له یاریدا وها خاراندوه
 گهر به کیفی خه نجهری که ی، جووتی پیستی هوشه که (۷)
 شین که وایه، شرعه بایه، قووته خه نجهر، بۆزه ریش
 نیسمی سهنگه لکی شه، توند و تیژه، وهک شوانی له که! (۸)
 میخ به دهسته، میخ به پشته، میخ رفینه، میخ دهرین
 میخ به پیسه، میخ به پاشه، میخ شکینه، توله که (۹)

(۵) شهرط: مهرج. مهنع: نه هیشتن، قهدهغه. حمله زهن: هیرشبهر، په لاماردهر. په تپسین: بئ شهرم. سهنگر ژوژ: بهردخور، کینایه به له نازایی. کویه: مهبون، به تورکیش واته سهگ.

واته: نه گهر نهو بئ شهرمه ناشیرینه په لاماردهر و قاره مانه، با بیته میدانی جهنگ.

(۶) قار: قهر، تووره یی. شلپه ژن: دهنگی وهک شلپه ی ناو.

واته: نه گهر به تووره یی و رقهوه هاته میدانی جهنگ، با خوی لابدا، دنا شقی من وهک

فیسه که له سهریی و خیرایه.

(۷) خاراندوه: راهیناوه، قال کردوه. هوشه که: جوژیکه له پشیله کیوی.

واته: نه وهنده به پشته یی شهقم تی هه لداوه، سمتی نهرم بووه و هینه دی پیستی دوو پشیله

کیویه، به که لکی نهوه دی بیکه یته کیفی خه نجهر.

(۸) شین که وای: که وای شین. شرعه با: عابا شر. قووته (۴): په شته مال. بۆزه ریش: ریشی ماش و

برنجی. نیسم: ناو. له که: کوردی له که.

واته: کابرا ناوی سهنگه لکی شه، که وای شین و عابای شر و ریشی ماش و برنجی و

توندوتیژی شه و له شوانی دامای له که ده چی.

(۹) میخ: بزمار، دارنکی نه ستوری نووک در ژوه، ده کوتری به دیواردا و بوخچه و جلی پندا

هه لده واسری، کینایه به له ده عابای نیرینه. میخ رفین: میخ دز. میخ دهرین: بزمار دهرین. توله که: تازه

لاوی بئ موو، گیاندارای توو که هه لوه ریو.

واته: کابرای تازه لاو یا مووه لوه ریو، ده عابا که به هه موو بارنکدا هه لده سوور پتی، جاری به

کلکی جوانووی پروته وهک سنگ، سنگی خوش میثلی مهکهک
 سنگ به سنگ کهن، نالوگۆز کهن، چونکه ههردوو وهک یهکه (۱۰)
 بهزمی ساردی ئاوی پئی، میخی به بن میخیا کوتین
 گهر جهوهندهی پیا بکهی، ساردی دهکا وهک تهرزهکه (۱۱)
 مستی ئالته بینم و بیریزمه بن دووی جوانوهکهی
 گهر جهوهندهی پیا بکهی، ساردی دهکا وهک تهرزهکه (۱۲)
 هینده حهوانه، نهگهر دوو پۆژ له سهحرا پووش بخوا
 «بعد ازان» ئادهم نییه، یا سابرینه، یا شهکه! (۱۳)
 چونکه بابی قاترانه، کهر دهبنی قهدری ببی
 با بچم دادروم ههوسار و پالوو و کووژهکه (۱۴)

دهستهوهیه، جارئ به پشتیهوهیه، یا دهیدزیتهوه و دهریدههین، یانیش دهیکوتی به پیش و پاشدا و به
 دهستهوه دهشکی.

(۱۰) جوانوو: بیچوه ئهسپ و ماین. (سنگی دووهم: پواز، کینایهیه له دهعبای پیاو. میشل:
 وهک. مهکهک: نێزه ی بچروک.

واته: کلکی جوانووی کابرا وهک سنگ پروته، دهعباکه ی خۆیشی وهک نێزه ی بچروکه. سنگ
 به سنگهوه بین و بیگۆر نهوه، چونکه کاره که له ههردوو باردا وهک یهکه.
 (۱۱) میخ: کینایهیه له دهعبای پیاو. بن میخ: پاشهوه.

واته: نهگهر بیکهینه بهزم و دهعبا به بن دهعباکه ی نهودا دابکوتین، نهوهنده بای ئی دهپتیهوه،
 ئاوی جهوهندهیش وهک تهرزه سارد دهکا.

(۱۲) ئالته: بیهری رهش. دوو: کلک. طهرزه: تهرزه، به ههله نووسراوه.
 نیوهبیتی دووهمی بهیتی پیتشو لێزه دووباره کراوهتهوه، بۆیه مانای بهپتهکه روون نییه. دهبن
 روونووسکهروهه ئه ههلهیهی کردین. راست نهکرایهوه، چونکه ئهه پارچهشیره ههر له
 نوسخه ی (عا)دا ههیه.

(۱۳) بعد ازان: پاش نهوه. ئادهم: مرۆژ. سابرین: بزنی نیر. شهک: بهرخی دووبه هاردیو.
 واته: نهگهر دوو پۆژ له بیاباندا بئ و پووش بخوا، پاشان له بیادهم ناچی و دهلتی سابرین یا شهکه.

(۱۴) قاتران: کۆی قاتر، نێسز. ههوسار: پهتی بهستن و راکیشانی چوارین. پالوو: گوریس یا
 کهژووی بن کلکی و لاخ. کووژهکه: موورووی شینی چاوهزار.

گهر که سنی بی بیگری، وه صیهت ده که م نه م ئیشه که
 وهسته که، سسته که، له پئی تی هه لده، باری ئی مه که (۱۵)
 ئهلقابی سهنگ، ئیسمی نه حمه د، کونیه تی هه لکه ندنه
 وه که عه رهب سنی ناوه خو نه م شینه قه دده م خوشه که که (۱۶)
 گهر له بیسه عاقلیی کرد، گوئی حهماقت طاق و جووت
 هه ر که سنی نه زدیکه لئی هه لدا یه، یالدا فیکه که (۱۷)
 سهنگ شکیین! عه فوت ده که م، لاکین به شه رتی ((بعد ازین))
 نه حمه قانه قه د به هیچ نهوع مه دح و نه ممی که س مه که (۱۸)

واته: که ره به ره نه وه ی باو کی ئیسه، ده بی ریزی ئی بگری. با منیش هه وسار و پالوو و
 کوژه که ی ئی دابدرووم.

(۱۵) ئیشه که: کهر (تورکیه). وهسته که: وه ستاو. سسته که: سست و خاو.

واته: نه گهر یه کیک نه م که ره م ئی بگری، وه سیم نه وه یه که زور ده وه سنی و به که لکی
 باره به ری نای و گیر ده خوی به ده سته وه، ده بی تی هه لده ی.

نیوه ی دووم له نگه و (سسته که) نه گهر (سسته) بی، ریک ده بیته وه.

(۱۶) ئهلقاب: کوئی له قه ب، ناسناو. سهنگ: به رد. کونیه ت: سه رناو. قه دده م خوشه که که:

بی خیر، شووم.

واته: سهنگ ناسناویکیه تی، ناوی نه حمه ده، سه رناوی هه لکه ندنه. نه م شیتی بی خیره، وه که
 عه رهب سنی ناوی هه لگرتوه.

(ئهلقای)، له بهر کیش، به (ئهلقه بی) ده خوینرته وه.

(۱۷) حهماقت: که ریتی، بی عه قلی. طاق: تاق، تاک. نه زدیک: نریک. یالدا: ده ی، یه لالا. فیکه

که: فیکه ئی بده.

واته: نه گهر عاقلانه جوولایه وه و له بیسه دا گوئی که ریتی تاق و جووت کرد، نه وه ی لیه وه
 نریکه با لئی دا و فیکه بکا.

(۱۸) عه فوت ده که م: لیت ده بووروم. لاکین: به لام. شه رت: مه رج. بعد ازین: پاش نه مه.

نه حمه قانه: نه زانانه. نهوع: جوور. مه دح: ستایش. زه م: زه م، ناوهینانی که سیک به خراپه.

واته: نه ی کابرای به ردشکیین، به مه رچیک لیت خوش ده م که نه وه دووا نه زانانه نه ستایش نه

زه می که س بکه ی.

به ته دبیری مه عیشتهت ههر که سئ مه شغوولی کاریکه
منی بی مایه کارم، موتته صیل، سهودایی یاریکه (۱)
له جه معا لیم نه شیوئی، گهر حیسابی موو به مووی زولفت
به تا تا بیژمیتم، عهطری ههر تاییکی باریکه (۲)
به حوکمی جاذیبه ی تو بوو، گه پرائی من به دونیادا
به لئی، «حبل المتین» ی میهری توش مه حکمه مه هاریکه (۳)
به راحت موشکیله ژیر سهر بنیم، من دهستی ئاسایش
سهری زولفیکه دهستگیرم، که ههر موویکی ماریکه! (۴)

(*) نهم پارچه شیعه ههر له (مان، حا، نم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهواو.

(۱) ته دبیر: ته گبیر، ری وشوین بو دانان. مه عیشتهت: ژیان و گوزه ران. مه شغوول: خهریک. بی مایه:

نابوت، هیچ به دهسته و نه بوو. موتته صیل: بهره وام. سهودا: پهروشی.

واته: ههر که سیک به کاریکه وه خهریکه، تا ری وشوین بو گوزه رانی خوئی دابنی. به لام منی

نابوتی هیچ به دهسته و نه بوو کارم بهره وام خولیا و پهروشی به دلبریک.

(۲) جهمع: کوکردنه وه. تاتا: تال تال. عهتر: بون. تا: نیوه ی باریک، کینایه یه له نه گریجه ی

لایه کی روو.

واته: نه گهر یه که به یه کی مووی نه گریجه ی تو م بو حسیب بکری و کوکردنه وه یه لی تیک نه چنی،

تال به تالیش بیژمیتم، بون و به رامه ی ههر لایه کی نه گریجه ی دلبر که خوئی نیوه تابه که، زور له وه

زیاتره و باریک دهرده چنی.

باریکه (حا، نم): تاریکه. ههله یه.

(۳) جاذیه: هیزی راکیشان. حبل المتین: پهتی توند و قایم. میهر: خوشه ویستی. مه حکمه: قایم.

مه هار: داریکه ده کرینه لووتی حوشتر و پهتی پیوه ده به ستر بو راکیشانی.

واته: من هیزی راکیشانی تو به کیشی کردم بهره و لای تو و هه موو دنیای گیرام. به لئی، پهتی توند و

توکمه ی خوشه ویستی تویش مه هاریکی قایمه، من به دوای تودا راده کیشی.

توش (نم): تو. حبل المتین (حا): حبل المطین. ههله یه.

(۴) راحت: ناسورده یی. موشکیل: زه جهت، گیر و گرفت و کیشه. دهستگیر: نه و کهس یا شته ی

له دالما بازه بۆ حوسنى حەقىقەت دىدەيى باطين
 مهلّين عيشقى مهجازم هەر لهسەر بۆس و كهناړيکه! (۵)
 ئەگەر -فەرضەن- له قالمدا به قووت تابی فيلم بى
 كه مەندى ئوسئواری گەردنم له و طوڤره تاريکه (۶)
 له دەورانى مهحەببەتدا به عهديکت وه فا ناكهى!
 خيلافى عهدى تو "سالم" لهسەر شهرط و قهراړيکه (۷)

دەست دەگرى بۆ چاوساغي يا به زۆر پهلكيش كردن.

واته: زهحهته بتوأم به ئاسوودەيى دەستی دئنيایى و ئارامى بينمه ژير سەرم و خەمم نەبى،
 چونكه سەرەتالى ئەگرىچەيهك، كه هەر موويهكى ماريکه بۆ خۆى، دەستی گرتووم و بەرى نادا.
 (۵) باز: كراوه. حوسن: جوانى. حەقىقەت: راستى. دىدەيى باطين: چاوى ناوهوهين. عيشقى
 مهجاز: عيشقى كاتى و ناراستهقىنه. بۆس: ماچ. كهناړ: باوهش.

واته: چاوى ناوهوهين لهناو دالمدا كراوهيه بۆ بينينى جوانى راستهقىنه، بۆيه مهلّين عيشقى
 مهجازيم هەر خەريكى ماچ و باوهشى نازدارانه.
 لهسەر (نم): له بۆ.

(۶) فەرضەن: گريمان، وامان دانا. قالب: جەستە. قووت: هيز. تاب: تين و تاو، توانايى. كه مەند:
 پەتى دريژ و نەستور بۆ بەستەوه. ئوستوار: قايم و توند. طوڤره: ئەگرىچە. تاريکه: تاليکه.
 واته: ئەگەر گريمان هيزى فيل له جەستەمدا بى، كه مەندى قايمى ملم تاليكى ئەو ئەگرىچەيهى
 دلّبەرە.

فيلم بى (نم): قىلەم بى. هەلّيه.

(۷) دەوران: رۆژگار، سەردەم. مهحەببەت: خۆشەويستى. عهەد: پەيمان. خيلاف: پيچەوانە.
 شهرط: مەرج. قهراړ: برياړ.

واته: رۆژگارئك كه خۆشەويستى دەكهى، وهفادارى بەرامبەر به پەيمانىكت نانوتى. سالم، به
 پيچەوانەى پەيمانى تووه، پابەندى مەرج و برياړە كانيهتى و هەرگيز نەگوراوه، تو بەهانەى بى دەگرى.

لهدهست رهنگریژی دهوران، رهنگی چیهرم زهعفرانیکه
حدهدیقهی دل، لهبر بارانی غم، وهضعی خهزانیکه (۱)
لهطبعی ماهی گهردون و بوخاری بهحری نهندوهم
مهتاعی سینهیی چاکم وهکوو جامه‌ی کهتانیکه (۲)
کهمه‌نداری فهلهک، بو بهختی من، صهییادی خوونریژه
له دلما خاری میخنه‌تها یه‌کایه‌ک وهک سینانیکه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره ههر له (تم، پ) دا هه‌یه. له (پ) دا نووسراوه: «سالم له نهرد و یو‌کهری
نیران نه‌دوی».

کیتی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) ره‌نگریژ: ره‌نگریژ. ده‌وران: چه‌رخ‌ی رۆژ‌گار. چیه‌ره: چاره، روخسار. زه‌عفران: گیاه‌کی
قنچی گه‌ل‌دریژی سه‌وز و گو‌ل زهرد یا سووری بو‌نخوشه. حده‌دیه: باخ. وه‌ضع: حال و بار. خه‌زان:
گه‌ل‌ریژان.

واته: ره‌نگی روخسارم به‌ده‌ست چه‌رخ‌ی رۆژ‌گاری ره‌نگریژه‌وه وهک زه‌عفران زهرد بووه. باخی
دل ههر بارانی خهم و خه‌فه‌تی به‌سه‌ردا ده‌باری، بۆیه ده‌لتی له گه‌ل‌ریژاندا‌یه.

(۲) طبع: ته‌بیعت، مۆرك. ماه: مانگ. بوخار: هه‌لم و هالاو. به‌حر: ده‌ریا. نه‌ندووه: خهم و
خه‌فه‌ت. مه‌تاع: کالآ، که‌له‌په‌ل سینه‌ی چاک: سنگی داد‌راوی دوولت. جامه: کراس. که‌تان:
قوماشیکی ته‌نکه.

واته: روویوشی سنگی داد‌راوی دوولت‌تم، به‌هۆی ته‌بیعت و خولقی مانگی ناسمان و هه‌لم و
هالاوی ده‌ریای خه‌فه‌ت‌مه‌وه، وهک کراسی که‌تان هه‌له‌پرووزاو و سووتاووه.

جامه‌ی (پ): خامی.

(۳) که‌مه‌ندار: که‌ماندار، که‌وان‌به‌ده‌ست. فه‌له‌ک: رۆژ‌گار. صه‌یاد: راوچی. خوونریژ:
خوینریژ. خار: درک. میخنه‌تها: کۆی میخنه‌ت، مه‌ینه‌ت. یه‌کایه‌ک: یه‌ک به‌یه‌ک. سینان: سه‌ره‌نیزه.
واته: چه‌رخ‌ی رۆژ‌گار له به‌ختی ره‌شی مندا، وهک راوچی خوینریژ و درکی مه‌ینه‌تیش، له
دل‌مدا وهک سه‌ره‌نیزه وایه.

که‌مه‌نداری (پ): که‌مانداری. خوونریژه (پ): خوینریژه. میخنه‌تها یه‌کایه‌ک وهک (پ):
میخنه‌ت سه‌راسه‌ر وینه‌ی.

- به دل سۆزى فهلهك، ئىتر ئهرهستوو بى، دهوام ناكا
 قوبوولى مەرهمى چۆن بى كه زهخمى من نيهانىكه (۴)
 دل نازارم نومايانن، بههانهم وهضعى گهردوونه
 فيغانى خۆم و دل، ياران! لهدهست پير و جهوانىكه (۵)
 جهوان بووم گهر له غهم پير و جهوان، پيرىم چ نهزدىكه
 لهدهست وهصفى قوماريان، داد و شهكوهام داستانىكه (۶)
 قهلهم بوو كىلكى كاتب، خودبهخود مهشغوولى نووسينه
 له كهشقى سپرپى مهستورا عهجايبه دووزوبانىكه؟ (۷)

- (۴) ئهرهستوو: فهيلهسووفىكى يونانييه. زهخم: برين. نيهان: نهپى.
 واته: نهگهر بهزهى و سۆزى ناسمان ئهرهستويش بى، درىژهى نابى. برينى من شاراوويه، ئىتر
 چۆن مهلههم بۆ چارهسهر قوبوول دهكا.
 بهدل سۆزى (پ): به دل سۆزى. ئهرهستوو (پ): ئهرهسطوو.
 (۵) دل نازار: بىزاركهرى دل، يارى ستهمكار. نومايان: ناشكرا و بهرچارو. فيغان: گريان و ناله.
 واته: نهوانهى وا بوونهته هۆى بىزاريى دل، ناشكرا و به بهرچاروهون، بيانويشم حال وبارى
 رۆژگار. ياران، گريان و نالهى خۆم و دل بهدهست بىزاركهرانى نهوجوان و رۆژگارى پيرهون.
 (۶) ئەم بهيته له (پ) دا ههوتهمه.
 نهزدىك: نزيك. شهكوه: شكات. داستان: بهسهرهات.
 واته: خۆم نهوجوان بووم، بهلام خهفته پيرى كردم و پيربووم بهم نهوجوانيه نزيكه. داد و
 سكالام لهدهست جوورى قوما و قۆلبرنيان، بۆ خۆى داستانىكه!
 شهكوهام (پ): شهكوام.
 (۷) كىلك: پهنجه. كاتب: بنووس. خودبهخود: خۆبهخۆ. مهشغوول: خهريك. كهشف:
 پهردهلى لادان. سپر: نهپى. مهستور: شاراو. عهجايبه: سهير. دووزوبان: بىبارى قسههين و قسهبه.
 واته: قهلهم له پهنجهى بنووسدا خۆبهخۆ سهرقالى نووسينه، له خستهرووى راز و نهپى شاراوهدا،
 دووزمانىكى بىبارى سهيره.
 بوو (پ): بى. خودبهخود (پ): خۆبهخۆ. مهستورا (پ): پههانا.

له باتیی شوغل و ته سبیح و نوماز و سوننهت و مه سجید
 له به حتی نهرد و ناس و گه نجه فیه، ههردهم به یانیکه (۸)
 له غوغای بیینه «دووشهش» یان، له ههر سوو شهش جیههت پریوو
 له دهنگی «موره! ها دهی، زوو که! ها»، ناخرزه مانیکه (۹)
 گوشادی وا فلان موره مه بیینه، با بدورینی
 حهریف تو بیینه دهی داشی، به تنها وا له خانیکه (۱۰)
 قرانی بهسته، کهو و برنوو بلئی سا دهی، حهریف زووکه
 چ سهله موره گهر بیینی، له ریئی پینج و سیانیکه (۱۱)

(۸) شوغل: کار. نوماز: نویژ. سوننهت: وته و کردار و بریاری پیغه مبهری ئیسلام. مه سجید: مزگهوت. بهحت: باس و خواس. نهرد: یاری تاوله. ناس: کاغذیکی قوماره یهك خال و چوار جور نهخشی قوماری تیدایه، له زورترینی یاریه کاندایه برزترین کاغذی دهستی براویه. گه نجه فیه: په ره ی قومار، ناوی دوو جور قوماره به کاغز. به یان: روونکردنهوه.

واته: له باتیی ئه وه ی خهریکی کار و ویرد خویندنهوه و نویژ و مزگهوت و سوننهت کانی پیغه مبهر (د.خ. بی)، له باس و خواسی یاری نهرد و ناس و گه نجه فیه دایه و هموو کاتیک روونیان ده کاتهوه و قسه ی له سهریان هدییه.

سوننهت و (پ): هاتوچوی.

(۹) غوغا: ههرا و هوریا. دووشهش: پوولی دوو شهش خالی. ههر سوو: ههر لا. جیههت: لا. موره: زاری تهخته نهرد.

واته: ده لئی ناخرزه مانه و کهس به کهس نییه، ههر یه که له هموو لایه کهوه خهریکی خویته ی تا بهختی یار بی و دووشهش بیئی و بییاتهوه.

غوغای (پ): نه ریه ی. له ههر سوو (پ): له چوار لا.

(۱۰) گوشادی: له حالته ی به هیزی دای. حهریف: هاو قومار. داش: پیاده ی دامه. خان: خانیه چوار گوشه یی دامه.

واته: ئه گهر فلان موره نه هیئی، رزگارت ده بی و نادورینی. ئه ی هاو پیسه، داشیک بهیته که له خانیکی جیاوازدایه.

(۱۱) گوشاد: دهست کراوه، داشیک که داشی تری به سهره وه نه بی. هاو کایه ئه گهر ناسیک بیئی و ئه و خانیه به بگریتهوه، داشه که ده کوژی. قران: کوشتنی داش. بهسته: بهسه بو تو. کهو: داشیکه

حەریفی نەوجەوان نەسبایی پیری چەندە هەرزان کرد
 نگین و کەوش و شانە و خەنجەری رەهنی قەرائیکە! (۱۲)
 حەکیمییش وا لە خەزەمت لۆتیا، جۆیا یە بۆ بیانی
 لە صەفحە ی گەنجەفە و ئاسا حەکیمی لەوحە خوانیکە (۱۳)
 لە بیمی هەینەتی پۆستەم، وەکوو توورانیان پڕبیم
 طەلایەداری رەه "حاجی حوسەین" یش دیدە بانیکە (۱۴)
 فلانییش لەوحە خوانە وا لە پەهلومان، تەماشاکە
 لەبەر تەصویری ئاسا، نەقشی لووتی تیرەشانیکە (۱۵)

سەرەکە ی نەگرایب و پتی دەلێن گوشار. بڕنوو: لێدان و هەستانەوی داش، دەیکوژی یا سەری
 داشیکی خۆتی بێ دەگریهوه.

واتە: ئە ی هاوقومار، تو کوشتی داشت بەسە. بلێ با کەو و بڕنوو بێ، تکایە پەلە بکە. دەتوانی بە
 پتج و سیانیک بیهتەوه.

(۱۲) نەوجەوان: تازەپینگە یو. نەسباب: نامراز و پتۆستی. نگین: بەخت. رەهن: بارمەتە.

واتە: هاویشە ی لاو نگین و کەوش و شانە و خەنجەری وەک کەرەستە ی لای پیرانی هەرزانفروش
 کرد و بە قرائیک رەهنی کرد. یانی نرخی رابوردووی نەوانی نەزانی.

(۱۳) حەکیم: پزیشک. لۆتی: بەزمگێر بە زورنا و دەهۆلەوه. جۆیا: بەدواداگەراو. صەفحە:
 رووپەر. لەوح: لاپەرە ی گەورە و پانە، لێرە رەنگە ئەو پەرە یە بێ کە نەجامی یاری تێدا نووسراوه و
 لەوحە خوانیش ئەو کەسە بێ کە خۆتێندوو یە تیهوه.

واتە: حەکیمییش هەر لە خەزەمتی لۆتیدایە و بەدوای بۆنیدا دەگەڕێ. شارەزایە و دەزانێ چۆن
 گەنجەفە و ئاس بخۆیتەوه.

بێنی (پ): بی بی؟ لەوحە خوانیکە (پ): لەوحە خوانیکە.

(۱۴) بیم: ترس. هەینەت: پەیکەر و شیوه. پۆستەم: کورپی زال. توورانیان: تورکان.
 طەلایەدار: فەرماندە ی پتەشەنگی لەشکر. رەه: رێ.

واتە: وەک چۆن توورانیان لە پۆستەمی پالەوان ترساوان، حاجی حەسەنی فەرماندە ی
 جاودیرتی ریش بۆ خۆی پاسەوانیکە.

لە بیمی هەینەتی (پ): لە ترسی هەینەتی. رەه (پ): رێ.

(۱۵) پەهلوو: تەنیشت، پەنا. تەصویر: وێنە. نەقش: نەخش. تیرەشان: لوتکەکانی زنجیرە ی

وەرەق چەند رەونەقى صافە، لە عەكسى چيەرە دەنوینى
 لە قیطعەى قرمزى لووتى، دەئىی پۆزەى بەرانىكە (١٦)
 يەكى خست وا حەكیم ئەوراق و لوۆتى غافلە، یاران!
 سى ئاسى وا لە مستایە، دو شاهی پشتیوانىكە (١٧)
 كەوا و ئارەقچن و فېستى كەچەل، قەبلا بە نۆ شایى
 قەمە و قەمچى و ئەساسى حەربى، كۆللەن تۆپى ئانىكە (١٨)

بەبەكە و بەستراوى شاخ.

واتە: برۆانە فلانىش وا لە تەنیشتمدا شینگێرە، نەخشی لووتى لە بەر ویتەى ناسدا كە زۆر
 بەرۆشیتى، وشك بوو و دەئىی تیرەشانی زنجیرەشاخىكە.

لەوحەخوانە (پ): لەوحەخوانە. پەهلومومان (پ): پەهلویان.

(١٦) وەرەق: كاغەز. رەونەق: شەوق. صاف: روون. عەكس: شەوقدانەو. چيەرە: چارە.

قیطعە: پارچە. قرمز: سوور. پۆزە: دەم و لووت.

واتە: كاغەزى قومار درەوشاوو و بىگەردە، روخسارى تیدا دەردەكەوئى. لووتى رەنگ سوورى

ئەویش ھەر لە دەم و قەپۆزى بەران دەچى.

دەنوینى (پ): ئەنوینى.

(١٧) غافل: بى ناگا. مست: چنگ. شاهی: ھەرە كەمترین پارەى سەردەمى قاجارى ئىران.

واتە: یاران! وا حەكیمى شارەزا ھەموو كاغەزەكانى قومارى يەك خست، كەچى لوۆتى بى ناگایە و

ھیشتا سى ئاسى لە دەستدايە و دوو شاهیى بو پشتیوانى خۆى داناو.

(١٨) ئەم بەتە ھەر لە (پ) دا ھەبە.

كەوا: بالا پۆشى ئاودامانى پیاوان، سالم ھەر بە شۆەى (قەبا) و توویە. ئارەقچن: تەقیلە، كالاوى لە

پەرۆ و دەزوو. فېس: تەقیلەى درىژى سوور. قەبلا: خەملىندرا، مەزەندە كرا. شایى: شاهی، كەمترین

پارەى سەردەمى قاجارى. ئەساسى حەرب: كەلوپەلى جەنگ. كۆللەن: سەرچەم. تۆپ: ھەمووى، یا

تۆپى شەر. ئانىكە: عانەبەكە، ساتىكە.

واتە: كەوا و ئارەقچن و فېستى سەرى كەچەلئیان بە سى شایى قەبلانە. قەمە و قەمچى و

كەرەستە و كەلوپەلى جەنگىشى، ھەر ھەمووى گۆللەتۆپىكە دەتەقنیرى و دەپرێتەو، یان ھەمووى

تۆپىكە و عانەبەك دەكا.

له حوسنی دلبران، گهرچی (سه‌نندوج) گولستانیکه
به‌بی دلبر له به‌رچاوم چ ویرانه‌مه‌کانیکه؟! (۱)
صه‌با وه‌ک په‌یکی شیرین‌دهو خه‌به‌ر که شه‌هسه‌واری من
له دوریی تیری بالای، قامه‌تم کۆنه‌که‌مانیکه! (۲)
موسه‌خخهر بوو جیهان، یه‌کسه‌ر، له سیحری عیشویه‌یی چاوی
به کیژی خۆی له شوخیدا، ئه‌ویش صاحب‌قرا‌نیکه (۳)
جه‌وابی دامه‌وه دلبر: له شه‌رعا که‌وته سهر شاهید
زهمانی بۆسه‌یه بۆ من، له‌بی له‌علی ضه‌مانیکه (۴)

(*) نهم پارچه‌شعره له (پ) دا هه‌یه.

کیژی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌راو.

(۱) حوسن: جوانی. سه‌نندوج: سه‌نه‌گولستان: باخ و گولزار. مه‌کان: شوین.

واته: ئه‌گهرچی (سه‌نه)، له‌به‌ر جوانی دلبرانی، رازاره‌ته‌وه و باخ و باخات و گولزاریکه بۆ

خۆی، ماده‌م دلبری منی تیدا نییه، وه‌ک شویتیکه ویرانه ده‌بینم.

(۲) صه‌با: بای فینکی له باکووری رۆژه‌ه‌لاته‌وه هاتوو. په‌یک: ته‌ته‌ر، نامه‌به‌ر. شیرین‌دهو:

ره‌وت‌شیرین. خه‌به‌ر که: له خه‌وه‌ه‌ستینه، ناگادار بکه‌ره‌وه. شه‌هسه‌وار: شاسوار، سوارچاک.

قامه‌ت: به‌ژن و بالای. که‌مان: که‌وان.

واته: ئه‌ی بای فینکی سه‌با، وه‌ک ته‌ته‌ریکی ره‌وت‌شیرین و جوان، شاسواری من ناگادار

بکه‌ره‌وه و له خه‌وی هه‌ستینه. به‌ژن و بالام له‌تاو دوری له تیری بالای یاره‌وه، وه‌ک که‌وانیکه

کۆنی لێ‌هاتوو و چه‌ماوه‌ته‌وه.

(۳) موسه‌خخهر بوو: خرایه ژێرده‌ست، داگیرکرا. سیحر: جادوو. عیشوه: ناز. کیژ:

قورسایی. صاحب‌قرا‌ن: پاره‌دار، ناسناوی به‌مه‌اله‌یه‌ک بووه له سلیمانی.

واته: جیهان، به جادووی نازونووزی چاوی دلبر، یه‌کسه‌ر خرایه ژێر ده‌ست و داگیرکرا. دلبر

له شوخ و شه‌نگیدا نه‌وه‌نده‌ی قورسایی خۆی سه‌نگین و مایه‌دار و گرانه‌هایه.

(۴) جه‌واب: وه‌لام. شه‌رع: پیره‌وی نیسلامه‌تی. شاهید: شاهیت. بۆسه: ماچ. له‌بی له‌عل:

لیوی سوور. ضه‌مان: زامن کردن، به‌بی شه‌رع نه‌وه‌ بنده به شاهیت.

- قياسى قەددى باريكى لەگەل موزگانى مۇر ناكەم
 لە لاي ئەريابى ھۆش و مەعريفەت، سىپىرى نىھانىكە (۵)
 ۋەكو تى دەفكرم ئەم ظولمە ناپرسن، بلا مات بم
 لە شوعەلى پەرتەوى دووھەفتەماھى، دل كە تانىكە (۶)
 لە دل پەيكانى كول نابى، عەجەب سىحريكە بۇ تىزى
 لە پەھلووى صەف موزەى بۇ يەكتى ھەر يەك فەسانىكە (۷)
 لە ۋەختى ئاشتىي ئەودا جىھان فېردەوسى ئەعلايە
 لە حىنى خەشمىيا بۇ عاشقى ئاخىزەمانىكە (۸)

ۋاتە: دلېر ۋەلامى دامەۋە و وتى: بەپى شەرع ئەۋە بەستە بە شايدەت. ئەمە رۇزگارى
 ماچ و موۋجە، لىوى سوورى ئەۋ بۇ من جۇرە زامان كوردن و دلنبايەكە.

(۵) قىياس: پىۋانە، بەراورد. موزگان: كۆى موزە، بىرژانگ. موزناكەم: شايدەتى بۇ نادەم و
 پىتى ناگرم. ئەرياب: خاۋەن. سىر: راز و نەپتى. نىھان: شاردرانەۋە.

ۋاتە: پىشگىرى ئەۋە ناكەم و شايدەتى بۇ نادەم كە قەدى دلېر ئەۋەندەى مووى بىرژانگى
 باريكە. ئەمە لە لاي كەسانى خاۋەن ھۆش و ماريەفت راز و نەپتەكى شاردراۋەيە.

(۶) تى دەفكرم: بىر دەكەمەۋە. ظولم: زۆردارى، ستم. بلا: با. مات: بى دەنگ و كرى. شوعەلە:
 گر، بلىسە. پەرتەۋ: پىرشنگى رووناكى. دووھەفتەماھ: مانگى چۈاردە.

ۋاتە: ۋەك بىر دەكەمەۋە، لەم ستم و زۆردارىە ناپىرسى. بۇيە ۋا باشزە بۇ خۇم مات و بى دەنگ
 بم. گرى پىرشنگى رووناكى روخسارى ۋەك مانگى چۈاردەى، كەتانى دلنى سووتاندروم.

بلا (ب): بەلام. ھەلئەيە.

(۷) پەيكان: سەرەتىر. عەجەب: سەير. سىحر: جادوو. پەھلوو: تەنىشت، پەنا. صەف: رىز.

موزە: بىرژانگ. فەسان: ھەسان.

ۋاتە: سەرەتىرى بىرژانگى دلېر كە بەر دل دەكەۋى، كول نابى. ئەمە جادوۋىيەكى سەيرە كە
 ئەم سەرەتىرانە چۇن ۋا تىز دەكرىنەۋە. رىزى بىرژانگە كانى بە تەنىشت يەكزەۋە، ھەر يەكەيان
 ھەسانىكە بۇ تىز كرىنەۋەى ئەۋى تر.

(۸) فېردەوسى ئەعلا: بەھەشتى بالا. حىن: دەم، كات. خەشم: رىق و توورەيى.

ۋاتە: جىھان لە كاتى نارامى و ناشتى دلېردا، بەھەشتى بالا يە ۋازاۋەيە، بەلام لە كاتى رىق و
 توورەيى ئەودا، ۋەك دۋادۋايە كانى زىانى عاشق ۋايە و كۆتايى بە تەمەنى دەپتى.

سزای خوئی دی قهلهم "سالم!"، نه تویش سهر دامهنئی وهك نهو
زهمانه تیغه، غهم میقطهع، چ ته قریر و به یانیکه؟! (۹)

(۹) میقطهع: برنده.

واته: "سالم" قهلهم نه وهندهی نووسی، به سزای خوئی گه یشته. بویه تویش کاریک مه که لهم
رئیه دا سهرت تیدابچی. رۆژگار وهك تیغ و خهم و خهفته یش سهره خۆره و برندهیه. نه مه چ راپۆرت و
روونکردنه وهیه که!

- من له ئەسپى بۆز ئەپرسم: بۆچى ئەعضات كەمەرەگە
ئەو بە ئاخ و داخ ئەلتى: داخى عەزىز ئاغاي سەگە (۱)
چاوم بىن نوورە، دەستم طۆپالە، بەرمەم كۆنەپرىش
سەربەسەر ئەعضام لە برسائىك چووه، رانم شەگە (۲)
توورەكەى پرىئىسك كرده سەرى، ئەو پىپى وتم:
ئەسپى سەگ با پىشەخۆر بىن، جۆ لە بەر ئەسپى بەگە (۳)
باوجودى بىن جلى و بىن كاووجۆيى، دائىما
دېتە سەر پىشتى، دەمرقېنى وەكوو بزنى تەگە (۴)

(*) هەر "پىرەمىرد" ئەم پارچەشېعرەى لە رۆژنامەى (ژين، ۱۰۱۳، ۱/۶/۱۹۵۰)دا
بلا و كر دوو تەو و نووسىويه: ((سالم و مەلا مومىن: عەزىز ئاغايىك بوو لە هەلەبجە، توورە بوو،
سالم و مومىن هەجوى ئەسپە كەيان كر دوو)).

(۱) بۆز: سبى و رەشى تىكەل. ئەعضا: كۆى (عضو)، ئەندامە كان. كەمەرەگ: دەمارى كەم بىن.
واتە: لە ئەسپى بۆز دەپرسم بۆچى ئەندامەكانت دەماريان كەم تىدايه؟ ئەو پىش دەلتى: لە داخى
عەزىز ئاغايام لى بەسەرھاتووه.

(ئەپرسم) و (ئەلتى)، دەبى (دەپرسم) و (دەلتى) بووبن.

(۲) نوور: رووناكى، بىنايى. طۆپال: گۆج. بەرمەم: دەگونجى بەر سنگ و مەمك بىن.
كۆنەپرىش: كۆنەبرىن. سەربەسەر: تىكرا و هەموو. شەگە: لە خرتكە چووه.
واتە: چاوم بىنايى نەماوه، دەستم گۆج بوو، بەر سنگ و مەمك كۆنەبرىنە. هەموو ئەندامىكى
لەشم و تىك شكاوه، رانىشم لە خرتكە چووه.

(۳) پىشەخۆر: ئىسكخۆر.

واتە: توورەكەى پر لە ئىسقام بە سەرىدا كرد، كەچى بىن وتم: با ئەسپ ئىسكخۆر بىن و جۆيش
بخرىتە بەردەم ئەسپى بەگ.

(۴) باوجودى: سەربارى. تەگە: سابرىن.

واتە: ئەم ئەسپە سەربارى ئەووى كە بىن بەرگ و كا و جۆيه، هەمىشە دېتە سەر پىشتى و وەك بزنى
سابرىن مرقەمقىتەى.

- کهوتمه کهند و تیك شکام و کویر و شهل بووم، ئیسته که
 سهگ به بن گوئما دهئی: زوو بمره، نامهردی مه که (۵)
 سهگ تهماي لاقی ئەکات و سهگ سنواری پشتییه
 بوژی سهگ چون دهرپه پئی، یا ره ب، له دهست ئەم دوو سهگه (۶)
 بوژ له دهشتی شاره زورا هینده بی تین و له ره
 خال سنواری گهردنی بی، وهک سهگی سهر دیره که (۷)
 بوژ ئەئی: میرم، خودا عومرت دریژ کا، توو خودا
 ئال و گوپم که، نه جاتم بی له دهست ئەم دوو سهگه (۸)

(۵) کهند: چال.

واته: ئە گهرچی کهوتوومه ته ناو چال و لهشم به سهر یه کدا شکا و کویر و شهلش بووم، کهچی سهگ به گوئندا دهدا که نامهردی نه کهم و زوو بمرم.

(ئه کات)، ده بی (ده کات) بوو بی و دهستکاری کرای بی.

(۶) واته: سهگ چاوی برپوهته قاچوقولی و سواری پشتیسی بووه. نیژ خودایه سهگ چون

له دهست ئەم دوو سهگه دهرچی و رزگاری بی؟!

(۷) دیره گ: کۆله که، نهستروندهک.

واته: ئەم ئەسپه بوژه له دهشتی شاره زوردا نهوهنده بی هیز و له ر و لاوازه، هیچی بی ناکرئ،

خالیش به گهردنیه وه بی، دهئی سهگی سهر کۆله کهیه!

(۸) واته: ئەسپه بوژ دهئی- گهره م، خودا تهمهن دریژت بکا. توو خودا بگۆره وه و له م دوو

سهگه رزگارم بکه.

(ئهئی)، ده بی (دهئی) بوو بی.

گریه‌یی دایم له ئه‌شکا چاوی کردمه به‌لبه‌له
دل له نالینی فیراقت، موتته‌صیل، وه‌ک بولبوله (۱)
مه‌یلی گه‌شتی گولستان و دامه‌نی سه‌حرام نییه
دامه‌نم هر سوو له ئه‌شکی ئالی دیدم گول گوله (۲)
وه‌ک سه‌مه‌نده‌ر که‌وته ئاته‌ش، تاقه خالی له‌وحی پووی
بو میزاجی دل، له تیزیدا، میثالی فلفله (۳)
گهر به‌بی گیسوویی ناشوفته‌ت مه‌کانم بی، ئیرم
پیچ و تابی خاطریم زیاتر له پیچی سونبوله! (۴)

(*) نهم پارچه‌شیره هەر له (پ) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌حزروف.

(۱) گریه: گریان. نه‌شک: فرمیسک. به‌لبه‌له: شه‌ژاوی. فیراق: جیایی. موتته‌صیل: به‌رده‌وام.
واته: گریانی به‌رده‌وام چاومی له‌ناو فرمیسکدا شه‌ژاندووه. دلش که به‌هۆی جیابونه‌وه‌ی
تۆره ناله‌نالیه‌تی، یه‌کینه ده‌لتی بولبوله ده‌خوینی.

(۲) مه‌یل: ئاره‌زوو. گولستان: باخچه‌ی گولان. دامه‌ن: بنار، داوین. سه‌حرا: سارا. هەر سوو:
هەر لا. گول گوله: پارچه‌پارچه‌ی هەر یه‌ک له ره‌نگیکه.

واته: ئاره‌زووی گه‌شتی باخ و دامینی سارا و بیابان ناکه‌م، چونکه هینه‌ه فرمیسکی سوور و ئالم
پشتووه، هه‌موو لایه‌کی دامیتم سوور بووه و هەر پارچه‌یه‌کی له ره‌نگیک و گول گولیه.

(۳) سه‌مه‌نده‌ر: په‌له‌وه‌ریکی ئه‌فسانه‌ییه، ده‌لتین له ئاگردا ده‌ژی و هیلکه داده‌نی. ئاته‌ش:
ئاگر. له‌وح: ته‌خت. میزاج: زه‌وق و تاقه‌ت. میثال: وه‌ک. فلفل: بیهر.

واته: تاقه خالیکی سه‌ر ته‌ختی روخساری دل‌به‌ر، وه‌ک سه‌مه‌نده‌ر که‌وتووه‌ته ناو ئاگر. ئه‌و خاله
ئه‌وه‌نده تیز و توونه، ده‌لتی بیهره و دلی تیک‌داوم.

(۴) گیسوو: نه‌گریجه. ناشوفته: شیواو و ئالۆزکاو. مه‌کان: شوین. ئیرم: به‌هه‌شتی شه‌دداو.
تاب: تاو و تین. خاطر: خه‌یال، دل. سونبول: کینایه‌یه له نه‌گریجه‌ی دل‌به‌ر.

واته: نه‌گهر به‌هه‌شت به‌بی نه‌گریجه‌ی ئالۆزکاوی تۆ بیته شویتم، شیوان و ئالۆزکانی خه‌یالم
زیاتر له پیچ‌ولوولی نه‌گریجه‌ی تۆره ده‌بی.

صاحیپی غەدر و فسوونە، مادەری مەککاری دەهر
«بعد ازین» نابیی بە فەرزه‌ندیکی وەك تۆ حامیلە (۵)
شینە یا شادی لە کولبەیی سینەتا، "سالم!" بلی
دیتە گویم دایم بە پۆژ و شەو نەفیر و غولغولە (۶)

(۵) فسوون: فرۆفیل و ساخته کاری. مادەر: دایک. مەککار: مەکریاز. دەهر: پۆژگار. بعد
ازین: پاش ئەمە. فەرزه‌ند: پۆلە. حامیلە: دووگیان.
واتە: دایکی مەکریازی پۆژگار هەر خەریکی غەدر و فرۆفیلە، نیت ئەو بەدوا ناتوانی بە
پۆلەییەکی وەك تۆ دووگیان بی.
(۶) کولبە: کەلاوە. نەفیر: نالە و هاوار و زاری. غولغولە: هات وهاوار و بانگەبانگ.
واتە: سالم، کەلاوەی سنگت کە دلێکی برینداری تیدایە، شین و شەپۆر یا شادی و خوشیی تیدایە؟
لە کاتیگدا من هەمیشە و بە پۆژ و شەو دەنگی نالە و هاوار و بانگەبانگم دیتە گوئی.

يار ئه گهر ئه مری به مردن بی، نه مردن موشکیله!
بیئنه، بۆ هه رچی بلن، بۆ من نه بردن موشکیله! (۱)
پوویی دل تا سوویی قیبله ی ئه برۆیی جانانه بی
پووبه پووی میحراب و مه سجد سوجه بردن موشکیله! (۲)
نه قشی طوفان دیتته بهر چاوم له نه وحه ی پۆژ و شه و
سه ددی ته ندووره ی ته نووری دیده بۆ من موشکیله! (۳)
تیری دل دۆزی موژه ت صه ف صه ف هه تا جونبوش بکه ن
زه خمی په یکانها له دل، یه ک یه ک ژماردن موشکیله! (۴)

(*) ئه م پارچه شیعه له (مان، ن، حا، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عه رووز: په مه لی هه شتی مه جزووف.

(۱) موشکیل: کیشه، گروگرفت.

واته: یار بلن بمره، داوای هه ر شتیک بکا و بلن بۆمی بهیننه، نه بردنی ئه و شته بۆ من
گروگرفت و کیشه یه.

(۲) سوویی: به ره و. نه برۆ: برۆ. جانانه: دل بهر. میحراب: شوینی پیتشویژ له مزگه وتدا،

مه به ست برۆیه. مه سجد: مزگه وت. سوجه بردن: کړنووش بردن.

واته: تا پووی دل به ره و قیبله ی برۆی دل بهر بی، کړنووش بردن به رامه بهر به میحرابی
مزگه وت کیشه یه.

(۳) نه قش: نه خش و نیگار. طوفان: لافاو. نه وحه: شیوه ن و گریان. سه د: به ره به ست، به نداو.

ته ندووره: زارکی دۆلاش، گیتژ و خول ته نوور: فرن. دیده: چاو.

واته: شین و شه پۆری پۆژ و شه و دیمه نی لافاو هه ستام دیتتیه بهر چاو. به ری گرتن و

به ره به ست کردنی گیتژ و خولی ناو ته نووری چاوه کام گروگرفته بۆ من.

نه وحه ی (کم): له وحه ی. ته ندووره ی (حا): ته نووره ی.

(۴) دل دۆز: دل بریندار کهر، په ریشانه کهر، کوشنده و کاریگه ر. موژه: برژانگ. صه ف صه ف:

ریز ریز. جونبوش: جووله و ته کاندان. زه خم: برین. په یکانها: سه ره تیره کان.

واته: تا تیری دل بریندار کهر و کوشنده ی برژانگت ریز به ریز بکه ونه جووله، ژماردنی یه ک به

یه کی برینی سه ره تیره کان له دلدا بۆ من گروگرفته.

باره سایه‌ی سونبولی گیسوو له‌سەر غونچه‌ی له‌بت
 بۆ منی پربارلەب، ئەو لیوێه گەزتن موشکیله! (۵)
 بۆ کەسێ وەك من له هیجرا مه‌یلی ته‌نهایی بکا،
 پۆژ له‌گەڵ ته‌نهاییی ئەحمەق پابواردن موشکیله (۶)
 وادیی هیجرت به‌ پێی من زه‌حمه‌ته‌ پایانی بێ
 کەندنی خەنده‌ق به‌ ضه‌ربی نووکی سووزن موشکیله (۷)
 زالی ده‌هری دوون له‌گەڵ هیج شه‌وه‌ه‌ری ناباتە سەر
 دۆستی "سالم" له‌گەڵ پرنانشناژن موشکیله (۸)

په‌یکانه‌ا (ن): په‌یکانیا. هه‌له‌یه.

(۵) بار: قه‌مغه‌ی سه‌رلیو. سایه: سیه‌ر. سونبولی گیسوو: ئەگره‌جی وەك سونبول له‌ب: لیو. پربارلەب: لیو زۆر به‌بار.

واته: لیوێه کانت هینده‌ ناسکن، سیه‌ری سونبولی پرچت ده‌بی به‌ بار و تۆز به‌سه‌ریانه‌وه. بۆیه منی
 لیو به‌بار و بارگران ناتوانم ئەو لیوانه‌ت بگه‌زم، ئەوه‌ گه‌رو گه‌رته‌ بۆم.
 باره (کم، گم): باری. پربارلەب (کم، گم): پر بار له‌بی.
 (۶) هیجرت: دووری. مه‌یل: ئاره‌زوو. (ته‌نهایی) ی یه‌که‌م: ته‌نهایی. (ته‌نهایی) دووهم: کۆی ته‌ن،
 کەسان. ئەحمەق: نه‌زان، ساده‌له‌وح.

واته: یه‌کیکی وه‌کوو من که له‌ دووریدا ئاره‌زووی ته‌نهایی بکا و به‌جێته‌ کونجیکه‌وه، کات
 پابواردنی رۆژم له‌گەڵ کەسانێکی نه‌زان و ده‌به‌نگ گه‌رو گه‌رته‌.
 بکا (حا): نه‌کا. (کم، گم): بکات.

(۷) وادی: شیو. دۆل: پایان: کۆتایی. خەنده‌ق: خەنده‌ک، چال. ضه‌رب: زه‌بر. سووزن: سووزن.
 واته: ئەسته‌مه‌ بتوانم شیو و دۆلی دووری تۆ به‌ پێی خۆم به‌رم و کۆتاییان پێ به‌ینم.
 خەنده‌ک‌لێدان به‌ زه‌بری نووکی سووزن زه‌حمه‌ت و گه‌رو گه‌رته‌.

به‌ پێی (حا): به‌ی. زه‌حمه‌ته‌ (حا، کم، گم): موشکیله. سووزن (کم، گم): سووزن.
 (۸) زال: پیرزهن. ده‌هر: رۆژگار، دنیا. دوون: نایه‌خ. هیج وپووج. شه‌وه‌ه‌ر: مێرد. پرنانشناژن:
 ژنی فله‌دۆست.

واته: پیره‌ژنی رۆژگاری نایه‌خ و هیج وپووج ناتوانی تاسه‌ر ژیان له‌گەڵ هیج مێردێک به‌سه‌ره‌ه‌ری.
 دۆستایه‌تی گرتی "سالم" یه‌ش له‌گەڵ ژنێک که زۆر دۆست و ناشنای هه‌بن، بۆ خۆی گه‌رو گه‌رته‌.

ديسان له بهزمی هیجران زه هری جه فام له جامه
صوبح له میحنه تی یار هم پرهنگی وهختی شامه
بادی صهبا! ده خيله، واصل که نه م په یامه
«از خون دل نوشتم نزدیک دوست نامه
إنی رأیتُ دهرًا من هجرک القیامه» (۱)

له وساو ه غم له خاطر کردوویه نیست قیامت
ر ابورد له کولبه یی دل ئاسایش و سه لامه ت
نالوده بووم له نه ندوو ه تا ساحه یی قیامت
«دارم من از فراقش در دیده صد علامت
لیست دموع عینی هذا لنا العلامه» (۲)

(*) نه م پارچه شیعه هه ر له (نم) دا هه یه. پیچ خسته کی "سالم" ه له سر غه زه لیکی "خواجه حافظ شیرازی".

کیشی عهرووز: موزاریعی ههشتی نه خه رب.

(۱) هیجران: دوور که وتنه وه. جهفا: نازار. جام: پیاله. صوبح: بهیانی. میحنه ت: مهینه ت. هم پرهنگ: هاورهنگ. شام: شهو. صهبا: بای له باکووری ر ژه لاته وه هاتوو. ده خیل: دهستم به دامیت. واته: دیسان، له بهر دوور که وتنه وه ی دل بهر، زه هری ئیش و نازارم له پیاله دایه و دهینوشم. بهیانی رووناکم له بهر مهینه تی دووری له یار هاوشیوه ی شهو رهش و تاریکه. نه ی بای سهبا، دهستم به دامیت نه م په یامه م بگه یینه. نامه م به خوینی دل نووسی بو دوست. من سرده مانیک پاش دووری تو، قیامت به چاوی خوم دیوه.

(۲) خاطر: دل. نیست قیامت: راست بوونه وه. کولبه: کهلاوه. نالوده: تیکه ل. نه ندوو ه: خه م و خهفت. ساحه: مهیدان، گوره بان. قیامت: زیندوو بوونه وه ی نه و دنیا بو لیرسینه وه. واته: نه وه تی خه م له دلدا راست بوونه وه، ئاسایش و ئارامی و سه لامه تی له کهلاوه ی دلدا نه مان. تا ده گمه گوره پانی قیامت، تیکه لی خه م و خهفت بووم. سه د نیشانه م به هو ی جیا بوونه وه له چاودا بو پهیدا بووه. نه م فرمیسکانه ی چاوه کانه بو ئیمه نیشانه نین.

باز بهرقی حوسنی دلبر سووتاندی مهزعه و کاشت
 یاران عیلاجی من کهن، نه مموه هوش و پونداشت
 دویئی له طهرقی صهحرا رابورد له مهوسیمی چاشت
 «باد صبا زود ماهم طرف نقاب برداشت
 كالشمس في الضحایا تطلع من الغمامه» (۳)

هرگیز له باغی عومرم غونچهی موراد نه شکوفت
 سووتا له بهرقی میحنهت شاخی مورادی من موفت
 دویئی به میثلی زولقی، دلبر له جوابم ناشوفت
 «گفتم: ز عشق رویت اندر ملامتم، گفت
 والله ماراینا حباً بلا ملامه» (۴)

هرگیز له مهطبهخی بهخت ناشی موراد نه بوو دم
 دنیا له گهال منی زار وهك دوشمنه هموو دم
 جهوری زه مانه بو من یهك زه پره قهت نه بوو کهم

(۳) باز: دیسان. بهرق: برووسکه. حوسن: جوانی. مهزعه: دایه و مهزرا. کاشت: کشت و کال. عیلاج: چاره سهر. پونداشت: بیر و خه یال. طهرق: ته نیشت. صهحرا: سارا و دهشت. مهوسیم: ورز. چاشت: چیشته نگاو.

واته: دووباره برووسکهی جوانی دلبر دایه و مهزرای گیاهی سووتاند. یاران، چاره سهر نیکم بکهن، هوش و بیر و خه یال نه ماون. دویئی دلبر کاتی چیشته نگاو له لای ساراوه تی پهری. بای سهبا زوو نیمه به رهو په چهی دلبر هه لگرت، که وهك خور بوو له خور نشیندا له ناو هه وره وه دهر بکه وی.
 (۴) موراد: مه بهست و ناوات. نه شکوفت: نه پیشکوت. میحنهت: مهینهت. شاخ: لقو پوپ. موفت: خورایی. میثل: وهك. ناشوفت: شیوا.

واته: خونچهی ناوات هرگیز له باخی ته مندا نه پیشکوت. چه شاخهی مهینهت لقو پویی ناوات و مرازی منی به خورایی سووتاند. دلبر، دویئی وه کوو نه گریجهی خوی، له وه لامه کهی من دلگیر بوو و په شوکا. وتم- له تاو عیشقی روی تو سهرزه نشت ده کریم، وتی- به خودا هیچ خورشه ویستیه کمان نه دیوه سهرزه نشتی تیدا نه بی.

«هرچند آزمودم از وی نبود سودم
مَنْ جَرَّبَ الْمَجْرَبَ حَلَّتْ بِهِ النَّدَامَةُ» (۵)

حەققەن لە بەزمی مەستان هەر تۆی حەریفی دێرین
سا دەوی وەرە لە پووی ناز، ئەوی زولفی بووعەنبەرین!
لە بەزمی خاصی "سالم" بونیاد کە جەشن و ئایین
«حافظ» چو طالب آمد، جامی ز جام زردین
حتی یدوق منه کاساً من الکرامه» (۶)

«ز عشق رویت اندر ملامتم، گفت»، لای "حافظ" «ملامت آید گر، گرد دوست گردم». ه.
(۵) مەطبخ: چیشخانە. ناش: چیشت. نەبوو دەم: دەمی نەکیشا. زار: داماو. جەور: ستەم.
ذەرپەرە: گەرد.

واتە: چیشتی مراز و ناوتم هەر لە چیشخانەیی بەختدایە، دەمی نەکیشاوه. دنیا هەموو کاتیک
لە گەڵ منی داماو دوژمنە. زەمانە ئەوەندەوی گەردیک ستەمی لەسەر من کەم نەبوو تەوه. هەرچەندە
فیر بووم، سوودم لەو نەدیوه. ئەوی شتی تاقی کراوه تاقی بکاتەوه، پەشیمانی بەنسیب دەبێ.
«آزمودم»، لای "حافظ" «کازمودم». ه.

(۶) حەققەن: بە راستی. بەزم: شادی. مەستان: سەرخۆشان. حەریف: هاو دەم. بووعەنبەرین: بۆن
و هک عەنبەر خۆش. خاص: تایبەت. بنیاد کە: بنیات بنی. جەشن: جەژن. ئایین: رازاندنەوه و ئارایشدان.
واتە: ئەوی راستی بێ، هەر تۆی لە خۆشی و شادیی سەرخۆشاندا هاو دەمی دێرینی. ئەوی
دلبەری ئەگرێجە بۆندار بە بۆنی عەنبەر، بە نازەوه جەژن و رازاندنەوه و ئارایشت لە بەزم و شادیی
تایبەتی "سالم" دا داھەرزینە. حافظ، لەبەرئەوهی داواکار هات، مەگێتێر جامیک مەی بێنە، تا
پەرداخیک لە شەرابی مایەیی شەرەفمەندی بنۆشێ.
«ز جام زردین»، لای "حافظ" «بجان شیرین». ه.

ئەو كەسە دايم لە دلددا مەيلى بۆ ئازارمە
 پۆژ و شەب بۆ تەندروستىيى ئەو، دوعا ئىشعارمە (۱)
 جۆشى گرىم ئەشكى ئالى و با بە دامەن پىتووه
 دەشتى (پەي) تا دىتە بەر چاوم، ھەموو گولزارمە (۲)
 سەطحى (قەزىين) و (كەرەج) تا بەندى جولگەي (ئىشتىھار)
 شۆرەزاري ھەرچى بى، فرمىسكى دىدەي تارمە (۳)
 تا لە (گەيلان) بارش و تا تەم (دەماوەند) داگرى
 پىزىشى ئەشك و ھەناسەي سىنەيى ئەفكارمە (۴)

(*) ئەم پارچەشيعرە لە (مان، كم، گم) دا ھەيە.

كىشى ھەرووز: پەمەلى ھەشتى مەحزوف.

(۱) مەيل: ئارەزوو. شەب: شەو. ئىشعار: ئاگادار كەردنەو، بەئاگاھىتەنەو. خەبەردار كەردن.

واتە: ئەو دلبەرە كە ھەميشە ئارەزوى ئازاردانى منى ھەيە، كەچى من شەو و پۆژ دوعاي تەندروستى بۆ دەكەم و ئەو دوعايە مایەي بەئاگاھىتەنەو.

كەسە (گم): كەسەي. بۆ (گم): ئەو.

(۲) جۆش: كۆل، قولىه قولىپ. گرىه: گريان. ئەشك: فرمىسك. دامەن: داوین. پىتووه: رىشتووه. پەي: شارىكى كۆنى باشوورى (تاران)ە.

واتە: جۆش و كۆلى گريانى من وا فرمىسكى سوورى پۆژاندووه تە دامین، دەشت و دەر تا چاو بى دەكا، ھەمووى بووه بە گول و گولزار. دەشتى پەي (كم، گم): دەشت و دەر.

(۳) سەطح: پوو. قەزىين: قەزوين، دەرياچەي خەزەر. كەرەج: شارىكى سەرووى تارانە. بەند: بەنداو. جولگە: دەشت، زەوى پوو تەختى پان. ئىشتىھار: ئىشتىھار (ف): ئىشتىھارد، شارىكى سەر بە شارستانى كەرەجە لە ئوستانى ئەلبورز و لە دەشتدايە. شۆرەزار: شۆرەكات. تار: تاريك، كۆتير.

واتە: رووى خاكى (قەزوين) و (كەرەج) تا دەگاتە بەنداوى زەوى پان و بەرىنى (ئىشتىھار)، ھەر ئەرزيكى شۆرەكاتى ھەين، ئەو بە خويى فرمىسكى سوور و سوپى ناوچاوى منە بووه بە شۆرەخاك و پووھكى لى ناپووى.

(۴) گەيلان: ھەرمىكى باشوورى دەرياي خەزەرە لە ئيران. بارش: بارين. دەماوەند: بەرزترين

مولکی رهی (نهجد) و منم "مهجنون" و "لهیلا" دلبرم
 بیستون (ئهلبورن و من "فهراد" و "شیرین" یارمه (۵)
 صیدقی پاکی بیته ریم، با موددهعی بگری کهمین
 بو طهوافی کهعبهیی کوی تو، خودا سهتتارمه (۶)
 یار، "سالم!" کوا له هیجرا، رۆژ و شهو، جوز یادی یار؟
 مهیلی تهنهایی دهکهم، تا یادی دلبر یارمه (۷)

لوتکهی زنجیرهی ئهلبورن. ریش: داوه رین. ئەشک: فرمیسک. سینه: سنگ. ئەفگار: ئازاردیو،
 دهردهدار، بریندار.

واته: تا له ولاتی (گهیلان) باران بیاری و تهم سهری کینوی (دهماوه‌ند) داگری، منیش فرمیسک
 دهرپۆم و هه‌ناسهی سارد له سنگی بریندار و دهرده‌دارمه‌وه هه‌لده‌کیشم. یا: بارانی (گهیلان) فرمیسکی
 چاو و تهمومژی سهر (دهماوه‌ند) ئاه و هه‌ناسهی سینهی برینداری من.
 بارش (کم، گم): باره‌ش.

(۵) نهجد: نارچه‌یه‌کی ولاتی سووودییه‌یه. مه‌جنون و له‌یلا، شیرین و فهراد: قاره‌مانانی
 دوو به‌سه‌رهاتی دلدارین.

واته: ولاتی (ره‌ی) که ناوه بو (تاران)، بو من بووه‌ته ولاتی (نهجد) له عه‌ره‌بستانی حیجازدا. من
 بووم به مه‌جنون و دلبریشم له‌یلایه. هه‌روایش کوی (بیستون) ی نزیکی کرماشان، بووه به
 کینوی (ئهلبورن)، خۆم بووم به فهراد و یاریشم شیرینه.

(۶) صیدق: راستگویی. موددهعی: به‌دکار. که‌مین: بۆسه. طهواف: به‌ده‌ورد‌اگه‌ران و
 سوورانه‌وه. کۆ: به‌ده‌رگا. سه‌تتار: داپۆش، سیفه‌تیک‌ی خودایه.

واته: با به‌دکار بۆسه‌م بو بیته‌وه و به‌هوی بکۆژی. من چونکه راستگویی و پاکی خۆم دینه‌وه
 ریم، تووشی زیان نام. من مادهم بو زیاره‌تی کابه‌ی دلبر ده‌چم، خودای گه‌وره ده‌مخاته ژیر بالی
 په‌حه‌تی خوی و ده‌مپارێژی.

(۷) هیجر: دوری. جوز: جگه‌له. (یاری سییه‌م: یاریده‌ده‌ر، هاوکار.

واته: سالم جگه‌له تو و یادی تو، کاتی دوری رۆژ و شهو دۆستیک‌تری نییه. بۆیه ئاره‌زووی
 تهنهایی ده‌کهم تا یادی دلبر یاریده‌ده‌ر و هاوکارم بێ.

یار (کم): یاری.

شۆره‌زاری خاکی (ره‌ی) ئەمجاره دامه‌نگیره
پوو له هه‌ر وادی ده‌که‌م، خاری وه‌کوو زه‌نجیره (۱)
ئیبیتیدا بۆ (ره‌ی) که هاتم، فیکری عه‌قلیم ئی نه‌کرد
حه‌بسی تارانم گوناھی کاری بئ‌ته‌دبیرمه! (۲)
بۆ فه‌له‌ک با چه‌ند سه‌باحیکیش بنی‌رم تیری ئاه
کاری شی‌واوم خه‌طای نالینی بئ‌ته‌ئشیرمه (۳)

(*) ئەم پارچه‌شیره هه‌ر له (مان) دا هه‌یه. (کم، گم) هه‌ر جووته‌به‌یتی یه‌که‌م و دووه‌میان تێدا‌یه.
کیشی عه‌رووز: رهمه‌لی هه‌شتی مه‌حزروف.
(۱) شۆره‌زار: شۆره‌کات، خاکی سوێراو. ره‌ی: شاریکی کۆنی خوارووی رۆژه‌لاتی تاران‌ه.
دامه‌نگیر: داوینگرتوو. وادی: دۆل، شیو. خار: درک.
واته: ئەمجاره خاکی شۆره‌کاتی ولاتی (ره‌ی) داوینگیرم بووه. روو ده‌که‌مه هه‌ر لایه‌کیش
درکه‌کانی وه‌ک زنجیر ده‌مه‌سته‌وه.
ده‌که‌م (کم): ئە که‌م.
(۲) ئەم دوو به‌یته له (کم، گم) دا خراونه‌ته سه‌ر قه‌سیده‌ی: «تۆف خودا ئەم جه‌زئه بۆ حال‌ی
غه‌ریبان ماته‌مه ...»، ئیر له «بۆ فه‌له‌ک ...» به‌دواوه تا کۆتایی له (کم، گم) دا نیسه. ئەم
پارچه‌شیره‌ی دوا‌ی شه‌ش به‌یتیه. دياره هه‌له‌یان کردووه، چونکه قافیه و ره‌ویه‌که‌یان جیاوازن.
راسته‌یه‌که‌ی، دوو پارچه‌شیره‌ی جیان.
ئیبیتیدا: سه‌ره‌تا. فیکری عه‌قلی: بیری ژیرانه. حه‌بس: به‌ندی، زیندانی. بئ‌ته‌دبیر: بئ‌ته‌گبیر،
بئ‌پێ‌وشوین.
واته: سه‌ره‌تا که هاتمه (ره‌ی)، ژیرانه بیرم ئی نه‌کرده‌وه. مانه‌وه و قه‌تیس‌بوون یا به‌ندکرانی ناو
(تاران) یشم، تاوانی بئ‌ته‌گبیری خۆمه.
حه‌بسی (کم): حه‌پسی.
(۳) فه‌له‌ک: چه‌رخێ رۆژگار. سه‌باح: به‌یانی. بئ‌ته‌ئشیر: بئ‌زه‌بر، بئ‌کاریگه‌ری.
واته: با چه‌ند به‌یانیه‌کیش تیری هه‌ناسه‌ی سارد بۆ ئاسمان بنی‌رم، چونکه کاری بئ‌سه‌روبه‌ر و
په‌ریشانی من تاوانی ناله و هاواری بیه‌ووده‌ی خۆمه، که هیچ کاریگه‌ریه‌کی نه‌بووه. با ئەمجاره
تیری ناھی تێ‌بگرم.

وا له ناو سینهی قه قه سما مورغی ده ست ناموزی یار
 بهم غمه موسته و جییم، صهیدی حهره م نه خچیره (۴)
 مونخه ریف نابم له ری عیشق، ئه ر شهوی یه لدا برۆم
 زولفی وهک یه لدایی دلدارم هه تا ده ستگیرمه! (۵)
 که ی به صه یحه ی من ده گا جه زبه ی موریدی خانه قاه
 پیری ئه و شیخی موسینه و من جه وانی پیرمه! (۶)
 جوابی نامه ی دل به رم بۆی ده قیقه و خوونچه کان
 نووکی خوون ئالوودی موژگان خامه یی ته حریرمه! (۷)

(۴) سینه: سنگ. مورغ: بالنده. ده ست ناموز: ده ستمۆ، ده ست پهروه رده. موسته و جیب: شایسته. صهیدی حهره م: گیانله بهری پانتایی ده وری حهره م (که عبه) که کوشتن و راوی تیدا قه ده غه و حهرامه. نه خچیر: نیچیر.

واته: له بهر نه وهی دل م بالنده ی ده ستمۆ یاره و من له ناو قه قه ر ی سنگدا به ند م کردوه و ناهیل م پرواته وه بۆ لای یار، من شایسته ی ئه م خه م و مهینه ته م، چونکه تاوانیکی که م نیه مرۆف بالنده ی حهره م راو بکا و بیخاته قه قه زه وه!

(۵) مونخه ریف: له ری لاداو. ئه ر: نه گه ر. (یه لدای یه که م: درێژترین شهوی سال. (یه لدای دووم: رهش و تاریک. ده ستگیر: شیخی ته ر یقه ت، ئه وی ده ست ده گری بۆ هاو کاری و ری نیشان دان. واته: نه گه ر شهوی نه نگه سته چاو و درێژی یه لدایش به ری ئدا برۆم، له ری عیشق لانه ده م، چونکه نه گریجه ی درێژ و ره شی یارم به ده ستمه وه یه و ری نیشان ده رمه، یا شیخی ته ر یقه ت و رابه رمه.

(۶) صه یحه: هاوار. جه ذبه: حال لی هاتن. حال ته ی ده ست بۆ راکیشان و به ره و لای خودا بردنی خودا په رستی بی ناگا له خۆی. مورید: تۆ به کاری سه ر ده ستی شیخ. پیر: رابه ر. موسین: به سال داچوو. واته: کوا حال لی هاتنی موریدی خانه قا وهک هات وه هاواری من وایه؟ ئه و شیخیکی پیری به سال داچوو پیری ته ی، منیش نه و جوانیک.

(جه ذبه) به (جه زبه) نوو سراوه، که هه له یه.

(۷) جواب: وه لام. بۆی: له بهر نه وه. ده قیق: ورد. خوونچه کان: خوین لی داچو راو. خوون ئالوود: تیکه ل به خوین، خویناوی. موژگان: برژانگ. خامه: قه له م. ته حریر: نووسین.

واته: وه لامی نامه ی دل به ره که م، له بهر نه وه ورده ورده خوینی لی داده چۆری که قه له می نووسیم نووکی خویناوی برژانگی یاره.

صادیقی بۆ ئەھلی ئەیيامە، "سالم" ... سوودی کرد
سەر نه چوو کارم له صیدقا، نۆبەتی تەزویرمە (۸)

(۸) صادیقی: راستگۆیی. ئەھلی ئەیيام: خەلکی رۆژ و سەردەم. سوودی کرد: سوود و قازانجی
وەرگرت. نۆبەت: نۆرە. تەزویر: ساخته کاری.
واتە: راستگۆیی بۆ خەلکی ئەم رۆژگارە، سالم ... سوودی لی بینی؟ کاروبارم له راستگۆیدا
سەری نەگرت، بۆیە نۆرە ی ساخته کاریمە.
نیوە بەیتی یە کەم لەنگە، بە پێی مەبەستی بەیتە کە، دەبێ (چ) یا (کوا) یا (کە) یان شتیکی لەو
بابەتە لە نیوان "سالم" و «سوودی کرد» دا هەبێ، تا ماناکە ی تەواو بکا و لەنگیە کە ی نەهێلێ.
(تەزویرمە، بە هەلە بە شێوی (تەزویرمە) نووسراوە.

له نووری لامیعی تهشتیکی راگرت و وتی: پوومه
به دوشا نهژدههای پرنیشی راکیشا، وتی: موومه! (۱)
تکام کرد: قهتلی من ناحق، نییه واجیب، وتی: فرهضه!
وتم: بو ئاگرت بهردایه عومری من؟ وتی: خوومه! (۲)
وتم: تهنها منم پابهندی عیشقی تو، وتی: گوم به!
هزاریکی وهکوو تو کوشتهیی شهمشیری نهبروومه (۳)

(*) نهم پارچه شیره له (مان، عا، ه، غ، ج، نم، گم) دا ههیه. (دیوانی کوردی، بهرگی دووهم، ۵۷-۵۸) به ناوی "کوردی" یهوه بلاوی کردووه تهوه، گوايه "سالم" یش شیعری «سهوادی قیرگون شه بها له نوسخه‌ی عه‌ن‌به‌رین مووته ** سه‌راسهر ره‌ونه‌قی دنیا له عه‌کسی ئاینه‌ی رووته» ی پاش نهو شیعه‌ی کوردی نووسیوه. به‌لگه‌ی بی‌نهم لاونه‌ولا که شیعه‌ه که هی "سالم" ه، نه‌ویه که له نوسخه به‌تایه‌تی بو نووسراوه‌که‌ی سالم خۆیدا (مان) هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) نور: رووناکی. لامیع: دره‌وشاوه. دوش: شان. نه‌ژده‌ها: کوله‌وه‌یاب، ماری گه‌وره.

نیش: چزوو.

واته: دل‌به‌ر تهشتیکی له رووناکی دره‌وشاوه‌ی خۆی به ده‌سته‌وه گرت و وتی نهمه رووی منه.

پرچی دریزێ جزووداری وه‌ک مار به شاندا به‌دوای خۆیدا راکیشا و وتی نهمه مووی منه!

نووری (عا): پورزی. تهشتیکی (ج): تهشتیکه. دوشا (ه): دوشدا. (گم): دوو شه‌ه. راکیشا

(نم، گم): راگرت و. وتی (گم): کوتی. (تهشتیکی) له (مان) دا به شیوه‌ی (طهشتیکی) نووسراوه.

(۲) قه‌تل: کوشتن. واجیب: نه‌رک، پیوستی. فرهض: ناچار، پیوستی سه‌پینراو. خوو:

نه‌ریت، کرده‌وه.

واته: داوام له یار کرد نه‌مکوژی و پیم وت ناهه‌قیه کوشتی منت کرده‌وه به نه‌رکی سه‌رشانی

خۆت، وتی - نه‌وه فره‌زه و ده‌بێ بیکهم. و تم - بۆچی ره‌نجی ته‌مه‌نی منت به‌بادا و ئاگرت تی‌به‌ردا؟

وتی - نهمه ره‌وشت و نه‌ریتی منه.

نییه واجیب (ه): مه‌که واجیب. (گم): به‌س بکه‌جانا.

(۲) نهم به‌دیده له (گم) دا نییه.

وتم: زارم له غم، پوانیی، وتی: قانون مه شیوینه
وهفا بؤ دلبران، هه ی بیخه بهرا! یه کباره مه عدومه! (۷)
وتم: "سالم" دزه، دهستی بوله ند کرد، ناینه ی راگرت
وتی: کیشکچی ئەم باغه به دایم خالی هیندومه! (۸)

(۷) یه کباره: یه کجاری. مه عدوم: نه بوو.

واته: به هۆی زولفی درێژ و چالی چه ناگه تهوه، دلی عاشق ناتوانی بگاته روخسارت و تیر
ته ماشای بکا. له لایه کهوه نه لقه کانی ره شماری زولفت ری ئی ده گرن و له لایه کی تره وه چالی
هارووت و مارووت، که مه به ست چالی چه ناگه یه تی، ناهیلن بیته پیشه وه.
هه ی (نم): نه ی.

(۸) ناینه: ناوینه. کیشکچی: نیشکچی. دایم: هه میسه. هیندوو: ره ش.

واته: که پیموت سالم دزه و دزی له باخی روخسارت کردوه، دهستی بهرز کرده وه و ناوینه ی
راگرت، وتی - نیشکچی ئەم باخه هه میسه خالی ره شم بووه، بۆیه بروا ناکهم واین.
بلند کرد (نم): درێژ کرد. راگرت (ج): را کرد. هه له یه. کیشکچی (نم): نیشکچی. (به ی) به دایم
له (مان) دا که وتوه.

ئۆف خودا، ئەم جەژنە بۆ حالى غەربان ماتەمە
باوجودى زەوقى مەردوم، خاطرى من پېرغەمە! (۱)
پەسىمى عىدىم سىبى غەبغەب بوو لە جەژنى پارسال
حەسرەتا! لەم جەژنەدا عىدانەو عىدىم ھەمە (۲)
جەژنى ئەمرو فەصلى صەحرا و زەوقە ياران! ئەى عەجەب
دل لە صەحراى سىنەما مەشغوولى شين و ماتەمە؟! (۳)

(*) ئەم پارچەشيعرە لە (مان، عا، غ، ج، کم، گم)دا ھەيە. وەك وترا، لە (کم، گم)دا دوو بەيتى پارچەشيعرى پيشووى خراوتە سەر.

کيشى عەرروز: پەمەلى ھەشتى مەجزوف.

(۱) باوجود: سەربارى ئەو. زەوق: کەيف و خۆشى. مەردوم: خەلک. خاطر: دل.

سالم لە کاتى وتى ئەم پارچەشيعرەدا ئاوارە بوو. وتويە: ئۆف خودايە، ئەم جەژنە بۆ حال و بارى ئاوارە و غەربان شين و گريانى کۆست کەوتنە. ھەرچەندە خەلک لە شادى و خۆشيدان، من دلەم پەرە لە خەم و خەفەت.
زەوقى (عا): زەوقى.

(۲) عىدى: عىدانە، جەژنانە، پارە يا ديارى جەژن. سيب: سيو. غەبغەب: نەرمایى ژىر چەناگە و مل. حەسرەتا: حەيف، بەداخەو. عىدانە: جەژنانە. عىد: جەژن. ھەم: خەم.
واتە: پار، سيو غەبغەبەى مىلى يارم بە ديارى جەژنانە وەرە گرت. بەداخەو ئەم جەژنە جەژن کردن و جەژنانە کەم خەفەتە.

پەنگە سالىکى پاش پروخانى ميرايتى بابان و ئاوارەى و چوونە ئيران ئەم شيعرەى وتى.
عىدىم (غ، ج، کم، گم): عىدم. (عیدم) لە (مان، عا)دا (عیدیم) بوو کە لە گەل (عیدانە) يەك شتن، بۆيە وا نووسرايەو. عىدىم ھەمە (عا، کم، گم): عىدم ھەمە.
(۳) ئەم بەيتە لە (عا)دا نيە.

فەصل: وەرز. صەحرا: دەشت و دەر. ئەى عەجەب: سەيرە. سىنەما: سنگمدا. مەشغوول: خەرىک.
واتە: ياران، جەژنى ئەمرو وەرزی چوونە سارا و دەشت و شادى و رابواردنە. سەيرە! دل لە ساراى سىنەمدا خەرىكى گريان و شينگيرانە.

گهر مه لالی حه سره تی ئەم جه ژنه ظاهر کهم له دل
 ساحه تی غه برایی دهوران بو مه لالی من کهمه! (٤)
 دل له غه مهذبووح وار و دیده جهشن ئارایی پوو
 ئاری، ئاری جهژن و قوربانی له هه سوو باهه مه (٥)
 صوبجی عیدی مهردومه، فهصلی نه هار و شههه و سوور
 "سالم!" ئیسته، من حه قیقهت، صوبجی فهقر و فاقه مه! (٦)

(٤) مه لال: بیژاری، دلتهنگی. حه سرهت: داخ. ظاهر کهم: بجه مه روو، نیشان بدهم. ساحهت:
 مهیدان، گۆره پان. غه برا: تۆزای، رهنگ خاکی. دهوران: دنیا، رۆژگار.
 واته: نه گهر خهه و بیژاری ناو دلتم دهه برهم و بیخه مه پوو، گۆره پان و دهشتی تۆزگرتوی
 رۆژگار بو بیژاری من کهمه و نایگری.
 ظاهر (عا): زاھیر. ساحه تی (عا): ساقی. دهوران (عا): دنیا.

(٥) مهذبووح وار: وهك سه برهراو. دیده: چاو. جهشن ئارا: جهژن رازینه وه. ئاری: به ئی. هه
 سوو: ههه لایهك. باههه: پیکه وه.
 واته: دلی من له بهه خهه وهك حه یوانی سه برهراو وایه که به داردا کرابی. چاویش ریکخههه و
 رازینه وهی رۆخساری دل بههه. به ئی، ئەم وه رزه جهژنه بو هیندی کهس و جهژنی قوربانه و کاتی
 قوربانیدانه، له هه موو لایه کهیشه وه شین و ماته مه بو غه ربان.

مهذبووح وار و (کم، گم): مهذبووحی دار و. جهشن ئارایی (کم، گم): جهژن ئارای. جهژن و
 قوربانی له هه سوو باهه مه (کم): جهژن و قوربانه و له هه سوو ماته مه. (گم): جهژنی قوربانه له
 هه سوو ماته مه.

(٦) صوبج: به یانی. نه هار: رۆژ. شههه: ههنگوین. سوور: شایی. حه قیقهت: به راستی. فهقر:
 ههژاری. فاقه: نه داری، ده سکورتی.

واته: به یانی جهژنی خهنگه و وه رزی رۆژی شیرینی و شاییه. سالم، منیش ئیستا به راستی
 به یانی ههژاری و ده سکورتی و لات وله واریمه.

نه هار و (کم): نه هاری. نه هار و شههه و (گم): به هاری زهرد و. سوور (عا): شوور. فهقر و
 فاقه مه (غ): قهفر و فاقه مه.

له حمله‌ی رای‌ی هیندی غم، شه‌ی شادی گوریزانه
سه‌راسه‌ر له‌م ره‌ه ئیقلیمی دل پامالی فیلانه (۱)
به هه‌وری غم له‌م ره‌عدی گریه‌ سا چه‌خماخه‌ ده، ئه‌ی دل!
له‌ لای ده‌ریادلان ئه‌شکم هه‌موو بارانی نیسانه (۲)
ده‌روون سه‌ودایی دل ده‌ردی، هه‌تیوناسا له‌ده‌ست حاجیب
بیروون سوو مه‌ردومی دیدهم به‌ چه‌سره‌ت ئه‌شک‌پیزانه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره هه‌ر له (غ، کم، گم) دا هه‌یه. ناسناوی "سالم" یش نیه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) حمله: هه‌لمه‌ت، گه‌له‌کۆمه. رای: ری. هیند: ولاتی هیندستان. شه‌ه: شا، پادشا. گوریزان:

هه‌لاتوو. ئیقلیم: هه‌ریم، پامال: بی‌خوست، ژیری‌خراو، به‌پێوه‌ رژیشته‌وو. فیلان: کۆی فیل.

واته: پادشای شادی له‌و هه‌رشانه‌دا که له‌ ریگه‌ی هیندستانی خه‌م و مه‌ینه‌تدا گرانه‌ سه‌رمان،

هه‌لاتنی بۆ مایه‌وه. مه‌مله‌که‌تی دل په‌راویه‌ر له‌م ریته‌دا پامالی فیله‌کان بوو.

(هیندی غم) (اضافه‌ی مشبه‌ به‌ بۆ لای (مشبه). یانی: خه‌م نه‌وه‌نده‌ی ولاتی هیندستان ره‌شه و

زۆره، فیلش له‌و ولاته‌ زۆره. نه‌مه‌ پنی ده‌وتری (ترشیح‌ التشیبه). فیلانه (غ): پیلانه.

(۲) ره‌عد: چه‌خماخه، هه‌وره‌تریشقه. گریه: گریان. ده‌ریادلان: دل‌فراوانان. ئه‌شک: فرمیسک.

واته: ئه‌ی دل، به‌م هه‌وری خه‌م و خه‌فه‌ته‌ له‌ناو هه‌وره‌ تریشقه‌ی گریاندا چه‌خماخه‌ بده. با گریانم

زیاتر وه‌ک خوره‌خوری باران تاو بسیتی و فرمیسکم برژته‌ خوار، چونکه‌ فرمیسکه‌کانی من لای نه‌وانه‌ی

وا دلیان وه‌ک ده‌ریا گه‌وره و فراوانه، هینده‌ی تکه‌ی بارانی نیسانه و گرانه‌هه‌یه؛ که دلپه‌ بارانی نیسان

ده‌جیته‌وه‌ ناو ده‌ریا، گه‌وه‌ری لی په‌یدا ده‌ی.

(۳) ده‌روون: له‌ناوه‌وه. هه‌تیوناسا: وه‌ک هه‌تیو. حاجیب: ده‌رگاوان. بیروون سوو: روو له

ده‌ره‌وه. مه‌ردوم: گلینه. دیده: چاو. ئه‌شک‌پیزان: فرمیسک‌پیز.

واته: له‌ ناوه‌وه سه‌ودا و عیشق و سوژی دل ده‌ردی، وه‌ک هه‌تیو وایه‌ به‌ده‌ست نه‌و

ده‌رگاوانه‌وه‌ که ناهیلنی بچینه‌ ناو نه‌گریجه‌ی یار. له‌ ده‌ریشه‌وه‌ گلینه‌ی چاو به‌ داخ و خه‌فه‌ته‌وه

فرمیسک‌ ده‌رژینی، له‌به‌ر دووری له‌ دل‌به‌ر.

میان زہنبوری من قہت شہدی بی تہ لخی بہ کہس نادا
 بہ قہد صافی عہسہل داہم لہ گہل ئەم شانہ نیشانہ (۴)
 رہ فیقت دل قوبوول ناکا، رہ قیب لیم لادہ توو دینت
 حہیبی من لہ گہل تو وہک ئە نیسی کرم و شیلانہ (۵)
 دو سہنگین سہنگی باوہ زنن، غہم و پیری دو تا حاضر
 خہریکی کہ شہمہ کہش، دل دووسہرہ لہم و ہزنہ و ہززانہ (۶)

دورون سہو دایی (غ): دہرون سو توف. لہنگہ.

(۴) میان: ناوقہد. زہنبور: زہر دہوالہ. شہد: ہہنگوین، شیری. بی تہ لخی: تال نہ بی. صافی:
 روون و بیگہردی. عہسہل: ہہنگوین. نیشانہ: کوئی نیش، نازار و نیش.
 واتہ: دلہری ناوقہد وہک ناوقہدی زہر دہوالہ باریک، ہہرگیز ہہنگوینی بی تالی نادانہ کہس.
 ئەوہندہی صافی و بیگہردی ہہنگوینہ کہ، ہہمیشہ نیش و نازار لہ گہل شانہی ہہنگوین دہدا بہ نیمہ.
 قہت (غ، کم): قہد.

(۵) رہ فیک: دۆست. رہ قیب: بہدکار، ناحہز. حہیب: خوشہویست. ئە نیس: ہۆگر، ہاودہم.
 واتہ: ئەی بہدکار، توو دینت لیم لادہ و وازم لی بینہ، دل دۆستایہ تی تۆی قوبوول نیہ. ئەو
 دلہرہی من کہ بووہ بہ دۆستی تۆ، دۆستایہ تیہ کہی لہ گہل تۆ وہک ہاودہمی کرم و دارشیلان
 وایہ کہ پیکہوہ ناگوینجین و کرم دارشیلان کرمی دہکا، لہ بہرئوہ تۆی ناوی.
 رہ فیقت (غ): رہ فیقت. دروستہ. توو دینت (غ): تۆ و دینت. حہیبی (غ): جہلیسی.
 (۶) سہنگین: قورس. کہ شہ کہش: کیشمہ کیش. وەزن: کیش، ئەندانہ گرتن، بہراورد کردن.
 وەززان: کہ سیک کہ شت دہ کیشی و بہراورد دہکا.

واتہ: خہم و پیری دوو سہنگی قورسی بہ کیشن و ہہردوو کیان ہن. دل کہوتوہتہ کیشمہ کیش و
 لہ ہہردوو سہرہوہ خہریکی کیشانیانہ، تا بہراوردیان بکا و بزانی کامیان قورستہ.

«الَا يَا أَيُّهَا السَّاقِي!» به موفلیس وهختی ئیحسانه
«أَدِرْ كَأْساً وَنَاوِلْهَا»، عهطا شیوهی کهریمانہ (۱)
عرووسی بیکری مه غروورم له مه هدی جامی بللورا
قهراری بهستنی مه هری له عه قدا نه قدی ئیمانہ (۲)
دلی پر چه سره تم نه مشه و له عیشرهت خالییه، سا دهی!
مه هیله بمکوژی چه سرهت، به عیشرهت پر که په یمانہ (۳)

(*) نهم پارچه شیعه له (مان، ه، ج، ر، کم، گم) دا هیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهوار.

(۱) الا یا ایها الساقی: ناگادار به نهی مه یگیر. موفلیس: لات، نابوت. ئیحسان: چاکه کردن. أدِرْ کأساً وناولها: پیاله بهک بگیره و بیده. عهطا: بهخشش. کهریمان: بهخشدان. واته: مه یگیر، ناگادار به نیستا کاتی چاکه کردنه له گهله مه نیوشانی نابوت و گیرفان خالی مه یخانه. پیاله بگیره و کهرهمی بکه، با بخوریته وه. کهرهم کردن و بهخشش شیوه و خوری بهخشندهی دلفراوانه.

عه رهیی ههردوو نیوه بهیته که هی "حافظ شیرازی" یه.

(۲) عهرووس: بووک. بیکر: دهست لی ته دراو، بوخچهی نه کراوه. مه غروور: له خویابی. مه هه: بیشکه. جام: شووشه. قه رار: بریار. مه هر: ماره یی. عه قدا: په یمان بهستن. نه قدا: دراو. ئیمان: باوه ر. واته: بووکی دهست لی ته دراوی له خویابی من له ناو بیشکه ی جامی بلووریندایه. بریاری ماره کردنی نهو کچه، له هونه ری عیش قدا نهخت و دراوی ئیمانہ. مه بهست لهو عهرووسه شه رابی ناو پیاله، له ماره برینی نهو به نهو جامه به دهسته وه بگری و لیو بخه یته سه ر لیوی. ئیر نهم عه قده به ئیمان ده ژمیری.

بللورا (ه): بلووره. بهستنی (ج): بهستی. هه له یه. له عه قدا (کم، گم): له عیشقا.

(۳) چه سرهت: داخ و خه هفت. خالی: به تال. عیشرهت: پیکه وه رابواردن و ژیان به سه ر بردن، هاو نشینی. په یمانه: پیاله ی شراب.

واته: دلی پر له داخ و که سه رم، نه مشه و خوشی و شادی تیدا نیه. بویه مه هیله داخ و خه هفت بمکوژی، هاو نشینم به و به روویه کی خوشه وه چاکم له گهله بکه و پیکم بو پر بکه.

له بئى شەوقى سولووكى تۆ، به جارى مەقەدم گوم كورد
 به شوعله شەوقى مەى بمبەن هەتا دەرگاى مەيخانە (۴)
 له رووتا موئىن و تەرسا له وەصفت هەردوو صىددىقن
 چەلىپاي زولف و نوورى طەلەتت جىي كوفر و ئىمانە (۵)
 بەھارى ئەصل ئەگەر حوسنت نىيە، ناخر بلئ بۆچى
 بەرابەر تۆ سروسك، مونتەصىل، وەك تاوى بارانە؟ (۶)

(له حەسرەت)ى نوسخەى (مان) هەلەى نووسىنە و (له عىشرەت)ى نوسخە كانى تر راستە. مەيئە
 (كم): مەيئە. پر كە پەيمانە (كم، گم): وەختى ئىمانە.

(۴) بئى شەوقى: بئى زەوقى، وشك و برنگى. سولووك: رەفتار و كردار. مەقەدە: مەبەست.
 شوعله: گر. شەوق: رووناكى، دەرەشانەو.

واتە: لەبەرئەوئەى رەفتار و كردارى تۆ هەيچ شەوق و دەرەشانەوئەى كە نەبوو، بە يەكجارى
 مەرامى خۆم ون كرد. جا تەكايە بە رووناكى گرى مەى تا بەردەرگاى مەيخانەم بەرن.

له بئى شەوقى سولووكى تۆ، به جارى مەقەدم (ه): لەبى شەوقى سولووكى تۆ بە من پىي
 مەقەدەى. (بە ماري) له (مان، ر)دا هەلەى نووسىنە و (بە جارى)ى نوسخە كانى تر راستە.

(۵) موئىن: موسولمانى باوەردار. تەرسا: مەسىحى. صىددىق: بەندەى تايەتى خوداوەند.
 چەلىپا: خاچ. زولف: ئەگرىجە. نور: رووناكى. طەلەت: روخسار.

واتە: موسولمان و گاور لە رووى تۆدا و بەرامبەر بە تۆ، هەردوو كيان راستگۆيانە وەسەف و
 ستايشى تۆ دەكەن و خۆشيان دەوتى، چونكە خاچى ئەگرىجەى يەكتر پرت دروشمى خاچەلگەران و

رووناكى روخسارىشت وەك نوورى ئىمان وايە. كە وايە هەردوو لا خۆشيان دەوتى و وەسەف دەكەن.
 تەرسا (ه): كافر. زولف و (كم، گم): زولفى. هەلەيە.

(۶) ئەصل: راستەقىنە، حوسن: جوانى. سروسك: فرمىسك. مونتەصىل: يەكپەنە، بەردەوام.
 واتە: ئەگەر بەھارى راستەقىنە و بەفەر لە جىلوهى جوانى تۆو و جوانى تۆ رەنگو رووى بە

وهرزى بەھار نەداو، بۆچى ئەو فرمىسكەى وا بەرامبەر بە تۆ دەپرێژم يەكپەنە و وەك تاو بەرانی
 بەھار وايە. بە كورتى بەھۆى عىشقى تۆو فرمىسكى سوور دەپرێژم، جوانى تۆيش كارىكى كردووە

عىشقى من لە دىعەنى بەھاردا دەرىكەوئ.

تۆ (كم، گم): تۆى.

له حهلقه‌ی به‌زمی دلدارا به عیشرهت مه‌جلیسی گه‌را
به‌ته‌نا دیم له‌ناو نه‌و جه‌مه‌دا "سالم" په‌ریشانه! (۷)

(۷) به‌زم: شادی. مه‌جلیس: کۆر و کۆبوونه‌وه. جه‌مع: کۆمه‌ل.
واته: کۆر و کۆبوونه‌وه‌یه‌ک له‌ نه‌لقه‌ی به‌زم و شادی دل‌به‌ردا به‌ خوۆشی و شادییه‌وه به‌سه‌را.
ته‌نیا "سالم" له‌ناو نه‌و کۆره‌دا بی‌ی په‌ریشان و شیواو بوو.
دلدارا (کم، گم): دلدارم. مه‌جلیسی گه‌را (ر): پرکه‌ په‌مانه. له‌ناو نه‌و جه‌مه‌دا (کم، گم):
له‌ناوی نه‌و دلی.

موژگان و نه برۆیی تۆ: ئەم تیر و ئەو کهمانه
سینه و دلی فگارم: ئەم صهیده، ئەو نیشانه (۱)
بۆ دل له دیدیهی یار، دووری خیلافی عهده
ناکا خومار دیده ترکی شهرابخانه (۲)
نه گریجهکانی کولمت یاتاغی مورغی دلّم
بولبول له پهلوویی گۆل بهستوویه ناشیانه (۳)
ههستانی تۆ بوو ههستا ناگر له کولبهی دل!
دانیشه، دا بنیشی شوعله‌ی خهرابخانه (۴)

(*) ئەم پارچه‌شعره هەر له بهشی (غزهای جدیدە)ی (مان)دا ههیه.

کیشی عهرووز: موزاریعی ههشتی نه خه‌ه‌ب.

(۱) موژگان: برژانگ. نه‌برۆ: برۆ. کهمان: کهوان. سینه: سنگ. فگار: بریندار. صهید: نیچیر.
واته: برژانگ و برۆت، هه‌دوو وه‌ک تیر و کهوان وه‌هان. سنگم نیچیر و دلی برینداریشم
نیشانی تیری دلّبه‌ره.

(۲) دیده: چاو. خیلاف: پێچه‌وانه، سه‌ری‌پچی. عه‌ه‌د: په‌یمان. خومار دیده: چاوی مه‌ست و
خومار. تهرک: وازلی‌هیتان. شهرابخانه: مه‌یخانه.

واته: دلّ نابج له چاوی دلّبه‌ر دوور بێ، چونکه نه‌وه پێچه‌وانه‌ی په‌یمان و به‌لینه. چاوه‌کانی
مه‌ست و خومارن و ده‌ست له مه‌یخانه هه‌لنا‌گرن، به‌رده‌وام سه‌راسیمه‌یان کردووم.

(۳) یاتاغ: مه‌نزل و ماوا. مورغ: په‌له‌وه‌ر: ته‌نیش، په‌نا. ناشیانه: هیلانه.
واته: نه‌و نه‌گریجانه‌ت که به‌سه‌ر کولمتدا په‌خش بوون، مه‌نزل و ماوا‌ی په‌له‌وه‌ری دلی منن.
بولبولی دلّم هیلانه‌ی به‌ته‌نیش گۆلی رووته‌وه پێکه‌وه ناوه.

(۴) هه‌ستان: راوه‌ستان، له‌سه‌ر بێ راوه‌ستان. هه‌ستا: به‌رزبووه‌وه. کولبه: که‌لاوه. دا: تا.
بنیشی: دا‌مه‌رکێته‌وه. شوعله: گر و بلنسه. خه‌رابخانه: وێرانه، کاوله.

واته: که تۆ هه‌ستایته‌ سه‌ر بێ، ناگر له که‌لاوه‌ی دلّم به‌رز بووه‌وه و سووتاندی. دا‌بنیشه، تا
گر و بلنسه‌ی وێرانه‌ی دلّ دا‌مه‌رکێته‌وه.

بئخود له واديبي عيشق، لافي سه لابه تم دا!
 نه مزاني شيرگره، نهو چاره ناهوانه! (۵)
 گرتم به دست و بهستم تا مهيلي تو به كامه
 ته سبيحي صوفيانه، زونناري كافرانه (۶)
 گه دل له سهيري دهيره، گاهي موقيمي مه سجد
 مه قصودي نه صليبي من توي، ئيره و نهوي به هانه (۷)
 جه ذبه ي ته به سسومي تو "سالم" به گريه ديئي
 وهك غونچه واكه گاهي، ناهيسته، نهو له بانه (۸)

(۵) بئخود: بي هوش. وادي: دۆل، شيو. سه لابه ت. توندوتولي. شيرگر: نهوي شير
 بگري، كينايه له نازايي و چاونه ترسي. ناهوو: ناسك.

واته: له شيو و دۆلي عيشقدا لافي توندوتولي و خوراگریم لي ده دا، نه مده زاني چاوي وهك هي
 ناسكت بي ده سلات نيه و ده تواني شيريش بگري و بهيدهستي بكا!

(۶) مهيل: ناره زوو. به كامه: ناو اته خوازه. ته سبيح: ته زيبح، سوبحانه لالا كردن. زوننار: پشتيني
 كه مهري مه سبيحي.

واته: تا ناره زووي تو جتي ناو اته خوازم بي، ته زيحي سوليانه م به ده سه وه گرتوه و زونناري
 مه سبيحيانه م له پشت به ستوره و هموو ريگه يهك بو قه ناعت پيكردي تو تاقي ده كه مه وه.

(۷) گه: كات، جار. دهير: شويئي خودا پرستي مه سبيحي. موقيم: نيسته جي. مه سجد:
 مزگهوت. مه قصود: مه به ست. نه صلي: بنچينه ي. به هانه: بيانوو.

واته: جار يك يا كات يك ده رواغه دهيري مه سبيحيان و جار يك يا كات يكيش نيسته جتي مزگهوت
 ده م. مه به ستي بنچينه ي و به رده وام، لي ره و لهوي، هر توي و نهو دوو جينه و كرده وي خوم بو
 رازي كردني تو كردوه به بيانوو.

(۸) جه ذبه: هيري راکيشان، حال لي هاتن. ته به سسوم: بزه گرتن، هاتنه خنده. گريه: گريان.
 واكه: بكه ره وه. ناهيسته: به هيواشي، له سه رخو. نهو له بانه: نهو ليوانه.

واته: بزه گرتني تو "سالم" ي راکيشاوه و حالي لي هيناوه و خستويه ته گريان. جار يك نهو ليوانه
 وهك خونچه به شينه ي بكه ره وه.

(داكه) هه له ي نووسينه و (واكه) راسته.

چه شمه‌یی نه‌هری ره‌وان، دیده‌یی گریانی منه
موزه، تا مه‌ددی به‌صهر، نیلوفه‌پرستانی منه (۱)
بو بترسم له شه‌به‌یخوونی عه‌دوو، گاهی که‌مین؟
که هه‌ناسه‌ی سه‌حه‌ری خه‌نجه‌ری بو‌پرانی منه! (۲)
مه‌رگ و صیحه‌ت له به‌ده‌نما به جه‌دل دین و ده‌چن
وا له نازاری فیرا‌قا شه‌وی بو‌حرانی منه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، ن، عا، غ، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مبلی هه‌شتی مه‌خبوونی مه‌حزووف.

(۱) چه‌شه: کانی، سه‌رچاوه. نه‌ر: رووبار. ره‌وان: له‌به‌ر‌ر‌ویش‌توو، جاری. دیده: چاو. موزه: برژانگ. مه‌ددی به‌صهر: چاو بر‌کردن. نیلوفه‌پرستان: جاری گول‌ه نیلوفه‌پر، که گیاهه‌کی وه‌ک لا‌ولاوه، گول‌ه کانی ناوی و سبی و ره‌نگی‌ت‌ریشن.

واته: چاوی به فرمی‌سک و پر له گریانی من، سه‌رچاوه‌ی رووباریکی ره‌وانه. برژانگه‌کانیشم تا چاو بر‌بکا، بوون به جاریکی پر له گول‌ی نیلوفه‌پر که بنی له‌ناو ناودا و گول‌ه‌که‌ی به‌ده‌ره‌وه‌یه. سالم برژانگی خوی به گول‌ی نیلوفه‌پر شو‌به‌اندوو.

(مه‌ددی به‌صهر) ته‌وری‌هی تیدایه. مانا دیاره‌که‌ی نه‌وه‌یه که تا چاو له دنیا‌دا کار ده‌کا، بووه به شوینی نیلوفه‌پر. مانا دووره‌که‌ی نه‌وه‌یه که برژانگه‌کانم به نه‌اندازه‌ی قوولی چاوم که سه‌رچاوه‌ی رووباره، نه‌مبهر و نه‌وبهر بووه به نیلوفه‌پر.

(۲) نهم به‌یته له (ن) دا چواره‌مه.

شه‌به‌یخوون: شه‌وه‌ل‌کوتانه سه‌ر دوژمن، غافلگیر کردن. گاه: کات. که‌مین: بوسه. سه‌حه‌ری: به‌ره‌به‌یان. بو‌پرانی: برنده.

واته: مادام خه‌نجه‌ریکی تیزم له هه‌ناسه‌ی به‌ره‌به‌یانی خوم بو خزم دروست کردوو، بوچی که بوسه‌م نایته‌وه، بترسم دوژمن ناخافل له شه‌ودا هه‌ل‌بکوتیه سه‌رم و په‌لامارم بده‌ا؟!
بو‌پرانی (کم): به‌رانی. له (عا) دا نوخته‌ی (بی) به‌که‌که‌وتوو.

(۳) نهم به‌یته له (ن) دا سیه‌مه.

صیحه‌ت: ته‌ندروستی. به‌ده‌ن: جه‌سته. جه‌دل: مملانی و دوژمنایه‌تی، کیشمه‌کیش. فیراق:

لیک‌جیایی. بو‌حران: ته‌نگ و چه‌له‌مه، فه‌یران.

تا موعه لیممه له عیشقا دلّی باهۆش و خیره
 داوی زولفی سیهت دهرسی ده بوستانی منه (۴)
 هر طهرف تیری نیگهت له دلّم بهسکی چهقی
 تا به په لور، همه جا، سینه نهیستانی منه (۵)
 غم ده لّیی قهرضی به من داوه، سهری وه عدهیه تی
 پرو له هر گوشه ده کم، دست و گه ربانی منه (۶)
 جی ته ماشامه له تیری نیگهت، سینهیی پّیش
 زه خمی ئالووده به خوینم گوئی خه ندانی منه ! (۷)

واته: مهرگ، به هۆی نازار و ناساغی دووری دلبه ره وه، لیم نریك بووه ته وه و له گه
 ته ندرستی من كه وتوونه ته ململانی و كیشمه كیش. بویه له هۆش خۆم ده چم و له شهوی بوحراندام
 كه نریك بووه ته وه له مردن، تاویك هۆشیار و تاویکی تر بی هۆشم و حالیکه وام به سهردا هاتووه.
 (۴) ئەم بەیتە لە (ن)دا دووهمە.

موعه لیم: دهرس داوه، مامۆستا. باهۆش و خیره: د: هۆشیار و ژیر. سیهه: رهش. ده بوستان:
 قوتابخانهی سه ره تایی.

واته: تا دلّی خاوه نی عه قّل و هۆش مامۆستای دهرسی عیشقی من بی، ده بی دهرسی قوتابخانهی
 هر باسی نه گریجهی ره شی تو بی كه بووه به داو بو دلّی عاشقانی بی چاره.
 موعه لیممه (کم): موعه لیممه. سیهت (عا): سیهت.

(۵) طهرف: لا. نیگه: ته ماشا. بهسکی: زۆر، نه وه نده. په لور: ته نیشته. همه جا: همه و
 جیهك. سینه: سنگ. نهیستان: جاری نهی، قامیشه لان.

واته: نه وه نده تیری نیگای تو له م لاونه و لاوه به دلّمدا چهقی تا ته نیشتم، سنگم بووه به بیتهی
 قامیشه لان، چونكه تیره كان له بنه ره تدا له قامیشن.

(۶) سه ر: نۆره. وه عده: واده. گه ربان: یه خه. دست و گه ربان: دهسته و یه خه.

واته: پرو له هر شوینیک ده کم، خه م و خه فته دهسته و یه خه مه و به رۆکم بی ده گری، ده لّیی
 قهرزیکه بی داوم و وادهیه کی بو داناوه و به سه ر وه ختی واده كه یدا دیت.
 ده كه م (کم): نه كه م.

(۷) پّیش: بریندار. زه خم: برین. ئالووده: تیکه ل. خه ندان: ده به خه نده.

واته: سنگی بریندارم به هۆی تیری نیگای تووه بووه به جی ته ماشام، چونكه برینی تیکه ل به خوینم وا

عاده تم کردووه ئەزبەسکی بە چۆلیی و کەنار
 جوغدی و یرانە لە ھەر گۆشە ئەناخوانی منە (۸)
 وا دەزانم کە لە فێردەوسی جەمالا بە فەریب
 دانەیی خالی لەبت باعیثی عیسیانی منە (۹)
 لە زەمین تا بە فەلەک نیسبەتی بەد دوورە لە تۆ
 شاھیدی عیصمەتی تۆ پاکییی دامانی منە (۱۰)
 چ بلیم حالەتی دل چۆنە لە ھیجرا "سالم!"
 صەحنی گولزاری (سەنەندووج) وەکو زیندانی منە (۱۱)

سەرنجراکێشن، بوونەتە گۆلی دەمبەپیکەننی من.

زەحمی (کم، گم): زەخم.

(۸) ئەزبەسکی: ئەوئەندە زۆر. جوغد: کوندەپەپوو. ئەناخوان: ستایشخوین، ستایشگۆ.

واتە: ھێندە خووم بە چۆلەوانی و گۆشە و کەنارەووە گرتوو، بوومەتە دۆست و ھاوئەمی
 کوندەپەپوو، کە لە ھەر شویتیکدا بۆی ھەلکەوێ دەکەوێتە وەسف و ستایشم.
 کردوو (کم): گرتوو.

(۹) ئەم بەیتە ھەر لە (ع)دا ھەیە.

فێردەوس: بەھەشت. جەمال: جوانی. فەریب: فیریو. لەب: لیو. باعیث: مایە، ھۆ. عیسیان:

یاخی، بوون، عاسی، بوون.

واتە: پێم وابە خالی لیوت لە بەھەشتی جوانی تۆدا فیریو داوم و سەوداسەری تۆی کردووم،
 بۆیە بووتە مایە عاسی، بووم و لە پێناوی عیشقی تۆدا یاخی بووم.

(۱۰) فەلەک: ئاسمان. شاھید: شاھت، گەواھ. عیصمەت: پەرزێرپاکی، خاوتینی و بیگەردی.

دامان: داوین.

واتە: ھەر لە زەویئەو تا ئاسمان دوورە بتوانی خراپە بدریتە پال تۆ. شاھت و بەلگە پەکی و
 خاوتینی تۆ داوین پەکی منە. ئەگەر تۆ خراپ بووتایە، منیش فیری خووی خراپ و داوین پەکی دەبووم.

(۱۱) ھیجر: دووری. صەحن: مەیدان. سەنەندووج: شاری سەنە.

واتە: سالم، بلیم حال و باری دل لە کاتی دووریدا چۆنە، لە حالیکدام گولزاری باخی (سەنە)

بوو بە زیندان بۆم.

چ (کم): چی.

عینی فهوارهیی خوین، دیدهیی بنِ خاوی منه
مه‌نزلی میحنه‌تی دونیا، دلّی به‌دناوی منه (۱)
به‌رقی عیشق ئافه‌ته بۆ خهرمه‌نی ئه‌ربابی هونه‌ر
هر طه‌ره‌ف مه‌ددی نه‌ظهر خهرمه‌نی سووتای منه (۲)
له‌ روخت ده‌رخه‌ چرا، به‌لکه‌ ببینم به‌ری پی
خالّی گو‌شه‌ی له‌بی تو، مه‌ردومه‌کی چاوی منه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، ن، حا، عا، غ، ج، ر، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خبوونی مه‌حزووف.

(۱) عه‌ین: کانی، سه‌رچاوه. فه‌واره: فواره به‌خوین‌که‌ر، خوین‌په‌رژین. دیده: چاو. بی‌خاو:

بی‌خه‌و. مه‌نزلی: مه‌ل‌به‌ند. میحنه‌ت: مه‌ینه‌ت. به‌دناو: ناو‌زراو، ناو‌خراپ.

واته: سه‌رچاوه‌ی خوین‌په‌رژین چاوه‌ی بی‌خه‌وه‌کانی منه. جی و مه‌ل‌به‌ندی مه‌ینه‌تی دنیایش، دل‌ه

به‌دناوه‌که‌ی منه.

بی‌خاوی (غ): بی‌ئاوی. به‌دناوی (ج): به‌دل‌ئاوی. هه‌له‌یه.

(۲) به‌رق: برووسکه. ئافه‌ت: په‌تا. خهرمه‌ن: خهرمان. ئه‌رباب: خاوه‌نان. طه‌ره‌ف: لا. مه‌ددی

نه‌ظهر: چاوپه‌رکردن، نه‌وه‌نده‌ی چاو په‌ر بکا.

واته: برووسکه‌ی عیشق ده‌رد و په‌تایه‌ بۆ خهرمانی خه‌ل‌کانی هونه‌ریشه. په‌روان تا چاو په‌ر بکا،

له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ هه‌ر خهرمانی به‌ هۆی عیشقه‌وه‌ سووتای منه.

به‌رقی عیشق ئافه‌ته (غ): به‌رقی اقبه. هه‌له‌یه. خهرمه‌نی (عا، ر، کم، گم): حاصلی. جوانه و

دوو‌پاره‌ نه‌بووه‌ته‌وه.

(۳) روخ: روو، روخسار. له‌ب: لیو. مه‌ردومه‌ک. گلینه‌ی چاو.

واته: چرایه‌ک له‌ روخسارته‌وه‌ ده‌ربخه، به‌ل‌کوو به‌ری پی خۆم ببینم؛ چونکه‌ که‌ رووت ده‌رکه‌وت،

وه‌ک چرا له‌ لایه‌که‌وه‌ ده‌رووبه‌ر رووناک ده‌کاته‌وه، له‌ لایه‌کی‌تره‌وه‌ خالی گو‌نایه‌شت ده‌رده‌که‌وی که‌

بیبیله‌ی چاوی منه. که‌ ئه‌وم بیی، چاوم ده‌بیی. شیوه‌ی ((له‌ روخت ده‌رخه)) له‌ یاسای نه‌هلی (عیلمی

به‌یان) دا پی ده‌وتری (ته‌جرید)، که‌ به‌وه‌ ده‌لین وینه‌یه‌کی نه‌و زاته له‌ زاتیکی خاوه‌نی نه‌و سیفه‌ته‌وه

ده‌رکه‌وی، وه‌ک ده‌لین: رأیت من الحییب قمرأ، رأیت من الاستاذ بحراً.

له بیابانی غه ما بهسکی به تیغت تیشنه
 بهرقی ئاته شزهنی ئه و له ذده تی بهرقای منه (۴)
 شاده "سالم" که له نه شنه ی بوتی عه ییاری وتی:
 باوجوودی هونه ری، فه ضلی سه گی راوی منه (۵)

به لکه (ر): به لکی. (کم، گم): به لکو. یی (کم، گم): ییم.

(۴) بهسکی: زۆر. تیشه: تینوو. ئاته شزهن: ئاگر که ره وه. له ذده ت: له زهت، چیژ. بهرقای: به فراو.
 واته: له بیابانی خه م و مهینه تدا زۆر تینوو تیغی برۆی تۆم، تا له نازاری ئه م ژیا نه رزگار بسم.
 له هه ر لایه که وه رووی تۆ ده ربکه وئی، برووسکه ی ئاگر پرژنی تۆ له زه تی به فراوی هه یه و فینکم
 ده کاته وه و ئارامیم یی ده به خشی.

له ذده تی (ح، عا) له زه تی. بهرقای (کم، گم): به فراوی. (ئهو) به یی نیو به یی یه که م،
 ده بوو (تۆ) یی.

(۵) ئه م به یته له (مان، ن، ح، عا) دا نییه.

نه شنه: مهستی، سه رخۆشی. بوت: بت. عه ییار: به ناز و مه کر. باوجووی: سه رباری بوونی.
 فه ضل: چاکه.

واته: سالم زۆر شادمانه که به مه که ربازه که ی به مهستی وه وتی: ئه که رچی سالم چاکه و
 هونه ری هه یه، به لام سه گی راوی منه.

که له نه شنه ی (غ): که له شه نی. (ر): له شه هندی. هه لیه. هونه ری فه ضلی (غ، ر): هونه ر و
 فه ضلی.

تا له جي پهيڪاني تيرت حيصني دل پرپهوزنه
شوقی میهری پوت به پهوزندا که دئ، جي پي پوهشونه (۱)
بهسکی تن پر بوو له زه خمی خوونفشانی تیری تو
جومله نه دمام، له بهر مه ددی نه ظهرا، گولشه نه (۲)
خوینی دل ده تکی له جي تیری نیگاہت، گاهی صولح
چاوی تو، نه لحهق، له په ردهی دوستیدا دوشمه نه! (۳)
کهی، به گهنجی پومه تت، دهستی خه یالی دل دهگا؟!
پاسه بانى ماری زولفت تا موحیطی گه رده نه (۴)

(*) نهم پارچه شیره له (مان، ن، حا، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عهرووز: په مهلی هه شتی مه جزوف.

(۱) جي پهيڪان: شونى سه ره ناسنى تير. حيصن: قه لآ. په وزنه: کون. شوق: دره وشانه وه،

رووناکی. میهر: خور. په وشه ن: رووناک، روشن.

واته: قه لای دل تا کون کون بوونی به سه ره تیری تو یی، شوق و رووناکی خوری روخسارت که

له و کونانه وه دهرده که وئ، شونیه کهی روشن. دل م جي وړی خو ته، تا روشن یی، سوودی خو تی تیدا یه.

له جي (ن): به جی. (کم): له جی. پهيکاني (ن): په یکایی. هه لیه. پر په وزنه (کم):

په روینه نه. (گم): بهر ویزه نه. جی (ن): می. هه لیه.

(۲) بهسکی: زور. تن: جهسته. زه خم: برین. خوونفشان: خوین پرژین. جومله: سه رتاسه ر.

مه ددی نه ظهرا: تا چاو پر بکا.

واته: له بهر نه وهی له شم پر بووه له برینی خوین پرژینی جی تیری تو، هه موو نه دمام تا چاوم پر

بکا بهو خوینه بووه به باخی پر له گولآ له سووره.

(۳) گاه: کات. صولح: ناشتی. الحق: به راستی.

واته: کاتی ناشت بوونه وهت له گه لم، که بوم دهر وانی، خوین به تیری ته ماشا ت له دل م ده تکی.

وا به راستی بوم دهر که وت که تو له په ردهی دوستیدا دوژمنی منی.

خوینی (حا): خوونی. جی (کم): جی. دوشمه نه (کم، گم): دوژمنه.

(۴) گهنج: گه نجینه. پاسه بان: پاسه وان. موحیط: ده ورو بهر. گه رده ن: گه ردن، مل.

چونکه پرپه یکانی تیری غمزه بوو، پروسه خته دل
 پروی که مان وهرگپړه بؤ دیدم، که نه و پروین تهنه (۵)
 ده فعه یی، نهی کاشکی، دمدا له سهر سینهی رقیب
 تیری ناهی دل، که ههروهک خه نجره ی (ذی الجوشن) (۶)
 که ی ته ماشای ناینه ی مه طلبه ده کهم "سالم" به خه و؟
 دیده یی تاریکی پرته شکم له گه ل خه و دوشمه نه! (۷)

واته: که ی به خه یالیش ده ستم ده گاته گه نجینه ی روخساری تو، له کاتیکدا ماری
 نه گرچه کانت تا ده وری گهر دنت پاسه وانی ده کا.

دل (حا، کم، گم): من.

(۵) غمزه: چاودا گرتن. پروسه خته: سه ربه رز و پروسور، بی شهرم. که مان: که وان.

پروین تهن: له ش پولا.

واته: له بهر نه وه ی نه م دل به شهرم و عاره ی من پر بوو له سه ره تیری غمزه ی تو و باکی تیر و
 سه ره تیر نه ما، تو پروی تیر و که وانه که ت بؤ لای چاوه کاتم، که پاش دل له هه موو نه ندامیکم
 خو شه ویستره، وهرگپړه، نه و له پولا دروست کراوه، با نوره ی بی.

بوو (گم): بؤ. پروسه خته (کم، گم): پروسه ختمه. هه له یه. نه و (گم): دل. پروین تهنه (کم):

پروین تهنه.

(۶) ده فعه: جار، که رت. کاشکی: خو ز گه. سینه: سنگ. رقیب: به دکار. ذی الجوشن: زری دار،
 جهوشن بهرگیکی تایه تی جهنگ بووه له نه لقه ی ناسن دروست کراوه و کاتی شهر له بهر کراوه.
 نهوس کوری نه عوه له یارانی پیغه بهر که چوه لای کیسرا نه نووشیروان و جهوشه نیکی لی
 وهرگرت و له بهری کرد، گوايه نه مه نه و "نه بی شهر" هیه که نیمای حوسینی کوشتوه.

واته: خو ز گه جاریک له جار ان بؤم ری ده کهوت تیری ناهی ساردی دلی خو م، که وهک خه نجره ی
 «ذی الجوشن» وایه، له سهر سنگی به دکاری نامه رد بدهم، به لکوه له هاتو چو و کرده وه و قسه ی
 رزگار بو مایه.

(۷) ناینه: ناوینه. مه طلبه: خواست، داواکاری. دیده: چاو. نه شک: فرمیسک.

واته: سالم، که ی ده واتم پروانه دل بهری خو م که ناوینه ی خواست و داوامه. نه م چاوه تاریکه
 لیلا یی داهاتو وانه ی من دوزمنی نوستن و خهویان لی ناکه وی، تا یار له خه ودا بییم.

ههردوو (خه و) (کم): خو. (گم): خو. دوشمه نه (کم): دوزمنه.

تورکی چاوی دلبرم، وهختی نیگهه، تیره‌فگهه،
عاشق، نهر -فهرضه‌ن- فهرامورز بی، له ظلوما به‌همه‌نه! (۱)
پووبه‌رووی دل، دلبرم کی‌شاویه شه‌مشیری برو
حلقه‌حلقه‌هی سیلسیله‌ی زولفی به میثلی جه‌وشه‌نه (۲)
وهک نیظامی پرنیظام بو نیظامی نه‌ظمی شه‌وق
دل له ذیکری گهنجی فیکرا، وهختی وه‌صفت، مه‌خزه‌نه (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، حا، عا، کم، گم) دا هیده.

کیشی عه‌رووز: ره‌میلی هه‌شتی مه‌حزروف.

(۱) تورک: جوانی. نیگهه: ته‌ماشا. تیره‌فگه‌ن: تیره‌هاویژ. نهر: نه‌گهر. فهرضه: گریمان، وا دانرا.
فهرامورز: کوری رۆستم. ظلوم: سته‌م و زۆر. به‌همه‌ن: کوری نه‌سفه‌ندیاری کوری گوشتاسی
پادشای که‌یانی، رۆستم په‌روه‌ده‌ی کرد و که بوو به پادشا فهرامورزی کوشت.

واته: چاوی جوانی دلبرم له کاتی ته‌ماشا‌کردنی عاشقاندا تیره‌ندازه و تیریان بو ده‌هاویژ. جا
عاشقی داماو با وهک فه‌لامورزی پاله‌وانیش نازا و گورزوه‌شین بی، مادام دلبر سته‌م و خراپه‌کاری
وهک هی "به‌همه‌ن" وایه که فه‌لامورزی کوشت و بو عیره‌ت کردی به داردا، نه‌ویش هه‌مان شت
به عاشقی به‌دبه‌خت ده‌کا.

عاشق نهر فهرضه‌ن فهرامورز بی (حا، کم، گم): عاشقی زار نهر فهرامورزه. (عا): عاشق نه‌و
فهرضه‌ن فهرامورز بی.

(۲) حلقه‌حلقه‌ه: نه‌لقه‌نه‌لقه. سیلسیله: زنجیره: میثل: وهک. جه‌وشه‌ن: زری، به‌رگی له
ناسن دروست‌کراو بو کاتی جه‌نگ.

واته: دلبرم شمشیری برۆی پووبه‌رووی من هه‌ل‌کی‌شاوه بو کوشتیم. نه‌لقه‌نه‌لقه‌هی چین‌چینی
نه‌گریجه‌یشی، وهک به‌رگی جه‌نگی جه‌وشه‌ن وایه و ده‌لتی خو‌ی بو شهرم ناماده کردوه، ئیر چۆن
رزگار ده‌م له ده‌ستی.

حلقه‌حلقه‌هی (عا، کم، گم): حلقه‌حلقه‌ه.

(۳) نهم به‌یته له (حا، کم، گم) دا نییه.

نیظامی: نیظامی، سه‌رباز. پرنیظام: زۆر رینکویک. نیظام: رینکویک‌کردن. نه‌ظم: کاروبار.
شه‌وق: ناره‌زوو و په‌رۆشی. ذیکر: ناوه‌ینان و باس‌کردن. گهنج: گهنجینه. مه‌خزه‌ن: کۆگا.

جیئی موقیمی بۆ نییه یهكدهم له صفحهی پۆزگار
 عاشقی بئێكەس، وهكوو ماری سییهه، بئێمهسکهنه! (٤)
 پۆحی عاشق کهی نهجاتی دئێ له بهر تیری نهظر،
 گهر له ئهسبابی مهتانه تدا وهكوو پووین تهنه؟ (٥)
 زیوهری ئهو دۆشه بئێ، یا رهب، به طهوقی گهر دنم
 گهر دهنن چئێ، یا ئیلاهی، مهحکهمی ئهو دامه نه! (٦)

واته: وهك سهربازی نیزامی زۆر رێكویسك و به نیزامم بۆ پارێزگاریی کاروباری ناره زوو و
 خۆشهویستی. دل کاتیك وهسفت دهكا و دهكهوێته باسی گهنجینهی بیر کردنهوه له یار وهكو کۆگا
 وایه و باس وخواسیکی زۆری سهبارهت به تو تیدا یه.

شهووق (عا): عیشق.

(٤) موقیم: نیشته جئێ بوون. دهه: ههناسه، تاو. صفحه: رووپهر. سییهه: رهش. بئێمهسکهن:

بئێجئێ وپئێ.

واته: عاشقی بئێكەس له پرووی پۆزگار دا هیچ نیشته جئێه کی تهنا نهت بۆ ههناسه یه کیش نییه،
 چونکه وهك ره شمار بئێ جئێ وپئێ و ماوایه.

پۆزگار (عا): سهرزهمین. (کم، گم): پۆزگار.

(٥) نهظر: روانین. ئهسباب: نامراز و کهلوپهل مهتانهت: توندوتۆلی. پووین تهن: لهش پۆلا.

واته: گیانی عاشق، ئه گهرچی له پرووی توندوتۆلیه وهك جهسته یه کی پۆلایین وایه، بهلام
 مهحاله له تیری ته ماشای دل بهر رزگاری ببئێ و بهر گهی بگرئێ.

(٦) زیوهر: نارایشت، هۆی رازاندنه وه و جوان کردن. دۆش: شان. یا رهب: خودایه. طهوق:

تهوق، کۆت. گهر دهنن چئێ: بچئته گهر دهنن. یا ئیلاهی: خودایه. مهحکهمی: قایمی. دامه ن: داوین.

واته: خودایه، ئهو ئه گر بچانهت که هاتوونه ته سهر شانت و رازاندوویانه ته وه و نارایشتیان داوه،

بینه تهوقی ملم و لیم نه بنه وه. ئهو دهستانه یشم که هه می شه به داوینتی تۆوه به ستراون بۆ پارانه وه و

سکالا کردن، بچنه گهر دهننه وه. به کورتی؛ خودایه دهست بکه مه ملت، ئه گر بچه کانت له ملمه وه

ببچنن و دهسته کانیشم به توندی بکه مه ملت.

به طهوقی (حا): له طهوقی. (کم): توتی.

خەرمەنى حوسنە عوزارى دالبەرم، ئەمما درىغ
لوطف و پەحمى دانەدانە، جەور و ظلۇمى مەن مەنە! (۷)

(۸) خەرمەن: خەرمان. حوسن: جوانى. عوزار: دەموچا، پوخسار. درىغ: حەيف. دانە دانە:
يەك يەك، كەم كەم. لوطف: سۆز. پەحم: بەزەيى. جەور: بەدكارى. ظلۇم: ستم. مەن مەن: مەن
يەك يەككى كېشەنە بەرامبەر بە ۳ كگم، كۆمەل كۆمەل، زۆر زۆر.
واتە: پوخسارى يارم خەرمانى جوانىيە، بەلام بەداخەو لوتف و بەزەيى و مېھرەبانى يەك يەك و
كەم و ستم و زۆرىشى كۆمەل كۆمەل و زۆرە.
مەن مەنە (كەم): خەرمەنى. ھەلەيە. (گم): خەرمەنە. (عوذارى) شېئو نووسى (عوزارى)ى
نوسخەى (مان)ە.

له ته ئىثیری عوزاری، یاری من گولگوونه، په نگینه
به حوسن و خولقی نهو، پووی سه رزه مین پر زیت و ئایینه (۱)
له شهوقی له علی توپه نه شکى نالم دیته پووی دامنه
یه کایه که په ونه قی قه طره ی، هه موو له و په نگه په نگینه (۲)
نه زه ل کووی غمه جیگه م، نه وه که بالینی ئاسایش
له شه هدم چی، به جوز ته لخی، له دالم شوری شیرینه! (۳)
پوخ و پوژ و لیباس و نه شک و دیده و دل له هیجرانت
سیاه و نه حمه ر و نه صفره، سفید و دهره م و شینه! (۴)

(*) نهم پارچه شیعه هه ر له (مان) دا هه یه.

کیتی عهرووز: هه زه جی هه شتی ته و او.

- (۱) ته ئیثیر: کاربگه ری، تین و تاو. عوذار: روومه ت، پوخسار. گولگون: په نگ وه گول. حوسن: جوانی. خولق: نه زاکه ت و په لئاری جوان نواندن. زیت: جوانی. ئاین: ئارایش، رازانه وه.
واته: روومه تی یاری من هینه به تین و تاوه کاریکی کردوه وه گول سور و په نگاره نگه، به جوانی و خویش خولقی نواندیش رووی سه ر زه وی پر کردوه له جوانی و رازاندوویه ته وه.
(۲) شهوق: دره وشانه وه، ورشه. له عل: لیو. نه شک: فرمیسک. دامنه: داوین. یه کایه که: یه کایه که، وه کوو یه که. په ونه ق: گه شانه وه. قه طره: دلپه.
واته: فرمیسکی خوینیم به هو ی دره وشانه وه ی لیوی توویه ده رژی و ده گاته داوینی کراسه کم.
گه شانه وه و شهوقدانه وه ی دلپوی فرمیسک، هه مووی له بهر په نگه لیوی توپه که په نگین بووه.
(۳) نه زه ل: له نه ووه له وه. کۆه: کۆ. بالین: سه رین. ئاسایش: دلنای. شهه د: هه نگوین. به جوز: جگه له. ته لخی: تالی. شور: خوروشان و ئاشووب.
واته: هه ر له نه ووه له وه کۆی خه م بووه به جی و پیم و سه رم نه کردوه ته سه ر سه رینی ئاسایش و ئارامی. ئیثیر له تالو زیاتر جیم داوه له هه نگوین و شیرینی! چونکه دلیم ئاشوویی "شیرین" ی دل به ری تیدایه.
(۴) پوخ: پوخسار. لیباس: جل و بهرگ. نه شک: فرمیسک. دیده: چاو. هیجران: دووری. سیاه: رهش. نه حمه ر: سوور. نه صفره: زهرد. سفید: سبی. دهره م: شیواو، خوروشاو.

له وادی گهرمی هیجرتدا به جوش دی چه سره تی گریه
 سروشکی شورى دیده، ئاوه که ی لای پردی (نارین) ه (۵)
 له پیش ته شریفی قابیض، جان ده بی مهئمووری فرمانت
 نیگاهی زه هرنالوودت به نه مری دیده ته عینه (۶)
 خودایا! با له پاش جهور و جهفا، وهختی ته ره ححوم بی
 له سینهی "سالم" ا خاری جهفا وهك ضهر بی زوپینه (۷)

واته: له دوری تو رو خسارم زهرد، رۆژم رهش، بهرگم شین، فرمیسکم سور، چاوم سبی و
 دلّم شیواو و خوروشاوه.

(۵) وادی: شیو، دۆل. چه سرهت: داخ. گریه: گریان. سروشک: فرمیسک. نارین: ناوی
 ناویکی لای چیا (حه مرین) ه.

واته: ناخوداخی گریانم له شیو و دۆلی گهرمی دوری تو دا به جوش و به کوله. فرمیسکی
 خوروشانی چاوم نه وهندهی ناوی لای پردی نارین زۆره.

(۶) ته شریف: هاتن. قابیض: گیانکیش، ئیزرائیل. جان: گیان. مهئمووری فرمان: فرمان به ردار،
 فرمان جی به جی کهر. نیگاه: ته ماشا. زه هرنالوود: زه هراوی. نه مر: فرمان. ته عین: دامه زراندن،
 دهست نیشان کردن.

واته: پیش نه وهی فریشتهی گیان کیشان ته شریف بهیتی، گیان ده بیته فرمان جی به جی کهرت.
 چاوه کانت فرمانیان داوه به ته ماشای زه هراوی تیم پروانی.

(۷) جهور: ستم. جهفا: نیش و نازار. ته ره ححوم: رهحم کردن، به زه بی پندهاتنه وه. سینه:
 سنگ. خار: درک. ضهر ب: لیدان، زه بر. زووپین: نیره ی کورت که جاران له شهردا به کارهاتوه.

واته: خودایه، با پاش ستم و نیش و نازار نوواندن، کاتی رهحم بی کردن بی. درک ودالی نیش و
 نازار له سنگی "سالم" دا وهك زه بر و لیدانی نیره ی کورتی زۆپین وایه.

وهره ساقی! به زهردهشتی خهواریق تازه بنویینه
له ئاوی خوشک و صافا، ئاگری تهر، شوعله دهرینه (۱)
ئهگهر کافر نهبا سوچدهت له شوعلهی ناری پرقینت،
به زیندوو یهک به یهک وهک میللهتی هیندوو بسووتینه (۲)
له دهوری ناری روو، زولفت مهجووسانی سهرفهگهندهن
له تابی بهرقی مهی ئهو کافرانه جومله ههسینه (۳)
عهزیزی زهردهستی وا به خهلوته تهریهت دهکری
له مهجلیسدا، به مهحضی سهرکهشی، بهس طورپه بشکینه (۴)

(*) نهم پارچه شیعره ههر له (مان) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزهجی ههشتی تهواو.

(۱) زهردهشتی: لهسه رینی زهردهشتی. خهواریق: شتی بهعهقلدانههاتوو. خوشک: وشک.

ئاگری تهر: ئاگری داری تهر. شوعله: گر و بلیسه.

واته: مهیگپر، وهره لهسه ریی و ئایینی دینی زهردهشتی که ئاگرپهرستی نه ریتیکیهتی، شتی
پهیی نه براوی بهعهقلدانههاتووێ تازه نشان بده، ئاگریکی به کلپه و بوجرووکی وهک هی داری تهر و
گر و بلیسه له ئاویکی روونی وشکهوه بوو دهرپهینه.

(۲) سوچده: کړنووش. نار: ئاگر. بهرقین: شهوقدار. به زیندوو: به زیندووێ. هیندوو: هیندی.

واته: ئهگهر کافر کړنووشت بو نهبا، یهک به یهکیان به گری ئاگری شهوقدارت، به زیندووێ،

وهک میللهتی هیندی بسووتینه.

(۳) نار: ئاگر. مهجووس: ئاگرپهرست. سهرفهگهنده: سهرشوړ، شهرمهزار. تاب: تین وتاو.

بهرق: برووسکه. مهی: شهراب. جومله: تیکرا، ههموو.

واته: ئهگرچهت به دهوری ئاگری رووتدا وهک ئاگرپهرستی سهرشوړه. ئهو کافرانه به تین وتاوی

برووسکهی مانگی رووت، تیکرا ههستینه.

(۴) عهزیزی: ئازیز و خۆشهویست، ههزرهتی یوسف. زهردهستی: ژێردهسته. خهلوته: مانهوه به

تهنیا. تهریهت: پهروهده. مهحضی سهرکهشی: ههر سهرکیشی و هیچی تر نا. طورپه: ئهگرچه.

واته: ئازیز یا ههزرهتی یوسفی ژێردهسته وا به خهلوته و مانهوه پهروهده دهکری. بهس سهرکیشی

به قهولت نه فسی ئەممارەم، دلآ! بۆ طورپه ده مکیشتی
 که من مه غلوبی ئەممارەم، به ئەم مارەم مه ترسینه (۵)
 به هاری دلگوشا وهک حوسنی تۆ ناییته پرووی دونیا
 هه وای باغی به هه شتت گهر ههیه، پروانه نایینه! (۶)
 گه واهه ئەشکی ئالووده م به سه ر پوخساره یی زه ردا
 له تاو ئەندوهی ههجرانت، دلآ "سالم" هه مووی خویننه (۷)

بنوینه و نه گریجه له کۆر و مه جلیسی عاشقاندا با و لول بده و توره یی نیشان بده.
 (۵) قهول: قسه. نه فس: ده روون. ئەماره: فه مانده ر، فه مان به سه رداده ر. دلآ: نه ی دل.
 مه غلوب: دۆراو، به زیو.

واته: نه ی دل، به قسه ی تۆ ده روونی فه مانده رم فه مانم یی ده دا و به ره و نه گریجه رامده کیشی.
 من له کاتیکدا دۆراویکی لاره ملی فه مان یی دراوم، به ماری نه گریجه ت مه ترسینه.

(۶) دلگوشا: دل که ره وه، دل بووژیته وه. حوسن: جوانی. هه وای: ئاره زوو. نایینه: ناوینه.
 واته: به هاریش که دل ده کاته وه و ده یبووژیته وه، به جوانی تۆ ناگا و ناتوانی وا بیته ئاره وه.
 تۆ نه گهر ئاره زوو ی باخی به هه شتت هه یه، پروانه ناوینه، تارووی خۆت بیینی که باخی به هه شته!
 (۷) گه واه: شایه ت. ئەشکی ئالووده: فرمیسکی تیکه ل به خوین. ئەندوه: خه م و خه فه ت.
 ههجران: دووری.

واته: فرمیسکی خوینیم که به سه ر پوخساری زه رده له گه راومدا دیته خواری، شایه ت و به لگه یه،
 چونکه دلآ "سالم" به عه زه تی خه م و خه فه تی دووریته وه سه رپاک خویناویه.

به هەر موویئ له ڕوو زوئفت به داوه
گوزاری مورغی دل - ئەصلەن - نه ماوه (۱)
له ره عدی گریه ئەشکم بوو به سه یلاب
له کولبهی دیده مهردوم غهرقی ئاوه (۲)
گوزاری غهه به سه ر مندایه هەر سوو
دهری شادی به ڕووما داخراوه (۳)
له به دبه ختی منا کولبهی هه تیویم
به زستان سیبهر و هاوین هه تاوه!! (۴)

(*) ئەم پارچه شیعره له (مان، حا، عا، غ، ج، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی شهشی مهحزروف.

(۱) گوزار: هاتوچۆز. مورغ: بالنده. ئەصلەن: له بنچینهوه.

واته: نه گریجت هەر موویه کی خۆی له سه ر روخساری یار کردووه به داو. بۆیه هەر له

بنه رته وه ههچ هاتوچۆیه ک بۆ بالندهی دل نه ماوه ته وه تا بتوانی لیت نزیك بیته وه.

له ڕوو (عا، غ): به ڕوو. (ج): له هەر موویئ به ڕوو. (کم، گم): له میهری مووی برۆ.

مورغی (ج): مهزعهی. هه له یه. (گزار) شیوه نووسی (گوزار) له نوسخه ی (مان) دا.

(۲) ره عه د: هه وره تریشقه. ئەشک: فرمیسک. سه یلاب: لافاو. کولبه: که لاره. دیده: چاو.

مهردوم: گلینه.

واته: فرمیسکم به زه بری هه وره تریشقه ی گریانم هه ستاوه و لافاوکی پێک هیناوه. بۆیه نه و لافاوه

ته لاری چاومی ڕوو خاندووه و کردوویه به که لاره و گلینه شی نوقمی نار کردووه و خنکاندوویه.

گریه ئەشکم بوو به سه یلاب (عا): گریه دئ سیلاوی ئەشکم. (غ): گریه و سه یلابی ئەشکم. (ج،

کم، گم): گریه دئ سه یلابی ئەشکم. (دیده ی) له (مان) دا هه له ی نووسینه و نیوه که ی له نگ کردووه.

(۳) هەر سوو: هەر لا. ده ر: ده رگه.

واته: خه م له هه موو لایه که وه هاتوچۆم به سه ردا ده کا. ده رگای شادیم به ڕوودا داخراوه.

مندایه (عا): مندابه. هه له یه. هەر سوو (کم، گم): هەر شه و.

(۴) واته: ماله ویرانه که م که له ماله هه تیو ده چی، هه چی له سه ر نیه. زستانان که مرۆف پتوستی به

خۆره تاوه، نه و سیبهره و هاوینان که پتوستی به سیبهره، نه و خۆره تاوه.

گوئی پروت عهکسی وا داوه له دیدم
 هموو قهطره‌ی سروشکم وهک گولآوه! (۵)
 ههتا دهمرم له سهودای زولفی تۆدام،
 نه‌گهرچی سه‌ربه‌سه‌ر فیکریکی خاوه! (۶)
 ره‌قیب دهستی ره‌فیقای نایه دهستم
 حه‌قیقه‌ت په‌نجه‌یی "سالم" گلاوه! (۷)

هه‌تیوم (غ، ج، کم، گم): هه‌تیوی. به زستان سیبه‌ر و (غ): زمستان سیبه‌ر و. (ج): به زستان سایه‌وو. (کم، گم): زمستان سایه و.

(۵) واته: گوئی پروت وا شه‌وقی له‌ناو چاره‌کاغدا داوه‌ته‌وه، هموو دل‌زپه‌یه‌کی فرمی‌سکم له بۆنی گوئی پروته‌وه وهک گولآو بۆنخۆشه.

(۶) سه‌ودا: مامه‌له. سه‌ربه‌سه‌ر: وهک یه‌ک.

واته: تا مردن مامه‌له‌ی عیشقی تۆ ده‌که‌م، نه‌گهرچی نه‌م کاره هم‌ووی خه‌یال‌یک‌ی خاوه و

بی‌سووده.

فیکریکی (ج، کم، گم): سه‌ودایی.

(۷) واته: به‌دکار دهستی هاوریه‌تی نایه ناو دهستم. جا له‌به‌رنه‌وه‌ی دهستی به‌دکار گلاوه، که‌واته

له‌راستیدا— دهستی "سالم" یش گلاو بووه، چونکه دهستی له دهستی گلاوی به‌دکار که‌وتوووه.

ره‌فیقای (ج): ره‌فیقای. نایه (عا): نابه. هه‌له‌یه. نایه دهستم (گم): دایه دهستم.

تهنیه‌ای مرخص شدن عبدالله پاشای بابان
از قسطنتین و آمدنش به عراق بغداد)

تیروهش دهی مهه گوزه‌شت و عه‌دهی نه‌یسان هاته‌وه
بولبولی بی‌دل، له دهوری گول، به نه‌فغان هاته‌وه (۱)
سه‌ختگی‌ری کرد، نه‌گهر سه‌رما، وه‌کوو نه‌فراسیاب
بادی نه‌وروزی به میثلی پووری دهستان هاته‌وه (۲)

(*) نه‌م پارچه‌شعیره له (مان، ن، عا) دا هه‌یه. پی‌روزی‌باییه به بۆنه‌ی ری‌پیدانی عه‌بدوللا پاشای بابان و هاته‌وه‌یه‌وه له (قوسته‌ته‌نیه) وه بۆ عراق - به‌غدا. (عا) یش نووسیویه: «در ذکر آمدن بندگان عبدالله پاشای بابان از دربار همایون به سوی عراق و روم و نظم سرحدات بین روم و ایران». واته: هاتوه‌ته‌وه بۆ ری‌نک‌خسته‌وه‌ی سنوره‌کانی نیوان ولاتی رۆم و تیران.

کیشی عه‌رووز: ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌حزوف.

(۱) تیروهش: وه‌ک تیر. دهی: مانگی به‌که‌می زستان له سالی هه‌تاوی ئیرانیدا، به‌فرانبار. مه‌ه: مانگ. گوزه‌شت: به‌سه‌رچوو، تی‌په‌ری. عه‌هد: سه‌رده‌م. نه‌یسان: چواره‌م مانگی زاین که به‌هار و خۆشیه، وشه‌که سریانی و حه‌وته‌م مانگی مانگه‌کانی سریانییه. بی‌دل: دل‌ته‌نگ، خه‌مبار. نه‌فغان: هاوار و ناله.

واته: مانگی (دهی) وه‌ک تیر به‌خیرایی تی‌په‌ری و سه‌رده‌می به‌هار و خۆشی مانگی نیسان دهستی بی‌کرد. بولبولی شه‌یدایش به‌ناله و هاوار دهوری گولی دا.
دهوری (عا): ده‌وره‌ی.

(۲) سه‌ختگی‌ری کرد: سه‌ختی نوواند. نه‌فراسیاب: کوری پشه‌نگ و پادشای تووران بووه و له‌گه‌ل شاهان و پاله‌وانانی ئیران شه‌ری کردووه، به‌تاوانبار و پاداشتی مه‌رگ و جادوو‌گه‌ر ناسراوه. باد: با. مثل: وه‌ک. پوور: کور. دهستان: ناسناوی زالی باوکی رۆسته‌م. پووری دهستان: رۆسته‌می کوری زال.

واته: نه‌گهر سه‌رماوسۆله وه‌ک نه‌فراسیاب و تورکه‌کانی ژێرده‌ستی سه‌ختی نوواند و توند بوو، نه‌وا بای نه‌وروزی نه‌و سه‌رمایه‌ی راده‌مالی، وه‌ک چۆن رۆسته‌می کوری زال و پاله‌وانان رابه‌پین، تا ئیران له‌هیرشی تورکانی نه‌فراسیاب که په‌لاماری شاره‌کانی ئیرانیا ده‌دا، بی‌ریزن.

له شكړی گول جومله خهندان، دهلین: سهرما شكا
 تا "سولهیمان" ی صهبا بؤ دیوی زستان هاتهوه (۳)
 باغه په ژموردهی خزان و خویره میی نهوقاتی حوت
 ماهی نهوړزی به عهکسی ماهی نابان هاتهوه (۴)
 بای شهمال هینایه جونبوش قامهتی سهروی سههی
 بؤ خیابانی چهمن، قومری به نالان هاتهوه (۵)
 ساره دل دادهی شکوفهی شاخساری طهرفی باغ
 بیخود و پهققاص و سهرمهست و غزه لخوان هاتهوه (۶)

(۳) جومله: گشت، ټکړا. خندان: دهمبه پیکه نین. سولهیمان: حهزرتی سولهیمان که
 بچوو کترین کوری داوده و خودا مرؤ و دیو و بالندهی خسته ژیر رکیفی. صهبا: بای فینک و
 خوژی له باکووری روزه لاته وه هاتوو.

واته: سوپای گول له خویشیاندا هموو دهمبه خه نندن، له بهر نه وهی هیزی سهرما نه ما و شكا.
 وا بای سهبایش هاتهوه و زستانی پیچایه وه، وهك بلتی حهزرتی سولهیمان هاتوو و دیوی زستانی
 رکیف کردوه.

(۴) په ژمورده: سیس و ژاکار. خزان: پایز، گه لاپتران. خویره می: شادمانی. نهوقاتی حوت:
 دواين مانگی زستانی سالی ههتاوی، په شه مه. ماه: مانگ. عهکس: پیچه وانه. نابان: ناوه راستی پایز
 به بی سالی ههتاوی، خهزه لوه.

واته: باخ و باخات، به دهست گه لاپترانی پایز و لیزمه و تهر و توشی دواړو ژه کانی
 زستانه وه، سیس و ژاکاوه. مانگی نهوړزی سهره تای به هار، به پیچه وانهی مانگی ناوه راستی
 وهزی پایزه وه، هاتهوه.

(۵) جونبوش: جووله. قامهت: به زن و بالا. سههی: رینک و قنج. خیابان: راسته ری، جاده.
 چهمن: چیمه ن، میرگوزار. نالان: ناله نال.

واته: بالای رینکی سهرو که جاران له جووله کهوتبو، بای شهمال هینایه وه جووله و خوژی.
 نه مه کاریکی کرد قومری به ناله نال بیته وه سهر جاده و شه قامی ناو چیمه ن و میرگوزار.

(۶) سار: په رنده کی رهشی دهنگ خو شه. دل داده: دل داو به دوست. شکوفه: خونچه. شاخسار:
 لقویوی چر و زور. طهرف: که نار. بیخود: بی هوش. پهققاص: سهما کهر، به سهما و خو بادانه وه.
 سهرمهست: سهر خوش. غزه لخوان: غزه لخواين، به شیری عاشقانه خویندنه وه.

بۆ شكۆفەي طيفل واري يەك شەبەي شاخي درەخت
 رەحمەتى ئىزدە لەگەل ھەر قەطرە باران ھاتەوہ (۷)
 پووبەپرووی طيفلى نەباتاتى چەمەن، موشتاق وار
 دايبىي ئەبرى بەھارى ئەشك پىزان ھاتەوہ (۸)
 دەنگى سەد رەنگى كۆلنگ و قاز و سۆنە و بۆرچين
 سازوھش ھەر سوو لە گوئی سەبزە و شەتاوان ھاتەوہ (۹)
 سەبىرى گۆلشەن كەن، لە چيھرەي گۆل شەوى ئوردى بيهشت
 ھەر طەرەف بۆ مەجليسى بولبول، چراغان ھاتەوہ (۱۰)

واتە: بالندەي عاشقى خونچەي سەر لىق و پىزى دار و درەختى كەنارى باخيش، بە خوئى
 بەھارەوہ، بى ھۆش و سەر خوئ و سەماكەرە و گۆرانى عاشقانە دەچرى.
 (۷) طيفل وار: وەك مندال. يەك شەبە: يەك شەوہ. شاخ: لىق. ئىزدە: يەزدان، خودا. قەطرە: دلتۆبە.
 واتە: رەحمەت و بەزەيى يەزدان لە گەل ھەر دلتۆبەيەكى باران بەسەر خونچەي وەك مندال
 ساواي تەمەن يەك شەوى لىق درەختدا بارى.
 (۸) طيفل: مندال. نەباتات: كۆي نەبات، پرووہك. موشتاق وار: وەك پەرۆش و سەوداسەر.
 دايبە: دايبەن. ئەبر: ھەور. ئەشك پىزان: بە فرمىسك پىشتەوہ.
 واتە: ھەورى بەھار وەك دايبەنىكى مندال ئىزدە و تىكراو بە پەرۆشى و تامەرزىي و فرمىسك پىشتەوہ
 رووى كەردە پرووہ كەكانى چيمەن و مېرگوزارە كان كە وەك مندالى ئەو وان.
 (۹) كۆلنگ: قۆلنگ. سۆنە: مراوبى نىر. بۆرچين: مراوبى مى. ساز: نامادە، دلتخۆش، دەنگى وەك
 ھى نامىرى ساز. وەش: وەك. ھەر سوو: ھەر لا. سەبزە: سەوزە. شەتاو: ناوى زۆرى بەفرى توواوہ.
 واتە: دەنگى سەد جۆرى قاز و قۆلنگ و مراوبى، وەك دەنگى نامىرى ساز، لە ھەموو لايبەكى
 گوئ سەوزايى و شەتاوہ كەنەوہ بەرز بووہوہ.
 (۱۰) چيھرە: چارە، روخسار. ئوردى بيهشت: مانگى دووہمى سالى ھەتارى، بانەمەر، دووہم
 مانگى جەنگەي بەھار. طەرەف: لا. مەجليس: كۆر. چراغان: چراخان.
 واتە: شەوئىكى مانگى گولان پرووانسە روخسارى گولئى ناو گولزار و باخ، دەبين و
 گەشاوئەتەوہ و ئەو ناوہيان كەردوہ بە چراخان و كۆرى بولبوليان رازاندووہتەوہ.
 نوختە كانى (شەوى) لە (ن) دا كەوتوون.

سەبزه وەك مەخمەلّ لە ھەر جا، فەرشە بۆ صەحنی چەمەن
 مەوسیمی عەیش و طەرەب بۆ مەپپەرستان ھاتەوہ (۱۱)
 بۆ دەماغم عەھدی گولّئەفسوردەگیی سەردی ئەما
 تا لە گولشەندا بە سەرما بۆیی رەیحان ھاتەوہ (۱۲)
 پێی و تەم دوئی شەو لە کونجی میحنەتا، واضیح، سرووش:
 وا چراغی دوودمانی ئەھلی بابان ھاتەوہ (۱۳)
 چپەرھیی مەقصەد ھویدا بوو لە ھەر جا صوبح‌وار
 مژدە، ئەی یەعقوبی دل! یووسف بە کەنعان ھاتەوہ (۱۴)

(۱۱) مەخمەلّ: قەدیفە، پارچە کووتالیکێ جوانی کولکە. ھەر جا: ھەر شویتیک.
 فەرشە: راکراوہ، وەك فەرش وایە. صەحن: تەخت. مەوسیم: وەرزی. عەیش: رابواردن. طەرەب:
 گۆرانی و شادی. مەپپەرستان: مەینۆشان.

واتە: سەوزایی لە ھەموو شویتیکدا وەك کووتالی قەدیفە بەسەر ئەرزەوہ، وەك فەرش وایە یا لە
 تەختی چیمەندا راکراوہ. بەو پێیە، وەرزی رابوردن و گۆرانی و شادی ھاتووەتە پێش بۆ مەینۆشان
 تا بچنە ئەو شویتانە.

(۲۳) دەماغم: لووت. گولّئەفسوردەگی: سیس‌بوونی گولّ. گولشەن: باخ و گولزار. بۆ:
 بۆن. رەیحان: ریحانە.

واتە: ئەو سەردەمە پێچراپەوہ کە گولّی بەھۆی سەرماوسۆلەوہ تێدا سیس و ژاکاو بوو. ئێز
 بۆن بەرامەمی ریحانەیی ناو باخ و گولزار بەسەرمدا ھاتەوہ، تا بۆنی بکەم.

(۱۲) کونج: گۆشە. میحنەت: مەینەت. واضیح: روون و ناشکرا. سرووش: فریشتەیی
 ھەوالتین، جوبرائیل. چراغ: چرا. دوودمان: بنەمالە، خانەدان. ئەھل: خەلک.

واتە: دوینی شەو کە لە گۆشەیی مەینەتدا بووم، جوبرائیل بە روونی پێی و تەم: چرای خانەدانی
 بابان ھاتەوہ.

(۱۴) مەقصەد: مەبەست. ھویدا: ناشکرا. صوبح‌وار: وەك بەیانی. یەعقوب: حەزرەتی
 یەعقوب (خ. پ.) کورێ ئیسحاق پێتەمبەر. یووسف: حەزرەتی یوسفی کورێ یەعقوب (خ. پ.).
 کەنعان: ولاتی کەنعان کە ناوی کۆنی فەلەستینە.

واتە: دەستی مەبەست لە ھەموو لایەکەوہ وەك دەرکەوتنی بەیانی کەوتە روو و ناشکرا بوو، مژدە
 پێی ئەی دل، بە مراز گەیشتی و شادی رووی تێکردی، وەك چۆن کاتی خۆی حەزرەتی یوسف پاش

ئاشكارا ھەر طەرىف ھودھود لە پەروازا دەلئى:
 پووبەرووى مولكى سەبا تەختى سولەيمان ھاتەوہ (١٥)
 بەرقوۋەش بۆ مولكى مەورووشى لە (قوسطەنطين) ھوہ
 حاكمى مەنفى بە ئەمرى صدر و سولطان ھاتەوہ (١٦)
 ئاھەفى ئانى مورهخخەص بوو، بە ئەمرى پادشاھ
 بۆ نىظامى مولكى بەينى پۆم و ئيران ھاتەوہ (١٧)
 من وتم: چۆن بوو لە (ئاغ دنكن نەجاتى؟ دل وتى:
 شاھى كەيخوسرەو بە جەيھوونا، بە ئيران ھاتەوہ (١٨)

ئەو ھەموو نەرەھەتە، دەرروى خىرى ئى كرايەوہ و سەر كەوت.

(١٥) ئاشكارا: ئاشكرا. ھودھود: پەپووەسەلیمانە. پەرواز: فرین. مولكى سەبا: دەولەتى
 (سەبە) لە يەمەن. تەخت: عەرشى پادشاھەتى. سولەيمان: ھەزەرەتى سولەيمان پىغەمبەر وەك لە
 قورئاندا باسى ھاتووە، سولەيمان پاشاى بابانى باوكى عەبدوئەللا پاشا كە ئەم شىعەرى بۆ وتراوہ.
 واتە: پەپووەسەلیمانە لە ھەموو لایەكەوہ لە فریندايە و ئاشكرا دەلئى: رۆژى ھاتەوہ سەر
 تەختى سولەيمان پاشاھە لە مولكى باباندا.

سەبا (ع): سەبا. ھەلەيە. (سەبا) مەبەست (سەبە)ە.

(١٦) بەرقوۋەش: وەك برووسكە. مەورووش: بە میرات بۆبەجى ماو. قوسطەنطين: ئەستەموول.
 مەنفى: دوورخراوہ. ئەم: فەرمان. صدر: وەزىر. دەبى مەبەستى سەرەزىران (سەدرى ئەعظەم)
 بى. سولتان: سولتانى عوسمانى.

واتە: عەبدوئەللا پاشاى مىرى دوورخراوہى بابان بە فەرمانى سەرەزىران و سولتان كە ئەو
 دەمە سولتان عەبدولمەجىد بوو، وەك برووسكە بە خىرايى لە ئەستەموولەوہ ھاتەوہ بۆ
 مەملەكەتى میراتى خۆى.

(١٧) ئاھەفى ئانى: ئاھەف وەزىرى دەستەراستى ھەزەرەتى سولەيمان بوو، ئاھەفى ئانى
 مەبەست عەبدوئەللا پاشاھە. مورهخخەص: رىئەتدراو. پادشاھ: سولتان. نىظام: نىزام، رىكۆپىكى و
 دامەزراوى. مولكى رۆم: دەولەتى عوسمانى.

واتە: عەبدوئەللا پاشا كە وەك ئاھەفى راپۆزكارى زىرەك و زانا وايە، بە فەرمانى سولتان ھاتەوہ، تا
 ئاسايش و ئارامى و نىزامى ناوچەى ئىوان ھەردوو دەولەتى عوسمانى و ئىران پارىتۆ و رىكۆپىكى.

(١٨) ئاغ دەنگز: ئاق دەنيز، دەريای سېى ناوہراست. نەجات: رزگار. شاھ: پادشا. كەيخوسرەو:

فیتنه خیزه راهی قوسطه نطنین به میثلی ههفتخوان
 ئەم به هەر خوانی وهکوو پرووین تهن ئاسان هاتهوه (١٩)
 نوکهرانی بی پهمه ق کرد خیسسه تهی طهبعی مونیب
 بو تهنی موردهی خه لایق یه که به یه که جان هاتهوه (٢٠)
 شههد و تهله خه لوطف و قههری بو قهراری نیک و بهد
 شاهی نه حل ئاسا به یادی نویش و نیشان هاتهوه (٢١)

کورپی سیاوه شسی کورپی که یقوبادی پادشای کیانی. جه یحیون: نه مورده ریا، ناوه کۆنه کهی
 (نوکسوس) ه، سه رجاو هی ئەم پروو باره چیاکانی پامیری هیندستانه و ده رژیتته ده ریاچهی نارال له
 تورکستان.

واته: به دلم وت: عهبدو لالا پاشا چون رزگاری بوو و توانی له ده ریا یه سپی ناوه راسه
 به پهریتتهوه؟ وتی: که یحوسره و به پروو باری جه یحیون دا هاتهوه ناو نیوان.
 (له) له (ع) دا که وتوه. وتی (ن): گوئی.

(١٩) فیتنه خیز: به ناشووب و گۆبه نهد. راه: رینگه. میشل: وهک. ههفتخوان: داستانیکی
 شانامهیه و بریتیه له به سه رهاته کانی رۆسته م له رینگه ی مازه نده ران، کاتیک چوو به بو رزگار کردنی
 که یکاوس له بهندی. له وئ تووشی ههوت شه ر بووه که پیکه وه به ههفتخوانی رۆسته م ناسراوه.
 پرووین تهن: له شه یولا.

واته: رینگه ی نهسته مورول وهک هیه مازه نده ران به ناشووب و گینچه له. به لام عهبدو لالا پاشا به
 شه ر پیک، نهک ههوت، وهک یه کیککی له شه یولا به ناسانی لئی هاته ده ر و هاته وه.

(٢٠) بی پهمه ق: بی نان. خیسسه ت: نزمی، بووده له هی. طهبع: ته بیعت. مونیب: بی بار،
 په شیمان. تهن: له شه. مورده: مردوو. خه لایق: خه لکان، ناده میزاد. جان: گیان.

واته: نزمی و بووده له هی ته بیعتی بارگۆری نوکهران، بی نان و بزوی کردن. جهسته ی
 مردووی خه لک یه که به یه که گیانی تی گه رابه وه.
 خیسسه تهی (ع): خیسستی. هه له یه.

(٢١) شههد: شیرین. ته له خ: تال. لوطف و قههر: نه رم نیانی و توندی، میهره بانی و توو په یی.
 نیک و بهد: چاک و خراب. شاهی نه حل ئاسا: وهک شاهه نگ. نویش و نیشان: نوشین و پیوه دان.

واته: پادشا نه رمی و توندی له بریاردانی چاک و خرابدا، شیرین و تالسه. وهک شاهه نگ بو
 بیر خسته وهی نویشینی مایه ی خووشی و پیوه دانی مایه ی ناخووشی هاته وه.

خۆش نوما شەمشیری ئەو بوو ەك هیلالی شامی عید
 ماھی ئەو دەرکەوت و عیدی پۆزەداران ھاتەوہ (۲۲)
 بۆ قیصاصی موستەحەق و قەبض و بەسطنی موددەعی
 شیرى مەردى گوردى پیلئەفگەن، بە مەیدان ھاتەوہ (۲۳)
 خۆشە ئەمجا بۆ تەرەددود بازیان و شەھەرەزور
 عادیلی نادپرەوش بۆ جانى دوزدان ھاتەوہ (۲۴)
 بێن بەھەم با دەنگى گریهى مولحید و خەندەى مورید
 بۆ نەمانى کوفر و ظلّمەت، بەدرى ئیمان ھاتەوہ (۲۵)

(۲۲) خۆش نوما: دیمەن جوان. هیلال: مانگی يەكشەوہ. شامی عید: ئیوارەى جەژن. ماھی ئەو:
 مانگی نوێ. پۆزەداران: پۆزۆوہ وانان.

واتە: شمشیری پادشا ەك مانگی يەكشەوہى ئیوارەى جەژن كە نیشانەى ھاتنى پۆزۆنكى خۆشە،
 بە دیمەنكى جوانەوہ دەرکەوت. ئیتر مانگی نوێ دەستى بچ كردد و كەوتە روو، جەژنى پەمەزان بۆ
 پۆزۆوہ وانان ھاتەوہ.

(۲۳) قیصاص: پاداشت سەندنەوہ. موستەحەق: خاوەن ماف، شایستە. قەبض: گرتن، ەرگرتن.
 بەسطن: بەردان، پانكردنەوہ. موددەعی: داواكەر. گورد: دلیر و پالەوان. پیلئەفگەن: فیل
 بەئەرز دادەر، فیل بەزین.

واتە: شیرى مەرد و دلیر و فیل بەزین بۆ مافدانەوہى كەسانى شایستەى ھەق و گرتن و بەردانى
 داواكراو، ھاتەوہ مەیدان.

(۲۴) تەرەددود: ھاتوچۆ. بازیان و شەھەرەزور: دوو ناوچەى مولكى بابان بوون. عادیل:
 بەداد. نادپرەوش: كردەوہ ەك نادر شا. دوزدان: كۆى دوزد، دزان.

واتە: ئیتر بازیان و شارەزور بۆ سەردان و ھاتوچۆ خۆشەن، چونكە ولات نيزام و ئارامیان
 تێكەوتووہ و پادشای بەدادى رەفتار ەك ھى نادرشای ئەفشار ھاتەوہ بۆ گيانى دز و چەتە و رینگران.

(۲۵) بەھەم: پێكەوہ. مولحید: خوانەناس. ظلّمەت: تاریكى. بەدر: مانگی چوارەدە.

واتە: با دەنگى گریانى خودانەناسان و بزە و پێكەنبنى موریدان پێكەوہ دەرېكەون، چونكە
 مانگی چوارەدەى گەشاوہى ئیمان و باوہر بۆ رەواندنەوہى كوفر و تاریكى ھاتەوہ.

شەبنشینانی خەفەت با زەرپەرئاسا بێنە رەقص
 وا لە بورجی دەولەتا خورشیدی رەخشان هاتەو (٢٦)
 چونکە دیهقان نۆکەر و بەگ چەرچییه و ناغا بەقال
 بۆ نیظامی نۆکەر و بەقال و دیهقان هاتەو (٢٧)
 بچنە سەر صەنعاتی ئەووەل، کە فشدۆز و پینەچی
 حاکیمی مەرکەزئاسا ئەهلی دیوان هاتەو (٢٨)
 دیم لە بابانا رەعییەت ظالم و نۆکەر فقیر
 موعەکیس بوو قەضیە، وا بابی فقیران هاتەو (٢٩)

(٢٦) شەبنشینان: شەونشینان، ئەوانەمی وا شەو پیکەو دادەنیشن و رۆژ دەکەنەو. زەرپەرئاسا: وەك گەرد و تەپوتۆز. رەقص: سەما. خورشید: خۆر. رەخشان: درەوشاوە، پرشنگدار. واتە: با شەونشینانی بە خەفەتەو رۆژ کردووەو وەك گەرد و تەپوتۆز کە لە پروناکیدا دەردەکەوی، بێنە جوولە و سەما، چونکە خۆری پرشنگدار لە بورجی دەولەت و حوکمداریدا دەرکەوتەو.

(٢٧) دیهقان: جووتیاری خواوەن زەوی. چەرچی: دەستفروۆش، فرۆشیاری گەرۆک. بەقال: دووکانداری نازوو خەفروۆش، وشکەفروۆش. نیظام: رێکوپێکی و دامەزرای. واتە: لەبەرئەوێ هەلومەرج گۆرا و جووتیار بوو بە نۆکەر، بەگ بە چەرچی و ناغایش بە بەقال، پادشا هاتەو تا جوۆری ئەم کاروبارانە رێک بجاتەو.

ناغا (ن): ناغە و. (جوچیە) لە (مان) و (جوچیە) لە (ن) دا هەلەمی نووسین، (چەرچیە) راستە. (٢٨) صەنعاتی ئەووەل: پێشەمی یەکەمجار. کە فشدۆز: کەوشدروو. پینەچی: وەستای چاککردنەوێ پێلاو. مەرکەزئاسا: شارەزای کاروباری حوکم. ئەهلی دیوان: کەسانی شیای بارەگای دەولەتی. واتە: کەوشدروو و پینەچی کە خەریکی کاری تەن، با بچنەو سەر کاری یەکەمجاریان، چونکە حاکیمی شارەزای کاروباری حوکم و شیای بارەگای دەولەتی هاتەو مەیدان. (٢٩) رەعییەت: دانیشتوانی میرنیشینی بابان بەگشتی. ظالم: زۆردار. موعەکیس بوو: پێچەوانە بوو، گۆرا. قەضیە: مەسەلە کە، حال و بارە کە. واتە: دوایی دیم خەلکی دانیشتووی مەملەکەتی بابان بوونەتە زۆردار و نۆکەری هەزار و بێ دەسلەت کەوتون. نێستا مەسەلە کە پێچەوانە بوو، چونکە باوکی هەزاران هاتەو.

شەقوھ شین نامادە بن بۆ کاسبی شوورانشین
 پشتی لەشکر، سەدری مەجلیس، میری میران هاتەوہ (٣٠)
 گرێه کا، تا دەنگی دەردی، با کەریم ناغای نەنی
 حاکمی مەعزولکەردە ی ئو بە شادان هاتەوہ (٣١)
 تەپلی بدپینتی، عەلەم ون کا جەنابی کاکئەمین
 قابیلی بەیداغ و تەپل و لەشکر و سان هاتەوہ (٣٢)
 خۆی بە پەت ئەمجا بقاسینتی، مودیری پەتەلەمل!
 صاحبی چەتر و لیواو و طەوق و فەرمان هاتەوہ (٣٣)

وا (ن): و. هەلە ی نووسینە.

(٣٠) شەقوھ شین: بەردەستانی بنەمالە ی دەسەلاتدار بۆ تەمیکردنی نەیارانیان کە تیان هەلداون.
 کاسب: کاسبکاری ناو بازار. شوورانشین: ئەوانە ی وا لە ئەنجومەنی پرس و راویژدا دانیشتون.
 پشت: پشتیوان، پالپشت. سەدر: سەرۆک. مەجلیس: ئەنجومەن. میری میران: پلەبەکی دەولەتی پیش
 وەرگرتنی پلە ی (پادشا) بوو لە دەولەتی عوسمانیدا.

واتە: با پیری شەقوھ شین نامادە بی بۆ تێهەلانی کاسبکارانی بەشداری ئەنجومەنی پرس و راویژ،
 چونکە پشتیوانی لەشکر و سەرۆکی ئەنجومەن و میری میران هاتەوہ.

(٣١) کەریم ناغای نەنی و کاکئەمین و مودیری پەتەلەمل: هاوکار و تۆکەری داگیرکەرانی عوسمانی
 بوون. مەعزولکەردە: لیخراو، لەسەر کارلایراو. شادان: خۆشحالی و شادمان.

واتە: با کەریم ناغای نەنی تا دەتوانی بگری و قور بپوئ، حاکمە لەسەر کارلایراو کە ی بە
 خۆشحالییەوہ هاتەوہ سەر کار.

(٣٢) عەلەم: نالا. قابیل: شایان. بەیداغ: بەیداخ. سان: پشکینی سوپا وا کە فەرماندە بە
 بەردەمی سەربارانی ریزبەستوودا تی پەری و بیانینی.

واتە: با کاکەمین تەپل و نالا کە ی خۆی بختە لاوہ، چونکە کەسی شیاری بەیداخ و تەپل و
 لەشکر و سان هاتەوہ.

(٣٣) چەتر: لە کۆندا بەسەر سەری پادشایانەوہ یا لە نزیککی تەختی شاهانەوہ دادەنرا، وەک
 نیشانەکی سەلتەنەت و پادشایەتی. لیوا: نالا. طەوق و فەرمان: تەوق و ئەلقە ی حوکمداری کە
 دەولەت بە فەرمانی سولتان بەخشیویە و کراو تە مل.

واتە: با مودیری پەتەلەمل خۆی بختکیتی و گۆری گوم بی، چونکە خواوەنی چەتر و نالا و تەوق و

خرس خوو که هیایی ماضی بوو له دهشتی شههره زوور
 پیی بلین: خوئی پاگری، وا شیریی غه پران هاته وه (۳۴)
 چونکه شیوهی زاغی بوو، سهرکاری که هییا مودده تی
 بو شکاری نهو له سهردا بازی تهرلان هاته وه (۳۵)
 سهنگری عه هدی عهزیز بهگ که لکی که هییا ناگری،
 صاحبیی شه مشیر و دیرع و خوود و خهفتان هاته وه (۳۶)
 رهنگه نه مجا بیته (گارن)، سهرحه دی مولکی (سنه)
 رموه شیینی مه عره که ی دهشتی (مهریوان) هاته وه (۳۷)

فهرمانی سولتانی هاته وه نارا.

نه مجا (ن): نه مجار.

(۳۴) خرس خوو: خوو وهك هئی ورچ. که هییا: سهرکار و کویتخای والی. ماضی: پیشوو.
 غه پران: کوئی (أغر)ه، پیای کارچاکی گه وره و شهرافه تمند و ناودار.
 واته: که هیای پیشوی خوو وهك هئی ورچ، یا که هیای خوو وهك هئی ورچی - به بیی نوسخه ی
 (عا) - یاخی، که له دهشتی شاره زووردا بوو، ناگاداری بکه نه وه خوئی له بهردهم شیریی مهرد و
 ناوداردا رابگری.

خرس خوو (ن): حرس و خوو. ههله به. ماضی (عا): یاخی.

(۳۵) زاغ: قهله رهش. سهرکار: وه کیل، ده مریاست. موددهت: ماوه. شکار: راو. تهرلان: بازی
 له راودا چابوک و نازا.

واته: چونکه ماوه بهك بوو وه کیل و سهرکاری که هییا وهك قهله رهش شووم و هژی نه گه تی و
 مال ویرانی بوو، وا بازی تهرلان له سهره وه هات بو راو کردنی نهو.
 مودده تی (عا): پیش ازین.

(۳۶) عهزیز بهگ: عهزیز بهگی بابان. دیرع: زری، قهلغان. خووده: تاسکالوی ناسنین بو
 کاتی جهنگ. خهفتان: کراسی زریوش که له ژیر که لوپه لی جهنگه وه له بهر کراوه.
 واته: نهو سهنگه رانه ی زه مانی عهزیز بهگ که که هییا خسته و نیه ژیر دهستی خوئی، که لکیان نابیی،
 چونکه پادشای خاوه نی شمیر و زری و تاسکالوی ناسنین و کراسی زری داری جهنگ هاته وه.
 (۳۷) سهرحه د: سنوو. مولکی سنه: میرایه تی ئه رده لان که پایته خته که ی سنه بووه.

مه عره که: شه. گاران: مله به کی نریکی روزه لاتی شاری (مهریوان) ی نیستا.

کهپر و فەرپر با کهم بکا (والی) به فوجی (چیش کهرۆ!)
 پووشنبهندی لهشکری وهندات و جافان هاتهوه (۳۸)
 طایری دهولته، «بحمد الله»، به ئه مری شههره زوور
 موسته عید و خوپرهم و یازان و تازان هاتهوه (۳۹)
 کهوته ناو که فقهی کهرهم، دووباره خهرجی شههره زوور
 طالعی درویش و موفلیس بوو که قانان هاتهوه (۴۰)
 من به شهک دهموت: نهجاتی کهی دهبنی پاشا له رۆم؟
 دل وتی: "سالم!" یه قینت بی، به قورئان هاتهوه (۴۱)

واته: رهنگه نهجاره سنووری ممله کهتی ئه رده لان بگاته (گاران)، چونکه رمه شینی شهری دهشتی مهربان پهیدا بووه وه.

(۳۸) کهپر و فەر: لیدان و هه لائن، په لاماردان و کشانه وه. چیش کهرۆ: چی نه کا. ئه مه رسته به کی هه ورامیانه به بۆ گالته بپن کردن تراوه و به لگه به که فوجیکی سه ر یازانی والیی ئه رده لان هه ورامی بوون. پووشه ند: پشتیوان، پالپشت، پشت به ستور. وهندات: وهندیه کان. جافان: جافه کان. واته: با والی ئه رده لان کهم فوجی هه ورامیه کان به کار بهیتی بۆ لیدان و کشانه وه، له بهر ئه وهی ئه وهی بۆ ناکرۆ و پشتیوانانی لهشکری وهندیه کان و جافه کان هاته وه پیش. جافان (عا): جاخان. هه لئه ی نووسینه.

(۳۹) طایری دهولته: مه لی به دخت که به سه ر هه ر که سیکه وه بنی شپته وه ده بیته ده ولته تدار و پادشا. محمد الله: سوپاس بۆ خودا. موسته عید: ناماده. خوپرهم: شادمان. یازان: ده ست به کار، سازوته یار. تازان: تیزرۆ، هه لمه تبه ر.

واته: مه لی ده ولته تدار، سوپاس بۆ خودا، بۆ فه رمانی شاره زوور ناماده و شادمان و سازوته یار به هه لمه ته وه هاته وه.

(۴۰) که فقه: تایی ترازوو. کهرهم: به خشنده یی. خه رج: داها ت. طالیع: به دخت. موفلیس: نابووت. قانان: ناساری پادشا کانی مه غوول.

واته: داها تیی شاره زوور که وته ناو تایی ترازوو به خشنده یی و لئی به خشرا. به دختی ده رویش و نابووته کان بوو که خان و پادشا هاته وه.

ناو که فقهی (ن): نا گو فته یی. هه لئه ی نووسینه.

(۴۱) شهک: گو مان. نه جات: رزگار. رۆم: ده ولته تی عوسمانی. یه قینت بی: دلنیا به، گو مانت نه یی.

ئههلی دانش، «حاته می بهخشش» به ئه بجهد کهن حساب
با نه ئین: کانی که ره م که ی بوو به بابان هاته وه؟! (٤٢)

واته: به گومانه وه له دلم پرسی که ی عه بدوللا پاشا له ده ست حوکمی عوسمانی رزگاری
ده بی؟ وتی سالم دلنیا به و سویند به قورئان وا هاته وه.
ده موت (ن): ده مگوت.

(٤٢) ئهم به پته له (مان، ن) دا نیه.

ئههلی دانش: زانایان. حاته می بهخشش: حاته می ته ی بهخشنده یی. به ئه بجهد کهن حساب: به پتی
پته کانی ئه بجهد حسیب بکه ن. کانی که ره م: کانگای بهخشنده یی.

واته: با زانایان «حاته می بهخشش» به پته کانی ئه بجهد حسیب بکه ن، تا دوایی سه ریان لی
تیک نه چی و نه زانن که ی ئهم کانگای بهخشنده یی هاته وه بو مولکی بابان. ئه وه ده کاته
(١٢٧٠) ی کۆچی، (١٨٥٣-١٨٥٤) ی زاینی.

دوژمنى خوونخواری شهو بۇ قەلبى مەحزون ھاتەوہ
تیپی غەم، دیسان، لە ھەر سەر بۇ شەبەخیون ھاتەوہ! (۱)
تیکشکا، دوی شهو لە طوفانی غەما، کەشتییی ھۆش
بۆ تەنیش ئەمشەو، لە ئەشکی دیدە، جەیحون ھاتەوہ! (۲)
چەند پۆژی بوو لە دەس جەوری فەلەک ئاسوودە بووم
بۇ موصیبت، باز، بەسەرما کەیدی گەردوون ھاتەوہ (۳)
شیشەیی دل بەس لە کونجی سینەدا پۆشیدە بوو
باز بەسەریا غەم وەکوو سەنگی فەلاخون ھاتەوہ (۴)

(*) ئەم پارچەشعرە ھەر لە (کم، گم) دا ھەبە.

کیتی عەرۆز: رەمەلی ھەشتی مەحزوف.

(۱) خوونخوار: خوینخۆر. قەلب: دل. مەحزون: خەمار. ھەر سوو: ھەر لا. شەبەخیون:

پەلاماری ناخافلی شهو.

واتە: دوژمنی خوینخۆری من لە شهو دا ھاتەوہ سەر دلی خەمارم. سوپای خەم لە ھەر

لایە کەوہ ھاتەوہ مەیدان، تا شهو لە پەردا پەلامارم بدا.

(دوژمنی، دەبی (دوشتنی)، بووبی و گۆررابی.

(۲) طوفان: زریان و با و بۆران. تەن: جەستە. ئەشکی دیدە: فرمیسکی چارو. جەیحون:

رەوینار، رەویناریکی خواری رۆژاوی تورکستانە.

واتە: دوتنی شهو عەقل و ھۆشم کە وەك کەشتی لە زریان و با و بۆرانی خەم رزگارم دەکا،

تیکشکا و ھۆشم نەما. ئەمشەو رەویناریکی وەك (جەیحون) یش لە فرمیسکی چارم پیک ھات، بەسەر

لە شەدا رزا و نوقمی کردم.

(۳) جەور: سەم. فەلەك: رۆژگار. موصیبت: نەھامەتی. باز: دیسان. کەید: فیل.

واتە: چەند رۆژیک بوو خەمی زۆر و سەمی رۆژگارم نەبوو، دلیم ئاسوودە بوو. کەچی

فروفتلی گەردوون دووبارە ھاتەوہ سەرم، تا دوچارى نەھامەتیم بکا.

(۴) شیشە: شووشە. بەس: زۆر. کونج: گۆشە. سینە: سەنگ. پۆشیدە: داپۆشراو. سەنگ: بەرد.

فەلاخون: قۆجەقانی، قەلماسنگ.

واتە: شووشەى دلە کەم لە مێژ بوو لە گۆشەى سەنگدا بوو. کەچی خەم و خەفەت دیسان وەك

مه‌نزلی مه‌قصوودی عاشق وهك فه‌رامۆشخانه‌یه
 دل كه چوو ناپوخته بوو، له‌وسهر به مه‌جنوون هاته‌وه! (۵)
 ئەشكى گۆلگۆون ره‌ونه‌قی هینا، موباره‌ك كۆه‌كه‌ن!
 سواری شیرینت له‌ خانه‌ی زینی گۆلگۆون هاته‌وه (۶)
 داروو به‌ صه‌عبی عیله‌ت دیدهنی دیداری یار
 مژده‌ بێ بیماری غه‌مگین، وا فه‌لاتوون هاته‌وه (۷)
 خۆم گه‌لێ پاراست له‌ نه‌زدیکی ره‌قیب، دادی نه‌دا
 ناگه‌هان بۆ من وه‌كوو هه‌مزادی طاعوون هاته‌وه! (۸)

به‌ردی قۆچه‌قانی له‌ حه‌واوه به‌ سه‌ریدا داباریه‌وه و شکاندی.

(۵) مه‌نزلی: مه‌ل‌به‌ند، شوین. مه‌قصوود: مه‌به‌ست. فه‌رامۆشخانه: شوینی فه‌رامۆشکردن.
 ناپوخته: کرج و کال، نه‌زان. مه‌جنوون: شیت.

واته: مه‌ل‌به‌ندی جینی مه‌به‌ستی عاشق که لای یاره، وه‌ك فه‌رامۆشخانه‌یه، عاشقی تیدا پشت گۆی
 ده‌خۆی. دل كه چوو له‌ لای دلبه‌ر کرج و کال و نه‌زان بوو، له‌باتی ئەوه‌ی تیگه‌یشتن و زانیاری
 به‌یدا بکا، به‌ شیتی گه‌راپه‌وه.

فه‌رامۆشخانه‌یه (گم): فه‌رامۆشی نه‌یه.

(۶) گۆلگۆون: شیوه‌ گۆل. ره‌ونه‌ق: شه‌وقدانه‌وه و پرووناکی. موباره‌ك: پیروزی. كۆه‌كه‌ن:
 کێوه‌ل‌که‌ن.

ئهم به‌یته ماناکه‌ی نارۆشنه و ره‌نگه‌ له‌ چاپکردندا هه‌له‌ی تیدا کرابێ، هه‌ر ئەوه‌نده‌ی لێ
 وه‌ر گه‌را که: ئەه‌ی فه‌ره‌ادی کێوه‌ل‌که‌ن، له‌به‌رئه‌وه‌ی فرمیسکی شیوه‌ گۆلی تۆ شه‌وقی دایه‌وه و
 دره‌وشایه‌وه، پیروزی بێ وا گه‌ریانی تۆ کاری خۆی کرد و شیرین به‌سه‌ر زینی شیوه‌ گۆله‌وه هاته‌وه.

(۷) داروو: ده‌رمان. صه‌عبی: قورسی، سه‌ختی. عیله‌ت: ده‌رد، نه‌خۆشی. دیدهن: بینین.
 بیمار: ده‌رده‌دار. فه‌لاتوون: ئەفلاتوونی حه‌کیم.

واته: چاوی‌که‌وتنی چاره‌ی نازداری یار، ده‌رمانه‌ بۆ نه‌خۆشی و ده‌ردی گه‌ران و قورس. که
 وایی، ئەه‌ی دلێ نه‌خۆش، مژده‌ بێ وا ئەفلاتوونی حه‌کیم هاته‌وه بۆ لات وه‌ك دلبه‌ره‌که‌ت بێ.

(صه‌عبی)، له‌به‌ر تێکه‌نه‌چوونی کیش به‌ (صه‌عبی) نووسراوه. (فه‌لاتوون) یه‌ش ده‌بێ (فه‌لاطوون)
 بووبێ و گۆرایی.

(۸) پارازت: پاراست. نه‌زدیکی: نزیکی. ره‌قیب: به‌دکار. ناگه‌هان: کوتوپر. هه‌مزاد: پێکه‌وه

ئەي عەجەب "سالم" لە صەحرا پوو لە ئابادی دەکا؟!
ياری شاری موزدە بئ! چۆنگەردی هاموون هاتەوه (۹)

لەدايک بوو، جک. طاعون: نەخۆشی ڕشانەوه.

واتە: ماوهیەکی درێژ خۆم لە قەرەكەوتنی بەدکار پاراست و سوودی نەبوو. ئەوه تالە
ناکاودا وەك برینی لەگەڵ تاعوون پەیدا بوو، هاتەوه بۆ سەرم. (هەمزادی طاعون) بریتیکە لەگەڵ
تاعوون پەیدا دەبێ. ئەگەر مرۆفە لە تاعوون ڕزگاری بوو، وا دەبێ ئەو برینە دەیکوژێ وەك مەهەکی
زۆر دەردی خراپی لە وینەي ئاوتە و سوورپۆزە و .. تاد.

پاراست (گم): پارازت.

(۹) ئەي عەجەب: سەیره. صەحرا: سارا و ییابان. ئابادی: ئاوه دانی. چۆنگەرد: چۆنگەر.

هاموون: دەشتی پان و بەرین.

واتە: سەیره، سالم کە وێڵ بوو، ئیستا لە ساراوه روو لە ئاوه دانی دەکا. جا ئەي یاری
شارستانی، مژدە بئ وا چۆنگەردی دەشت و سارا هاتەوه.

دەکا (کم): ئەکا.

بهس نییه پهروانه وهك عاشق ئه بهد ناخولیتته وه
نیمه چرخیکه ده سووتی و حاله تی ده بریتته وه! (۱)
گهر له حهوضی کهوئهره ناوی حهیات بۆم دهس بدا
ژهره ماریکه، به بی تو، قهت به من ناخوریته وه! (۲)
سه ربه سه ر عومرم ته له ف بوو، حه سه رتا، بی عیشقی یار
چوو له ده ست، یاران، به غه فله ت، ئیسته بۆم ناییتته وه (۳)
وهك یه هوود دونیا گریی وا دا له رسته ی طالیم
حه ضره تی "ئیدریس" به ناخون سه عی کا، نا کریتته وه! (۴)

(*) نهم پارچه شیعره ههر له (کم، پ، گم) دا ههیه.
کیشی عهرووز: ره مەلی ههشتی مه جزوف.
(۱) نه بهد: ههر گیز. نیمه چهره خ: نیوه سوور.
واته: پهروانه ههر گیز وهك عاشق هه موو کاتیک ناسوورپته وه، ههر نیوه سوورپیک ده کا به دهووری
مۆمدا و ده سووتی.

بهس نییه (کم): بهسی نییه. هه له یه. ده بریتته وه (کم): نه بریتته وه.
(۲) حهوضی کهوئهره: حهوزی ناویکی بهههشت. ناوی حهیات: ناوی ژبان.
واته: نه گهر ناوی ژبانم له حهوزی کهوسهر ده ست بکهوی، به بی تو دیل بهر وهك ژههری مار
وایه و پیم ناخوریته وه.

حهوضی (گم): حهوزی.
(۳) نهم بهیته ههر له (پ) دا ههیه.
ته له ف بوو: له ناوچوو. غه فله ت: بی ناگایی.
واته: به داخه وه ته مهنم سه رله بهر به بی به ده ست هینانی خو شه ویستی یار برایه وه و تیداچوو، به
بی ناگایی له ده ستم چوو و ئیستا بۆم ناگه ریتته وه.

(۴) یه هوود: جووله که. طالیم: بهخت. ئیدریس: له نه وه ی شیخی کوری ئاده م و پیغمه بهر بووه،
جووله که بی وایه به زیندوویی چوو ته بهههشته وه. ناخون: نینۆک.

واته: نهم دنیا به گریه کی وهك گری کویره ی جووله که ی له بهختم داوه، حه زره تی ئیدریسیش
(خ. ر، که - ده لئین - هه موو زانستیکی زانیوه، به نینۆک بۆی نا کریتته وه!

پوژی نهووهل تهبتی دل بوو حهرفی عیشقت، «بعد ازین»

قته به سهیلایی حهوادیت لیی مهحوو نابیتتهوه (۵)

تا رهقیب بیّت و بچی لهم رییه، تا دونیا ههیه

دهرکی غهم بو "سالم" ی بی چاره داناخریتتهوه (۶)

(۵) تهبت: جیگیر، چهسیو. بعد ازین: پاش نهمه. سهیلاب: لافار، سیلاو. حهوادیت: رووداو.

مهحوو نابیتتهوه: ناسریتتهوه.

واته: حهرفی عیشقی تو له روژی یه کهمهوه له دلدا چهسی و جیگیر بوو. نیتر پاش نهوه به

لافاری رووداوه کانیش ناسریتتهوه و ون نابی.

(۶) رهقیب: بهدکار.

واته: تا بهدکار بهم ریگهیهی عیشقدا هاتوچو بکا، تا دنیا دنیایه دهرگای خهم و خهفت له سالم

داناخری.

بيستم ئاغەسورە مەدھى واشەگىپرى كردوۋە
... .. دەژنەوئى يا مردوۋە (۱)
ئالەزاقە و جورپە بۇ كۆللارە پىشتە و سنگ بچووك
لاقدرىژە، چىنگمريشكە و كەمفېرە، چاومردوۋە (۲)
ھەر لە عەمدەن خۇي لە داۋ داۋە، كە صەيياىد بىگىرى
چونكە تۆپە، مورغى باغە، خۇي لەوان گوم كردوۋە (۳)
گالنتەي مورغانى كىۋە، ھەر كە فىكەي ئى دەكەي
ئىستە لە و ترسە لەسەر دەستكىشە، خۇي مات كردوۋە (۴)

(*) ئەم پارچەشېرە ھەر لە (غ)دا ھەيە، ھەجۋى "ئاغەسورە" ناۋىكە، كە نەزانراۋە كىيە؟
كىشى عەرۋوز: رەمەلى ھەشتى مەجزووف.
(۱) ئاغەسورە: دەپى ئاغايەكى سورفل بوۋىي. واشەگىپرى: بازەوان، ئاگادارى واشەي راۋ.
واشە: باشو، بالئەدەيەكى راۋكەرى لە باز بچووكترە.
واتە: بيستم ئاغاسورە كەوتوۋەتە ستايشى كابراي واشەگىپرى. نيۋەي دوۋەمى بەيتەكە،
لەبەرئەۋەي لە وئەگرتەۋەي دەستوۋسەكەدا روون نىيە، ساغ نەكرايەۋە.
(۲) ئالەزاقە: قەلەرپەشە. جورپە: بازى نىر، چۆلەكەيەكى بچووكى رەنگبۆرى ئامالزەردە.
كۆللارە: كور كورە، بالئەدەي جووچك و مريشك فرېن. پىشتە: نىرى دوۋدەكى. چاومردوۋ: كىنايەيە
لە سىستى و گىژى و ناۋرپايى.
واتە: قەلەرپەشە و بازى نىر لەبەر رەجمەتى كۆللارەدان؛ سنگيان بچووك، لاقيان درىژ، چىنگ و
پىيان ۋەك ھىي مريشك، كەم تىن وتوانى فرېنيان ھەيە و چاۋ داخراۋ و خەۋالوون.
(۳) عەمدەن: ئەنقەست. تۆپ: سرك و رامنەكراۋ.
واتە: ھەر بە ئەنقەست خۇي بە داۋەۋە كردوۋە، تا راۋچى بىگىرى. لەبەرئەۋەي رامنەكراۋە و
مەلى ناۋ باخە، خۇي لەوان شار دوۋەتەۋە.
(۴) دەستكىش: چاساغى كوتىر.
واتە: بوۋە بە گالنتەجارى مەلانى كىۋە، ھەر فىكەي ئى بىكەي، خۇ مات دەكا و ترسى ئەۋەي
ھەيە بىيئە چاۋساغى كوتىر.

گەر بچیتە میڭگەو، قازلاخ بە جور توورەى دەکا
 بۆ جینگاگۆرکئی لە صەحرا، ھەر بە شەو پابوردووە (۵)
 صینفی مورغیش گەر وەکوو ئینسان جودا بئی میللەتی
 ناشیانەى گەر لە خانەى پۆستەمە، جینسى جووہ (۶)
 میخەکە وەک پارچەبەند بۆ ھەردو پئی نامادەى
 بۆ کونى لووتى، خەفەقان، خۆى موھەبیا کردووە (۷)
 رەنگە ھەر کەس چاوى بەم سنگ و سەر و کلکە کەوئ
 پینی بلئى: لەعنەت لە بابى ئەو کەسە تۆى گرتووہ (۸)
 ئەحمەدى کاکم دەلئى: قالە وەرە، وا واشەکەت
 باقلئى من ھیلکە دەکا و وەک مریشک پس کەوتووہ (۹)

(۵) میڭگ: جیمەن و گیاجار. قازلاخ: کلاو کورە، سۆفەقەتە، بالداریکى لە شیۆەى ریشۆلەى کەمى
 گەورەترى سنگ دەرپەریوى دەنووکدەرئۆ و رەنگى پەر ھاوشیۆەى چۆلە کەى نوختەدار و دەنگخۆشە. جری:
 جرت بۆ گالته پئی کردن. جینگاگۆرکئی: لە جینە کەوہ چوونە جینە کى تر.
 واتە: ئە گەر بچیتە ناو میڭگ و گیاجار، کلاو کورە بە جرت توورەى دەکا. لە تاواندا بە شەو
 لە جینە کى دەشتەوہ دەچیتە جینە کى تر، تا نەیبینن.

(۶) صینف: پۆل ناشیانە: ھیلانە. رۆستەم: پالەوان. جوو: جوولە کە.
 واتە: ئە گەر مەلانیش وەک مرۆفە میللەتیاں جیا جیا بئی، ھیلانە کەى لە خانووى رۆستەمى
 پالەوانى نازايشدا بئی، دەترسى و ھەر دەلئى لە رەگەزى جوولە کەى، کە وا باوہ ترسنۆکە.
 (۷) میخەکە: رەقاییەک لە پەنجەى پئی دەردەچئى. پارچەبەند: پارچە قوماشى بەستن. خەفەقان:
 دلە کوتە و شلەژان. موھەبیا: ساز و نامادە.

واتە: میخەکە نامادەى بە ھەردوو پئی پەیدا بئی و وەک پارچە قوماشى بەستن بیهستیتەوہ. بە
 شلەژانەوہ خۆى ساز کردووە لە کونى لووتیشى دەریب و ھەناسە سواری بکا.
 (۸) واتە: ھەر کەسیک ببینن وا دلەبەندى دەبئی، نەفرەت لەو کەسە دەکا کە گرتووہ و
 نازادى ناکا.

(۹) قالە: کورتکراوہى ناوى "قادر"ە. باقل: بە عەقل، پیم وایە. پس: فس، ژیرکەوتنى مریشک
 بۆ کەلەشیر.

واشه خټو و واشه وا، کاکم بهم ده پراکييه

«بعدازين» دايم به بڼ هيج لهو ته لانه قوو قووه (۱۰)

واته: نه جمدی کاکم ده لټی- قادر، واشه کت خه ریکه هیلکه ده کا، فس بووه و کهوتووه ته ژیره وه.
(۱۰) واشه خټو: خاوه نی واشه. ته لان: پله و لیژایی لاپالی شاخ. قوو قوو: دهنگی خویندنی
که له شیر. بهم ده پراکييه: بهم تیگه یستن و په یی بردنه وه.
واته: نه مه حال وباری خاوه نی واشه و واشه خوږه تی. کاکه ی ناغاسوره بشم نه م سه ليقه و
تیگه یستن هی هه ن. نیز هه همیشه یس لهو ته لانه دهنگی قوو قووی که له شیر ه.

...

داده پوښی سهر و گوئی، زین له نه شیب
چونکه بئ گهرده نه، کوټه به ده وه! (١)
دوشمنی توئی، نه گهر پوینی توند
بۆزه هه تکه، برۆ، سا وه ختی هوه (٢)
مه نزل و باغی (وه کیل) صد قه ده مه
شه وه، سا بۆزه برۆ، گاهی خه وه (٣)
سه عه ی نووح ماین و نه سپیکی گه یشت
نه پری دووماده یه، گهر مابئ نه وه (٤)
گهر له (دوشان) بگه مه شاری (سنه)
ده یفرۆشم به خودا تا قه له وه (٥)

(*) ئەم پارچه شیعره ناتەواوه داښۆرین بابەتە هەر له (غ)دا هەیە. نازانری چەند بەیتی له سەرەتاوه
فەوتاو، چونکه پەرە ی پێش ئەم لاپەرە یه ی دەستووسه که کهوتوو. دیاره به ناوهێانی شاری (سنه)،
ده ی بۆ یه کینکی خه لکی نه وتی وتی. له بهر نه وه ی پارچه که تهواو نیه و نهزانراوه چەند بەیتی پێشه وه ی
نوقسانه، پتو یست نه یبیرا لیک بدریته وه و هەر ده قه که ی نووسرایه وه.
کیشی عهرووز: ره مه لی شه شی مه خبوونی مه جزووف.

نهظمی دا بۆ رهزمی من، ههردهم که زولفی پرگرهه
ههم کهمهندی دیتته بازوو، ههم به بهریا دی زرهه (١)
ئهم دهلیم وهک قهددی تویه، ئهو دهلیم وهک پووینی تو
گهر له بهر سهروا قهبا بی، وهر له سهر مهه بی کولهه (٢)
بۆ خرابی مولکی دل، وا دیاره له شکر تیپی بهست
چاوی ئهو سهرههنگی تورکه و سهففی موژگانی سوپهه (٣)
جوز بهدی نهمدی له دوشمن، ههرچی نیکیم پی نوواند
چا بوو پیم زانی، به سهه شوشتن سپی نابی، شه بههه (٤)

(*) ئهم پارچه شیعره ههر له (مان) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ره مەلی ههشتی مهقسوور.

(١) نهظمی دا: رینکی خست. رهزم: شهر و جهنگ. ههردهم: هههمیشه. گرهم: گری. کهمهنه:

بهتی درێژ و نهستوور بۆ بهستهوه. زرهه: زری.

واته: که دل بهر هههمیشه نه گرجهی پر گری و گولتی رینک دهخا و تاووتوینی دهکا بۆ شهری من،

کهمهندینکیش بۆ کهمهندینکیش کردم دهخاته قۆلی و زری جهنگیش دهپۆشی.

(٢) قهه: کهمهر. قهبا: کهوا. وهر: وه نه گهر. مهه: مانگ. کولهه: کلاو.

واته: نه گهر سهرو کهوا له بهر بکا، دهلیم وهک قهدی تو باریک و رینکه. نه گهر مانگیش کلاو

له سهه بیتی، دهلیم وهک رووی تو تریفه داره.

(٣) خهراب: ویرانه. سهرههنگ: پله به کی سوپاییه. سهف: ریز. موژگان: برژانگ.

سوپهه: سوپا.

واته: له شکری دل بهر تیپی بهستووه بۆ ویرانکردنی مولکی دل، نه وهتا چاوی سهرههنگی تورکه و

ریزی برژانگه کانیسی سهریازی سوپاییه.

(طیپی) شیوه نووسی (تیپی) ی نوسخه ی (مان) ه.

(٤) جوز: جگه له. بهدی: خرابی. نیکي: باشی و چاکي. شه بههه: مسی زهره یا شهوه.

واته: ههرچی کارینکی چاک و باش هه بوو دهرههق به دوژمن نوواندم، له خرابی بترازی، ههچم

لی نه دی. به لآم نیستایش چاک بوو که پیم زانی و به ناگا هاتمهوه، مسی زهره به سهه جار شتن سپی

وا دهزانم "سالم"ی بی‌کس له ظولمی بی‌حدت
عاقیبهت بگری به صد زاری زه‌مامی پادشهه (۵)

نابیتهوه و هه‌ر زه‌رده.

(نیکمی) به‌رامبه‌ر به (به‌دی)یه، بویه (نیکیم) راسته، نه‌ک شیوه‌ی (نیکم)ی نوسخه‌که.

(۵) ظولم: ستم و زۆرداری. بی‌حد: له‌راده‌به‌ده‌ر، بی‌سنور. عاقیبهت: سه‌ره‌نجام. زاری: ناله و

گریان. زه‌مام: جله‌و. پادشاه: پادشا، شا.

واته: پتم وایه "سالم"ی بی‌کس له ناکامی نهم هه‌موو زولم و ستمه له‌راده‌به‌ده‌ره‌تدا بتوانی

سه‌ره‌نجام به صد گریان و ناله جله‌وی پادشا بگری و نه‌هیلن له‌وه زیاتر بیدادی و ستمکاری بکا.

پووی له ناو طورپه چرایه و له شهبايه
نهى شه که رقامه ته، قه ندی له له بايه (١)
که مه بو وه صفت نه گهر بيم و بلیم:
حووری جه ننه ت له ليباسی قه صه بايه (٢)
پووبه پووی غه مزه یی تو مه نسووخن
سیجره هایي که له دیده ی عه ره بايه (٣)

(*) نهم پارچه شیعره له (مان، ن، حا، ه، غ، ج، ر، کم، گم) دا هدی.

کیشی عهرووز: ره مەلى شه شى مه خوبون.

(١) طورپه: نه گریچه. له شهبايه: له شهودايه. نهى شه کهر: قامیشی شه کر. قامه ت: به ژن.

قه نند: شه کر. له له بايه: له لیودايه.

واته: روخساری دلبر له ناو پیچ ولوولی مووی ره شى نه گریچه دا، وهك چرایه که له شهوئیکى تاریکدا

هه لکرایي. دلبرم بالای وهك قامیشی شه کر وایه، به وینه ی نهویش قهند و شیرینی له لیودايه.

شهبايه (کم، گم): شهوايه. له گه ل دوا وشه ی ناخری به یته کانی تر رینک ناکه وی. چرایه و (ه):

چرایه. قامه ته (حا): قامه تی. (غ): قامه ت. قه ندی (ر): قهند.

(٢) نهم به یته و به یتی پاشه وه ی له (ه) دا نین.

حوور: پهری. جه ننه ت: به هه شت. لیباس: جل و به رگ. قه صه ب: قامیش.

واته: وه سف و سه نایه کی که می تو م کردوه، نه گهر بلیم: دلبرم پهری به هه شته، به لام نیستا

وا له به رگی قامیشی شه کردا.

وه صفت (ر): وه صف.

(٣) نهم به یته له (کم، گم) دا شه شه مه.

مه نسووخ: پو وچه لکراوه. سیجره ها: کۆی سیجره، جادوو. دیده: چاو.

واته: هه ر جادوو به که به رامبه ر به غه مزه و نازی تو له چاوی عه ره بیدا هه یی، هه مووی

سرراوه ته وه.

مه نسووخن (کم، گم): مه نسووخه. (عه ره بايه) له (گم) دا نییه و چهند نوخته یه کی له

شویندا دانراوه.

قرمزی پۆشه به خوین موژگان

بۆ دلی من له لیباسی غهضه بایه (٤)

به سکی دل گهرمه شه هیدی غه می عیشت

تا حهشر سهنگی مه زاری له ته بایه (٥)

ئاسمان زیدده له گهڵ مهردومی راست

ئاسیابیکه که چه رخی به چه بایه (٦)

سه به به بۆسه بدهی مهیلی دلت

مهیی دهوڵت له پیاله ی سه به بایه (٧)

(٤) ئەم بەیتە لە (کم، گم) دا پێنجەمە.

قرمزی: سوور. موژگان: برژانگ. غهضه: توورپیی.

واته: برژانگه کانت به هۆی خوین پرشته وه پۆشاکێ سووریان له بهردایه، وه کوو جه لادی

خوینخۆر کینه و توورپیی بهرامبه به من دهنوین.

به خوین (ر): به خون. غهضه بایه (ه): قهسه بایه. (ر): غهضه بایه. ههله ی نووسینه.

(٥) ئەم بەیتە لە (کم، گم) دا سییه مه.

به سکی: نه وهنده، زۆر. حهشر: رۆژی قیامت. سهنگ: کیتل. مهزار: گۆر. ته ب: تا.

واته: له بهرته وهی شه هیدانی عیشتی تو زۆر دلایان گهرمه به گهرمای خو شه ویستی، کیتلی

گۆره که یان تا رۆژی حهشر گهرمه، مرۆف ناتوانی دهستی لی بدات.

(غهمی) له (کم، گم) دا که وتوووه. (ضیدده) له (مان) دا به ههله به (زیدده) نووسراوه.

(٦) ئەم بەیتە لە (کم، گم) دا چواره مه.

ضیدده: دژه، پێچهوانه یه. ئاسیاب: ناش. چه رخ: سوورپانه وه.

واته: چه رخی ئاسمان له گهڵ مرۆفی سه رپرستدا ناجۆره، وه ک ناشیک وایه سوورپانه وه که ی به

پێچهوانه و به لای چه پدای بی و به قازانجی ئەو نه بی.

ضیدده (ن، ر): زیدده.

(٧) ئەم بەیتە و بهیتی پاشه وهی له (ه) دا نین.

سه به ب: هۆ. بۆسه: ماچ. مهیل: ئاره زوو.

واته: نه گهر ئاره زووی دلی تو ماچیک به خشی، هۆیه ک له ئارادایه. مهیی سامان و دارایی وا

له ناو پیاله ی هۆیه کی دیاری کراودا.

مانیعی پییی مهگهسن بۆ په‌رواز
 خاره‌هایی که له ریگه‌ی روطه‌بایه (۸)
 ئەووه‌ن و عاقیبه‌تی "سالم" ه عیشق
 ناخری عومری له ئەووه‌ن طه‌له‌بایه (۹)

نیوه‌ی یه‌که‌می ئەم به‌یته له‌نگه و وشه‌یه‌کی وه‌ک (به) پێویسته، تا راستی بکاته‌وه.
 (۸) مانیع: ریگەر. مه‌گه‌س: میش. په‌رواز: فرین. خاره‌ها: کۆی خار، درک. روطه‌ب: خورما.
 واته: ئەو درک‌ودا‌له‌ی وا له‌سه‌ر رتی خورمای شیرین، ری له‌ میش ده‌گرن که بفری و بگاته
 خورما. یانی: به‌دکاران ده‌وری دل‌به‌ریان داوه و ناهیلن عاشق پی بگا.
 رتی مه‌گه‌س (ر): رتی مه‌گه‌سن. (کم، گم): رووی مه‌گه‌س. ریگه‌ی (غ، ج، ر، کم): راهی.
 (۹) ئەم به‌یته له (ح) دا نییه.
 ئەووه‌ن: سه‌ره‌تا. عاقیبه‌ت: سه‌ره‌نجام. طه‌له‌ب: داوا.
 واته: سه‌ره‌تا و کۆتایی ژبانی "سالم" هه‌ر عیشقه. نیستایش که ناخروئوخری ته‌مه‌نیه‌تی، کاتی
 خۆی له‌ هه‌ووه‌لدا چی داوا کردووه، هه‌ر هه‌مان داوا‌ی هه‌یه.
 ئەووه‌ن (ه): ئییتیدا.

ته‌ماشا گۆی زه‌نه‌خدانت، ده‌لئی نارنجی به‌غدايه
نیگاهی چاوی فه‌تتانت، وه‌کوو نا‌هوویی سه‌حرایه (۱)
وه‌کوو سه‌نعان له‌ عیشقت شیفته و مه‌جذووب و مه‌حزوونم
قه‌سه‌م به‌و زولفه‌ شه‌ب‌ره‌نگه‌ت، که وه‌ک زونناری ته‌رسایه (۲)
مه‌که‌ن مه‌نعم وه‌کوو "وامیق"، نه‌گه‌ر نا‌شوفته‌وو زارم
جگه‌رگاهم شیکافی نا‌وه‌کی موژگانگی "عه‌ذرا" یه (۳)

(*) نهم پارچه‌شعره هدر له (ع، ن) دا هه‌یه. له (ع، دا) باش نهم پارچه‌یه نووسراوه: «تمت شد کلام سالم از دست حقیر علی اکبر ساکن شهر سنندج در تاریخ ۱۴ شهر ربیع الاول سنه ۱۳۲۱». واته نووسینه‌وه‌ی شیعه‌کانی سالم به‌ ده‌ستی ناچیز عه‌لی نه‌که‌ری دایشتووی شاری سنه له‌ پرۆزی ۱۴ ره‌بعول نه‌وه‌لی ۱۳۲۱ دا ته‌واو بوو.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) نهم به‌یته و سێ به‌یتی پاشه‌وه‌ی له (ن) دا نین.

گۆی زه‌نه‌خدان: چه‌ناگه‌ی خر. نارنج: میوه‌یه که له‌ بابته‌ی پرته‌قال... به‌غدا: شاری به‌غدا. نیگاه: ته‌ماشا. فه‌تتان: فیتنه‌گیز، مایه‌ی شه‌یداکردن. نا‌هوو: ناسک. سه‌حرا: بیابان و سارا. واته: بر‌وانه‌ چه‌ناگه‌ی خر و وه‌ک نارنجی به‌غدا وایه. نیگاهی چاوی فیتنه‌گیز و وه‌ک هه‌ی ناسکی سارا و بیابان جوانه.

ته‌ماشا (ع): ته‌ماشای. ده‌لئی (ن): نه‌لئی.

(۲) سه‌نعان: شیخی سه‌نعان. شیفته: په‌ریشان. مه‌جذووب: که‌مه‌ندکیش کراو، راکیشراو. مه‌حزوون: خه‌فه‌تبار. قه‌سه‌م: سویند. شه‌ب‌ره‌نگ: شه‌وره‌نگ، وه‌ک شه‌و تاریک و ره‌ش. زوننار: پشتینیکه به‌و خاچده‌وه به‌ستراوه که مه‌سیحیه‌کان ده‌یکه‌نه‌مل. ته‌رسا: کچه مه‌سیحی. واته: سویند به‌و نه‌گرچه ره‌شه وه‌ک شه‌و تاریکته که له‌ وینه‌ی زونناری کچه مه‌سیحی‌دایه، وه‌ک شیخی سه‌نعان له‌به‌ر عیشقی تو په‌ریشان و که‌مه‌ندکیش و خه‌فه‌تبارم.

(مه‌جذووب) له (ع، دا) به‌ هه‌له به (مه‌جزووب) نووسراوه.

(۳) مه‌نع: قه‌ده‌غه‌کردن، ریی‌گرتن. وامیق: عاشقی عه‌زرا که داستانیکی کۆنی دل‌داریان هه‌یه. زار: ده‌سته‌پاچه، بی‌هیز. جگه‌رگاه: شوینی جگه‌ر. شکان: درز، قلیش. نا‌وه‌ک: تیر. موژگان: برژانگ. عه‌ذرا: دل‌داری وامیق.

ئىشارەى چاوى مەخمور و نىگامى ناوەكئەندازت
 بە مىثللى غەمزەى مەجنونكوشى ئىمامى لەيلايە (٤)
 مودابى شەككەرى لىتوت، شىفائى دەردى بىماران
 تەبەسسومكردنى لىتوت، روبايەندەى دل و چاوه (٥)
 بە صورەتخانەى روخسارت، بە ئەبرۆى قەلەمكار
 دەلىلى صفحە و سوطورى مەصحەفى ياسىن و طاھايە (٦)
 يەقىن ئەمرو وەكوو يوسوف نىقابت داووتە لاوہ
 كە بەم رەنگە لە ھەر سوو شوپش و فەرياد و غوغايە (٧)

واتە: ئەگەر وەك وامىق پەرىشان و دەستەپاچە بىم، رىم لى مەگرن. شوپى جگەرم درز و قلىشى
 تىرى برژانگى عەزرايە.

(٤) ئىشارە: نىگا، تىلە. مەخمور: مەست. نىگام: تەماشام. ناوەكئەنداز: تىرھاوتىز. مىثل: وەك.
 مەجنونكوش: مەجنونكوژ. ئىما: ئىشارەت، ھىما. لەيلا: دلخوازى مەجنون كە داستانىكى
 دلدارى لە بارەيانەوہ ھەيە.

واتە: تىلەى چاوى مەست و تەماشام تىرھاوتىزى تو، وەك ئىشارەتى غەمزە و نازى
 مەجنونكوژى لەيلا وايە.

(٥) موداب: توپراوہ. شەككەر: شەكر. شىفا: مايەى چاكبونەوہ. بىمار: نەخوش.
 تەبەسسوم كردن: خەندە و بزە كردن. روبايەندەى دل و چاوه: دل و چاوه فرىن.

واتە: ئەوى شەكر و شىرىنى لىتوت دەتوتىتەوہ، مايەى چاكبونەوہى دەردى نەخوشانە. كە
 لىتوت بزە دەىگرى، دل و چاوه دەفرىتى بو خوزى.

(٦) لەم بەيتە بەدواوہ لە (ع)دا نىيە.

صورەتخانە: شوپى وىنە. ئەبرۆ: برۆ. قەلەمكار: قەلەمكىش، بە قەلەم دروستكارو. صفحە:
 لاپەرە. سوطور: دىرەكان. مەصحەف: قورئان.

واتە: تو بە شوپى وىنەى روخسار و برۆى قەلەمكىشت، لە كىيىك دەچى كە لاپەرە و
 دىرەكانى ھەردوو سوورەتى (ياسىن) و (تاھامى) قورئانى پىرۆزىان تىدا نووسرايىتەوہ.

(بە صورەتخانەى روخسارت)، لەبەر كىش وا باشت بو (بە صورەتخانەى روخسار) بى.

(٧) يەقىن: بىچەندوچۆن. يوسوف: ھەزەرەتى يوسوف (خ. ر). نىقاب: رووبەند، پەچە. ھەر

سوو: ھەر لا. فەرياد: بانگ و ھاوار. غوغا: ھەرا و زەنا.

سهراپای قامهتی بهس دلبر و ره‌عناوو مه‌وزوونه
به مه‌حبوویی و مه‌وزوونی ده‌لئی سهروی دلارایه (۸)
فیدایی شه‌ککهری لیوت شیفایی دهردی بیماره
دههانی قهندی قینت پر له مرواریدی دهریایه (۹)

واته: بئ‌گومان نه‌مِرۆ وه‌ك حه‌زهرتی یوسف، كه له جوانیدا ناسراوه، رووبه‌ندت لاداوه و
روخسارت دهركه‌وتوووه، بۆیه له هه‌موو لایه‌كه‌وه جۆش و خورۆش و بانگ و هه‌رایه.

(۸) قامهت: به‌ژن و بالا. بهس: زۆر، نه‌وه‌نده. مه‌حبوویی: خۆشه‌ویستی. مه‌وزوونی: سه‌نگینی و
دامه‌زراوی. دلارایه: خۆشه‌ویست و دل‌خواز و دل‌بووژته‌وه‌یه.

واته: به‌ژن و بالا‌ی له سه‌ره‌وه تا بئ‌هینه‌هه‌ن ده‌ل‌كیش و رینگ و دامه‌زراوه، به‌و خۆشه‌ویستی و
دامه‌زراوییه‌یه‌وه وه‌ك داری سهروی مایه‌ی دل‌بووژانه‌وه وه‌هایه.

(۹) فیدا: قوربان. شه‌ککهر: شه‌کر. مروارید: مرواری. ده‌هان: دهم. قهند: شه‌کر.

واته: به قوربانی شه‌کر و شیرینی لیوت ب‌م كه هۆی چاكبوونه‌وه‌ی دهردی "بیمار" خۆی یا
نه‌خۆشه. ده‌می نه‌و شه‌کره پر له رِق و كینه‌یه‌ت وه‌ك دهریا مرواریسه‌کی زۆری تیدا‌یه. ره‌نگه
مه‌به‌ست له شه‌كری پر قین شیرینییه‌کی پر له سویراو بئ‌. دهریایش ده‌گرته‌وه كه ئاوه‌كه‌ی سویره.

دل، له بهر ئیمایى چاوت، مهستی قه پرابه ی مهیه
هر نه ظه ر بؤ من موکه پرهر نه شئه نه ندر نه شئه یه (۱)
ئاوی وا دا مه زره عه ی پووت، دهستی دیهقانی نه زهل
جورمی ماهی چارده له و جه بهه دا وهك خو شه یه (۲)
ئه ی فیدای موژگانی خوونپریژت! نه ظه ر که سووی من
زه خمی ناسورم به یادی ئاوی تیرت تیشنه یه (۳)
مه شقی ئه برۆی تو ده کا قه ددم له عیشقی قامه تت
رهنگی رووم بؤ سیوی به روانه وه کوو رهنگی به یه (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە ھەر لە (پ) دا ھەیە.

کێشی عەرۆز: رەمەلی ھەشتی مەحزوف.

(۱) ئیما: ئیشارەت. مەست: سەرخۆش. قه پرابه: کووپه ی مهی. مهی: شەراب. نه ظه ر: روانین.

موکه پرهر: دووباره. نه شئه: حاله تی مهستی و سەرخۆشی. نه ندر: له ناو.

واته: دل به نیگا و ئیشاره تی چاوه کانت، وهك نه وه وایه سەرخۆشی کووپه ی مهی بووی. ھەر

روانینیکی دل به ر بؤ من، دووباره نه شئه یه له ناو نه شئه دا.

(۲) مه زره عه: مه زرا، دیه ر. دیهقان: جووتیار. نه زهل: بی سهره تا. جورم: قهواره و بارستایی. ماهی

چارده: مانگی چوارده. جه بهه: روو. خو شه: هیشوو، بهری رووهك که پیکه وهیه و به لاسکی گیا یا لقی

دره خندا شۆر ده یته وه، کینایه یه له پچووکی.

واته: دهستی جووتیاری رۆژگار وا ئاوی دیهه ری روخسار تی داوه، مانگی چوارده به رووته وه

به و گه وره ییه ی خۆیه وه نه وه نده ی هیشوو ی بهری رووه کی به ردار چکۆله یه.

(۳) موژگان: برژانگ. خوونپریژ: خوینپریژ. سوو: سووچ، لا، به ره و. زه خم: برین. تیشنه: تینوو.

واته: به قوربانی تیری برژانگی خوینپریژت م، روو بکه ره لای من و ته ماشام که. برینی پر له

نازارم یادی تیری برژانگت ده کا و تینوی ئاوی نه و تیره یه.

(۴) نه برۆ: برۆ. قه د، قامه ت: به ژن و بالآ. به روانه: به روانکه، سینه پۆش. بهی: به هی.

واته: بالآم به خو شه ویستی به ژن و بالآی تو وه مه شقی برۆت ده کا، تا که وانه یی بی و بچه میته وه.

رهنگی روخسارم بؤ سیوی مه مکانت که هه موو سینه تی دا پۆشیوه، وهك به هی زه رد بووه.

ئۆف له ماری حهلقهیی زولفی سیای پر سیلسیلهت
 دل له نیشا پوژ و شهو حالی وهکوو کوشتهی حهیه (۵)
 گوپی دهگرت، ئەی کاشکی، یهكدهم له ئاههنگی دلم
 وا له فیرقهت بهزمی خاصت نالهیی زارم نهیه (۶)
 ریشی پهشمی وشکه صوفی باعیشی قهبضیی دلّه
 پیتی مهده بو مهجلیست ئەو بی دلّه ئەفسوردهیه (۷)
 گوئیگرن یاران له بازار و مهحله و چار سوو
 داستانی حالی "سالم" هه ر طهرف ئەفسانهیه (۸)

(۵) سیا: رهش. پر سیلسیله: پر له پیچ و لوول نیش: جزوو. کوشته: کوژراو. حهی: مار.
 واته: داخ به دهست ماری ئەگرچهی رهشی پر له پیچ و لوولی ئەلقه ئەلقه تهوه! دل ئەوهنده ئەو
 ماره پتوهی داوه، پوژ و شهو وهك کوژراو و مارانگاز وایه.

(۶) کاشکی: خۆزگه. دەم: تاو، هه ناسه. فیرقهت: لیک دابیران. بهزم: شادی. خاص: تایهت.
 زار: به گریان و نازار. نهی: شمشال.

واته: خۆزگه دلهر، نهگه ر تاوێك یا هه ناسه یه کیش بووه، گوپی له ئاواز و دهنگی دلم
 دهگرت. وهك تۆ له شادیه کی تایهتدای، من ناله نالی پر گریانم له بهر لیک دابیران وهك شمشال
 خه مگین و کاریگه ره.

(۷) پهشم: خوری، پيس، چلکن. وشکه صوفی: سۆفی بی زهوق و دل مردوو. باعیش: مایه، هۆ.
 قهبضی دل: دلگرنای، دل گوشران. مهجلیس: کۆر و کۆبوونهوه. ئەفسورده: په ریشان و شیواو.

واته: که ریشی چلکنی سۆفی دل مردووی بی زهوق ده بینم، ئەوه ده بیته مایه ی دل گوشرانم. مه هیله
 ئەو بی دلّه په شیو حاله بیته ناو کۆری دانیشتی تۆ و وه زعت لی تیک بدا.

(۸) مهحله: گه رهك. چار سوو: چوار لا. طهرف: لا.

واته: یاران له بازار و گه رهك و هه ر چوار لادا گوئی هه لخن، ده بیستی داستانی حالی شری
 سالم له هه موو لایه کدا بووه به ئەفسانه و ده گپ ریته وه.

ھەر طەرف شەمعی روخی جانانیه
گەردی ئەو، دل دایما پەروانیه (۱)
دەست لە تۆ ھەلناگرم، تا نەمکوژن
حەرفی ناصیح سەر بەسەر ئەفسانیه (۲)
موو بە موو ئەسبابە بۆ من، قەیدی تۆ
سیلسیلە بۆ گەردنی دیوانیه (۳)
سەیدی سەیدم، گەرچی سەییادم مودام
ناھویی نەخجیری تۆ شیرانیه (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە لە (مان، ن، حا، عا، غ، پ، کم، گم) دا ھەیە.

کێشی عەرۆز: رەمەلی شەشی مەحزوف.

(۱) طەرف: لا. شەمەع: مۆم. روخ: روو. جانانە: دل بەر. گەردی: بە دەوری. دایما: ھەمیشە.

پەروانە: پەپۆلە.

واتە: مۆمی روخساری دل بەر لە ھەر لایە کدا بێ، ھەمیشە پەپۆلە بە دەوریدا دەسووریتەوہ.

دل دایما (گم): دائیم وە کو. (ئەو) لە (غ) دا و (دل) لە (کم) دا کەوتووہ و لەنگی کردووہ.

(۲) حەرف: قسە. ناصیح: نامۆزگاریکەر. سەر بەسەر: یەک بە یەک.

واتە: تا نەمکوژن وازت لێ ناھێنم. قسە و نامۆزگاریی کابرای نامۆزگاریکەر، یەک بە یەک

بێ بایەخ و پووجە.

دەست (کم، گم): دەس.

(۳) ئەسباب: نامراز. قەید: کۆت. سیلسیلە: زنجیر. دیوانە: شیت و شەیدا.

واتە: ھەموو مووہ کانی تۆ یەک بە یەک نامرازی زنجیر کردنی من، زنجیر بۆ ملی شیتی وە ک من.

قەیدی (پ): زولفی.

(۴) ئەم بەیتە لە (عا) دا نییە.

(سەیدی) یە کەم: نیچیر راو کردن. (سەیدی) دووہم: نیچیر کراو. سەییاد: راوچی. مودام:

ھەمیشە. ناھوو: ناسک. نەخجیر: نیچیر. شیرانە: وە ک شیر.

واتە: من نیچیری نیچیری تۆم، ئە گەرچی خۆم ھەمیشە راوچیم، چونکە ئەو ناسکە ی کە نیچیری

تۆ بێ، وە ک شیر وایە.

بهس موصیبهت وا له پی مورغی دلا
 تا له ناو موو خالی پووی تو دانیه (۵)
 هر به یادی بۆسه، مهستم گاهی قورب
 کوئی نهو بۆ من ده لئی مه یخانهیه (۶)
 مه شقی غیرهت موو جیبی جه وه هر نییه
 شوغلی ژن له م عهده دا مهردانیه (۷)
 خاکی کوئی تو تا مه قامی "سالم"
 «في الحقيقة» مه نزلی شاهانهیه (۸)

(۵) بهس: زۆر. موصیبهت: بهلا و نه هامت. مورغ: پهله وهر. دانه: ده نکه گه م.
 واته: زۆر بهلا و نه هامت. له ریگهی بالندهی دلدا ههیه، تا خالی روخسارت له ناو نه لقهی مووی
 نه گریجه تدا وهك دانه دیار بێ. یان: بالندهی دل به رهو نهو دانیه ده چی و به داوی نه گریجه ته وه ده بێ.
 موصیبهت (ع): موسیبهت. (ر): بیت. له نکه. (خالی رووی تو دانیه) له (کم) دا به هه لگه پراوه یی
 دانراوه، له (گم) دا جه ند نوخته یهك خراوته جی.
 (۶) بۆسه: ماچ. گاه: کات. قورب: نزیک. کۆ: بهردهرگا. مه یخانه: جتی مهی خوار دنه وه.
 واته: له کاتی نزیکیدا هر به یاد و تاسه ی ماچی لیو مه ست ده م. بهردهرگای یار بۆ من وهك
 مه یخانه وایه و سه رخۆشم ده کا.
 نهو (ع، کم، گم): تو.
 (۷) نه م به یته له (ع) دا نییه.
 مه شق: پراهیان و خۆتاقی کردنه وه. غیرهت: مهردایه تی. موو جیب: پیوسته کهر. جه وه هر:
 گه وه هر و ناوه رۆك. شوغلی: کار. عهده: سهردهم.
 واته: خۆپراهیان له سه ر غیرهت و مهردایه تی له م چه رخه دا، به گه وه هر و هونه ر نازانری.
 کاری هه یج و پووج به مهردایه تی حسیب ده کری.
 شوغلی (غ، گم): کاری. ژن (گم): زهن.
 (۸) مه قام: شوین و پایه. في الحقيقة: نهوی راستی بێ. مه نزل: مه لبه ند.
 واته: تا خاکی بهردهرگای تو جی و پتی سالم بێ، نهوی راستی بێ، به مه نزلکی پاشایانه داده نری.
 تا (کم): با. نه م (تا) یه له (ع) دا نییه. (تو) له (ر) دا که وتوه.

چاوی مهستت که غه‌ضه‌بناکه، چ مه‌طلووبی هه‌یه؟!
قرمزی‌قه‌هره، مه‌گهر عاشقی مه‌غضووبی هه‌یه؟! (۱)
دیم که دونباله‌یی نه‌و چاره له نه‌وو‌ل نیگه‌هت
وتم: نه‌ختهر که به دونباله بی، ناشووبی هه‌یه! (۲)
مائی عوششاقی له به‌رگه‌شته‌گییا کردوه خه‌راب
تیپی موژگانی، که وا هه‌یئه‌تی مه‌غلووبی هه‌یه (۳)
طه‌له‌بی بو‌سه ده‌که‌م، صه‌بر ده‌ی، ده‌لئی صه‌برت بی
له‌م هه‌موو صه‌بره، دل‌م طاقه‌تی نه‌یووبی هه‌یه (۴)

(*) نه‌م پارچه‌شیره هه‌ر له به‌شی (غزهای جدیده‌ی (مان) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: په‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خیوونی مه‌حزووف.

(۱) مه‌ست: سه‌رخوش. غه‌ضه‌بناک: تووره. مه‌طلووب: داواکراو. قرمزی‌قه‌هر: تووره‌یی و

غه‌زه‌ب سوور. مه‌غضووب: غه‌زه‌ب‌لی‌گیراو، نه‌وی لئی تووره‌ بوون.

واته: چاوی مه‌ست و خومارت که تووره‌یی و غه‌زه‌بی لئی ده‌باری، داوای چی ده‌کا؟ ناخز

تووره‌ییه‌که‌ی سووره و ده‌کیشیته‌وه بو‌خوین‌رشتن، له‌به‌ر نه‌وه‌ی عاشقیکی غه‌زه‌ب‌لی‌گیراوی وه‌ک

منی له به‌رده‌ستدایه‌؟!

(۲) دونباله: قنچک، شیوه‌ کلک. نه‌وو‌ل: یه‌که‌م. نیگه‌ه: ته‌ماشا. نه‌ختهر: نه‌ستیره. به‌ دونباله

بی: کلکی هه‌بی. ناشووب: به‌لآ و ناژاوه.

واته: که له یه‌که‌م ته‌ماشادا قنچکی چاری دل‌به‌رم بیی، وتم نه‌ستیره که کلکی هه‌بی و بکشن،

نیشانه‌ی ناشووب و به‌لآیه.

(۳) عوششاق: کۆی عاشق، دل‌داران. به‌رگه‌شته‌گی: هه‌لنگه‌رانه‌وه. خه‌راب: ویران، کاول

موژگان: برژانگ. هه‌یئه: شکل و شیوه. مه‌غلووب: دۆراو، به‌زیو.

واته: تیپی برژانگه‌کانی دل‌به‌ر که هه‌لنگه‌رانه‌وه و یاخی بوون، مائی دل‌دارانیان ویران

کردووه و شیوه‌ی دۆراویان بی وه‌رگرتووه.

(تیپی) به‌ شیوه‌ی (طیپی) نووسراوه.

(۴) طه‌له‌ب: داوا. بو‌سه: ماچ. صه‌بر: نارام و نۆقره. طاقه‌ت: وزه و ده‌بردن. نه‌یووب:

حه‌زره‌تی نه‌یووب که زۆر پشوردریژر بووه.

له دهه‌ن پوسته، له روخ سیب و له‌سه‌ر سینه نه‌نار!
 سه‌روی مه‌وزوونی قه‌دت، سیبه‌ری مه‌رغووبی هه‌یه! (۵)
 شه‌ه گه‌داییکه نه‌گه‌ر به‌دگیله جفتی له که‌نار!
 شه‌ه گه‌داییکه که هه‌مصوحبه‌تی مه‌حبووبی هه‌یه (۶)
 هه‌وه‌سی بو‌سه ده‌کا "سالم" و دل مانعییه
 خو‌ی که بی‌شه‌رمه، وه‌لیکین دلی مه‌حبووبی هه‌یه (۷)

واته: من داوای ماچ ده‌که‌م و به‌ سه‌بر و نارام‌گرتن ده‌لیم ده‌ی، که‌چی ده‌لنی نارام بگره. دل‌م زۆر نارامی گرتووه و له‌م هه‌موو نارام‌گرتنه‌دا نه‌وه‌نده‌ی چه‌زه‌تی نه‌ییووب ددانی به‌ خویدا گرتووه.
 (له‌م) به (له) نووسراوه، که هه‌له‌ی نووسینه.

(۵) ده‌هه‌ن: ده‌م. پوسته: فندق، بسته، کینایه‌یه له لیوی یار. روخ: روخسار. سیب: سیو.
 سینه: سنگ. نه‌نار: هه‌نار. مه‌وزوون: پێک و ترازوو‌کراو. قه‌د: بالا. مه‌رغووب: په‌سه‌ند،
 ناره‌زووکراو.

واته: دار سه‌روی پێک و قنج و ترازوو‌کراوی بالات سی به‌ری په‌سه‌ندی گرتووه: ده‌مت بسته
 (فندق) واته لیو، روخسارت سیو و سنگت هه‌نار.

(۶) شه‌ه: شا، پادشا. گه‌دا: هه‌زار. به‌دگیل: به‌دغه‌سال، روخسارناشیرین. جفت: هاوجووت.
 که‌نار: باوه‌ش. هه‌مصوحبه‌ت: هاوده‌م، دۆست. مه‌حبووب: خو‌شه‌ویست.
 واته: شا هه‌زاریکه، نه‌گه‌ر به‌دغه‌سالی‌ش بی، هاوجووتی خو‌ی له باوه‌شدایه. شا هه‌زاریکه،
 دۆستی هاوده‌می خو‌شه‌ویستی هه‌یه.

(۷) هه‌وه‌س: ناره‌زوو. مانعییه: پێگریه‌تی. وه‌لیکین: به‌لام. مه‌حبووب: شه‌رم. واته: سالم چه‌زی له ماچی دل‌به‌ره، دل ناهیلنی و پێگریه‌تی. خو‌ی نه‌گه‌رچی بی‌شه‌رمه، به‌لام
 دل‌یکێ شه‌رمی هه‌یه.

حاله‌تی عاشق گه‌لی نه‌وقاتی دلگیری هه‌یه

- صوبیخ‌دهم بۆ نه‌هلی دل، نه‌نوعی ته‌ئیری هه‌یه (۱)
ضه‌ربی سو‌جده‌ی ناستانه‌ت باز په‌واجی دا به پووم
خاکی ده‌رگات بۆ جه‌بینم حو‌کمی ئیکسیری هه‌یه (۲)
حاجیبب گهر بمکوژی، نارۆم، به زولفی تو‌قه‌سه‌م
له‌م ده‌ره پیی خاطر مئه‌لبه‌تته زهنجیری هه‌یه! (۳)
فیتنه‌جۆیه تورکی چاوت، مه‌یلی خوین‌پریژی ده‌کا:
پووبه‌پووم دایم له پووما تیر و شه‌مشیری هه‌یه (۴)

(*) نهم پارچه‌شیره ههر له (کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: په‌هلی هه‌شتی مه‌حزووف.

(۱) نه‌وقات: کۆی وه‌قت. کات. صوبیخ‌دهم: کاتی به‌یانی. نه‌هلی دل: دلداران. نه‌نوع:

جۆره‌ها. ته‌ئیر: کاریگه‌ری، تین‌وتاو.

واته: حال و باری عاشق زۆر کاتی مایه‌ی دل‌گیراوی و نارچه‌تی هه‌یه، وه‌ک نه‌وه‌ی که ده‌می
دلداران - له‌وانه دلی عاشق - ساغه و نزیکه له رووناکی خیر و به‌ره‌کات که له به‌یاناندا هه‌یه.
شنه‌ی بای به‌یانی بۆنی گوول و گولزار له‌گه‌ل خۆیدا دیتی و دلی عاشق تازه ده‌کاته‌وه، ده‌نگی
بالنده‌کانیش - به‌تایه‌تی بولیول - له به‌ره‌به‌یاندا جۆش و خو‌رۆش ده‌خاته ناو گولزار.

(۲) ضه‌رب: وینه و شیوه. سو‌جده: کړنووش بردن. ناستانه: به‌رده‌رگا. باز: دیسان. جه‌بین:

ته‌ویل، ناو‌چاوان. حو‌کم: کاریگه‌ری. ئیکسیر: کیمیا.

واته: شیوه‌ی کړنووش بردن له به‌رده‌م ده‌رگاتدا، دیسان به‌ها و نرخیکی دایه‌وه به روخسارم، چونکه
نه‌و خۆله بۆره رووسپی مه‌یدانی حیسانی کردم و خاکی به‌رده‌رگات بۆ ته‌ویلم حو‌کمی ئیکسیری هه‌یه
که خۆل ده‌کاته زێر. بۆیه نه‌و خۆله‌یش که من سه‌ری ده‌نیمه بان، به‌ها و گه‌وره‌یم پی‌ده‌به‌خشی.

(۳) حاجیب: برۆ. قه‌سه‌م: سویند. ده‌ر: ده‌رگا. خاطر: دل.

واته: نه‌گه‌ر ده‌رگاوانی به‌رده‌رگا‌کات بېشمکوژی، به نه‌گرجه‌کانت سویند ده‌خۆم که نه‌وی

به‌جی‌ناهیتم و نارۆم، چونکه دلم له‌م ده‌وروبه‌رده‌دا پتوهند و زنجیر کراوه.

(۴) فیتنه‌جۆ: ئازاوه‌گیر. تورکی چاو: جوانی چاو. مه‌یل: نارەزوو.

عەینی جەهله پووینی دل گەر سوویی تەرساخوو ئەکەم،
 شیخی سەنعانیش لە ریگەیی عیشقدا پیری هەیه (۵)
 زاهید نەر لافی فەصاحت ئی بدا، باوەر مەکەن؛
 بەدسروشتیگە، بە فەن سەد دام و تەزویری هەیه! (۶)
 ئەی رفیقان، بێنەوه نوکتەیی عەجایەب بۆشەون:
 "سالم"ی مەجنوون لە عیشقا مەیلی تەدبیری هەیه! (۷)

واتە: چاوی جوانت نازاوه گێرە، ئارەزووی خوێن پشتن دەکا. بەردەوام تیری برژانگ و شمشیری
 برژی بەرامبەر و لە روومدا ئاماده کردوو.
 دەکا (کم): ئەکا. رووما (کم): رووتا. جوانە.
 (۵) عەینی: خۆی. جەهل: نەزانی. سوویی: بەرەو. تەرساخوو: خوو وەك مەسیحی.
 واتە: هەر نەزانی خۆیتە ئی گەر رووی دلەم نەکەمە دل بەری رەوشت مەسیحی، چونکە تەنانەت
 شیخی سەنعانیش پێویستە پیریکی رابەری لە ریگەیی عیشقدا هەبێ.
 تەرساخوو (کم): ترسا خو. (گم): تەرسا خو.
 (۶) زاهید: تەرکی دنیا کردوو. نەر: ئەگەر. فەصاحت: پەوانبێژی. بەدسروشت:
 تەبیەت خراب. فەن: هونەر. دام: داو. تەزویر: ساخته کاری.
 واتە: ئەگەر زاهیدی تەرکی دنیا کردوو لافی دینداری ئی بدا، بروای پێمەکەن، چونکە
 بەدرەفتارە و هونەری لە داوانەوه و ساخته کاریدا هەیه.
 (۷) نوکتە: قەسە نەستەق. عەجایەب: سەیر. بۆشەون: بیستن. مەجنوون: شیت. مەیل:
 ئارەزوو. تەدبیر: تەگبیر، ریوشوین دانان.
 واتە: گەلی برادەرەن، نوکتەیی سەیر و سەمەرە بیستن. "سالم"ی شیت و شەیدا ئارەزوویەتی لە
 عیشقدا تەگبیرتان بۆ بکا و ریوشوینی راست و دروستان بۆ دابنێ.
 نوکتە (گم): نیکتە.

- چونکه نه و گۆیی زه نه خدانی ههیه
قامه تم شیوهیی چه و گانی ههیه (۱)
دل له زولفایه به ئوممیدی له بی،
هه وه سی چه شمهی حیوانی ههیه (۲)
ته پر بکا حه لقی منی تیشنه به تیغ
راسته یار ئه ر سه ری ئیحسانی ههیه (۳)
باغ و مه عده ئمه له ب و پوستانی
له علی پومانی و پومانی ههیه! (۴)

(*) ئەم پارچه شیعره له (مان، ن، حا، عا، غ، ر، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ره مهلی شهشی مهخوونی مهخوونی.

(۱) زه نه خدان: چه ناگه. قامه ت: به ژن و بالا. چه و گان: گۆچان.

واته: له بهر نه وهی یار چه ناگهی وهك گۆ وه هایه، به ژنی من شیوهی گۆچانی ههیه و چه ماوه تهوه. گۆ به گۆچان لێی ده ردی، به لام ئەم شیعره بۆ جی و پایهی عیشق گونجاو نییه، چونکه گۆچان له گۆ ده ردی و دووری ده خاتهوه.

چونکه (کم): چونکی.

(۲) له ب: لێو. هه وه س: ئاره زوو. سه رچه شه: سه رچاوه. چه شمهی حیوان: سه رچاوهی ئاوی ژیان.

واته: دل له ناو تاریکستانی نه گرێجی دل به ردایه، هیوا و ئاره زووی گه یشتنه به لێوی که کانی ئاوی ژیا نه.

له بی (ق): له بت. هه وه سی (ر): هه وه شی. هه ئه ی نووسینه.

(۳) حه لق: قورگ، گه روو. تیشنه: تینوو. ئه ر: نه گه ر. ئیحسان: چاکه و به خشندهیی.

واته: نه گه ر راسته یار حه زی له چاکه کردنه، با گه رووی منی تینوو به خویتی تیغی برۆی ته ر بکا.

حه لقی منی (ر): حه لقی له منی. هه ئه یه.

(۴) مه عده ن: کان. پوستان: مه مک. له علی پومانی: لێوی وهك هه نار سوور. پومان: هه نار، مه مک.

واته: لێو و مه مکه کانی دل به ر، باخ و کانی من؛ لێوی وهك هه نار سوور و مه مکی وهك هه نار

تورت و قوته.

وا له دلّیا، صه‌نهم، مه‌یلی ره‌قیب
 حه‌یفه وه‌سواسه‌یی شه‌یطانی هه‌یه (۵)
 به‌ زوبان صه‌عبه بلّی دهردی دلّی
 هه‌ر که‌سی دیده‌یی گریانی هه‌یه (۶)
 له‌ عوروجایه‌ گری ناری دلّم
 تا قه‌بات جونبوشی دامانی هه‌یه! (۷)
 وا که له‌ب بۆ سوخه‌ن، نه‌ی به‌حری خیره‌دا
 دا بلّین: له‌علی دورئه‌فشانی هه‌یه (۸)

رومانی و (کم، گم): رۆمانی و.

(۵) نیوه‌ی دووه‌می به‌یتی پاشه‌وه له‌ (ح)دا خراوته‌سه‌ر به‌که‌م نیوه‌ی ئەم به‌یته‌ و دور نیوه‌که‌ی‌تر که‌وتون.

صه‌نهم: بت. مه‌یل: حه‌ز، ئاره‌زوو. ره‌قیب: به‌دکار. وه‌سواسه‌: دلّه‌راوکه‌. شه‌یطان: شه‌یتان.
 واته‌: دلّه‌ری بتم دلّی به‌ به‌دکاردا چوه‌، حه‌یف که‌ گه‌رۆده‌ی دلّه‌راوکه‌ی شه‌یتان بووه‌!
 شه‌یطانی (گم): شه‌یتانی.

(۶) ئەم به‌یته‌ له‌ (ن)دا ده‌یه‌مه‌.

صه‌عبه: قورسه‌. دیده‌: چاو.

واته‌: نه‌وی بگری و فرمیسک برێژی، به‌ زمان قسه‌ی بۆ ناکرێ. له‌به‌رئه‌وه‌ زه‌حه‌ته‌ بتوانی
 دهردی دلّی خۆی دهربرێ.

صه‌عبه (کم، گم): قورسه‌. هه‌ر که‌سی (پ): هه‌ر که‌س.

(۷) ئەم به‌یته‌ له‌ (ن)دا نۆیه‌مه‌.

عوروج: سه‌رکه‌وتن. نار: ناگر. قه‌با: که‌وا. جونبوش: جوولّه. دامان: داوین.

واته‌: تا داوینی که‌وات له‌رینه‌وه‌ و جوولانی هه‌ی، گری ناگری دلّم به‌رز ده‌یته‌وه‌ بۆ ئاسمان.

له‌ عوروجایه‌ (کم، گم): له‌ عوروجا. گری (کم، گم): کزه‌یی. (ق): گره‌ی. قه‌بات (کم،

گم): قه‌با. جونبوشی دامانی (غ): جونبوش و دامانی.

(۸) ئەم به‌یته‌ له‌ (ن)دا هه‌شته‌مه‌.

وا که: بیکه‌ره‌وه‌. سوخه‌ن: قسه‌. به‌حری خیره‌د: دهریای هۆش. دا: تا. له‌علی دورئه‌فشان:

لیوی ئال.

وهكو فيرعونه حهبييم به ستم
 تا ره قيبى وهكوو هامانى ههيه (٩)
 رهشكى چيهره و لهبى توپانه مودام
 تا فهلك شه مس و زه مين كانى ههيه (١٠)
 نهو كهسه دهردى به دل دا له موژه
 هر له شه هدى لهبى دهرمانى ههيه! (١١)
 شيرمهردانه على، بئ به سهگى
 هر كهسئ هيممه تى مهروانى ههيه (١٢)

واته: دهم ههلبهينهوه و بدوى، نهى دهرىاى عهقل و هوشا با ددانه كانت دهرىكهون و
 خهلك بلين نهو دهرىايه له على شهوقدار، يانئ ليوى نال و گهشاوهى ههيه.
 دورنهفشانى (كم، گم): درهوشانى.

(٩) نهم بهيته له (عا) دا نيه و له (ن) دا جهوتهمه.

حهبيب: خو شهويست. هامان: وهزيرى فيرعون.

واته: دلبرم تا بهدكارىكى وهك هامان وهزير و راويژكهري بئ، نهويش له ستممدا وهك
 فيرعون وا دهبي.

(١٠) نهم بهيته له (ن) دا شهشمه.

رهشك: حهسوودى. چيهره: چاره، روخسار. مودام: ههميشه. فهلك: ناسمان. شه مس: خور.
 كان: كان، مهعدن.

واته: تا ناسمان خور و زهوى كانى مهعدن يا كانياوى تپدا بئ، ههميشه نهويان حهسوودى به
 چاره و روخسار و نهميان به ليوى تو دهبا

رهشكى (ر): نهشكى. چيهره (كم، گم): چاره.

(١١) موژه: برژانگ. شههد: ههنگوين.

واته: نهو كهسهى وا دلئى به تيرى برژانگ بريندار و دهردهدار كرد، ههنگوينى ليوى
 دهرمانى دهرده.

نهو كهسه (كم، گم): نهو كهسهى. به دل دا له موژه (كم، گم): له دلدا نهمهره. له موژه

(حا، عا): له موژهى. (ن، ق): به موژه. له شه هدى (عا، غ): شه هدى.

(١٢) شيرمهردانه: مهردانه وهك شير. على: على كورى نهبوو تاليب (خ، ر). هيممهت:

لی‌ده وهك مورپره به نه‌نگوشتی غه‌ضه‌ب
 هر كه‌سی کینه‌یی عوثماني هه‌یه (۱۳)
 نیگه‌هی، نه‌ی شه‌هی مه‌ردانی جیهان!
 "سالم" ی غه‌مزده دیوانی هه‌یه (۱۴)

وره و کارامه‌یی.

واته: حه‌زرتی عه‌لی (خ. ر) شیر و یاریده‌ده‌ری مه‌ردانه. نه‌وی هیممه‌ت و دل و ده‌روونی
 گلاوی "مه‌روان" ی هه‌یی، ریسوا بی و بیته سه‌گی نه‌و زاته.
 شیرمه‌ردانه (عا، کم، گم): شیر ی مه‌ردانه. سه‌گی (کم، گم): سکی.
 (۱۳) نه‌م به‌یته له (غ) دا دوا به‌یت و له (ر) دا چوارده‌یه‌م و له (ح) یشدا له‌گه‌ل دوا به‌یتدا
 پاش و پیشن.

مورپه: که‌سی زور رژد، نه‌بوو مورپه که نیلیسه، چه‌کوش. نه‌نگوشت: به‌نجه. غه‌ضه‌ب: توورپه‌یی.
 کینه: رق. عوثمان: عوسمانی کوری عه‌ففان (خ. ر).
 واته: به‌ به‌نجه‌ی توورپه‌یی وهك چه‌کوش بده به‌ سه‌ری هه‌ر که‌سی‌کدا که رق و کینه‌ی حه‌زرتی
 عوسمانی کوری عه‌ففانی له دلدا بی.

مورپه به نه‌نگوشتی (کم، گم): مورده به نه‌نگوستی.
 (۱۴) نه‌م به‌یته و نه‌وی پیشوو له (عا) دا پاش و پیشن.
 نیگه‌ه: ته‌ماشا. شه‌ه: شا، پادشا. غه‌مزده: خه‌مبار.

واته: نه‌ی پادشای مه‌ردانی جیهان به‌ چاری به‌زه‌یی تیم پروانه، چونکه "سالم" ی خه‌م‌لیداو
 جی‌ورپ و دیوه‌خان یا دیوانی شیعری هه‌یه.

دل له زولفا به سياحت هه وهسی (چینی) هییه
به (سه مرقه نندی) له با، نییه تی (ماچینی) هییه (۱)
بی به (کیشمیری) پوخوا، دهوله تی (ماچینی) کی دی
بو (خه تا) ی طوپره، دهلین: نافهیی موشکینی هییه (۲)
دی له پیگه ی (حبه ش) ی زولفه وه بو (میصر) ی پوخت
ظولمه تی کوفری هه مووی دی، هه وهسی دینی هییه! (۳)

(*) نهم پارچه شیعه هدر له (مان) دا هییه و له خانه ی (غزهای جدید) دایه.

کیشی عهرووز: په مملی هه شتی مه خبوونی مه حزووف.

(۱) سیاحت: گهشت و سهیران. هه وهس: حهز. چین: چینی نه گریجه، ولاتی چین. سه مرقه نند:

شه کری به ره مه پیتراو، ولاتی سه مرقه نند. له ب: لیو. نییه ت: نیاز. ماچین: ماچ و موچ، ولاتی ماچین.

واته: دل ناره زووی گهشت و سهیرانی ناو چین چینی نه گریجه یا چوونه ولاتی چینی هییه.

مرخی له شه کری به ره مه پیتراوی لیو خوش کردووه، بویه نیازی ماچی هییه، یا دهیه وی به ولاتی

سه مرقه نندی لیو دا بگاته ولاتی ماچین.

(سه مرقه نند) له هه له به (نهم مرقه نند) نو سراوه.

(۲) بی: بیت. کیشمیر: ولاتی کیشمیر. پوخوا: پوخواسار. خه تا: خه تا و گونا، ولاتی خه تا. نافه:

ناوک. میشکین: میسکدار.

واته: نه گهر دهستی به رووی دلبر بگا و ماچی به نسیب بین، یا بیته ولاتی ناوه دانی (کیشمیر) و

ماچین بین، له په شایی نه گریجه دا ناوکی میسکداری دهست ده که وی، یا که بگاته ولاتی (خه تا)

ناوکی میسکداری ناسکی نه وی ده بی.

(۳) حبه ش: ره شایی، ولاتی حبه شه ی ره شیتستان. میصر: روونا کایی، ولاتی میسر.

ظولمه ت: تاریکایی.

واته: له رتی په شایی نه گریجه ته وه دیته روونا کایی پوخواسار، وه ک بلتی له حبه شه وه دیته

میسر، پاش نه وه ی تاریکایی کوفر ده بین، ناره زووی رووناکی و دینداری ده جوولتی.

به صفا دیت و دهکا ههروهله بۆ (مهروه)یی عیشق
 خاری ئه و راهه له پا نهرمییی نهرسینی ههیه (٤)
 به دوعا یی وهصل ئه بهد حهلقه یی زولفت دهگری
 گهر بزانی له بی تو نییه تی «ئامین» ی ههیه! (٥)
 دلی "سالم" به ئه بهد سونبولی زولفه جیگه یی،
 که دهماغی هه موده م هیللی ره یاحینی ههیه! (٦)

(٤) صفا: پاکی، شادی. ههروهله: نهرمه راکردن. خار: درك. راه: ریگه. پا: پی. نهرسین:
 گولینکی سبی و بچووك و بۆنخۆشه، دهلین بۆنی مسکی ههیه.
 واته: به پاکی و شادیه وه دیت و وهك حه ج بكا به نهرمه راکردن ده چیه (مهروه) ی عیشق.
 درك ودالی ئه و رییه که به پیندا ده چی، وهك گولنی نهرسین نهرمه و نازاری نادا.
 (٥) وهصل: بهیهك گه یشتن. ئه بهد: هه میسه. ئامین: په سه ند کردن و لی زازی بوون.
 واته: نه گهر بزانی تو به ته مای بلتی ئامین و داواکه ی جی به جی ده که ی، هه میسه ده ست به
 نه لقه ی نه گر بجه ته وه ده گری و له دوعا و پارانه وه دا ده ی، تا به یار بگا.
 (٦) سونبول: گیاهه کی گه لادریژ و گول وردی جوانه. دهماغ: لووت. مهیل: ئاره زوو. ره یاحین:
 کۆی ره یحان، ریحانه ی سه وز و بۆنخۆش.
 واته: دلی سالم به رده وام ناو سونبولی جوانی نه گر بجه ی دل به ر جیه تی، هه موو کاتیک حه ز ده کا
 بۆنی ریحانه ی بۆنخۆش بکا.

بۆ مۇنى بىن سەرۇپا، غەيرى وەفا، پىشە نىيە
بۆ دلى من، صەنەما! جوز ستم، ئەندىشە نىيە (۱)
تاب و پەنگم نىيە ئەزبەسكى تىكا خوئىنى دەروون
مەيى ئەحمەر كە نەما، پەونەقى ناو شىشە نىيە (۲)
چ تەكانىكە خودايا! ھەرەسى ھىجرى ھەبىب
بۆ نىھالى ئەمەلم شاخ و بەر و پىشە نىيە (۳)
وام تەراشيوە بە ناخون لە غەمت، سىنەيى پىش
شۆھرەتى كۆھكەن و وەصفى دەمى تىشە نىيە (۴)

(*) ئەم پارچە شىعرە لە (گم، گم) دا ھەيە.

كىشى ەرووز: پەمەلى ھەشتى مەخبرونى مەحرۇوف.

(۱) بىن سەرۇپا: بىن سەرۇپى، بىن دەسلەت. غەيرى: جگە لە. صەنەما: ئەى بت. جوز: جگە لە.

ئەندىشە: بىر و خەيال.

واتە: جگە لە وەفا، ھىچ پىشە و كارىك بۆ مۇنى دامارى بىن سەرۇپى نەمايەو. ئەى بتەكەم، لە
ستەم و زۆر بەو لاو، ھىچ بىر و ئەندىشەيەك بۆ دلى من نەمايەو.

(من) لە (گم) دا كەوتووە.

(۲) تاب: تاو. ئەزبەسكى: ئەوئەندە زۆر. مەى: شەراب. ئەحمەر: سوور. پەونەقى: درەوشانەو.

واتە: ئەوئەندە خوئىن لە دەروونم داچۆراو، ھىچ تىن و تاو و پەنگىكەم نەماو. بۆيە لەشم لەبەر
بىن خوئىنى شەوق و زەوقى نىيە، وەك چۆن كاتىك شەرابى سوور لەناو شووشەدا نامىن، شووشەكە
بە بەتالى پەونەقىكى نابى.

تاب و (گم): ئاب و.

(۳) ھىجر: دوورى. ھەبىب: يار. نىھال: نەمام. ئەمەلم: ھىوا. شاخ: لق. بەر: بەرھەم.

واتە: خودايە، ھەرەسى دوورى دۆست چ گور و تىنكە، لە سەرەوېرا بەسەر نەمامى ھىوامدا
دېتە خوارەو، لقو پۆپ و بەر و پەگ و پىشەى ناھىل.

(۴) تەراشيوە: داتاشيوە. ناخوون: نىزۆك. پىش: بىرىندار. شۆھرەت: ناووبانگ. كۆھكەن:

كىوھەلكەن، فەرھاد. تىشە: تەشوى.

بەس بسووتىنە لە غەم "سالم"ى ميسكىن، كە جەفا
بۆ وجودى سەر و پا لە ھەموو دەم پيشە نىيە (۵)

واتە: من بە نىنۆك سىنگى برىندارى خۆم لە داخى تۆ داتاشيوە. جا خەلك باسى نىنۆكە كەم
ناكەن و ھەر دەلەين سالم رووى خۆى داتاشيوە، وەك ئەوەى فەرھاد بە دەمى قولنگ و تەشوى
بەردى لە بىستون دا داتاشى، كەچى ھەر باسى فەرھادى كۆھەلكەن لە نارادايە و كەس باسى
دەمى تەشونكەى ناكە.

وام تراشيوە (كم، گم): دام تراشيوە.

(۵) ميسكىن: داماو. جەفا: نازار و ئيش.

واتە: بەس "سالم"ى داماو بە ناگرى خەم و خەفەت بسووتىنە، ئيش و نازار لە ھەموو دەمىكدا
پيشە نىيە بۆ جورمى مروفىك كە ھەر قەوارەى سەر و پى مابى.

به نه بهد جيگه يي من مه نزلی جانانه نييه
ثاينه خانه يي شهه، مه سکه ني ديوانه نييه (۱)
ساقيا! ساغهری من خومره يه، نهك ره طلی سه بوك
دهر خوری مه ستيبي من شيشه وو په يمانه نييه (۲)
سه فهری هات و نه هاته، هه وه سی کویي حه بيب
گهردی نهو شه معه، دلا! طاقتی په روانه نييه (۳)

(*) نهم پارچه شيعره له (مان، حا، عا، ج، کم، گم) دا هه يه.

کيشی عهرووز: په مهلی هه شتي مه خبونی مه جزووف.

(۱) نه بهد: هه رگيز. مه نزل: مه لهنه و شوین. جانانه: يار. ثاينه خانه: ناوینه خانه. شهه: شا،

پادشا. مه سکه: جي دانیشن. ديوانه: شيت و سه وداسهر.

واته: مه نزلی دلهر هه رگيز نابی به شوین و ماوای من، چونکه نهو ناوینه خانه و کوشکه

بلووربه ندهی پادشا نايته جي شتيکی وهك من.

(۲) ساقيا: نهی مه يگي. ساغهر: پيالهی شه راب. خومره: کوويهی شه راب. په طل: جامی بچووکي

شه راب. سه بوك: سووك. دهر خور: شايسته، لایق. شيشه: شووشه. په يمانه: پيک و جامی مهی.

واته: نهی مه يگي، نهو پيالهی که شه رابی بو من تی ده کړی، کوويهه و جامی بچووک نييه،

چونکه شووشه و پيک و پيوانه به کی دياری کراو شايستهی مه ستيکی وهك من نييه. من به کوويه

نه بی، تير ناخو مه وه.

دهر خوری مه ستيبي من (گم): دهر خوری مه ستيبي من. به هه له کراوه به فارسی. (منی)

دووه م له (غ) دا که وتوه.

(۳) هه وه س: ناره زوو. کو: به رده رگا. حه بيب: خو شه ويست، يار. گهر د: دهر ان دهر ور،

دهر ور خول شه مع: مؤم. دلا: نهی دل. طاقت: وزه، توانایی. په روانه: په پوله.

واته: ناره زووی چاوپيکه وتی دلهر، سه فهری هات و نه هات و ريگای مردن و ژينه. نهم

سه فهره تر سناکه به هه موو که سيک نا کړی. نهی دل، په پوله به کی بی ده سلات له وزه يدا نييه به

دهری مؤميکی وادا بسورپته وه.

کویي حه بيب (غ، ج، کم، گم): ديده نی يار. گهردی (ج): کراوی. (کم، گم): گری.

ناشنای دوشمن و بیگانه‌یی خویشن، یاران
 ناشنای نیمه، شوکور، مه‌یلی به بیگانه نییه (۴)
 دهستی قودره تشکهنی خسته خه می زولفی که چت
 هونه‌ری ماشیطه‌وو تهربییه‌تی شانه نییه (۵)
 کوا که‌ریمن به که‌ره‌م سوویی گه‌دا کا نیگه‌هی؟
 حه‌سره‌تا، له‌م طه‌به‌قه هی‌مه‌تی مه‌ردانه نییه!! (۶)
 به‌ه‌یا بی‌ره حوزوور و به‌ئه‌ده‌ب سو‌جده به‌ره
 خه‌لوه‌تی دل‌به‌ره "سال‌م!"، ئه‌مه مه‌یخانه نییه! (۷)

(۴) ناشنا: دوست. خویش: خرم و ناسیوا.

واته: یاران، ئیوه دوستی دوزمن و به خرم و نزیکان بیگانه‌ن. به‌لام شوکور یۆ خودا که دوستی
 نیمه‌ه‌ز به‌چاره‌ی بیگانه‌ناکا و هه‌ر دوستی نیمه‌یه.

دوشمن (کم، گم): دوزمن. خویشن (کم) خویشی. هه‌له‌ی چابه. (گم): خویشی.

(۵) دهستی قودره‌ت: خودا. شکهن: شکین. خه‌م: چه‌ماوه‌یی. که‌ج: خوار، چه‌ماوه. ماشیطه:
 شانه. تهربییه‌ت: په‌روه‌ده‌کردن.

واته: دهستی توانایی و ده‌سه‌لاتی خودای گه‌وره، پی‌ج‌ول‌سولی خسته‌ناو نه‌گر‌یجه‌ی خوار و
 چه‌ماوه‌ی تو. ئه‌مه نه‌هونه‌ری ژنه‌نارایش‌تکه‌ره و نه‌په‌روه‌ده‌ی دهستی شانه‌یه.

(۶) که‌ریم: به‌خشنده. که‌ره‌م: به‌خشنده‌یی. سوویی: به‌ره‌و. گه‌دا: هه‌زار. نیگه‌ه: ته‌ماشنا.

حده‌سره‌تا: به‌داخه‌وه. طه‌به‌قه: چین. هی‌مه‌ت: وره و کارامه‌یی.

واته: کوا به‌خشنده‌یه‌ک به‌به‌خشنده‌یی خۆی ئاور له‌هه‌زار و بی‌چاره‌بداته‌وه و په‌چی بی‌بکا؟
 به‌داخه‌وه، ئه‌م چینه‌ی ناو کۆمه‌ل هی‌مه‌تی مه‌ردانه‌نانونیتی و هیچی لی‌هه‌ل‌ناوه‌ری.

(کا) له‌(مان)‌دا که‌وتوه.

(۷) حه‌یا: شه‌رم. حوزوور: ناماده‌یی، مه‌یدان. ئه‌ده‌ب: ئوسوول. سو‌جده: کپ‌نوش.

خه‌لوه‌ت: گۆشه‌گیری.

واته: سالم، به‌شه‌رمه‌وه بی‌ره حوزوور و به‌ئه‌ده‌به‌وه کپ‌نوش یۆ دل‌به‌ره به‌ره. ئه‌م شوینه‌خه‌لوه‌تخانه‌ی

تایه‌تی دل‌به‌ره، مه‌یخانه‌یه هه‌موو جۆره که‌سێک سه‌ری پێ‌دا بکا.

چونکه ئیقلیمی فیراق ئاب وهه وایینکی نییه
باغی په ژموردهیی دل نه شئونوما یینکی نییه (۱)
پروم له میحرابی برۆ صهعهبه، له هیجرا، کهچ بی
پادشه وهك دلئی من قبيله نومایینکی نییه (۲)
زهنگی میرناتی دلّم شاهیده، ئه ییامی فیراق
ناینهش بی روخی جانانه صه فایینکی نییه (۳)
نوطقی په روانه ده به ستی، به یه قین، شه وکته تی شه مع
پر دلئی درده، ده سووتیت و صه دایینکی نییه! (۴)

(*) نهم پارچه شعره هدرله (مان، ن، عا) دا هدی.

کیشی عهرووز: په مەلی ههشتی مهخبورنی مهحزووف.

(۱) ئیقلیم: ههریم. فیراق: جیابوونه وه. ئاب وهه وا: ئاو وهه وا. په ژمورده: سیس و ژاکاو.

نه شونوما: گه شه و نه شه.

واته: له بهر نه وهی جیابوونه وه ههریمیکه ئاو وهه وایه کی سازگاری نییه، باخی سیس و ژاکاوی دل

نه شوئما و گه شه و نه شه یه کی به خۆیه وه نه دیوه.

(۲) میحراب: جینی پیتشویژ له مزگه وتدا. صهعهبه: قورسه. هیجر: دووری. کهچ: خوار و

چدوت. پادشه: پادشا. قبيله نومما: قبيله نوین، ری نیشاندهر.

واته: زه جهته کاتی دووری دلبر، پروم به خواری و چهوتی له میحرابی برۆی بی، هیچ

پادشایهك قبيله نومای وهك دلئی منی نییه.

(۳) زهنگ: ژهنگ، چلکی سهر پروی ئاوینه. میرنات: ئاوینه. شاهید: شاید. ئه ییام: رۆژان.

ناینه: ئاوینه. روخ: پرو. جانانه: دلبر. صهفا: پاکی و بی گهردی.

واته: وهك چۆن ئاوینه به بی پروی دلبر پاك و بی گهرد نییه، ژهنگی ئاوینهی دلئی منیش له

رۆژانی جیابوونه وه دا شاید تی حالمه.

ناینهش (عا): ناینهش.

(۴) نوطق: قسه. په روانه: په پوله. به یه قین: بی چه ندو چۆن. شه وکته: شان و شکۆ. شه مع:

مۆم. صه دا: دهنگ.

چونکہ بۇ نووری وەفا طالیبە، پەروانەیی عیشق
 غەیری شەمعی دلی من، مەیلی چراییکی نییە (۵)
 صوبجی وەصلت کەییە، تا کولبەیی من پۆشن کا
 خۆ چرای عومری عەدوو بادی فەناییکی نییە (۶)
 زالی دونیا کە بەیی عیددە بەسی شەوھەری دی
 لادە لەم فاحیشە، ئەی دل، کە حەیایکی نییە (۷)
 لەذدەتی وەصلە بکا چارە، وەیا شەربەتی مەرگ
 بی یەکی لەم دوو، دەردم چ دەواییکی نییە (۸)

واتە: ھاتنە قسەیی پەروانە بەیی ئەم لاوئەولا شان و شۆزی مۆم ناھێلتی، بە دلی پر لە زووخار و
 دەردەوہ دەسووتی و دەنگیکی لیوہ نایی.

(۵) نور: رووناکی. طالب: داواکار. مەیل: ئارەزوو.

واتە: لەبەرئەوہی پەروانەیی عیشق داواکاری رووناکی وەفای مۆم، لە مۆمی دلی بەوہفای من
 بەو لاوہ، ئارەزووی ھیچ چرایەکی تری نییە.
 عیشق (ن): شەمەع.

(۶) صوبج: بەیانی: وەصل: بەیەك گەیشتن. کولبە: کەلاوہ. عەدوو: دوژمن. باد: با. فەنا:
 لەناوچوون.

واتە: ئاخۆ کەیی بەیانی بەیارگەیشتن دادی، تا کەلاوہ کەیی من رووناک بکاتەوہ، چونکہ دوژمن
 ھیزی براوہ و چرای تەمەنی ھیچ بایەکی لەناو بردنی بی نەماوہ.

پۆشن کا (ع، ن): پۆشن کەیی. فەناییکی (ن): فەناییکە. ھەلەیی نووسینە.

(۷) زالی دونیا: پۆزگاری بیوہفا. عیددە: نەو ماوہیە کە ژنی تەلاق دراو یا میرد مردو مافی
 شوو کردنەوہی تیدا نییە. بەسی: زۆر، ئەوہندە. شەوھەر: میرد. فاحیشە: داوین پەس. حەیا: شەرم.

واتە: ئەی دل، پۆزگاری بیوہفای ھیچ و پووج کە ھەر پۆزە باریکی ھەییە، جیئە متمانە نییە. خۆ
 لەم ئافەرەتە داوین پەسە بە دوور بگرە، چونکہ شەرمی نییە.

(۸) لەذدەت: چیژ و خۆشی. دەوا: دەرمان.

واتە: چارەسەری من یا بەوہ دەبی بە یار بگەم، یان شەربەتی مەرگ بنۆشم. یەکیک لەم دوو
 چارەسەرەم بەدەری، دەردی من ھیچ دەرمانیکی تری نییە.

فیکری دەرکردنی بڼ حاجیب ئەگەر، ظولمە بەسی
"سالم"ی غەمزەدە، جوز ئەو دەرە، جاییکی نییە (۹)

(۹) حاجیب: دەرگاوان. ظولم: ستم. بەسی: زۆر. غەمزەدە: خەمبار. جوز: جگە لە. جا:
جی، شوین.
واتە: ئەگەر دەرگاوانی دلبەر بیر لە دەرکردنی "سالم"ی خەم‌لیداو بکاتەو، زۆر ستمە بەوی
بچیتە سەر، چونکە لەو بەردەرگایە بەدەر شوینکی تری نییە.

- کاری ناشوفتم، دريغا، پهنگي ساماني نيبه
بهختي خوفتم تا قيامت فيکري هلساني نيبه (۱)
سوودي کوا فيکري فهلاطون بو عيلاج «بعد ازين»؟
دهردی من دهردیکه - نهصله ن - قه د چ دهرومانی نيبه (۲)
غهرقي فيکريکم، به مهلاحي خيره د ناييمه در
هر طهرف تې دهفکر: نم به حره پایانی نيبه (۳)
وا له قه بذهی ئيختياری کافريکا، کاری من
مروهت و ئينصاف و بهخت و دين و ئيمانی نيبه (۴)

(*) نم پارچه شيعره هر له (مان، عا) دا ههيه. ناستاری "سام" يشی تېدا نيبه.

کيشی عهرووز: په مهلی ههشتی مهحزوف.

(۱) ناشوفته: شيواو و پهريشان. دريغا: حهيف، بهداخهوه. سامان: نارام و نؤقره. خوفته:

خهوتوو. قيامت: رۆزی زيندووبوونهوه.

واته: بهداخهوه، کاروباری شيواوم هيچ شيويهکی نارام و نؤقره ی پتوه ديار نيبه، چونکه

بهختم تا رۆزی قيامت خهوتوو و بير له وه ناکاتهوه بيدار بيتهوه.

(۲) فهلاطون: نهفلاتوني فهيله سووف. عيلاج: چاره سهر. بعد ازين: پاش نهمه. نهصله ن: له

بنچينه دا. قه د: قهت، هه رگيز.

واته: نېر پاش نهوه بير و بوچرونی فهيله سووفنيکی وهك نهفلاتون چ سوودنيکی بو چاره سهرم

دهي. دهردی من له جوړيکه که له بنه رته دا دهرومانی نيبه.

(۳) غهرق: نوم. مهلاحي: کهشتيه وان. خيره د: عهقل و هوش. طهرف: لا. بهر: دهريا.

واته: وا کهوتوو مته بير کردنهوه و له دهريای بير و خه يالنيکدا نوقوم بووم، کهشتيه وانی

عهقل و هوشيش ناتوانی بهيسته دهري. وا بير ده که موه که نم دهريايه له هيچ لايه کهوه

کوژتايی نيبه و نابريتهوه.

(۴) نم بهيته و بهيتی پاشهوهی له (عا) دا پاش و پيشن.

قه بذه: جنگ. ئيختيار: هه لېژاردن. مروهت: پياوه تي.

واته: کاروباری من وا له چنگی کافريکی بي بهزه بيدها، سهرپشکه چي دهوي بيکا. نهو کافره

پياوه تي و ئينصاف و بهخت و دين و ئيمانی نيبه.

فیکری قه بزیی پووی ره قییم حه و سه له م وا ته نگ ده کا
پووی به پووی تو غونچه یی دل مهیلی خه ندانی نییه (۵)

(۵) قه بزی: گرژی، ترش وتالی. ره قیب: به دکار. حه و سه له: ده بریدن و نارامی. مهیل:
ناره زوو. خه ندان: پیکه نین.

واته: که بیر له روو گرژی و ترش وتالی به دکارم ده که مه وه، نارام لی ده بری و ته نگه تیلکه
دهم. خونجه ی دل م به رامبه ر به تو ناره زوو ی پیکه نین و خه نده ی نییه.
مهیلی (عا): ذه وقی.

- غەيرى سەوداۋو خەفەت، ئەم سەرە سامانى نىيە
غەيرى تەسلىم و جەفا، ئەم دلە دەرمانى نىيە (۱)
دل لە گىژاۋى يەمىكا بە شەنا مەشغوولە
تاۋەكۈ مەددى بەصەر، ساحيل و پايانى نىيە (۲)
مەنظەرى عاشقى بى چارە عەجەب باغىكە:
قەت لە هيچ شاخ و گول و غونچەيى خەندانى نىيە (۳)
وھ لە پىچ و شكەن و نەفحەيى گىسوۋى سيات
جەننەتیش بەم صىفەتە سونبول و پەيحانى نىيە! (۴)

(*) ئەم پارچە شىعرە لە (گم، كم) دا ھەيە.

كىشى ەرووز: پەمەلى ھەشتى مەخپوونى مەحزووف.

(۱) غەيرى: جگە لە. سەودا: مامەلە، مشوورخۆزى. سامان: ھۆى ژيان، نارام و نۆقرە.

تەسلىم: خۆبەدەستەۋەدان. جەفا: ئىش و نازار.

واتە: سەرى من، جگە لە شەيدايى و خەفەت خواردن بۆ دل بەر هيچ ھۆيە كى ژيان و نارام و نۆقرەى

نىيە. ئەم دلەيش لە خۆبەدەستەۋەدان و ئىش و نازار چەشتن بەولارە، هيچ دەرمانىكى تر شك نابا.

(۲) يەم: دەريا. شەنا: مەلە. مەشغوول: خەرىك و سەرقال. مەددى بەصەر: ئەۋەندەى چاۋ بىر

بكا. ساحيل: كەنار. پايان: كۆتايى.

واتە: دلنى من ۋا لەناۋ گىژاۋى دەريايە كدا، خەرىكى مەلەيە. ئەۋ دەريايەيش تا چاۋ بىر بكا

كەنارى نىيە و كۆتايى نايى.

يەمىكا (گم): بىكا. ھەلەى چاپە. يەمىكا، نەگەر (يەمىكايە) بووايە، كىشەكە رەۋان دەبوو.

(۳) مەنظەر: دىمەن. عەجەب: سەير. شاخ: لق و پۆپ. خەندان: پىنكەنيو.

واتە: دىمەنى عاشقى داماو و دەستەپاچە لە باخىكى سەير دەجى، هيچ لق و پۆپ و گول و

خونچەيە كى دەم بەپىكەنن و روو خۆشى تىدا نەيى.

(نظەرى) لە ھەردوو نوسخە كەدا ھەلەى چاپە و دەيى (مەنظەرى) يى. (گم): نظرى. (باغىكە)

لە (گم) ھەر چەند نوختەيە كى بۆ دانراۋە. گول و (گم): چل.

نيۋەى يەكەمى ئەم بەيتە لەنگە، راست نە كرايەۋە.

(۴) وھ: ناي. پىچ و شكەن: پىچ و چىن. گىسو: نەگريجە. سىا: رەش. جەننەت: بەھەشت.

نهوچه وا خوینی شه پۆل دا له ته نووره یی دیدم
 نوح به هیچ مه رته به له م هر كهزه طوفانی نییه (۵)
 نهووه ل و ناخری دونیا وه کوو دوندان و له بت
 تاجیری پوویی جیهان لوتلوه و مهرجانی نییه! (۶)
 قهرنه ها شیوه یی نووری پوخی گول به رگی ته پرت
 كه نوقره ی تاجی شه هان گه وه هری ره خشان یی نییه (۷)

سونول گیاه گی گول جوان و خۆش به نگه. ریحان: ریحانه.

واته: وای له چین و پیچ و بۆن و به راهمی نه گریجه ی ره شی تو، به هه شتیش به م شیوه یه سونول و ریحانه ی تیدا نییه.

(فخه یی) له (کم) دا هه له ی چاپه، (نه فحه یی) راسته به مانای بۆن و به راهمی. (گم): غونچه یی.

(۵) نهوچه: شین و شه پۆر. ته نووره: گیتراو. دیده: چاو. نوح: نووخی پتقه مبه ر. مه رته به: پله.

مه ركه ز: ناوه ند. طوفان: لافار.

واته: شین و شه پۆر کارینکی کرد خوین له زارکی دۆلاشی چاومه وه، یا له گیتراوی چاومه وه، شه پۆل بدا و سه ر بکا. چه زه تی نوح (خ) ب به هیچ پله و پایه به ك لافاوی له م ناوه دا نییه. راسته، لافاوی نوح بۆ سه رتاسه ری جیهان بوو و هه ی ئه میش هه ر دلوپێك ئاره. كه واته لافاوی نوح وه ك ئه وه ی سالم نییه. دیاره سالم مه به ستی باری راسته قینه ی مه سه له كه نه بووه.

(۶) دوندان: ددان. له ب: لیو. تاجیر: بازرگان. لوتلوه: مرواری. مه رجان: گه وه هریکی

ره نگ سووره.

واته: بازرگانی سه ر رووی زه وی له سه ره تاوه تا کۆتایی دنیا مرواری و مه رجانی وه ك ددان و

لیوی تۆی نییه.

(۷) قهرنه ها: چه نندین قهرن، سه ده. نور: رووناکی. روخ: روخسار. گول به رگ: وه ك په ره ی

گول. نوگره: هه له ی چاپه و راست (نوقره به، یانی زیو. شه هان: پادشایان. ره خشان: دره وشاوه.

واته: چه ند سه ده به كه شیوه ی رووناکی روخسارت وه ك په ره ی گول ته ره. نه به تراوه زیوی

سه ر تاجی پادشایان، گه وه هری دره وشاوه ی وه ك رووی تۆی هه یی.

كه نوقره ی (کم): كه نوگره ی. (گم): کۆنگره ی. هه له ن. له به ر ئه وه ی مانای نیوه ی به كه م به

هه ی نیوه ی دووه مه وه به سه تراوه، ده شی (كه نوقره ی) (وه ك نوقره ی) یا هه ر (نوقره یی) بی. ره خشان

(کم): دره خشان. نیوه به یته كه ی له نگ کردوه.

پیری جان دادە خەبەر کەن لە جەلالیی یوسف
قەت بە ڕەنگی لە دلا فیکرەتی کەنعانی نییە (۸)
"سالم"ی غەمزەدە نازانی نیشارت چ بکا
خۆ لە دەس جەوری غەمت، نەقدی دل و جانی نییە (۹)

(۸) ئەم بەیتە و بەیتی پاشەووی هەر لە (کم، گم) دا هەن.
جان دادە: گیان بە خشیو. خەبەر کەن: ناگادار بکەنەو. جەلال: گەورەیی. یوسف: کۆری
بە عقووب پێغمبەر. فیکرەت: بیرو، خولیا. کەنعان: ناوی کۆنی فەلەستین یا (أرض موعودة) یە.
واتە: هەوآل بۆ پیری گیان لە دەست داو بەرن کە حەزەرەتی یە عقووبە (خ. پ). شان و شکۆ و گەورەیی
حەزەرەتی یوسف (خ. پ) بە جۆریکە هەرگیز پیری ولاتی کەنعانی لە دلدانی نییە تا بیتەو بۆ لای.
(۹) غەمزەدە: خەمبار. نیشار: پێشکەش، دیاری. نەقد: دراو.
واتە: سالم نازانی چ دیارییەکت پێشکەش بکا. خۆ بەهۆی ستمی خەم و خەفەتی تۆو، دل و
گیانی نییە تا پێشکەشی بکا.

- گول له پووی طورپه یی تو نه فحهی یه ک مووی نییه
رهنګ و پووی تو ی هیه، وهک تو نه مه کی پووی نییه (۱)
وسمه تا جه وهری پی داوه به قه صدی سه ری من
تیغی جه لادی قه ضا بوپړشی نه برووی نییه (۲)
دل له بی شهی ته نما ماته له تاو دیدهی تو
شیری پر صه وله تی من طاقه تی نا هووی نییه (۳)
له که مالایه جه مالی مهی دو وهفته، به لی
پووی وه کوو پووته، وه لی ناقیصه، گیسووی نییه! (۴)

(*) نم پارچه شیعره هر له (مان، ن) دا هیه.

کیشی عرووز: رهمه لی هه شتی مه خبوونی مه حزووف.

(۱) طورپه: نه گریجه، نه فحه: بون وبه رامه. نه مه کی پووی: پووترش وتالی.

واته: گول له چاو نه گریجه ی تو دا بون وبه رامه ی تاله موویه کی قزی تو ی نییه. هه مان په نگی
روخساری تو ی هیه، به لام وهک تو پووترش وتال نییه.

(نه فحه) ی هه دوو نسخه که بو نم جیه هه لیه و (نه فحه) راسته.

(۲) وسه: په نگی که ژان برو ی پی رهنګ ده که ن. جه وهه ر: رهنګ بو نووسین و به ن و ریس

په نګ کردن. قه صد: مه به ست. قه صدی سه ر: سه ر خواردن، سه ر به فه تاره دان. قه ضا: قه دهر و

چاره نووس. بوپړش: هیزی برین، برنده یی. نه بروو: برو.

واته: دل بهر وا وسه ی له بروی داوه و جه وهه ری دهر خستوه، تیغی جه لادی قه زا و قه دهر

هیزی برینی بروی نه وی نییه.

(۳) بی شه: دارستان. ته نما: جه سه مدا. پر صه وله ت: به هه لمه ت و په لاماری زور. طاقه ت:

وزه و هه وسه له. نا هوو: ناسک.

واته: دلی من وهک شیری زور به هه لمه ت و په لامارده ر وایه، له تاو چاره کانی تو خوی له ناو

دارستانی جه سه مدا مه لاس داوه و لی که وتوه، ته نانه ت توانایی و وزه ی ناسکی نییه.

ته نما (ن): ته مه نا.

(۴) که مال: ته واوی. جه مال: جوانی. مهی دو وهفته: مانگی چواره ده. وه لی: به لام. ناقیصه:

كاشكى لادهبُرا حايلى بهينى من و تو
 بهخته ئەم كارە بكا، قووهتى بازووى نيبه! (۵)
 خۆت مهتۆرئنه له طوعمهى دلى رهنجيدهى من
 با نهلئِن: بازى نهظهر رهغبهتى تهيهووى نيبه (۶)
 ههر بهسهر باغى جهمالايه، حهوالهى نهظهرم
 خانهى ديدهى من غورفهى دووڤووى نيبه (۷)
 با به شيوهى پوخي تو حوورى جينان پوو دهرخا
 وهكو تو مووى ميان تا به ميان مووى نيبه!! (۸)

ناتهواوه. گيسوو: نه گرجه.

واته: مانگى چوارده جوانيه كى تهواو و بى كهم و كورپى ههيه و رووى وهك رووى تو وايه، بهلام هيشتا ناتهواوه، چونكه وهك تو نه گرجهى نيبه.

(۵) كاشكى: خۆزگه. حايل: له مپهر. قووهت: هيز. بازوو: قۆل و باسك.

واته: خۆزگه له مپهر و ناوتى نيوان من و تو ههله ده گرا. بهخت دهتوانى ئەم كارە به جى بهتئى، بهلام ئەوئيش هيزى بازووى نيبه.

(۶) طوعمه: چهشه. رهنجيده: نيگه ران و توراو. بازى نهظهر: بازى روانين. رهغبهت: حهز و ئارهزوو. تهيهوو: سوئسكه.

واته: دلى توراو و نيگه رانى من چهشهيه، خۆتى لى زوير مهكه، تا خهلك نهلئِن بازى روانينى تو ئارهزووى سوئسكهى نيبه.

(۷) حهواله: رهوانه كراو. غورفه: ژووو. دووڤووى: دوو ڤووكار.

واته: ههر بهسهر باخى جوانى تۆدا دهروانم. خانووى چاوه كانم ژووورئيك نيبه له دوو ڤووكار بهوه بتوانم لى بروانم و يهك ڤووه، يانئى دووڤووىش نيم. بهسهر (ن): لهسهر.

(۸) روخ: روخسار. حوورى جينان: پهرى بهههشت. مووى ميان: ناوقه د بارىك.

واته: با پهرى بهههشت به هه مان شيوهى روخسارى تو خۆى نيشان بدا، وهك تو نه ناوقه د بارىكه و نه مووى پرچى ئەوهنده درتزه، بگاته كه مەرى!

نيوهى يه كه مەى بهيته كه لهنگه. (ڤوو) نهگەر (ڤووى) بووايه، لهنگه نه ده بوو.

نیسبەتی قامەتی تۆ ... بدەمه سەروی چەمەن
 راستە مەوزوونە، وهێ نەوبەری لیموویی نییه! (٩)
 له گۆلی زەخمی جەفا بۆیی فەرەح دیتە دەماغ
 گۆلشەنی وهك دلی "سالم" گۆلی خۆش‌بوویی نییه (١٠)

(٩) نیسبەتدان: بەراوردکرنی شتیک بە شتیکێ تر. قامەت: بەژن و بالا. چەمەن: چیمەن. مەوزوون:
 پێک و ترازووکران. نەویەر: بەری نوێ. لیموو: لیمۆ.

واتە: ئەگەر بەژن و بالای تۆ لە گەڵ دارسەروی چیمەندا بەراورد بکەم، راستە پێک و
 ترازووکرانە، بەلام بەرە نوێیەکی لیمۆیە.

نیو بەیتی یە کەم لە هەردوو نوسخە کەدا لەنگە، وشەبەکی وهك (با) یا (چۆن) یان (گەر) ی بۆ
 نیوان (نیسبەتی قامەتی تۆ) و (بدەمه سەروی چەمەن) پێویستە.

(١٠) زەخم: برین. جەفا: ئێش و تازار. بوو: بۆن. فەرەح: شادی. دەماغ: لووت. گۆلشەن:
 باخ و گۆلزار. خۆش‌بوو: بۆنخۆش.

واتە: گۆلی برینی پێش و تازار بۆن و بەرامەمی شادی ئی بەرز دەبیتەوه و دەگاتە لووت. ئەگینا
 باخ و گۆلزارێکی وهك دلی "سالم" کەمی گۆلی بۆنخۆشی هەیە؟!

پیتی (ی)

۱- (*)

کارییه دهردم له دلدا، داد، هه‌ی بی‌دادی
کوا حکیمی نه‌بضی من، فه‌ریادا! هه‌ی فه‌ریادی (۱)
خاره‌مووییکه له‌ژیر گورزی غه‌ما، نه‌ی دل! عه‌جه‌ب
سه‌خت‌پرووی تا به‌که‌ی، فوولادا! هه‌ی فوولادی (۲)
تیشنه‌له‌ب با به‌س طه‌له‌ب که‌م ناوی تیغت، هه‌له‌سه‌سا
پووبه‌پوو گه‌ردنکه‌چم، جه‌للادا! هه‌ی جه‌للادی (۳)

(*) نهم پارچه‌شیره هه‌ر له (مان، ن) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌م‌لی هه‌شتی نه‌صله‌م.

(۱) کاری: کاریگه‌ر، سه‌خت. حکیم: پزیشک. (فه‌ریادی دووهم، هه‌ر بو جه‌ختکردنه‌ویه له فه‌ریادی یه‌که‌م.

واته: ده‌ردی دلی من کاریگه‌ر و سه‌خته، نای له‌و ناهه‌قی و بی‌دادیه‌ی وا به‌رامبه‌رم ده‌کری. هه‌ی هاوار! کوا پزیشک، بیت تره‌ی دلم بگری و سؤراخیکی ده‌رده‌که‌م بکا تا به‌ فریام بگا.
(۲) خار: سه‌خت. خاره‌موو: په‌تکی نال‌تزاو و قایم که‌ ده‌دریته به‌ر گه‌لا‌کوتک. گورز: کوه‌ک.
سه‌خت‌پرووی: رووقایمی، سه‌ر سه‌ختی. فوولاد: پۆلا.

واته: نه‌ی دل، سه‌یره که‌ تو موویه‌کی سه‌ختی له‌ژیر زه‌بری گورزی خه‌م و خه‌فه‌تدا، تا که‌ی وه‌ک پۆلا سه‌ختی ده‌نوینی و به‌رگه‌ ده‌گری؟
(خاره‌موویکی) له‌ هه‌ردوو نوسخه‌که‌دا به‌ هه‌له‌ به‌ (خاره‌مووییکه) نووسراوه، چونکه‌ مه‌به‌ستی دله‌ و رووی قسه‌ی له‌وه.

(۳) تیشنه‌له‌ب: لیوتینوو. طه‌له‌ب: ته‌له‌ب، داوا. جه‌للاد: میرغه‌زه‌ب، سه‌ر بر.

واته: با نه‌وه‌نده به‌ لیوی تینوووه‌ داوای ناوی تیغی برزی تو نه‌که‌م. نه‌وه‌تا به‌رامبه‌ر به‌ تو ملکه‌چم و تزیش جه‌للادی، هه‌سته، چی ده‌که‌ی بیکه‌.

جۇنبارى دىن بە گۆشەي چاۋما، ئەشكى رەوان
 جايى ئەصلىي تۆيە، بىن، شمشاد! ھەي شمشادى (۴)
 چونكە ناھوۋى دىن لە كەعبەي رويى تۆ پەرورەدەيە
 لىي مەدە تىرى نىگەھ، صەيىاد! ھەي صەيىادى (۵)
 "سالام" ت خستە موصىبەت، ئەي دلى ريسوا! بەسە
 فیتنەجۆيى تا بە كەي، ئىفساد! ھەي ئىفسادى (۶)

(۴) جۇبار: جۆگەي ئاۋ. ئەشكى رەوان: فرمىسكى لەبەررۆشتور. جا: جى. شمشاد: شمشال، قەد رېنك و بارىك و بەرز.

واتە: فرمىسكى رەوان لە گۆشەي چاۋمەۋە ۋەك جۆگەي ئاۋ دىتە خوار، چاۋم شوپىنى راستەقىنەي تۆيە. ۋەرە، ئەي بەژن رېنك و بارىكى ۋەك شمشال.

(۵) ناھوۋ: ئاسك. كەعبە: قىبلەي موسولمانان. صەيىاد: راۋچى.

واتە: لەبەرئەۋەي ئاسكى دىنم لەناۋ كەعبەي رويى تۆدا پەرورەدە كراۋە، رەجى بىن بىكە و تۆي راۋچى تىرى تەماشاتى تىمەگرە، چونكە ئەۋ شوپنە پىرۆزە راۋى تىدا قەدەغەيە.

(۶) موصىبەت: بەلا، نەھامەتى. فیتنەجۆيى: ئاۋاۋەگىرى. ئىفساد: تىكدان و خراپەكارى.

واتە: ئەي دلى پەرىشان و ريسوا، تۆ "سالام" ت توۋشى بەلا و نەھامەتى كرد. ئىز بەسە، تا كەي ئاۋاۋەگىرى دەكەي؟ ئەمە خراپەكارىيە.

-۲- (*)

له يهك سهر بئ مهحبهت، حاصلی كوا، غهیری دل سهردی؟!
دهبئ مهعشوق و عاشق هردو وهك يهك بن له همدهدردی (۱)
ضهعیفی و قوهتی طاقت، له عیشقا جهوههیری شهخصه
لهویدا قوهتی بازوو عهیان ناكا جهوانمهدردی (۲)
له دیققت عیرقی فیکرم شل دهكا وهصفی میانی تو
به بیکری مایهوه ذیکری، به من نهکرا له نامهدردی (۳)
به دامادی خیرهد چارهی عهرووسی وهصفی تو نابئ
له پهدردی دل موعهططل ما، به بارئ شهرم و پوزهدردی! (۴)

(*) نهم پارچهشیره له (مان، ن، حا، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزهجی ههشتی تهواو.

(۱) يهك سهر: يهك لا. مهحبهت: خوشهویستی. حاصل: بهرهم. همدهدردی: هاودهردی.

واته: نهگهر خوشهویستی له يهكلاوه بئ، له دل ساردی زیاتر ههچی تری ئی پهیدا نابئ. دهبئ دلدار و

یار هردوو کیان هاودهردی یهکتر بن، نهوکاته خوشهویستی تام و نرخي دهین.

هردو وهك يهك (ن): ههر وهکوو يهك. همدهدردی (حا): هامدهردی.

(۲) ضهعیفی: بی هیزی. قوهت: هیتز.

واته: جوامیری مروث له عیشقا به هیزی بازوو دهرناکهوی، چونکه گهوههیری نهو کهسه نیشانی

دهدا تا چ رادهیهك تینوتوان و هیزی عیشقی له دلدا ههیه و دهر د و نهمامهتیبهکانی دهردهبا.

شهخصه (حا، کم، گم): فهرده.

(۳) دیققت: وردی. عیرق: رهگ، دهمار. میان: ناوقهد. بیکری: کچینی و دهستلی ته دراوی.

ذیکر: باس و خواس.

واته: نامهدرد بووم که پیتم نهکرا وهسفی ناوقهدی باریکی تو بکهم، چونکه نهوهنده ورد و

باریکه- دهماری بیرکردنهوی خاو کردمهوه و ماندووی کردم، بویه نهم باس و خواسه ههروا به

دهستلی ته دراوی مایهوه.

له دیققت عیرقی (ن): له وهقتی صهرفی. میانی (حا، کم، گم): دههانی.

(۴) داماد: زاوا. خیرهد: عهقل. عهرووس: بووک. موعهططل ما: پهکی کهوت.

له لای من غافلہ "سالم!" ئهوی فەخری به بازوو بی،
ئەگەر مەردە له پووی عیشتقا، بدا لافی هەماوەردی! (۵)

واته: زاوای عەقلم ههچی له گهڵ بووکی وهسفی تو پینه کرا، بۆیه روزهرد بوو و له پەردەى دلتدا به
شەرمهوه په کی کهوت.

(۵) غافل: بی ناگا. هەماوەردی: دوو کهسی شەر کردوو هەریه کهیان هەماوەردی ئهوی تریانه.
واته: سالم، ئهوی شانازی به هیزی بازوویهوه بکا، له لای من گیل و بی ناگایه. ئەگەر مەردە، با
بیته مهیدانی شەری عیشقهوه و لافی هاوتایی و بالادهستی لی بدا.
ئەوی (کم، گم): ئهوهی. هەماوەردی (حا، کم، گم): جهوانهردی.

هتا وا حلقه بی موشکین که مهندي
رهها نابئی دلم یه کدهم له بهندي (۱)
دهلئی مورغی هه وایه، هیممته تی من
له لای یه کسانه پهستی و بولهندي (۲)
ئه دهب ئهسکی ئو صووله، چاکه یه کچه ند
له بهرگم، وهک بهزهه، بهرگی له وهندي (۳)
له دونیادا نه ما ئه سبابی ته مکن
ته مامه هه لگرم، ئادابی رهندي (۴)

(*) ئم پارچه شیعره هه ر له (مان، حا، عا) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی شهشی مهخزووف.

(۱) موشکین: بۆنی میسک پیوه. که مهنند: پتی سه ر به ئهلقه. موشکین که مهنند: که مهندي بۆنی

میسک پیوه. رهها: بهره لا. دهم: هه ناسه، سات.

واته: تا که مهندي بۆنی میسک پیوه ی نه گریجه ی یار ئهلقه و پیچ و لوول بی، دلم بۆ

هه ناسه یه کیش، یا تاویکیش، له کۆت و بهندي ئه و رزگار نابئی.

(۲) مورغ: پهلهوهر. هیممته: کارایی و بی داگری. پهستی: نزمی. بولهندي: بهرزی، هه لکشان.

واته: کارایی و هیممته نواندنی من هینده بهرزه، دهلئی بالندهیه به ئاسمانه وه، بۆیه بهرزی و

نزمی له لا وهک یهک وان و بهسه ریاندا زاله.

(۳) ئهسکی: کۆن. ئو صوول: نه ریت و ریوشوین. چهنند: ماوه، زه مان. بهزهه: مرۆی ناموراد و

داماو. له رهندي: خزمه تکاری، ده رویشی.

واته: ره چاو کردنی ئه دهب و ریوهره سم، نه ریتیکی کۆنه و باوی نه ماوه. ئیتر وا چاکه ماوه یهک

وهک مرۆی ناموراد و داماو بهرگی په رپووتی خزمه تکاری و ده رویشی په ژم.

(۴) ئه سباب: ئامراز و کهله یه ل. ته مکن: جی بی قایم کردن، هیز و توانایی پیدان و قوبول کردن.

ته مامه: به ته مام، به نیازم. رهندي: میرخاسی، رووخوژی و قسه خوژی.

واته: دنیا هیز ئامراز و کهله یه لیتیکی مایه ی هیزو توانایی پیدانی تیدا نه ماوه. له بهرته وه منیش نیازمه

دهست له ئادابی میرخاسی و مهردایه تی هه لگرم، تا ئه وهنده غه درلیکراو نه م.

نه ما (حا): له بۆ. ته مکن (عا): ته سکن.

دل له حلقه‌ی چینی زولفت، نه‌ی به‌سا زه‌نجیری دی!
سینه‌یی ریشم له غمزت، به‌س نیشانه‌ی تیری دی! (۱)
نه‌و له من زیاتر له‌ده‌ست عیشتت یه‌خه‌ی خو‌ی پاره‌ کرد
ناصیحم وه‌ختن له مه‌شقی عاریضت ته‌صویری دی (۲)
بالی موژگانی له په‌روازیه، بازی چاوی یار
خوش له جه‌ولانایه، باقل، یه‌ک‌طه‌ره‌ف نه‌خچیری دی (۳)
ظه‌رفی دل بوو دوولت و پوخت و په‌زی فیکرم پڑا
پووبه‌پووی تو‌وا له نه‌برو بوپړشی شه‌مشیری دی! (۴)

(*) نهم پارچه‌شیره له (مان، ن، عا، غ، ر، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌م‌لی هه‌شتی مه‌خرووف.

(۱) نه‌ی به‌سا: نای که زور. به‌س: هه‌ر، ته‌نها.

واته: دلی من، نای که زور زنجیری له نه‌لقه‌ی چین‌چینی نه‌گرجه‌ته‌وه توش هات و پانه‌وه

به‌س‌زایه‌وه! سنگی برینداریشم هه‌ر تیری غمزه و نیگای تو‌ی به‌نسب بوو.

ریشم (عا): زه‌خم. تیری (ر): نیری.

(۲) پاره‌ کرد: پارچه و له‌ت کرد، دادری. ناصیحم: ناموژگاریکه‌رم. عاریض: روو. ته‌صویر:

وینه‌کیشان.

واته: ناموژگاریکه‌ریشم که خه‌ریکی مه‌شقی ته‌ماشاکردنی رووی یار بوو، هه‌ر وینه‌کیشانی دی و

ماچیکی بو نه‌کرا، بویه له من زیاتر بیزار بوو و له تاو عیشتی یار یه‌خه‌ی خو‌ی دادری.

یه‌خه‌ی (ق): سینه‌ی.

(۳) موژگان: برژانگ. په‌رواز: فرین. جه‌ولان: سوورانه‌وه و گه‌ران. باقل: پیم‌وايه.

یه‌ک‌طه‌ره‌ف: له یه‌ک‌لاوه. نه‌خچیر: نیچیر.

واته: بازی چاوی یار، بالی برژانگه‌کانی له فریندان و به‌خوشیه‌وه ده‌سوورینه‌وه. پیم‌وايه له

یه‌ک‌لاوه نیچیری دیوه که منم.

موژگانی (پ): موشکانی. بازی (پ): باری. هه‌له‌یه. خوش (پ): خو. نه‌خچیری (کم، گم):

نیچیری. (له‌ی) له په‌روازیه) له (ن) دا که‌تووه.

(۴) پوخت و په‌ز: کولان و هاتنه‌جوش. بورپش: هیزی برین.

ئىختىرامى ئەھلى دَلْ ئەفزوون دەكا، ئەندوھى عىشق
 قەلبى بىن قىمەت لە بۆتەى مىحنەتا ئىكسىرى دى (۵)
 قىسمەتى تۆ ھەرچى بوو "سالما"، ھەتا ھاتى نەما
 مادەرى دونيا لە سستىيى طاليعت وا دىرى دى (۶)

واتە: دَلْ، كاتىك بەرەو رووت راوہستام و ھىرى برىنم لە شمشىرى برۆكانتدا بىنى، بوو بە
 دوولەتەوہ و شەقى برد و بەرھەمى ئامادەكراوى بىرىشم ھەلرژا. يا: دەشى نىوہەيتى دووہم وا
 بخوتىرئىتەوہ: «(رووبەرۋوى تۆ وا لە نەبرۆ بورپىشىشم شىرى دى)»، واتە: كاتىك ھىرى برىنى منىش
 بەرامبەر بە تۆ شمشىرى برۆكانتى دى.

ظەرفى (عا): ضەرفى. (ر): صەرفى. ھەلەن. (ق): فىكىرى. دوولەت و پوخت (گم): دەولەت و
 پوخت. تۆ وا (ق): نەودا. بورپىشى (گم): بىرىشى.

(۵) ئەفزوون دەكا: زىاد دەكا. ئەندوھ: خەم و خەفەت. قەلب: دَلْ. بۆتە. ئىكسىر: كىميا،
 ماددەبەكە گوايە - بە بۆچوونى پىشيان - مس و قەلايى دەكاتە زىر و زىو.

واتە: خەم و خەفەتى عىشق رىزى دلداران لە لای خەلك زىاد دەكا. دلى بىن بايەخ ھەر لەناو
 بۆتەى مەنبەتدا قال دەبى و ناخوشىيەكانى دەبنە ئىكسىر و دەگۆرپىن بە خۆشى.

دەكا (گم، گم): ئەكا. بۆتەى (ر): لوپتەى. ھەلەيە. مىحنەتا (گم، گم): مىحنەتى.

(۶) قىسمەت: بەش. مادەر: داىك. مادەرى دونيا: رۆژگار و زەمانە. طاليع: بەخت. دىر: درەنگ.

واتە: سالما! بەشى تۆ ھەرچىيەك بوو، بىن رانەگەيشى و بەشت نەما. رۆژگار، لەبەرنەوہى بەخت
 سست بوو و زوو نەھاتە دەست، درەنگ روانىيە مەسەلەكەى تۆ و ھىچت بۆ نەكرا. يا: داىكى
 رۆژگار لەبەر سستى بەختى تۆ درەنگ تۆى دى و درەنگ لەداىك بووى، فرىانەكەوتى بەشى خۆت
 ۋەربىگرى، بۆيە بەشەكەت خورا.

ھەتا ھاتى نەما (ر): بۆ نەما. لەنگە. مادەرى (گم، گم): تا دەرى. ھەلەيە. سستى (غ): سەمتى.

ۋا دىرى (ق، گم، گم): دا دىرى. ھەلەيە.

- ئەمرو بە دلبەرى، شەھى ھەر مەرز و كىشوەرى
سا ھەلسە دەى بنىرە سەرت، تاجى سەرورەى (۱)
چىھەرەت بە ھەيبەتتەكە لەناو شامى توپرەدا
دەربى سەحەر لە بورجى ئوقوق، شەمسى خاوەرى (۲)
غەيرى كولاھەكەت، كە ھوما سايبەجۆيە لەو،
كەس ئى نەدا، موقابىلى تو، لافى ھەمسەرى (۳)

(*) ئەم پارچەشيعرە لە (مان، ن، ھ، ف، غ، ر، كەم، گەم) دا ھەبە.
كىشى عەرور: موزاربعى ھەشتى ئەخرەبى مەكفروفي مەحزوف.
(۱) شەھ: پادشا. مەرز: سنور. كىشور: ولات.
واتە: ئەى دلبەر، تو ئەمرو بە جوانى خۆت شای ھەموو ولات و مەملەكەتتەكى. دەى فەرموو
ھەستە، تاجى شاھانە بنىرە سەر سەرت، تا ھەموومان بە دل و گيان فەرمانبەردارت بىن.
بە دلبەرى، شەھى ھەر مەرز (كەم): بەو دولبەرى شەھەر ھورمز. ھەلەبە. كىشوەرى (ر):
كەوتەرى. ھەلەبە. سا ھەلسە دەى بنىرە سەرت، تاجى سەرورەى (ھ): شامى دەبى بنىتە سەرت
تاجى كىشوەرى.
(۲) چىھەرە: دەم و چا، روخسار. شام: شەو. توپرە: ئەگرىجە. سەحەر: بەرەبەيان. ئوقوق: ناسۆ.
شەمس: خۆر. خاوەر: رۆژھەلات.
واتە: ئەگەر خۆرى روخسارت بەرەبەيان لە ناسۆرە دەرىكەوى، دەم و چاوت لەناو تارىكايى
پىچ و لوولى قۇتدا سام و ھەيبەتتەكى دەبى.
ھەيبەتتەكە (ھ، غ، كەم): ھەيبەتتەكە. (گەم): ھەيبەتتەكە.
(۳) ئەم بەيتە لە (مان، ھ، ن) دا نىبە، لە (ر) دا چوارەمە.
كولاھ: كالاو. ھوما: بەئندەبەكى ئەفسانەبە، گوايە سىبەرى بکەوتە سەر ھەر كەسەك، دەبى
بە پادشا. سايبەجۆ: بەدواى سىبەردا گەراو.
واتە: جگە لە كالاو كەت كە ھوما بە ئاواتەوويە لە سايبەيدا بى بە شت، كەس بەرامبەر بە تو
لافى ھاوسەرى ئى نەدا، چونكە ھىچ نىبە.
غەيرى (ف، غ): غەيرەز. كولاھەكەت (كەم): كولاھت. بەيتەكە لەنگ دەكا!

- ناکا کەسێ بە سههلیی و مفتی شکاری تۆ
 ئاهوویی دیدهمهست و طهبيعهتغهضهنفهري (٤)
 خوشپهنگه خالی هیندوویی فهدرت له عاریضا
 ثابیتقهدهم موقیمه له نارا سهمهندهری (٥)
 نهزديکه بیی به من له تهماشای ئاینه
 ئهزیهسکی دیدهمهست و نیکووپوو و دلّبهری (٦)
 سهرسامی ماجهراایی فهلهک بم، ئهگهه بیی
 سهودایی عیشقی تۆ له سهرمدا به سهرسهری (٧)

(٤) ئهم بهیته له (ف، ب) دا شهشمه.

سههلی: ئاسانی. ئاهوو: ئاسک، مامز. غهضهنفهري: شیر.

واته: کەس بە ئاسانی و بە خۆزایی راوی تۆی پێ ناکرێ، چونکه تۆ ئاسکی چاومهست و شیرتهبیعتی.

سههلی و مفتی (ف): به مفتی و سههلی. (کم): سههلی وهصفی. (غهضهنفهري) له (مان،

ن) دا (غهظهنفهري)یه، که ههلهی نووسینه.

(٥) ئهم بهیته و دوو بهیتی پاشهوی له (ه) دا نین، له (ف، ب) دا ههشتم و له (غ) یشدا شهشمه.

هیندوو: رهش. فهدر: تاقانه. عاریض: روو. پابتقهدهم: پێداکوتاو. موقیم: نیشتهجێ. نار:

ئاگر. سهمهندهر: گیانداریکه دهلتین - گوایه - لهناو ئاگر دا دهزی و ئاگر کاری تی ناکا.

واته: خالی رهشی تاقانته له رووتدا خوشپهنگه، ناجووتی و ههمیشه وهك سهمهندهر لهناو

ئاگری رووتدا جێی خۆی گرتوه.

(٦) ئهم بهیته له (ف، ب) دا دهیهم و له (غ) یشدا ههشتمه.

نمزدیک: نزیک. ئاینه: ئاوینه. ئهزیهسکی: ئای که زۆر. نیکووپوو: روخسار جوان.

واته: نزیکه وهك من عاشق بیی و له کاتی تهماشاکردنی ئاوینه دا بیی به من، چونکه زۆر

چاومهست و روخسار جوان و دلّپێتی.

(٧) ئهم بهیته له (ف، ب) دا تۆیهم و له (غ) یشدا دهیهمه.

ماجهرا: بهسهرهات. سهرسهری: سهپێتی.

واته: ئهگهه ئارهزووی عیشقی تۆ له سهرمدا راگوزهری و سهپێتی پێ، خودایه دوچارى دهرد و

بهلای گهردوون بيم.

دهشكى، به ميثلى حورمه تي من، قيمه تي نه بات
 پوښيده گهر نه كه ي له بي شه هدت له موشته ري (۸)
 يه نجوجي غم له عالمي دل با نه گا به جان
 سه د به سته بي تا به ويصالت سكه نده ري (۹)
 خيلى موژه ت به قه صدي دل م حاضر ن به صه ف
 له شكه ركه شي، هميشه وه كوو طووسي نه وزه ري (۱۰)

(۸) نم به يته له (ف، ر) دا پتجم و له (غ) دا نؤيمه.

نه بات: شيريني. پوښيده: دا پوښراو. له ب: ليو. شه هدت: ههنگوين. موشته ري: كړيار.
 واته: وهك چو ن حورمه تي من شكاوه، قيمه تي نه باتيش ناوا دهشكي، نه گهر ليو ويه ههنگوين
 شيرينت له كړيار نه شاريته وه.

نه بات (كم): له بت. نه كه ي (كم): به كي. هه لئ ي چاپه. (گم): نه بي. شه هدت (ه): له علت.
 (۹) نم به يته له (مان، ه، ن) دا نيه، له (ف، ر) دا يازده يم و له (غ) دا حوتم و له (كم، گم)
 يشدا نؤيم به يته.

يه نجوج: يه كيكه لهو دوو ميلله ته كه نه سكه نده ري ديوار يكي به ربه ستي يو ري گرتن له
 خراپه كاريان هه لچني. جان: گيان. سه دد: به ربه ست. ويصال: به يهك گه يشتن. سكه نده ري:
 نه سكه نده ري مه كدوني.

واته: با يه نجوجي زهره رمنه ندي خيم كه له ناو دلدايه، نه گانه گيانم. تو نه سكه نده ري به و به ربه ست
 له پيدا دا بي، تا به تو بگم.

نه كا (كم): نه گا. سه د به سته بي تا به (ف): سه ددي به سته بي. (ر): سه ددي به سته بي.
 (۱۰) نم به يته له (غ) دا پتجمه.

قه صد: مه به ست. صه ف: ريز. له شكه ركه شي: له شكه ركه شي، له شكه ركه شي. تووسي نه وزه ري: تووسي
 كوري نه وزه ري پالهواني ناسراوي تيراني له سه رده مي كه يقوباد و كه يكاوس و كه يخوره ودا.
 واته: خيلى برژانگت به نيازي كوشتنم ريزيان به ستوه، تو هميشه له شكه ركه شي وهك
 تووسي نه وزه ري.

قه صدي (كم): قه صد. به صه ف (ه): طه يب. له شكه ركه شي (ه): سه رله شكري. (ف):
 له شكه ركه شي. (كم، گم): له شكه ركه شن. طووسي (كم): طوولي. هه لئ يه.

سا شەرحى ۋە ۋەسفى تۆ بە چ ۋە جەھى بىكەم ئەدا؟
ھەرچى خەيالى من ھەيە دەيلىم و بەرتەرى (۱۱)
بۆ ۋە ۋەسفى ۋە ۋەسفى تۆ، سەر قەدەم دەكا
تۆ شاھى حوسن و "سالم" ى دلداده لەشكەرى (۱۲)

(۱۱) ئەم بەيتە لە (ف) دا سېئەمە.

ۋە جە: شېۋە. ئەدا: جى بە جى كەردن. بەرتەر: زياتر.

ۋاتە: سا چۆن من بتوانم ۋە ۋەسفى تۆ جى بە جى بىكەم، تۆ لە ھەرچىيەك كە بە خەيالىمدا دىت،
زياترى.

دەيلىم و (كەم): ئەلئيم و.

(۱۲) ئەم بەيتە لە (ف، غ، ر) دا ھوتتەمە.

طەي: يېنچانەۋە. راھ: رېگە. مەسئەب: مەبەستى داۋا كراۋ. قەدەم: پى. حوسن: جوانى.
دلداده: دل بىن داۋ.

ۋاتە: سەرم بۆ بىرىنى رې مەبەستى تۆ دەكەم بە پى، چۈنكە تۆ شاھى جوانى و "سالم" ى دل بە تۆ
داۋ سەربازىكە.

دە كا (كەم): ئە كا. (ھ): بكا. حوسن و "سالم" ى دلداده (ر): حسين و "سالم" ى دلداده. ھەلئەيە.

(كەم، گەم): حوسنى و "سالم" بىچارە.

عەكسى پووت نەبوايه گەر، بۆچ ئابرووی بەلقیس دەبوو
 كەى بە "جەم" یان دا لە شیوهی لیوی تۆ ئەنگوشتەری (٤)
 مەى لەسەر مەى بۆ دەدەى ساقى مەسینە، كافیه
 مەست و بى هۆشم لەبەر ئیمایى دیدە عەبەهرى! (٥)
 «واى بر حالم» لەبەر خوونپىزى موزگانى یار
 یەك بە یەك دلدۆزە وەك پەیکانى طووسى نەوزەرى! (٦)
 شیعەرى مەن وەك شاهیدیکە، حوسنى مادەرزادى بى
 عاریضى، یەكسەر لە مەكرى ماشیطە و زیوهر بەرى (٧)

جومله (پ): جورمى. هەلەیه. خالتى (پ): خاكى. هەلەیه.

(٤) ئەم بەیتە هەر لە (پ) دا هەیه.

بەلقیس: شازنى سەبەنى ھاوسەرى سولەیمانى كورى داود. جەم: جەمشیدی پادشای كۆنى
 ئیرانى. ئەنگوشتەرى: ئەنگوستیلە.

واتە: ئەگەر تۆ پرووی خۆت دەرنەخستایە، بۆچى ئابرووی بەلقیسى شازنى سەبە دەجوو. كەى
 ئەنگوستیلەیان لە شیوهی لیوی تۆ دا دەدا بە جەمشید. جەمشید و سولەیمان بە حوكمى نەوهى كە
 تەخت و نگین و ملكەچى دێر و پەرى و پەلهوهر و و با دراووتە پالیان، بەسەرھاتیان تێكەلتى یەكترى
 بوو. (دەبوو) وا راست بوو (دەجوو) بووايه.

(٥) مەى: شەراب. ساقى: مەگپىر. مەسینە: لولینەى لە مس. كافیه: بەسە. ئیما: ئیشارەت.

دیدە: چاو. عەبەهر: نیرگز.

واتە: مەگپىر، بۆچى بەردەوام شەرام بۆ تێ دەكەى و دەمدەیتى؟ ئیز بەسە، چونكە مەن سەربارى
 نەوه، بە ئیشارەتى یارى چاونیرگز سەرخۆش و بى هۆش كەوتووم.

بۆ دەدەى (پ): چۆن ئەدەى. مەسینە (ن): سینە. هەلەى نووسینە. (پ): مەینە.

(٦) واى بر حالم: واى بە حالم. خوونپىزى: خوونپىزى. موزگان: برژانگ. دلدووز: دل كۆنكەر،

دلسم. پەیکان: سەرە تیر. طووسى نەوزەر: تووسى كورى نەوزەرى پالەوانى ناسراوى ئیرانى.

واتە: ناى بە دەست خوونپىزى تیرى برژانگى یارەوه مالتویران خۆم! سەرەتیرە كانى برژانگى وەك

هەى تووسى نەوزەر یەك بە یەك دل دەسم و كونی دەكەن.

خوونپىزى (پ): خوونپىزى. واى بر حالم (پ): واى بە حالمى مەن. دلدووزە (پ): خوونپىزە.

(٧) شاهید: دلەبر، حوسن: جوانى. مادەرزاد: زگماك. عاریض: روومەت. ماشیطە: شانە. زیوهر:

دهستزهني نه شعاری "خاقانی" ی و غه یرم قهه نییه
 قاله نیم، بدزم له هر سه طری که لامی "نه نوه ری" (۸)
 شیعی که س نانیمه ناو سه فحه ی به یاضم تا بجم
 میثلی خه لقی نیمه - نه صلن - حیلوه و نه فسوونگه ری (۹)
 دل به ری "سالم" نه گه ر بیث و بچیته مه یکه ده
 سه ری سه سر به یعت ده کن پیی، بقیه رستی نازه ری! (۱۰)

نارایش و رازانده وه. به ری: بی به ری، به دور.

واته: شیعی من له دل به ری که ده چی جوانیه که ی خوا کرد و زگماک بی، رو مه تی هیچ
 پیوستیه کی به جوانکاری و تیوتیه دانی وه که به کاره یانی شانه و رازانده وه نه بی.
 (۸) نم به یته هر له (پ) دا هیه.

ده ستره ن: له خوشیدا ده ست ببردن. خاقانی و نه نوه ری: دوو شاعری گه وره ی ئیران. سه طر:
 دیر. که لام: شیعی، قسه.

واته: هر گیز حز ناکم ده ست وه ری ده مه شیعی خاقانی و شاعیرانی تر. له "قاله" ناچم - که
 نه زانرا کییه - تا له هر دیریکدا قسه ی نه نوه ری بدزم و خوم بکم به خواهنی.

(۹) سه فحه: روو پیر. به یاض: ده فته ری سی. تا بجم: تا له ژیاندا جم و مابه وه. نه صلن: له
 بنه رته دا. حیلوه: فیث. نه فسوونگه ری: جادوو گه ری، سحر بازی.

واته: من تا له ژیاندا جم، هیته شیعی خوم لا بهرز و په سنده، هی کس ناخمه ناو لاپه ری
 سی ده فته رم، چونکه هر له بنچینه وه فرو فیث و جادوو گه ری نیمه و یه کروو و بی غه لوغه شم.

(۱۰) مه یکه ده: مه یخانه. سه ری سه سر: وه که یه که. به یعت ده کن: باوه ری پی ده هینن. نازه ری:
 پی ره وانی نازه ری باو کی ئیراهیم خه لیل.

واته: نه گه ر یاره که ی سالم سر به مه یخانه دا بکا، نه وه نده جوان و سه رنجرا کی شه، نه وانیه وا
 به کانی نازه ری باو کی ئیراهیم خه لیل ده به رستن، وه که یه که باوه ری پی ده هینن و ده چنه سر دینی.
 مه یکه ده (پ): بوتکه ده.

(زفاف درویش اغا)

مورغی دل بۆ سهیری شایی، وا له سینهمدا فیری
بۆ صهدای تهپلی عهرووسی وا دهوالم هه لپری (۱)
ئاغه مهیلی هه مسهری بوو، زۆری ههول دا، عاقیبهت
چاره نووس ئهنگوشتنوما بوو، په ردهیی شهرمی دپری (۲)
بیوهیی قورب و جیواری بوو له نهزدیک خانوهکی
ظاهره ن ئاغا به وه صفی بهرقی پووین دایپری (۳)

(*) ئهم پارچه شیعره له (مان، ن، عا، ف، غ، کم، گم) دا ههیه. سه رئاوه کهی له (مان، ن) دا زهماوهندی دهرویش ئاغا یه. له (عا) یشدا نووسراوه: (در زفاف درویش آغا انشا شده)، واته بۆ بووک گواستهوهی دهرویش ئاغا وتراوه.

کیشی عهرووز: په مهلی ههشتی مهزوروف.

(۱) مورغ: بالنده. عهرووسی: بووکیشی. دهوالم: تیلمه چه رمی تهپل لیدان و دههول کوتان. واته: وا بالندهی دلم له سنگم هاته دهر بۆ ته ماشای شایی و ئاههنگ. وا منیش تیلمه چه رمی تهپل لیدانم بهرز کردهوه تا دهنگدانهوهی تهپلی بووکیشی بیستم. شایی (عا، ن): شادی. له سینهمدا (غ): له سینهم. لهنگه.
(۲) ئاغه: ئاغا. مهیل. ئاره زوو. هه مسهر: هاوسهر، ژن. عاقیبهت: سه ره نجام. ئهنگوشتنوما: پهنجه بۆراکیشراو.

واته: ئاغا چهزی له ژنه تان بوو، زۆر ههولتی دا و سه ره نجام چاره نووس پهنجهی بۆراکیشا و شهرمی نه ما.

ئاغه (کم، گم): ئاغا. هه مسهری (کم، گم): ها مسهری. زۆری ههول دا (کم، گم): زوو ههوی دا. نیوهی په کم لهنگه.

(۳) قورب: نزیک. جیوار: دراوسیه تی. نهزدیک: نزیک. ظاهره ن: به روالته. بهرق: برووسکه. پووین: پۆلایین.

واته: بیوه ژنی دراوسی و نزیک خانوه کهی بوو، ئاغا خسته لاره و وهک برووسکهی پۆلایین دایپری.

نامزەد طالیب بە پوول بوو، ئاغا هیچی شکنەبرد
 زەردگۆش ئاسا فەریبی دا، بەبئ هیچ گوئی بێ (٤)
 ھەر وەکوو تەلقینی کوردی، ئاغا کورتیی کردە کار
 بئ مەلا و قاضی، لەوئ دەردەم بۆ خۆی مارە ی بێ (٥)
 نییەتی وا بوو بینای عەیش و نیشاٹ نامادە کا
 پیرەژن، مردووی مرئ، ھات گنجەلی بۆ خۆی کەری (٦)
 مەجمەعی جەمعاوہری بوون بۆ شەوئاھەنگی زەفاف
 توونشین و توورفرۆش و تەپلە چوارگوئی و گەرگەری (٧)

قورب و (کم): قرتوت. (گم): فەرتوت. ظاہیرەن ئاغا بە وەصفی بەرقی رۆوبین (ف):
 ظاہیرەن ئاغا بە وەصفی بوق روین. (کم، گم): ظاہیر ئاغا بۆ صفی بوق رووی بینی. ھەلەبە.
 ھەموو نوسخەکان (بووق)یان نووسوہ، کە مانای کەرەنا، شەپووری راوچی کە نیچیری لہ
 جیہ کەوہ یں راودەنئ بۆ جیہ کی تر، چادری گەرە ی ھەن و بۆ ئیرە ناگرنجین. زیاتر دەبی
 (بەرق) بووی، بە تاییەتی کە (رۆوبین)یشی بەدوادا ھاتوہ.

(٤) نامزەد: ناویرا، مەبەست بیژنە کەبە. طالیب: داواکار. پوول: پارە. زەردگۆش ئاسا: وەك
 خراپەکار و دووروو. فەریبی دا: فریوی دا.

واتە: ئەو مائە کە ناویان بۆ ھەلەدابوو، پارەیان دەویست، ئاغایش نەیبوو. ئیتر ئاغا بە دوورپوویی
 فریوی دان و لہ خشتە ی بردن.

نامزەد (ف، کم): نافرەتی. پوول بوو (ن): پوول و. زەردگۆش ئاسا (ف، کم): رێوی ئاسا.
 (٥) کورتیی کردە کار: بە کورتی بریہوہ. دەردەم: دەست بەجئ.

واتە: ئاغا قسە ی لہ کورتی بریہوہ و بەبئ مەلا و قازی مارە ی ژنە کە ی لہ خۆی بێ.
 ئاغا کورتیی (ع): ئاغا کرنی. ھەلەبە. (ن): کورتیی. لەنگە. (کم): ئاغا کورت و. کردە کار (غ):

کرد لہ کار. لەوئ دەردەم (کم): لەوئدا زوو. (بۆ) لەبەر کیش راگرتن، دەبی بە (بو) بخوئرتیہوہ.
 (٦) بینا: مال، جیئ تیدا ژیان. عەیش: گوزەران. نیشاٹ: چالاکی.

واتە: ئاغا دەویست ژیا ئیکی خوئ بۆ خۆی ساز بکا، کەچی پیرژن گەری یں کرد.
 (٧) مەجمەع: کۆر. جەمعاوہری: کۆبوونەوہ. زەفاف: چوونە پەردە ی زاویەتی. توونشین:

توونجی. گەرگەری: ناوارە و دەربەدەر، ناوی خیلکی کوردیشە.

لهقلهق و نیری چراچی بوون و دوّمه چهپلهژهن
 بهستهگۆ بوو "بانیهی"، "رهوحه" مهقاماتی چپی (۸)
 ههر که دهرکهوت مهشعلی بووک، ئاغه هاته هاتوچۆ!
 وهک نههنگ ئهوزاری گرته مست و تهختی ههئپری (۹)
 بیوه بووک بوو هاته بهر بان، ئاغه تیلای گرته مست
 باتهقای قامیش لهسهردا دای به سهریا و لینی خوپی (۱۰)

واته: توونچی و توورفرۆش و تهپلهلهسهری ئاواره، کۆری کۆبوونهوی بوون بۆ
 زه ماوهندی شهوانی زاویهتی.

بوون (ف): بوو. شهوانهنگی زه فاف (گم): شهوانهنگ و زه فاف.

(۸) لهقلهق: حاجی لهقلهق. نیری: حهیوانه کۆی، شاخدارى نیر. چراچی: نهوانی وا چرا له
 پیش بووکدا ههلهگرن. چهپلهژهن: چهپلهلیده. بهستهگۆ: بهستهپێژ. "بالهنی یا بالهنی" ی نوسخه
 (مان)، له (ن) دا "بانیهی" یه. ئهم ناوه له پارچهشعیری (رزم عزیز بگ بابان.. بهیتی ۴۵) ی پیتی (ن) یشدا
 بهم شیویه هیه. "رهوحه" یا "رۆحه": ساغ نهبووهوه، دهیی ناسناوی مهقامپێژک یی.

واته: حاجی لهقلهق و حهیوانه کۆی چرابهدهست بوون و دۆمیش چهپلهلیده بوو، "بانیهی" ی
 بهستهپێژ بهسته و "رهوحه" ی مهقامپێژ مهقامیان دهوت.

لهقلهق و نیری (کم، گم): لهق دهنیرئ. ههلهیه. چهپلهژهن (عا، غ، کم): چهپلهچی. (ف):
 چیلهچی. چیله به مانای وردهدار و پووش بۆ ناگر کردنهوه. بهستهگۆ "بالهنی" بوو، "رهوحه" (عا، غ):
 بهستهگۆ بوو بالهنی، رهوحه. (ف): بهستهگۆ بالانی بوو، رهوحه. (کم): بهستهک و بالانی بو رهوحه و.
 (گم): بهستک و بالایی بۆ رهوحه و.

(۹) ئهم بهیته له (ف، کم، گم) دا نییه.

مهشعل: مهشعل. ئهوزار: ئامراز، کینایهیه له دهعباکهی. مست: پر بهپری لهپی دهست.

واته: ههر که مهشعلتی بووکێ دهرکهوت، ئاغا کهوته خۆ و جوولاً، کهمیک ههئپهپی و
 دهعباکهی له مست نا.

(۱۰) باتهقا: بارتهقا، بهقهدهر، بهرانهر.

له کوردهواریدا نهریت بووه که بووک هینراوته مالتی زاوا، زاوا له بهردهرگادا نهرم چلاکتیکی
 به سهردا کیشاوه. ئاغایش پێهوی ئهو نهریتهی کردووه.

بیوه بووک بوو (ف): بیوهی بووک. بهر بان (کم، گم): بهری بان. ئاغه (ف، کم، گم): ئاغا. مست

سوورنشینان چادری سووریان بهسەر بووکا کیشا
 پیرهژن، پیری نیهانی، کهوته رهوتی کوپکوپری (۱۱)
 بووکئ چوو دانیششت و ناغه زوو له سهریان هاته خوار
 لنگی بووکی وهك چهلیپا، لام ئهلف لا، ههئپری!! (۱۲)
 سووری ناغه سهیری خۆشه، سووری خۆشی سهپرخره
 سوور له سوورا سهپرهبقیی کرد، تیکی طوممانی دپری!! (۱۳)
 ناغه سهیری کرد لهویدا، داخوا بووکئ چی دهکا؟
 بهریوکی بهدبهخت سهدهای دا: ئاشهوان! ئاشت گهپری! (۱۴)

(کم، گم): مشت. لهسهردا دای به سهریا و (کم، گم): لهسهردانی بهسهریا. ناتهووه.
 (۱۱) نهم بهیته له (مان، عا، ن، غ) دا نییه.
 سوورنشینان: خهلتکانی نامادهی شایی و ئاههنگ. پیری نیهانی: پیری نهئپری. کوپکوپری: شیوه
 کوپکوپری، وهك قهتی.
 واته: شایکههرا تارای سووریان بهسهر بووکیدا دا، پیریژنیش وهك قهتی کهوته جووته.
 (۱۲) نهم بهیته له (غ) دا چواردهیهمه.
 چهلیپا: خاچ.
 واته: ناغا هاته خوارئ و لنگی بووکئی ههئپری و ئی تیششت.
 بووکئ (کم، گم): بووک. ناغه (ف، کم، گم): ناغا. زوو (ن): رو. ههلهی نووسینه. چهلیپا
 (کم): چهلیپای.
 (۱۳) نهم بهیته له (غ) دا بازدهیهمه.
 (سووری یهکهه: شایی و ئاههنگ. (سووری دووهم: دهعباکهی ناغا. (سووری سییهه: ههمان
 دهعبا. (سووری چوارهم: دهعبای بووکئ. تیک: تهقهل، دروومان. طوممان: تهمان، ژێردهریی.
 واته: شاییهکهی ناغا خۆشه، دهعباکهی سهپرخره و ههستا، تهقهلتی دروومانی دهپیتی دراند.
 ناغه (کم، گم): ناغا. خۆشی (ن، کم): خۆشی. له سوورا (کم): له سووردا. طوممانی دپری (ن، غ):
 تهمومانی دپری. (کم): تی کوت و نانی پری. (گم): تتی کوتا نانی پری. ههئهن.
 (۱۴) نهم بهیته له (مان، عا، غ) دا نییه.
 سهدهای دا: بانگی کرد، هاواری ئی کرد.
 واته: ناغا گوئی ئی بوو بهربووک پتی دهلتی ئاشت گهراوه.

دەستەكى ھاتە تەحەپپوك، گىنگلى خوارد وەك ھەفى
 رىڭگەيى دەربەندى بەست و كەف لە زارى دەرىپەرى!! (۱۵)
 ھاتە جونبوش سەرىپەتى، ھەروەك چنارى (ماسىدەر)
 دەستىكى ھىنا بە مليا، كەوتە فىكرى كوپكوپرى (۱۶)
 چۆكى دادا وەك ھوزەبر و لەندەھوورىي زۆرى كرد
 مالى وىرانم، وەكوو جارى نەشوراو دايدپرى! (۱۷)
 ئاغا موضىپەر و موجدەپرەد بوو كە پياويش سەلت و قولت
 شەرتى يەكەھدى لە بەينى ھەردولايان ھەنگرى (۱۸)

داخوا (ف، كم): داخو. دەكا (كم): ئەكا.

(۱۵) ئەم بەيتە لە (غ)دا دەيمە، لە (ف)يشدا نىيە.

دەستەك: كىنايە لە دەعباى ئاغا. تەحەپپوك: جوولتە. گىنگلى خوارد: پىچى خوارد. ھەفى: مارى

درىژ. دەربەند: دەعباى بووكى.

واتە: دەعباى ئاغا ھاتە جوولتە و پىچى خوارد، پى ناو دەعباى بووكى گرت.

دەستەكى (كم): دەستىكى. گىنگلى (كم): گىنگەلى. بەست (كم، گم): گرت. خەفى (كم،

گم): ھەبى. ھەلەيە. دەرىپەرى (عا): دەرىپى. ھەلەيە.

(۱۶) ئەم بەيتە لە (غ)دا يازدەيمە، لە (ف)يشدا نىيە.

جونبوش: ھوجوول. سەرىپەتى: سەررووت. ماسىدەر: ناوى دىيەكى بەرى (گەرمك)ى

ناوچەى پىنجوتىنە، (مەريوان)ىش دىيەكى بەو ناوہوہ ھەيە. كوپكوپرى: لافلیدان.

واتە: دەعباى ئاغا وەك چنارى ماسىدەر بەرز بوو، دەستىكى پىدا ھىنا و كەوتە سەر بىرى لافلیدان.

ماسىدەر (كم، گم): ماسىەر. فىكرى (كم، گم): رەوتى.

(۱۷) ھوزەبر: شىرى درندە. لەندەھوور: كەتەى زەبەلاح. جاو: شالى لە داوہ لۆكە.

واتە: ئاغا وەك شىر ھاتە سەر چۆك و زۆرى زۆردارى كرد، دەعباى بووكى دادپى.

وہك ھوزەبر و لەندەھوورىي (كم): ئاغا ھەروەك لەندەھوور و. مالى وىرانم (ف): مالى وىرانى.

جاوى (گم): چاوى.

(۱۸) ئەم بەيتە لە (مان، عا، ن، ف، غ)دا نىيە.

موضىپەر: ناچار. موجدەپرەد: رووت و قووت. شەرت: مەرج. يەكەھەد: يەكپەيمانى، ھاوپەيمانى.

ھەنگرى: ئەما.

نیم نهیبی دا به مه‌طره‌ق، نیم ده‌قیقه‌ی پی نه‌چوو
 نیم په‌مه‌ق بوو بووکه‌که، دیوئه‌رده‌لان جهرگی بری! (۱۹)
 بووکی بیخود، ناغه مه‌ست، به‌ربووک به نه‌نگوشت هاته خوی
 ده‌سته‌خوشکی دا به گان، گو به‌ندی گیرا و ده‌رپه‌ری!! (۲۰)

واته: ناغا ناچار و پروت بووه‌وه و بووکیش به سه‌لتی مایه‌وه. ئیر مه‌رجی هاوپه‌یمانی
 له‌نیواناندا نه‌ما.

که پیاویش (کم): که‌بیانویش. (ناغا) برگیه‌کی کورته، به (ناغه) ده‌خوئیرته‌وه.
 (۱۹) ئەم به‌یته له (غ) دا دوازه‌یه‌مه.

نیم: نیو. نهیب: نه‌عه‌ته و هاوار، هه‌ر شه یا جوولاندن بو کارئ، ترس و بیم. مه‌طره‌ق:
 چه‌کوش، ده‌عبای نیرینه‌ی پیاو. په‌مه‌ق: هه‌ناسه، گیان. دیوئه‌رده‌لان: کینایه‌به له به‌هیزی و
 گه‌وره‌یی ده‌عبای پیاو.

واته: ناغا نیوه هاوار و هه‌ر شه و ترسیکی نایه به‌ر ده‌عباکه‌ی خوی، هه‌ر نیو ده‌قیقه‌یکه‌ی پی چوو.
 نیوه‌گیان بوو و ده‌عباکه‌ی جهرگی بووکی بری.

بووکه‌که، دیوئه‌رده‌لان (ف): ده‌سته‌کی دیوار په‌ره‌ی. (کم): ده‌سته‌کی دیوار بری.
 (۲۰) بیخود: بیه‌وش. نه‌نگوشت: په‌نجه. گو به‌ند: کیشه و ناژاوه. به‌زم و شادی.

واته: بووکی بیه‌وش و ناغا مه‌ست بوو، به‌ربووکیش که نه‌و حاله‌ی دی، به‌ربووه‌ خوی و هه‌لات.
 بووکی (ن، گم): بووک. ناغه (کم): ناغا. نه‌نگوشت (کم، گم): نه‌نگوست.

بهس موشکیله زاهیدا بگهیه عیشقی حه قیقی
بۆ شوغلی طهریقهت، ههیه صهد سپری ره قیقی (۱)
تا شیوهیی مهرجان نه گری لوتلوی نه شکت
بهو موزده جهفا که ی ده گری، لیوی عه قیقی!؟ (۲)
بو عوذری گونا هانی گوزه شتهم له خه جالهت
کوا نوطقی زوبانم، که بکه م ذیکری ته ریقی (۳)

(*) نهم پارچه شیمره له (مان، ن، ف، غ، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی نه خه بهی مه کفوفی مه جزوف.

(۱) بهس: زۆر. موشکیله: کیشهیه، گرو گرفته. زاهید: ته رکی دنیا کردوو. عیشقی حه قیقی:

خۆشهویستی راسته قینه که خۆشویستی خودایه. شوغل: کاروبار. سپر: نهیسی و راز. ره قیقی:
ناسکی و وردی.

واته: نهی ته رکی دنیا کردوو، زۆر کیشهیه تۆ بگهیه پلهی خۆشهویستی راسته قینه که
خۆشویستی خودایه، چونکه نهوه له رپی ته ریه تهوه دهی که کاروباره کانی سهد راز و نهیسی
ورد وردیان تیدایه، یا سهد رازی به ندایه تی و خزمهتکردن ههیه که تۆ نه تکردوو و نایشانکه ی.

بهس (کم، گم): زۆر. پیتی (ری) (ره قیقی) له (مان، ن) دا کهوتوه، بهلام (ده قیقی) گونجاوتره.

(۲) مهرجان: گهوهه ریکی رهنگ سووره. لوتلوه: مرواری. نه شک: فرمیسک. موزد: کری.

جهفا: مهینهت و نازار. عه قیقی: وهک عه قیق، مه بهست سووره.

واته: تا مرواری سپی فرمیسکت سوور نهی و نهیته خوین و شیوهی مهرجان نه گری، تۆ ده ره هق
بهو مهینهت و نازاره ی وا ده یانچیزی، ناگهیه لیوی سووری دلهر، یا لیوی دلهر ناگهزی، چونکه کری
سووربونی فرمیسکی تۆ کهمه و بایی نهو مهینهته نیه که ده بی بیچیژی تا بگه ی به لیوی سوور.

نه گری (کم): نه گری. (گم): ده گری. بهو موزده جهفا که ی ده کری (ف): بهو موزده جهفا

که ی ده گهزی. (کم، گم): بۆ موزدی جهفا که ی ده گری.

(۳) عوذر: بههانه. گوزه شته: راپوردوو. خه جالهت: شهرمه زاری. نوطق: قسه. ذیکر: باس.

ته ریقی: ته ریق بوونهوه، شهرم گرتن.

واته: من له شهرمه زاری بههانه هیتانهوه بۆ گونا ه و تاوانه کانی راپوردوو، کوا زمانم ههیه باسی

ته ریقی و شهرم گرتنی خۆم بکه م؛ یا: ناتوانم زی کری وهک هی نه هلی ته ریهت بکه م تا بزاتم ته ریهت

وا هاته ته لاطوم له دلا به حری مه حه بیهته
 دهرناچی له یادم به چ دم، بیمی غه ریقی (۴)
 بهینی من و بیگانه ته فاوت که له میهرا
 گهر راسته: له گهل من، صه نه ما! یار و په فیقی (۵)
 بهم نه وعه یه، گهر وهختی نه له م، فیکری غه ریبته
 "سالم!" نه مه هه ذیانه، نه وه ک شیعری سه لیقی! (۶)

به راستی چیه و چونه.

یو عوذری گونا هانی (کم، گم): یو گونا هانی. له نگه. (عوذری) که وتوره. کوا نوظقی زوبانم
 (ف، کم، گم): کوا قووه تی نوظقم.
 (۴) ته لاطوم: شه پولدان. به حر: دهریا. مه حه بیهته: خو شه ویستی. دم: کات. بیم: ترس.
 غه ریقی: خنکاری.

واته: وا دهریای خو شه ویستی دل هاته شه پولدان. هیچ کاتیک ترسی خنکام له یاد ناچی.
 (ته لاطوم) له (مان، ن) دا هه له یه و (ته لاطوم) راسته. به چ (کم): به حی. هه له یه.
 (۵) ته فاوت: جیاوازی. میهر: خو شه ویستی. صه نه ما: به کم. په فیق: هاورئی.
 واته: نهی به کم، له خو شه ویستیدا جیاوازی له نیوان من و بیگانه دا بکه، نه گهر راسته یار و
 هاورئی منی.

له میهرا (غ): له میهر. له نگه.

(۶) نه له م: نازار. فیکر: بیر. غه ریب: نامۆ، دوور له یار. هه ذیان: (هه ذیان) ی عه ره بیسه، وړینه.
 سه لیقی: سروشتی، ناسایی.

واته: سالم نه گهر بیر و یو چوونی سهیر و نامۆی تو له کاتی نازار چه شتندا بهم جوړه یی، نه مه وړینه یه،
 نه ک شیعریکی عاده تی و باوی به سه لیکه وه نووسراو.

بهم نه وعه یه، گهر (ف): بهم نه وعه، نه گهر. گهر وهختی نه له م، فیکری غه ریبته (ن): گهر وهختی
 نه له م، فیکری په قیبت. (کم، گم): بهم نه وعه که وهختی نه مه له فیکری په قیبت. له (مان، ن) دا نووسراو
 (هه ذیانه) که راستییه که ی (هه ذیانه) یه.

نەيدەبەست زاربع، ئەزەل، توخمى مەحبەت، كاشكى
توخمى عىشقى كەم دەكرد، دىھقانى قودرەت، كاشكى! (۱)
گەر قەلەم بەد ئى درا بۇ بەختى من، پۇژى ئەزەل
ھەر نەبوومايە لە مادەر بۇ موصىبەت، كاشكى! (۲)
تا لە يەك دوورى دەكەن پۇج و جەسەد، وەختى مەمات
بۇ ميانى يار و من نەبوايە فىرقت، كاشكى (۳)
بۇ دەوايى دەردى صەعبى من، حەكىم ئەمرى دەكرد
بۆسەيى لەعلى لەبت تەنخواھى شەربەت، كاشكى! (۴)

(*) ئەم پارچەشيعرە ھەر لە (مان، ن) دا ھەيە.

كيشى عەرووز: رەمەلى ھەشتى مەحزوف.

(۱) نەيدەبەست: نەيدەمەياند. زاربع: وەرژىر، جووتيار. ئەزەل: سەرەتا، لەپىشەوہ. توخم: تۆو.
مەحبەت: خۆشەويستى. كاشكى: خۆزگە، ھەموو (كاشكى) يەكان لە پرووى ماناۋە شوئيان لە
سەرەتاي بەيتە كاندايە. دىھقان: فەلاح. قودرەت: توانايى.

واتە: خۆزگە وەرژىر و جووتيار لە سەرەتاي دروست بوونى دناۋە تۆۋىكى كەمى خۆشەويستيان
بچاندايە، تا عاشقان وا گىرقتار و سەرگەردان نەبوونايە.

(۲) قەلەم: نەمام، دارۆكەي يىرپىشە بۇ رواندن. بەد: خراب. مادەر: دايك. موصىبەت: بەلأ.
واتە: وەك لە ئەوۋەل پۇژوۋە قەلەمى بەختى من بە خرابى لى درا، خۆزگە بۇ ئەم مەينەت و
بەلأ يە لەدايك نەبوومايە.

(۳) جەسەد: جەستە. مەمات: مردن. ميان: ناوقەد، نيوان. فىرقت: لىك جيايى.
واتە: خۆزگە تا ئەو دەمەي مردن كە گيان لە جەستەم دەردەھىتن، دەستى من لە ناوقەدى يار دور
نەكەوتايەتەوہ، يان دوورى و لىك جيايى لە نيوان من و ئەودا پرووى نەدايە.

(۴) دەوا: دەرمان. صەعب: قورس، سەخت. حەكىم: پزىشك. بۆسە: ماچ. لەعل: بەردىكى
گرانبەھايە. لەب: لىۋ. تەنخواھ: لەباتى. شەربەت: خۆشاۋ.
واتە: خۆزگە پزىشك فەرمانى دەدا، لەباتى خۆشاۋ، ماچى لەعلى لىۋت بىتە دەرمانى دەردى
سەختى من.

طوولی مه جنوونی بیابان، طبعی وه حشیی داوه پیم
 ریم دهکته کوئی له یلا به عدی غوربهت، کاشکی! (۵)
 یاری ظالم خه صلته شپوهی جه فایه ماه و سال
 ههفتهیی دهیگرته دل پرسمی مه حبهت، کاشکی! (۶)
 کوئی تو ره وضه ی بهرینه، صهعه بو "سالم" گوزهر
 دهرنده کرا تا حشر نادم له جهننهت، کاشکی! (۷)

(۵) طول: درژیایی. مه جنوونی: شیتی، حال وه هی مه جنوون. طبع: ته بعهت، مۆرك و شهقل، وه حشی: کیوی. کۆ: بهردەرگا، ئاستانه. له یلا: یاری مه جنوون. به عد: پاش. غوربهت: غه ربایهتی، نامۆی.

واته: نه ونده به شیتی یا وهک مه جنوون له بیابان و سارادا ماومه ته وه، نهو درژیایی مانه وهیه ته بعهت کیوی و نامۆی له لا پهیدا کردووم. خۆزگه پاش ئهم غه ربایهتییه ریم دهرده وه بهردەرگای مالتی له یلا و پتی ده گه یشته وه.

(۶) ظالم خه صلته: به خه سلته زۆردار. جهفا: ستم. ماه: مانگ. پرسم: ریورپه سم. واته: خۆزگه ئهم یاره به خه سلته ستمکاره که به درژیایی مانگ و سال ههر ستم و ناهه قیم لی دهکا، ته نیا ههفتهیهک پیرهوی ریورپه سم و نه ریتی خۆشه ویستی ده کرد. مه حبهت (ن): مرووهت.

(۷) ره وضه: باخچه. بهرین: بهربلاو. ره وضه ی بهرین: بههشت. گوزهر: تیپه رین. حشر: رۆژی قیامت. نادم: بابه نادم. جهننهت: بههشت.

واته: بهردەرگای مالتی تو وهک بههشت وایه، که هه موو که سیک پتی تی نانی و شوینی گونا هباران نییه، بۆیه زه جهته "سالم" بتوانی پیدایه تی بهرین. خۆزگه نادم تا رۆژی قیامت له بههشت دهرنده کرا و ده مایه وه، تا ئیمه یه ههر له بههشت بمانایه ته وه.

به یادی پووی دلآرامی؛ صهفایه، نه‌شنه‌یه، رامی
«بیا ساقی! بده جامی کزان یابم سرانجامی» (۱)
له‌طورپه‌ی زولفی شه‌پره‌نگا مه‌پوشه‌پووی خورشیدت
«که در عشقت پس از عمری برون آورده‌ام شامی» (۲)
ده‌کا شیرین له‌خه‌شما ته‌لخ‌گویی لیوی شیرینت
«دعا گر نیست، خوش‌وقتم ز گفتارت بدشنامی» (۳)

(*) نهم پارچه‌شعیره له (مان، ن، ج، ر، کم، گم) دا‌ه‌یه. له (مان، ن) دا‌خراوه‌ته‌خانه‌ی (ملمعات). فارسیه‌ک‌هی، لای "حافظ" و "سه‌عدی" و "جامی" و چند شاعری‌تر نه‌بوو، ده‌بی‌هی "سالم" خوی بی، به‌تاییه‌تی که ناسناوی خوی‌شی له‌دواین‌به‌یتدا‌داناوه.
کیشی‌عه‌رووز: هه‌زه‌جی‌هه‌شتی‌ته‌واو.

(۱) واته: به‌یادی‌روخساری‌دل‌بهریکی‌دل‌نارام‌کهره‌وه، ده‌سته‌موییه‌ک‌هی‌خو‌شی‌و‌نه‌شنه‌یه. ساقی‌وره‌جامیک‌مه‌یم‌بده‌ری، تا‌سه‌ره‌نجامیکی‌خیرم‌لیه‌وه‌ده‌ست‌بکه‌وی.

صه‌فایه، نه‌شنه‌یه، رامی (کم): صفا‌نشته‌ی‌رامی. (گم): صه‌فا.. نه‌شنه‌ی‌دامی.

(۲) طورپه: نه‌گریجه. شه‌پره‌نگ: شه‌وره‌نگ، له‌ره‌نگی‌شه‌و‌چوو. خورشید: خور.

واته: روخساری‌شیوه‌خورت‌له‌ناو‌پنج‌ولسوولی‌نه‌گریجه‌ی‌وه‌ک‌شه‌و‌تاریکتدا‌دامه‌پوشه، با‌نه‌گریجه‌یشت‌دیار‌بی‌و‌روخساریشت‌رووناکی‌بدا‌ته‌وه. منیش‌پاش‌عومریکی‌دریژ‌و‌ره‌نج‌کیشان‌له‌عیشقتدا، ئیواره‌یه‌کم‌رژ‌کردووه‌ته‌وه، یا‌ئیواره‌یه‌کی‌روو‌له‌تاریکیم‌رووناک‌کردووه‌ته‌وه‌و‌شاره‌زایم‌هه‌یه. به‌و‌کاره‌ی‌تو‌دنیا‌م‌لی‌تیک‌ناچن.

شه‌پره‌نگا (ج): خورشید. له‌نگه. برون (ن، کم): بروز. پس (ر): بس. عمر (گم): چندی.

(۳) خه‌شم: رق‌و‌توره‌یی. ته‌لخ‌گویی: قسه‌ی‌تال‌کردن.

واته: لیوه‌شیرینه‌ک‌ت، له‌کاتی‌توره‌یتدا، چ‌قسه‌یه‌کی‌تال‌و‌تفت‌به‌ده‌متدا‌دی، شیرینی‌ده‌کا. ماده‌م‌وایه، نه‌گهر‌تو‌دوعای‌خیزت‌بی‌نیه‌بو‌من، رازیم‌کاتیکی‌خو‌ش‌به‌جینیوی‌ناو‌گوفتارته‌وه‌به‌سه‌ره‌رم. یانن‌تو‌قسه‌بکه، ئیتر‌هه‌ر‌چی‌ه‌ک‌ده‌لتی‌باشه.

لیوی (ج، ر، کم، گم): له‌علی.

بلا ناهم دهمن بی غم له دلدا بیته دهه ساتن
 «که بی هجر جگرسوزت به سربردیم ایامی» (۴)
 له پاداشی حوقوقی رهنج و خیدمهتهایی دیرینم
 «چه خواهد شد ز رحمت بر زبان آرد ز من نامی» (۵)
 له سه‌رگوشیی مودامی گوشه‌واره‌ت وهخته عاجز بَم
 «نمیدانم که دارد از که بر گوش تو پیغامی؟» (۶)
 صه‌با عه‌ططار و جا گولزار و ساقی یار و بی‌نه‌غیار
 «بیا "سالم" غنیمت دان، بکش بر یاد جم جامی» (۷)

(۴) بلا: با.

واته: لئ‌گه‌ری با ناهم بی‌خهم ماوه‌یه‌ک له دلتموه بیته ناو ده‌م، چونکه رۆژانیکمان له‌گه‌ل
 دووری جگه‌رسووتین رابواردوه، چی ده‌بی نه‌گه‌ر ساتیکیش ناسایش و نارامیمان بۆ ده‌رکه‌وی.
 ده‌می بی‌غم (ر): ده‌چی مونه‌یم. (گم): ده‌می بی‌غم. ده‌م (گم): ده‌ر. ساتن (ن، ج، ر): سا
 بی. بی هجری (ج، کم، گم): با هجری. نه‌مه‌راسته.
 (۵) حوقوق: ماف. خیدمه‌تها: خزمه‌تی زۆر.

واته: چی ده‌بی نه‌گه‌ر له پاداشت و نه‌مه‌کدانه‌وی مافی رهنج و خزمه‌تی زۆری له‌میتزینمه‌دا،
 ره‌حم بکه‌ی و ناوی منت به‌ده‌دا بی؟!

ره‌نج و (ر): ره‌نجی. خیدمه‌تهایی (کم، گم): خزمه‌تهایی. آرد (ر، کم، گم): آری.
 (۶) سه‌رگوشی: چه. مودام: همیشه. گوشه‌واره: گواره. عاجز. زویر، دلته‌نگ.
 واته: خه‌ریکه له‌چه‌ی به‌رده‌وامی گواره‌کانت که به‌لای گویت‌جکه‌تدا شوڤر بوونه‌تموه و به
 په‌نامه‌کی قسه‌ت بۆ ده‌کن، زویر بيم. نازانم له‌کیوه په‌یامیکی بۆ گوتی تو بیته؟
 له سه‌رگوشی (ج، ر): به سه‌رگوشی. دارد از که (کم، گم): وارد کرد.
 (۷) صه‌با: بای به‌یانی. عه‌ططار: وشکه‌فرۆش. جا، جی، شوین. ساقی: مه‌یگیڤ. نه‌غیار: بیگانه.
 واته: بای به‌ره‌به‌یان عه‌تاره و بۆنی خۆش به‌تایسه‌تی له‌لای دل‌به‌ره‌وه دیتن. شوینه‌که‌یشمان
 گولزاره و مه‌یگیڤ یار و دۆسته و بیگانه له‌نارادا نیه. سالم وه‌ره‌نم هه‌له بقۆزه‌ره‌وه و به‌یادی
 جه‌مشیده‌وه جامه‌تک مه‌ی بۆزه‌وه.
 یار و (کم، گم): یار.

بۆ پاسى روو له طورپه يى موو، ماري نهرقه مى
 چين چين حصارى بهستوه، هر سوو به مهكهمى (۱)
 جوز خالى تو كه لاله يى دل داغداره له و
 كي دىي نه بهد له كونجى له با عيشى همدهمى؟! (۲)
 مهناعه بۆ طولووعى سهحر، شهو له بهختى من
 نهى بادي صوبخ دم! وهره سا لابه په رچهمى (۳)

(*) نهم پارچه شيعره له (مان، ن، حا، عا، ه، غ، ر، ق، كم، گم) دا ههيه.

كيشى عهرووز: موزاربعى ههشتى نهخره يى مهكفورفى مهحزوف.

(۱) پاس: پاسهوانى، پاريزگارى. طورپه: نهگرجه. نهرقه م: ماري شل، پيسزين جورى ماري

كوشندهيه. حصار: ديوار. هر سوو: هر لا. مهكهم: قايم و پتهو.

واته: ماري نهرقه م، بۆ پاريزگارى روخسارت له پيچولولو موي نه گرجهت، چين به چين له

هموو لايه كهوه به قايمى ديوارى به دهورى رووتدا كردوه.

روو (حا): دل. طورپه يى موو (ه): طورپه وه كوو. (ق): طورپه و موو. (گم): طورپه يى تو.

چين چين (ه): سهبرى چون. حصارى (عا، ر): هسارى. بهستوه (كم): بهستوو. ههتهى چاپه.

(۲) جوز: جگه له. كونج: گوشه. لهب: ليو.

واته: له خالى دهورى ليوت بهولاوه كه داخى ليوتى له دلدايه، كي ژيانى دزستايهتى و هاودهمى

له گوشه ي ليوتى تو دا ديوه!

لاله يى دل داغداره لهو (ه): لاله دلى داغداره بو. (ق): داغداره لهوئ لاله يى چه مهن.

(كم): له لاي دل داغدار لهو. (گم): لاله دلى داغدار لهو. نه بهد له كونجى لهبا (ق): له كونجى

لهب به نه بهد. (ه، گم): نه بهد له كونجى نفس. (كونجى) له هموو سهراوه كاندا وايه، ته نها له

(مان) دا (كنجى) به، كه (گنجى) ش ههته گرئ.

(۳) مهناعه: ريگره. طولووع: دهر كهوتن، نهنگوتن. سهحر: بهر بهيان. باد: با. صوبخ دم:

كاتى بهيانى.

واته: له بهختى من شهوى زولفى دلهر روويى دايشوه و ناهيلى دهر كهوئ. نهى باى كاتى

بهر بهيان، وهره په رچهمى يار له رووى لاده.

زهخم که ئەشکەبووسییه، نازانی حالەتم
 نەیدیوه هەر کەسێ لە موژەت تیری پۆستەمی (٤)
 گوڵ نایهوی لە بولبولی شۆریدە غەیری مەرگ
 عاشق شوعووری بێ، ئەمەتە شیقی ئەسلەمی (٥)
 نەزدیکە گەر جەوابی فیغان، خەندە بێتە گویم
 نازانی دەردی دل چ دەکا؟ تۆ کە بێ غەمی (٦)

بادی (ح): بادە. هەلەئە نووسینە.

(٤) ئەم بەیتە لە (ه) دا نییە.

زهخم: برین. ئەشکەبووس: پالەوانیکی شانامیە. لە شەری (هەماوەند) دا بە دەستی رۆستەم
 کوژراوه. موژە: برژانگ.

واتە: برینی من لەو برینانە دەچی کە بە "ئەشکەبووس" ی پالەوانەو و هی دەستی رۆستەم
 بوون. هەر کەسێک تیری رۆستەمانە ی لە برژانگەکانی یارەو نەدی، نازانی حالی من چۆنە. (هەر
 کەسێ) بکەری (نازانی) و (نەیدیوه) یە.

زهخم کە (کم): زامم. ئەشکەبووسییه (ن، کم): ئەشکەبووسییه. (گم): ئەشکەبووسی. نەیدی
 (گم): نەیدیوه.

(٥) شۆریدە: شێواو و پەڕیشان. شوعوور: هەست. شیق: بەش و لا. ئەسلەم: عاشقیکی لە
 پێناوی عێشقادا فەوتار، سەلامەتتر.

واتە: گوڵ هەر مردنی بۆ بولبولی پەڕیشان دەوی. دل بەرانیش هەر دەیانەوی عاشق بکوژن.
 عاشق ئەگەر هەستی هەبێ، ئەمەیه بەشە هەرە سەلامەتە کە ی ئەم کارە، یا ئەمەیه مەشقی عێشی
 ئەسلەمیانە (کەسێکی وەک ئەسلەم).

شیقی (کم، گم): مەشقی. (ق): تیری.

(٦) فیغان: هاوار و نالە.

واتە: نزیکە بەرامبەر بە هاوار و نالە ی من، پێکەنین و گالتە ی دل بەر بێتە گویم. تۆ کە بێ خەم و

بێ ناگای، چووزانی دەردی دل چی بە عاشق دەکا!

تۆ کە (ه): کاکە. هەلەیه.

بۆچی دەبێ کە عەرضەیی "سالم" بەری نیهان
ئەى دڵ، کە تۆ بە خەلوتەى جانانە مەحرەمى؟! (۷)

(۷) عەرضە: عەرزوحال، سکالاً و داد. نیهان: بە دزیهوه، پەنامەکی. خەلوتە: گۆشەگیرى.
جانانە: خۆشەویستان، دلبران. مەحرەم: دۆست و نزیک.
واتە: ئەى دڵ مادەم تۆ مەحرەم و رێپێندراوی خەلوتەخانەى یارى، بۆچی نابێ بە پەنامەکی داد و
سکالای سالی بۆ ببەى!؟

راسته، ئەي زولفا! سىيەھمارانى
 حارىشى گەنجى پوخی يارانى (۱)
 سونبول ئاشوقتەيە، ئەي طوپرە! لە رەشك
 تا لەسەر چىپەرەيى يار ئەفشانى (۲)
 مايەيى فیتنەيى، ئەي نەفسى پەلید!
 بۇ خەلیفەي دلى من "مەروان" ى (۳)

(*) ئەم پارچە شىعرە لە (مان، ن، حا، عا، ه، ف، غ، ق، کم، گم) دا ھەيە.

کىشى ەرووز: رەمەلى شەشى مەخپوونى ئەصلەم.

(۱) سىيەھمار: رەشمار. حارىس: پاسەوان. گەنج: گەنجىە. پوخی: روو، پوخسار.

واتە: ئەي نەگرىجەي رەش، راستە تۆ رەشمارى و بەسەر گەنجىەي رووى يارانەوہ پاسەوانى، بۆيە

وا نىشتوويە سەرى و چەماويەتەوہ.

(حارىشى) لە (مان، ن، ق) دا ھەلەيە و (حارىسى) راستە. (ف): بە حارىسى. لەنگ دەيى پوخی يارانى

(حا): رەھى يارانى. ھەلەيە. (پ): پوخی جا يارانى ھەيە. (ھەيە) بە ھەلە خراوتە سەر کۆتايى ھەردوو

نيوہبەيت.

(۲) ئاشوقتە: شىواو. رەشك: ھەسوودى. چىپەرە: پوخسار. ئەفشان: بلاو.

واتە: ئەي پىچولولوولى نەگرىجە، سونبول شىواو و پەريشانە و ھەسووديت پى دەبا، تا تۆ بەسەر

رووى ياردا بلاو بوويەتەوہ.

سونبول ئاشوقتەيە (حا): سونبولى ئاشوقتەيى. (کم): سونبول ئاشوقتە بە. لەسەر (ن): بەسەر.

چىپەرەيى (کم، گم): چارەيى.

(۳) ئەم بەيتە لە (حا، ھ) دا نيە.

فیتنە: ئازاوە. پەلید: ناپاک، چەپەل.

واتە: ئەي دەروونى ناپاک و چەپەل! -مەبەستى رەقيبە- تۆ مايەي نازاوە و ئاشوويى. تۆ بۆ

خەلیفەي پىرۆز کە دلە، بوويى بە مەروان کە بوو بە مايەي نەھامەتى بۆ ھەزرەتى عوسمان (خوای لى

پازى پى). تۆيش بوويى بە ھۆي ناارامىي دل و نيوانى دل و يارت بە قسە و ھاتوچۆ تىک داوہ.

مەروانى (کم): مەر دانى. (گم): مەروانى. ھەلەن. (دلى) لە ھەردوو کياندا کەوتووە.

جهورى يارم وهكو "فيرعهون"ه، ره قيب!
 توش له پههلويى نهوا "هامان"ى!! (٤)
 بى شهكهرخندهيى تو، بى جانم
 نهى له بى دلبره ي من! مهرجاني؟ (٥)
 مهرته به و پايه يى تو، من به له دم
 «درّة التاج»ى سهرى شاهانى (٦)
 به ئيشاره ي موژه "سالم"! بده جان
 با نه بى ناديمي نافهرمانى! (٧)

(٤) پههلوو: پال، پهنا.

واته: ستم و جهورى يار وهك هى "فيرعهون"ه، ره قيب توش له پال نهودا بووى به (هامان) كه
 وهزيريكى نامهرد و ناپاو و فيتنه باز بوو و زيانى له خهلك دودا و فيرعهونى ههلهده نا بو ئيشى
 خراب، توش بو ناميه ره بانى ههلهده نى.

پههلويى (كم، گم): پالويى. نهوا (ق): نهواى.

(٥) شهكهرخنده: خنده ي وهك شهكر شيرين. جانم: گيانم. لهب: ليو.

واته: نهى دلبر، به يى خنده و بزهى وهك شهكر شيرين، من بى گيانم. نهى ليوى دلبره كه م
 تو وهك (مهرجان)ى، يانئ گوههريكى وا بهنرخى كه من به خولياى زهرده خنده ي تووه بى گيانم. يا:
 نهى ليوى دلبره كه م مه گهر تو گيانى (جانى)، بويه من به يى خنده ي تو بى گيانم.

(٦) مهرته به: پله. بهلهد: شاره زا.

واته: نهى يار، يا نهى ليوى مهرجاني يار، من ناگادار و شاره زاي پله و پايه ي تووم. تو
 گوههري تاجى سهرى پادشايانى.

مهرته به و .. تاد (ه، ف): مهرته به ي پايه يى تو، من به له دم. (ر): مهرته به ي پايه يى تو، من به لام.

ههلهيه. التاجى (كم): لتاجى. ده يى ههله ي چاپ بى.

(٧) موژه: برژانگ. جان: گيان. ناديم: پهشيمان.

واته: سالم، ههر به ئيشاره تى برژانگه كان، گيانى خوت ته تسليم بكه به دلبر. با له بهر سهر پيچى و
 نافهرمانى كردنى داواى دلبر، پهشيمان نه يته وه.

موژه (ف): منه. ناديمى (غ): ناديم و. (كم): تا دمى. ههلهيه.

هیلاکی عیشقتم جاناوو دهشزانم که دهیزانی
 «که هم نادیده می بینی و هم ننوشته می خوانی» (۱)
 به کویری دوشمنی به دخوو، شهوی با بیمه ناغوش
 «نبیند چشم نابینا، خصوص، اسرار پنهانی» (۲)
 دلّی رهندانی ناشوفته له طورپرهی زولفت ناسووده
 «نگر تا حلقه اقبال ناممکن نجنبانی» (۳)
 له بهختی نه بهتری من، عیشی خه لوهت طولی هر کهم بوو
 «بدان قدر وصال ای دل! که در هجران فرومانی» (۴)

(*) هم پارچه شیره هر له (مان، ن) دا هیه و له ناو (لمعات) دا دانراوه. تیهه لکیشه که له گه ل
 ته نها شمش بهیتی شیریکی "حافظ شیرازی" کراوه.
 کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهواو.
 (۱) هیلاک: ماندوو. جانا: گیانه کهم، نادیده: نه بینراو. ننوشته: نه نووسراو. میخوانی: ده خوینته وه.
 واته: گیانه کهم، من به دهست عیشقی تووه ماندوو بووم و دلنیام که تویش نه وه دهزانی. تو هم
 شتی نه بینراو ده بینی و هم شتی نه نووسراو ده خوینته وه.
 به کویری (ن): به کیوری.
 (۲) ناغوش: باوهش. نبیند: نابین. چشم: چاو. اسرار: راز و نیاز. پنهانی: نهیتی.
 واته: با شهو به کویرایی چاوی دوژمنی به دره وشت بیمه باوهشت. چاوی نابینا به تاییهت راز و
 نیازی شاراوه نابین.
 (۳) رهندان: عاشقانی بی باک و که مته رخم. ناشوفته: په ریشتان. طورپره: پیچ ولولول نگر (نیگه):
 سه رنج بده. نجنبانی (نه جونبانی): نه جوولتی.
 واته: دلّی عاشقانی بی باک و سه و داسهر له ناو پیچ ولولولی نه گریجه تدا نارامیان گرتووه و حمواونه ته وه.
 ناگادار به نه لقهی بهخت که گواره که ته، به شیوهیه کی نه گونجاو نه جوولتی.
 (۴) نه بهتر: ناتهواو. عیش: خوژگوزهرانی. خه لوهت: خه لوه کیشان و ته رکی دنیا کردن. طول:
 دریزی. بدان: بزانه. قدر: قدر و بهها. وصال: بهیه که گیشتن. هجران: دووری. فرومانی: دایمی،
 رایجی، بی چاره بی، بی دهسه لاتی و دهسته پاچه بی.

نه‌گەر گيسوو په‌ريشان كه‌ى به سوجه‌ت، زاهيدان راهيب؛

«كه از هر حلقه‌اش هردم هزاران بت بيفشانی» (۵)

که رابورد په‌نجی مه‌جوروی، دلا! نه‌یامی وه‌صلیش دئ

«بکش دشواری غربت به یاد عهد آسانی» (۶)

خه‌فەت به‌ستوویه ریئی شادی به پووی دلما له شه‌ش لاوه

«خدایا يك نفس با ما گره بگشا ز پیشانی» (۷)

واته: خو‌شگوزهرانی خه‌لره‌کیشام له‌بهر به‌ختی ناتهووم درێژه‌ی نه‌کیشا. نه‌ی دل، نرخ و به‌های به‌یارگه‌یشتن بزانه، له کاتیکدا له حالی دووریدا ده‌سته‌پاچه و بی‌چاره ماوینه‌وه.
نیوه‌بیته فارسیه که هی "حافظ" نیه.

(۵) گيسوو: نه‌گرچه. سوجه‌ت: کرنوش‌بردن. زاهید: تهرکی دنیا‌کردوو. راهیب: ریه‌ری دینی مه‌سیحی. هردم: هم‌میشه. بيفشانی: بلاو ده‌که‌یته‌وه.

واته: نه‌گەر له کاتی کرنوش‌بردندا نه‌گرجه‌ت بئال‌توسکی و بلاو بیته‌وه، زاهیدان به‌وه‌هزاران به‌ی که له پیچ و لورلی نه‌گرجه‌تدا بلاو ده‌بنه‌وه، ده‌بنه‌ راهیب.
(حلقه‌اش هردم) له لای حافظ «رقعه‌ دل‌قش»ه.

(۶) مه‌جوروی: دوورکه‌وتنه‌وه. دلا: نه‌ی دل. نه‌یام: رۆژان. وه‌صل: به‌یه‌ک‌گه‌یشتن. بکش: بکیشه. دشواری: نار‌ه‌حتی. غربت: غه‌ریبی. بیاد: به‌یادی. عهد آسانی: په‌چار‌کردنی سه‌رده‌می مرۆفایه‌تی.

واته: نه‌ی دل، که په‌نج و مه‌ینه‌تی دوورکه‌وتنه‌وه به‌سه‌رچوو، ئیر رۆژگاری به‌یارگه‌یشتن دئ. به‌ یاد و خه‌یالێ نمو سه‌رده‌مه‌وه که کاروبارت به‌ په‌حتی بۆ جی‌به‌جی ده‌بی، نار‌ه‌حتی غه‌ریبی بکیشه.
(غربت) له لای حافظ (منزل).

(۷) با ما: له‌گه‌ل ئیمه‌دا. گره: گری. بگشا: بکه‌ره‌وه. ز پیشانی: له ناوچاوانه‌وه.

واته: خهم و خه‌فەت له شه‌ش لاوه ریئی شادی له دل‌م گرتوو. خودایه هەر بۆ هه‌ناسه‌یه‌ک گرتی ئیمه له ناوچاوانددا بکه‌ره‌وه، یانی ر‌وو‌گرژ مه‌به.

(به‌ستوویه) به‌هه‌له به (به‌ستیویه) نووسراوه. (خدایا يك نفس با ما) له لای "حافظ" (خدارا يك

نفس بنشین)ه.

خه یائی دهست پرسیی نه و زولفه، "سالم!"، باعیثی سه رمه
«نگر تا حلقه اقبال ناممکن نجنبانی» (۸)

(۸) دهسپرسی: دهست پیراگه یشتن. باعیث: مایه، هو.
واته: سالم، نه گهر به خه یالیش دهستم بگاته نه گریجه ی یار، نه وه مایه ی سهرتیدا چو ونمه. ناگادار
به، نه لقه ی به خت به شیوه کی نه گونجاو نه جوولتیی.
نیوه بیته دووهم له بهیته سییه میشدا هه به و دوو باره کراوه به، ده بی هه لته ی پوونووسکهره وه بی.

غهرقه له دلم په يکان په يوه سته له موژگانی
«چاک است گریبانم از چاک گریبانی» (۱)
بیهوده یه، نهی عاقل! دیوانه ده که ی زهنجیر
«عمریست پریشانم از زلف پریشانی» (۲)
شهو قی مهه و پرووی دلبر، که وتوونه جه دهل دیسان
«ای کاش برون آیند يك روز به میدانی» (۳)
جه معن له پریشانی دلهاوو خه می زولفت
«زیبده که زنی، جانا! صد گوی به چوگانی» (۴)

(*) نهم پارچه شیره له (مان، ن، ه، غ، ج، ر، کم، گم) دا هه یه، له (مان، ن) دا خراوه ته خانه ی (ملمعات). فارسیه که ی هر هی "سالم" خو یه تی و ناسناوه که ی شی له دوا ین به یتدا هه یه. کیشی عهرووز: ههزه جی هه شتی نه خره ب.

(۱) په یکان: سه ره تیر. په یوه سته: هه می شه. موژگان: برژانگ. چاک: له ت. گریبان: په خه. واته: سه ره تیری به رده وومی برژانگی یار له دلندا نو قوم بووه. په خه م له عیشقی کچینکی په خه کراوه، و له ت بووه و دادراوه.

چاک است گریبانم (کم): چاکست چاکی گریبانم. له نگه.

(۲) بیهوده: بی سوود.

واته: نهی هو شیری ژیر، تو به بی سوود شیت زنجیر ده که ی و ده یه سته وه.

زلف (گم): زولفتی. وانیه.

(۳) شوق: درهوشانه وه. مهه: مانگ. جه دهل: گف و گوژ. کاش: خوژگه. برون آید: بیته دهر.

واته: تریفه ی مانگ و روخساری تو که وتوونه ته گف و گوژ و ململانې. به لام خوژگه مانگ هه ر

له دوروهه قسه ی نه ده کرد و پرژیک نریک ده بووه وه و دهاته مهیدانی پرووی تو، تا بمانزاییه پرووی هه یه به رامبه رکې له گهل تو دا بکا.

شهو قی مهه و پرووی دلبر (غ): شهو قی مهه و روخسارت (ه، ج، کم، گم): شهو ق و

مهه ی روخسارت. که وتوونه جه دهل (ه): که وتوونه جه لا. (کم): که وتنه جه دهل. له نگ ده بی.

(روخسارت) له (کم) دا (ر) په که ی که وتووه. به میدانی (کم): به میدنی.

(۴) نهم به یته و نهوی پشوو له (کم، گم) دا پاش و پشن.

غەيرى ئەلەمى ھىجرت، يادى چ بەشەر ناکەم
 «در عشق تو بشکستم صد عهد به پيمانی» (۵)
 بۇ چارە، دلنى بيمار دامانى وەفا دەگرى
 «شاید که به دست آرد از لعل تو درمانی» (۶)
 ھەيرانى رەھى عىشقن، گەر شەمسە، وە گەر مەنصور
 «سالم!» نبود پيدا زين باديه پايانى» (۷)

جەمەن: كۆن: دلھا. (دلھای فارسيه، دلان.

واتە: دلانى عاشقان و پىچولولى ئەگرىچە كەوتونەتە يەك و وەك يەكتر پەريشانن، يا ئەو دلانە لەناو ئەگرىچە پەريشانى تۇدا كەوتون. گیانە. زۆر جوانە ئەگەر يەك گۆجان بوەشتى، سەد دلنى ناو ئەگرىچە تۆ وەك گۆ دەكەونە مەيدان و كۆدەبنەوہ. چەند جوانە، لە پەريشانيدا وەك يەكن، كەچى دوايى كۆيان دەكاتەوہ.

دلھاوو خەمى (ھ): دلھا لە سەرى. (ج): دلھای خەمى.

(۵) ئەلەم: نازار. ھىجر: دوورى. بشکستم: شکاندم. پیمان: پالە، جامى شەراب.

واتە: جگە لە نازارى دوور كەوتنەوہى تۆ، بىر لە كەس و لە ھىچ ناکەمەوہ. من لە عىشقى تۇدا سەد پەيمانم بە جاميك شەراب شکاندوہ.

ئەلمى ھىجرت (غ، ر): ئەلمى دوورى. (ج): ئەلم و دوورى. (كەم، گەم): ئەلمى دوورىت. ناکەم (كەم): تاكەم. ھەلەى چاپە. ھەد بە پيمانى (غ، ر): گوى بە جوگانى. (كەم، گەم): توبە كنعانى.

(۶) بيمار: نەخۆش. دامان: داوين. شايد: بەلكوو. لعل: كينايەيە لە لىو.

واتە: دلنى نەخۆش بە شوين چارەسەردا دەگرى و دەستەداوينى ئەھلى وەفا دەبى، بەلكوو دەرمانى لە ماچى لىوى تۆ دەستبەكەوى.

چارە، دلنى (ن): چارەى دل.

(۷) رەھ: رىگە. شەمس: شەمسى تەبرىزى. مەنصور. مەنصورى ھەللاج.

واتە: وەنەبى ھەر من سەرگەردانى ئەم رىگەى عىشقەم، كەسانى وەك شەمسى تەبرىزى و مەنصورى ھەللاجىش لەم سازاى عىشقەدا سەرگەردان بوون. سالم! ئەم سارايش ھىچ كۆتايى پى ناھىتى و نابرىتەوہ.

وہ گەر (غ، كەم): ئەگەر. باديه پايانى (كەم): بە پيمانى.

سوویی عاشق، وهختی نیما، پووبه‌پوو تیره‌فگه‌نی
بۆ فهرامورزی دلم، ئەی تورکی کافر! به‌همه‌نی (۱)
غمزه عاجز بوو له تیره‌ندازییا، ههر طالیبی
ئەی دلی به‌دبه‌ختی پروسه‌ختم، مه‌گهر پووبین‌ته‌نی!؟ (۲)
ره‌نگه دامهن داته‌کیننی دل‌به‌ری لامه‌ذهبه‌م
گهر له مه‌حشهردا به زاری ده‌ست به‌رم بۆ دامه‌نی! (۳)

(*) ئەم پارچه‌شعیره له (مان، ن، حا، عا، غ، ق، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌حزووف.

(۱) سوویی: بۆ لای. نیما: نیشاره‌ت. تیره‌فگه‌ن: تیره‌هاوێژ. فهرامورز: کوری رۆسته‌م. تورک:
جوان و شۆخ. به‌همهن: کوری ئەسه‌فهن‌دیاری کوری گوشتاسییی پادشای کیانی، به‌بالاده‌ست
ناسراو بووه.

واته: ئەی یاری بێ‌دین، که نیشاره‌ت بۆ عاشق ده‌که‌ی، پووبه‌پوو تیری تی‌ده‌گری و ره‌حمی
بێ ناکه‌ی. مه‌گهر تۆ به‌همه‌نی کوری ئەسه‌فهن‌دیاری و له‌تۆله‌ی باوکتدا فهرامورز ده‌کوژی.

سوویی (ر): بوویی. فهرامورزی (ر): مه‌رامورزی. هه‌له‌ی نووسینه.

(۲) تیره‌نداز: تیره‌هاوێژ. طالیبی: ده‌ته‌وی. پروسه‌خت: لاسار و توند و که‌له‌ره‌ق.

پووبین‌ته‌ن: جه‌سته‌پۆل.

واته: ئەی دلی به‌دبه‌ختی سه‌ره‌سخت، غمزه و ناز له دل‌به‌ری تیره‌هاوێژ بێزار بووه، که‌چی تۆ
ماندوو نابی و ههر داوای تیر ده‌که‌ی. سه‌یره، ده‌لێی جه‌سته‌ت پۆلایه، وا کارت تی‌ناکا.

تیره‌ندازییا، ههر (ق): تیره‌ندازی نیشتا. ئەی دلی (گم): ای‌دی. هه‌له‌ی چاپه. به‌دبه‌ختی (کم):

به‌دبه‌خت و. پروسه‌ختم (ق): سه‌ختم. له‌نگه. پووبین‌ته‌نی (ق): پووبین‌ته‌نی.

(۳) دامهن: چمکی که‌وا و کراس، داوین. لامه‌ذهبه‌ب: بێ‌دین. به زاری: به دامای.

واته: دل‌به‌ری بێ‌دین ئەوه‌نده خۆیم لێ دوور ده‌خاته‌وه، ره‌نگه نه‌گهر له رۆژی قیامه‌تیشدا به

دامای و گریانم ده‌ست بۆ داوینی به‌رم، رای‌پسکیننی و نه‌هیلتی ده‌ستمی لێ گیر بیتی. یانی
له‌ویش قه‌رم نه‌که‌وی.

لامه‌ذهبه‌م (عا، ق، ر، کم، گم): بێ مروه‌تم. له مه‌حشهردا. (عا، کم، گم): له حه‌شریشا.

دَل چ حاجت نارەزوی گولشەن بکا وەختی بەهار؟
 تۆ لە ھەر فەصلā لە بەرچاوم بە عاریض گولشەنی (٤)
 دەستی تۆیە و عەھدی تۆ، ئەی حەلقەیی زەنجیری زولف!
 گەردەنی دَل وەقفی تۆ بێ، تا موپعی گەردەنی (٥)
 تۆ بە جان تیشنە بە خوینی "سالم" و جانی ئەوی
 دۆستی وا نابێ تۆ دەیکە، درێغا دوشمەنی (٦)

(٤) حاجت: پێوستی. گولشەن: باخ و گولزار. فەصل: وەرز. عاریض: روومەت. واتە: دَل چ پێوستیەکی بھو ھەبە لە بەھاردا نارەزوی باخ و گولزار و سەیران بکا. تۆ بە روومەت و روخساری ناسک و سەرنجراکێشت لە ھەموو وەرزیکدا وەك باخ و گولزاری بەھار وەھای. حاجت (ق): لازم. وەختی (ق): وەقتی. (ھەر) لە (ع)دا کەوتوو. (٥) عەھد: پەیمان. وەقف: تەرخان. موپعی: گوێرایەل و ملکەچ. واتە: ئەی ئەلقەیی زنجیری زولفی یار، خۆم خستوو تە بەردەستی تۆ و پەیمانم لە گەل بەستوی کە ھەتا تۆ ملکەچی گەردنی من یا خۆت بێ و تۆبالی گەردن بھەیتە ئەستۆی خۆت، دَل تەرخانی تۆ و لە بەردەستدا بێ، تۆیە بئالی.

(تۆی یە کەم لە (ع)دا کەوتوو. وەقفی (گم): زولفی. تۆ بێ (غ، ق): تۆیە. موپعی (ع، ر): کە وەقفی. (غ): موپعی.

(٦) جان: گیان. تیشنە: تینوو. درێغا: حەیف، بە داخووە. واتە: ئەی دلبەر، تۆ بە دَل و گیان تینوی خوین و گیانی "سالم"ی. دۆستایەتی ئەو نەبە تۆ لە گەل منیدا دەکە، بە داخووە تۆ دۆزمنایەتیم لە گەل دەکە. بە جان (کم، گم): رۆح. تیشنە (ع، کم): توشەنی. سالم و (کم، گم): سالمیش. وا نابێ (ع): دانا بێ. ھەلمیە. درێغا (کم، گم): ئەی درێغا. لەنگە. (تق) بڕگەییەکی کورتە، بۆیە دەبێ بە (تق) بخوێنریتەو. ٩٢٥

لهطيف و سهروقه دد و گول جه بينى
حهريف و دلّفه ريب و دلنشينى (۱)
له گهّل هه رته رين شوخى جه دهل كهى،
به هه ر ئانى، له حوسنا بيه ته رينى (۲)
خه ريكى دلنه وازى دوشمنانى
له گهّل يارانى يه ك دل هه ر به كينى (۳)
به جه ورى بى حيساب و لوطفى نه نده ك
له سه دلا زهه ر و يه ك لا نه نگه بينى (۴)

(*) نهم پارچه شيعره له (مان، ن، حا، عا، ه، غ، ج، ر، كم، گم) دا هه يه.
كيشى عهرووز: ههزه جى شه شى مهخزووف.

(۱) له طيف: ناسك. سهروقه د: قه د وهك دارى سهرو. جه بين: ته وئال، ناوچاوان. هه ريف: هاوتا.
دلّفه ريب: دل فريو ده ر. دلنشين: له دلدا جيگير و دانيشتوو.
واته: ناسكيت و بالا وهك دارى سهرو به رزى و هاوتاي هاو رتي و دل فريو ده رى و له دلدا
جى گرتوى و تيدا دانيشتوى.

جه بينى (ه): جه مينى. دلنشينى (كم، گم): دلشكيتى.

(۲) نهم به يته له (كم، گم) دا چواره مه.

به رته رين: پيشووترين. جه دهل: گف و گو و به رامبه رى كردن. ئان: سات. حوسن: جوانى.
بيه ته رين: باش ترين.

واته: له گهّل هه ره له پيش ترين جواني كدا بكه ويته به ران به ركي كردن، هه موو كاتيك له جوانيدا
له و زياترى.

به رته رين شوخى (حا، ج): بيه ته رين شوخى. (كم، گم): بيه ته رين حوسنى. بيه ته رينى (ه): به رته رينى.
(۳) نهم به يته له (كم) دا دووه مه.

دلنه وازى: دلنه وازى، دلدانه وه. يه ك دل: هاودل. كين: رق و بوغز.

واته: خه ريكى دلدانه وهى نه يارانى و رق و قينت له يارانى هاودلى خوته.

دوشمنانى (كم): دوژمه ناننى. يارانى يه ك دل (كم): ياران هه ميشه.

(۴) نهم به يته له (حا) دا چواره مه و له (كم) يشدا جه وته مه و له (ه) يشدا نيه.

به تۆ نابن، هه موو غیلمانی جهننهت
 ئەتۆ، ئەی نووری دیدەم، نازەنینی (۵)
 چ سیحرئ بئ دلت تهسخیری من کا؟
 به هەر ئانی که تۆ سیحرئافەرینی! (۶)
 لەبی تۆ مەعدەنی مەرجانە، نەک یەم
 مەحەللی شەککە ئەو، تۆ جیئی یەقینی! (۷)
 لە بۆسە ی شەهدی من، گەر پوو ترش کە ی
 بە لەذەت هەر وەکوو ئەسکەنجەبینی (۸)

لوطف: سۆز. ئەندەك: كەم. ئەنگەبەن: هەنگوین.

واتە: ستم و نازاری یار بئ ئەندازە و حساب و لوتف و میهرەبانی کەمیکە. تۆ لە سەد لاو
 زەهر و لە لایە کەو هەنگوینی.

لە جەوری بئ حساب و لوطفی ئەندەك (کەم): قەهر رۆی بئ حساب و ئەندەك لوطفی. زەهر و
 (کەم، گەم)، زەهر و. سەد (کەم): سەد. (لا) لە (کەم) دا کەوتوو.

(۵) ئەم بەیتە هەر لە (کەم، گەم) دا هەیه و سێهەم بەیتە.

غیلمان: کۆی غولام، کورپو کال. جهننهت: بەهەشت.

واتە: هه موو کورپگەلی بەهەشت ناگەنە تۆ. ئەی روناکی چاوم، تۆ شیرین و نازداری.

(۶) ئەم بەیتە لە (ح) دا چوارەم و لە (کەم، گەم) یشدا هەشتەمە.

تەسخیر: داگیرکردن و خستە ژێردەست. سیحرئافەرین: سیحر باز، جادووگەر.

واتە: نازانم چ سیحر و جادووێک لە دنیا دا هەیه، تۆ پام بکا و کارت تێ بکا، لە کاتی کدا تۆ

خۆت لە هەر ساتیکدا سیحر باز و سیحر دروستکەری.

ئانی (غ): لێما. کە تۆ (ح): کت. هەلەیه. (کەم): نو. هەلە ی چایە.

(۷) ئەم بەیتە لە (کەم، گەم) دا نۆهەمە.

لەب: لێو. یەم: دەریا. مەحەل: شوین. جئ. شەك: گومان. یەقین: راستی بئ چەند و چۆن.

واتە: کانی مەرجان لە دەریایە، بەلام گومانی تیدا نییه کە بئین لێوی تۆ کانی مەرجانە.

(۸) ئەم بەیتە لە (کەم، گەم) دا پینجەمە و لە (ح، ه) یشدا نییه.

بۆسە: ماچ. شەهد: هەنگوین. ئەسکەنجەبین: شەربەتی سرکە و هەنگوین.

واتە: ئەگەر لە ماچی لێو کانت کە جئ هەنگوینە بۆ دلتی من، رووی خۆت ترش بکە ی لێم، ئەوا

وهکیلی "خضر"ی، ئه‌ی خالی له‌بی یار!
 له‌گویی ئابی حه‌یاتا جانشینی! (٩)
 ده‌کا ته‌سخیری دل‌ها، له‌علی لیوت
 "سوله‌یمان" حیشمه‌ت و صاحیب‌نگینی (١٠)
 به‌یادی چیه‌ره، ئه‌ی دل! به‌ندی طورپه‌ی!
 له‌کوردستانه "سالم"، تۆ له‌چینی!! (١١)

ده‌بیته‌ ئه‌سکه‌نجه‌بین که‌ تامی شیرینی و ترشیشی هه‌یه.

شه‌هدی من (ج): شه‌هدی من. هه‌له‌یه. (کم، گم): مه‌شه‌دم.

(٩) ئه‌م به‌یته‌ له‌ (مان، حا، ه، ن) دا نییه.

خضر: خدری زینده. گوئی: که‌نار و نزیک. ئابی حه‌یات: ناوی ژیان. جانشین: جیتشین.

واته: ئه‌ی خالی لیوی یار، تۆ وه‌کیلی خدری زینده‌ی، چونکه‌ ئه‌و به‌ ناوی ژیان گه‌پشت.

نیسته‌ ئه‌و رویشتوو، تۆ وای له‌ قه‌راغی لیودا که‌ جتی ناوی حه‌یاته.

له‌ کۆی ئابی حه‌یاتا (ج): له‌ گوئی ئابی حه‌یاتا. (کم، گم): له‌ گوئی ئابی به‌قادا. (کوی) له‌

(عا) دا (گوئی) یش هه‌له‌گرئ.

(١٠) دل‌ها: دلان. سوله‌یمان: پادشای ده‌سه‌لاتداری جووله‌که‌ که‌ پله‌ی پتعمبه‌ری هه‌بوو و

خودا بای خستوووه‌ ژیر ریکی و زمانی بالنده‌کانی ده‌زانی. حیشمه‌ت: گه‌وره‌یی. نگین: زیپر و

زیوی سه‌ر ئه‌موستیه‌، گوايه‌ ئه‌موستیه‌که‌ی حه‌ززه‌تی سوله‌یمان ناوی خودای به‌سه‌روه‌ بووه، به‌و

هۆیه‌وه‌ حوکمی مرۆف و جنۆکه‌ی کردوو.

واته: پێم وایه‌ له‌علی لیوت تلیسمی به‌سه‌ردا خویندراوه‌تموه، بۆیه‌ وا دل‌ی عاشقان داگیر ده‌کا. تۆ

به‌راستی - وه‌ک سوله‌یمان گه‌وره‌ و خاوه‌ن‌نگینی، وه‌ک چۆن حه‌ززه‌تی سوله‌یمان به‌ ئه‌موستیه‌که‌ی

دیوه‌کانی رام کردبوو، تۆیش به‌ له‌علی لیوت عاشقه‌کانت رام کردوو.

ده‌کا (کم): نه‌کا.

(١١) چیه‌ره: چاره، روخسار. طورپه‌: پێچ‌ولولوی نه‌گرێچه. چین: ولاتی چین.

واته: له‌به‌رئه‌وه‌ی وام له‌ یادی روخساری دل‌به‌ردا و دل‌م به‌ندی ناو زولقیه‌تی، من له‌ کوردستانم،

چونکه‌ رووی یار کوردستانی رووناک کردووتموه، به‌لام تۆ له‌ ولاتی چینی، چونکه‌ بۆنی میسکی زولقی

یار، مه‌گه‌ر له‌ ئاسۆی چین دا ده‌ست‌به‌کوی.

دل‌ به‌ندی طورپه‌ی (حا): دل‌ به‌نده‌ طورپه‌. (کم): دول‌به‌ندی طورپه‌ی. (عا، غ، گم): دل‌به‌ندی طورپه‌.

صەد مەولەوی بە فەتووی دَل دەبنە عیسەوی
گاہی ئەگەر لە کیسوەتی تەرسا بەدەرکەوی! (۱)
چەسپیدە باھەمن دَل و عیشقت، ھەمیشە وەك
زولفی "ئەياز" و گەردەنی "مەحمودی غەزنەوی" (۲)
کەس وەك دَلم لە شۆری مەحەببەت بەلەد نییە،
ھەر وەك حەکیمی رۆمی و ئەشعارى (مەثنەوی) (۳)

(*) نەم پارچەشعرە لە (مان، ن، حا، عا، ف، غ، ق، کم، پ، گم) دا ھەبە.

کیشی ەدرووز: موزاریعی ھەشتی ئەخرەبی مەکفووفی مەحزووف.

(۱) نەم بەیتە لە (ن) دا نییە.

مەولەوی: مەولانا جەلالەددینی رۆمی. فەتوہ: فتوا. عیسەوی: مەسیحی. گاہ: کات، جار.

کیسوت: پۆشاک، جل و بەرگ. تەرسا: مەسیحی.

واتە: ئەی یار، ئەگەر جارێک لە جل و بەرگی کچە مەسیحیە کدا خۆت نیشان بەدی، دَل فتوا دەدا

سەد مەولەوی نیشانەى موسولمانی گەورە، لە دین و ەردە گەرتن و دەبنە مەسیحی.

فەتوہی (کم): فەتوایی. کیسوتی (عا): کۆت. ھەلەبە. (کم، گم): گیسوویی.

(۲) چەسپیدە: چەسپاو. باھەم: پیکەوہ. ئەياز: خولامیکی جوانخاسی مەحمودی غەزنەوی بووہ.

واتە: دَل و عیشقی تۆ ھەمیشە پیکەوہ چەسپاو و جینگیرن، وەك زولفی "ئەياز" ی رەش یستی

ھۆشیار و دلسۆز کە لە گەردنی سولتان مەحمودی غەزنەوی نزیك بووہ، چونکە سەری ئەياز بە

زۆری بە لای سەری سولتانەوہ بووہ و قسە و راویژی بۆ کردووہ، بەو پینە سووی کاکۆلی ئەياز

ھاتووہتە سەر ملی مەحمودی غەزنەوی.

چەسپیدە باھەمن دَل و عیشقت (کم): چەسپیدە باھەمن دَل و زولفت. (گم): پینچیدە با بیی

دلی عیشقت. باھەمن (ق): بە ناھی من. نوختەى (باھەمن) لە (ن) دا کەوتووہ.

(۳) شۆر: سەودا. مەحەببەت: خۆشەووستی. حەکیمی رۆمی: مەولانا جەلالەددینی رۆمی.

مەثنەوی: شاکارە شیعریە کەى مەولانا جەلالەددینە.

واتە: کەس وەك دَلی من شارەزای سەودای خۆشەووستی نییە، شارەزاییە کەى نەرەندەى ھیی

حەکیمی رۆمی و شیعەرە کانى (مەثنەوی) یە کەبەتی.

په‌نهانه تورکی دیدیه‌یی مه‌ستت له شامی زولف
 ته‌بدیله جادووانه به نه‌سبابی شه‌پره‌وی (۴)
 بولبول له شاخساری چه‌مه‌ن باربود نه‌وا
 گول نایه سه‌ر به شور و شه‌عف تاجی خوسره‌وی (۵)
 سه‌د زوری روسته‌می نییه‌تی زوری سیم و زه‌ر!!
 طالع نه‌گه‌ر ضه‌عیفه، نه‌به‌ی په‌نجه با قه‌وی (۶)

حه‌کیمی رومی و (غ): حه‌کیمی و رومی. مه‌نه‌وی (عا): مه‌سه‌وی. (کم، گم): مه‌وله‌وی.
 (۴) په‌نهان: شاره‌وه. تورک: جوانی، تورک‌نه‌زاد. شام: شه‌و، ولاتی شام. ته‌بدیل: ئالو‌گور‌کردن.
 جاویدان: هه‌میشه‌یی. نه‌سباب: نامراز و پیوستی. شه‌پره‌وی: شه‌و رۆیشتن.
 واته: جوانی چاوی مه‌ستت له‌ناو تاریکی نه‌گرچه‌تدا شار‌دراوه‌ته‌وه. هه‌موو نامراز و پیوستیه‌کی
 شه‌و رۆیشتنی له به‌رده‌ستدایه و به شیوه‌یه‌کی هه‌میشه‌یی خوی ده‌گوری و له تاریکی‌دا ده‌میته‌وه.
 ته‌بدیله (کم، گم): ته‌بدیلی. جادووانه (مان، کم): جاویدانه. جادووانه زیاتر بۆ ئیره‌ ده‌ست
 ده‌دا. شه‌پره‌وی (عا): ته‌پره‌وی.

(۵) شاخسار: به‌شی سه‌ره‌وه‌ی دره‌خت که لق‌و‌پۆی زوره. چه‌مه‌ن: باخ و گولزار. باربود:
 گزانییژی سهرده‌می خوسره‌وی په‌رویز بووه. نه‌وا: ناواز و نه‌غمه. شه‌عف: خۆش‌حالی.
 واته: بولبول به لق‌و‌پۆی سه‌رتۆی دره‌خته‌وه ناواز و نه‌غمه‌کی له هیه "باربود"ی
 گزانییژی سهرده‌می خوسره‌وی په‌رویز ده‌چی. بۆیه گول به سه‌ودا و خۆش‌حالییه‌وه تاجی
 شاهانه‌ی ناوه‌ته‌وه سه‌ری.

بولبول .. تاد (عا): بولبول .. چه‌مه‌ن باز به‌و نه‌وا. هه‌له‌یه. (ف): بولبول .. چه‌مه‌ن باره به‌دنه‌وا. به
 شور و شه‌عف (غ): به شه‌وق و شه‌عف. (ق): به شه‌عف. له‌نگه. (کم، گم): به شه‌وق و شه‌عف.
 (۶) (زوری یه‌که‌م: زورداری. (زوری دووه‌م: هیز و پیز. طالع: به‌خت. ضه‌عیف: کز و بی‌هیز.
 قه‌وی: به‌هیز.

واته: سه‌د زوری روسته‌مانه هیزی زیر و زیوی نییه. نه‌گه‌ر به‌خت نابیه‌تی، په‌نجه له‌گه‌ل پیاوی
 به‌هیزی دارادا لێ‌مه‌ده.

سه‌د زوری (کم، گم): سه‌د زوری. نیه‌تی (کم): ته‌تی. هه‌له‌ی چاپه. ضه‌عیفه (کم، گم):
 ضه‌عیف یی. نه‌به‌ی په‌نجه با قه‌وی (حا): نه‌تی په‌نجه‌ی قه‌وی. (ق): تن و بونی‌مه قه‌وی. هه‌له‌یه.

"سالم!" کهلامی کوردیی و بی‌وهزن و سست و لهنگ

بی‌مه‌عنه‌یه بگاته ئەلای شیخی مه‌عنه‌وی! (۷)

(۷) بی‌وهزن: که‌م‌بایه‌خ. شیخی مه‌عنه‌وی: شیخی زانای خاوه‌نی ده‌سه‌لاتی نایی.

واته: سالم و ته‌کانی که‌م‌بایه‌خ و سست و بی‌داروبار و بی‌مانان، ئە‌گەر بگه‌نه لای شیخی زانا و

رێبه‌ری دین.

کوردیی و بی‌وهزن و سست و لهنگ (عا): کوردیی و بی‌وهزن و سست و است؟ (ن): کوردییه،

بی‌وهزن و سست و لهنگ. (ق): کوردی ده‌لێ زۆر له‌نگ و سست. (حا، ف، کم، گم): کوردیی و بی

وهزن و لهنگ و سست. بی‌مه‌عنه‌یه بگاته ئەلای (ق): بی‌مه‌عنه‌یه مو‌عایه‌نه‌ی لای. هه‌له‌یه. (کم، گم):

بی‌مه‌عنه‌یه بگاته ئەلای.

دهنگی «دَقّ الباب»ی دَلّ دئی، ئەهی خیردا دا پراکه، دەهی
کەس نەزانی بی، خەییالی یارە گەر، دەر وا کە، دەهی (۱)
گەر لەبەر تیری نەظەر پەر خوینە مەنزڵگاہی دَلّ،
بیته چەشمەنداز دیدەم غورفەییکی پاکە، دەهی (۲)
ئەهی خیرەدا بو دیدەنیی یاری حەبیبم هەستە سا
بیترە دَلّ، بو پەرەگوزارت سەددی سینەم چاکە، دەهی (۳)

(*) ئەم پارچەشێرە لە (مان، ن، عا، کم، گم) دا هەیە.

کیتی عەرۆز: رەمەلی هەشتی مەحزوف.

(۱) دَقّ الباب: لە دەرگادان. خیرەد: هۆش، عەقَل. دا: دەهی. واکە: بکەرەوه.

واتە: ماوەیەکە دَلّم رۆزیشتوو بو سۆراخ و دۆزینەوهی دَلّبەرم، وا نێستا هاتوو تەوه. ئەوه تا
دهنگی تەقوڵبایی دەرگای دَلّ دئی. ئەهی هۆش و فام، بە پیریوه بچۆ. بەلام کە دەرگات لێ کردەوه،
با کەس نەزانی دَلّ خەییالی یاری هیتاوه، تا رەقیب ناگاداری ئەم سەفەرەهی دَلّ نەبێ.

دا پراکە (کم): وا پراکە. وا کە، دەهی (گم): وا دەکە. هەلەهی چاپە.

(۲) نەظەر: روانین. مەنزڵگاه: مەلەبەند. چەشمەنداز: دیمەن. دیدە: چاو. غورفە: ژوور.

واتە: ئەو شوینە کە ئەوسا دَلّ لە ناویدا بوو، لەبەر تیری تەماشای یار کە سینەهی لەت و
بریندار کردوو، پەر بووه لە خوین. مادەم وایە، با دَلّ نەروانیتە ئەو شوینەهی پیشووی خۆی، با
چاو بپریتە چاو و ئەوی بکاتە جیتی تەماشای روانینی خۆی، چونکە ژوورینی چاک و خاوتنە.

بیته (کم، گم): بیته. غورفەییکی (عا): غورفییکی. لەنگە.

(۳) حەیب: خۆشەویست. رەهگوزار: رینگوزار. سەد: بەست، بەنداو. چاک: لەت لەت.

واتە: ئەهی هۆش و عەقَل، بو خاتری چاوپیکەوتنی یاری خۆشەویستم، هەستە، بپرو دَلّ بیترە
لام. ئەگەر دەلتی سینە ریتی لێ گرتووم و بووه بە لەمپەر و کۆسپ لە رینگەمدا، وا نیه. ئەو کۆسپە
نێستا لەت لەت بووه و رینگەهی هاتوچۆت لێ ناگری.

ئەهی خیرەد (عا): ئەهی فەرەح. بو دیدەنیی (کم): تو دیدەنی. هەلەیه. هەستە (عا، ن، کم، گم):

هەلەسه. بیترە (عا): بیترە.

هاته سەر شوین پێی خه یالی دل بهرم، فیکری ره قیب
 ئه ی خیره دا خو تو فه ریه بنده ی، ده سا حاشا که، ده ی (۴)
 "سالم!" ئه مشه و، خاصه بو فه وتی ره قیبی که چ نه ظه ر
 رووی ده ستی حاجه ت بو ده رکه می مه ولا که، ده ی (۵)

(۴) ره قیب: ناحه ز، نه یار. فه ریه بنده: فه ریه بنده، له خسته بهر.

واته: ئه ی هۆش و عه قل، نه گه ر ره قیب زانی دل هاتوه ته وه و خه یالی یاری هینا وه ته وه، هات
 ته ماشای کرد و شوین پێی خه یالی یاری هه لگه رت و ده ست که وت، نه که ی ته سلیمی بی. خو تو
 دنیا دیده و فه ریه ده ی. ده سا زوو حاشا بکه و بلتی: خه یالی یار بیه یار بیه نه هاتوه ته نه م ده رو به ره،
 با ره قیب ده سه ردار بیه.

شوین پێی (ن): شوین و پێی. له نگه.

(۵) خاصه: به تایه ت. فه وت: فه وتان دن، له ناو بردن. که چ نه ظه ر: روانین چه وت و خوار.
 حاجه ت: پێو یستی. ده رگه ه: ده رگا. مه ولا: خودا.

واته: سالم ئه مشه و که دل خه یالی یاری هینا وه ته وه، شه وێکی بیه رزه، کاتی نه وه یه خودا دو عامان لی
 قو بو و بکا. که واته ئه مشه و بو مر دنی ره قیب و دو عا کردن له و فیه تبه بازی چه وت بیه زور چا که. رووی
 ده ستی نیازی خو ت بکه ره ده رگای خودا و بیه رزه وه، به لکو و له چنگی ره قیب بیه رزه بیه.

خاصه (کم): خاسه. فه وتی (ن، کم): قوتی. هه له ی نووسین و چاپه. حاجه ت (عا):

حاجه ت. هه له ی نووسینه. مه ولا که، ده ی (گم): مه ولا ده که ی.

(در وصف والی کردستان انشا شده است)

مه‌هی ده‌ی هات و چوو، رابورد شه‌وی ده‌ی
ده‌سا ده‌ی مه‌ی بده‌ن، نه‌مجا په‌ی‌په‌ی (۱)
خه‌لاصم که‌ن له‌ده‌س غه‌م، موطریب نامان
به‌ده‌نگی به‌ربوت و چه‌نگ و ده‌ف و نه‌ی (۲)
ده‌ بی‌ ساقی! له‌ مه‌ی عیسانه‌فه‌س، بی‌
به‌نه‌شنه‌ مورده‌یی صد ساله‌ که‌ی حه‌ی (۳)
زومو‌پو‌د‌په‌نگه‌ سه‌حرا و باده‌ گولگون
هه‌تا که‌ی کاهیلی؟! چه‌نگی، ده‌خیل، ده‌ی، (۴)

(*) نه‌م پارچه‌شیره‌ درټو‌ه له‌ (عا، غ) دا هه‌یه. ناسناوی "سالم" له‌ کۆتاییدا نیه. له‌ وه‌سفی‌ والیی
کوردستان (سه‌) دا دانراوه. له‌ (غ) یشدا نووسراوه «در وصف والی». نه‌زانراوه نه‌م والیه‌ کییه؟
کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی شه‌شی مه‌حزووف.
(۱) مه‌م: مانگ. (ده‌ی) ی په‌که‌م: په‌که‌م مانگی زستان له‌ سالی هه‌تاویدا. په‌ی‌په‌ی: به‌دووی
په‌کدا، بی‌پسانه‌وه.

واته: په‌که‌م مانگی زستان هات و شه‌وی ده‌یه‌می تی‌په‌ری. ده‌ی په‌که‌ له‌دوای په‌که‌ شه‌راب بی‌ن.
(۲) خه‌لاصم که‌ن: رزگارم که‌ن. موطریب: گۆرانبیژ. به‌ربوت، چه‌نگ، ده‌ف، نه‌ی: چه‌ند
نام‌یریکی مؤسیقان.
واته: گۆرانبیژ، ده‌ستم به‌ دامینتان به‌ ده‌نگی بوربوت و چه‌نگ و ده‌ف و شم‌شال له‌ چنگی
خه‌م ده‌رم‌به‌ین.

(۳) عیسانه‌فه‌س: وه‌ک فووی عیسا مردوو زیندوو بکاته‌وه. بی‌: جه‌ختکردنه‌وه‌ی (ده‌ بی‌) ی
پیشه‌وه‌یه. نه‌شنه: مه‌ستی، خو‌شی. مورده: مردوو. حه‌ی: زیندوو.
واته: مه‌یگی‌ وه‌ره، شه‌راب‌یک بی‌نه‌ وه‌ک فووه‌که‌ی عیسا مردوو زیندوو بکاته‌وه. تا تو‌یش به‌
مه‌ستی مردووی سه‌ده‌ساله‌ زیندوو بکه‌پته‌وه.
به‌نه‌شنه‌ مورده‌یی صد ساله‌ که‌ی (غ): به‌نه‌شنه .. کا.

(۴) زومو‌پو‌د: به‌ردیکی گرانبه‌های زۆر سه‌وزه، مار بۆی بروانی کویر ده‌بی. سه‌حرا: سارا،

چ ره‌نگینه، به مهستی، پوویی ساقی؟
 چ دلگیره صهدای هه‌ی بیینه مه‌ی، هه‌ی (۵)
 عه‌ج‌هب صه‌فوه‌تده‌هیکه مه‌ی، حه‌قیقه‌ت
 له دل بیروون ده‌کا غه‌لل و غه‌ش و غه‌ی (۶)
 به یه‌غما چوو، هه‌میسان، طاقه‌تی هوش
 له چاوی مه‌ستی ساقی، ئۆف خودا، وه‌ی (۷)
 سوراحی! وا له په‌رده‌ت مه‌ی دیاره
 نیهانی قه‌د نییه پازت، چ فیتنه‌ی؟! (۸)

بیابان. باده: مه‌ی. گولگرون: چه‌شنی گول. کاهیلی: ته‌مه‌لی و سستی. چه‌نگ: نامیرنکی موسیقاییه.
 واته: سارا و بیابان ره‌نگی زمروتی گرتوه و سه‌وز هه‌لگه‌پراوه و شه‌راییش شیوه‌ی گولی
 وه‌رگرتوه. ئیر نه‌م ته‌مه‌لی و ته‌وه‌زه‌لیه تا که‌ی، ده‌خیلت بم وه‌ی چه‌نگیک لی بده.
 (۵) ساقی: مه‌یگیر. صه‌دا: ده‌نگ.

واته: مه‌یگیر که مه‌ست و سه‌رخۆش ده‌بی، روخساری چه‌ند جوان و ره‌نگینه. ده‌نگی
 بانگ‌کردنی شه‌رابی چه‌نده خۆشه و ده‌جینه دل‌ه‌وه.

(۶) عه‌ج‌هب: سه‌یره. صه‌فوه‌تده‌ه: نارامی‌به‌خش، پاک‌که‌ره‌وه. حه‌قیقه‌ت: به‌راستی. بیروون ده‌کا:
 ده‌کاته ده‌ری. غه‌لل‌وغه‌ش: خلته و فرۆفیل. غه‌ی: سه‌رلی‌شیواوی، گومرای.

واته: راستیه‌که‌ی شه‌راب سه‌یره، نارامی‌به‌خش و پاک‌که‌ره‌وه‌یه. خلته و هه‌موو خه‌یالیکی
 فرۆفیل‌اوی و گومرای له دل ده‌رده‌کا و پاکی ده‌کاته‌وه.
 (۷) نه‌م به‌یته له (ع‌ا) دا نییه.

واته: دیسان توانایی هوش و عه‌قلم به‌تالان چوو. خودایه، ئۆف له‌ده‌ست چاوی مه‌ستی مه‌یگیر!
 (۸) نه‌م به‌یته له (غ) دا شه‌شه‌مه.

سوراحی: دۆلکه. نیهانی: نه‌یته. فیتنه: شه‌ره‌نگیز.

واته: نه‌ی سوراحی شه‌راب، شه‌راب له تویی شووشه‌که‌ته‌وه دیاره. بۆیه راز و نیازی تو
 ناشکرایه و ناشارریته‌وه. بۆچی فیتنه‌بازی ده‌که‌ی؟!
 له په‌رده‌ت (غ): له به‌ریت. (سوراحی) به (صوراحی) نووسراوه.

تهنك ظهرفي مهكهن، ئامان، حەريفان!
 لەطيفه مەي، بە عەفوا با نەبئ قەي! (٩)
 لە سايهي دەولەتي واليبي والا
 لە ھەر سوو بەزمە، وەك جەشني "جەم" و "كەي" (١٠)
 لە بيمى شەحنەيي ئەو، ئىستە رەھزەن
 نەماو، ھەر لە (بەصرە) تا بە پڙي (پەي) (١١)
 ئيشارەي بەرقى تيفي پۆڙي مەيدان
 بە چالاكي دەكا ئەسپي قيران پەي! (١٢)
 مەھ و ماھي بە جەولاني دەكا پڙيش
 لە ضەربي سەمى ئەسپا و نووكي نيزەي (١٣)

(٩) ئەم بەيتە لە (غ) دا نيه.

تهنك ظهرفي مهكهن: كەم مەكەنە گەدەتان. حەريفان: دۆستان. لەطيفه: ناسكە. بە عەفوا:
 بەخۆزاي. قەي: پشاندەو.

واتە: ياران! دريفي مەكەن و شەرايەكي زۆر ھەلدەن و بيكەنە گەدەتانەو. شەراب شەيتەكي
 ناسك و سازگارە، با بە خۆزاي نەپشتریتەو.

(١٠) والا: پايەبەرز. ھەر سوو: ھەر لا. بەزمە: شادبە. جەشني: جەژن. جەم و كەي: دوو
 گەورە پادشای ئيراني كۆن بوون.

واتە: لە سيبەري حوكمي والي پايەبەرزدا، بە ھەمان شێوەي بەزمي جووتە پادشای گەورەي
 ئيراني وەك جەم و كەي، لە ھەموو لايەكەو بەزم و شادبە.

(١١) بيم: ترس. شەحنە: حەسەس، پاسەوان. رەھزەن: پڙيگر و چەتە. بەصرە: شاري بەسەري
 خوارووي عيراقی ئیستا. رەي: ناوچەي خوارووي رۆژھەلاتي تاران.

شەحنەيي (غ): سەحنەيي.

(١٢) بەرق: برووسكە، شەوقدانەو. قيران: سەي جووت پەلي پيشەوہ يا پاشەوہ كەوتوو. دەكا
 پەي: دەپريتەو.

واتە: ھەر شەوقدانەو ھەيكي تيفي والي لە رۆژي شەري مەيداندا، بە گورجي قاچي ئەسپي
 خۆشروزي لە خيرايدا سەم پەنەماو، دەپريتەو.

(١٣) مەھ: مانگ. ماھي: ماسي. جەولان: گەران و سوورپانەو. پڙيش: بريندار. ضەرب: ليدان.

دهزانن بۆ مەسیحا كەوتە پشت پۆژ؟
 لەتاو ئەوجی بۆلەندی داری تەقلەى (١٤)
 ظوهورە شىوھىيى فیردەوس و دۆزەخ
 لە جەشن و بەزمىيى و قەھر و فەلاقەى! (١٥)
 بەدەنپۆش، گەر موزەبیەن كا بە دۆشى
 دەپۆشى پەرتەوى خۆر، شەوقى شەمسەى (١٦)
 ئەگەر مەیلی كەرەم كا طەبعى شوخی
 دەكاتە مەرد دوونان، حاتەمى طەى (١٧)

واتە: والى، بە زەبرى سى ئەسپ و سەرەنیزەى خۆى، لە سوورپانەو و گەرانیدا سەرەنیزەى دەگاتە مانگ و تىي هەلەدەجەقنى و سىي ئەسپىشى جەرگى ماسى زەوى لەسەر خۆراگرتوو دەبڕى. (١٤) مەسیحا: عیسا پێغەمبەر. ئەوج: سەرتۆپ، بەرزایى. بۆلەندى: بەرزى. داری تەقلە: دارتەقلە، ئەو دارەى كە سوار لە جەنگەى تەقلە و جلیتیازیدا هەلى دەدا و دەیگریتەو و لە حەوا تەقلەى یێ دەدا؛ یا كاتى لینگدانى ئەسپ بە پرتاو دايدەهیتتە نەرز و دايدەكوتى و كە خیرا بۆى دیتەو، هەلى دەكیشیتتەو، یاخۆ دەبهاوتتە سوارەى خەنىمى بەرامبەرى.

واتە: مەسیح فەرامۆش كرا، چونكە وەزعیكى تازە هاتوو تە پێش كە والى لەبەر بەرزى و گەورەییەكەى دارتەقلەى داكو تارە یا گرتوو بەتە خەنىمى خۆى، ئیتر پێویست بە مەسیح ناكە لە نارادا بێ.

(١٥) ظوهورە: دەرکەوتوو. فیردەوس: بەهەشت. جەشن: جەژن. بەزم: شادی. قەھر: توورەى و بێزارى. فەلاقە: بەت و داری لەبێ پێچراو بۆ داركارى كردن. واتە: جەژن و شادی والى وەك شیو بەهەشتىك دەردەكەوئ. داخ و توورەى و ئەشكەنجەدانیشى وەك دۆزەخ وان.

شىوھى (غ، پ): رەنگى.

(١٦) بەدەنپۆش: لەشپۆش. موزەبیەن كا: برازیتیتەو. دۆش: شان، كۆل. پەرتەو: رووناكى. شەوق: رووناكى دانەو. شەمسە: نەخش و نیگارى سیمین كە بەسەر جل و بەرگدا دادەدووررئ. واتە: ئەگەر والى جلەكانى كە بە كۆلیەو و نەخش و نیگارى سیمیان بەسەردا دادووراو، برازیتیتەو، نەخشەكانى لە هىي خۆر جوانترن.

(١٧) مەیل: نارەزوو. كەرەم: بەخشنەبى. طەبع: تەبیەت، مۆرك و شەقل. طەبعى شوخی:

به خاصصیییهت وهکوو زومرووته عهدلی
 دهبی سا دوشمنی کویر بن وهکوو حهی (۱۸)
 له باغا بییدی مهجنوون زور بهدهئبه،
 ئه بهد، تا بی به سوجهدی ئهو دهبا پهی (۱۹)
 ره هوره سمی یهلی، گهر بیته خاطر
 دهکا شهق سینهی قه یصهر به دهشنهی! (۲۰)
 ئه گهر بی مهیلی راو کا بو ته فه پروج
 دهکاته صه عوه طوغرول، چنگی واشهی (۲۱)

ته بیعهتی جوانی، ته بیعهتی قوشمهی. دوونان: هیچ وپروچان.

واته: ئه گهر ته بیعهتی جوانی والی ناره زووی به خشندهی بکا، وهك حاته می تهی ده توانی
 کهسانی هیچ وپروج بکاته مهرد و پیاو.

(۱۸) خاصصیهت: خاصیهت، تایه تمهندی. عهدلی: دادپهروه ری. حهی: مار.

واته: خهسله تیکی والی ئه وهیه دادپهروه رییه کهی وهك بهردی زمرووت گرانبه هایه و له جیی
 خزیدایه. با دوژمنه کانی وهك مار کویر بن.

(۱۹) بییدی مه جنوون: داربیی به ئوسوول. به دهئب: به مشور، سوور و پی داگر. نه بهد:

هه تاهه تایه. سوجه: کرنوش بردن. دهبا پهی: ده رکی پی ده کا، لئی حالی ده بی.

واته: مادهم داربیی شیت و شهیدا بهرده وام شور و له کرنوش بردن دایه، تی ده گا و ده زانی
 والی بوچی کرنوش دهبا. والی زور بی هه ووافیزه، بویه تا زه مانه پیش بکه وی، باش له
 کرنوش بردنی والی تی ده گا.

(۲۰) ره هوره سم: ری و ره سم. یه ل: پالنه وان. بیته خاطر: به خه یال و بیردا بی. ده کا شهق:

دوو کهرت ده کا. سینه: سنگ. قه یصهر: تزار، ناسناوی پادشایانی رووسیای کون. ده شنه:
 جزه خه نجه ریکه.

واته: نه گهر ری و ره سمی پالنه وانانهی والی به خه یالدا بی، سنگی قه یسه به خه نجه ری خوی

دوولت ده کا.

(۲۱) ته فه پروج: خوشی، سهیران. صه عوه: چه شنه چوله که به کی پچو که. طوغرول: مه لیکی

شکاری له جوری بالندهی چاوزه رده، بازی راو، شاهین.

واته: نه گهر والی بو خوشی و سهیران ناره زووی راو و شکار بکا، چنگی واشهی نه و توغزول ده کاته

به دهنگی ته پئی باز گهر بازی بهردا
 عوقاب وهك كارهوان ماته له حملهی! (۲۲)
 خودایا! سا له پئی ساقییی كهوئهر
 ههتا بئ باغ و تاك و شاخ و پیشهی (۲۳)
 به بهزم و كامهرانی و عهیش و عیشرهت
 له بادهی لوظفی حهق پر بئ، پیالهی (۲۴)

چۆله كهیه كی چكۆله.

صهعه (غ): جوه. ههلهیه.

(۲۲) نهم بهینه و دوو بهیتی پاشهوهی له (ب) دا نین.

(بازی یه كهم: دووباره. باز: مهلیکی راوچییه. عوقاب: ههئۆ. كارهوان: كه ره وائه. ماته:

سسته. حمله: ههئمهت.

واته: نه گهر والی دووباره بازی به دهنگی ته پئی خۆی بهر هلا کرد، ههئۆ وهك كه ره وائه له

بهردهم ههئمه تیدا مات و بئ دهسه لاته.

(۲۳) ساقی: مهیگی. كهوئهر: ناوی چهوزی كهوئهر. تاك: رهز. شاخ: لق و پۆپ. پیشه: رهگ.

واته: خودایه! باخ و رهزی والی و لق و پۆپ و رهگ و ریشهیان، له پیناوی بهردهوامی کاری

مهیگی پئی ناوی چهوزی كهوسهردا ههتا ههتا و بهردهوام بئ.

(۲۴) عهیش: خۆشگوزهرانی. عیشرهت: رابواردن، كامهرانی و بهختیاری. باده: شهراب.

لوظف: لوتف، نهرم و نیانی. حهق: خودا.

واته: پیالهی والی له ههلهومهرجیکی پر له شادی و كامهرانی و رابواردن و خۆشگوزهرانیدا،

پر بئ له شهرابی لوتف و بهزهیی خودای گهره.

ئەى دىدە، وا ذىارە كە تۆ ئابرووم دەبەى
بەم نەوعە گەر لە مەجلىسى بىگانە گرىبە كەى (۱)
ئەمشەو چ بوو سوپاھى خەيال ئاخىرى نەھات!
نابن بەقەد فەراخىيى دىل، (كەربەلاء) و (رەى) (۲)
لەو وەختەو كە دوورە لە من پووى بەھارى تۆ
پووى كرزوم، خەزانى فىراقت، بە پەنگى بەى (۳)
يەك دەم ئەگەر بگاتە لەبم لىوى شەھدى تۆ
بۆ من ھەمىشە، نەحل صىفەت، ئەنگەبىنە قەى (۴)

(*) ئەم پارچە شىعرە لە (مان، ن، عا، غ، ج، كم، گم) دا ھەبە.
كىشى عەرووز: موزارىمى ھەشتى نەخرەبى مە كفوولى مەحزوروف.
(۱) مەجلىس: كۆر و كۆبوونەو. گرىبە: گريان.
واتە: ئەى چا، ئەگەر بەم جۆرە لە كۆرى بىگاناندا بگريت، ئابرووم دەبەى.
بەم نەوعە (غ): بەم شەرطە. (ج): بەم شەرمە. لە مەجلىسى (ن): بە مەجلىسى.
(۲) دووھم نىوھ ئەم بەيتە و بەيتى پاشەوھى لە (كم، گم) دا پاش و پىشن.
سوپاھ: لە شىكر. بەقەد: ئەوئەندەى. فەراخى: فراوانى. كەربەلاء: شارى كەربەلاء. رەى:
باشوورى تاران.

واتە: نازام بۆچى ئەمشەو خەيال توخنم نەكەوت تا تۆى پى بەيتەوھە لای خۆم، لە كاتىكدا
كەربەلاء و (رەى) ش ھىندەى دىلم فراوان و بەرىن نىن بۆ ئارام گرتن. باسى كەربەلاءى لەم شۆيتەدا بۆ ئەوھ
كردووه كە دىل كاتى لىك جىابى پر لە مەبىتە و بەلاىە. (رەى) پىشى لەبەر كىشى شىعر ھىناوئەتەو.
سوپاھى خەيال (ج): خەيال سوپاھى. بەقەد (كم): بە قەدى. كەربەلاء و (عا، كم، گم):
كەربەلاء و. رەى (ج): رەى دەكەى. ھەلەبە.

(۳) فىراق: لىك جىابى. بەى: بەھى.
واتە: لەو كاتەوھە كە لە رووى گەشاوھى وەك بەھارى تۆ دوورم، وەرزى گەلار تىزانى دوورى
تۆ رووى زەردەھەلگەراومى وەك بەھى لى كردووه.
كردووم (كم، گم): كردووه.

(۴) دەم: ھەناسە. لەب: لىو. شەھد: ھەنگىن. نەحل صىفەت: وەك رەفتارى مېشەنگ.

گه دل نه سیری زولفته، گه شادی بۆسته
 زیندهی دهکەیی به نابی بهقا، دهیکوژی به حەیی (۵)
 ظاهر بووه له ناھ و دل و پۆژ و پووینی من
 ئەوقاتی قەوس و فەصلی خەزان و تەمووز و دەیی (۶)
 مەخمورە دیدەکەت له خەو و بادە هەم له ئەو
 خەو چاکی سەند له دیدەیی تو، ئینتیقامی مەیی! (۷)

نەنگەیین: هەنگوین. قەیی: ڕشانەوہ.

واتە: نەگەر لێوی هەنگوینی تو بۆ بەکەهەناسە بێتە سەر لێوم، هەموو گیانم وا شیرین دەبێ
 ڕشانەوہ کەم وەك هەنگ دەبێتە هەنگوینی شیرین.

بۆ (کەم، گەم): بە. نەحل (غ، ج): گۆل. (کەم، گەم): نەخل. هەلەبە.

(۵) گەم: جار. بۆسە: ماچ. زیندە کەیی: زیندووی دەکەیتەوہ. نابی بهقا: ناوی ژیان. حەیی:

مار، زیندوو. بە حەیی: بە زیندوویی، بە مار.

واتە: دلێم جار بە جارێ دیلی نەگرێجەیی تۆبە، جارجارێکیش بە ماچی لێوت شادمانی دەکەیی.

ئێر یا بە ناوی ژیانێ لێوہ کانت دەبێتیتەوہ، یا بە ماری زولفت بێوہی دەدەیی و دەیکوژی.

نابی (گەم): ناوی. حەیی (غ، کەم، گەم): مەیی.

(۶) ظاهر: ناشکرا، دەرکەوتوو. ئەوقاتی: کۆی وەقتە، کات. قەوس: تۆبەم مانگی سالی هەتاوی

کە کۆتایی پایزە. فەصل: وەرژ. خەزان: گەلاڕێزان، هەشتەم مانگی سالی کوردی. تەمووز: حەوتەم

مانگی زاین. دەیی: دەبەم مانگی سالی هەتاوی و یەکەم مانگی زستان.

واتە: دەرکەوتووہ کە ناھ و هەناسەیی ساردم وەك سەرماوسۆلەیی مانگی (دەیی) و گەرم و گۆرپی

دلێم وەك گەرمای مانگی (تەمووز) و پۆژی زەر دەهەنگەرێم وەك مانگی (خەزان) ی پایز و پووینی

زەردیشم وەك زەردیی کۆتایی پایز (قەوس) وایە.

له ناھ و دل و پۆژ و پووینی من (ما، عا، کەم، گەم): ناھوویی دل پۆژووی من. (گەم) له

پەراویژدا نامازەیی بۆ لەنگی کردووہ. ئەم نوسخانە (ناھ و) یان بە هەلە بە (ناھووی) نووسیوہ، کە

له گەل نیوہبەیتە کەیی تر ڕێک ناییتەوہ.

(۷) مەخوور: مەست. دیدە: چاو. بادە: شەراب. ئینتیقام: تۆلە.

واتە: چاوہ کانت بەھۆی نوستەرە مەست بوون، جا مەبەست هەر نوستن بێ یا نەرمیی شیوہیان.

پیاڵەیی شەرابیش له چاوہ کانی تۆوہ لێوڕێژ و مەست بووہ. یانێ کە پیاڵەیی شەراب چاوی بە چاوہ

رووت چهرخی حوسن و خالی لهبت قوطبی ثابتته
 مهشغوولنه دل به گهردشی دهوری وهکوو جودهی (۸)
 گویم گرتووه ههمیشه له نالهی حهزینی دل
 "سالم!" له غوربه تا چ به ته ئثیره دهنگی نهی؟ (۹)

مهسته کانی تو ده که وی، له شهرمدا ده جو شی و لی ده رژی. بویه نوستنی و هها چاره مهسته کانی
 توی مهست کرد و تولهی پیالهی شهرایی که تو مهست کردبوو، لی سه ندیته وه.
 له خهو و باده (کم): له خود باده. (گم): له خودی باده. ههردو کیان هه لهن.
 (۸) حوسن: جوانی. لهب: لیو. قوطب: نه ستیره. ثابت: جیگیر، چه سپاو. گهردش: سوورانه وه.
 جودهی: بورجی جدهی که بورجی دوازده هه می فه له که بهرام بهر به مانگی (دهی) هه تاوی.
 واته: روخساری تو وه که چهرخی جوانییه، ههمیشه بهم لابه ولادا ده سوورپته وه بوئه وهی
 رووناکی خوی به جیهاندا بلاو بکاته وه. خاله که ی لیویشته وه که نوخته ی قوتب له جیی خویدا
 چه سپاو و ناجورلیته وه. دلی میش وه که نه ستیره ی (جودهی) یا (جدهی) خه ریکی سوورانه وه به
 دهوری نهو خاله دا که نوخته ی قوتبه.

لیره دا ده رده که وی که "سالم" به پی یاسای نهو رژی هه سهری له ریازیات ده ر کردووه و نامازه
 به وه ده کا که نهو قسه باوهی وا - گرایه - نه ستیره ی جودهی قوتبه و ناسوورپته وه، هه لیه،
 به لکوو قوتب نوخته یه کی زور ورده له نزیککی جودهی، جودهی به دهوری نهو نوخته یه دا
 ده سوورپته وه، به لام خه لک ههست بهم وه زعه ناکهن.

رووت (عا، غ، ج، کم، گم): رووی. لهبت (عا): له بی. (دل) له (ج) دا که وتووه.
 (۹) حهزین: خه مگین. غوربهت: غه ربیی، نامویی. ته ئثیر: کاریگه ری. نهی: شمخال.
 واته: به رده وام گویم له نالهی خه مگینی دل گرتووه که له ناوازی شمخال ده چی، چونکه من
 له تاران غه ربیم و دهنگی شمخالیش کاریگه ره بو مرؤفی غه رب.
 غوربه تا (کم، گم): نوبتا. هه لیه.

جانانه حالی ئەم دلە، گەر جوست وجۆ دەکەوی:
مەشغوولی نالەیه لە جودایی بە میثلی نەیی (۱)
چیهەرم کە «پیش ازین» بە صەفا رەنگی لالە بوو
ئێستە دەبا لە حینی خەزانا گەرەو لە بەی (۲)
چاوت لە بەزمی بادەکەشان بیئت و عیشووە کا
ناکەن، بە پرەسمی نەشئەیی مەستی، هەوایی مەیی! (۳)

(*) ئەم پارچەشیعەرە لە (ع، غ، ج، کم، گم) دا هەبە. سالم -بەبێتی (دیوانی کوردی، بەرگی دووهم، ۲۵۶، ۲۶۵)- ئەم شیعەری لە وەلامی شیرێکی "کوردی" دا وتوووە کە سەرەتاکەیی ئەمەبە:

«شێخنی بەجرك و الله يا ضی

رەحمت برالە بۆ کەیی و جەورت هەتا بە کەیی؟!»

کێشی عەرۆز: موزاریعی هەشتی نەخرەبی مە کفووفی مەحزوف.

(۱) جانانە: یار. جوست وجۆ: سۆراخ کردن و بەدواداگەران. جودایی: جیایی. میثل: وەک. نەیی: شمشال.

واتە: نەیی دلەبری گیانی من، ئەگەر لە حالی دل دەپرسیت، بزانی وەک شمشال لەتاو دەردی دووری خەریکی نالینە.

(۲) چیهەرە: چارە، روخسار. پیش ازین: پیش ئەمە (فارسییە). صەفا: دیمەنی جوان، بیگەردی. لالە: میلاقە، گۆلێکی سووری نالە. حین: کات، دەم. خەزان: گەلارێزان. بەی: بەهێ.

واتە: روخسارم کە لەمەویش لە سافی و گەشاویددا وەک لالە رەنگی سوور بوو، ئێستا لە کاتی گەلارێزاندا ئەوەندە زەرد بوووە گەرەو لە بەهێ دەباتەووە.

ئێستە (ع، غ، کم، گم): ئێستی. (ج): ئێستا. دەبا لە حینی (ع): دبا لخی. هەلەیی نووسینە.

(۳) بادەکەشان: مەیحۆران. عیشووە: ناز. نەشئە: کەیف و شادی. هەوا: ئارەزوو.

واتە: ئەگەر چاوت لە کاتی بەزمی پیالەگێرانی مەیحۆراندا نامادە بێ و ناز بکا، ئێتر ئەهلی ئەو بەزمە تەرکی نەریتی خۆیان دەکەن و دەست لە مەیی خواردنەووە هەلەگرن.

بادەکەشان (گم): بادەگوشان.

غەم جەيشى (سەلم) و (توور) ئەسەر "ئىرەج" ى دىم
 بە شۆپشى وەغاوو ئەلەم سىنە بوو بە (پەى) (۴)
 "سالم!" دەلىلە مىصرەى "كوردى" بلى بە يار:
 پەحمت برالە، بۆكەى و جەورت ھەتا بەكەى؟! (۵)

(۴) جەيش: لەشكر. سەلم و توور و ئىرەج: ھەرسى كۆرى فەرەيدوون و ئىرەج براچكۆلەيان
 بوو، فەرەيدوون كە ولاتانى بەسەردا دابەش كردن، رۆم و رۇوس و ئالان و رۆزاواى دا بە سەلم و
 ناوى قەيسەرى لى نا، ئىرەج بوو ھاوونى ولاتى ئەسلى خۆى. سەلم و توور ھەسووديان بە ئىرەج
 برد و نامەرادنە كوشتيان. ئەسەر: بۆسەر. وەغا: شەر. ئەلەم: نازار و ئىش. پەى: ناوچەى پەىى
 خوارووى تاران.

واتە: خەم وەك لەشكرى (سەلم و توور) ھەتووتە سەر "ئىرەج" ى دىم. سىنەم بۆ ھەرا و شەر و
 نازار بەرپاكردن بوو بە ولاتى (پەى).

ئەسەر ئىرەجى (ف): ئەسەرى بورجى. (كەم، گەم): دىتە سەر ئىرەجى. لەنگە. بە شۆپشى
 وەغاوو ئەلەم (ف): بۆ شۆپشى وەغاوو جەدەل. (غ، ج): بۆ شۆپش و وەغاوو جەدەل. (كەم، گەم):
 بۆ شۆپش و وەغا ج دەلى. لەنگە.

(۵) مىصرەع: نىوہەيت. پەحمت: بەزەيت.

واتە: ئەى سالم، ئەو نىوہ شىعەرى كوردى بەلنگەى خىرە، بە يار بلى: برا تۆرەحم و بەزەيت
 بۆكەى و ستەم و زۆرىشت تاكەى؟
 برالە بۆكەى و (كەم): برا لە بوى. (گەم): برا لە بۆوى و.

"خضر" وارم نه گهر ماچن کهرم که ی

«به آب زندگانی بردهام پی» (۱)

به بی نه حمهت گولاو گيرا له گولشه ن

«رُخش می بیند و گل می کند خوی» (۲)

غهم پرزوره مو طریب! بی نه سازت

«رگش بخراش تا بخروشم از وی» (۳)

به غهم، با نه شکی یاقووتی نه پریشم

«به یاد لعلش ای ساقی! بده می» (۴)

(*) نهم پارچه شیرمه له (مان، ن، ه، ف، غ، ی، کم، گم) دا هیده. له (مان، ن) دا خراوته خانه ی (ملمعات)، تیه لکیشه که له گه ل شیریکی "حافظ شیرازی" یه و پاش و پیشی تیدا کراوه. کیشی عهرووز: ههزه جی شهشی مهحزروف.

(۱) خضر: خدری زینده. وار: وهك. کهرم که ی: بیهخشی. آب: نار. زندگانی: ژیان. بردهام پی: پهیم پی بر دووه.

واته: نه گهر ماچنکم پی بیهخشی، وهك خدری زیندم لی دیت. بهوه ری به ناوی ژیان دهیم. بردهام (پ): بردهام. ههلهیه.

(۲) گولشه ن: گولزار و باخ. رُخ: روو. می بیند: دهینی. خوی: ناروق. واته: به بی نه رك گولاو له گولزار گيرا. رووی یار دهینی، گولی رووی ناوی ناروق ده پریشی. دیاره ناروقی رووی دلبر گولاویکی نایابه.

گيرا (کم، گم): گیره. می بیند و گل (کم): مید و گولرا. (گم): میهندهد گولرا. (۳) پرزور: بههیز، بهتین و تار. مو طریب: گوزانییژ. ساز: نامیریکی موسیقییه وهك تار و سنی تار و چهنگ و عود و شتی وا که ههواپی یا ژیندار یا دهستییه. رگ: رهگ، دهمار، مه بهست تالی سازه. بخراش: برووشینه، بخورینه. بخروشم: بخروشیم، بیمه جوش و خوروش.

واته: نه ی گوزانییژ، خهم و خهفته م بهتین و تاوه، سازه که لی بده و تاله کانی بچورلینه، تا منیش وهك نهو بیمه جوش و خوروش.

پر زوره (کم، گم): پهروازه.

(۴) نه شك: فرمیسك. یاقووتی: شیوه یاقووت که بهردنکی گرانبه هایه و مه بهست نهو جوریه تی

که سئ سهندوویه خوینی خوی له دونیا
 «که باشد خون جامش در رگ و پی» (۵)
 نه دل دیننی بلیم: شهه بی خهدهم بی
 «نه کس را می توانم دید با وی»! (۶)
 نه ما نامونیشانی تاجداران،
 «که می داند که "جم" کی بود و "کی" کی؟» (۷)

که رهنگی سووره. لعل: بدردیکی گرانبه‌های ره‌نگ‌سووری وهك یاقووته. ساقی: مه‌یگیژ.
 واته: با به‌هزی خه‌مه‌وه فرمیسکی خوین نه‌رئژم. مه‌یگیژ، وه‌ره به یادی له‌علی لیوی یاره‌وه
 شه‌رابی سوورم بو بیته، با دلّم نارام بگری.

نه‌رئژم (ف): برئژم.

(۵) خون: خوین. جامش: دلی. رگ و پی: ده‌مار و ورده ره‌گ.

واته: که سئک هه‌قی خوینی خوی له دنیا‌دا له بکوژانی خوی سهندووه که خوینی دلی له ده‌مار و
 ورده ره‌گه‌کانی له‌شیدا بی. جا که یه‌کئک کوشتی و خوینی رژاند، نه‌وسا خاوه‌نی خوین ده‌توانی هه‌قی
 خوینی وه‌ریگری. به‌لام عاشقی وهك من خوینی له ده‌مار و ورده ره‌گدا نه‌ماوه و ژیانم له ده‌ستی
 دل‌به‌رادیه، بو‌یه که کوژرام هه‌قی خوینم ناسیترته‌وه.

سهندوویه خوینی خوی (ف): سهندوویه خویشی خوی. (کم، گم): سهندوویه‌تی خوینی.

جامش (کم، گم): جانش.

(۶) نه‌م به‌یته له (کم، گم) دا ده‌یه‌مه.

شهه: شا. خه‌دهم: خزمه‌تکار.

واته: نه دلّم دیت و بروایی ده‌دا بلیم: با پادشاکه‌م خزمه‌تکاری نه‌بی و نه ده‌توانم و چاوم

به‌رای ده‌دا که‌سی‌تری له‌گه‌ل ببینم خزمه‌تکاری بی.

بلیم: شهه (کم، گم): که شاهم. دید با وی (کم، گم): دیده جوز دی.

(۷) جم: سوک‌کراوی ناوی جه‌مشیدی - به‌پتی شانامه - چواره‌م پادشای پیش‌دادیه. کی: ناسناوی

گه‌وره‌ترین پادشایه. مه‌به‌ست پادشایانی که‌یانی وهك که‌یقوباد و که‌یکاوس و که‌یخوسره‌وه.

واته: له‌گه‌ل دل‌به‌ر رابویره و گوئی به دنیا مه‌ده، ته‌ماشا خاوه‌ن‌تاجه‌کانی نه‌ماون. بزانه ئیستا کی

ده‌زانی (جه‌مشیدی جم) کن و (که‌یخوسره‌وی که‌یانی) له چ زه‌مانیک‌دا بووه؟

کی می‌داند (کم): کی داند. هه‌له‌یه.

مه به نهيمهن له تير و قهوسى دونيا
 «غنيمت دان فراغ بهمن و دى» (۸)
 له عه هدى گولّ حه رame وهرع و په رهيز
 «بساط زهدرا چون غنچه كن طى» (۹)
 نه كهى جانا! له گه لّ من جهنگى بى صولح
 «ببايد كشتن و آنكه كنى حى» (۱۰)

(۸) نهيمهن: دلنيا، بى ترس و بيم. تير و قهوس: تير و كهوان. تير: چواره م مانگى هه تاوى،
 يه كه م مانگى هاوين. قهوس: نزيه م مانگى هه تاوى، سيه م مانگى پايز. غنيمت دان: به فرسه تى
 بزانه. فراغ: دهست به تالى. بهمن: يازده هه م مانگى هه تاوى، دووهم مانگى زستان. دهى: دهيمه
 مانگى هه تاوى، يه كه م مانگى زستان.

واته: قهت له تير و كهوانى كاره ساته كانى جيهان نه مين مه به. دهست به تالى و بى كارى زستان به
 هه ل بزانه و بو خوت له هه ر دوو مانگى (به همن) و (دهى) دا له ماله وه دابنيشه و رابويزه.

(دان فراغ) له (ر) دا كه وتووه. نيوه فارسيه كه هى حافظ نيه.

(۹) عه هدى: سه رده م، چه رخ. وهرع: له گونا ه دوور كه وتووه. په رهيز: پاريز، حه رام نه خوړى،
 خو به دوور گرتن.

واته: حه رامه بنياده م له سه رده مى ده ر كه وتنى گولّى ياردا خو به دوور بگرى و له گونا هى
 ته ماشا كردنى نه و گولّه دوور بكه ويته وه، به لكوو پيوسته فهرش و سفره ي ته ركى دنيا كردن وهك
 خونچه ي نه پشكوتوو بپيچيته وه و كزبكاته وه.

وهرع و (كم، گم): وه رعى. غنچه كن (گم): خونچه كه ن. هه له به. (زه درا چون) لای حافظ
 (زه د هم چون) ه.

(۱۰) نه م به يته له (كم، گم) دا پنجمه م.

جانا: نهى گيانه كه م. صولح: ناشتى. كشتن: كوشتن. آنكه: نه وده م. حى: زيندوور.

واته: نهى گيانه كه م، شه رى وا له گه لّ مندا مه كه كه پاشان ناشت نه يته وه، پيوسته وهك
 عاشق ده كوژى، پاشان زيندوويشى بكه يته وه.

نه كهى (گم): مه كه. جهنگى بى صولح (ه): صولحى بى جهنگ. (من) له (ن) دا كه وتووه.

وهره "سالم"، نه‌گهر نه‌ریابی سه‌معی،
«حدیث بی‌زیانان بشنو از نی» (۱۱)

(۱۱) نه‌ریاب: خاوه‌ن. سه‌مع: بیستن. حدیث: باس و خواس، به‌سه‌رهات. بی‌زیانان: بی‌زمانان.
بشنو: بیسته. نی: شمخال، قامیش.
واته: سالم، نه‌گهر له‌ریزی که‌سانی جوانی‌پرستدای، وهره باس و خواس و به‌سه‌رهاتی عاشقانی
بی‌زمان له‌سۆز و ناوازی خه‌مگینی شمخال بیسته که له‌هی نه‌وان ده‌چی.
سه‌معی (کم، گم): حوسنی. بی‌زیانان (گم): این‌زیانان.

-۲۳- (*)

- مارى موو بۇ باغى پوو پەرژىن دەكەي
كافرى بى دىن ئەمىنى دىن دەكەي (۱)
بۇ جەوابى يەكسونالى من لە چاۋ
ھەر نەظەر تىرى نىگەھ تەعەين دەكەي (۲)
شيعرى "فەرھاد" م دەخۆند، لىتوت گەزى
يەنى: بۇ تەحسىنى پووى "شېرىن" دەكەي؟! (۳)
يادى وەصل، ئەي دل! لە ھىجرا موشكىلە
واي لە (دەي) دا، مەيلى (فەرھەردىن) دەكەي؟! (۴)

(*) ئەم پارچە شيعرە لە (مان، ن، حا، كم، گم) دا ھەيدە.

كيشى عەروروز: رەمەلى شەشى مەخزوروف.

(۱) ئەمىن: دەستەمۆ، ھۆگر.

واتە: ئەي دل بەرى بىن وىژدان، تۆ باخى روخسارت بە ماری مووی ئە گرېجەت پەرژىن دەكەي، لە كاتىكدا عاشق پىوستى بە تەماشاشا و سەيرانى ئەو باخەيدە. ئەمە وەك ئەو وەيە كافرئىكى بى دىن بىكەي بە دىن پارىژ، يا كافرئىكى بى دىن لە تىنى روخسارت دلنيا دەكەيدە و لى ئەمىن دەيى.

(۲) جەواب: وەلام. سونال: پىرسار. نەظەر: روانىن. نىگەھ: نىگا، تەماشاشا. تەعەين دەكەي:

دادەمەزرتىن.

واتە: من وەلامى پىرسارىكم لە چاۋ دەويست، كە پىم بلنى بۇجى وا ھەمىشە مەستە و لە حالئىكى ئاسايدا نىيە. كەچى نەك ھەر وەلام دەست نەكەوت، بەلكو كەوتە دوژمنايەتى كردم و لە ھەر تەماشاكردنىكىشدا تىرى نىگەي بۇ ديارى دەكردم.

لە چاۋ (ن): بە چاۋ.

(۳) فەرھاد: عاشقى شېرىن. تەحسىن: جوانكردن.

واتە: من شيعرى فەرھاد دەخۆندەو، كەچى ئەو بە زوپرى و سەرسامىيەو لىوى خۆي گەزى.

يانى من وازم لە عىشقى ئەو ھىتاو و "شېرىن" يارى "فەرھاد" م لە لا جوانتە.

دەخۆند (كم، گم): دەخۆند. (دەخۆند) بە (دەخۆند) ىش دەخۆنرتەو، چونكە (وى) لە نووسىنى

كۆنى كوردىدا وئەي نەبوو و بە سەلىقە ناسراو تەو. لىتوت (كم، گم): لىوى.

(۴) ئەم بەيتە لە (حا، كم، گم) دا نىيە.

پووت مونه ققەش بوو له نهظمی چەتر و خال
 پوژ و شەو ھەر مەشقی نەقشی چین دەکەى! (۵)
 خەم دەبى چەوگانى زولفت بو زەنەخ
 وەھ چ خوش بازى بە گوئى سىمىن دەکەى! (۶)
 عەيبى "سالم" بو دەلئى، واعىظ لە عىشق
 کوفرە بو تو مەنعى پىگەى دىن دەکەى! (۷)

وەصل: بەدەك گەشتن. ھىجر: دوورى. موشكىلە: گىروگرفتە، ئالۆزە. دەى: يەكەم مانگى
 زستان و دەيەم مانگى سالى ھەتاويە. مەيل: ئارەزوو. فەروردين: يەكەم مانگى بەھار و يەكەم
 مانگى سالى ھەتاويە.

واتە: ئەى دل، تو لە يار دوورى، بۆيە زەحمەتە پى بگەى. وەك ئەو وایە تو لە سەرەتای زستانىكى
 ساردوسر و تووشدا بى و ئارەزووى سەرەتای بەھارىكى تەرور و گەشاو بەکەى.

(۵) مونه ققەش: نەخشكراو، پى نىگار. نەظم: پىكەختن. نەقش: نەخش و نىگار. چىن: ولاتى چىن.
 واتە: روخسارت نەخشاندوو و نىگارى زولف و خال بەسەر تەختى پرووتەوہیە. شەو و پوژ
 خەرىكى مەشق كردنى لەسەر شىوہ كانى نەخشى چىنى، يا مەشقى چىن لەسەر چىن دانانى
 ئەگرىجەت دەكەى.

چەتر (كەم): زولف.

(۶) خەم: چەماوہ. چەوگان: گۆچان. زەنەخ: چەناگە. وەھ: ھەى. بازى: يارى. سىمىن: زيوين.
 واتە: كە ئەگرىجەى شىوہ گۆچانت بەرەو چەناگەت دەچەمىتەوہ، بەھ بەھ چەند خوش يارى بە
 گوئى زيوينى چەناگەت دەكا.

(۷) عەيب: خەوش. واعىظ: ئامۆزگارىكەر. مەنع: قەدەغە كردن.

واتە: ئەى ئامۆزگارىكەرى وشك و بىناگا، تو بۆچى پەردە لەسەر خەوش و كەم و كوورپى سالم لە
 عىشقا ھەلەدەمالى؟ دىن بەي عىشق دانامەزى. ھەر كەسەك عەقلى سالى ھەي، دەي عاشق بى.
 دەلئى واعىظ (گەم): دلئى سالم. ھەلەيە.

دریغا نه قدی دینم کرده صهرفی کاری دونیایی
صه لآحی دونیه ویشم دایه دهستی نه فس و خودپایی (۱)
بلیم دنیا درهنگ سه رچی، وه یا خو ئاخیرهت زوو بی
منی شهرمه ندهیی موفلیس؛ نه دونیاییم، نه عوقبایی (۲)
له جوانیدا به دانش هرچی سککه ی ئابرووم ئادا
به نادانی له پیریدا هموم دانا به خو پایی (۳)
سیاهه ی جه معی صهرفی نه قدی عومری خو م ته ماشا کرد،
چ ده خلی نیک نامیی تیا نه بوو، جوز خهرجی پیسویی! (۴)

(*) نهم پارچه شعره هر له (مان) و له به شی (غزلهای جدیده) دا هه به.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی ته و او.

(۱) دریتغا: حدیف، به داخه وه. نه قد: پاره، دراو. صه لآح: قازانج. دونیه وی: دنیایی. خودپایی:

خو ویستی، مله پوری.

واته: به داخه وه هموو پاره به کی دینداری خو م بو کاری دنیایی به خهرج دا. قازانجی

دنیاییشم نایه چنگی نه فسی سه رکیش و خو په رست.

(۲) سه رچی: به سه ر بچی، بپرته وه. ئاخیرهت: نه ودنیا. شهرمه نده: شهرمه زار. موفلیس:

نابوت. دونیایی: بو دنیا یارو. عوقبایی: بو نه ودنیا کار کردوو.

واته: نه گهر دنیا درهنگ بپرته وه و قیامه تیش زوو ده ست بی بکا، منی شهرمه زاری نابوت و

بی مایه، به شم له ههردوو دنیا دا نیه.

(۳) دانش: زانست، زانین. سککه لیدان: پاره دروست کردن. نادانی: نه زانی.

واته: له تافی جوانی و لاویدا ئابروویه کی زورم به زانایی کو کرده وه، که چی له پیریدا همومیم

به خو پایی دۆراند.

(۴) سیاهه: لیست. جه مع: کۆ. صه رف: خهرج کردن. ده خل: داها ت. نیک نامی: ناو جوانی،

ناوویانگی باش. جوز: جگه له. خهرج: سه رف کردن.

واته: که روانیمه لیستی سه رجه می عومری به خهرج دراوی خو م، له خهرجی پیسویی به دهر،

هیچ داها ت و ده سکه و تیکی ناو جوانی و ناوویانگ باشی تیدا نه بوو.

حەریصیی پیری و جەهلی شەبابە کەسبێ کەونەینم
 تەریقی عەهدی پیریم و خەجالەتمەندی بۆرپایی (۵)
 لە گوشتی پیری و کردەوی جەوانی بەس هەراسانم
 خەرەفگۆی ناتەوانیم و خیلاف کردەوی تەوانایی (۶)
 لە خوانی موعیم و ئیرشادی مورشید، هەردو مەحروروم
 لە دیدارم هەراسان، چ ئەم لایی، چ ئەو لایی! (۷)
 رەزالت پەستییه "سالم"، بۆلەندی ضییدی بەدبەختی
 مەچۆ بەم نەوعە بۆ مەجلیس؛ نە پایینی، نە بالایی! (۸)

(۵) حەریص: پەرۆش، مشوورخۆر. جەهل: نەزانی. شەباب: لاوی. کەسب: دەسکەوت. کەونەین: هەردوو دنیا. تەریق: شەرمەزار. عەهد: سەردەم. زەمان: خەجالەتمەند: شەرمەزار. بۆرپایی: جوانی. واتە: دەسکەوتی هەردوو دنیا مەحروروم پەرۆشی سەردەمی پیری و نەزانی هەرهەتی لاوعە، بۆیە رووزەردی سەردەمی پیری و شەرمەزاری تافی جوانی و لاوی خۆم.

(۶) گوشتە: قەسە، گەفت و لفت. بەس: زۆر. خەرەفگۆ: خەلەفاوی قەسە نەبەجی. ناتەوانی: بێ توانایی. خیلاف کردە: پێچەوانە کردوو. تەوانایی: توانایی.

واتە: زۆر بێزارم لە قەسە بێ کردەوی کاتی پیری و کاری بێ بەرنامەمی لاوی. ئیستاکە بێ تین و توام، قەسە بێ جێ دەکەم. ئەوسایش کە توانا بووم، کردەوم پێچەوانە و ناراست بوو.

(۷) خوان: سفەر. موعیم: خودای رۆزی بەخش و بژیو دابینکردوو. ئیرشاد: رێبەدیی کردن، رێنیشاندان. مورشید: رابەر، رێنیشاندهەر. مەحروروم: بێ بەش. دیدار: چاوپێکەوتن.

واتە: بێ بەشم لە سفەر و خوانی خودای رۆزی دابینکەر و رێنیشاندانی رابەری دینی کە دەبێ پێچەمبەر بێ، هەردوولا لێم بێزارن.

(۸) رەزالت: داماوێ. پەستی: نزمی، سووکایەتی. بۆلەندی: بەرزگی. ضید: دژ، پێچەوانە. بەم نەوعە: بەم جۆرە. مەجلیس: کۆر و کۆبوونەوه. پائین: نزم، خوار دەست. بالا: بەرزگی.

واتە: "سالم"، داماوێ نزمی و خوار دەستی، بەرزگی پێچەوانەمی بەدبەختییە. تۆ بەم حال و شێوەیە مەچۆرە کۆری یاران، چونکە نە نزمی و نە بەرزگی.

نەسىرەم باز لە داوی قەیدی طورپەری موشك بۆ مووی

«فرنگی زاده خویی، کافری، زنار گیسویی» (۱)

گول ئەندامی، سەمەن بووی، مەلەك پرووی، فریشتە خوو

«زلیخا مشربی، لیلی وشی، شیرین سخن گوئی» (۲)

(*) ئەم پارچە شیعەرە لە (مان، ن، ف، ج، پ، ک، پ، گم) دا ھەیە. لە (مان، ن) دا خراوتە ناو (ملعمات). "پیرەمیزد" لە (ژمارە ۸۱۷، ۱۷ ی کانوونی ثانی ۱۹۴۶، ۲) ی رۆژنامە ی "ژین" دا نووسیبووە: تێھەلکێشی "سالم" لەسەر شیعری "شەوکەت". ئەو ناسناوە لە دواین بەیتیشدا ھەیە. ئەگەر شەوکەت، محەممەدئیسحاق "شەوکەتی بوخاری" ی شاعیر بێ، ئەوا فارسی ئەم تێھەلکێشە، نە لە دەستووسی ناتەواوی دیوانە کەیدا لە (بەکە ی دەستووسی) ی (بەکە ی ژین) و نە لە دیوانی تەواویدا کە لە بەشی دەستووسی کتێبخانە ی زانستگای ریاز (الریاض) پارێزراوە، ھەبوو: بەلام تەواوی فارسییە کە ی لە کەشکۆلە کە ی "محەممەدپەرەحیم رەمەزان" دا بە ناوی "شەوکەت" ھو ھەیە.

کێشی ھەروروز: ھەزەجی ھەشتی تەواو.

(۱) نەسیر: دیل. باز: دیسان. قەید: کۆت. طورپە: زولف، ئەگرێجە. موشك بۆ: بۆن میسك. فرنگی زاده خویی: خوو وەك ھبی بەچكە فەرەنگیەك. زنار: كەمەربەندیكە مەسیحیانی ژنر سایە ی حوكمی نیسلا می لە پشتیان دەبەست بۆ خۆجیا کردنەو و خۆناساندن. گیسو: پرج و کەزی. واتە: دیسان داوی کۆتی ئەگرێجە ی دلەبرێك کە مووی بۆنی میسکی لی دێ و خووی وەك خووی بەچكە فەرەنگیە و موسولمان نیە و زولفی وەك زوناری كچە مەسیحیانه، دیلی کردووم.

نەسىرەم باز لە داوی قەیدی طورپەری موشك بۆ مووی (پ): ئەمان، وا كەوتە داوی چینی زولفی شیوەناھووی. فرنگی زاده خویی، کافری (کم، گم): فەرەنگی زاده ی خوو کافری. زُنار (گم): زینار. (۲) گول ئەندام: ئەندامی لەش وەك گول. سەمەن: یاسەمین، گولێکی بۆنخۆشی رەنگ زەرد یا شین یا سپیە. بۆ: بۆن. مەلەك: پەری. زلیخا: ھاوسەری عەزیزی میسر کە یوسفی لە کاروانێك کرپەو و گەورە ی کرد و سەوداسەری جوانی بوو، بە خۆشی و ناخۆشی بۆی دەستەمۆ نەبوو، بۆیە خستیە زیندان. مشرب: زەوق و ئارەزوو. لیلی وشی: وەك لەیلا. شیرین سخن گوئی: وەك شیرین قسە کەریك.

واتە: ئەو دلەبرە ئەندامی لەشی وەك گول و بۆنی وەك سەمەن خۆش و روخساری وەك پەری و خوو و پەوشتی وەك فریشتە، لە دلداری و حەز و ئارەزوودا وەك زولەلیخا و شیوە ی وەك لەیلا و

غریب تاقه به مه‌حبوبی، تهماشای خالی لای لیوی

«تو گویی بر لب آب بقا بنشسته هندویی» (۳)

بَلِّیم: گهر وهك گول و ماهه به نه‌فحه و پرو، خه‌طا و سه‌هوه

«ندارد مه چنین رویی، ندارد گل چنین بویی» (۴)

له توی پیراهنی دهرکوت که پوستانی، وتم: ئه‌ی دل!

«تماشاکن که سرو ناز بار آورده لیمویی!» (۵)

گوفتاری شیرینه.

گول‌نهدامی، سهم‌نبووی، مه‌له‌ك‌رووی، فریشته‌خوو (پ): دلی یوسف دها و قه‌بس شیت ده‌کا، فهاد دوسووتینی. لیلی وشی (کم، گم): لیلی ره‌وش.

(۳) غریب: نامۆ و ناواره. تاقه: تاکه، بی‌کسه. مه‌حبوب: خوشه‌ویست، یار. لب: لیو. آب

بقا: ناوی ژیان و مانه‌وه. بنشسته: دانیشتووه. هندو: خال.

واته: له خوشویستندا که‌سیکی تاقانه‌ی غریبه، پروانه خالی لای لیوی ده‌لتی هیندییه‌کی ره‌شه له قه‌راغی ناوی ژیاندا دانیشتووه. خالی به هیندی و ناوی ده‌می به ناوی ژیان شوبه‌اندووه.

غریب تاقه به مه‌حبوبی، تهماشای خالی لای لیوی (پ): له گوشه‌ی لیوی له‌علی خالی ره‌ش

شیرینکی ته‌شیهه. بنشسته (ر): بنشستد.

(۴) ماه: مانگ. نه‌فحه: بۆن و به‌رامه. خه‌طا: خه‌تا، هه‌له. ندارد: نیه‌تی. مه: مانگ. چنین: وه‌ها.

واته: ئه‌گهر بلِّیم له بۆن‌وبه‌رامه‌دا وهك گول و له روخساردا وهك مانگه، به هه‌له‌دا چووم. چونکه نه

گول ئه‌و بۆن‌وبه‌رامه‌ی ئه‌وی هه‌یه و نه مانگیش وهك روخساری ئه‌و جوانه.

ماهه به نه‌فحه (ف): ماهه نه‌فحه. هه‌له‌یه. (پ): مانگه به بۆن. ندارد مه...، ندارد گل (ف)، ر،

کم، گم): ندارد گول...، ندارد مه. رویی (ج): بویی.

(۵) تۆ: تۆی. پیراهن: کراس. پوستان: مه‌مک. سرو ناز: سه‌روی نه‌وره‌سته.

واته: که مه‌مکه‌کانی له تۆی کراسه‌که‌یه‌وه دهرکوتن، وتم تهماشاکه سه‌روی تازه پنگه‌یشتوو

به‌ری لیموی هیتاوه، هه‌رچه‌نده سه‌رو بی‌به‌ره.

له تۆی پیراهنی دهرکوت که پوستانی (پ): له‌سه‌ر بالای نه‌مامی سیوی مه‌مکیم دی. له تۆی

(گم): له تۆی. که پوستانی (کم، گم): دوو پوستانی.

(له تۆی، ده‌شی به (له تۆی)ش بخوینرته‌وه، چونکه ئه‌وسا (وی) نیشانه‌ی له نووسیندا نه‌بووه.

به عیشوهی چاوی مه خمووری وها په یوه سته یه نه برؤی

«تو پنداری کمانداریست در دنبال آهویی» (٦)

به "اسالم" شه وکته زه نجیری مه جنوونی له کؤی له یلا

«اسیر خال او گردم ز تیر چشم جادویی» (٧)

(٦) عیشوه: ناز. مه خموور: مه ست، خومار. په یوه سته: پټو به ستر او. نه برؤ: برؤ. پنداری: خه یال ده کهی، وای بؤده چی. کمان: که وان. دنبال: له دواي. آهو: ناسک.

واته: ناز و عیشوهی چاوه مه سته کانی دل بهر وها له گه ل برؤی دهر که وتوویدا که وتوونه ته یه ک، وا خه یال ده کهی که بؤی پروانی ده لټی راوچییه کی تیر و که وان به ده سته به دواي ناسک کیکه وه، ده یه وی تیری تی بگری.

مه خمووری وها په یوه سته یه نه برؤی (ج، ر): مه خمووری وها په یوه سته نه برؤی. (کم): مه خمووری وها په یوه سته به نه بر[ز]ای. (پ): وه ک ناسکی و برؤی په یوه سته یه یادی.

(٧) نه م به یته له (ف) دا نییه.

شه وکته: شان وشکؤ، ناسناوی "شه وکته" ی شاعیر. مه جنوونی: شیتی، هیی وه ک (مه جنوونی) عاشق. چشم: چاو.

واته: وه ک مه جنوون به زنجیر به سترانه وه له ناستانه ی له یلا دا، سه باره ت به سالم، حورمه ت و پایه و شکؤ مه ندییه. خودایه، با من به هؤی تیری چاوی سیحربازیکه وه ههر دیلی خالی بم. یانسی دل بهر یکی سیحرباز به تیری چاوه جوانه کانی رام بگری و له و را گرتنه دا پروانمه خالی گونای و دیلی عیشقی نه و خاله ی بم.

مه جنوونی له کؤی له یلا (پ): شیتی له یل له دوجه یلا. گردم ز تیر (پ): گشتم به بند.

پیتی (ی)

۱- (*)

ئو یاره هاتا وا له منی غمزده لا بی
شوریم له دهما زهره، ئه گهر ئابی به قا بی! (۱)
زولفت له دو لا ثابیتی نه فیی وه کوو توی کرد
لیی لاده، بلا دا له دو سهر شیوهیی لا بی (۲)
دیدم به نیگای دیدهی مه ستت، دلی صه دچاک
بهس سه هوه سپاردوومه که چاکئ به خه رایئ! (۳)

(*) نهم پارچه شیره هه ره له (مان، حا) دا هه یه.

کیشی عه رووز: هه زه جی هه شتی نه خه ره بی مه کفووفی مه جزووف.

(۱) غمزده: خه فه تبار، دلته نگ. لا بی: که ناره بی، گوی نه داتی. شورب: خواردنه وه. ئابی

به قا: ئاوی ژیان.

واته: تا نهو دل به ره خوئی له منی خه فه تبار که نار بگری و گویم نه داتی، هه موو جو ره

خواردنه وه یه که له ده مدا، ته نانهت نه گهر ئاوی زینده گانیش بی، وه که ژه هر وایه.

(۲) نهم به یته له (حا) دا سیه مه.

دو لا: به دوو شیوهی وه که پیتی (ل)، دوو ته نیشت. ثابیتی کرد: سه مانندی، چه سپاندی. نه فی:

رهت کردنه وه، نه بوون. بلا: با. لا: پیتی (ل)، له (لا)، نا.

واته: نه گریجهت له هه ردوولای روخسار تدا سه مانندی که تو وینهت نیسه، له به رنه وه ده ستی

لی مه ده و وازی لی بیته، با له هه ردوو سه ره وه شیوهی پیتی (ل) وه ربگری.

(۳) چاک: لهت. به سین: زور، به لام. چاکئ: باشی. خه رایئ: خه رایئ.

واته: دلی صه د پارچه و له تم ده دم به نیگایه کی چاوی مه ستی تو. زور به هه له دا چووم که

نیگایه کی چاکی تو م سپاردووه به دلی خه رایئ خو م.

(خه رایئ) له (مان) دا (نخدا بی) یه و هه له ی نووسینه.

مه عشوقه يى نهم شاره هموو طالبيى جاھن
تف لهو كسه، وهك من، كه گه دا و بئ سهروپا بئ! (٤)
بو خاطرئ نه غياره كه يار "سالم"ئ تۆراند
نه يداوه كسس توتيميى ناطيق به غورابئ!! (٥)

(٤) مه عشوقه: يار. جاھ: پله و پايه، بهرزي. گه دا: هه ژار. بئ سهروپا: بئ سهروپئ، بئ سهروبهر.
واته: دل بهراني شار هموويان پله و پايه يان نه بئ، كه لكئ هيچ ناگرن.
(٥) خاطر: خاتر، دل پراگرتن. نه غيار: بيگانه. گؤيا: قسه كهر. غوراب: قهله رهش.
واته: يار، له بهر خاتري بيگانه، دلي "سالم"ئ شكاند و تۆراندئ. ناهه قئى كرد كه توتيه كي
به دهموزمان و قسه كهرئ به قهله ره شيكى بئ دهموزمان گۆر بيه وه.

زمانه قهت له گه ل نه ولادی ئادهم باوه فا نابئ
وه کوو گوربهی سیهه -ئه صلن- به مهردوم ئاشنا نابئ (۱)
مهکانی تیره، وهک تهرککش، له غهمزهت قهلبی بيمارم
له له وحی سیننه بو تیری نیگاهی غهیره جا نابئ (۲)
چ صولحیکه، وتم، زولفت له گه ل روو باهه من دایم؟
وتی: هرگیز له شهودا مه جلیسی من بی چرا نابئ (۳)
له ضهری نه بضی ئاشوفته و له بی خوشکم، موحه قهقهق بوو:
به جوز بو سهی له بت، دهردم به صهد حکمهت دهوا نابئ (۴)

(*) ئهم پارچه شیعره له (مان، عا، ف، غ، ن، ج، کم، گم) دا هدی.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهوار.

(۱) واته: رۆزگار قهت له گه ل مرۆ وهفادار نابئ، وهک پشیلهی رهش وایه که ههرگیز نابئ به
ئاشنای مرۆ. ئهمه دیش به لگه به کی کۆمه لایه تی هدی که ئه وه به پشیلهی رهش له مالدا شوومه.

قهت (عا، ف، غ، ج): قهد.

(۲) تهرککش: تیردان.

واته: دلئ بيمارم تیردانی تیری غهمزهته، تهختی سنگم جئ تیری نیگاهی یه کیکی تری تیدا نایته وه.
غهمزهت (ف، کم، گم): دیدهت.

(۳) ئهم بهیته له (ف) دا پینجه م و له (غ، ج، کم، گم) یشدا شه شه مه.

باهه من: پیکه وهن.

واته: به یارم وت ئهمه چ رینکه وتینکه که زولف و رووت هه می شه پیکه وهن و له یه کتر جیا
نابنه وه؟! وتی: من له شهودا هه رده م چرام هدی.

صولحیکه (عا): صوبحیکه. وتم: زولفت له گه ل (مان): له گه ل وتم: زولفت. هه لئهی نووسینه.
باهه من (کم، گم): پیکه وهن.

(۴) نه بضی ئاشوفته: تریه ی شیواوی دل. له بی خوشک: لیوی وشک. به جوز: جگه له.

واته: له رتی لیدانی شیواوی دل و لیوی وشکه وه بۆم دهرکهوت، ماچی لیوی تو نه بی،
ده رده کم به سه د کاری پزیشکی تیمار نابئ.

دهبی هەر حەق بپاریزی له گێژاوی غەما، کەشتی
 تەلاشی ناخودا، ئەی دڵ! بە ئەلطفای خودا نابێ (٥)
 لە فیتنەیی دامە ماھیی تیشنەلەب ھیجرانی ناوی دی
 لە زولفت شانە گەر موھلەت بەدا، دڵ قەد جودا نابێ (٦)
 مەقامی حیرەتە لیوت لەناو ئایینەیی پووتا
 لە جینگەیی پۆشنا سەرچەشمەیی ناوی بەقا نابێ (٧)
 لە پووی غونچەیی دەھانت گول لە گولشەندا بەھا ناکا
 کە سەککەیی زەر ظوھووری بوو، پەواجی شەھەرەوا نابێ (٨)

ضەربە (ع): فەربە. ھەلەبە. ناشوفتە و (ک، گم): ناشوفتەم.

(٥) ئەم بەیتە لە (ف) دا نییە و لە (غ، ج، ک، گم) یشدا حەوتەم بەیتە.

ناخودا: کەشتیەوان. ئەلطف: لوتف و سۆز.

واتە: دەبی ھەر لوتفی خودا کەشتی لەناو گێژاوی مەینەتدا بپاریزی، ئەگینا ھەول و کۆششی

کەشتیەوان قەت جیی لوتفی خودا ناگریتەوہ.

دەبی (ک، گم): وەلی. تەلاشی (ک، گم): تەماشای.

(٦) ئەم بەیتە لە (ف، ج) دا چوارەمە.

دام: داو. ماھی: ماسی. تیشنەلەب: لیوتینوو. ھیجران: دووری. موھلەت: مۆلەت.

واتە: ماسی تینوو بە ھۆی فیتنە گێری داوہوہیە لە ناو دوور کەوتوہتەوہ. دەنا ئەگەر شانە

مۆلەت بەدا، قەت ناھێلەم دڵم لە ئەگریجەت جوی بییتەوہ.

موھلەت: (ک، گم): مۆلەت. قەد (ک، گم): قەت.

(٧) ئەم بەیتە لە (غ) دا پینجەم بەیتە و لە (ج) دا نییە.

حیرەت: سەرسامی. ناوی بەقا: ناوی ژیان.

واتە: لیوت کە ناوی ژیانە، ماھیی سەرسامیە کە لەناو ئاوتنەیی پۆشنی پووتدا بی، چونکە

وەک باوہر ناوی ژیان لە شویتنکی تاریکدا، نەک شویتنی پۆشن.

ئایینەیی (ف): ئاوتنەیی.

(٨) شەھەرەوا: پارەھەکی قەلب بووہ شای قاجار بەزۆر پەواجی پێ داوہ. دەھان: دەم. سەککەیی

زەر: پارەھەکی زێر.

نەچوونى خذمەتى جانانە گەر وەك مردنە، ئەمما
مەچۈ "سالما!"، لە بەزى مۇنەئىما جىگەي گەدا نابىن! (۹)

واتە: گول لە ئاستى خونچەي دەمتدا لە باخى گولاندا نرخی نىيە، وەك چۆن كە پارەي زىر
هاتە ئاراو، ئىز پارەي قەلب برەوى نامىتى.
لە گولشەندا (عا، ج، كم، گم): لە بوستانا. (ف): لە بوستان قەد. شەھرەوا (كم): پارە و
پوولى وا.

(۹) جانانە: يار، خۆشەويست.

واتە: ئەگەر نەچوونە خزمەتى ياران بە گيان و بە دل وەك مردن وايى، سالم تۆ مەچۆ، چونكە
كۆرى دەسەلاتداران جىيە ھەزارى تىدا نابىتەو.
جانانە گەر (عا، كم، گم): دلېر ئەگەر.

جانا! هه وهسی عیشتت بی ته رکی هه وهس نابین
کامه کهسی وا بی، کام نایابه؟ چ کهس نابین (۱)
شهه کییه له لای مه عشووق؟ عوششاقی گه دا شاهن
ناری له نه ظهه نه ودا عه نقا به مه کهس نابین (۲)
عومریکه له تاو زولفت یاتاغی دلّه سینهم
بو مورغی له داوترساو گولشنه به قه فهس نابین! (۳)
نهم مهره له جو بو دوزد، نهو مه سنه له جو ی ریشوهت
بو نه فعی موسولمانان (قاضی) به (عه سهس) نابین (۴)

(*) نهم پارچه شیره هه له (مان) دا هدی.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی نه خهوب.

(۱) جانا: گیانه. هه وهس: ناره زوو.

واته: گیانه، نهوی ناره زووی عیشتی تزی هه بی، ده بی دهست له دیوانه بی و شیتی هه لبگری.

هه ره کهسیک وایی، نایاب و په سهنده و هیچ کهسیکی تر بو نه وه ناشی.

(۲) شهه: شا، پادشا. مه عشووق: یار. عوششاق: دلداران. گه دا: هه ژار. ناری: به لئی. له

نه ظهه: له بهر جاوی. عه نقا: سیمورغ، بالنده به کی نه فسانه ییه. مه کهس: میش.

واته: کن له لای دل بهر پادشایه؟ دلدارانی هه ژار و داماو پادشان. به لئی، عه نقایش بهر

گه و ره ییه خزیه وه له بهر جاوی دل بهر دا به میشتیکی به چووک نابین.

(۳) یاتاغ: نوین و پینه ف. سینه: سنگ. مورغ: په له وهه. گولشنه: گولزار.

واته: نهوه تمه نیکه سنگ بووه به نوین و پینه فی دل و به عه زه تی نه گریجه ی یاره وهیه و نایگاتی.

وهک دل له تاو نه گریجه ی ده ترسی، بالنده ی له داو ترساویش ناتوانی به چینه ناو باخ و گولزار و تیندا

به سه یته وه و بیکا به قه فهزی خزی. یا (یاتاغی) به مانای پاسه وان و نیشکچی لیک بدریته وه که مانا که ی

به بهیتی دواییه وه ده به سه ریته وه و وای لی دئی ((عومریکه له تاو زولفت یاتاغی دلّه سینهم... تاد)).

سنگم تمه نیکه له ترسی نه گریجه بووه به پاسه وان و نیشکی ده گری... تد.

(۴) مهره له جو: به دوای قوناغدا گه راو. دوزد: دز. مه سنه له جو: به دوای مه سه له دا گه راو.

ریشوهت: به رتیل. نه فح: قازانج. عه سهس: کزی (عاس به، حه سهس، پاسه وانی شهوی ناو بازار).

ساليك له بياپانا شهو قافلّه گهر گوم كا،
 صهد قيبيله نوما بۆ ئه و هك صهوتى جهرهس نابى (۵)
 طهبعى نه جيسى بهنگى ناجينسى له لا جينسه!!
 بۆ جينسى كه سيفى وا شاور به ته وهس نابى (۶)
 زهنجىرى وهفا مه حكه م كيشامى به لاي تۆوه
 عارف، سهگى وهك "سالم" حاجهت به مهرهس نابى! (۷)

واته: نه گريجه وهك حهسحهس وايه و قۇناغ به قۇناغ به شوين نهو دلانه وهيه كه ده يانه وئ به
 دزيه وه لى نريك ببنه وه و بيته ناو پيچ ولوولى مووه كانى. دلپش وهك قازيه كى بى دادى لى هاتوه،
 له پهبجورى نه وه دايه چۆن به رتيل بدا تا بگاته زولفت، به لام پتى ناكرى. وهك چۆن ده بى قازى
 به رتيل وه رنه گرى و كار بكا بۆ قازانجى هه موو خه لك، ناوايش دل نابى به به رتيلدان نه گريجه يار
 بۆ خوى داگر بكا و له روخسارى نريك بيته وه و دلدارانى ترى لى بى بهش بكا.
 (۵) ساليك: پتى خودا گرتوو. ريتوار. قافلّه: كاروان. قيبيله نوما: قيبيله نوين، نيشانده رى رووى
 قيبيله. صهوت: دهنگ. جهرهس: زهنگ.

واته: نه گهر ريتوار له بياپانچى كاكى به كاكيدا شهو كاروانى لى ون بى، دهنگى زهنگ
 زووتر كاروانى بۆ ده دۆزيتته وه و سه د قيبيله نوما نه وهى بۆ ناكهن. يا نه گهر عاشق رى به ره و زولفى
 يارى لى ون بى و له كاروان دوابكه وئ، هيج شتاك هينده ي دهنگى گواره ي گوتى يار به سوود
 نيه بۆ چوونه وه سه ر رى راست و دۆزيتته وهى زولف.

(۶) طهبع: ته بيهت، شه قل و مۆرك. نه جيس: پيس و گلاو. بهنگى: بهنگكيش، حه شيشه خۆر.
 ناجينس: ناپه سه ند. (جينسى يه كه م: په سه ند. (جينسى دووم: جۆر و ته رح. كه سيف: پيس و
 چلكن، هيج و پوچ. شاور: جۆرىك تووتى زۆر باشى كورده واريه. ته وهس: جۆرىك تووتى
 ره شو كى ورده، زۆر توند و تيز و تاله، ناكيشرى.

واته: ته بيهتتى گلاوى بهنگكيش ناپه سه ندى له لا په سه ند. (شاور) كه چه شنه تووتى بۆندارى
 به ناوويانگه، لاي نهم بهنگكيشه چه په لانه، به چه شنى تووتى (ته وهس) نابى.

(۷) مه حكه م: توند، قايم. عارف: ناگادار و زانا، نه وى له رپتى مه شق و راهيتانى ده روون و
 بىر كورده وه وه خودا ده ناسى. مهرهس: رپتى مىلى سه گ و تانجى.

واته: نه وى خوداناس، من وه فادارى تۆم و به توندى كه مه ندكيش كراوم به ره و لاي تو، نىر
 سه گى وهك سالم پيوستى به رپست و په تى مل نيه پى به سرتته وه و به زۆر به تريتته لاي تو.

ئەبەد قەت سەتري ئەندامت بە تاي جامەي كەتان نابى
بەلى، شەوقى چرا — ئەلبەت — لە فانۇسا نيهان نابى! (۱)
لە جوستەندايە موژگانى بە تەحرىكى برۆ، ئەي دل!
حەذەر لەو توركە بۇ ناكەي، كە بى تير و كەمان نابى (۲)
بوخارى مەوجى ئەشكە رەونەقى دىيىبى پووى لابر
مەتاعى مایەيى تاجير لە دەريا بى زيان نابى (۳)
لە پووى تۆ مەھرۇخى گەر بىتە مەيدانى جەدەل، سەھو
ئەگەرچى تا ميان مووى بى، وەكوو تۆ مووميان نابى (۴)

(*) ئەم پارچەشيعرە لە (مان، ن، حا، عا، كم، گم) دا ھەيە.

كيشى ەرووز: ھەزەجى ھەشتى تەواو.

(۱) سەتر: داپۆشين. تا: تال. جامە. كراس. نيهان نابى: ناشارریتەو.

واتە: ئەندامى لەشى تۆ ھەرگىز بە تالى كراسى كەتان داناپۆشرى، چونكە لەشى تۆ وەك مانگەشەو وايە كە قوماشى كەتان دەرزىنى. بەلى، رووناكى چرا بە ھەمان شيوە، لەناو شووشەي فانۇسدا ناشارریتەو.

سەتري (مان، كم): سرى. (گم): سپرى.

(۲) جوستەن: جوجوول. تەحرىك: جولاوندن. حەذەر: وريابى، پاريز.

واتە: برژانگى دل بەر بە ھاندانى برۆي كەوتووئە جموجوول، تا بىتە ويزەي دل. بۆجى وريابى ئەو شوخە خوئىرپۆزە نابى كە ھەرگىز بى تير و كەوان نابى، يانئى برۆي كەوان و برژانگى تيرە.

(۳) بوخار: ھەلم و ھالوو. مەوج: شەپۆل. ئەشك: فرميسك. دىيا: قوماشىكى ناسكە. مەتاع:

كەلوپەل. تاجر: بازارگان.

واتە: ھەلم و ھالوى شەپۆلى فرميسك، بەرچاوى گرتم و جوانى و رەونەقى پارچەي ناسكى رووى يارى لابرەم و تووشى زيانى كردم. كارەساتى وا بۆ بازارگان كەم نابى كە كەلوپەلى سەرمایەكەي لە دەريادا زيانى لى بکەوى.

مەتاعى (حا، ن): مەطاعى. ھەلەيە. دەريا (كم): بەحرا.

(۴) مەھرۇخ: روخسار وەك مانگ. جەدەل: گەفت و گۆز. ميان: ناوقەد. مووميان: كەمەربارىك.

له معنای شیعیری مه‌طَلووبا، ده‌بین ئیظهاری مه‌طَلهب که‌م
نه‌گهر دَلداری سه‌نگین دَل له "سالم" دَلگران نابین (ه)

واته: نه‌گهر نازداریکی رُوخسار وه‌ک مانگ به‌رامبهر به‌تۆ بیته مه‌یدان و خۆی له‌تۆ به‌جوانهر
دابین، یا خۆی وه‌ک تۆ به‌جوان دابین، به‌هه‌له‌دا چووه، ته‌نانه‌ت نه‌گهر مووی نه‌گریجه‌کانیشی
بگاته ناوقه‌دی، وه‌ک تۆ که‌مه‌رباریک نابین.

بوخاری (گم): بوغازی. واته‌ده‌ریه‌ند. هه‌له‌یه.

(ه) مه‌طَلووبا: داواکراودا. ئیظهاری: ده‌رخستن. مه‌طَلهب: داوا.

واته: ده‌بین له‌مانای شیعیریکدا که‌مه‌به‌ستم بین بینوسم، مه‌به‌ستی خۆم ده‌ریخه‌م که‌برییه‌له
باسی پتوه‌ندی دَلم به‌دَلبهره‌که‌مه‌وه، نه‌گهر نه‌و دَلداره دَل سه‌نگینه دَلگران نه‌بین و نه‌لێ سالم
هه‌قی نییه‌ کاریکی‌وا بکا تا خه‌لک بزانی پتوه‌ندی به‌منه‌وه هه‌یه.

مه‌عنا (کم، گم): مه‌نمی، هه‌له‌یه.

چ دەبىن، گەر لە رەقىبم دلم ئازارى بىيى؟
ھەر گولئى بولبولى بىن، حوكمە دەبىن خارى بىيى (۱)
مانىعە بۇ گوزەرى دل لە بوخت، زولفى سىياھ
گەنجى بىن ھەر طەرەفىن، شەرطە دەبىن مارى بىيى (۲)
زەحمەتە عوقدەيى خاطر بە وىصالىش وا بىن!
قورغەيى بۇسە دەكەيى، وا لەبى من بارى بىيى (۳)

(*) نەم پارچەشيمرە ھەر لە (مان، ن، عا، غ، ق) دا ھەيدە.

کيشى عەرووز: رەمەلى ھەشتى مەخپوونى مەحزووف.

(۱) رەقىب: ناحەز، بەدکار. خار: درک.

واتە: گرنگ نىيە و ھىچ نايىن ئە گەر رەقىبى بەدکار دلم بيشيتىن و ئازارى بەدەستەوہ
بچيۆم. گولئىش ئە گەر بولبولئىكى شەيدای بىيى، بىسە و دوو دەبىن دركى ھەبىن و بريندار بىيى.
رەقىم (ق): رەقىب. (بىيى) دووہم (ن): بىيى. لەنگە. ھەموو (بىيى) كانى تروش لە (ن) دا بە
ھەلە کراونەتە (بىيى).

(۲) مانىعە: رينگرە. گوزەر: ھاتوچۆ. روخ: روو. سىياھ: رەش. گەنج: گەنجىنە، خەزىنە.
طەرەف: لا. شەرط: مەرج.

واتە: ئە گرچەيى رەشت رينگرە و ناھيلئى دل ھاتوچۆى روخسارت بکا. ھەر شوين و لايەك
گەنجىنەيى ھەبىن، مەرجەو دەبىن مارى خۆى ھەبىن چاوديرى بکا.

(۳) عوقدە: گرى و گۆل. خاطر: خەيال، بىر و نەنديشە. وىصال: بەدەك گەيشتن. (واي) يەكەم:
کراوہ. (واي) دووہم: كە. قورغە: قورخ، پاوان، قەدەغە. بۇسە: ماچ. لەب: لىو. بارى بىيى:
لىوبەبار بىيى، قەتاغەيى بەستىن.

واتە: كە تو ماچ لە من قەدەغە بەكەي و ئەو ريشەم لى بگرى و وام لى بيت لىوبەبار بىم، ئەستەمە
گرى كۆرەي خەيال و بىرم، تەنانەت بە بەتوگەيشتىش، بکرىتەوہ.

(خاطى) لە (عا) دا كەوتووہ. وا بىن (عا، ق): دا بىن. (بارى) لە (مان) دا بە ھەلە بە (بارى)
نووسراوہ. بە وىصالىش (غ): بە وىصالت. قورغەيى (غ، ق): قەدەغەيى. وا لەبى (ن): دا لەبى.
واتە تا لەبى. جوانزە.

نيوہى يەكەمى بەيتەكە لەنگە.

نایلی له ذذەتی وهصلت له دلا، جهوری رهقیب
 شادمانی نییه بو ئه و کسه ئه غیاری بیی (٤)
 له رههی کهشمه کهشا جانی هه میسه هه دهره
 عاشقی بی دل، ئه گهر دل بهری عه ییاری بیی (٥)
 به شهوی رهنگه به له د بی له غه می طوولی فیراق
 گهر طه بیبم وهکو من دیده یی بیداری بیی (٦)
 جان نیشاری رههی جانانه یه "سالم" به ئه بهد
 له تی کا تیغی جهفا، گهر دلی ئینکاری بیی (٧)

(٤) نایلی: ناهیلی. له ذذەت: له زهت، تام و چیژ. وهصل: به توگه یشتن. جهور: ستم.
 رهقیب: به دکار، ناحهز. ئه غیار: بیگانه، نه یار.
 واته: نازار و ستمی رهقیبی به دکار، تام و چیژی گه یشتن به تو له دلدا ناهیلی. ئهوی کهسانیک بیی
 بیگانه بن و دۆستایه تی له گه ل دانه مه زرتین، شادمانی به تو وشه وه نایی.
 (٥) رهه: ری. کهشمه کهش: کیشمه کیش. جان: گیان. هه دهر: به فیر و چوو. عه ییار: مه کرباز.
 واته: ئه گهر عاشق دل به ریکی عه یار و به مه کر و نازی هه بی، خورتی گیانی له رپی کیشمه کیش و
 بگه ره و بهرده دا ده ریژی و به فیر و ده روا.
 جانی (عا): گیانی.
 (٦) ئه م به یته له (ق) دا نییه.
 به له د: شاره زا. طوولی: دریزی. فیراق: لیک جیایی، دووری. طه بیب. پزیشک، مه به ست یاره.
 دیده: چاو. بیدار: به ناگا، خه ولی ته که وتوو.
 واته: ئه گهر پزیشکی ده ردم وهک من چاو نیکی به ناگا و تیژی هه بی، رهنگه به تاقه شهویک
 شاره زای خه می دریزی بوونه وهی دووری و لیک جیایی بیی.
 (٧) جان نیشار: گیان به ختکه ر. جانانه: دل به ر. ئه به د: هه میسه. ئینکار: سه رسخت، نکوولیکه ر.
 واته: ئه گهر سالم دل نیکی سه رسخت و نکوولیکه ری هه بی، با تیغی مه ینه ت له تو په تی بکا،
 چونکه هه میسه گیان به ختکه ری پیناوی یاره.
 جانانه یه (ن): جانانه.

- پیم خوښه که عومرم به جه فا صهرفی غه مت بی
بهو شهرطه که مایه ی ضهره رم ماچی ده مت بی (۱)
خو پوښنه خانه ی دل ی من، مه نزل ی تو یه
مروه ت نییه بهم رهنگه خه رابی سته مت بی (۲)
یا قووتی له بت جایزه به خشین ی به ئی ثبات
بی ت و به قه دهر خدمه تی من، گهر که ره مت بی (۳)

(*) نه م پارچه شیعه له (مان، ن، حا، کم، گم) دا هدی ه.

کیتی عهرووز: ههزه جی ههشتی نه خه رهی مه کفووفی مه جزووف.

(۱) واته: پیم خوښه ته مه نم به نازار و مهینه ته وه بو خه م و خه فته تی تو ته رخان بیی و به سه ر

بچی، به مه رجیک مایه ی زیان لی که و تنم ماچی کی ده مت بی.

ضهره رم (کم، گم): نه مه لم.

(۲) مروه ت: مه ردایه تی، پیاوه تی. خه راب: ویره نه.

واته: خانووی دل ی من روونا که و مه لبه ندی مانه وه و ژیا نی تو یه. مه ردایه تی نییه وا به م شیوه یه

به سته م و خه رابه کاریت ویره نی.

خه رابی (کم، گم): خه رابی. (وی پاش (خه رابی) له (ن) دا زیاده.

(۳) له ب: لیو. جایزه: ده شی. ئی ثبات: سه لماندن. که ره م: چاکه و به خشینده یی.

واته: نه گهر نه وه نده ی من خه زمه ت ده که م، تو یش به خشینده بی، ده شی بیسه لی تی ناماده ی

یا قووتی لیو تم بی به خشی، واته ماچم بده تی.

نه گهر نه خلی مورادم بی ټمه ر بی
 به من چی باغی دنیا جومله بهر بی؟ (۱)
 ره قیبا یار ئه ر به من بؤسی که ره م کا
 به تو چی گهر هه مووی شه هد و شه کهر بی؟ (۲)
 له وه ختیکا سه ری خو م بی کلاو بی
 به من چی تاجی شاهی پر گوهر بی؟ (۳)
 ره قیبا! نه مجار که دل بهر رامه بو من
 به تو چی گهر هه موو شام و سه هر بی؟! (۴)

(*) نه م پارچه شیعه له (مان، ن، عا، غ، ر، کم، گم) دا هه ده.

کیتی عه رووز: هه زه چی شه شی مه جزوف.

(۱) نه خل: دار خورما. جومله: هه موو، سه رله بهر.

واته: نه گهر دار خورمای من که یاری بالا بهر زمه، بهر نه گری و سوودی بو نه بی، به من چی نه گهر

باخه کانی دنیا هه موو پر بهر بن بو عاشقی خاوه نیان و سوودیان لی وه ر بگرن.

نه گهر (غ، کم، ق، گم): که من. دنیا (کم، ق، گم): عالم.

(۲) ره قیبا: به دکار، دوزمن، ناحه ز.

واته: نهی به دکار! نه گهر یار ماچیکم بی به خشی، به تو چی نه گهر ماچه که ی هه مووی وه ک

هه نگوین و شه کر بی.

یار (ر): بار. هه له یه. نه ر (عا): ا. هه له یه. بؤسی (عا، ر): بؤسی. (ق): بؤسه. هه مووی

(کم): هه مه. (گم): هه ر.

(۳) نوسخه کانی (غ، ر، کم، ق، گم) ته نها دوو بهی یه که می نه م پارچه شیعه یان تی دایه،

نه وه به دوا ی هی پارچه شیعی پاشه وه یه (۸).

واته: به من چی تاجی شاهی به گوهر راز ایته وه، نه گهر من کلاو به سه رمه وه نه بی.

(۴) واته: نهی به دکار، نه گهر یار ده سه موم بی، به تو چی نه گهر له هه موو نیواره و

به یانیه کدا بیته لام؟!

هه موو (ن): هه مه. هه له یه.

- که خۆم رهختی غولامی شک نه بهم هیچ
- به من چی خواجه گهر زه پیرین که مهر بی؟ (۵)
- ئهیا دوشمن! که به ختم هاته یاری
- به تو چی گهر قه بای شاهیم له بهر بی؟ (۶)
- له کونجیکا له گهڵ یار ئهر بنیشم،
- به من چی عالهمی زیر و زه بهر بی؟ (۷)
- ئهری حاریث! که مونعیم پیم که رهه کا
- به تو چی سهه تمن گهر بیشتهر بی؟ (۸)
- به نهومیدی دهرم کا گهر له دهرگا،
- به من چی تاق و حوجره ی پر له زه پ بی؟ (۹)

(۵) زه پیرین که مهر: پشتین زیرین. رهخت: بهرگ. خواجه: دهوله مه ند، گه وره یارو. واته: که من جلوه برگی خزمه تکاریشم نه بی، به من چی نه گهر دهوله مه ند پشتینی زیرینی له پشتدا بی؟!

(۶) ئهیا: نهی. یاری: دۆستایه تی. قه با: که وا. واته: نهی دوژمن نه گهر من رۆژنک له رۆژان بهخت یارم بی، به تو چی نه گهر که وای شاهانم له بهردا بی؟! نه گهر (شاهی) به (شاهی) یش بخوێترته وه، دهشی و بگره جوانیشه. (۷) زیر و زه بهر: ژیراوژوور.

واته: من نه گهر له کونجیکا دانیشم، چ هه قیکم به سهر نه وه وه ههیه که دنیا ژیراوژوور بی؟! پیمان وایه نه گهر له جیاتی (هه ر بنیشم)، (دانیشم) بووایه، جوانتر بوو، چونکه (بنیشم) زیاتر بو په له وه ره به کاردی.

(۸) ئهه بهیته و بهیته پاشه وه ی هه ره له (عا) دا هه ن. حاریث: ناساری ئیبلسه، کشتو کالکهر، یا ناوی زه لامیکی تایه تی بووه، یا (حارس) بووه و به مه بهستی پاسه وانی مائی دنیا به، یان (حارص = حریص) بووه به واتای خواه ن ته معای تیرنه خوار دوو. مونعیم: رۆزی بهخش، خودا. بیشتهر: زیاتر.

واته: نهی ئیبلیس! که من خودای رۆزی بهخش خه لاتم بکا، به تو چی نه گهر نه وه خه لاته له سهه ته نیش زیاتر بی؟!

(۹) نهومیدی: نا ئومیدی.

که "سالم" بازی دولت هاته سهر من
به تو چي دشمن ئهر خاكي به سهر بي؟ (۱۰)

واته: نه گهر خاوهن مال خوي له بهردهرگا وهستايي و دهست به روومهوه بني و به نائوميديهوه
دهرم بكا، به من چي نه گهر تاق و ژووري ماله كه ي پر بي له زيږي.
(۱۰) واته: سالم نه گهر بازی بوون به پادشا به سهر سهری منهوه بيشتيهوه، به تو چي نه گهر
دوژمن بمری و بچيته ژير خاك؟!

ئیشارہی غەمزە رەنگە قەصدی سەر بئ
کہ بۆ سەر بئ، دەسا با زوودتەر بئ (۱)
سەرم گەر، سەرسەری، شۆرت قوبوول کا
هەموو مایەم سەراسەر دەردی سەر بئ (۲)
حەصاری سینه با لابەم لە پێدا،
مەبادا بۆ دلم تیرت خەطەر بئ (۳)
گوشادیی دلمە هەر جا، گەر لە تیرت
لە سینەم بۆ هەناسەم پئ گوزەر بئ (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە لە (مان، ن، حا، عا، غ، ف، ج، ق، ر، کم، گم) دا هەیە.

کێشی عەرروز: هەزەجی شەشی مەحزوف.

(۱) ئەم بەیتە لە (مان، عا، ر) دا هەیە.

زوودتەر: زووتر.

واتە: کہ یار بە چاو ئیشارەت دەکا، رەنگە مەبەستی ئەو بئ کہ قەستە سەریەتی و دەیهوی

بمکوژی. جا ئەگەر نیازی کوشتی هەیە، دە با زووتر بمکوژی.

(۲) سەرسەری: لام سەرلایی.

واتە: ئەوی بە سەریی و کەمتەر خەمییهو شۆر و عیشقی تۆ قوبوول بکا، خودایە هەموو مایە

هەر مەینەت و دەردەسەری بئ.

شۆرت (ر): سورت. هەلەئە نووسینە.

(۳) ئەم بەیتە لە (ج) دا نییە.

حەصار: قولغە، دیواری دەوری قەلا.

واتە: دیواری دەوری دلم کہ سنگمە، با لە رێی تیری چاوتدا لابیری، نەوہ کا رێی ئەو تیرە

بگری و نەهیلنی بەر دلم بکەوی.

حەصاری (حا، عا): حەساری. (ق): منارە. (ف، کم، گم): غوباری. (ر): عباری. هەلەئە

نووسینە و دەبئ (غوباری) بئ. لابەم (کم، گم): لادەم.

(۴) گوشادیی: کراوہیی و ناوہ لایی، فراوانی.

واتە: هۆی گوشادیی دلێ منە کہ تیری زۆرم لی بەدە و سنگم کون کون بئ، چونکہ رینگوزاری

له خوښيدا كه سې دوشمنمه، گاهې
 به ږووی مندا له ږووی تیغت سپهر بې (۵)
 ویداعی دل دهکا جانم له چاوت
 كه وهختی تیربارانی نهظهر بې (۶)
 چ مهناعی فیراقی خسته بهر من
 نهویش وهك من، خودایا! دهر بهدەر بې (۷)
 شه فیعم بې به عهفو، نهرقابییضی جان
 له ږی تیرت، دهبی خونم هدهر بې (۸)
 وهها ږر ږو، لهباله ب، دل له غهها
 دهترسم جیی نه بی، مهیلت بهدەر بې (۹)

ههناسم بؤ دهر وه زؤرت دهبی و هیچ شتیک ږی تیری تؤ ناگری.

(۵) واته: یه کیك دوزمنی منه كه له كاتی دؤستی و خوښیدا له لای من ږاوهستی. كه تیری
 تؤ هات، نهو بی به سوپهر و نه هیلی تیره كه له من بدا و بهر نهو بكهوی. یانی یه کیك له من زیاتر
 عاشقی تؤ بی، دوزمنمه.

به ږووی مندا (ج): له ږی. (ق): به ږووی من. تیغت (ق): تیرت. سپهر بی (گم): سوپهر
 دی. ههله ی چا په.

(۶) ویداع: مالئاوایی.

واته: گیانی من، کاتی تیربارانی دلّم له لایدن چاوی تۆوه، خواحافیزی دل له چاوه کانت ده کا.
 یانی کاتی تیربارانی دل، گیانم له سهر لیوه، بؤ نه وهی له باتی دل مالئاوایی له تؤ بکا.

كه وهختی تیربارانی (ج): كه وهختی تیره بارانی. (ق): له وهختی تیره بارانی.

(۷) واته: ج ږیگریك منی له تؤ دوور خسته وه، خودا نهویش وهك من گرفتار و سهرگردان بکا.

(۸) ندم بهینه له (ح) دا نیه.

قابیضی جان: گیانکیش.

واته: نه گهر فریشته ی گیان کیشان له لای خودا تکا کارم بی و لیوړدم بؤ وهریگری و نه مرم،
 ده بی خوینم له ږی تیری تؤ دا ږړی، چونکه ږیگه یه کی ترم نابی بؤ مردن.

خونم (ع، ج، کم، گم): خوینم. (ف): تیغم. ههله یه.

(۹) لهباله ب: لیوان لیو.

نهگه ر گاهي طه له ب کا، عاشقي زار
به پي نا، رهنگه "سالم" هر به سهر بي (۱۰)

واته: دل و ليوان ليو بوو له خه م و خه فته، ده ترسم نه گه ر مه يل و خزه ويستي تو رووي
تي بکا، جي نه بيته وه و بروا.

وه ها پر بوو (ف): ده ئي. لهنگه. (غ، ج، کم، گم): ده ئي پر بوو. غه مها (ن): غه متا. جيئي
(کم): جي.

(۱۰) واته: نه گه ر يار داواي هاتن بکا، رهنگه سالم، به پي نا، هر به سهر بيته لاي.
کا (عا، کم): که ي.

به نیما گهر له عاشق خواهیشتی مه عشووقه بو سهر بی
نه گهر نه یخاته بهر پیی، پروپه شی صه حرایبی مه حشر بی (۱)
له پرووی نه م شه معده دا صیححت طه له ب کا قوربجو، سه هوه
ده سووتی یه که نه ظه، په روانه ناسا، گهر سه مه ندهر بی! (۲)
له مهیدانی نه ظه ر چاوت شه جاعت نایلی بو من
به چاو کی دی غه زالی وا که صه ییادی غه ضه نفر بی؟! (۳)
له سهر خالی روخت که س وه صفی خالی که س نه کا، خه تمه
"خه لیل" ی پی بلین نابی، که هر که س جی له نادر بی (۴)

(*) نه م پارچه شیره له (مان، ن، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عهرووز: ههزه جی هه شتی ته و او.

(۱) نیما: نیشارهت. خواهیش: داوا. مه عشووقه: یار.

واته: نه گهر یار داوای سهر له عاشق بکا و نه یخاته بهر پی، خودایه پروپه شی روژی قیامت بی.

(بی) له (ن) دا که وتوه.

(۲) شه مع: مؤم. صیححت: ته ندروستی. قوربجو: نهوی به دوا ی نریکی له یاردا ده گه ری.

سه مه ندهر: بالنده یه کی نه فسانه یه، گوایه له ناو ناگردا هیلانه ده کا.

واته: نهوی به دوا ی نریکی له یاره وه ده گه ری، بیهوی له نریکی مؤمی پرووی یاردا به ساغی و

سه لامه تی بیتیته وه، به هه له دا چوره، ته نانهت نه گهر سه مه ندهریش بی که ناگر کاری تی ناکا، وه که

په روانه به روانینیک هه لده پرووی و ده سووتی.

نه م (کم، گم): نه و.

(۳) شه جاعت: نازایه تی. غه زال: ناسک. صه ییاد: راوچی غه ضه نفر: شیر.

واته: که ده پروانیه من، سامی چاوه کانت هیچ نازایه تییه کم بو ناهیلنه وه و بی ده سه لاتم ده کا.

نه مه شتیکی سهیره، کی به چاوی خوی دیویه ناسک راوی شیر بکا.

نایلی (کم، گم): نایه لی. کی (کم): که ی.

(۴) روخ: روو. خه تمه: کوتایی بی هاتوه، براوه ته وه. خه لیل: حه زره تی نیراهیمی خه لیل.

نادر: ناگر.

هونەر ثابت دهکەم بۆ ئەو ئیمامە قامەتی تۆی دی
 له وهختی خویندنی «قَد قَامَت» ١، گەر پرووی له مینبەر بی! (٥)
 له ناو سینهی قهفه سما شهرطه ئازادی نهکهم ئیتیر
 له داوی زولفی دلبەر، گەر به "سالم" مورغی دل بهریی (٦)

واته: نابێ کەس لەسەر خالی پرووی تۆوه باسی خالی خۆی بکا، ئەمه کۆتایی بی هاتوو و
 برپاوه توه. نابێ هەر کەسێک له ناو ئاگر دا بی، بی بلێن خهلیل، چونکه یهك ئیراهیمی
 خهلیل ههیه.

کەس نه کا (کم، گم): خۆی نه کا.

(٥) قامهت: بهژن و بالا.

واته: ئەو پێشنویژه که له کاتی خویندنی «قَد قَامَت الصلوة» دا پرووی له مینبەر و میحراب بی،
 بهژن و بالای تۆ بیینی و پروو وهر نه گێڕی، دهیسه لیتیم هونهری نواندوو.

تۆی کرد (گم): تۆی دی. دهشی (خویندنی) له (مان) دا (خویندنی) ش بی.

(٦) مورغ: بالنده.

واته: نه گەر ئه عجاره بالندهی دل به سهلامهتی له داوی زولفی دلبەر رزگار بی، مه رج بی
 له مه ودوا نه هیلیم دلیم له ناو قهفه زی سنگم بیته دهره وه.

تا مهنزلی تیری نیگهت ناوی دلم بی
یا رهب، همه جا طورپهیی تو طهوقی ملم بی (۱)
خوین کا جگهرم خاری نهلمه گاهی تهماشا،
بی عاریضی تو گهر ههوهسی پرویی گولم بی! (۲)
پر بادهیی خوین بی به نهلمه بیلبیلییی چاو
بی دلبر نهگهر نارهزویی جامی مولم بی (۳)

(*) نهم پارچهشیره ههر له (عا، غ، ق، ر) دا ههیه، له پشیدا نوروسیویه «از گفته سالم»
واته: سالم وتوییه.

کیشی عهرووز: ههزهجی ههشتی نهخرهیی مه کفوفی مهحزروف.
(۱) مهنزل: مهلبند، شوین. نیگه: تهماشا. یا رهب: خودایه. همه جا: له ههموو جینهک.
طورپه: نه گرچه. طهوق: نهلقهی دهوری مل.
واته: تا من شهیدای تویم و شوینی تیری نیگارت ههر ناو دلم بی و بهو بیته کوژراوی دهستی
تویم، خودایه له ههموو شوینک نه گرچهیی تو بیته تهوق و کوتی گهردخم و لیم نه بیتهوه.
(۲) خوین کا: خوینی لی بیی، برینداری بکا. خار: درک. نهلمه: نیش و نازار. گاه: کات.
عاریض: پروو. ههوهس: نارهزوو.

واته: نه گهر بهی بیینی پرووی تو، نارهزویی پرووی گولم ههیی، با کاتی تهماشاکردن درکی
نازار و نیش جگهرم بریندار بکا و سزای خوم وهربگرم.
گاهی (ق، ر): وهختی.

(۳) باده: مهی، شراب. مول: شهابی تری.
واته: نه گهر بهی دلبر حمز له پیالهیی شهابی تری بکهم، با بیلبیلییی چاوم بیته نازار و بهو
نازاره پر بیی له شهابی خوین و خوینی تی بزئ و هیچ نه بیی.
بیلبیلییی چاو (ق): بهلبهلییی جان.

هه تا كهی، ئەهی فهلهك، بۆ بهختی من جهور و تهظه للوم بی؟!
وه چاكه چهنذ پۆژی نهوبهتی لوطف و تهره ححوم بی (۱)
له قهرت مودده تیکه زهرنۆشی جامی بهدبهختیم
له خوانی نیعمه تم با ههفتهیی باری تهنه عوم بی (۲)
چلۆن دل دینتی، ئەهی یاران، دهخیل! صوحبهت له گهه ل دشمن؟!
گرانه نیستیخوانی، لیبی گهرین - تو خودا - بلا گوم بی! (۳)

(*) نهم پارچه شیعره ههر له (مان، ن، عا) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهواو.

(۱) تهظه للوم: سکالا له دهست جهور و ستم. وه: وا. نهوبهت: نۆره. لوطف: نهرم و نیانی.

تهره ححوم: رهحم کردن، بهزهیی نواندن.

واته: ئەهی چهرخێ پۆژگار، تا کهی بهخت و نیسیی من سکالا له دهست ستم و مینهت و ناههقی

بکا؟! وا چاکه، نه گهر بۆ چهند پۆژیکیش بووه، نۆرهی لوتف و بهزهیی نواندن بی.

وه چاکه (عا): ده چاکه.

(۲) قهر: داخ. موددهت: ماوه. زهرنۆش: زهره خواردوو، زهرنۆش کردوو. جام: پیاله.

خوان: سفره. نیعمهت: پۆزی. بار: نۆره. تهنه عوم: خوشگوزهرانی.

واته: من ماوهیه که له داخی کردهوی نابهسهندی تو زهرهراوی بهدبهختی و قوربهسهری دهنۆشم.

چی دهبی نه گهر ههر بۆ ههفتهیه کیش بووه، نۆرهی ئەوه بی یا بارودۆخی ئەوهم بۆ ههلهکوهی لهسه

خوانیکی پر له پۆزی خوشگوزهران م؟!!

بهدبهختیم (مان، ن): بهدبهختیم. ئەوی (عا) جوانۆره. نیعمه تم (عا): نیعمه تا.

(۳) چلۆن: چۆن. دل دینتی: دل بروایی دهدا، دهخیل: دهستم به دامانت. صوحبهت:

دۆستایهتی. گرانه نیستیخوانی: نیسک قورسه و رهزا گرانه، بهددهساله. بلا: با. گوم بی: له بهرچاو

نه مینتی، بیسهروشون بی.

واته: یاران دهستم به دامیتان، دل چۆن بروایی دهدا دۆستایهتی له گهه ل دوزمندا بگری؟! له کاتیکدا

دوژمن رهزا گرانه و خوشهویست نییه. بۆیه توو خودا کارێک بکهن له بهرچاو ون بی.

چلۆن (عا): چۆن. لهنگ دهبی.

به ئوممیدی خودا، واجیب ده بی قه تلی ره قیب شه رعن
 له به زمی دلبره، گهر بۆ زویانم پئی ته که للوم بی (۴)
 قه دیم جانبازی پئی عیشقم، له مه ولا تازه لانا دم
 نه گهر لوظفت موجه دده بی، وه گهر قه هرت ته قه ددوم بی (۵)
 ته سه لسول ته عزیه ی دنیا نه بهد پایانی قهت نابئ
 به جییه خه رقه ی "سالم" مودام ئالووده یی خوم بی! (۶)

(۴) واجب: نهرک، پیوست. قه تل: کوشتن. ره قیب: به دکار، ناحهز. شه رعن: له رووی شه رعیه وه، به شه رع. ته که للوم: قسه کردن، ناخاوتن.

واته: نه گهر بۆم بلوی له به زم و شادی دلبره دا قسه بکه م، پشت به خودا کوشتی ره قیب له رووی شه رعیه وه ده بیته نهرکیکی دینی.

دلبره (ن): دولبره.

(۵) قه دیم جانباز: گیان به ختکهری کۆن. موجه دده: تازه، سه رله نوی. قه هر: خه فهت و تووره یی.

ته قه ددوم: پیشکوهتن.

واته: تۆ نه گهر لوظفت تازه بکه یته وه، یا داخ و تووره ییت زیاتر بی، من گیان به ختکردوویه کی کۆنی رینگه ی عیشقم، همیشه ههر نهم رینه م گرتووه ته بهر و لئی لانا دم.

(۶) ته سه لسول: زنجیره. ته عزیه: پرسه، ماته مینی. نه بهد: ههر گیز، قهت. پایان: کۆتایی. خه رقه:

بالا پۆشی ده رویش. مودام: همیشه. ئالووده: تیکه ل. خوم: ههش، بهری گیایه که خام و بهنی پی شین ده کری.

واته: مادهم زنجیره ی پرسه و ماته مینی دنیا ههر گیز نابریته وه و دوایی پی نایی، شتیکی به جی و

گونجاره خه رقه ی سالم ههر دم تیکه ل به خوم و ره نگی شین بی.

ته عزیه ی (عا): ته عظیمه ی. هه له یه. قهت (عا): قه د.

چ حاصل نهژده‌های زولفت به دایم وه قفی گهر دن بی؟
کهره م که، با نه مانهت یه ک شهوی تهوقی ملی من بی؟ (۱)
که بی تیری نیگاهت، وهختی نیما، بو دلی خوینین
به نهرمی مؤمه سینهم، گهر به سهختی حیصنی ئاهن بی (۲)
نیامی تیغی پاداشه به مهخفی دل له سینهمدا
له وهختا هر کهسی فرصهت به دوشمن دا، دهبی ژن بی! (۳)

(*) نهم پارچه‌شعره له (مان، ن، ف، غ، ج، کم، گم) دا هه‌یه.

کیشی عهرووز: ههزه‌جی ههشتی ته‌واو.

(۱) یه‌ک‌شهوی: دهبی (یه‌ک‌شه‌ویش) بووین، دهشتی هه‌له‌ی روونوسکه‌ره‌وه بی.

واته: ماری زولفت له نه‌ج‌امی چیه‌وه‌یه دهبی هه‌میشه به دوری ملت‌ه‌وه بی، ده‌ل‌تی له‌سه‌ری

وه‌قف کراوه. بفرموو نه‌گهر بو تاقه شه‌ون‌کیش بووه، بیته تهوقی ملی من.

حاصل (کم، گم): حاجهت. با نه‌مانهت (ف، ج): با به نه‌مانهت. له‌نگ ده‌بی. (کم): یا نه‌مانهت.

(۲) نیما: نیشارهت کردن.

واته: کاتیک نیشارهت ده‌که‌ی و تیری نیگات ده‌گریته دلی خوینیم، سنگم له سهختیدا وه‌ک

قه‌لای ناسنین و له نهرمیدا وه‌ک مؤم وایه.

وهختی (ف): وه‌قتد. هه‌له‌یه. خوینین (ف): خوین. هه‌له‌یه. به سهختی (غ، کم، گم):

سه‌راسهر. حیصنی (ن): مه‌حصی.

(۳) نهم به‌یته و دوو به‌یتی پاشه‌وه‌ی له (ج) دا نین.

نیام: کیف، کیلان.

واته: دل له سنگمدا به شاراه‌یی وه‌ک کیفی تیغی پاداشتی تو وایه.

له وهختا هر کهسی فرصهت به دوشمن دا، دهبی ژن بی (کم، گم): له وهخت هر کهسی بی

دوژمنی رابژه‌که‌ی بی. (گم): له به‌راویژدا نووسیه‌ی بوی ساغ نه‌بووه‌ته‌وه. راستی وتووه، نه‌وه‌نده

له‌نگه بو نیمه‌یش راست نه‌کرایه‌وه، بویه دیاره هه‌له‌یه.

(فرصهت) له (ف) دا کهوتووه. به دوشمن دا، دهبی ژن بی (کم، گم): بی دوژمنی رابژه‌که‌ی بی.

ههتا جيٽ غورقه بيٺ، وهڪ دوربينه ديدو بؤ چيهرهت
 به تيري غمزت، ئهر وهڪ پهنجهره، دل جومله كونكون بيٺ (٤)
 له پووي ئهغيار، ئهگهر شيرينه ههرفم، مهصلهحت وايه
 لهگهل مهردى گهدا كهلبى درنده صهعبه دوشمن بيٺ! (٥)
 نهنوسراوه له مهكتهبخانهيى عيشقا حوروفى «نا»
 له جوابت ههر «بهئي» بؤ "سالم" ه، گهر ئهمرى مردن بيٺ (٦)

(٤) چيهره: روخسار.

واته: تا تو خوت لهناو زورنيكدا شاردبيتهوه، من چاوم دهبيته دوربين بؤ تهماشاي روخسارت،
 نيٺ با دل همموى به تيري غمزت وهڪ پهنجهره كونكون بيٺ.

جيٽ (ف، كم، گم): جيٺ. ئهر (ن): ههر. (جومله) له (كم، گم) دا كهوتووه.

(٥) واته: ئهگهر قسم لهناو بيگاناندا شيرين بيٺ، ئهوه مهصلهحت وا ههلدهگرئ. سهگي هار

زهجهته دوژمنى پاوى ههژار بيٺ.

مهصلهحت وايه (ف، غ، كم، گم): بيمى ناسيه، زؤر جوانه. دوشمن (كم): دوژمن.

(٦) مهكتهبخانه: قوتابخانه.

واته: سالم له بهرنامهى خوڻهويستيدا گوٺرايمله و ئهگهر فهرماني مردنيشى بدهيتي، قوبوليهتي و

ملكهچه.

نهنوسراوه (گم): كه نوسراوه.

- فهلڪا نئر مهرته بهيئي بيت و وهفا كهى، چ دهبيئي؟!
(۱) دهري شادى له دلّم دفعه يئي وا كهى، چ دهبيئي؟! (۱)
وهك دهكهى عاشقى سرگه شته هزارئي بي پوچ
دهرده دارئي به كه رهم جاري دوا كهى، چ دهبيئي؟! (۲)
من فوتادهم به ميحن، تو به غه ضهب ديئي و دهچي
وهختي گهر دش نيگه هي سويي گه دا كهى، چ دهبيئي؟! (۳)
حق، حقه كاهي له كوھ وهرده گري پوژي حساب
تو به كوھي گونه نئر فيكري خودا كهى، چ دهبيئي؟! (۴)
دل له قهيدي ستمت زاره به دايم مهه و سال
چهنذ پوژي به وهفا تركي جهفا كهى، چ دهبيئي؟! (۵)

(*) نهم پارچه شيعره هدر له (مان، ن) دا هديه.

كيتي عهرووز: رهملي ههشتي مهخووني مهزووف.

(۱) فهلڪ: چهرخي پوژگار. مهرته به: پله. دهر: دهرگا. دفعه: جار، كه رت. واكهى: بكميهوه.
واته: نهى چهرخي پوژگار، نه گهر تا پله و رادهيك وهفاداريم بهرامبر بنويي و جاريك له
جاران دهر گاي شادى له دلّم بكميتهوه، چي دهقهومي؟!

(۲) سرگه شته: سرگهردان. كه رهم: بهخشندهيي. دوا: دهرمان.

واته: وهك پشهته، گياني هزار عاشقى سرگهردان دهرديني و دهيانكوژي، چي دهبيئي - له پال
نهوهدا - جاريك بهخشندهيش بي و دهردهداريك تيمار بكهى?

(۳) فوتادهم: كهوتووم. ميحن: كوي (ميحنهت-ه)، مهينهت. غه ضهب: توورهي. گهر دش:

گهران. نيگه: تماشا. سويي: بهرهو. گه دا: ههزار.

واته: من مهينهت له بي خستووم و كهوتووم، تويش دئي و دهچي و غه زهبت لي دهباري. نه گهر
له كاتي گهراندا تماشا به كمي بكهى، چي رووده دا?

(۴) حق: خودا. كاه: كا. كوھ: كيو. پوژي حساب: قيامت. گونه: گونه. نئر: نه گهر.

واته: خوا له روژي قيامتدا ته نانهت هق و مافي كايه كيش له كيو دهستيني. چي دهبيئي نه گهر

تويش به كيو نيكي گهوره ي گونه وه بير له خودا بكميتهوه و برسي!?

(۵) قهيد: كوت. زار: داماو. دايم: هميشه. مهه: مانگ. تهرك: وازهيتان. جهفا: نازار.

خۇزگە دەمزانی له تارانئی نه جاتم کەهی دهبی؟!
کویی یاره مه شههدم، یا مه دفه نم هر رهی دهبی؟! (۱)
طهیی نهرضم بۆ نهکا، تا رۆحی شاهی نه قشبه ند
کەهی به پیی پرنابلهم وادیی فیراقت طهی دهبی؟! (۲)
هر کەسئ زانیی، له سۆزی ناله، حالی دهردی دل
مه طله بی نابئ، هه موو، حالی له فه حوای نهی دهبی (۳)
نیئشی حه ییهی زولفی له یلا راسته مه جنوونکوش بووه
خۆ گه زیدهی ماری وا قه د نامری، هر حه ی دهبی (۴)

(*) نهم پارچه شیمره له (مان، ن، حا، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ره مەلی ههشتی مه حزووف.

(۱) کۆ: مه نزل، مه شههد: جئئ شههیدبوون، شاری (مه شههد) که گلکۆی حه زره تی نیمام عه لی

ره زای لیه. مه دفه ن: جئئ ناشتن.

واته: خۆزگه، پاش نهم ماوه ی ناواره یی و دهر به دهریه، ده مزانی کەهی له شاری (تاران) رزگارم

دهبی. ناخۆ جئئ شههیدبوونی من، یا شاری بیروزی (مه شههد)ی من مه نزل و ناستانه ی یار و جئئ

به خا کسپاردنم هر (ره ی) دهبی؟!

دهمزانی (کم): نه مزانی. تارانئ (حا، کم، گم): تارانا. یاره (کم): یارم. هه له یه.

(۲) طه ی: پیچانه وه. نابله: ناوله. وادی: شیو، دۆل. فیراق: لیک جیایی.

واته: نه گهر هیممه ت و گیانی پاکی شاهی نه قشبه ند یار مه تیم نه دن و نهم ریگه دووره م بۆ نزیك

نه کهنه وه، به زوو گه یشتنه وه به ولاتی خۆم، من چۆن به م پییه پر له بلق و ناوله یه وه ده توام شیو و

دۆلی جیا بوونه وه ت بیرم و بیچمه وه.

نهرضم (گم): نهرضم. به پی پر (ن): به بی پر پر. هه له ی نووسینه.

(۳) فه حوا: ناوه رۆک. نه ی: شمشال.

واته: هر کەسئ که له سۆزی ناله ی دهر ده داره وه له حال و باری دل تی بگا، هه موو مه به ستیکی

خۆی نادر کئتی، چونکه له نه وا و نه غمه ی شمشاله وه لئئ حالی ده بی.

نابئ (کم، گم): نای. حالی له فه حوای (کم، گم): حالی فه حوای. له نگه.

(۴) نیئش: جزوو. حه ییه: مار. مه جنوونکوش: مه جنوونکۆژ. گه زیده: مارانگاز.

عەيشى ۋە صلّم بىردە سەر، ئەندوۋى ھىجرىش سەر دەچى
 مەوسىمى ئوردى بېھىشتم دى، دەمىكىش دەى دەبى (۵)
 بۆ طەلىسىمى پوو، برۆ شەمشىرى پووتە راست و چەپ
 تا دەگاتە گەنجى حوسنت، پەيكى فېكرم پەى دەبى! (۶)
 گەر بە حوججەت بى، پوخم ئابىت دەكا صىدىقى ضەمىر
 ماىلى سىبى پوخت، رەنگى بە مىثللى بەى دەبى (۷)

ۋاتە: راستە ماری زولقى لەيلايە كە بە مەجنوونىەۋە داۋە و كوشتوۋىە، بەلام مارانگازى ماری
 ۋا ھەر بە رۋائەت مردوۋە و ھەمىشە بە زىندوۋى دەمىتتەۋە.
 مەجنوونكوش (كم، گم): مەجنوونكوژ. قەد (كم، گم): قەت.
 (۵) ۋەصل: بەيارگەشىتن. ئەندوۋ: خەم و خەفەت. ھىجر: دوورى. مەوسىم: ۋەرز
 ئوردى بېھىشت: دووم مانگى بەھار. دەى: مانگى يەكەمى زستان.
 ۋاتە: من لە دووم مانگى ۋەرزى بەھاردا بە يار گەشىتم و ژيانىكى خۆشم رابوارد. لە يەكەم
 مانگى زستانىشدا خەم و خەفەتى دوورىم چىشت كە ئەۋىش بەسەردەچى.
 سەردەچى (مان، ن): سەردىخى. ھەلەى نووسىنە. دى (گم): دى.
 (۶) ئەم بەيتە لە (حا، گم) دا نىيە.
 طەلىسىم: تەلىسىم. رووت: لە كىلان دەرھاتوو. گەنج: گەنجىنە. حوسن: جوانى. پەيك: تەتەر.
 پەى دەبى: قاچى دەپرېتەۋە.

ۋاتە: ھەردوۋ برۆت بە راست و چەپدا ۋەك شمشىرى ھەلكىشراۋ ۋان بەسەر تەلىسىمى گەنجىنەى
 جوانى رووتەۋە. بۆيە ناتوۋم پى بگەم و تا دەگەمە سەرى تەنەنت زەين و بىرىشم كول دەبى و لە
 كار دەكەۋى.

روو برۆ (كم): رووبەرۋو.

(۷) حوججەت: بەلگە، نىشانە. روخم: رووم. ئابىت دەكا: دەسەلمىتى. صىدىق: راستى،
 راستگۆى. ضەمىر: ۋىژدان. ماىل: ئارەزوومەند. سىب: سىو. بە مىثللى: بە ۋىنەى، ۋەك. بەى: بەھى.
 ۋاتە: ئەگەر بە بەلگە بى، ئەۋا رەنگى رووم راستى خۆم و ۋىژدانم دەسەلمىتى، چونكە ئەۋى
 ئارەزوۋى سىۋى روۋى تو بكا، دەبى ۋا شەكەت و ماندوو بى رەنگى ۋەك بەھى زەرد ھەلگەراپى.

من له نه‌شنه‌ی جامی له‌علت، مه‌حشهریش ناییمه هۆش
جامی وا "سالم!" له ده‌ورا قیسمه‌تی "جهم" که‌ی ده‌بی؟ (٨)

(٨) نه‌شنه: خۆشی و نارامی. له‌عل: کینایه‌یه له لیو. مه‌حشهر: رۆژی قیامه‌ت. له ده‌ورا: له
سووراندا. قیسمه‌ت: به‌ش، نسیب: جهم: جهمشید.

واته: من وا له نه‌شنه‌ی شه‌رابی لیوی سووری تۆدا سه‌رخۆش بووم، رۆژی قیامه‌تیش ناییمه‌وه
هۆشی خۆم. پیاله‌ی شه‌رابی وا که‌ی له سووراندا ده‌بیته نسیبی جهمشید و به‌ری ده‌که‌وی.
هموو (ده‌بی) کانی ئەم پارچه‌شیره له (کم) دا کراون به (نه‌بی).

تا لەسەر لیۆم، خودایا! باری ئەم هیجرانە بێ
بێ لەبی من، لیۆی غونچەت بۆ لەبی کەس وا نەبێ (۱)
هەر کەسێ دەستی خەیاڵ لەو زولفی تۆ بێنیتە یاد
لەو حی سینە ی چاک بە چاک وەک چاک و زەخمی شانە بێ (۲)
ورد کە ئەستۆم، ئیستیخوانم نامیتە ی خرخالە کە
طەوقە لێم ئەم گەردنە، با سیلسیلە ی پاووانە بێ (۳)
مەرحەمەت بێھوودە ی، ئەو شەمعی پووی خۆی دەر بجا
دڵ دەسووتی، چار نییە «لابد» دەبێ پەروانە بێ (۴)

(*) ئەم پارچە شیعەرە هەر لە (ع) دا ھەبە و نووسیویە «از گفتهء سالم»، واتە لە و تراوی سالمە.
کیشی عەرۆز: رەمەلی ھەشتی مەحزوف.

(۱) بار: قەمقەغە. هیجران: دوروی. (بێ) دووھم بە بێ. لەب: لێو. وا نەبێ: نە کریتەوہ.
واتە: خودایە، تا من بەھۆی ئەم لێک دور کەوتەوہ یەوہ لێو بە بار بێ، تا ئەم لێو بە بارییە من
نە بێتەوہ، لیۆی خونجە ی تۆیش نە کریتەوہ و نە پشکوێ. من شایانی رەحم و بەزەیم.
(تا ... لیۆم) وشە ی (سەری بێ دەوێ)، بۆ مەعنا تەواو کردن و راست کردنەوہ ی بەیتە کە.
(۲) لەو حی: تەختی. سینە: سنگ. چاک بە چاک: لەت بە لەت، پارچە بە پارچە. چاک: لەت،
پارچە. زەخم: زام، برین.
واتە: هەر کەسێک بە خەیاڵیش بێر لەوہ بکاتەوہ دەستی بگاتە نە گریجە ی تۆ، تەختی سینە ی لەت لەت ی،
وہک لەت و پارچە و برینی شانە بێ.

(لەو زولفی) شیوہ نووسی دەستووسە کە یە، کە دەبوو راست (لەو زولفە ی) بێ. ریشی تێ دەچێ (بۆ
زولفی) یش بوو بێ، کە دروستە و نیوہ بەیتە کە ی بێ پەوانت دەبێ.
(۳) ئەستۆ: مل. ئیستیخوان: ئیسک، ئیسقان، دەبوو (ئیستیخوانی) بووایە و رەنگە ھەلە ی
روونووسکەرەوہ بێ. نامیتە: تیکەل. خرخالە: خرخال، ئەلقە ی دارین بۆ شت قایم کردن. طەوقە:
وہک کۆتە، بە ملەوہ بووہ. سیلسیلە: زنجیر. پاووانە: پاموورە.
(نامیتە)، لەبەر کیش، بە (نامیتە) نووسراوہ.

واتە: مل و ئیسقانم بشکینە و وردیان بکە. من ئەم گەردنەم لێ تەوقە، با بیئە زنجیری پاووانە.
(۴) مەرحەمەت: رەحم و بەزەیی نواندن. بێھوودە: بێ سوود. شەمە: مۆم. لابد: دەبێ.

تا له فانۆسی جه مالا شوعله وهر بئ، شه معی پووت
دل به تاریکی له گه ل غه م هه ر ده بئ هه مخانه بئ! (ه)

په روانه: په پووله.

واته: ره حم و به زه یی یار بئ سووده. نه گه ر نه و مۆمی رووی خووی ده ربخا، دل ده سووتی،
چونکه هیچ چاریکی نییه، هه ر ده بئ بیته په روانه و به ده وریدا بسوورپته وه.

(ه) فانۆس: چرا. جه مال: جوانی. شوعله وهر: بلیسه دار. هه مخانه: هاو خانه، هاو نشین، هاو مال.

واته: تا مۆمی روخسارت له ناو چرای جوانیتدا گه ردار و به بلیسه بئ، دل ناتوانی لئ نزیك
بیته وه و له تاریکیدا هاو مالی خه م و خه فته ده بئ.

- دهك ره قيب تووشی به لایین بی، نه جاتت قهت نه بی
مانیعی وهصلی حیاتم توی، حیاتت قهت نه بی (۱)
وهك له من تیک چوو حوضووری دلبرم، ره بیبی خودا!
غهری دهست و داری کویری، توش جمانت قهت نه بی (۲)
ئهی موفهتین، هیئده به دگۆ بووی، نیشاطت کردمه غم
تا به سهر زیندوو بی، ره بیبی توش نیشاطت قهت نه بی (۳)
چاوه کانت ههر دو کویر بن، دهسته و نه ژنۆ دانیشی
زینده گیت زههری هه لاهیل بی، مه ماتت قهت نه بی (۴)

(*) نهم پارچه شیعره ههر له (مان، ن، عا) دا ههیه. ناسناری "بیمار" له دواین بیدئا ههیه، نهك "سالم".

کیشی عهرووز: زهمهلی ههشتی مهحزووف.

(۱) ره قیب: به دکار، ناحمز. نه جات: رزگاری. مانیع: رینگر. وهصل: بهیهک گهیشتن. حیات: ژیان.
واته: ئهی به دکار، خودا تووشی به لا و نه هاهمه تیهکت بکا، لئی رزگار نه بی، له بهر ئه وهی ناهیتلی
تا له ژیاندام به یار بگم، توش ژیان و گوزه رانت نه بی.

(۲) نهم بهیته له (عا) دا نییه.

حوضوور: ناماده بوون، چوونه حوزوور. جهان: جووله و بزووتن.

واته: مادهم من بۆم نه چووه سهر به یار بگم، خودایه توش کویر بی و دهست بگرن و داری
کویری به دهستهوه بگری و له جووله بکوی.

توش (ن): توش.

(۳) موفهتین: فیتنه گپ، مایه ناژاوه و ههرا. به دگۆ: به دزمان، زمان پیس. نیشاط: چالاکی.

واته: ئهی فیتنه گپ! تا ئهو رادهیه دووزمان و خراپه کار بووی، هه موو جووول و چالاکیهکت
کردم به خهم. خودایه توش تا به سهر دنیاوهی چالاکیهکت نه بی.

زیندوو بی (ن): زیندوو. توش (ن): توش.

(۴) زههری هه لاهیل: زههری کوشنده. هه لاهیل شیلهی کوشندهی گیایه که. مه مات: مردن.

واته: خودایه چاوه کانت کویر بن و دهسته و نه ژنۆ به داموای دابیشی. ژیان و خواردنت ههر زههری
کوشنده بی و قهت نهمری و ههر وا به زه لیلی بچیتتهوه.

بن (عا): بی.

سینه‌پالوو بدگری، عیلهت به سهردی جیگه‌کەت
 پارچه بۆریای پزیو، فەرشى بیسات قەت نەبى (۵)
 ئەى رەقیب! بیمارە دڵ، تیکرار دو‌عای ئەووە‌ل دەکا:
 دەک ئە زنجیری کەوی، رەببى! نەجاتت قەت نەبى (۶)

(۵) سینه‌پالوو: ژان و برک له سەرماوه. بدگری: بتگری. عیلهت: هۆ. سهردی: ساردی.
 بۆریا: هەسیر. فەرش: راخەر. بیسات: بەرە.

واتە: لەبەر ئەوەی جی‌و‌رپیت ساردوسرە، خودایە تووشی ژان و برک و سەرئێشە بى، پارچه
 هەسیریکی دارزاو، راخەریکی وەک بەرە‌یشت نەبى.

بدگری (ن): بدگریت. پارچه بۆریای (عا، ن): پارچه‌ی بوریای.

(۶) بیمار: نەخۆش، ناسناوی شاعیریشە. تیکرار: دووبارە کردنەوه. ئەووە‌ل: سەرەتا، یە‌کە‌مجار.
 ئە زنجیر: لە زنجیر.

واتە: ئەى رەقیب، دڵ ديسان نەخۆشە و هەمان دو‌عای یە‌کە‌مجار دە‌کاتەوه؛ خودایە بکە‌ویتە
 داری زنجیری‌کە‌وه، هەرگیز لى رزگار نەبى.

هەموو (قەت)ە‌کانى ئەم پارچه‌شیرە، له (عا)دا (قەد)ن.

رهنجشی مه عشووقه، گهر عاشق له بهرچاوی نه بی
پادشه عاجز ده بی، هر وادیی پراوی نه بی (۱)
لامه به گیسووی موشکینت له دهوری خالی پرو
مفته بو مورغانی جويا، دانه گهر داوی نه بی (۲)
نه هری نه شکم بو مه داری دل گه لی نه فعی هه یه
ناگه ری سهنگ ناسیا، تا قووه تی ناوی نه بی (۳)

(*) نهم پارچه شیعره له (مان، ن، عا، ف، غ، ج، ق، ر، کم، گم) دا هه یه.

کیشی عهرووز: ره مەلی ههشتی مه جزووف.

(۱) رهنجش: نازار، رهنجان. وادی: شیو.

واته: مایه ی نازار و دل رهنجانه دلی یار که هه میسه له بهرچاوی عاشقدا نه بی، چونکه دهیه وی
ههردهم له بهرچاویدا بی و له بهر خۆبه دهسته وه نه دان دلی عاشق بهردهوام نازار بچیزئی. وهك نهوه ی
پادشایه کی حهزله راو کردوو زویر ده بی نه گهر هات و ولاته که ی شوینی پراوی تیدا نه بی و خه لک
نه یین بو راو تیدا کردنی.

مه عشووقه (ن): مه عشووق. پادشه (ق): پادشا. وادیی (ن): ف، ق، ج: وادهیی. یانی کات و
دهمیک. زور گونجاو و جوانزه. (ر): دادیی. هه لیه.

(۲) مورغانی جويا: پهله وهری گهراو

واته: زولفی وهك موشك بوخۆشت له سه ر خالی پروت لامه ده، چونکه خۆراییه بو
پهله وهری بهدوا ی داندا گهراو، نه گهر داوی له سه ر نه نرابیته وه، دیاره نه و بی مهینه ت ده چی چینه ی
تیدا ده کا و ده روا.

لامه به (کم، گم): لامه ده. جزیا (ج): جويا. هه لیه.

(۳) مه دار: خول خواردن و سوورانه وه. سهنگ ناسیا: بهرداش.

واته: رووباری فرمیسکی چاوم بو سووری خوینی دلم گه لی سوود و قازانجی هه یه، چونکه
بهرداش به هتری ناو نه بی ناگه ری.

هه یه (مان، ن): نییه. هه لیه.

مەنەى موڭگانت مەكە، با باجى خۇى بگرى له دل
 شەه به لهشكر چى بدا، گەر كيشوهرى ساوى نەبى؟ (۴)
 باعيثە بۇ پوختەگىى دل، سۆزى نارى فېرقەتت
 نانى نابرىئى تەنور، ئەر گەرمىى و تاوى نەبى (۵)
 خاوى غەفلەت عەھدى چاوت سەھوھ بۇ بېداردل
 كى زەبوونگىرى دەكا، خەرگۆش ئەگەر خاوى نەبى؟! (۶)
 بارى دل گەر ھەلگىرى، دەشكى به تەنھا گەردنم
 حامىلى ناكە سەمەك ھەمدۆشى ھەك گەوى نەبى (۷)

(۴) واتە: برژانگ مافى خويەتى دلداران بكوژى، چونكە برژانگ لەشكرى يارە و ھەقىەتى باجى
 خۆى وەرېگرى. پادشا چى بداتە لەشكرە كەى، ئەگەر دەولتە تەكەى باج و خەراجى نەبى؟!
 چى بدا (ق): چى دەدا. كيشوهرى ساوى (ف): لەشكرى ساوى.
 (۵) واتە: سۆزى ناگرى دوورى له تۆ ماىەى كولان و خاوين كردنەوہى دلە. ھەك چۆن تەنور
 ئەگەر ناگرى بەتىن و گەرمایى نەبى، نان نابرىئىتى.
 نەر (ف، غ، ق، ر، كم، گم): گەر. تەنور گەر (كم، گم): تەنوررى.
 (۶) خاوى: خەو. غەفلەت: بىئاگىى. زەبوونگىرى: بە داماوى گرتن. خەرگۆش: كەرۆيشك.
 واتە: نوستى چاوت له كاتى بىئاگىيدا سوودى بۇ عاشقى دل ناگا ھەبە، چونكە كەرۆيشك
 ئەگەر نەئى، بە ئاسانى ناگرى.
 خاوى (ق): خاوى. سەھوھ (كم، گم): سەھلە. بېداردل (كم، گم): بېدارى دل. كى زەبوونگىرى
 دەكا، خەرگۆش (ف): كى زەبوونگىرى دەبى، خەرگۆش. (ق): كەى زەبوونى گىر دەبى، خەرگۆش.
 (گم): كەى زەبوون گىراوھ خەرگۆشى. ھەلەبە. (دەكا) له (غ، ج) دا كەوتووه.
 (۷) ئەم بەيتە و دوو بەيتى پاشەوہى له (ج) دا نىن.
 سەمەك: ماسى. ھەمدۆش: ھاوشان. گاو: گا.
 واتە: ئەگەر گەردنى من بە تەنيا بارى خەمى دل ھەلگىرى، با پىكەوھ لەگەل دل ھەلەبى بگرن،
 پروانە ماسى بە تەنيا نەرز ھەلناگرى، ئەگەر گا ھاوملى نەبى. ئىشارەتە بە ئەفسانەى (گا و ماسى)،
 گوايە نەرزىان لەسەر پىشتى خويان ھەلگرتووه.

بەردە بۆ دال داشى جانم، دەرنەكا گەر حوكمى خال
 داوى بەرنووى بۆسەيە گەر داشى كوژراوى نەبى (۸)
 ھەر خودادادى نەكا جامەى ھەتيوى بۆ خودا،
 وا دەزانم، ھەر كە بمرى، بۆ كەفن جاوى نەبى (۹)
 سەردمىھرى وا لە بەينا، ناوى "سال" گەر نەبەى
 صاحىبى خۆى كەى دەناسى، ھەر سەگى ناوى نەبى (۱۰)

دەشكى (غ): دەشكا. تەنھا (كم): تەنيا. حامىلى (ق): عامىلى. گاوى (ق): كاوى.
 (۸) ئەم بەيتە لە (ف) دا نۆيمە.

بەرنوو: ئاورىشىمى بارىك.

واتە: سالم لەم بەيتەدا مەسەلەى يار و دلدار بە يارىي نەردىن دەشوبەيتى، وەك چۆن لە نەردىندا
 ئەگەر لايەنى بەرامبەر نەتوانى داشەكانى بەرامبەرە كەى بكوژى، ھىچى دەسگىر ناى. تاغىي رايوش
 ئەگەر نىچىرى كوژراوى نەبى، سوودىك لە راگرتىدا ناى.

بەردە (ق): نەردە. دروستەرە. داشى (ر): داشى. بەرنووى بۆسەيە (كم، گم): بەرنەو بۆسەيى.
 (ق): تىبوى بۆسەيە. ھەلەيە.

(۹) ئەم بەيتە لە (ف) دا ھەشتەمە.

واتە: ھەر خوداينداونىك ئەگەر لە رىي خودادا كراسىك بۆ ھەتيونىك نەكا، بە دوورى نازانم كە
 خۆى مرد، پارچە جاونكىشى دەست نەكەوى بۆ كفن تىوھى پىچن.
 ھەتيوى (ر): ھەتيوى.

(۱۰) سەردمىھرى: خۆشەويستى ساردوسى.

واتە: ساردوسى لە خۆشەويستىدا لەنواغاندا ھەيە، بۆيە دەبى بزانى سالم سەر بە كىيە، وەك
 چۆن سەگ بە ناوى خاوەنەكەيەو دەناسرىتەو.

هموو شمو چاوه پریم، به لکم به مه خفی یاری جانی بئ
له تاریکی شهوا شوعله ی چرا موشکیل نیهانی بئ (۱)
چرای نهووه ل شهوی قهبرم گره ی دلمه له هیجرانت
به سروه ی بای نه جهل شه معی حه یاتم هر که فانی بئ (۲)
له سه حرای مه حشه ریشا، یاری من ته رکی ستم ناکا
فیدای نهو شوخه بئ پوحم که جهوری دوو جیهانی بئ (۳)
لیقا خواهیش ده کمه دایم که بنوینی، وه لی ناچار
ره ضام حه رفن له جوابت بشنهوم، گهر «لن ترانی» بئ (۴)

(*) نهم پارچه شیعره له (مان، ن، عا، کم، گم) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهواو.

(۱) مه خفی: شاروه بی، کهس بئ نه زانیو. موشکیل: زه حهته. نیهانی: نهینی.

واته: هموو شهوونک چاوه پریم یاری گیانی به گیانیم به دزیهوه بیت بۆ لام و کهس بئ نه زانی،

به لام زه حهته گر و بلیسه ی چرا له تاریکی شهودا بشاردریتهوه.

بملکم (کم، گم): بملکو. یاری (مان): ناری. ههله ی نووسینه. (ری تاریکی) له (ن) دا کهوتوه.

(۲) واته: که سروه ی بای نه جهل مومی زیانی کوژاندهوه و خرامه گور، به کمه شهوی ناو گورم،

باکم له تاریکی نیه، چونکه نهوه چرای دلمه له بهر دوری تو ده گری.

گره ی (عا): گری. حه یاتم (کم، گم): مورادم.

(۳) واته: یارم له رۆزی قیامه تیشدا هر ستمکاره، له گه ل نهوه یشدا، من هه ر گیانم به قوربانی

نهو شوخه بئ که له ههردوو دنیا دا ستمی ههیه.

سه حرای (عا): سه حرای. ستم (کم، گم): جهور.

(۴) لیقا: دیدار، چاوپیکهوتن. بشنهوم: بیستم. لن ترانی: ناتوانی بمینی.

واته: همیشه داوا ده کمه ببینم، به لام تو ناماده نیت، بۆیه ناچار رازیم قسه یه کت لیوه بیستم،

ته نانهت نه گهر «نامینی - لن ترانی» ش بئ.

ده کمه (کم): نه کمه. بنوینی (گم): بنوینی. با (عا، کم، گم): گهر. لن ترانی (عا): نسترانی. ههلهیه.

به شیوهی چهنبری قهددی خهمیدهی پیری بی تاقهت
 دهبی فیکری بکا یار، ئەر غورووری نهوجهوانی بی (۵)
 بهجوز "مانی" ی موصهوویر قهوسی نهبروی توی نهکیشاوه
 که "مانی" نهقشی کیشابی، دهبی ههروا کهمانی بی (۶)
 وهفا داغی نهکا، گهر دل، به کزک چاکه دوولت بی
 زوبانی پیوه دا عهقرب، کهسی صیدقی زوبانی بی (۷)
 رهوانی کوهکن با تازهکا تهقریری شیرینم
 به شیرینی لهبت ناگا شهکر، با نهصفههانی بی (۸)

(۵) چهنبری: چهماوهی. خهمیده: کوماوه. غورور: فیز و دهمارزی.
 واته: یار ههرچهنده فیزی نهوجوانی و لاری ههبی، پیوستیسه میهرهبانی ههبی و بهزهیی به
 شیوهی پشتی کوماوهی منی پیری بی توان و دامادا بیتهوه.
 نهوجهوانی (گم): نهو جهوانی. ههلهیه.
 (۶) بهجوز: جگه له. مانی: هونهرمه ندیکی وینه کیشی ئیرانی یروه. موصهوویر: وینه کیش.
 قهوس: کهوان.
 واته: ههر دهبی "مانی" ی وینه کیش نیگاری کهوانی بروی توی کیشابی. بویه که نهو کیشابیتی،
 ههر دهبی کهوانی بی.
 توی (گم): وی. دهبی ههلهی چاپ بی. ههروا (ن): ههردوو.
 (۷) کزک: چهقوی نووک لار. عهقرب: دوویشک. صیدق: راستگویی. زوبانی: به زمان.
 واته: دلی ههر کهسیک وهفای نهبی و نیشانهی وهفای پیوه نهبی، خودایه به چهقوی نووک لار
 دوولت بی. نهو کهسه که ههر به زمان راستگویی، نهک به دل و له راستیدا، زمانی دوویشک
 پیوهی بدا.
 گهر (مان، ن، عا): ههر. ههلهی نووسینه. دوولت (کم، گم): لهت لهت. صیدقی (کم،
 گم): میهری.
 (۸) رهوان: گیان، دهروون. کوهکن: کیوهه لکن. تهقریر: روونکردنوه، دیاری کردن. لهب:
 لیو. شهکر: شهکر. نهصفههانی: هی شاری (نهصفههان) له ئیران.
 واته: با رۆح و دهروونی فلهادی کیوهه لکن نم روونکردنوه شیرینم بۆ تازه بکاتوه و
 پهسندی بکا، نهویش نهویه که شهکر، نه گهرچی هی نهصفههانی بی که به شیرینی بهناووبانگه،

خه‌مۆشی به‌سیه‌تی "سالم"، برینی باطینی کوشتمی
نیهانی تا به‌که‌ی خوینم هه‌نای په‌نجه‌ی فلانی بی؟! (٩)

ناگاته شیرینی لێوی تۆ. (شه‌که‌ر) ناماژه‌یشه بۆ هه‌ویکه‌ی "شیرین".

(٩) خه‌مۆشی: بی‌ده‌نگی، ئۆقره‌گرتن. باطینی: هه‌ی ناوجه‌سته، هه‌ناوی. نیهانی: شاردرانه‌وه و په‌نامه‌کی.

واته: سالم نهم بی‌ده‌نگیه تا که‌ی؟ برینی ناوجه‌سته کوشتمی. نهم کاره په‌نامه‌کیه و شاردرانه‌وه‌یه تا که‌ی؟ وهرن ناشکرا بکۆژن، با خوینم بیته خه‌نه‌ی په‌نجه‌ی فلانی، یانێ ئه‌و دلێره‌ی که نهم خۆی به‌ قوربانی کردووه.

به‌سیه‌تی (کم، گم): تا به‌که‌ی. کوشتمی (گم): کۆژتمی. تا به‌که‌ی (کم، گم): به‌سیه‌تی.

ئەى بە طەلەت ماھى كامىل، وەى بە حورمەت (ب) و (ت)»

«زلف دارى ھمچو عنبر، لب چو (ش)، و (ك) و (ن)» (۱)

عیشوھى چاوت، دەبا وەختى نىگەھ سەد گىيان و دل

«قبلى آزادگانى، اى صنم! با (ن) و (خ)» (۲)

دل وەھا ئاشوفتەيە شەوھا لە قەيدى (م) و (و)

«دردمندم، مستمندم، تب گرفته (ت) و (ب)» (۳)

(*) ئەم پارچەشيعرە لە (مان، ن، ف، ج، ر، كم، گم) دا ھەيە. لە (مان، ن) دا خراوھ تە ناو (ملمعات). فارسيە كەى ھى "سەدى شيرازى" يە.

كيشى ەرووز: رەمەلى ھەشتى مەحزووف.

(۱) طەلەت: دەر كەوتن. ماھى كامىل: مانگى تەواو، مانگى چوار دە كە پرە و ھەمووى

دەبينى. حورمەت: ريز. (ب) و (ت): بت. ھمچو عنبر: وەك ەنبر، بۆنى ماددەى ەنبر. لب:

ليو. (ش) و (ك) و (ن): شكر، شەكر، واتە شيرين.

واتە: ئەى دل بەرى بە روخسار وەك مانگى تريفەدار و بە حورمەت و ريز وەك بت، تۆ

ئە گرچەيەكى وەك ەنبر بۆنخۆش و ليويكى وەك شەكر شيرين ھەيە.

كامىل (ج، كم): تابان. حورمەت (ف، ج، ر، كم، گم): عزت. (ش) و (ك) و (ن): شكر.

ھەلەيە، چونكە كيشى بەيتە كەى تىك داوھ.

(۲) ئەم بەيتە لە (كم، گم) دا شەشەمە.

عیشوھ: ناز. نىگەھ: نيگا، تەماشا. آزادگان: كەسانى نازاد. صنم: بت. (ن) و (خ): رۇخ، روو.

واتە: ناز و عیشوھى چاوھ كانت لە كاتى تەماشادا سەد گىيان و دل بۆ خۆى دەفريئى. ئەى يارى

وەك بت كە دەتەرستم، رووى تۆ قبيلەى ئەو عاشقانەيە كە خۆيان لە كۆت و بەندى دل و گىيان

نازاد كردوھ.

نىگەھ (كم، گم): نەظەر. گىيان و دل (ف، ج، ر): دال و لام. (كم، گم): (ل) و (ب).

(۳) ئاشوفتە: شياو و ئالتۆز. شەوھا: چەندىن شەو، شەوان. قەيد: كۆت. (م) و (ن): موو. دردمندم:

دەردەدارم. مستمندم: بىن ھوا و بىن چارە، خەمگىن. تن گرفته: لەشى گرتووھ. (ت) و (ب): تب، تا.

(غەين) و (ميم) م گەر نه خۆي، جانا! له دهستت دهرده چم
 ((دردمندان را ببايد (ط) و (ب) و (ي) و (ب))) (٤)
 بهزمي (ي) وو (ا) و (ن) وهك جهننه ته بو (م) و (ن)
 ((مطربان! با ناي و بربيط، با رباب و (دال) و (ف))) (٥)
 موددهعي دووره و منيش مهستم له (و) و (ص) و (ل)
 ((تا سحرگاهان نهاده (ل) و (ب) با (ل) و (ب))) (٦)

واته: دل كه شهواتيكه له ناو كۆت و زنجيري مووي نه گريجه تدا شيواو و پهريشانه، نهمه كارنيكي
 كردوو دهرده دار و بي چاره و خهمگين م و تا له شم دابگري.
 وها ناشوفتهيه (ف): دهلتني ناشوفتهيه. (ج): دهلتني ناشوفتهيه. (ر): وهلي ناشوفته. (كم): گولتي.
 (گم): گهلي. تب (ج): تن.

(٤) نهم بهيته له (كم) دا ستيهمه.

غەين و ميم: غم، خهم و خهفته. (ط) و (ب) و (ي) و (ب): طيب، پزيشك.

واته: گيانه كم، نه گەر خهم بو نه خۆي، نام به نسيبت و له دهستت دهرده چم، چونكه
 دهرده داران پتويستيان به پزيشك ههيه بو چاره سهري دهرديان.

(غ) و (م) (مان، ر): (غەين و ميم). غەين و ميمم گەر نه خۆي جانا! له دهستت دهرده چم (كم)،
 (گم): من له دهس چووم و نه گەر جانانه بو م خوا غ م.

(٥) (ي) و (ا) و (ر): يار. (م) و (ن): من. مطربان: گۆرانبيژان. ناي: نهی، شمخال. بربيط:
 ناميژنيكي موسيقي و هك تاره، كاسه كه ي گهوره تر و دهسكه كه ي كورتره. رباب: ناميژنيكي كۆني
 موسيقي و هك تاره، كاسه كه ي بچووكتره و جاران دوو ژني ههيوه. دال و (ف): دف، دهف.

واته: بهزم و شادي يار بو من وهك بههشته. گۆرانبيژان سا دهی نهم بهزمه به شمخال و بهربوت و
 رباب و دهفوه گهرم و ناره دان بكه نهوه.

(دال) له (مان) دا دهبوو (د) بووايه.

بهزمي (ي) و (ا) و (ر) وهك جهننه ته بو (م) و (ن) * مطربان با ناي و بربيط، با رباب و دال و (ف)
 (ف، كم، گم): بهزمي ي نهر وهك جنته بو من * مطربان با ناي و بربوط بار ب د ف. (ا) و (ر)
 (ر): زولف و رووي. (م) و (ن): ميم و نوون. (مطربان) له (ف) دا (مطربا) و (يار) له
 (كم) دا (يار) و (نای) له (ر) دا (باي) و له (گم) يشدا (تاي) يه.

(٦) واته: بهدكار دووره و منيش مهستی گهين به يارم. تا بهر به يانان ليوم ناو ته سهر ليو.

(س) و (ا) و (ل) و (م) ناگامه بی کیدب و خیلاف
«این غزل گفته است مسکین (س) و (ع) و (د) و (ی)» (۷)

دووره و (کم): دووره. (و) و (ص) و (ل) (ن): وصال بهو شیوهیه لهنگ دهیی. با (ف، کم): بر.
(نهاده) له (مان) دا کهوتوه.

(۷) واته: سالم بهیی درۆ و ناراستی ناگاداره که "سهعدی"ی داماو نهم غهزهلهی وتووه.
هرچهنده ناوی "سهعدی شیرازی" له دواين بهیتدا هیتراوه، فارسیی نهم پارچهیه لای "سهعدی"
نهینرایهوه.

- به سهر گولدا له شانته دل دهباری
قهضا بؤ دل له سهر سونبول دهباری (۱)
چراغی پووبه پووی حوسنت بسوتی
به دوودی نهو له هه ورا گول دهباری (۲)
به ری باد، نهو غوباری کوشته یی پووت
به سهر باغا سه هر بولبول دهباری (۳)
له دلتا نارویی توخمی مه حه بیهته
له چاوم نه شکمی بی حاصل دهباری (۴)

(*) نهم پارچه شیعره له (مان، ن، حا، عا، ف، غ، ج، کم، گم) دا ههیه.
کیتی عهرووز: ههزه جی شهشی مه حزووف.

(۱) که نه گریجه کانت شانته ده که ی، دلان به دهم شانته که ته وه دهبارین. نهو قهزا و قهدهره که بؤ
دلی عاشق دهباری و شانته که ته، له سونبولی زولتی تو ده که وی.

به سهر (ن): له سهر. له شانته (ر): نیشانته. هه لیه. (دل) ی یه کم (غ): گول.

(۲) چراغ: چرا. حوسنت: جوانیت. دوود: دوو که ل.

واته: نه گهر: چرایه ک پووبه پووی روخساری جوانی تو بسوتی، نه وهنده بؤن و بهرامه له
روخسارت و هره گری، که دوو که لی بهرز بووه وه بؤ ناسمان، ده بیته هه ور و بارانی لی پهیدا ده بی و
بهو بارانه ییش گول دهباری.

چراغی (ق): چراغ نهو. به دوودی (ق): له دووی. (نهو) له (مان، ن) دا که وتوه. له هه ورا
گول (ف، غ، ر، ج): له نه برا گول. (ق): له نه بر تاگر. پووبه پووی (کم، گم): پووبه پوو.

(۳) باد: بار. نهو: نه گهر. غوبار: ته مومژ، ته پوتوز.

واته: نه گهر با ته پوتوزی نهو عاشقانه ی که له ده وری پووی تو دا کوژراون، هه لگری و بیاته
سهر باخ، گولتی پووی تزی به سردا ده رزتی و بولبولیش له بهر به بیانموه به سهر باخدا داده بارین بؤ
ته ماشای نهو گولانه.

باد (کم): با. (غوباری) له (ن) دا که وتوه.

(۴) نهم به بیته له (ق) دا نییه.

بهسەر کشتی دلا بارانی شادی
 له هه‌وری بهختی من موشکڵ ده‌باری (٥)
 لهسەر یه‌ک سه‌نگها له‌م سه‌قفه هه‌ر سوو
 بهسەر شیشه‌ی دلا غافل ده‌باری (٦)
 له هه‌وری طالبعی نامهردی جاهیل
 کودووره‌ت بو دلی عاقل ده‌باری (٧)
 له قوربانگاهی عیشقا خوینی "سالم"
 له شه‌مشیری برۆی قاتل ده‌باری (٨)

توخم: تۆو. بێ‌حاصل: بێ‌به‌رهم.

واته: هه‌ر چه‌نده تۆوی خو‌شه‌ویستی به‌ رووی تۆدا ده‌پرژنم و به‌ فرمی‌سکی چاوم ناوی ده‌ده‌م،
 بێ‌سوود و بێ‌به‌رهم ده‌می‌تێته‌وه. تۆ تۆوی خو‌شه‌ویستی له‌ دل‌دا نه‌راوه.

چاوم (ن): چارم. هه‌له‌ی نووسینه. توخمی (کم، گم): تۆوی.

(٥) کشت: کشت‌وکاڵ. موشکڵ: کێشه و نارێحه‌تی.

واته: زه‌حه‌ته بارانی شادی له‌ هه‌وری بهختی منه‌وه به‌سەر کشت‌وکاڵی دل‌دا بباری.

کشتی (گم): که‌شتی. هه‌له‌یه. له‌ هه‌وری (ف، غ): له‌ نه‌بری. (ج): له‌ بری. هه‌له‌یه.

(٦) ئەم به‌یته له‌ (ح) دا نیه.

سه‌نگه‌ها: به‌ردی زۆر. هه‌ر سوو: هه‌ر لایه‌ک. شیشه: شووشه. غافل: له‌په‌ر.

واته: یه‌ک له‌دوای یه‌ک به‌ردی زۆر له‌ هه‌ر لایه‌کی می‌چی ناسمانه‌وه له‌په‌ر به‌سەر شووشه‌ی

بلوورینی دل‌دا ده‌باری، ئێ‌ر چۆن دل‌ وردوخاش نابێ.

لهم (ن): کم. هه‌له‌ی نووسینه. به‌سەر (کم، گم): له‌سەر.

(٧) ئەم به‌یته و به‌یتی پاشه‌وه‌ی له‌ (ق) دا نین.

طالع: بهخت. جاهیل: نه‌زان. کودووره‌ت: په‌ریشانی و دل‌گه‌رانی.

واته: جگه‌ له‌ قه‌زای ناسمانی، له‌ هه‌وری بهختی نامهردی نه‌فامه‌وه هه‌میشه په‌ستی و زویری

به‌سەر دلی عاقلی هۆشیاردا ده‌باری.

نامهردی (ن): نامهرد و. جاهیل (کم، گم): غافل. عاقل (پ): غافل.

(٨) قوربانگاه: شوینی تێدا سه‌ربرینی قوربانی. قاتل: بکوژ.

واته: خوینی سالم له شوینی قوربانی تیدا سهربرین له شمشیری برۆی یاری بکوژوه دهباری.
خوینی (کم): خوینی. ههلهی چاپه. شمشیری برۆی (کم): شمشیر برۆی. (گم): شمشیر و برۆی.
ههلهن. قاتل (عا): قاتل. ههلهیه.

بۇ مىنى سووختەدل شەمى نەدامەت دەگپى
كە لەمى بەخت سەگە، بۇيە ھەموو دەم دەوېرى (۱)
واعيظان! گويى بگرن لەم قەسەيە، زۆر خوشە
سەيرى وا نايىتەوہ گەر بە دو ئاويش بگەپى (۲)
ئەسپەكەي چەوت و سىيەھەينە، وەكو طاليعى خۆم
سەقەت و ساتمەزەن و لاجلەو و لوقمەپرى (۳)
شپىرەت و بەدەمەل و كەمپرەوش و بەدسىرەت
سەرکەش و دەمقەويى و ئەستۆكول و پوزەخپى (۴)

(*) ئەم پارچەشەيرە ھەر لە (ف، كەم، گەم) دا ھەيە.

كيشى ەرووز: رەمەلى ھەشتى مەخپورنى مەخزوف.

(۱) سووختەدل: دل سووتار. شەمە: مۆم. نەدامەت: نەگەتە، بەشىمانى. لەمى: لەم جىيە، لىزە.

واتە: مىنى دل سووتار مۆمى نەگەتەم نەكوژاوتەوہ و دەگپى. لىزە بەختەم لى بووہ بە سەگ و

ھەموو دەمىك پىم دەوېرى.

كە لەمى بەخت (كەم، گەم): كە لەمى بەختى. (لەمى) بە ماناى (ئىرە). (كەم، گەم): كۆمەلى بەختى.

(۲) واعيظان: نامۆزگار بىكەران.

واتە: نامۆزگار بىكەران گويى لەم قەسە زۆر خوشە بگرن، سەير و سەمەرەي وا نايىتەوہ، ئەگەر

وہك ناش لەباتى ئاويك بە دوو ئاويش بگەپى.

قەسەيە (كەم، گەم): قەسەيە. بە دوو ئاويش بگەپى (ف): بەدراويش بگپى. (گەم): بە دوو ئاويش

بگەپى. ھەتەيە.

(۳) سىيەھەين: چاوپرەش. طاليع: بەخت. ساتمەزەن: زۆر ھەلەنگوتوو لە رۆيندا،

رەتەل بر دوو. لاجلەو: رام نەكراوى سەرسەخت. لوقمەپرى: مايەي پرىنى خواردن.

واتە: ئەسپەكەي ئەو، وەك بەختى خۆم، چەوت و رەشە، ناتەواو و رام نەكراو و چەمووش و

لوقمەي خواردن فرىنە.

ئەسپەكەي (ف): ئەسپەكەي. لوقمەپرى (كەم، گەم): لوقمەبەرى. ياننى لوقمە دەبا.

(۴) شپىرەت: ترووش و شەپرانى. بەدەمەل: بەدكردار. كەمپرەوش: كەمپرەويشتوو. بەدسىرەت:

- زینم لی کرد و له سهر ناخوره که ی به سئمه وه
- توره که ده س نه ده که وت، نامه بهری سهویه شپری (۵)
- ماینه بۆزه، ده بی شوولی قه قه سی هه لکی شم
- که بکی جهنگی به بۆیی هه جوی ئه وه هه لده فپری (۶)
- گهر له بن داری به پروو کیسه لی رهق خشپه بکا
- بی هه وه س وه صلی ئه ویش بی له قور هه لده په پری (۷)
- بۆزه به وه عیصمه ته وه ههر که ئه وه ته قریر بوو
- صاحبی به سستییه جووت له ته نیشته ئه سپه خری (۸)

سهر گوزه شته خراپ. سهر کهش: سهر کیش. قهوی: نه ستور، زله کۆل: کورت. بۆز: قه بۆز. واته: ئه م نه سپه تروش و به گنجهل و به دکرده وه و ته مه ل و سهر کیش و ده مزل و مل کورت و قه بۆز خریکه رابورد و یه کی خرابی هه یه.

ئه ستۆ کۆل و (گم): نه ستۆ کو... به دسیره ت (ف): بنزیت. هه له یه.

(بۆزه خری)، له بهر کیش، به (بۆزه خری) نووسراوه.

(۵) سهوی: بهر چنه ی گه وه.

واته: پاش زین لی کردن، خسته سهر ناخور و سهویه کی شرم له باتی توره که نایه بهردهم.

(نه ده کهوت) له (کم) دا به (نه نه کهوت) نووسراوه. (گم): نه کهوت.

(۶) که بکی جهنگی: کهوی شه ره کهو. بۆ: بۆن.

واته: ئه م ماینه بۆزه کهوی شه ره کهو له بۆنی خراپه کاری نهو بیزاره و لی راده کا، بۆیه ده بی

شوولی قه قه زی تیوه بۆه م.

که بکی جهنگی به بۆیی (ف): که بکی دل جهنگیه به بۆی. ئه وه (ف): نه تو.

(۷) خشپه بکا: بخشه به سهر نه زدا. (قور) هه له یه و ره نگه (قور) یا (پ) بی.

واته: نه وه نده تر سنۆکه، نه گهر کیسه ل له بن دار به روودا بیی، له نا کاودا راده چهنی.

بی له (ف): بیچله!؟

(۸) بۆز: شینی نامال سبی. عیصمه ت: پاکی. ته قریر بوو: بریار درا، روون کرایه وه.

واته: بۆزه بهو پاکیه ی خو یه وه له ته نیشته ئه سپه خر به سترایه وه بۆ جووت بی کردن.

ئه وی (کم، گم): ئه وه.

ئەسپەخەر توند و بەجۆش، ماینەکوئیت بۆز، بەخورۆش
 لە تەویله‌ی درێژا سەربەرەوژێر دایە بەرئ (٩)
 ماینی گرد و دەرکی نزم و سیازینی پیوه
 زین و قەلتاخ‌ی بە جاری دوکەرت کرد، دەرپەری (١٠)
 پیی دەلیم: شای ئالچاخ، ماینی بۆز زینی شکاند
 پیم دەلتی: چاکی ئەکەم، گەر تەلتی هەنجیر بکری (١١)
 هەمی خودا داد لە دەس ظوئمی حسەینی رانک‌سور
 زینیشم دەشکینیت و هەنجیریشم پی دەکری (١٢)

(٩) تەویله: جیتی حەواندەنەوی و لاخ. دایە بەرئ: لتی نیشت و کەوتە سەری.
 واتە: ئەسپەخەر و ماینەکوئیتیش بە جۆش و خورۆش بوون، بۆیە ئەسپەخەر لەناو تەویله‌دا لیتی
 نیشت و کەوتە سەری.

ماینبۆزە (کم، گم): ماینەکوئیتی بۆز. لە تەویله‌ی درێژا (ف): لە تەویله‌یەکی درێژ.
 (١٠) گرد: خەر. سیازین: زینی رەش. قەلتاخ: پینتی نەستوری دەباغ کراو بۆ پینەنی بنی کەوش.
 واتە: ئەسپەخەر و ماینەکوئیتی بە گێر هیناوه و ماندووی کردووه، لە تاواندا دەرپەریوه و زین و
 قەلتاخ‌ی شکاون و دوولەت بوون.
 گرد (ف): گرت. (سیازین) لەنگ دەبی، بۆیە کرا بە (سیازینی). دووکەرت کرد، دەرپەری
 (ف): دەشکیت و دەدەری. لەنگە.

(١١) ئالچاخ: هیچ و پووج، بێ نەرخ.
 واتە: بە حسەین دەلیم و ماینبۆز زینی شکاندووه، دەلتی چاکی دەکەمەوه.
 (دەلیم) و (شکاند) و (دەلتی) و (دەکەم) و (کم) دا بەرودوا بە (ئەلیم) و (شکان) و (ئەلتی) و
 (ئەکەم) نووسراون، کە دیارە "سالم" وای نەنووسیون. تەلتی (ف): ئەلتی.
 (١٢) واتە: داد و بیداد لە دەست زۆرداری حسەینە سوور کە زیانم پی دەگەینی و پاره‌یشم پی
 خەرج دەکا.

رانک‌سور (کم): رەنگی سوور. لەنگ دەبی. (گم): رەنگ‌سور.
 ئەم پارچە‌شعرە، لەبەر نەبوونی نۆسخە‌ی تری دروست، لەوه زیاتر راست نەکرایه‌وه.

- به پابؤسى له قهدتا طورپره تا كهى چين به چين دهپژئى؟
وهكوو بارانى پهحمهت، هر له سهردا بؤ زهمين دهپژئى؟ (۱)
دهمى هيجرت، شهوئى گهر بيته يادم لهذذهتى بؤسهت
له ليوى وشكى بئى ناوم سههرگهه نهنگهين دهپژئى (۲)
به چاكىي چاكى زهخمى دل، له وهصلا سههوه نومميدم
نهمهك تا وا بهسهر نهودا له ليوى شهككهرين دهپژئى (۳)
دهپژئى ديددهكهت خوئينى دلى پرميحنهت، نارئ
پئىالهى پر له دهستى توركى مهستا بئى، يهقين دهپژئى (۴)

(*) نهم پارجهشيعره له (مان، ن، حا، عا، غ، كم، گم) دا هديه.

كيشى عهرووز: ههزهجى ههشتى تهواو.

(۱) پابؤسى: بئى ماچكردن. طورپره: نه گريجه.

واته: وهك چؤن بارانى پهحمهت له ناسمانهوه دادهباريته سهر زهوى، تا كهى چين چيني نه گريجهت

له قهدتموه شوپ دهبيتهموه و بيت ماچ دهكا؟

له قهدتا طورپره (كم): به قهدتا طورپره. ههلهى چاپه. (گم): به قهدناطر. ههلهيه.

(۲) هيجر: دوورى. لهذذهت: تام و چيژ. بؤسه: ماچ. سههرگهه: بهره بهيان.

واته: نه گهر كاتى دووركهوتنهوهت، شو لهزهتى ماچى تۆم بير بيتهموه، بهيانى ههنگوين له ليوى

وشكى بئى ناومدهوه دهپژئى.

يادم لهذذهتى (عا، غ): خوام لهزهتى. بؤسهت (كم، گم): ماچت. وشكت (غ): خوشكت.

(ناوم) له (مان) دا به (ئادهم) نووسراوه كه ههلهى نووسينه.

(۳) چاكى يه كهم: باش و ساغ. چاكى دووهم: لهت. زهخم: برين. وهصل: بهيهك گهيشتن.

سههوهو: ههله. نهمهك: خوئى. شهككهرين: شهكراوى، شيرين.

واته: تا سوپراو له ليوى شيرينى يارهوه برئى، ههلهم نه گهر هيوام بهوه ههين كاتى بهيارگهيشتن

برينى لهت لهتى دلم چاك دهبيتهموه.

زهخمى (كم، گم): زامى. سههوه (كم، گم): شههده. ههلهيه.

(۴) ديدده: چاو. ميحنهت: مهينهت. نارئ: بهلئى. تورك: جوان و شوخ. يهقين: بئى چهندهوچؤن.

به میثلی ئەشکی مەجنوون خوینی موشتاقانی بی‌سامان
له شه‌مشیری برۆی بی‌دادی له‌یلی مەه‌جه‌بین دەرژئی (۵)
له یه‌ك میصره‌ع ئە‌گەر "سالم" بنووسی شه‌رحی هیجرانت،
به‌سه‌ر مە‌عنای كه‌لاما، تا‌حه‌شر دو‌پری ئە‌مین دەرژئی (۶)

واته: چاره‌كانت وا مە‌سن خوینی دلی پر له مە‌ینه‌یان رشتووم. به‌ئێ، ئە‌گەر پالە‌ی پر له
ده‌ستی شو‌خی چاره‌مه‌ستا بی، بی‌چه‌ندو‌چۆن لی دەرژئی.

دەرژئی (ح): ده‌بێژئی. هه‌له‌یه. مه‌ستا بی (ح، ن): مه‌ستانی. (ع): مه‌ستان بی.

(۵) میثل: وه‌ك. ئە‌شك: فرمیسك. موشتاقان: په‌رۆشان. بی‌سامان: سه‌رگه‌ردان و مالدو‌یران.

مه‌ه‌جه‌بین: رو‌خسار و نارچاوان وه‌ك مانگ.

واته: به هه‌مان شیوه‌ی فرمیسکی مە‌جنوون، خوینی عاشقانی مالدو‌یران له شه‌مشیری برۆی

غه‌دداری له‌یلای رو‌خسار مانگه‌وه داده‌چۆری و دەرژئی.

بی‌دادی (ك، گم): براژ. هه‌له‌یه. له‌یلی (غ): یاری.

(۶) میصره‌ع: نیو به‌یتی شیعری. شه‌رح: به‌سه‌رهات. هیجران: لیك‌جیایی و دوور‌كه‌وتنه‌وه.

كه‌لام: قسه. حه‌شر: رۆژی قیامه‌ت. دو‌ر: گه‌وه‌هر. ئە‌مین: گرانبه‌ها.

واته: ئە‌گەر سالم له نیوه‌به‌یتکی شیعری خۆیدا به‌سه‌رهاتی لیك‌جیایی و دوور‌كه‌وتنه‌وه‌ی خۆی و

تۆ بنووسی، تا رۆژی قیامه‌ت گه‌وه‌هه‌ری گرانبه‌ها به‌سه‌ر مانای ئە‌و قسانه‌دا دەرژئی.

شه‌رحی هیجرانت (ع): ته‌رحی دندانت. ئە‌مین (ك، گم): یه‌مەن.

هه‌موو (دەرژئی) كانی كۆتایی به‌یه‌كانی ئە‌م پارچه‌شیعره له (ك، د) (ئه‌رژئی) به.

بیم رەقەم كەم، گەر لە شەرحی غەم، كەمى
ماتەمى دەگرى دەروونی عالەمى! (۱)
بیتە یادم ھەر سەحەرگەھ پوویى تۆ
دئى بەسەر پووما، لە ھەر چاوم یەمى (۲)
چاوی من مەخفی دەپرێژى ئەشكى خوین،
نەك بزانی دەردى دل، نامەحرەمى! (۳)
تا بە كەى لەم كارە كۆتاهى دەكەى؟
ئەى طەبیبى دەردى كارى! مەرھەمى (۴)

(*) ئەم پارچەشیعەرە لە (مان، ن، حا، عا، ف، غ، ر، ك، گم) دا ھەبە.

كیشى عەرووز: رەمەلى شەشى مەحزوف.

(۱) رەقەم كەم: بنووسم. عالەم: خەلك.

واتە: ئەگەر كەمىك لە شەرحى خەم و خەفەتى خۆم بنووسم، دەروونی خەلك ماتەمىنى داى دەگرى.

دەگرى (كم): ئەگرى. دەروونی (عا، غ): ضەمىرى.

(۲) سەحەرگەھ: بەرەبەیان. یەم: دەریا.

واتە: ھەر بەرەبەیانىك یادی رووی تۆ بكەم، ئەوەندە دەگرىم دەریایەك فرمىسك لە چاوە كائەووە

بەسەر روومدا دئى.

یەمى (كم، گم): تەمى.

(۳) مەخفى: ژێرەژێر، بە دزییەووە. نامەحرەم: بێگانە.

واتە: چاوی من بە دزییەووە فرمىسكى خوین دەپرێژى، تا بێگانەبەكى نامەحرەم لە دەردى دلەم

ئاگادار نەبى.

(۴) دووھم نیوہى بەیتى پاشەووە لە (كم) دا خراوەتە سەر نیوہى یەكەمى ئەم بەیتە و دوو

نیوہكەى تریش كەوتوون.

كۆتاهى دەكەى: درىغى دەكەى، كەمتەرخەمى دەكەى. طەبیب: پزىشك.

واتە: تا كەى درىغى و كەمتەرخەمى لەم كارەدا دەكەى؟! ئەى پزىشكى دەردى گران و

كارىگەرى من، دەرمان و مەرھەمىك بۆ ئەم دەردە بێنە.

بهندی دیوی میخنه‌ته، کاووسی دل
 سا له وهصلت بۆ نه جاتم پۆسته می (۵)
 بۆ منی پرغهم چ حاصل طهرفی باغ؟
 خاصه گولگه‌شتی چه من بۆ بی غمی (۶)
 صوحبه‌تی حوور و بههشت و کهوئهره
 جوئبار و سه‌بزه‌زار و ههمده می (۷)
 دیده نابینی، به غهیره زولفی یار
 هر طهره‌ف، وه کار "سالم" دهره می (۸)

(۵) میخنه‌ت: مهینه‌ت. کاووس: دووهم پادشای کیانی و ناودارترین کسی زنجیره و نهوهی که بقوباده. پۆسته می: پۆسته می کوری زال.

واته: کاووسی دل، بهندکرای دهستی دیوی مهینه‌ته. سا پۆسته‌میکی بهیژم له مهرامی گه‌یشتن به تو بۆ دابین بکه، پزگارم بکا. کاووس - به بی (شانامه) ی فیردهوسی - پاش چوونه چین و تووران و موکران، لهشکری کرده سهر بهر بهر، شای بهر بهر به یاریده‌ی پادشای میسر و هاماوران بهرهنگاری بووه‌وه و شکانندی. نهو دهمه کاووس "سهودابه" ی کچی شای هاماورانی خواست، بهلام به فیئل ده‌ستگیر کرا. پۆسته می پرووی کرده هاماوران و پزگاری کرد.

(دیوی) له (ع) دا نوخته‌کانی پیتی (ی) ی کهوتوون. نه جاتم (ح، ن): نه جاتی.

(۶) طهره‌ف: لا، که‌نار. خاصه: تایه‌ته. گولگه‌شت: گهرانی ناو گولان. چه من: گولزار.

واته: گهرانی که‌ناری باخ بۆ چه‌مباریکی وه ک من، چ بهرهمیکی هه‌یه؟ گهرانی ناو گولانی گولزار - به‌تایه‌ت - هر بۆ بی خهم ده‌گونجی.

حاصل (پ): مهیلی. طهرفی (کم، گم): سهیری.

(۷) صوحبه‌ت: دۆستایه‌تی و تیکه‌لی. حوور: حووری، په‌ری. کهوئهر: ناوی بههشت. جوئبار:

جوگه‌ی ناو. سه‌بزه‌زار: دهشت‌وده‌ری پر گزوگیا و ناودار. ههمده می: هاوودهم.

واته: لای من تیکه‌لی و نزیککی له په‌ری و بههشت و ناوی بههشت، بریتیه له رابواردنی لای

جوگه‌ی ناو و دهشت‌وده‌ری سه‌وزی ناودار له‌ته‌ک یاریکی ناشنا و هاوودهم.

حوور و (گم): حوری. سه‌بزه‌زار و (کم، گم): لاله‌زار و.

(۸) دیده: چاو. غهیره‌ز: جگه له. هر طهره‌ف: هر لایه‌ک. دهره می: نالتوزاو.

واته: چاو له زولفی یار بهولاره هیچی تر نابینی. کاری کس له هیج لایه کدا وهک هیی سالم
شیواو و نالتواو نییه.
وهک کاری سالم دهرههمی (ف): وهک سالم دل دهرههمی.

بهندی کردم به جهفا لامهذهبی، پرستمی
نهمهکی ریته برینم، نهمهکینلهب، صهنهمی! (۱)
جیلوهطاووس و نیگاهناهو و دهپراجخهرام
طووطیئاواز و هوماسایهوو فهپروخقهدهمی! (۲)
نهقش چین، بووی خهتا، خووی فهپرتنگ، مووی حهبهش
هیندووی خال و عههبدیده، نهزاکهتعهجهمی! (۳)

(*) نهم پارچهشیره له (مان، عا، غ، ج، کم، پ، گم) دا ههیه.
کیشی عهرووز: رهملی ههشتی نهخرهیی مهکفوفی مهحزووف.
(۱) لامهذهب: بی‌مهزهب، بی‌دین. پرستم: ستمکار، ستم زور. نهمهک: خوئی. ریت: رشت.
نهمهکینلهب: لیو خوتدار و سویر. صهنهم: بت.
واته: یاریکی بی‌دینی ستمکار بهندی کردم و بتیکی لیو سویر، خوئی رشته سهر برینم و خسته سوئی.
به جهفا (ن): له جهفا.

(۲) جیلوه: ده‌رکوتن و خوناندن. ناهوو: ناسک. دهپراج: پۆر. خهرام: رهوت و له‌نجه.
هوما: بالتدهی هوما که سیه‌ری بکه‌ویته سهر ههر یه‌کیک ده‌بیته پادشا. سایه: سیهر. فهپروخ:
پروژ. قهدهم: بی.

واته: دلداریکی وا بهندی کردم، له جوانیدا وهک تاوس خوئی ده‌رده‌خا، وهک ناسک خوئی
ده‌نویتی و لاده‌کاته‌ره، وهک پۆر به له‌نجهلار ری‌ده‌کا، ناوازی وهک ناوازی تووتی خووشه، وهک هوما
فه‌ر و به‌ره‌کته‌تی پیوهیه، به‌سهر سهری ههر که‌سیکه‌وه بنیشتیه‌وه، ده‌بی به پادشا و پی‌وقودوومی
ههمووی خیر و به‌ره‌کته‌ته.

خهرام (غ، ج، کم، گم): رهوش.

(۳) نه‌قش: نه‌خش و نیگار. بووی: بۆنی. خه‌تا: شاری خه‌تا که به میسک به‌ناووبانگه.
فه‌پرتنگ: بیانی. دیده: چاو. نه‌زاکه‌ت: ویل و ماریفه‌ت. عه‌جه‌م: فارس.

واته: دلداره‌که‌م نه‌خش و نیگاری که پیوه‌تی، وهک نه‌خش و نیگاری ولاتی چین وایه، ره‌وشتی
وهک هی بیانیانه، مووی وهک حهبه‌شه‌یی ره‌شه، خالی ره‌ش و چاوی وهک چاوی عه‌ره‌ب ره‌شه،
نده‌ب و نه‌زاکه‌تی وهک هی عه‌جه‌مانه، بۆنوبه‌رامه‌ی وهک بۆنوبه‌رامه‌ی میسکی ولاتی خه‌تا و خوته‌نه.
نه‌قش (کم، گم): نه‌قشی. دروستزه. خال و (کم، گم): خال.

یەك نینگەھ رەونەقى باغى ئىرەمى خستە دىلم
 دلبەرى، لالەپوخى، گول بەدەنى، غونچە دەمى! (۴)
 گەنجى كونجى لەبى راگرت و وتى: بگرە، بپۆ
 فاضىلى فەضل، وەلى مونەيم، حاتەم كەرەمى! (۵)
 وەھ لەپاش رەنجى چ گەنجى بوو لە كونجى دەست كەوت؟
 چ كەرىمىكە كە دەرويشى غەنى كرد بە دەمى؟ (۶)
 تا زوبان قوفلە لە كونجى لەبى گەنجا، "سالم"
 گەنجى شاھى نىيەتى قورىپى بە قەدرى درەمى! (۷)

(۴) رەونەق: گەشاوھى. پوخ: روو. بەدەن: جەستە.

واتە: دلبەرى روخسار رازاۋە و لەشولار وەك گول و دەم وەك خونچە، بە يەك روانىن و لاكردەنە، گەشاوھى و رەونەقى باخى ئىرەمى خستە ناو دىلم.

باغى (ج): باخى.

(۵) گەنج: گەنجىنە. كونج: گوشە، قوزىن. لەب: لىو. فاضىل: چاكەكار. فەضل: چاكە و پياۋەتى. وەلى: خاۋەن، سەرپەرشت. مونەيم: داينكەرى رۆزى. حاتەم: حاتەمى تەى. كەرەم: بەخشندەى. واتە: دلبەرىكى چاكەكەرى داينكەرى رۆزى و بە بەخشندەى وەك حاتەم، گەنجىنەى گوشەى لىو راگرت و وتى ماچى بگە و بپۆ.

گەنجى كونجى (ن): كونجى گەنجى. وەلى (عا، كم، گم): دلى. مونەيم (غ، كم، گم): مونەيمى. لەنگە. حاتەم (ن): حاتەم. ھەلەيە.

(۶) ئەم بەيتە لە (ن) دا نىيە.

وھ: ھەى، نامرازى خوشى دەربىرنە. كەرىم: بەخشندە. غەنى: دەولتەمەند. دەم: ھەناسە.

واتە: ھەى چ گەنجىنەيەكم، پاش رەنج و ماندوۋى، لە گوشەى لىۋىدا دەست كەوت! يار چ بەخشندەيەكە، دەرويشىكى نەدارى وەك منى بە ھەناسەيەك دەولتەمەند كىرد!

لەپاش (عا): لەپاشى. رەنجى (گم): رەنج. (دەست كرت) لە (مان) دا ھەلەيە و (دەست كەوت) نوسخەكانى تر راستە. دەرويشى غەنى (ج): دەرويش و غەنى.

(۷) قوفلە: داخراۋە، چوۋەتە كلىلە. قورب: نرىكى. درەم: درەم، پارەيەكى كەم نىرخ بوۋە.

واتە: سالم، تا زمان لە گوشەى لىۋارى نەو گەنجىنەيەدا چوۋىتە كلىلە و گۆنەكا، گەنجىنەى شاھانە ئەۋەندەى درەمىك نىرخى نىيە.

پوڙى دل ھەر شەوى تارە، چ لەوى بىم چ لەمى
مەنزى گىسووى تارە، چ لەوى بىم چ لەمى! (۱)
گۆشەگىرم لە فىراق و لە ويصال دەمخەيە لا
جايى من ھەر لە كەنارە، چ لەوى بىم چ لەمى! (۲)
گاھى بوعدت دەپوڙى لوتلووى ئەشك و ھەكوو قورب
دەيدە مەشغولى نىثارە، چ لەوى بىم چ لەمى! (۳)

(*) ئەم پارچەشعرە لە (مان، ن، حا، عا، ھ، غ، ق، ى، كەم، گەم) دا ھەيە.

كيشى ھەرووز: ڕەمەلى ھەشتى مەخپوونى مەحزوف.

(۱) (تارى يەكەم: تاريك. (تارى دووھەم: ڕەنگى بى-بريقە و مات و كىنايە لە ڕەش.

واتە: دل كە مەلەبەند و شوئى پىچولوولى زولفى ڕەشى يار بى، ھەر لە تاريكدايە و تەنەت

كاتى ڕۆژيشى ھەر شەو، جا ئىتر لەناو زولفیدا م يا نەم.

گىسووى تارە (عا، كەم، ق، گەم): گىسووى يارە. ديارە گىسوو ھەر ھىي يارە، بەلام سالم

ويستويە ڕەشى و تاريكى گىسوو نىشان بەدا و جەختى لەسەر بکاتەو. ھەموو (چ لەوى م، چ

لەمى) كان لە (كەم، گەم) دا (چ لەمى م، چ لەوى) و لە (ى) دا (چ لەوى م، چ لەمى م) ن.

(۲) فىراق: ليك جيايى. ويصال: بەيەك گەيشتن، بەيەكەو بوون. جا: جى، شوين.

واتە: لە كاتى دوورى تۆدا گۆشەگىرم، كاتى گەيشتن بە تۆيش ھەر دەمخەيە لاو و لىم دور

دەكەويتەو. بۆيە لە ھەردوو حالەتە كەدا شوئى من لە كەناردايە.

لە فىراق (ھ): بە فىراق. لە ويصال (غ): لە وەصل. دەمخەيە (ھ، كەم، گەم): مەيخەرە. جايى من

(عا، ق، ى): مەنزىم. ھەر لە كەنارە (حا، كەم، گەم): ھەردوو لە نارە.

(۳) ئەم بەيتە لە (ھ) دا نيە.

گاھ: كات. بوعد: دوورى. لوتلوو: مروارى. ئەشك: فرمىسك. قورب: نزيكى. ديدە: چاو.

نىثار: پىشكەش، ديارى.

واتە: كاتىك دوورى، وەك نزيك بى لىمەو و دەستم پىت نەگا، مروارى فرمىسك بۆ دەپوڙم.

جا دور بى يا نزيك، چاو ھەر خەريكى فرمىسك ڕشتە.

گاھى بوعدت (ى): گاھى بە حيددەت. لوتلووى ئەشك و ھەكوو قورب (ق): لوتلووى ئەشك. لەنگە.

جهوری وهصلت شهره و حالی فیراقت سهقه ره
 مه نزلم ههردو له ناره، چ لهوی بم چ لهمی! (۴)
 بهری دا طورپه دل و لهشکری غم دهورهیی دا
 گهردی ئه و جومله خهساره، چ لهوی بم چ لهمی! (۵)
 تا خهیال قووهتی بی، قوربه به "سالم" فیرقهت
 پوییی جانانه دیاره، چ لهوی بم چ لهمی! (۶)

(۴) شهره: گر و پریشکی ناگر. سهقه: دۆزهخ. مه نزل: مهلبه ند.

واته: ستم و زۆری گهیشتن به تو، پریشکی ناگره و ده مسووتیتی. که جیا دهیته وه و دووریش
 ده کهویته وه، وهک له دۆزهخدا بم وه هایه. بهو پیه، له ههردوو باردا شوین و مهلبه ندیم ناو ناگره.
 جهوری (ق): رۆژی. (ر): جهوری. ههلهی نووسینه. شهره و (ه، ر، کم، گم): شهره ره.
 مه نزلم (عا، ق): جایی من.

(۵) نهم بهیته له (مان، ه) دا نیه.

طورپه: پیچ و لوولی نه گرچه. بهری دا: بهری بدا. دهوری دا: دهوری بدا. جومله: سهریاک،
 ههموو. خهسار: زیان، به فیرچوو.

واته: نه گرچه که دلی له ناودا بوو، بهری دا و دهری کرده دهی. ئیتر خهم و خهفته نیشتنه
 سهر دل و خه مباریان کرد. بۆیه ههموو تۆز و گهردینکی زولفی یار که به دله وهیسه، بی سووده و
 مایه ی زیانه بو عاشق.

بهری دا طورپه (حا، کم، گم): بهربدا شانه. دهورهیی دا (غ، ق، ر): حهلقهیی دا. گهردی (غ،
 ق، ر): دهوری. چ لهوی بم (کم، گم): چ لهوی بی. ههلهیه. خهساره (عا، کم): خهساره. دهبی
 نوخته کهی کهوتی. (ق): حهساره.

(۶) قووهت: هیژ و پیژ. قورب: نزیک. فیرقهت: لیک جیا بو نه وه. جانانه: یار.

واته: مادامیکی سالم هیژی خهیالی هیه و زۆر برده کا، لیک جیایی و دووریت وهک نزیکه به لایه وه،
 چونکه یار لهوی بی (دووری) یا لیره (نزیك)، به خهیال نزیکه ده کاته وه و رووی ئهوی لی دیاره.
 تا خهیال قووهتی بی، قوربه به سالم (عا): تا خهیالی قووهتی بی، قوربه به سالم. (ه): قووهتی
 قوربه، تو به سالم. (ق): تا خهیالی قهویی بی، قوربه به سالم.

هونەر ئىكسىرمە، بى، تا زەر و سىمت بدهمى
دیده دەريامە، وەرە دوپرى يەتيمت بدهمى (۱)
داومە بۆ جەزبى دلت دل وەكوو دارووى طهيب
هەمە ئوممىدى دوست، نەرچى بە بيمت بدهمى (۲)
وہضعى نەربابى جيهان، گەر ھەموو تەغىرە، چ غەم؟
دل لە جىدايە، وەرە مەيلى قەدىمت بدهمى! (۳)
ئەدەب نامووختەيە دل، نىگەرانم، سا بى
تۆكە شای مەملەكەتى حوسنى، نەدىمت بدهمى (۴)

(*) نەم پارچەشيعرە ھەر لە (مان) دا ھەيە.

كىشى غەرووز: رەمەلى ھەشتى مەخپورنى مەحزوف.

(۱) ھونەر: پيشە و سەناتكارى. ئىكسىر: كىميا، جەوھەرىكە ماددە دەگۆرى. زەر: زىر. سىم:

زىو. دوپرى يەتيم: مروارى تاقانەى درشت.

واتە: ھونەر كىمىيە منە، وەرە ھەموو شتىكت بۆ بگۆرم بە زىر و زىو. چاوم دەرياي منە و لە

فرمىسك پىكەم ھىناوہ. وەرە مروارى تاقانەى درشت بدهمى، چونكە ھەمووى ئەو مروارىيە.

(۲) جەزب: پاكىشان. داروو: دەرمان. طهيب: پزىشك. نەرچى: نەگەرچى. بيم: ترس.

واتە: دلتم وەك داوودەرمانى پزىشك بەخشيوہ، تا دلتم بەرەو لای خۆم بىنم. ھىوام راست و

دروستە، نەگەرچى ناچارم بە ترسەوہ دلتم بدهمى و نازانم لىمى قوبول دەكەى يا نا.

(جەذبى) بە (جەزبى) نووسراوہ، كە ھەتەيە.

(۳) وەضع: حال و بار. نەرباب: خاوەنان، پەرەردەكاران. تەغىر: گۆرىن. مەيل: ئارەزوو.

قەدىم: كۆن.

واتە: نەگەر حال و بارى خاوەنانى جيهان سەرلەبەر روو لە گۆرانە، من چ خەمىكەم ھەيە؟ بگرە

بە خەيالىشمدا نايى، چونكە دلتم لە شوتى خۆيدايە و مەيل و ئارەزووى كۆنم ھەر ماوہ و نەگۆراوہ،

وەرە ئەو مەيلىت بدهمى.

(۴) ئەدەب نامووختە: قىزى ئەدەب بوو، ئەدەب وەرگرتوو. بى: وەرە. حوسن: جوانى. نەدىم:

ھاو دەم، ھاويالە.

وه چ کۆتا بوو، له بهر طوولی ئەمەل، عومری خەسیس
 به حەلألی وەرە میراثی لەئیمت بدەمی! (۵)
 دلی ئیسقا طییبی مەعیووبی رەقیبم بکە رەد
 له سەقیم لابدە، بی، قەلبی سەلیمت بدەمی (۶)
 تەرجەمە ی نایەیی «لَاتَقْنَطُوا» ئەم شیعەرە دەکا
 با نەویدئ له غەفوورییی رەحیمت بدەمی (۷)
 حادیث و فەردی مەجازن هەمو فەرماندەهی دەهر
 بێرە لای من، خەبەری فەردی قەدیمت بدەمی (۸)

واتە: دل فیزی ئەدەب بوو. من نیکه رانم، وەرە لام. تۆ شای ولاتی جوانیت، وەرە دلتمت
 بدەمی، بیکە بە هاو دەمی خۆت.

(۵) وهه: نای. کۆتا: کورت. طوول: درێژی. ئەمەل: هیوا. عومری خەسیس: تەمەنی
 هیچ و پووچ. میراب: میرات. لەنیم: دل رەش، رِق هەلگەر.

واتە: نای ئەم تەمەنە هیچ و پووچە، له بهر درێژی هیوای مرۆف، چەندە کورت بوو! وهك پیشتر
 دلتمت دابوو یه کێکی تری دل رەش، ئیستا خۆشەویستیەکی راستەقینە له گەل من بکە و ناشکرا وەرە،
 میراتی ئەو دل رەشییەشت دەدەمی.

(۶) ئیسقا طی: بێ کەلک، قوبوول نەکراو. مەعیووب: عەیدار، بەخەوش. رەقیب: بەدکار. رەد:
 رەت کردنەوه. سەقیم: نەخۆش. قەلب: دل. سەلیم: ساغ، تەندروست.

واتە: دلی بێ کەلک و قوبوول نەکراوی عەیداری رەقیبی بەدکار رەت بکەرەوه. له رەقیبی
 نەخۆش دوور بکەرەوه، وەرە دلی ساغ و سەلامەت بدەمی.

(۷) تەرجەمە: وەر گێران. لاتقنطوا: نا ئومید مەبن. نەوید: مژدە، مزگینی. غەفوور: لیبورده.
 رەحیم: بەبەزەیی. غەفووری رەحیم: خودا.

واتە: مانای نایەتی «لَاتَقْنَطُوا» ئەو یه که با مژدەیه کی خودای گەرەت بدەمی. وا گونجوتر بوو
 (بێ) له باتی (با) بووایه.

(۸) حادیث: تابه ئەندیی ئەوه که پیشتر نەبووه و دوا یی پەیدا بووه یا رووی داوه. فەردی مەجاز:
 دەسه لاتداری تازه یگەیشتوو. فەرماندەهی دەهر: کار بە دەستی رۆژ و زەمانه. فەردی قەدیم: خودا.

واتە: کار بە دەستانی دنیا هەموو تازه کوورەن و فەردی راستەقینە نین. وەرە لای من با
 دەنگ و بایس و زانیاری سەبارەت بە فەردی راستەقینەت بدەمی که خودایه و کۆن و بەر دەوامه،

تهنگه بهرچاوی له ئیمانی جیهان، "سالم" بی،
موژدهیی ویسعتی بهرچاوی کهریمت بدهمی (۹)

ئهوانی تر هموو کاتی و بهسهرچوون.

(۹) بی: وهره. ویسعت: فراوانی. کهریم: بهخشنده، خودا.

واته: سالم، دلرهشانی جیهان بهرچاوتهنگن، وهره مژدهی بهرچاوفراوانی خودای بهخشندهت بدهمی.

نەسىمى صوبىخ دەم دەم دەم بەسەر مندا قەضا دىننى
لە طوپرەي چىنى زولفى يارەوۋە موشكى خەتا دىننى (۱)
لە ھەمدەردانى ئەھلى دىن، ئەمەلھا بۆچى پەنھان كەم؟
دلم بۆس و كەنارى دلبەرى حورى لىقا دىننى (۲)
ئەگەر گولگون دەكا پەنجەي نىگارین، دىن خەبەردار كا
لە تاسى دىدەيى تارم مودام ئەشكى خەنا دىننى (۳)
ھەوا حاصل دەكا دىن، گەر لە غەم يەك لە حظه فارىغ بى
بەلنى، شىشە سەرى خالى بى، ئەلبەتتە ھەوا دىننى (۴)

(*) ئەم پارچە شىعرە ھەر لە (نم، پ) دا ھەيە.

كىشى ەرووز: ھەزەجى ھەشتى تەواو.

(۱) نەسىم: شەبا. صوبىخ دەم: دەمى بەيانى. دەم دەم: تاو بە تاو، ھەناسە بە ھەناسە. قەضا: بەلا و نەھامەتى، قەزا و قەدەر. طورپەرە: پىچ ولولول. مىشك: مىسك. خەتا: ولاتى خەتا.
واتە: شەبای بەيانى تاو بە تاو قەزا و قەدەر بەسەر مندا دىننى. بۆن و بەرامەي مىسكى ولاتى خەتا
لە پىچ ولولولى چىن بە چىنى ئەگرىجەي يارەوۋە دەھىتى.
(۲) ھەمدەردان: ھاودەردان. ئەھلى دىن: دىلداران. ئەمەلھا: كۆي ئەمەل، ھىوا. پەنھان كەم:
بشارمەوۋە. بۆس: ماچ. كەنار: باوۋەش. حۆرى: پەرى. لىقا: دىدار، چاوپىكەوتن و تەماشاشا.
واتە: بۆچى ھىوا كەم لە دىلدارانى ھاودەردى خۆم بشارمەوۋە؟ دلم ماچ و باوۋەشى دلبەرى
پەرى شىوۋە و دىدارى دەست دەكەوئى.
ئەمەلھا (پ): ئەمەل من.

(۳) گولگون: ۋەك گول، شىوۋە ۋەك گول. نىگارین: نەخشىتراو، رازىتراوۋە. خەبەردار:
ئاگادار. تاس: دەفر. دىدەيى تار: چاوى نابىنا. مودام: ھەمىشە. ئەشك: فرمىسك. خەنا: خەنە.
واتە: دلبەر، ئەگەر دەيەوئى ۋەك گول پەنجەي نەخشىتراوى خۆي برازىنتەوۋە، با دلم ئاگادار
بكاتەوۋە. چاوى - بە ھۆي گريانى زۆرەوۋە - تارىك و نابىنام، ھەمىشە فرمىسك دەرىژى و لە دەفرى
قولتەكەي چاودا خەنە بەو فرمىسكە دەگرىتەوۋە، تا دلبەر پەنجەي خۆي پىن سورور بكا.
(۴) ھەوا: ئارەزوو. حاصل دەكا: بەدەست دەھىتى. لە حظه: سات، ترووكە. فارىغ: خالى،
بەتال. شىشە: شووشە.

له زهرديدار پوخ همزادی کایه و خهوفی ون ناکا
 به بئ پهنگی، له جەلبی ئیمتیحانا، کههروبا دینئی (۵)
 مولووکى تەنگدەستە، من نەبم، دلّبەر له گەلّ ئەغیار
 به بئ پهنگی طه لاکارم ره و اجی شههروهوا دینئی (۶)
 خوداوهند نه قشئ تهصویری له دلّما حه که نهکا هەرگیز
 به یادی بئ کهسی وهک من له بهختا دلّگوشا دینئی (۷)
 له سهیری گولشهنی رووی، هەر زه مان دیدهم خه تاکاره
 نیگاهی جاویدانهی بو دلّم، تیری قهضا دینئی (۸)

واته: بهلئ، وهک چۆن شووشه سهیری دانهخرئ، ههواى تى دهچى، ئاوايش نه گهر دلّ بۆ
 ساتیکش له خهم و خهفەت خالئ بئ، ئاره زووی ده بزوی و ده بووژیتهوه.
 (۵) پوخ: روخسار. هه مزاد: جهک. خهوف: ترس. جهلب: په لکیش کردن. ئیمتیحان:
 تاقی کردنهوه. کههروبا: کاراکیش.

واته: رهنگ و رووم له زهر دیدا وهک کا وهایه و ناشاریتهوه که ده ترسی. له گەلّ ئەوهیشدا که بئ
 پهنگ و رووه، که په لکیش ده کرئ بۆ تاقی کردنهوه، پهنگی زهره هه لده گهرئ.
 (کایه، ده بئ (کاهه) بوو بئ. خهوفی (پ): حه ققی. ئیمتیحانا (پ): ئیمتیحاندا.
 (۶) مولووک: کۆی مه لیک، شا. تەنگدەست: نه دار و هه ژار. ئەغیار: کۆی غهیر، بیگانه.
 طه لاکار: زیر کرد، زیر کفت. شههروهوا: پاره یه کی قه لب که شا ره و اجی بئ ده دا.
 واته: نه گهر من نهم، دلّبەر وهک پادشایانی نه دار وایه، هه چئ له گەلّ بیگانان بئ ناکرئ. که چئ
 به بئ پهنگی زیر کفتم، خه ریکه وهک شههروهوا ره و اج به خۆی ده دا.
 (۷) خوداوهند: خودا. نه قش: نه خش، نیگار. تهصویر: وینه. حه که نه کا: نه سه رپتهوه. دلّگوشا:
 دلّ کراوه، مایه ی دلّخوشئ.

واته: خودا هەرگیز نه خش و نیگاری وینه ی ئەو له دلّمدا نه سه رپتهوه، چونکه که بیر له
 بئ که سیکئ وهک من ده کاتهوه، به ختی ده هیتئ و هۆی دلّخوشئ ده ست ده که وئ.
 (۸) گولشهن: باخ و گولزار. خه تاکار: خه تابار. جاویدانه: هه میشه یی و به رده وام.
 واته: چاوم هەر کاتیک برونیتته باخ و گولزاری رووی دلّبەر، خه تاباره، چونکه که به رده وام
 ته ماشای دلّم ده کا، تیری به لا و نه هاهه تئ تئ ده گری.

عەجەب صاحیب ئیعیجازە و ساحیرە، یاران تەماشاکەن
 بەبێ نیش، ئەژدەهای زولفی بە حەلقە سەر بە پا دینئی (٩)
 چ موشتاقم خەرامان بێ بە شوخیی قامەتی سەروی
 غوباری مەقدەمی، بۆ چاوی تارم، تووتیا دینئی (١٠)
 حەکیم تا خوئی ئەدا داروو، دەوایی عیللەتەم نابێ
 ئەگەر زەهریشە شیرینە، بە دەستی ئەو شیفا دینئی (١١)
 بە خالی مەصحەفی "سالم!" تەکاسول غەیرە مەقدوورە
 بە ئەمری سیرەتی کۆشش کە ئایەیی «ماسعی» دینئی (١٢)

(٩) عەجەب: سەیر. صاحیب ئیعیجاز: موعجیزەنوین. ساحیر: جادووگەر. نیش: جزوو. ئەژدەها:
 ماری گەورە.

واتە: یاران، بروانن دلەبر تا چ رادەیهک موعجیزەنوین و جادووگەریکی سەیرە! ماری ئەگرێجەیی
 پایزکە دەخوا و بەبێ پێوەدان بە سەر و پێوە دی.

عەجەب صاحیب ئیعیجازە و ساحیرە (پ): عەجایب صاحیب ئیعیجازە، وەرن.
 (١٠) موشتاق: نارەزوومەند، پەرۆش. خەرامان: بە ناز و لەنجەولار. قامەت: بەژن و بالا. غوبار:
 تەپوئۆز. مەقدەم: هاتن. تووتیا: دەرمانی چاو.

واتە: چەند بە عەزرتەتووم دلەبری بە ناز و لەنجەولاری بەژن و بالای وەک دارسەرو شوخ و
 شەنگیەوێ، چونکە تەپوئۆزی جیئیی وەک دەرمان وایە بۆ چاوی نابینا و تاریکم.

(١١) حەکیم: پزیشک. داروو: دەرمان. دەوا: چارەسەر، دەرمان. عیللەت: دەرد.
 واتە: تا پزیشک دەرمان ئەدا بە نەخۆش، دەردی چارەسەر نابێ. ئەگەر دەرمانەکە زەهریش بێ،
 چونکە لە دەستی ئەووەوێ، شیرینە و مایەیی چاکبوونەوێ.

(١٢) مەصحەف: قورئان، کینایەییە لە روو. تەکاسول: تەمەلی. غەیرە مەقدوورە: لە تواندا نییە.
 ئەمر: فەرمان. سیرەت: خێرای.

واتە: سالم، سویند بە خالی رووی دلەبر، ئیت تەمەلی و تەوێزەلی ناگرێ و مەحالە. هەر خودا فەرمان
 بەدا و بە خێرای کۆشش بکری، مەبەستی ئایەتی ییروزی «وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى» دیتە دی.

خالی (پ): فالی. تەکاسول (پ): تەکاھول.

به خودايئ كه پوژ و شهو دينئ
دلى من همر ويصالى نهو دينئ (۱)
به ههواى مهززهعم، درهوكهرى چهرخ
داسى بوپرا له ماهى نهو دينئ (۲)
رامى بوسهى پيالهيى ليوت
صوبحى مهحشر خومارى نهو دينئ (۳)

(*) نهم پارچهشيعره له (مان، ن، حا، عا، ه، غ، ج، ر، كم، گم) دا ههيه.

كيشى عهرووز: خهففى شيشى مهخيونى نهصلهم.

(۱) (ديئى) يه كهه: دههينئ. (ديئى) دووهم: لايهقيهتى و بايى نهوهيه.

واته: بهو خودايه كه پوژ و شهو بهدواى يه كتر دا دينئ، دلى من نهوه دههينئ به يار بگا و شايانيهتى.

به خودايئ (كم): به خوايئ. (گم): بهو خودايهيه. همر ويصالى نهو (حا): زولف و پرووى تو.

ههلهيه، چونكه سهرواكهى تيك داوه.

(۲) نهم بهيته له (ه، ج) دا نيه.

ههوا: ئارهزوو. مهززهعم: مهزراى كشت وكال. درهوكهر: درويته كهر. بوپرا: برنده. ماهى نهو:

مانگى تازهى يهكشهوه.

واته: پوژگارى درهوكهرى گيانى عاشقان، داسى تيژ و برندهى مانگى يهكشهوهى برۆى يارى

بو بهدهستهوه گرتووم، ئارهزوويهتى كشت وكالى عيشق و تههمم درويته بكا.

مهززهعم (عا): مذرهم. ههلهيه. درهوكهرى (كم، گم): درهوكهرى. داسى بوپرا (ر): دالهيه

ترا. ههلهيه. (كم): داسى بهرا. نهو (غ): تو.

(۳) نهم بهيته له (حا) دا نيه.

رام: دهستهمو. بوسه: ماچ. صوبح: بهيانى. مهحشر: پوژى قيامهت. خومار: سهرخوش. نهو: نوى.

واته: نهوانهى كه دهستهموى ماچى پيالهيى ليوى تو، له بهيانى پوژى قيامهتدا سهرخوش و

مهستى تازه له گهل خويان دينئ.

رامى (ق): راجى. بوسهى پيالهيى (ر): پيالهيى بوسهيه.

فەرح و غەم، بە دەستی گەردوونە
 ئەم بە ناهێستە، ئەو بە دەو دینئ (٤)
 پەرچەمت کەوتە سەر بەیاضی جەبێن
 ئەووەلی صوبجە، تازە شەو دینئ! (٥)
 طیفلی دڵ ھەرزەگەرد و «لایشعەر»
 ئاسمان ئەسپی لاجلەو دینئ (٦)
 ماتى کردم رەفاقتى زاهید
 ھەر کوجا ھەمنشینە، خەو دینئ (٧)

(٤) ئەم بەیتە لە (گم، کم) دا شەشەمە.

فەرح: شادی. ناهێستە: هیواش. بەدەو: خێرا و پەلە.

واتە: شادی و خەفەتی دنیا لە دەستی گەردووندا یە. شادییە کە بە هیواشی و لەسەر خۆ و

خەفەتە کەش بە خێرای دینئ، ئەویان درێژماوە و نەمیان کەم خایەنە.

بە دەستی (عا): بە دەس. لەنگە.

(٥) ئەم بەیتە لە (حا، ج) دا نییە.

بەیاض: سپیی. جەبێن: ناوچاوان، تەوێل.

واتە: پەرچەمی رەشت کەوتە سەر سپیی تەوێلت، وەك ئەوێ سەرەتای گەردوگرتی بەیانی

بێ، کەچی کوتوپر شەوی تازە ی بەسەردا دئ.

صوبجە. (کم، گم): صوبج. شەو (گم): شە. ھەلە ی چاپە.

(٦) ئەم بەیتە لە (حا، ه) دا نییە.

طیفل: مندال. ھەرزەگەرد: بەتال پێ، گەرزکی بێ کارە، بێ نامانج سوورپاوە. لایشعەر:

ھەست نەکردوو. لاجلەو: ئەسپی رام نەکراو و سەررەق.

واتە: دڵ مندالە و گەرزکیکی بێ کارە ی نەفام و ھەست نەکردوو. ئەمەیش قەزایەکی ناسمانیە،

وەك ئەوێ ئەسپی رام نەکراو ی سەرکێش بە تووشی مرۆفەوہ بێ.

(٧) رەفاقت: برادەری، ھاوڕێتیی. زاهید. تەرکی دنیا کردوو. کوجا: کوێ. ھەمنشین: ھاوچیی و

لە گەل دانیشوو.

واتە: دوستانەتیی زاهید مات و سستی کردم، لە ھەر کوێ کەدا لە گەلت دابنیشی، خەوت لی دەخا.

ھەر کوجا (ق): ھەر کەسی.

دورپی نهشکه بیضاعهتی "سالم"
قهرضی بوّسهت دهکا، گرهو دینئی! (۸)

(۸) دور: مرواری. نهشک: فرمیسک. بیضاعت: کالآ، کهلوپهل. قهرض: قهرز.
واته: کالآ و سهرمایه‌ی سالم مرواری فرمیسکه له بارمته‌ی نهو ماچانه‌دا که داوتن بئی به قهرز.
نه‌گهر ده‌تانه‌وئ، گرهو ده‌که‌م و مهرجه مرواری فرمیسکان بوّ ناماده بکه‌م و وه‌ری بگرن. یانی
گره‌و ده‌کا که قهرزی ماچ به مرواری فرمیسک بداته‌وه، یا گره‌وه‌که به‌وه ده‌باته‌وه به کالآیه‌کی
که‌م‌نرخ‌ی وه‌ک مرواری فرمیسک، کالآیه‌کی گرانبه‌های وه‌ک ماچ پیدا ده‌کا. جوانه، فرمیسک
نه‌گهر مرواری گرانبه‌ها بئی، بوّچی ده‌بئی به‌رامبه‌ر به ماچیکی کاتی ئایه‌خ و بئ‌نرخ بئی!!
دورپی نهشکه (ج): دورپ و نهشکه. (کم، گم): دورپی نهشکم. ده‌کا (کم): نه‌گهر.

سهري زولفت، به رووی پوژا، له عهصرت تیره شهو دینئ
له شاما ناصیهت، وهك صوبخ دهم، ناٹاری خهو دینئ (۱)
په وایه گهر بزانی ماهی دووههفتهش به قای نابئ
خه میده قامه تم هه ردهم به یادت ماهی نهو دینئ (۲)
په هینت گهر قوبوول بئ، قیمه تی بوسته موعه ییه ن که
له به حری دیده یی مهردوم لولوئی نه شکم گرهو دینئ (۳)

(*) نهم پارچه شیره ههر له (نم، پ) دا هه یه.

کیشی عهرووز: ههزه جی هه شتی ته و او.

(۱) عهصرت: نیواره. تیره شهو: شهوی تاریک. شام: شیو، شهو. ناصیه: ته ویل، ناوچاوان.

صوبخ دهم: دهمی به ره به بیان. ناٹار: شوینه وار.

واته: که سهري تاله کانی نه گریجهت ده که ونه سهر روژی روخسارت، وهك نهوه وایه نیواره یه کی
رووناك بئ و شهویکی تاریکی به سهردا بئ. دهمی شیوان ناوچاوانت له کاتی به ره به بیان ده چی، که
هیشتا رهنگ و رووی خهوی شهوی پیوه دیاره.

عهصرت (پ): عهصری.

(۲) ماهی دووههفته: مانگی چوارده. بهقا: مانه وه. خه میده قامهت: بهژن چه ماوه. هه ردهم:

هه همیشه. ماهی نهو: مانگی تازه.

واته: ههقی خوته نه گهر بزانی مانگی چوارده نامیتیه وه و به رده و ام نابئ. من هه همیشه به ژنم به
یادی تووه چه ماوه ته وه و مانگی تازه ییشی به نسیب ده بئ.

(۳) په هین: بارمه، راسپارده. قیمهت: نرخ. بوسه: ماچ. موعه ییه ن: دهست نیشانکراو. به حر: ده ریا.

دیده: چاو. مهردوم: بیلبله. لولوء: مرواری. نه شک: فرمیسک.

واته: نه گهر بارمه یه کت بوئ، دهست نیشانی بکه نرخ ی ماچت چه نده؟ بیلبله له ده ریای
چاوه کاغدا مرواری فرمیسک ده رده کا و گرهوی نهو ماچه ی پی ده باته وه، یا گرهو ده کا که
بارمه که یه بو به دهست هینانی ماچی تزیه.

(لولوئی)، له بهر کیش، به (لولووی) ده خو تریته وه.

که سیټم نارده دووی دلټبر، یه کئی چوو باده حاضر کا
 نه ئه هات و ئه می هیئا، نه ئه م زوو دیت و ئه و دینئ! (٤)
 مه گهر مهرگ ناشتیی ته ن دا له گه ل بالینی ئاسایش
 نه وید، ئه ی جانی بی تا قهت! ئه جهل وا دیت و خه و دینئ! (٥)
 به ره نجم گه ندومین گوونی له خهرمانی مه حبه به تدا
 جه فا و جه وری به خه روار و وه فا و لوظفی به جه و دینئ (٦)
 به هه دیه کو حله بو "سالم" صه با عه هدی له گه ل کردی
 هه تا به ختت وه ها سست بی، نه له م دینئ، نه له و دینئ (٧)

(٤) باده: شه راب.

واته: مه به ستم بو له گه ل دلټبر پیکه وه دابنشین، بو یه یه کی کم نارد به دوایدا و یه کینکیش
 چوو شه رابمان بو ناماده بکا بیخوئنه وه، که چی نه ئه و له گه ل دلټبر گه راپه وه و نه ئه می ش به
 شه رابوه زوو هاته وه.

حاضر کا (پ): ده ریئئ. (نم): حازر کا. گۆریویه.

(٥) ته ن: له ش. بالین: سه رین. نه وید: مژده. جان: گیان.

واته: مه گهر مردن و سه رکردنه بان سه رینی دلټیایی و ئارامی له گۆردا له شی ماندووم
 به وئنه وه. مژده بی، ئه ی گیانی بی ئارام و بیزار، وا ئه جهل دیت و خه وی یه کجاری له گه ل خوی
 ده هیئئ و رزگارم ده بی.

(٦) گه ندومین گوون: گه نم ره نگ، نه سه مر. مه حبه بهت: خو شه ویستی. جه فا: نازار و ئیش. جه وور:

ستم. خه روار: سه د مه ن له وشکه دان، کینایه به له زۆری. جه و: جو، کینایه به له که می.

واته: ره نجیک که من بو خهرمانی خو شه ویستیم داوه، تو ی به جوانی و گه نم ره نگ ی به ره هم

هیئا وه. که چی نازار و سته مت زۆر و وه فا و لوتف نواندنیشت که مه.

(٧) هه دیه: دیاری. کو حل: کل. صه با: بای له با کووری رۆژه لاتمه وه هاتوو. عه هد: په یغان.

واته: بای سه با په یغانی له گه لدا به ستووی که کلی خو ت به ودا به دیاری بو سالم بنییری. نه گهر

به ختت یار نه بی و نه په یئئ، نه کل و نه سه با یشت بو دینئ.

- به‌رaber گولعوزاری، دیده خوین وهك لاله ده‌رژینئ
به‌سەر پووی زهر دما بهو په‌نگه ئه‌م تیمثالہ ده‌رژینئ (۱)
خه‌یالی بۆسه‌یی عاشق به دلّیا گهر خوطووری بی
به‌سەر له‌بیا ته‌ب و له‌رزی حه‌یا ته‌بخاله ده‌رژینئ (۲)
نیشانه‌ی که‌ثره‌تی بارانی ئه‌شکم، دیده‌نی تۆ بوو
له‌ ده‌وری ماهی پوو زولفت که په‌نگی هاله ده‌رژینئ (۳)
مه‌راقی گریه‌ بۆین دیده ده‌گرئ، حاله‌تی دووری
به‌سەر باغی خه‌یالی پوویی یارا ژاله ده‌رژینئ!! (۴)

(*) ئه‌م پارچه‌شعره ههر له (مان) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

- (۱) گولعوزار: پوو وهك گول. دیده: چاو: لاله: گولاله‌سووره. تیمثال: په‌یکه‌ر.
واته: چاو وهك لاله فرمیسکی خوین به‌رامبه‌ر بهو یاره روخسار وهك گولته ده‌رژینئ. ئه‌و
فرمیسکه به‌سەر پووی زهر ده‌هلنگه‌راودا دیته‌ خوار و بهو په‌نگ و شیوه‌یه په‌یکه‌رئک دروست ده‌کا.
(۲) بۆسه: ماچ. خوطووری بی: بیری لی بکریته‌وه، به دلّدا بی. له‌ب: لیو. ته‌ب: تا.
ته‌بخاله: تامیسک.

واته: ئه‌گه‌ر عاشق خه‌یالی ماچی یار به دلّیدا بی و بیری لی بکاته‌وه، له‌رزوتای شه‌رم له‌سەر
لیوی ده‌بیته‌ تامیسک.

- (۳) که‌ثره‌ت: زۆری. ئه‌شک: فرمیسک. دیده‌ن: بینین. ماه: مانگ. هاله: خه‌رمانه.
واته: بارانی زۆری فرمیسکم نیشانه‌ی بینینی تۆ بوو. ئه‌گر بجه‌ت له‌ ده‌وری مانگی روخسارت،
وهك خه‌رمانه‌ی لی هاتوو.

- (۴) مه‌راق: خه‌م و په‌رۆشی. دیده: چاو. ژاله: شه‌ونم، داری ژاله که تفت و تاله.
واته: کاتی دووری یار، چاو ده‌که‌وینته‌ سه‌ر که‌لکه‌له‌ی گریان، بۆنه‌وه‌ی فرمیسکی تال و تفت
به‌سەر باخی بیکردنه‌وه و خه‌یالی پووی یاردا برژینئ؛ یا شه‌ونم که ههر فرمیسکه، به‌سەر گه‌لای
دار و دره‌ختی باخی خه‌یالی روخساری یاردا ببارینئ.

به قه‌صدی دل، له مه‌هتابی پوخا، نه‌گریجه که‌چ وه‌ستا
 به نی‌شی عه‌قره‌بی زه‌هری له‌سه‌ر دونباله ده‌رژینی (۵)
 به مه‌یلی موده‌عی، یارم به قه‌تلی من میانی به‌ست
 به میثلی "سامیری" خوینم له پی‌ی گووساله ده‌رژینی!! (۶)
 زیادیی قوه‌تی ظالم، نیشانه‌ی فه‌تی مه‌ظلوومه
 له عه‌ینی خوارییا خوینی به تیری ناله ده‌رژینی (۷)
 نیگای ساقی له گه‌ردشدا به‌بی مه‌ی حالی هینامی!
 له مه‌جلیس ده‌ستی "سالم" مه‌ی له‌تاو ئه‌م حاله ده‌رژینی! (۸)

(۵) قه‌صد: مه‌به‌ست. مه‌هتاب: مانگی تابان. روح: روو. که‌چ: خوار. نی‌ش: جزوو. عه‌قره‌ب: دوو‌پشک. دونبال: کلک، وه‌ک کلک.

واته: نه‌گریجه به‌سه‌ر مانگی تابانی رووی یاره‌وه به خواری وه‌ستا، تا له سه‌ری مووه‌کانیه‌وه وه‌ک کلکی دوو‌پشک خو‌ی هه‌لگه‌ریته‌وه و ژه‌هر له جزوو‌یه‌وه برژینی و پتوه‌بدا.

(۶) مایل: ناره‌زوو. موده‌عی: به‌دکار. قه‌تل: کوشتن. میان: ناوقه‌د، که‌مه‌ر. میثل: وه‌ک. له‌بی: له پناوی. گووساله: گویره‌که. گووساله‌ی سامیری: گویره‌که‌یه‌که پیاوئکی جووله‌که‌ی "سامیری" ناو له زیر دروستی کرد و له پاشمله‌ی هه‌زه‌تی مووسا بانگی خه‌لکی ده‌کرد بیه‌رستن. واته: یارم بۆ به‌جی‌هینانی ناره‌زووی به‌دکار، پشتینی له ناوقه‌د به‌ست بۆ کوشتم. نه‌وه‌تا وه‌ک سامیری خوینم له پناوی گویره‌که‌یه‌کدا ده‌رژینی.

(۷) قوه‌ت: هیز. ظالم: زۆردار. فه‌تخ: سه‌رکه‌وتن، گرتن. مه‌ظلووم: زۆرلیکراو، داماو. واته: زۆردار تا به‌هیزتر بی، نیشانه‌ی سه‌رکه‌وتن و رزگاریی زۆرلیکراوه. داماو له کاتی خوارده‌ستی و ژیره‌ده‌سته‌یدا خوینی زۆردار به تیری ناله‌نالی خو‌ی ده‌رژینی.

(۸) ساقی: مه‌یگه‌ر. گه‌ردش: گه‌ران و سووران. حالی هینامی: حالی لێ هینام. واته: ته‌ماشای یاری مه‌یگه‌ر له کاتی گه‌ران و سوورانیدا، به‌بی شه‌راب، حالی لێ هینام. سالم له کۆری خواردنه‌وه‌دا پیا‌له‌ی مه‌یی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو، له‌تاو ئه‌م حاله‌ له‌رزی و شه‌رابه‌که‌ی لێ ر‌ژا.

دل له مەعمورەى جیهانا، مونته‌خەب ھەر تۆى دەوئ
وا لەناو چاھى زەنەختا، ئابروو گەر دەس‌کەوئ (۱)
دایئ لیلائیى دو دیدەم، دوور لە دیدەت دەفعەئ
غەیرى دەرگانەت، ئەگەر بئ، پئی خەیا ئم ھەلکەوئ (۲)
تۆ فیراقیشت لە لای من حوکمی نەزدیکی ھەیه
راستە خۆم لیڕەم، بە مەرگت، پۆح و دل ھەر وا لەوئ (۳)
دوژمنیکی چەند موھەییایە رەقیبى سەگ‌صیفەت
پۆژ و شەو بۆ مەلەنەت قەت یەك دەقیقە ناسرەوئ (۴)

(*) ئەم پارچە‌شیعەرە لە (ن، م، پ) دا ھەیه.

کیشى عەرورز: رەمەلى ھەشتى مەحزوروف.

(۱) مەعمورە: ئاوە‌دانى. مونته‌خەب: ھەلئزار دە. چاھ: چال. زەنەخ: چەناگە.

واتە: دل لەناو ئاوە‌دانى جیهاندا تۆى ھەلئزار دوورە و ھەر تۆى دەوئ، ئەگەر ئابرووی نەچوئ، کەوتوو ھەتە ناو چالئ چەناگەت و گێژ دەت بوو.

زەنەختا (پ): زەقەنتا. دەس (پ): دەست.

(۲) دەفعە: کەرەت، جار. دەرگانە: دەرگا.

واتە: ھەر دوو چاوم لیلائیان دایئ، ئەگەر جارێك لە چاوی تۆ دوور بکەومەو و تەنانەت خەیا ئیشم لە بەردەر گایە کى تر دا ھەلتووتئ و بکەوئ. من ھەر لە بەردەر گای تۆ دا دەکەوم.

(۳) فیراق: جیا بوونەو. نەزدیک: نزیک.

واتە: تۆ لە کاتێکدا لیئش دوور دەکەوتەو، وەك ئەو وایە لە نزیکم بئ. خۆم بە جەستە لیڕە و

گیان و دلئش ھەر لای دلئەر دەبئ.

(۴) موھەیا: نامادە، ساز و تەیار. رەقیب: بەدکار. سەگ‌صیفەت: وەك سەگ شەرفرۆش.

مەلەنەت: نەفرەت.

واتە: بەدکار دوژمنیکی شەرفرۆشى ساز و تەیارە، بە رۆژ و شەو تەنانەت دەقیقە کیش ھەدا نادا و

ھەر خەریکی کارى نەفرەتى خۆیەتى.

دوژمنیکی (پ): دوژمنیکی. راستەر.

شهو - دهلین - دلبر نیشانهی «لیلة القدر»ی ههیه
 په رتهوی ئه و نووره، بۆچ جارئ له کولبه م ناکهوی؟ (۵)
 گهردنی دل کهوته ژیر سهنگی فیراق و "سالم"ه!
 وای له ژیر ئه م کیوه دا، چهند مه حکمه و چۆن نانهوی؟ (۶)

(۵) «لیلة القدر»: شهوی به دیهاتی مراز و ئاوات. په رتهو: درهوشانهوه و تیشکدانهوه. نوور:
 رووناکی. کولبه: کهلاوه.

واته: دهلین - گوايه - دلبر نیشانهی وهك نهوهی «لیلة القدر»ی ههیه، بۆچی جارئک له جارن
 پرشنگی ئه و رووناکیه ناکهویته سهر کهلاوهی دلی من و ئاواتم بهدی بیئیی؟!
 (۶) سهنگ: بهرد. مه حکمه: قایم و پتهو.

واته: دلی سالم کهوتووه ته ژیر بهرد و تاویری جیاپوونهوه له یار، ئیتر وا له بن کیوئیکی گهوره دا که
 نازانری چهند پتهو و قایمه و چۆنه وا ناکهوی و نزم نابیتهوه؟!

داغی کردم به جهفا لاله‌پروختی، زیبایی
پیری کردم به ستم لاه‌ذهبی، تهرسایی (۱)
تیزیین وهختی ستم، گاهی که‌رمم بن‌به‌صهری
له وهفا هیچ‌نه‌دانی، به جهفا دانایی! (۲)
یاری نه‌غیار‌خویی، موئینی کافر‌صیفته‌تی
خویشی دوشمن‌په‌وشی، قاتیلی، بن‌په‌روایی (۳)
قهوم بیگانه‌دلنی، خوون‌په‌وسی، خوونی‌هوه‌وسی
سهر‌که‌شی، راست‌قه‌دی، که‌چ‌په‌وشی، په‌عنایی (۴)

(*) نهم پارچه‌شیره ههر له (مان، ن، حا، عا) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: ره‌مەلی هه‌شتی مه‌خوونی نه‌صلەم.

(۱) جهفا: نازار. لاله‌پروخ: روخسار وه‌ک گولته‌میلاقه‌یه‌کی سوور. زیبا: جوان. لاه‌ذهب:

بن‌دین. تهرسا: کچه‌مه‌سیحی.

واته: دل‌په‌ریکی روخسار وه‌ک گولته‌میلاقه سوور و جوان، به نازار و مه‌ینت داغی پتوه نام و

سووتاندمی. کچی‌کی بن‌نیمان و مه‌سیحی به ستم و زۆرداری عومری بردم و پیری کردم.

(۲) تیزیین: ورده‌کار و هۆشیار. گاه: کات، دهم. که‌رمم: به‌خشنده‌یی. بن‌به‌صهر: نابینا،

هیچ‌نه‌بین. نه‌دان: نه‌زان. دانا: زانا.

واته: نهم دل‌په‌ره له کاتی ستم‌کاریدا ورده‌کار و هۆشیاره، خۆی ده‌زانی چی ده‌کا. کاتی

به‌خشنده‌ییش نابینایه و هیچی لی‌نابیته‌وه. هیچ له وه‌فاداری نازانی و له سزادان و تالاکردن به

قورگمدا زانایه.

(۳) نه‌غیار: بیگانه. موئین: باوه‌ردار، نیماندار. کافر‌صیفته: به سیفته وه‌ک کافر.

خویش: خزم. دوشمن‌په‌وش: دوژمنانه ره‌فتار کردوو. قاتیل: بکوژ. بن‌په‌روا: بن‌پاک، نه‌ترس.

واته: نهم یاره له کرده‌وه و خوودا وه‌ک بیگانه ده‌جوولیته‌وه، وه‌ک نیمانداره و باوه‌ری

هه‌یه، که‌چی سیفته‌تی کافرانه‌یه. دوژمنانه له‌گه‌ل خزم و خویشدا ره‌فتار ده‌کا و بکوژ و بن‌پاکه.

موئینی (ن): موئینی. قاتیلی (حا): قاتیلی. هه‌له‌یه.

(۴) قهوم: خزمان و نزیکان. بیگانه‌دل: دلنی وه‌ک دلنی که‌سیکی بیگانه‌یه. خوون‌په‌وس: په‌روشی

خوین‌خواردنه‌وه، خوین‌خۆر. خوونی‌هه‌وس: نارەزوومه‌ندی خوین‌پشتن. سهر‌کش: سهر‌کیش، لاسار.

ناموسولمان صه نه مئ، خوونی موسولمان ریژی
 سه ركه شئ، توندخوئی، دلشكه نئ، خودپایی (۵)
 هوش و عهقل و خیره دی برد به تاراجی نیگاه
 زیره کئ، ساحیره یئ، پرخیره دی، دانایی (۶)
 قیصه یی حاله تی نه و كه شفه له رۆم و عهجه ما
 نییه وهك "سالم" ی سه رگه شته نه به د، ریسوایی (۷)

قه د: بالا و بهژن. كهج: خوار و چهوت. رهوش: رهفتار. رهعنا: بهژن ريك و جوان.
 واته: نهم یاره خزمان و نزیكانی له بهر دلی نهودا وهك بیگانه ن، خوئی ریژه. سه ركیش و بالا قنج
 و كرده وه خوار و چهوت و جوانیكي بهژن ريكویكه.
 خوون رهسئ (عا): خوین رهسئ. خوونی هه وهسئ (عا): خوینی هه وهسئ. له بهر كیش، ده بی
 (خوون هه وهسئ) بی.

(۵) صه نه م: بت. خوون: خوین. ریژی: ریژی. توندخوو: ته بیعت توند. دلشكه ن: دلشكین.
 خودپا: خو سه ر، تاكره و.

واته: بیکی ناموسولمان و خوئی ریژی موسولمانانه، لاسار و ته بیعت توند و دلشكین و تاكره وه.
 خوونی (عا): خوینی.

(۶) نهم به یته له (مان، حا، ن) دا نییه.

خیره د: عهقل. تاراج: تالان. نیگاه: ته ماشا. ساحیره: كهجه جادوو كه ر. پر خیره د: به هوش،
 تیگه یشتوو.

واته: نهو یاره به نیگا عهقلی به تالان بردین، زیرهك و سیحرباز و ژیر و زانایه.
 برد (عا): بر دووه. له ننگه.

(۷) قیصه: چیرۆك، به سه رهات. كه شفه: دیاره، له روودایه. روم: روخسارم، ولاتی روم.

عهجه م: ئیران. سه رگه شته: سه رگه ردان. نه به د: هه رگیز.

واته: چیرۆکی حال و باری نهم یاره له ولاتی روم و عهجه مدا دیاره. هه رگیز ریسوایه کی تری وهك

"سالم" ی سه رگه ردان نییه.

سہراپا بہندہ نہندامم لہ قہیدی سیحری جادوویئ
فہرہنگی مہذہبئ، تہرسامیزاجئ، ناتہشی خوویئ (۱)
بہ ئیما قاتیلی عوششاقہ، دیدہیی مہست، بیماری
دہکا صہیدئہفگہنی صہییادی خوونپڑم بہ ناہوویئ! (۲)
وہفا ناکا بہلا بہم موومیانہی من، سہری یہک موو
نہگہر ہہر مووم زوبانئ بیئت و دہرکا ہہر زوبان موویئ! (۳)

(*) نهم پارچہشیرہ لہ (مان، ن، عا، ف، غ، ج، کم، گم) دا ہہیہ.

کیشی عہرووز: ہہزہجی ہہشتی تہواو.

(۱) قہید: کؤت. فہرہنگی: بیانی، رؤژاواپی. تہرسا: مہسیحی. ناتہشی: ناگرین.

واتہ: سہرتاپای جومگہکانی لہشم وا لہ کؤت و بہندی سیحربازی دلبہریکی جادووگہردا، کہ

بہ دین فہرہنگی و بہ میزاج مہسیحی و بہ خوو ناگرینہ.

بہندہ (کم، گم): بہندی. قہیدی (غ، کم، گم): بہندی. مہذہبئ (کم، گم): مہذہب و.

ناتہشی (کم، گم): ناتہشین.

(۲) ئیما: نیشارہت. قاتیل: بکوژ. عوششاق: عاشقان. دیدہ: چاو. بیمار: نہخؤش.

صہیدئہفگہن: نیچیر بہ زہویدادہر. صہیاد: راوچی. خوونپڑ: خوونپڑ. ناہوو: ناسک.

واتہ: نہو دلبہرہ چاومہستہ نہخؤشہ، بہ ئیشارہتیک عاشقان دہکوژئ. نہو دلبہرہ ناسکہ،

نہگہرچی بیئدہسہلات و بیئوہی و نہرمہ، کہچی راوچیہکی خوونپڑی وایہ، نیچیرہکہی خؤی بہ

زہویدا دہکوئی و تیکی دہشکتی.

بہ ئیما (گم): بہ دايم. دیدہی مہست، بیماری (عا، ن، ف، کم، گم): دیدہی مہستی بیماری.

(ر): دیدہمہستی بیمار. صہیدئہفگہنی (عا، ف، غ، ج، ر، کم، گم): شیرئہفگہنی. خوونپڑم

(عا، کم، گم): خوونپڑم.

(۳) وہفا ناکا: وہفادار نیہ، بیئہمہکہ. موومیان: ناوقہدباریک. (مووی سیہم: تیراوی،

دہردیکی سہختہ کہ نہخؤش بہ زہجہت لی چاک دہبیتہوہ.

واتہ: بہلا و مہبہت نہوہندہی سہری موویہک وہفایان بؤ دلبہرہ قہد باریکہکم نیہ، نہگہر ہہر

موویہکم بیئہ زمانیک و بیئہ قسہ و ہہر زمانیکشم ہیندہ ہاوار بکا برینی تیراوی لی دہربئ،

بیئسوودہ و قسہم لی وہرناگری.

سهره‌نگوشتی گه‌زی راهیب، که دیی خالی له موهری روو
 به سهریا دا، وتی: هممه‌نزلی عیسیایه، هیندوویئی! (۴)
 "خضر" ناسا دلم نابی به‌قای نۆشی له خوئی عاریض
 که شه‌وهای ظلّمه‌تی طهی کرد له حه‌لقه‌ی چینی گیسوویئی (۵)
 له سایه‌ی طوبه‌یا زه‌خمی ده‌شۆن مه‌حشر له که‌وئهر، حوور
 به‌ری ههر که‌س له دونیادا برینی تیغی نه‌بروویئی (۶)

بدلاً بهم موومیانه‌ی (کم، گم): له‌گه‌ل من موو میانی. ههر (ن): سهر. هه‌له‌یه.

(۴) سهره‌نگوشت: سهری نه‌نگوشت، سهری‌نجیه. راهیب: پیاوی دینی مه‌سیحی. میهر: خۆر.
 هه‌مه‌نزلی: هاومه‌نزلی، هاوشوین. هیندوو: هیندی، کینایه‌یه له خالی ره‌ش.

واته: راهیب که خالیکی ره‌شی به‌سهر مۆزی سببی رووی دل‌به‌روهه دی، سهری‌نجیه‌ی خۆی
 گه‌ست و به سهری خۆیدا کیشا، وتی: چۆن ده‌بی هیندووییه‌کی ره‌ش بیته هاومه‌نزلی عیسا که
 شوینه‌که‌ی پیرۆزه و ده‌بی به سیتی بمیتیه‌وه.

یان: نه‌گهر (میهری روو یی)، راهیب که خالیکی ره‌شی به‌سهر رووی وه‌ک خۆر دره‌وشاوه و سببی
 یاره‌وه یینی، سهری‌نجیه‌ی خۆی گه‌ست و له داخاندایه‌سهری خۆیدا کیشا و وتی: سه‌یره هیندییه‌کی
 ره‌ش بیست بوو به هاوشوین و نیشته‌جی هه‌مان جی‌ورپی عیسا. به‌وییه، عیسا به روو و هیندوو به
 خالی شو‌به‌تراون.

سهره‌نگوشتی (کم، گم): سهره‌نگوستی. که دیی خالی (کم): که دیی خالی. (گم): دیی
 خالی. هه‌مه‌نزلی (گم): ههر مه‌نزلی. هیندوویئی (کم، گم): جادوویئی.

(۵) خضر ناسا: وه‌ک خدری زینده. نابی به‌قا: ناوی ژبان. خوه: ئاره‌ق. عاریض: روومه‌ت.
 شه‌وها: شه‌وان، چه‌ندین شه‌و. ظلّمه‌ت: تاریکی. طهی کرد: پتچایه‌وه. گیسوو: زولف.

واته: دلم که چه‌نده‌ها شه‌وی له تاریکی ناو ئه‌لقه‌ی چین له‌سهر چینی نه‌گره‌جیه‌ی یاردا پتچایه‌وه و
 به‌سهر برد، وه‌ک خدری زینده ناوی ژبانی له ئاره‌قی روومه‌تی یار خواره‌وه و به مه‌رامی خۆی گه‌بشت.

نابی به‌قای نۆشی (ف): نابی به‌قای نۆش کرد. (کم، گم): ناوی به‌قای نۆش کرد. له خوئی
 (ر): که خوئی. که شه‌وهای (گم): چ شه‌وهای.

(۶) طوبه‌یا: طوبایدا، داری تووبای به‌هه‌شت. زه‌خم: برین. مه‌حشر: مه‌یدانی حه‌شر.
 که‌وئهر: ناوی که‌وسهر. حوور: خۆری. به‌ری: بیا. نه‌بروو: برۆ.

واته: ههر عاشقیك له دنیا ده‌ره‌جی و برینی جی تیغی برۆی یاره‌که‌ی له‌گه‌ل خۆیدا به‌ری، نه‌وه

حیجاب، با به ناری نارەزوو، "سالم" نەسووتینی
له چاکی جامه بۆ دەفەعی تەبی، سا دەرخی لیمووین! (۷)

پەریەکان رۆژی قیامت بە شەهیدی دەزانن و لەژێر سێهەری داری تووبادا بە ئاری حەوزی
کەوسەر دەیشۆن.

له کەوتەر (عا، ف، غ، ج): به کەوتەر. له سایەى طوبەیا زەحی دەشۆن مەحشەر له کەوتەر
حوور (کم، گم): لەژێر سایەى طوبیا دەشۆن زامی له مەحشەر حور. دەشۆن (ر): شۆن. هەلەیه.
بەری (ف): پری. تیغی (ف): زەحی.

(۷) حیجاب: پەردە، رووپۆش. نار: ناگر. چاک: داوین. جامه: کراس. دەفەع: لا بردن، نەهێشتن.
تەب: تا.

واتە: سالم تاي ههیه، له بهر جۆشی نارەزوو و پەرۆشی، حەز لە لیمۆ دەکا. با پەردەى سەر
رووی تۆ بە ناگری ئەو نارەزوو نەسووتینی و لیت نزیك نەبێتەوه. خۆت لیمۆی مەمکت له بەخەى
کراسە کەتەوه دەرێخە بۆ چارەسەرى ئەم تايەى سالم.

له چاکی (ن): به چاکی. به ناری (غ، ج، ر): به ناری. جامه (کم، گم): پیرههەن. تەبی (کم،
گم): تەب.

شعری فارسی

-۱- (*)

- تا مشك سیه بر سر گل چتر برانداخت
برطلعت مه شب ز خجالت سپر انداخت (۱)
پروانه دل گرم پر طوف رخس بود
از پرتو آن شمع درخشنده پر انداخت (۲)
تا کرد تبسم لب شیرین به حلاوت
بر فرق نثار سخنش نی شکر انداخت (۳)
دانی به ملاححت ز چه مشهور جهان شد؟
هنگام شکرخنده نمک در جگر انداخت (۴)
کس در کمر یار به "سالم" نکند دست،
گیسوی تو تازد بکمر دست سر انداخت (۵)

(*) نهم پارچه شیعه له (مان، ه، ج) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی نهخره بی مه کفووفی مه قسور.

(۱) واته: تا نه گریجه میسکداری رهش چهتری بهسه رگولسه بهست، شهو به دهر کهوتنی مانگ له خه جاله تیدا خوی شاردهوه.

(۲) نهم بهیته له (ه) دا نیه.

واته: پهپولهی دل زور و به گهرمی به دهوری مؤمی روخساریدا سوورایهوه، پهری له بهر پرشنگی نهو مؤمه دوهوشاوه یه دا ههلهوهری.

(۳) واته: تا لیوی شیرین به شیرینییهوه بزه و خهنده گرتی، شه کری قامیشی شه کری بهسه ر قسه کانیدا ههله دا و پرژاند.

سخنش (ه): سخت.

(۴) نهم بهیته له (ج) دا نیه.

واته: دهزانی به شیرینی نوابانگی به چی دهر کرد له جیهاندا؟ کاتی خهندهی شیرینی خوینی کرده جگهروهوه و هینایه سوی.

(۵) واته: کس به سهلامهتی دهست له کهمهری یار ههلتا گری. نه گریجهی تو تا گهیشته

کهمهری تو سهری دانا.

- ترك چشمش كار جادو كرده است
تكیه بر شمشیر ابرو كرده است (۱)
بهر صید مرغ دل آن نازنین
خال دانه دام گیسو كرده است (۲)
از كه نالم ور كه گیرم داد خود؟
غارت دل چشم جادو كرده است (۳)
كشور جان و خرد برباد داد
شاه عشقش هر كجا رو كرده است (۴)
نیست كاری تیر رستم غمزه اش
این به شوخی، او به بازو كرده است (۵)
عاقبت بخشنده شد دریای غم
قطره اشك به لوءء كرده است (۶)

(*) نهم پارچه شیره له (غ، نم) دا ههیه.

كیشی عهرووز: رهملی شهشی مهقصور.

- (۱) واته: جوانی چاوی وهك سیحر كاری كردوه و پستی به شمشیری برۆ بهستوه.
(۲) واته: نهو نازه نینه نیسی راوی پهله وهری دلّه. خالّه كهیشی بووته دانهی داوی نه گریجهی.
آن نازنین (نم): آصیدگیر. ده بی (آن صیدگیر) بووی و (ن) له نووسینه ودا پهریبی.
(۳) واته: له بهر نهوی ده نالتیم و تۆلهی دلی لی دستیموه، چاوی سیحر بازی گیان به تالان ده با.
ور (نم): وز. خود (نم): دل غارت دل (نم): غارت جان.
(۴) واته: پادشای عیشقی رووی كردیته ههر كوی، ولاتی گیان و عهقلی به تالان بردوه.
برباد داد (نم): تاراج كرد. كجا (نم): طرف.
(۵) نهم بهیته له (نم) دا نیه.
واته: تیری رۆسته می پالّه وان كاریگه ری غمزه ی نهوی نیه. یار به گالته یا دلقرنی یان
جهسارهت نهوه ده كا، رۆسته می به هیزی بازوو.
(۶) واته: سه رنجام ده ریای خهم و خهفّهت به زهیی پیمدا هاته وه و به خشنده بوو، دل تویی
فرمیسكمی كردوه به مرواری.

از شمیم جان و زلف مشکبار
باز "سالم" زخم دل بو کرده است (۷)

بخشنده شد (نم): بخشنده. ناته‌واوه. دریای غم (نم): دریای عشق.
(۷) واته: سالم، دیسان له بۆن‌وبه‌رامه‌ی گیان و نه‌و نه‌گریجه میسکداره‌ی یاردا، بۆنی برینی
دلّی کردوه.
از شمیم جان و (نم): از شیمی کینی.

- نگنجد در خیال کس قیاس طول گیسویت
به آخر کی رساند عمر من تعریف یک مویت؟! (۱)
نگاه ناظران از مدعی مستور کی باشد
که عکس مردمک غلظد در آب آتشین رویت (۲)
به تسخیر طلسم گنج رویت چون کمر بندم
کف پای خرد مجروح سازد تیغ ابرویت! (۳)
به ترک عشق اگر گویم: دمی ثابت قدم باشم
ز جا بی اختیارم می‌رباید چشم جادویت! (۴)
به هنگام نظر در اشک "سالم" رازها خوانند
به ایماي غرض مخفی رقبیان سر کویت (۵)

(*) نهم پارچه‌شیره هر له (مان) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی شه‌شی ته‌واو.

- (۱) واته: پیوانه‌ی دریزی نه‌گرچت له‌خه‌یالی هیچ‌کسه‌یکدا جی نایته‌وه. ته‌مه‌نی من‌کهی
تاریفی تاله‌موویه‌کت به‌کوتایی ده‌گه‌ینتی، چونکه‌به‌شی نه‌وه‌ناکا.
(۲) واته: کهی ته‌ماشای ته‌ماشاکه‌ران له‌به‌رچاوی به‌دکاردا ده‌شارریتته‌وه؟ که‌ره‌نگدانه‌وه‌ی
بیلیله‌ی چاوت له‌ناوی پرووی ناگرینتدا ده‌سووریتته‌وه.
(۳) واته: چون‌پشتین به‌نیازی داگیرکردنی ته‌لیسمی گه‌نجینه‌ی روخسارت به‌ستم. تیغی برۆت
به‌ری پی‌عقل بریندار ده‌کا، نه‌گه‌ر نیازی چوونیک‌ی وه‌های هه‌بی.
(۴) واته: نه‌گه‌ر بلیم به‌ده‌ست‌هه‌لنگرتن له‌عیشق تاوینک پایه‌دار و جی‌پین‌قاسیم‌م، چاوی
سیحربازت، به‌پین‌نه‌وه‌ی خۆم‌به‌وئی، له‌جی‌خۆم‌ده‌مفریتنی.
(۵) واته: سالم، نه‌گه‌ر به‌دکارانی به‌رایی مه‌نزلت به‌نیشاره‌تی مه‌رامی شاراوه‌ته‌ماشای چاوم
بکه‌ن، جوړه‌ها راز و نیاز له‌ناو فرمیسکدا ده‌خوینته‌وه.

خوش بود بهار، در کنار کشت
حوروش بتی، چهره چون بهشت
مشک‌بو نه بیدمیشک ریز بید
باده خوش‌گوار و ساده خوش‌سرشت
ساده باده لب، باده ساده‌کش
باده‌ام به لب و ساده‌ام به کُش
ساده لعل لب، باده ساده‌وش
چیست زین دو خوش، در کنار کشت
شد دمن به من، زانکه از شقیق
کوه و دشت شد، معدن عقیق
خاک شد عبیر، آب شد رحیق
باغ ارم گشت، شد [چون] بهشت
ای ندیم خیز، می به جام ریز
کآید از چمن، باد مشک‌بیز
شد بهار بلخ، بوستان تو نیز
زنده کن ز می، رسم زَردهُشت
پیر را کند کهنه می جوان
جان به تن چه سان، او به جان چنان
شاد باشدش، تا ابد روان
آن که از ازل تخم تآک کشت
پای خم فتم، مست و بیخبر
ز خاک خم تن، خشت زیر سر
تا ز خاک من، صنف کوزه‌گر
گه کنند خم، گه زنده خشت
آن پسر مرا برده دل [ز جا؟]

زند خوش ادا، شوخ دل [ربا؟]
 دعوی‌ش وفا، عادتش جفا
 زوست خوش‌نما، فعل هرچه زشت
 بر ز سیم خام، دل سیه رُخام
 زلفکان چو خام، دام خاص و عام
 دانه‌های دام، خال مشک‌فام
 کو به طرف رخ، جابه‌جا بهشت
 تا به خط مو، آن بت چگل
 بسته تار جان، بسته پود دل
 دست جان به دل، پای دل به گل
 تا چه چرخ آن تارپود رشت
 تا به کلک صنع، کاتب قلم
 بر لبش کشید، سبزخط رقم
 کرد مشک را با عبیر خم
 پس به غنچه آن سرخ‌گل نوشت
 گفت محرم، آن کهنه اُستاد
 مدح والیان، میر پاکزاد
 دفتری غزل، زین زیب داد
 فرد مدحتش، جمله درنوشت
 آن که ذو الجلال، دادش این جلال
 وان که رای او، مظهر جمال
 بر شیوخ پاک، بر کشیش حال
 طوف کوی او، کعبه و کنشت

(* نهم پارچه‌شعره هدر له (غ) دا هدیة.

له‌بهرئوه‌ی هدر له‌م نوسخه‌یه‌دا هه‌یه و ناسناوی "سالم"یشی تیدا نیه، لیک نه‌درایه‌وه.
 کیشی عه‌رووز: ساغ نه‌بووه‌وه.

- به دنبال نظر از دیده اشك لاله‌گون افتد
که ترسم عاقبت از پرده راز دل بیرون افتد (۱)
چو در چاه زنخدانت دلم افتاد دانستم
که در زندان تو محبوس ماند، سرنگون افتد! (۲)
تجلی صورت "شیرین" ز روی سنگ بگدازد
اگر از عکس رویت پرتو در (بیستون) افتد (۳)
مسلسل زلف مشکینیت چو بینم بر قد رعنا
بیاد این دل دیوانه زنجیر جنون افتد! (۴)

(*) نهم پارچه‌شعره همر له (مان) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

- (۱) واته: دوابه‌دوای ته‌ماشاگردن فرمیسکی خوینین له چاو داده‌که‌وئ. ده‌ترسم سه‌ره‌نجام رازی
دل له په‌رده‌ی چاومه‌وه بیته ده‌ره‌وه.
- (۲) واته: همر که دلّم که‌وته ناو چالی چه‌ناگه‌ت، زانیم به به‌ندکراوی له زیندانی تودا
ده‌مینته‌وه و بی‌سه‌روشوین و سه‌رنگون ده‌بی.
- (۳) واته: نه‌گهر پرووناکیه‌ک له تیشکدانه‌وه‌ی روخسارت بکه‌وینته سه‌ر کتوی (بیستون)،
ده‌ر که‌وتنی وینه‌ی "شیرین" له رووی به‌رددا ده‌توتیتته‌وه.
- (۴) واته: که نه‌گرجه‌ی میسکدارت نه‌لقه نه‌لقه به ده‌وری قه‌دی بلند و ریکته‌وه بینم، زنجیری
شیتی ده‌که‌وینته یادی نهم دلّه دیوانه‌یه.

-۶- (*)

چنین صورت تو داری چین ندارد
دریغا رخصت ماچین ندارد (۱)
به صحن کعبه رخ طره پازد:
که این دیوانه هندو دین ندارد! (۲)
هر آن طلعت که مه دارد، تو داری
ولی او طره مشکین ندارد (۳)
زچشمت مرغ دل مشکل برد جان
که تاب پنجه شاهین ندارد! (۴)
الا ای خسرو خوبان نگاهی!
که فرهادی چو من شیرین ندارد (۵)
تو خفته بر سریر ناز شبها،
سر من تا سحر بالین ندارد!! (۶)

(*) نهم پارچه شیره له (مان، ه) دا هدیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی شهشی مه جزووف.

(۱) واته: نهو شیوهیدی وا چین چینی نه گریجهی تو ههیدی، ولاتی (چین) نیهتی. به داخهوه که

مؤلهتی ماچ یا چوونه ولاتی (ماچین) ی نیه.

(۲) واته: نه گریجه پی کوتا به تهختی که عبهی روخساردا و پی داگری کرد که نه دیوانه

هیندییه، یا دیوانه ره شپیسته، دینی نیه و کافره.

(۳) واته: نهو دهر کهوتنه که مانگ ههیدی، تو ههته، به لام نهو نه گریجهی بوخوشی میسکداری نیه.

(۴) واته: زه ههته پهله و هری دل له بهر چاوت گیان دهرکا، چونکه دهسه لات و تین وتوانی

په نجهی شاهینی نیه و دهره قهتی نایی.

مشکل برد جان (ه): مستکمل جان.

(۵) واته: نهی شای جوانان نیگایهک! چونکه فرهادی وهک من "شیرین" ی نیه.

(۶) واته: تو له سهر جیی نازی شهوان خهوتووی، سهری من تا به ره به بیان له سهر سهرین نیه.

نگاهت تا نریزد خون "سالم"
به میدان نظر تسکین ندارد (۷)

(۷) واته: تا نیگای تو خویتی سالم نه ریژی، چاو لیتک نانی و توقره ناگری.

- ز خالشی دلبرم در دام گیسو دانه می سازد
اساس صید مرغ دل چ استادانه می سازد؟ (۱)
سر و جانم فدای دلبری گردد که در خلوت
برای بزم عاشق از لیش پیمانہ می سازد (۲)
به ترک آن بتی ناصح دهد پندم، که گر بیند
همان ساعت ورا در يك نکه دیوانه می سازد (۳)
ز مهرش نیست گر دلبر نوازش کرد با اغیار
برای مصلحت زین گونه با بیگانه می سازد (۴)
اگر خالی ز شغل عشق باشد، گمرهی آرد
هر آن زاهد حساب سبحة صد دانه می سازد (۵)

(*) نهم پارچه شیعره له (غ، نم) دا هدیہ.

کیتی عهرووز: ههزه جی ههشتی تهواو.

(۱) واته: دلبرم له داوی نه گر بجهدا دانه له خالی خوی دروست ده کا. چهند وه ستایانه بناغه بو راوی په له وهری دل داده نی.

(۲) واته: سهروی گیانم به قوربانی دلبر بوو، که له ته نیاییدا پیالته یکه له لیزی خوی دروست ده کا بو که یف و شادی عاشق.

دلبری (نم): ساقی.

(۳) واته: ناموزگاریکه ناموزگاریم ده کا، واز لهو بته بینم، نه گهر بینن هه لهو ساهدا نهو به نیگایه ک شیت و دیوانه ده کا.

آن بتی (غ): مهروخ. که گر بیند (غ): که می بیند. همان ساعت ورا در يك نکه (نم): به يك ایما در آن چون دیگران.

(۴) واته: له خو شه ویستی خویوه نیه نه گهر یارم لوتفی له گهل بیگانه دا هه بی و دلیان رابگری. بهم شیوه به بو بهرزه وهندی خوی له گهل بیگانه دا ریک ده کهوی.

ز مهرش نیست گر دلبر نوازش کرد با اغیار (نم): محبت نیست اگر یارم تلافی داشت با اغیار.

(۵) نهم بهیته هه له (غ) دا هدیہ.

هوای آن پری "سالم" اگر در دل چنین گردد
به هر محفل در آخر سرّ ما افسانه می سازد (۶)

واته: نه‌گهر کاری عیشقی تیدا نه‌میتته‌وه، هدر نه‌و ده‌ست‌له‌دنیاهه‌لگرتووه پاریز‌کهره که
حیسابی ته‌زیحی سه‌د دانه‌بی ده‌کا و خهریکی خوداپه‌رستییه، سه‌رگه‌ردانی و گومرای دیتی.
(۶) نه‌م به‌یته ههر له (غ)دا هه‌یه.

واته: سالم، نه‌گهر نار‌ه‌زووی نه‌و په‌ریه له دلدا وه‌های لی بی، سه‌ره‌نجام راز و نه‌یی نیمه له
ههموو کۆر و کۆمه‌لیکدا ده‌بیته نه‌فسانه.

- شانه تا عنبر زلف تو به رخسار کشد
بر سر مهر درخشنده شب تار کشد (۱)
در ره روم رخت دوخته ام چشم به چین
تا نسیم سحری نافه^۱ تاتار کشد (۲)
عنبرافشان شده سنبل به سر صفحه^۲ گل
به خطا شانه زچین طبله^۳ عطار کشد (۳)
نیست ممکن که بران زلف کشد دست خیال
به چه جرات ز سر گنج چنین مار کشد؟! (۴)
زاغ بی درد به راحت گذرد روز و شبش،
رنج سرمای چمن بلبل بیدار کشد (۵)
طعنه^۴ کس نکند سرد ز تو این دل گرم،
بلبل از بهر گلی زحمت صد خار کشد (۶)

(*) نهم پارچه شیعره هەر له (مان) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ره مهلی ههشتی مهخوونی مهخزوف.

(۱) واته: تا شانه بۆن و بهرامه ی نه گریجه ی تو به سهر روخسار دا بیتنی، شهوی تاریک به سهر خۆری رووناک و دره وشاوه دا ده کیشی.

(۲) واته: له رینی روخساری سبی و رووناکتدا چاوم به ولاتی (چین) دا دادرووه. تا بای فیتکی به ره به بیان بۆنی میسکی ولاتی تاتار بیتنی.

(۳) واته: سونبول به سهر رووی گولته وه بۆنی عهنبه ری بلاو کرده وه. شانه شووشه ی پری بۆن و بهرامه ی عهتاری له ولاتی چینه وه برده ولاتی (خه تا).

(۴) واته: مه حاله دهستی خه یال بگاته نه وه نه گریجه یه. ماریکی وا به چ به خۆ دارا پهرموونیکه وه ده چینه سهر گه مینه ی روو.

(۵) واته: قه له ره شی بین ده ره ده سهر و ناخوشی نه دیو، رۆژ و شهوی به نارامی تی ده پهرن. بولبولی بیدار نازار و مهینه تی باخ و گولزار ده کیشی.

(۶) واته: تانه ی ههچ که سیک نهم دلّه گهرمه ت نی سارد نه کاته وه. بولبول له پیناوی گولتیکدا

دستم از تو نکشد کشمکش جور رقیب
جان "سالم" به نگه نرگس بیمار کشد (۷)

زهجهتی سهد درك ده كیشی.

(۷) واته: دهستم كیشمه كیشی نازار و ستهمی بهدکاری لهسهر تو پی لانابری. گیانی سالم به نیگای نیرگری مهست و سهرخوش ده كیشی.

(کلام سرکار شیخ است)

باز لیلی ز خیمه بیرون شد
بند برید و عقل مجنون شد
برقع از رخ فکند جلوه‌کنان
آفت عاشقان محزون شد
به هوای دو زلف شبرنگش
باد شبگیر در شبیخون شد
باز فرهاد در غم شیرین
دامنش ز اشک دیده گلگون شد
جلوه‌ای کرد عشق و توده خاک
پرزنان تا فراز گردون شد
قرعه عشقشان به نام افتاد
فال دیوانگان همایون شد
روغن اندر لباس شیر آمد
باده اندر مزاج افیون شد
درد در خم نشست چند گهی
صاف باز آمد و فلاطون شد
زده‌ای جلوگاه مهر آمد
قطره‌ای مد راه جیحون شد
دوش جان در قضای عالم قدس
به تماشای صنع بیچون شد
دید نقشی ز هرچه افزون دید
عقل کاهید و حیرت افزون شد
هیچ رازی برو گشاد نشد
تا دل اندر تحیرش خون شد

ناگهان از سرادقات جلال
بی زبان این ترانه بیرون شد:
کای جهان جلوگاه قدرت تو
هر دو عالم گواه وحدت تو
این همه نقش تست، پاک می‌دانم
لیک در معنی تو حیرانم

**

بس که مستغرق خیال توام
بیخود از لذت وصال توام
ای تو مولا و بندهٔ تو جهان
احمدی کن که من بلال توام
تشنه لب جان مردم، ارچه مدام
به لب چشمهٔ زلال توام
پای دارم که بردی از دستم
دست گیرم که پایمال توام
عاقلی را به نیم جو نخرم
من که دیوانهٔ جمال توام
خواجگان در صف نعال منند
تا من اندر صف نعال توام
سرکش از عشق بی زوال منی
بیخود از حسن لایزال توام
دام نفکنده بند پای منی
دانه ناچیده بسته‌بال توام
گرچه وصل تو بس محال افتاد
نیست در سر جز این محال توام
دلبران گو که عشوه نفروشدند
زانکه من بیدل از دلال توام

فارغ از قیل و قال شاه و گدا
سر پر از شورش وصال توام
گر حلال است مستی از می ناب
ساقیا من سور این حلال توام
حسب و حال ز دوست میگوید:
مطرب این نغمه از مقال توام
کای جهان جلوگاه قدرت تو
هر دو عالم گواه وحدت تو
این همه نقش تست می دانم
لیک در معنی تو حیرانم

**

سالکانی که لامکان سفرند
رهروانی شکسته بال و پرند
کوچه گردان عور بی زر و سیم
کیمخابخش و کیمیانظرند
سرسپرده به تیغ و تیغ به کف
صف شکن در مصاف کزوفرنند
از لب خشک و اشک و دیده تر
شهریاران ملک کزوفرنند
همه چون لشکری شکسته پر شب
آیت فتح و رایت ظفرند
سری تسلیمشان به پای قضا
پای تعظیم بر سر قدرند
از دمی صد هزار جان بخشند
به لب آورده جان محتضرند
گاه در تخته بند بدن قفسی
گاه در شاخ سدره نغمه گزند

همه پاکیزه‌روی و پاک‌نهاد
همه ژولیده موی پر غبرند
گاه چون موم بر عسل پیدا
گاه پنهان چو شهد در شکرند
همه باطن به سیرت ملکی
همه ظاهر به صورت بشرند
شهرها طی نموده در دل شب
یکقدم ره نرفته در سحرند
پرده‌پوشند گاه و لب خاموش
به همین پرده گاه پرده‌درند
کای جهان جلوگاه قدرت تو
هر دو عالم گواه وحدت تو
این همه نقش تست پاک می‌دانم
لیک در معنی تو حیرانم

**

باز در پردهٔ داستان تاکی
سوختم، سر جان نهان تاکی
همه سر بر خطیم و جان بر کف
جور و بیداد و امتحان تاکی
بر رخم اشک ارغوانی بین
دوری ای شاخ ارغوان تاکی
از تو یک جلوه و ز ما صد جان
نرخ کالای جان گران تاکی
بگذر از عار و ننگ و نام نشان
مانده در نام و در نشان تاکی
از کمند زمانه بیرون شو:
دست و پا بستهٔ زمان تاکی

دامن وقت خویش گیر به کف
در پی عمر کفزنان تاکی
هفته و سال و ماه و روز گذشت
پند پیران شنو، جوان تاکی
پیشرو باش و تیزگام به راه
مانده دنبال کاروان تاکی
جام خود گیر و جای خالی شد
زحمت بزم میکشان تاکی
در بهاران گلی بچین و برو
تکیه بر موسم خزان تاکی
گاه مست سرو و گاه غرور
گه چنین و گهی چنان تاکی
پنبه از گوش جان نکو بردار
غافل از فهم این بیان تاکی:
کای جهان جلوگاه قدرت تو
هر دو عالم گواه وحدت تو
این همه نقش تست می دانم
لیک در معنی تو حیرانم

**

از جفاهای یار، جز بر یار
ناکسم گر به کس برم زینهار
بگرفت از سپهر زنگاری
باز آینهٔ دلم زنگار
چون کنم آرزوی روی کسی
کاروز را نداده ره به کنار
ای ترا آستان مدار جهان
وی ترا آستین جهان مدار

دست مارا بر آستان بستند
 دست از آستین غیب برآر
 بیخود از باده می دیدم دوش
 تا به دیدم در او فتاده گذار
 پیر دیر از درون صلان درداد
 کی تو ناخوانده سر به خانه درآر
 سر درون بردم و درو دیدم
 خلوتی خاص و خالی از اغیار
 یار در جلوه با هزار شئون
 گاه با سبحة، گاه با زنار
 نقشها مختلف سیاه و سفید
 جمعها مُتَلَف بشیر و مشار
 معنی اندر مقام جمع، یکی
 صورت اندر لباس فرق، هزار
 من به حسرت، چه خلوت است، چه جمع
 من به وحشت، چه وحدت و چه شمار
 ناگهان بی حروف صوت شنید
 گوش جان این ترانه از لب یار:
 کای جهان جلوگاه قدرت تو
 هردو عالم گواه وحدت تو
 این همه نقش تست می دانم
 لیک در معنی تو حیرانم

(* نَم پتِج به ندیه هەر له (غ) دا ههیه.

له به رنه وهی هەر له م نو سخته یه دا ههیه و ناسناوی "سالم" یشی تیدا نییه، لیک نه درایه وه. نه زانرا وه.

(سه رکاری شیخ) یش کتیه؟

کتیشی عهرووز: خه فیفی شه شی مه خبونی ئه صلهم.

مرا کافی است ساقی، کو نگاه چشم مخمورش
چه شد دور نظر دیگر چه حاجت آب انگورش (۱)
نظر در لعل نوشینش چو نقش بوسه می‌بندد
زند چشمش ز تیر غمزه بر دل نیش زنبورش (۲)
به قندیل دلم مهر جمالش در شب هجران
فرزد پرتو نوری که موسی دید در طورش (۳)
دل بی طاقتم بار محبت برنمیدارد
چه سان جا داشتی مهر سلیمان در دل مورش؟ (۴)
ز تاج خسروی برتر کلاه فقر درویشی
نمی‌ارزد جهان‌گیری به غوغای شر و شورش (۵)
به دین مصرع شنیدم خواند "سالم" دوش ساقی‌را:
شراب تلخ می‌خواهم که مردافکن بود زورش! (۶)

(*) نهم پارچه شیعه له (مان، ن) دا ههیه و لئی نووسراوه ((غزل فارسی)).

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو.

(۱) واته: مه‌یگتیر، کوا نیگای چاوی مه‌ستی نه‌و، نه‌وه به‌سه بو ئیمه. چی له ده‌وروبه‌ری پوانین و ته‌ماشادا گوزه‌راوه، ئیئر پی‌ویست به ناوی تری (شهراب) نا‌کا.

(۲) واته: ته‌ماشاکردنی پی‌اله‌ی لی‌وی، وه‌ک نه‌خشی ماچ چه‌سپ ده‌بی. چاوه‌کانی چزروی هه‌نگ له تیری غمزه و نازیه‌وه ده‌گر نه‌ دل.

(۳) واته: پرشنگی نه‌و رووناکیه‌ی که مووسا له کی‌وی (توور) دا بینی، خوری جوانی نه‌و له شه‌وی دووریدا له چرای دل‌مدا شه‌وق پی‌ده‌داته‌وه.

(۴) واته: دل‌ی بی‌تاقتم باری خو‌شه‌ویستی ده‌رنا‌با. ئیئر خو‌شه‌ویستی سوله‌یمان به چ شی‌ویه‌ک له دل‌ی می‌رووله‌که‌یدا جی‌گتیر ده‌بی.

(۵) واته: کلاوی هه‌زاری ده‌رویشی له تاجی شاهانه زیاتره. جیهان‌گیری به هه‌راوه‌وری‌ی شه‌پوش‌ر نرخی نیه و نه‌وه ناهیتی.

(۶) واته: دویتنی نهم نیه‌ی به‌یتم بیست که "سالم" بو مه‌یگتیری خوینده‌وه: شه‌رابی تالم ده‌وی که هیز و تواناییه‌کی وای هه‌بی مرؤ‌ف به نه‌رزا‌دا بدا.

- تا سرشك از دیده‌گان افشانده‌ام
ارغوان بر زعفران افشانده‌ام (۱)
از سرشك دیده بهر مقدمش
بر نثارش لعل کان افشانده‌ام (۲)
وصف لعل او دهن شیرین کند
نکته شکر فشان افشانده‌ام (۳)
گشته‌ام هم‌داستان کوه‌کن
بهر شیرین نقد جان افشانده‌ام (۴)
تا گرفتم دامن وصلش به کف
آستین بر دو جهان افشانده‌ام (۵)

(*) نهم پارچه شعره له (غ، نم) دا هه‌یه.

کیشی عه‌رووز: په‌مه‌لی شه‌شی مه‌حزروف.

(۱) واته: لهو کاته‌وه فرمی‌سکم له چاوه‌کانه‌وه داوه‌راندووه، نه‌رخه‌وانی گول‌سوورم به‌سه‌ر

زه‌عفه‌رانی په‌نگ‌زه‌رددا پرژاندووه.

زعفران (غ): چعفران. هه‌له‌یه.

(۲) نهم به‌یته له (غ) دا چواره‌مه.

واته: له فرمی‌سکی چاو بو هاتنی دل‌به‌ر له‌علی کانگام بو پرژاندووه و کردوومه به‌پیشه‌شی.

(۳) نهم به‌یته له (غ) دا پینجه‌مه.

واته: وه‌سفی لیوی نه‌و، دهم شیرین ده‌کا. نوکته‌ی شه‌کرپرژی شیرینم بلاو کردووه‌ته‌وه.

(۴) نهم به‌یته له (غ) دا سیه‌مه.

واته: بووم به‌هاو‌داستانی (فه‌ره‌ادی کیه‌ه‌ل‌کن. نه‌ختینه‌ی گیانم بو شیرین) بلاو کردووه‌ته‌وه.

(۵) نهم به‌یته له (غ) دا دووه‌مه.

واته: تا داوون‌ی گه‌یشتن به‌یارم به‌ده‌ست گرتووه، قولم هه‌له‌اوه‌ته‌وه ناو هه‌ردوو دنیا.

باز "سالم" بر فلک بنگرز آه
بر هوا ابر از دخان افشاندهام (٦)

(٦) واته: "سالم" دیسان له بهر تاه و ناله پروانه ناسمان، دوو که تم کردووه به ههور و پرژاندوومه
به ههوادا.

دل روا نیست ز مهرت به ستم بردارم
به چه دلبر بدهم، چون ز تو دل بردارم (۱)
گر به شام سر زلف تو شبی دست کشم
صبح تا شام دگر پنجه معطر دارم (۲)
به يك بوسه نشد حاجت دل از تو روا
که ازان لب طمع قند مکرر دارم (۳)
وعده خلد به محشر دهم واعظ شهر
من کنون از لب و رخ جنت و کوثر دارم (۴)
به تماشای گلم سوی چمن دل نکشد
تا گل روی تو در دیده تصور دارم (۵)

(*) نهم پارچه شیره له (مان، ه، ج) دا ههیه.

کیشی عهرووز: رهملی ههشتی مهخبوونی نهصلهم.

(۱) واته: نهی دل، رهوا نییه به ستم و ناههق واز له خوژشهویستی تو بئیم. دل بدهمه چ

دلبریک، نه گهر دست له تو هه لگرم.

(۲) واته: نه گهر شهویک دست بکیشمه ناو شهوی سهری نه گریجهی تو، نیر له بهیانیهوه تا

نیواره پنجه کام بوندار دهبن.

(۳) نهم بهیته له (ه) دا نییه.

واته: نیحتیاجی دلم به ماچیکی تو جی به جی نه بوو. که تهماعی شه کری بهرده وامم لهو لیوانه

هه بوو، نیر چون دستم ده کوی.

به يك (ج): گر به یکی.

(۴) واته: ناموز گاریکری شار به لینی به هه شتم له قیامتدا ده داتی. من نیستا به هه شت و ناوی

که وسهرم له روخسار و لیوی دلبردا هه ن.

(۵) نهم بهیته له (ج) دا شه شه مه.

واته: تا گولتی رووی تو له بهرچاومدا بی، دل به رهو باخ و گولزار راناکیشی بو تهماشای گول.

در دیده (ج): وزیده.

تا به ویرانهٔ من رو نهی، ای گنج مراد
چشم چون قفل بامید تو بر در دارم (٦)
نقطهٔ خال لب ت باز به "سالم" بنما
مردم دیده ازان دانه منور دارم (٧)

(٦) نهم بهیته له (ج) دا پینجمنه.

واژه: نهی گنجینه‌ی مراد! تا روو نه‌کهنه ویرانه‌ی دلی من، وه‌ک چون قوفل به دهر‌گاوویه، من
چاروم له دهر‌گایه به نومیدی کردنه‌وهی.

رو نهی (ج): پا نهی.

(٧) واژه: جارنگی تر نوخته‌ی خالی لیوت نشانی سالم بده. بیلیله‌ی چاروم بهو خاله
رووناک ده‌بیته‌وه.

خیز، تا در کمرت مشک معطر بینم
بر سر سرو سهی ماه منور بینم (۱)
گرد رخسار به کش دائرهٔ جدول زلف
تا بر اطراف قمر مشک مدور بینم (۲)
تا کنم خال تو با مردمک دیده قیاس
قدمی بیشترم خوان، که مکرر بینم (۳)
از پی کشتن "سالم" چو کشتی تیغ به قصد
در هوا دست نگهدار، که خنجر بینم! (۴)

(*) نهم پارچه شیره همر له (مان، ه، ج) دا ههیه.

کیشی عهرووز: رهمهلی ههشتی مهخبورنی نهصلتم.

(۱) دووهم نیوهی بهیتی دوایی له (ج) دا کراوته نیوهی دووهمی نهم بهیتیه و دوو
نیوه کهی تر کهوتوون.

واته: ههسته، تا میسکی بوندار به کهمه رتهوه بینم، مانگی تریفه داریش بهسه ر سه ری سه روی
رینک و بلندهوه بینم.

(۲) واته: بازنهی خشتهی نهگریجه به دهوری روخساردا بکیشه. تا میسکی دهوراندهور به
دهوری مانگهوه بینم.

(۳) واته: تا بهراوردی خالی تو له گه ل یلیلهی چاودا بکه م، بیلنه ههنگاوینک بیمه پیشهوه، تا
دووباره بینم.

بیشترم (ه): بیشترم.

(۴) واته: که تیغ به مه بهستی کوشتنی "سالم" هه لنده کیشی، دهستت به ههواوه رابگره تا
خه نجر بینم.

چو (ج): چه. به قصد (ج): به جان.

- بیا دل از پریشانی به زلف دلبر اندازیم
مسلمان خانه‌زادی را به دست کافر اندازیم (۲۱)
ز بند پر ملال غم بود صبح نجات ما
شبی گر عنبرین مویت به گردن چنبر اندازیم (۲)
ندادی جز نظر در گلشن رویت مرا رخصت
بیا کین رسم برداریم و طرح دیگر اندازیم (۳)
مرا تقلید زاهد رهبر دین شد، بیا ساقی ا
بده راهی که دین را در پناه ساغر اندازیم (۴)
ز پستی تجرد از خر هستی فرود آییم
ز عیسی چتر عزت را بسی بالاتر اندازیم (۵)

(*) نهم پارچه شیعه له (مان، ه، ج) دا هه‌یه.

کیتی عه‌رووز: هه‌زه‌جی هه‌شتی موسه‌به‌غ.

(۱) واته: وه‌ره، با دل له‌به‌ر په‌ر‌شانیه‌که‌ی بجه‌ینه جی شایانی خوی که نه‌گر‌جیه‌ی شی‌واوی
دل‌به‌ره، با بخر‌ته نه‌و جیه. که‌سک که له ماله موسولماندا له‌دایک‌بووه، بیده‌ینه ده‌ستی کافر.

مسلمان خانه‌زادی را (ج): مسلمان خانه‌را دیرا. هه‌له‌یه.

(۲) واته: به‌ره‌به‌یانی رزگاری نیمه له به‌ندی پر مه‌ینه‌تی خهم و خه‌ف‌ه‌ت به‌دی هاتووه. نه‌گر
شه‌ویک مووی به بون‌وبه‌رامه‌ی خوشت وه‌ک نه‌لقه بجه‌ینه گه‌ردمان.

(۳) واته: رنی هیچت نه‌داین له‌وه به‌ولاره که ته‌ماشای باخی پروت بکه‌ین. وه‌ره نهم ری‌وره‌سه
لاده‌ین و ته‌رزه ری‌وشو‌تیک‌ی‌تر بینه‌ ناراه.

دیگر براندازیم (ه): نو براندازیم.

(۴) واته: وه‌ره مه‌یگی‌ر، چاولیک‌ه‌ری زاهیدی خوداناس بوو به ری‌ه‌ری دینمان. ری‌ه‌کمان بز
بدوزه‌روه که دین بجه‌ینه په‌نا پی‌اله‌ی شه‌راب.

ره‌بر (ج): ره‌زن.

(۵) واته: له نرمی واز له دنیا هیتاندا له که‌ری وجود بینه‌ خواری. چه‌تری شان‌وشکو‌زور
له هی عیسا به‌ر‌زتر بکه‌ینه‌وه.

آیم (ج): آید. بالاتر اندازیم (ج): بالا براندازیم.

نشد "سالم" مرا کامی میسّر زان لب شیرین
بیا تا چون مگس دست تحیر بر سر اندازیم (٦)

(٦) واته: سالم، ناره زوویه کمان لهو لیّوه شیرینه بو بهدی نهات. وهره، تا وهك میش دهستی
سهرسامی بجهینه سهر سهرمان.

پروانه صفت دل به هوای تو پریده
پر سوخته بر شمع جمالت نرسیده (۱)
دشمن دهد انصاف که همچون تو جوانی
چشم فلک پیر در ایام ندیده (۲)
تصویر تو مانی نتواند کشد از چین
جز ذات ازل نقش چنین کس نکشیده (۳)
در گوشه لب دانه خالت شده معلوم
کنجشک خیال کس از آن دانه نچیده (۴)
هر شب چو خیال سر زلفت به دل آرم
غرق عرق آبم چو تب مار گزیده (۵)
جز هندوی خالت که برد پی به نمکزار
تا حال نمکدان لب ت کس نمکیده (۶)

(*) نهم پارچه شیره همر له (غ) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ههزه جی ههشتی مه کفرو فی مه حزووف.

(۱) واته: دل وهك پروانه به تاسه ی توه له فریندایه. پهروپوی سووتاه و نه گه بیوه ته نریکی
مومی جوانی تو.

(۲) واته: دوژمنیش ئینساف ده نویتئی که چاوی نهم گهردوونه بیره جوانی وهك نهمه ی توئی له
روژگاردا نه دیوه.

(۳) واته: مانی نیگار کیش ناتوانی له (چین) وینه ی تو بکیشی. له خودای پهروهردگار زیاتر
کس نه خشی وای نه کیشاوه.

(۴) واته: له گوشه ی خالتی لالیوته وه ناشکرا بوو که پاساری خه یالتی کس له و دانه ی خالتی
نه چنیوه و هه لته بژاردووه.

(۵) واته: همر شهوینک خه یالتی سه ری زولقی تو به دلتمدا بی، نو قمی ناروق ده م وهك
مارانگهسته م و تام لی هاتی.

(۶) واته: له ره شی خالت بزازئی که په ی به خوئلین ده با، تا ئیستا کس خوئدان یا ده م و

در عهد ازل تا به ابد چون دهن یار
رضوان ز گلستان ارم غنچهٔ نچیده (۷)
از رنج و جفا گنج وفا صرف بلا شد
در کنج لبیت بوسه به "سالم" نرسیده (۸)

لیوتی نه‌مژیوه.

(۷) واته: فریشته‌ی ده‌رگاوانی به‌مه‌شت هدر له سهره‌تاوه تا کۆتایی خونجه‌ی وه‌ک ده‌می یاری
له گولستانی به‌مه‌شت نه‌چنیوه.
(۸) واته: گه‌نجینه‌ی وه‌فاداری به‌نازار و نه‌شکه‌نجه به‌خه‌رجی به‌لا و نه‌هامه‌تی چوو، هیچ
ماچیک له کونجی لیوته‌وه به‌"سالم" نه‌گه‌ییوه.

- بر سر مصحف رو زلف چلیپا داری
تو پری چهره مگر دین مسیحا داری؟! (۱)
زده طره شبرنگ بر آن صفحه رخ
روز و شب مجلس کافر به کلیسا داری (۲)
عرق شرم ز خجلت به رخ گل بچکد
زین طراوت که تو در چهره زیبا داری! (۳)
زلف یلدا به رخ سال توان دید شبی
این چه سرّیست به یک ماه دو یلدا داری؟! (۴)
قصد قتل نه به تنها کند آن دیده مست
خون صد طایفه در گردن مینا داری! (۵)

(*) نهم پارچه شیعه هر له (مان، ه) دا ههیه.

کیشی عهرووز: ره مهلی ههشتی مهخوونی نهصلتم.

(۱) واته: نه گریجهی شیوه خاج بهسهر قورنانی روخسارتهوهیه. مه گهر توئی پهری شیوه لهسهر

دینی مهسیحی!؟

(۲) واته: نه گریجهی رهشی وهك شهو تاریکت دهخهپته سهر نهو لایهی روخسار. تو شهو و رۆژ

کۆر و مهجلیسی کافرانته لهناو کلّیسهدا ههیه.

صفحه رو (ه): مصحف رخ.

(۳) واته: لهو تهری و پاراویهوه که تو له روخساری جواندا شکی دههیه، با تارهقی شهرم له

شهرمهزاریدا له پرووی گولتهوه دابچۆری.

بچکد (ه): بچکد.

(۴) واته: زولقی رهش دهواتری له سالتیکدا شهویک به روخسارتهوه بییری. نه مه چ نهپتییه که

که تو به یهک مانگ دوو شهوی یهلدات ههیه.

به یک ماه (مان): بیگمان. ههلهیه.

(۵) واته: نهو چاوه مهسته مههستی نییه ههر به تنهنا من بکۆری، خوینی سهده تیره و تایهفه به

گهردنی شووشهپتهوهیه.

سوی دل چشم تو کمتر کند امروز نگاه
چه خماریست که در نرگس شهلا داری؟ (۶)
در کفم ساعد سیمین تو بر بود عنان
که به دل بردن "سالم" ید بیضا داری! (۷)

(۶) واته: نهمرژ چاوی تو که مژ روو ده کاته دل و تیتی ده روانی، چ سهرخوشیه که تو له
نیرگری شهلا دا هه ته؟!
(۷) واته: باسکی سپی تو جلّه وی له چنگی من فراند. نه وهنده زیره کی، یه دی بهیزات بو
بردنی دلی سالم ههیه.

ای پیرهن نقاب عفت	ای مشرق آفتاب عصمت
ای بسته به گرد ماه هاله	وی گشته به دور شمع لاله
ای آب حیات در تو پنهان	وی مطلع ماه در گریبان
ای داده هزار بوسه بر گل	وی خون دل از تو خورده بلبل
ای آب حیات در تو موجود	وی تشنه ز دور کرد خوشنود
ای عطر گرفته در تن یار	وی نافه‌گشای مشک تاتار
در چاک تو می‌نماند از دور	آن گوی که هست قبه نور
چون نقش تو گشت قامت‌آرا	گردید قیامت آشکارا
تا در بر یار مهربانی	برگ گلی و نقاب جانی

**

ای جامه نیک‌بخت دلبر	غلطیده به روی آب کوش
از سینه به تار عطرییزی	وز طره به بار مشک‌ریزی
از پرتو روی پیرهن‌پوش	مه مشعل خویش کرد خاموش
افگار به تار آستینش	نازک کف دست نازنینش
گر برگ گل آستین یاراست	او هم به کف نگار یاراست
گل چاکر آستین او شد	تارش چو ز خوی گلاب بو شد

(*) نم پارچه شیره هدر له (غ) دا هه‌یه.

له‌به‌نه‌وه‌ی هدر له‌م نوسخه‌یه‌دا هه‌یه و ناسناوی "سالم" یشی تیدا نیه، لیک نه‌درايه‌وه.

کیشی عه‌رووز: هه‌زه‌جی شه‌شی نه‌خه‌یه‌ی مه‌قبووزی مه‌حزووف.

(ساقی نامه^۱ سرکار شیخ)

دگر دشنه ^۲ دهر خونریز شد	زمین و زمان فتنه انگیز شد
سپه را سیه چهر و چیر آمدی	به خون دلیران دلیر آمدی
ز روز و ز شب چرخ دولا ب کرد	پلنگ دورنگ است اندر نبرد
عجب سست پیمانی و سخت چهر	ز چهرت نه پیداست آثار مهر
کسی را که بر خوان صلا میزنی	ز خوان بلا بر بلا میزنی
به ساقی بگو نخوتی از سر نهد	بریزد کسی خون مهمان خویش
نه مادر همه مهریانی کند	به نور از خود همزیانی کند
ز خون سازدش شیر پستان دهر	چو خاری به پا خلد جان دهر
تو ای منوال گردون، چه بدمادری	که چون شیر خون جوانان خوری
بر خم تو تا چند آلایشم	بیاسا زمانی در آسایشم
جز از تو ندیدم که بر خوان خویش	به کف جام یاقوت احمر دهد
قدم یکدم در شبستان نهد	یکم جرعه از جام مستان دهد
کجا موکب شهریاران دهر	کزیشان نبینم نشانی به شهر
همه مست جامند و سراند، سرگرم می	چه کیخسرو و جم، چه جمشید و کی
بده ساقی آن باده ^۳ جان نواز	جهان میزبان نیست مهمان گداز
ازان باده دل را چه سازش دهد	جهان را دل اندر گدازش دهد
گروهی که عار از شهی داشتند	همه جام خود را تهی داشتند
ز دام خیالات بگریختند	برفتند و پیمانها ریختند
بیا ساقیا آتشم تیز کن	مرا نیز پیمانه لبریز کن
بریزم یکی جام می در به کام	ازان پیش کز می بریزد به جام
بین ساقی این بزم پاکیزه را	بیارای آن دخت دوشیزه را
بیرون آور از پرده شیشه را	که جان پرده پرداخت ز اندیشه را
حریفان به عقدش چو آیین نهند	زیک جلوه صد جان به کابین دهند
نه بر صدر میخانه صفها زدند	به سان عزاز می به کفها زدند

به عشرت همه باده بر کف بُدند
بیا ساقی آلوده شد دامنم
میم ده که مخمور خواهم شدن
بیا ساقی این چرخ گردان نگر
دریغا غم ناگهان در رسد
میم ده که سرگرم مستی شوم
می‌ای ده که عاری ز شرمم کند
ازان می که تابان چو خورشید بود
ازان می که سر صمد بخشدم
بده می که با چشم بینا روم
فلك را مجالی زند، دیر نیست
ازان می چو جامی به سر برنهم
بیا ساقیا چست و چالاک باش
مرا در عمر آخر آمد بیا
که هر زده مرگوش آگاه را
مدار جهان را قرار نیست سست
الهی به شوریده‌حالان عشق
الهی به آنان که صافی‌کشند
به آنان که مستند از بوی تو
به خونین کفهای نازک بدن
به لب تشنگان از تف عشق تو
ز عشقت به خون خود آغشته‌اند
ازان می که در سینه مستور بود
که یکباره از خویش بیرون شود
به آن پر سرمست میخوارگان
که یک جرعه زان باده کهنه‌سال
به حیران به حیران بده، می بده

در آخر چنان باده در کف شدند
غم نیک و بد تا کی در تنم
وز آلودگی دور خواهم شدن
رهای ز هر نیک و بد بخشدم
بهار طرب را خزان در رسد
مگر فارغ از رنج هستی شوم
دمی فارغ از سرد و گرم کند
زمانی که نه جام و نه جمشید بود
به چرخ آفت شیرمردان نگر
به پیمانانه بایست پیمان درست
بده می که هنگام تأخیر نیست
فلك را ز نو دور از سر نهم
زمانی نه بر دور افلاك باش
نگهدار فرصت، بیا ساقیا
ندائیست «انی انا الله» را
به هم‌رازی طورسینا روم
زمانی که نه شور و نه نور بود
ملك سیرتند از چه آدم‌وشند
ز خود پرده بستند بر روی تو
به نازک کفهای خونین بدن
نرفته ز جا در صف عشق تو
خروشان و نالان و سرگشته‌اند
که لالان دردند و نالان عشق
که مینا و ساغر هم درشکست
که مستی فروشد به بیچارگان
به تلخی دهد نفس را گوشمال
به یک جرعه رطل پیایی بده

الهی به آن رند بی پا و دست

سزاوار بخت همایون شود

(* نهم پارچه شیعره همر له (غ) دا ههیه.

سه‌رناوی (ساقی‌نامه‌ی سه‌رکاری شیخ) ه و نه‌زانراوه سه‌رکاری شیخ کیه؟ له‌به‌رته‌وه‌ی همر لهم

نوسخه‌یه‌دا هه‌یه و ناسناوی "سالم" یشی تیدا نیه، لیک نه‌درایه‌وه.

کیشی عه‌رووز: موته‌قاریبی هه‌شتی مه‌جزووف.

-۱۹- (*)

فرد

دوش در صفحه دل نقش خیال تو زدم

تا دم صبح دم از مهر جمال تو زدم (۱)

(*) نهم تا که شیعه هر له (مان) دا ههیه.

کیشی عهرووز: پههلی ههشتی مهخبورنی مهحزروف.

(۱) واته: دوینی خهیالی توُم له لاپههه ی دلدا نهخشاند. تا دهمی بهره بهیان دهَم له باسی خۆری

جوانی تو زهند.

فهرهنگی (دیوانی سالم)

نیشانه کان:

ع: عه ره بی. ف: فارسی.

ك: كوردی. ت: تورکی.

بی نیشانه کان كوردین.

(ب)

- ئاب (ف): ئاو، ره ونهق، جوانی. ناخور: جیی نالیک دان به ولاخ.
- ئاب وتاب (ف): ئاووتاو، جوانی و ئارایش. ئارا: رازینه وه، ئارایشکه ره.
- ئابی یا ئاوی بهقا یا حهیات: ئاوی ژیان، ئاوی کانیه که له شویتیکی تاریکدا، ده لئین نهوی لئی بخواته وه، هه رگیز نامری.
- ئاب ورهنگ (ف): ره ونهق و جوانی. ئارایش (ف): رازاندنه وه و جوانی.
- ئاب وههوا (ف): ئاووههوا، باری کهش. ئاراش (ف): ئارشی شیواتیری پالنهوانی
- ئابان (ف): مانگی هه شتم به حیسابی هه تاوی تیرهاوئۆی کۆن که به تیرهاوئۆشتن سنووری که خۆر ده چیه که لووی دوویشک، شهو ئیوان ئیران و توورانی دیاری کردوه، یان: ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئابووس (ف): دره ختیکه داره که ی رهش و سهخت و به نرخه. ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئاتهش (ف): ئاگر. ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئاتهش نهفشان (ف): ئاگرپهژین، ئاگره شین، نهو کیوه که له لووتکه که یه وه هه لمی گۆگردی و مایه ی توواوه دینه ده ری.
- ئاتهش نه (ف): ئاگر که ره وه، ئاگرپهژین. ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئاتهشناک (ف): ئاگرای. ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئاتهشی خوو (ف): به خوو ئاگرین. تووره و رق هه لگر، کینایه یه له توندی.
- ئاتهشین (ف): ئاگرین. ئاب و ههوا، باری کهش.
- ئاسا: وهک. ئازورده (ف): خه مبار.
- ئاستان، ئاستانه (ف): کهوشکه ن، بهرده رگا. ئاستین (ف): سه ر قۆلی کراس و کهوا.
- ئاسیاب (ف): ئاش، ئاشی ئاو. ئاشکار (ف): ئاشکرا.
- ئاشنا: دۆست، یار. ئاشوفته (ف): په ریشان، تیکچوو.
- ئاشوفته بهخت (ف): بهخت شیواو و ئالۆز.

ناشوفته خاطر (ف): دل په شپو، دل په ريشان.

ناشوفته گي (ف): شپزه يي، شپواو.

ناشي با: ناشي به با کاربکا. به ته وسوه به
کاری بپه وده ي نه کراو دهوترئ.

ناشيان، ناشيانه (ف): هيلانه.

ناصف: ناصف ي کور ي بهر خياي يه کي له
زاناياني به ني اسرائيل و وه زيري
نه فسانه يي سوله يمان پتغه مبه، که له ته ک
سوله يمان سواري قاليچه بووه و ته ختي
به لقيسي له شاري سه به نه وه هيتا وه ته بهر
دهر گاي سوله يمان.

ناغا طاه: کور ي مهلا عه بدول لاي کور ي مهلا
مهمه دي مهر خوزي کور ي مهلا مه جو وده،
گه وړه ي بنه مال ه يه کي ده وله مند و ده سر و
به هه مان ناوه و ه ي ناسراو ي سلیمانیه، که
گه وړه کي (دهر گه زین) ي ناوا کر دو وه ته وه.

ناغالهر: ناغاکان، بنه مال ه يه کي ده سر و
ناسراو ي ناوشاري سلیمان ي بووه، ده چنه وه
سهر مه جو ودي مه صرف که ده سه لاتناري کي
زه ماني بابان بووه. پياو ي گه وړه ي وه که نه حمد
ناغا (نه حمد باش جاوه ش) و عه بدور پر هه مان
ناغاي کور ي و حه ماغاي عه بدور پر هه مان
ناغايان تيدا هه لکه وتوه.

ناغوش (ف): باوه ش، نامير.

ناقتاب (ف): خوړ، کينايه يسه له شهراي تری.

نافهت (ع): په تا، به لا.

ناق (ت): سپي.

ناق دهنگر (ت): ناق ده نيز، ده رياي سپي
ناوه پراست.

نالان: دپهاتي سه رسنور ي بهري باکووري
رؤژ او اي ناوچه ي (شار باژني) له سلیمان ي،
دينه کي ناوچه ي ده ربه نديخان.

نالورده (ف): تیکه ل، لیل، شتيک تیکه ل به
شتيکي تر بووي.

نالوت (ع): نامراز، ده عباي نيرينه.

نامهد (ف): ده رامهت و بهر هم، هات و
بهخت.

نامه دوشود (ف): هاتو چو.

نامه دي بهخت (ف): هاتني بهخت، بهخت يار
بون.

ناواره: بي جي وړ ي، سهر گه ردان.

ناوزوونه: ناغزوونه، نه لقه ي ددانه داري
مه عده ني که زماني پيوه به بو به ستي قايشي
پشت و کهوش و بهر ه زين.

ناونگ: ناودار.

ناوه سوو: به زه بري ناو سوواو.

ناه: ناخ و ناله، هه ناسه هه لکيشان.

ناهوو (ف): ناسک.

ناهووي خه يال (ف): ناسکي خه يال، کينايه يه
له تيژ وړ ي و سرکي خه يال.

ناهيسته (ف): له سه رخو، هيتاش.

ناهيسته خه رامي (ف): له نه جوه لاري شينه يي.

ناينه، نايينه (ف): ناوينه.

ناينه خانه (ف): ناوينه خانه، کوژکي بلوور به ند

که وينه ي ياري تيدا ده بير ي، کينايه يه له دل.

ناینه دار (ف): ناوینه‌ه‌لگری پیش بووک،
 کینایه‌یه له خزمه‌تکار و بنده و مانای
 نارایشکهریشی هه‌یه؛ نه‌ریتی ده‌رباری پادشایان
 نه‌وه بوو، خزمه‌تکاران ناوینه‌ه‌ده‌سته‌وه بگرن و
 چاوه‌ری بن، هدر کاتی پادشا ویستی روخساری
 خوینی تیدا بیینی، ناوینه‌ی به‌رام‌به‌ر رابگرن.
 ناینه‌روو (ف): روو وه‌ک ناوینه‌ه ساف و پاک.
 ناینه‌ی گه‌ردوون (ف): خوور.
 نایه (ع): نایه‌تی قورنانی بیروز.
 نایه‌ی حیجاب (ع): نایه‌تی ژماره ۶۴
 سووره‌تی (الأعراف): ((وینهما حجاب...)).
 ناین (ف): جه‌زن، زینت و نارایش، دین.
 ئوردی‌بی‌ه‌یشت (ف): مانگی دووه‌می به‌هار،
 بانه‌مه‌ر.
 ئوستاد (ف): مامۆستا.
 ئوستوار (ف): قایم و مه‌حکهم، پایه‌دار.
 ئوشتر (ف): وشتر.
 ئو‌صولات (ع): داب و نه‌ریت.
 ئوغل‌مه‌ه (ت): گرمه‌گرم.
 ئوفتاده (ف): که‌وتوو، لیکه‌وتوو، له‌بێ‌که‌وتوو.
 ئوفتاده‌گان کۆی (ئوفتاده‌یه).
 ئوفتاده‌گی (ف): له‌بێ‌که‌وتن، لیکه‌وتویی.
 ئومید: هیوا.
 ئووه‌یس: وه‌یسی قه‌ره‌نی که "وه‌یسی
 مایده‌شتی" ی بێ ده‌لین، یه‌کێک بووه له
 پیاوچاکانی له‌خوداترس و یه‌کێکه له‌وانه‌ی
 که هه‌ندئێ له‌هاورپێانی پیغه‌مه‌ریان دیوه.
 نه‌به‌د (ع): هه‌میشه.

نه‌به‌ده‌ن (ع): هه‌رگیز، هه‌تاهه‌تایه.
 نه‌برۆ (ف): برۆ.
 نه‌تراک (ع): کۆی (تورک‌ه)، تورکان.
 نه‌جزا (ع): کۆی (جزء‌ه)، به‌شه‌کان، به‌شی
 هه‌ر شتیک، مه‌به‌ست شتی ورده.
 نه‌جه‌ل (ع): ناکام.
 نه‌حه‌د به‌گ: نه‌حه‌حه‌یته، برای مه‌جوود ناغای
 شیوه‌که‌ل.
 نه‌حه‌مر (ع): سوور.
 نه‌خته‌ر (ف): نه‌ستیره.
 نه‌خه‌گر (ف): پشکو.
 نه‌خه‌گر نو‌ما (ف): شتی وه‌ک پشکو بنوینی.
 نه‌خلاق (ع): په‌وشت.
 نه‌ده‌ب‌ناموخته (ف): فیره‌نه‌ده‌ب،
 نه‌ده‌ب‌وه‌ر گرتوو.
 نه‌ده‌م (ع): ئی‌راهم نه‌ده‌می خوداپه‌رستی
 به‌ناوو‌بانگ و له‌میرزاده‌کانی به‌لخ، که له
 سو‌فیه‌گریدا پایه‌یه‌کی گه‌وره‌ی به‌ده‌ست هیتا.
 نه‌دیم (ع): چه‌رم، چه‌رمی ده‌باغ‌کراو.
 نه‌ر (ف): نه‌گه‌ر.
 نه‌ریابی سه‌مع (ع): نه‌وانه‌ی که ئاره‌زوویان له
 بیستی گۆرانیه.
 نه‌ریابی نیاز (ف): داماوان، موحتاجان،
 نه‌وانه‌ی که داوا و خواستیان هه‌یه.
 نه‌رپه‌ (ف): مشار.
 نه‌رغه‌وان: نه‌رخه‌وان، داریکی به‌هاری ره‌نگینی
 په‌نگ‌سووری به‌سروشتی سارد و وشکه.
 نه‌رقه‌م (ع): ماری ره‌شی شلی کوشنده.

نەرۆملى: رۆمىلى، بەشى بەرى نەوروپاي
تورگيا.

نەروروس: نەروروس، روروس.

نەزبەس (ف): ازبس، نەوئەندە زۆر.

نەزبەسكى (ف): ازبسكى، نەوئەندە زۆر.

نەزنجيركەوتن: لەزنجيركەوتن، كەوتنە ناو
زنجير و بەستزانەو.

نەزەل (ع): سەرەتاي دروستكردنى جيهان.

نەزەلنەفيون (ف): هەميشە وڤ و كاس، لە

نەزەلەو نەفيون كاري تىكردوو و بە
وڤوكاسى گەياندوو.

نەزەلجانسەخت (ف): لە نەزەلەو

سەرەسەخت كە گياني دەرئەچى و نەمرى.

نەژدەها: ماري زۆر گەوره، لە نەفسانە

كۆنەكاندا وتراوه، گوايه بالى گەوره و

چنگى بەهيز و كلكى دريژ بووه و ناگر لە

دەميهوه دەرچوو.

نەساب (ع): هۆ و نامراز.

نەسپى هەوس (ك-ع): نەسپى ئارەزوو، كە

دەشى جەلەو بكرى يان نەكرى.

نەسەد (ع): وینەى پىنجەمى ناوچەى

بورجەكان كە لە نيوه گۆي ئاسماندا بە شيوهى

شیری نیر دەرده كەوئ، يان بورجى پىنجەمى

دوازده بورجەكان كە پاش بورجى قرزآل و

پىش بورجى فەريك دى، گەلاويز.

نەسەر: بۆ سەر.

نەستۆ: گەردن، مل.

نەستۆكۆل: مل كورت.

نەستون: كۆلە كە.

نەستيل: ديهكى ناوچەى (قەرەداخ) لە

سليمانى.

نەسرا (ع): كۆي (سپر)ە، نەپتیه كان.

نەسكەندەر: نەسكەندەرى گەوره، كە لە

مەكدونيا لە دايك بوو و لە بابل كۆچى دوايى

كرد. نەرەستوو مامۆستاي بوو. جى

"فيليسى" ي باوكى گرتهوه و ۳۳۳ پ.ز

نيمپراتورى فارسى داگر كرد. پاشان فينقىا و

ميسرى گرت و ۳۳۱ پ.ز لە گۆگەمىلاي

نزىكى هەولير بەسەر "داريووش" دا

سەر كەوت. ئەجا بەسەر فارس دا چوو

كە نارەكانى روبرارى سند لە هيندستان.

نەسكەنە: نامرازى داركۆليني دارتاش.

نەشعار (ع): كۆي (شعر)ە، شيعرە كان.

نەشعەث (ع): پياويكى كۆنى پاره پيسى

پوولەكى بووه.

نەشك (ف): فرميسك.

نەشكبار (ف): فرميسكريژ.

نەشكپيزان (ف): بە فرميسك رشتەو.

نەشكەبووس (ف): پالەوانى ياريدەدەرى

نەفراسياب دۆي رۆستەمى زۆراب، كە بە

دەستى رۆستەم كۆرزا.

نەصحابى كەهف (ع): ياراني نەشكەوت.

نەصوت خەوتوووه كەى ئيفيسوس، كە

دەستيان لە بته رستى هەنگرت و باوهرىان بە

مەسيحيتى هينا. ئەجا لە تاو ستمى داقيسى

نيمپراتورى رۆمان هەلاتن، لە نەشكەوتىكدا

خویان شاردوه و نوستن. پاش سالاتیکی
 دریز به خه بهر هاتن. به سه رها ته که یان له
 سوورتهی (الکھف)ی قورئانی بیروزدا ههیه.
 نه صل (ع): نهوه، وه چه.
 نه صناف (ف): پیشه وهران، خاوه نپیشه و
 ستعاتکاران.
 نه طلّس: بهرگی ئاوریشمین.
 نه عدا (ع): کۆی (عه دووه)، دوژمان.
 نه عضا (ع): کۆی (عوضوو)، نه نداده کان.
 نه عما (ع): کوپور.
 نه غیار (ع): کۆی (غهمه)، بیگانان.
 نه غیارخوو (ف): به خوو بیگانه.
 نه فراسیاب: کوری پشه ننگ و پادشای
 تووران بووه و له گه ل شاهان و پالّه وانانی
 ئیران شه ری کردوو، به تاوانبار و پاداشتی
 مهرگ و جادوو گهر ناسراوه.
 نه فزوون (ف): زیاد.
 نه فسورده (ف): سیس، ژاکاو، بین تین، خه مبار.
 نه فسورده گی (ف): ژاکاوی، خه مباری،
 دلته نگی.
 نه فسوون (ف): سیحر، فیئل و ساخته کاری و
 چاوبه ست.
 نه فسه ر (ف): تاجی سه ر، کلاوی پادشایی.
 نه فشان (ف): په خش و بلاو.
 نه فگار (ف): ماندوو.
 نه فگه نده سه ر (ف): سه رشور کردوو.
 نه فغان = فیغان (ف): هاوار.

نه فغان کونان (ف): هاوار که رانه، به هاوار و
 ناله وه.
 نه قاریب (ع): کۆی (قهریب ه)، نزیکه کان،
 خرمان.
 الاّمان (ع): له ته نگانه داوا کردنی یارمه تی و
 په نادان و فریا که وتن.
 نه لای: بو لای.
 نه لیورز: زنجیره کیوئیکه له باکووری ئیران،
 له بهری رۆژاوی ده ریای خه زه روه ده ست
 بین ده کا و به شیوه ی که وانیکی گه وره به
 ده وری که ناره کانی باشوور و باشووری
 رۆژاوی نه و ده ریایه دا پیچ ده کاته وه له
 باکووری رۆژاوی نوستانی خوراسان دا
 ده گاته وه به کیوه کانی باکووری نه و
 نوستانه. نه م زنجیره کیوه ده ریای خه زه ر له
 ناوجه کانی ناوه راستی ئیران جوئ ده کاته وه.
 الغرض (ع): مه به ست.
 نه لّماس (ع): به ردیکی گرانبه های چند
 ره نگه، له شووشه برین و دروست کردنی
 که ره سه کانی جوانکاریدا به کار ده هتیری.
 نه لّحه زه ر (ع): وریایی، خو پاراستن.
 نه لطاف (ع): کۆی (لوطف ه)، نه رم و نیانی
 نیشان دان، لوتف نواندن.
 نه لّقی قه د (ف): بالای رینک و راست.
 نه لّوه ند: کیوئیکه له ناوجه ی (هه مه دان) له
 ئیران.
 نه لّمه دیده (ف): نازاردیو.
 الوداع (ع): مالئاوا، خودا حافیز.

ئەملاكى پىر: ناوچە كانى قەلئەمپرەوى سەردەمى
 نىمپراتور "پىرى گەورە"نى تزار كە دامەزرىنى
 رووسىيە نوپەس و چاكسازىيە كى زۆرى
 كارگىزى و رۇشنىبىرى كىرد و پىشەسازى و
 فەرھەنگى ئەوروپاي ھىنايە ناو ولات. پاش
 داگىر كىردنى كەنارە كانى دەرياي بالتىكىش،
 ۱۷۰۳ شارى (پىترسبورگ)ى بىيات نا و
 پايتەختى لە مۆسكۆزە بۆ گواستەو، كە
 دووسەد سال زياتر بە پايتەخت مايەو.
 ئەمبارە (ع): فەرماندەر بە خراپە كىردن، فرىودەر.
 ئەمىنەت (ع): ئەمىنى و دلىيائى، نەترسان.
 ئەمەل (ع): ھىوا.
 ئەنجوم (ع): كۆى (نەجم)ە، ئەستىرە كان.
 ئەندازە: ھىند، مىقدار.
 ئەندووھ (ف): خەفەت.
 ئەندەررون (ف): ناوھ، ھەرەمسەرا.
 ئەندىشە (ف): خەيال، بىر كىردنەو، ترس.
 ئەنفاس (ع): كۆى (نەفس)ە، ھەناسە، وەك
 ھەناسە و فووى عىسا پىتەمبەر كە مردووى
 زىندوو كىردەو.
 ئەنگوشت (ف): پەنجە.
 ئەنگوشتوما (ف): پەنجەبۆراكىشراو، وەك
 پەنجە بارىك دەنوئى.
 ئەنگوتن: ھەلكىردنى با، دەر كەوتن.
 ئەنگوور (ف): تىرئ، ھەنگوور.
 ئەنگوورى (ف): وەك تىرئ، مەبەست لە
 پەنگى شەرابە كە پەنگى سوورە.

ئەنگوورى پەنگ: پەنگ وەك تىرئ سوور،
 شەرابى.
 ئەنگەين (ف): ھەنگوين.
 ئەنوار (ع): كۆى (نور)ە، رووناككە كان.
 ئەنوەر (ع): ورشەدار، رووناككەرەو.
 ئەنوەرى: ناساوى ئەو ھەدەدەدەدىن مەمەد كورى
 نىسحاقى شاعىرىكى تىرانىيە. لە دەربارى
 سولتان سەنجەرى سەلجوقى دا پىش كەوت.
 دىوانى شىعرە كانى چەندىن جار لە چاپ دراو.
 ئەنىس (ع): ھاودەم، ھاوپاز، ئولفەت
 لە گەل گرتوو.
 ئەوج (ع): بەرزى، دوورترىن خان كە مانگى
 تىدا لە زەوى دوور دە كەوتەو.
 ئەورەنگ (ف): فەر و شكۆ، گەورەيى، تەختى
 پادشايى.
 ئەوضاع (ع): كۆى (ووضە)ە، بارودۇخ.
 ئەھرىمەن (ف): شەيتان و ناقوللا.
 ئەھلى خىرەد (ف): ھۆشياران، ژىران.
 ئەھلى دل: عاشقان، ئەوانەي كە دلىان
 ناوھدانە بە خۆشەويستى.
 ئەھلى دىوان (ف): كار بەدەستانى بارە گاي
 دەولتەتى.
 ئەھلى مەعرفەت (ع): فامىو و تىگەبىشتروان.
 ئەي بەسا (ف): ئاي چەند!
 ئەياز: لە شازادە خۆشەويستە كانى سولتان
 مەھمودى غەزەنەوى و نمونەي جوانى و
 چابوكى و ھۆشيارى بوو.
 ئەيمەن (ف): ئەمىن، ھىمىن و بىترس.

نهمین شده (ف): دستمۆ و رام، دلنیا کراوه.

نهیام (ع): کۆی (یهوم)، رۆژان.

نهیوبوب (ع): حهزهرتی نهییوبوب که نیلیس
حهسوودی بێ برد. کینایه له پشوو درۆژی و
دهبردنی ناخۆشی.

نهییدا (ع): له سه ره تاوه.

نهییرام (ع): وهرس کردن، بێ داگری.

نهییلیس (ع): شهیتان.

نهیجرا (ع): به جی هیتان.

نهیحاطه (ع): چوارده ورگرتن، گه مارۆدان.

نهیحتیاج (ع): ههژاری، نه دار.

نهیحیاکون (ف): زیندوو که ره وه.

نهیخوان (ع): براین.

نهیدراک (ع): تیگه یشتن.

نهیدریس: له نه وهی شیئی کوری نادهم و
پتغمه بهر بووه. دوو جار ناوی له قورئاندا
هاتوه. هیتدی پینان وایه وهك خدر و نه لیا
ژیانیتی که نه مری ههیه و جلوبه رگی دروه و
نووسینی به قهلم دا هیتاوه، زانایی و
شاره زایشیان داوه ته پال. جووله که پتی وایه به
زیندوویی چووته به ههشت، یه کهم پتغمه بهری
پاش ناده هیشه که له بهر زۆر دهرس و تنه وه به
مامۆستای حه کیمان ناسراوه.

نهیروم (ع): به ههشته که ی شه ددادی کوری عاد،
که مرد و پتی تی نه نا. نایه ته کانی ژماره ۶ و
۷ و ۸ ی سوورته تی (الفجر) ناماژه یان به وه
داوه: ((الم تر کیف فعل ربك بعد، ارم ذات
العماد، التي لم يخلق مثلها في البلاد)).

نهیروم نارا (ف): رازینه وهی باخی نهرم.

نهیستان (ف): راوهستان، مۆلهت، مانه وه.

نهیستاده (ف): راوه ستاو.

نهیستیخوان (ف): نیسقان، نیسک.

نهیستیسقا (ع): ناوبه ند، نیسقا، جۆره

نه خۆشیه که شانه کانی له شی بێ پراو ده بن و
نه خۆش هه رگیز تیراو نایی و هه میشه تینوویه تی.

نهیستیغنا (ع): قه ناعهت کردن و نه فس به رزی،

دهست نه گرتنه وه بۆ خه لک، بێ نیازی پیره وان

له هه موو شتی، جگه له خودا.

نهیستقامهت (ع): رینکی و راستی.

نهیستقبال (ع): پتیشوازی لی کردن.

نهیستهزا (ع): گالته بێ کردن.

نهیسپهر (ف): قه لغان.

نهیسقاطی: بێ که لک، قوبوول نه کراو.

نهیشتیهار (ف): نیشتیهارد، شاریکی سه ر به
شارستانی (که ره ج) له ئوستانی نه لبورز و له
ده شته یه.

نهیصطیلاح (ع): زاراوه.

نهیضطیراب (ع): شه ژان و تیکچرون.

نهیظهار (ع): نیشان دان، دهر خستن.

نهیعتیار (ع): حورمهت و ریز، حساب بۆ کردن.

نهیعجازی که لیم (ع): موعجیزه ی موسا
پتغمه بهر، که دارعاسا که ی و پرووناکی
دهستی بوون.

نهیعجازی یوسف (ع): بۆن و به رامه ی

کراسه که ی که ناردی بۆ حه زره تی یه عقوویی

باوکی (خ.ر).

ئىفقاھ (ع): چاك بوننەوھ لە نەخۆشى.
ئىفشا (ع): بلا بوننەوھ، ئاشكرا بون.
ئىفك (ع): بوختان.
ئىقدام (ع): دەست پىشخەرى، ھاتنە پىشەوھ.
ئىقلىم (ع): ھەرىم، ولات.
ئىكسىر (ع): بە وتەى كىميا گەران، ماىە بە كە
ماىە ناچىزە بىنرخە كانى بىن دە گۆردى بە
ماىە گرانبەھا، وەك مس بە زىر.
ئىلتىفات (ع): ئارزۇ دانەوھ، بەسەر كەرنەوھ،
بەزەبى پىداھاتنەوھ.
ئىما (ع): اىماء، ئاماژە، ھىما، ئىشارە بە چار.
ئىمتىحان (ع): تاقىكەرنەوھ.

(ب)

باب نۆغلى: دارودەستە و كارەھ لىسورپىتانى
بارە گای مىرانى بابان، رەنگىشە دەرگاوان بىن.
بابان: مىرايەتى بابان كە حوكمى بنەمالە بە كە
بەو ناوہوھ ناوہندە كەى ناوچەى پشەدەر و
مەرگە و قەلاچولان و -دواجار- سلىمانى
بووھ. يان: مىرانى بابان لە "فەقى ئەھمەدى
دارەشمانە" وە تا "ئەھمەد پاشا"ى دواىن مىرى بابان.
بابل: شارىكى كۆنى خوار بەغدا و لەسەر
رووبارى فورات. گوايە جادووگەر لەوتوھ
چووەتە ناو ئىسرائىلىيە كان. شەپتانىش لە زەمانى
ھەزرتى سولەيمان دا خەلكى فەلەستىنى فىرى
جادووگەرى كەردوھ، بۆيە سىحرى بابل و
جادووگەرى بابل ناووبانگيان پەيدا كەردوھ.
باب مردوو: ئەوى بابى مردبى.

بابەجان: مىرزا بەدەبە باباجانى سەرزىشك
(حەكىم باشى)ى سەردەمى دوا دوايى
مىرايەتى بابان.
باتەقا: بارتەقا، ھىندە.
باتوو (ف): گون، ترنج.
باخەبەر (ف): ئاگادار، ھۆشيار.
باد (ف): با، شەنەبا.
بادە (ف): مەى، شەراب.
بادەكەش (ف): مەيخۆرەوھ، بادەنۆش.
بادەنۆشى (ف): مەى خوار دىنەوھ.
بادەوەرگەر: مەيخۆرەوھ كە شەراب وەردە گرى.
بار: چار.
باران دىدە: باران دىو، تەرىبوو، سەمەلبىو،
كىتايەبە لە ئەزمون و ئەزموارە.

باربودنه‌وا (ف): ئاواز و گۆرانى باریبودی
 هونرمه‌ندی دهرباری خوسره‌وی پەرویز.
 بارش (ف): باران.
 بارنه‌بەر: باره‌نه‌گر، تهمەل و کارنه‌کەر.
 باره‌وش (ف): تیزرۆی وه‌ک با.
 بارئ (ف): جارئ.
 باز (ف): دیسان، باندەیه‌کی راکه‌ره.
 بازوو: قۆل، مەبه‌ست جوولاندنه‌وی قۆله‌ بۆ
 شمشیرۆه‌شانندن.
 بازی: یاری، گه‌مه.
 بازیان: ناوچه‌یه‌کی باشووری رۆژاوی سلیمانی.
 بازی ده‌ولەت: بازی دیاریکردنی پادشا.
 بازیگه‌ه (ف): شوینی یاری.
 بازی چه‌وگان (ف): یاری (گو و گۆجان).
 باطینه‌د (ف): ناخپه‌ش، دلپه‌ش.
 باعیث (ع): هۆ، سۆنگه، مایه.
 باغی (ع): ده‌ستدرێژیکەر.
 باقل: به‌عقل، یتیم وایه.
 بالابوله‌ند (ف): بالابه‌رز.
 بالاده‌ست: سه‌رکه‌وتوو، به‌رز، زۆر.
 بالئش: سه‌رین.
 باله‌بان: مه‌لیکی گۆشته‌خۆری راکه‌ری خیرای
 له‌ باز گه‌وره‌تره، ده‌هۆلی گه‌وره.
 بالین (ف): سه‌رین، راسه‌ر، لای سه‌ر.
 بام (ف): بان.
 بانه: شاریکی کوردستانی تیران.
 بانی (ع): بنیاتنه‌ر، دروستکه‌ر.
 باوجود (ف): سه‌رباری نه‌وه، له‌گه‌ل بوونی.

بای یان بادی موخالیف (ک-ف): بای
 پتجه‌وانه‌ی ریزه‌وی که‌شتی که‌ رینگری لی بکا.
 کینایه‌یه‌ له‌ کۆسپی به‌رده‌م به‌دی‌هاتی مه‌رام.
 بتی نازه‌ر: بته‌که‌ی نازه‌ری باوکی چه‌زره‌تی
 نیراهیم.
 براده‌ماده‌ر (ف): دایک‌برا، خال، کینایه‌یه‌ له
 خالی روممه‌تی یار.
 برنجی (ت): یه‌که‌م.
 بیرووز (ع): ده‌رکه‌وتن.
 بز (ف): بز.
 بزاره: بزارکردن، جیاکردنه‌وه، جوێکردنه‌وه‌ی
 شتیکی که‌م که‌ تیکه‌لی شتیکی له‌ خۆی
 زۆرتر بووین.
 بست: بسته، ئاسنی نیوان ته‌وه‌ره و به‌رداش،
 که‌ له‌ تۆتیکی دارینی په‌رده‌دار هه‌لکێشراوه.
 لای خوارووی له‌سه‌ر مووره‌سه‌نگ و ژیر
 دۆزه‌خه‌ی ئاش و لای سه‌ره‌وه‌ی خراوته
 کونی ته‌وه‌ره که‌ له‌سه‌ر به‌رد توند کراوه.
 که‌ ئاو به‌ توندی له‌ نێ یا ته‌نووره‌وه‌ له
 تۆپه‌که‌ ده‌دا، ده‌یسورپیتته‌وه‌ و به‌مه
 به‌رداش ده‌گه‌رئ.
 بلا: وازینه، لی‌گه‌رئ.
 بلح: گه‌وج و بی‌کاره و هیچ‌لی‌ته‌هاتوو.
 بناگۆش (ف): بناگۆئ.
 بۆ (ف): بۆن.
 بوتکه‌ده (ف): بتخانه.
 بوچه‌ک: بۆچه‌روک، بۆن‌کپووز، بۆنی
 گۆشت و ئیسقانی سوتاو.

بوخار (ع): هه‌لم.
 بوخارا: شارنکی ئۆزبه‌کستان.
 بوخچه‌ها: کۆزی (بوخچه‌یه، بوخچه‌کان.
 بۆرچین: مئی مراوی مالی.
 بوره‌هنه (ف): پرووت.
 بورپا (ف): برنده و تیژ.
 بورپان (ف): زۆر تیژ، برنده.
 بورپا (ف): گهنج، لاو.
 بوریان (ف): برژاو.
 بۆریا (ف): حه‌سیری له قامیشی باریک
 دروستکراو، که له ناچاریدا ده‌کری به رایه‌خ.
 بۆس، بۆسه (ف): ماچ.
 بۆسه‌دان: شارده‌وه، حه‌شاردان.
 بۆسین: ماچ کردن.
 بوغضاندن: رقه‌به‌رایه‌تی کردن، حه‌ز له چاره
 نه‌کردن.
 بوله‌ندی (ف): به‌رزی، بلندی.
 بوله‌وه‌س (ع): بواهوس، هه‌وه‌سیاز، شوین
 هه‌وه‌سی خو‌که‌وتوو.
 بونیاد: بناغه، بنیات.
 بووتیمار (ف): خه‌مخۆزه، بالنده‌یه‌که هه‌میشه
 مات و مه‌لووله و له قه‌راغی ئاودا
 ده‌نیشته‌وه. هه‌رچنده‌ تینوویه‌تی، له ئاوه‌که
 ناخواته‌وه، نه‌بادا که‌م بیته‌وه.
 بووعلی سینا: ناسراوه به (شیخ الرئیس)،
 زانا و فه‌یله‌سووف و پزیشک و نه‌ستیره‌ناسی
 ئیرانییه، له (خه‌رمه‌یته‌ن)ی ده‌وری بوخارا
 له‌دایک بووه و له هه‌مه‌دان مردووه.

بووم (ع): کونده‌په‌پوو.
 به حوججه‌ت (ف): به توندی.
 به ره‌نگی: به چه‌شنی.
 به سان (ف): وه‌ک.
 به قه‌صدی (ک-ع): به ده‌سه‌نقه‌ست.
 به‌ته‌ندیش: به خه‌م و خوتووره.
 به‌بادچوون: به‌بادبوون، به‌باچوون.
 به‌بری به‌یان: گیانله‌به‌ریکی درنده‌ی چابوکه،
 دوژمنی شیرێ شه‌رانییه.
 به‌تی: عابا.
 به‌پایین‌هاتن: کۆتایی‌په‌هاتن.
 به‌جوز (ف): جگه‌ له، ئیللا.
 به‌چوستی: به‌گورجی، زوو.
 به‌چه‌پوو (ف): ساده‌پوو.
 به‌حث (ع): باس و خواس.
 به‌خت‌سووتان: به‌خت‌ره‌ش‌بوون، ناویم‌یدبوون.
 به‌ختی خوفته (ف): به‌ختی خه‌وتوو، بی‌به‌ختی.
 به‌خوین‌بوون: برینداربوون، خوین‌لی‌تکان.
 به‌د: خراب.
 به‌دیه‌نا (ف): وه‌ستای خراب، بنیاته‌ری خراب.
 به‌دخوا، به‌دخواه (ف): ناحه‌ز.
 به‌دخواهی (ف): ناحه‌زی، خراپه‌ویستی.
 به‌دذات (ف): چه‌په‌ل، به‌دخوو، نه‌گریس.
 به‌دره‌قه (ف): ری‌نیشانه‌ر، ری‌هر.
 به‌دره‌وت: خراپ‌رۆیشتوو، به‌ خرابی
 ری‌کردوو.
 به‌دسروشت (ف): ته‌بیعه‌ت‌خراب، به‌ خرابی
 خو‌لقینراو.

به‌دسیرهت (ف): به‌سرهات خراب، که‌سئ
 له رهوتی ژیانیدا به خرابه‌کار ناوی ده‌رکردبی.
 به‌دصه‌دا (ف): ده‌نگ‌ناساز.
 به‌دصوت (ك-ع): ده‌نگ ناخوش و ناساز.
 به‌دعه‌مهل (ف): کار خراب، به‌دکردار.
 به‌دغه‌ر: بی‌فه‌ر و قه‌لب، نار‌ه‌سن.
 به‌دغه‌عالی (ف): به‌دغه‌فتاری، خرابه‌کاری.
 به‌دگۆ (ف): دووزمان، زمان خراب.
 به‌دگیل (ف): به‌دغه‌سال و ناشیرین، ره‌زاگران.
 به‌دڼ: له هه‌موو دل‌یکه‌وه، له قوولایی دل‌ه‌وه.
 به‌دله‌هجه (ف): زمان‌پیس، به‌دزمان.
 به‌ده‌ست‌بوون: له‌ده‌سه‌لات‌دابوون، ئه‌وی مرۆف
 پئی بکری.
 به‌ده‌ل‌کردن (ع-ك): گۆرین.
 به‌ده‌ن (ع): له‌ش، جه‌سته، قالب.
 به‌ده‌و (ف): خیرا و به‌غار.
 به‌ره‌ر: به‌ره‌رستان، سه‌رزه‌مینا میلیله‌تی
 به‌ره‌ر که ناوچه‌کانی تیدا ده‌ژین، له سنووری
 میسه‌روه ده‌ست پین ده‌کا تا که‌ناری شاده‌ریای
 ئه‌تله‌سی له سه‌رووی نه‌فریقا.
 به‌رت‌ر (ف): پشتر، به‌رتر.
 به‌رحق (ف): ره‌وا، راست.
 به‌رد: مه‌به‌ست تاشه‌به‌رده‌کانی کیوی بیسترون
 که فه‌هاد نه‌خشه‌کانی خۆی له‌سه‌ر
 هه‌لکه‌ندرون.
 به‌ردان: سوودیه‌خشین، به‌رگرتن،
 به‌ره‌ل‌اکردن، ده‌ست‌لی‌به‌ردان.
 به‌ردووخ: کلکه‌ته‌شی.

به‌ردووخ‌موو: مووی سه‌ری نامرزی
 به‌ردووخ‌ی خه‌ره‌که. به‌ردووخ به‌ردیکه
 ده‌خه‌رته سه‌ر پێچکه‌ی خه‌ره‌ک تا نه‌جوولنی.
 به‌رده‌باران: به‌رد به‌سه‌ردا دادان، کینایه‌یه له
 مالتویرانی و نه‌گه‌تی.
 به‌ره‌ر (ف): به‌رخ.
 به‌ره‌ر‌ناهوو (ف): بپه‌چوه‌ناسک.
 به‌رش (ف): جۆره شۆریابه‌که له گوشت و
 که‌له‌رم و چه‌وه‌نده‌ر و گێزه‌ر دروست
 ده‌کری.
 به‌رشکه‌ست (ف): تیشکاو و زیانی‌که‌وتوو.
 به‌رعه‌کس (ف): پپه‌چوه‌وانه.
 به‌رق (ع): شه‌وقی برووسکه، چه‌خاخه،
 تیشکه‌دانه‌وه، به‌رقی بی‌ته‌ل (ئاوینه).
 به‌رق‌وه‌ش (ف): وه‌ک برووسکه، کینایه‌یه له
 خیرایی.
 به‌رکه‌وت: که‌وتوه‌پیش.
 به‌رگه‌شته (ف): سه‌رنگوون، شکاو،
 هه‌لگه‌راوه.
 به‌رگه‌شته‌به‌خت (ف): به‌ختی خراب و ناله‌بار.
 به‌رگه‌شته‌طالبع (ف): به‌ختی هه‌لگه‌راوه و
 پپه‌چوه‌وانه.
 به‌رگه‌شته‌موژگان (ف): برژانگی هه‌لگه‌راوه.
 به‌روبووم: خالک، ولات.
 به‌روو: پشوو.
 به‌ره‌زا: گیایه‌کی کوستانانی ناسکی تام و بۆن
 خۆشی لاسک‌به‌رزی گه‌لا وه‌ک گه‌لای
 ته‌ره‌تیزه‌یه.

قورئانی بیروز - زمانی بالنده کانی ده زانی و له
 رپی په پیوه سلیمانکوه زانی میلله تیکی
 خودانه پیرست له و لاته هیه. به ههمان ری
 نامه یو شازن نارد و داوی خودا پیرستی لی
 کردن، هاته لای و باوه ری هینا.
 به له بهاتن: هاتنه سه رلیو و خدریکی دهر چون.
 به لهد (ف): شاره زا.
 به ند: چه پس.
 به ند به ند (ف): جومگه جومگه، گری گری.
 به ندر: که ناری دهر یا که که شتی تیدا
 دوهوستی، له نگه رگا.
 به نده گی (ف): به نده تی، کزیله یی.
 به نه فشه (ف): وه نه وشه.
 به هارستان (ف): جیه که خونچه و گولی زور بن.
 به هرام (ف): نه ستیره ی مریخ.
 به هرامی گور (ف): بازده یه مین پادشای
 ساسانی و جیشین و کوری یه زدگوردی
 یه که مه، که پاش مردنی باوکی، به هاوکاری
 له شکری موندیری کوری نوعمان، شازاده
 خوسره وی له سهر تاخت لای برد و خوی
 چوره جتی. به راوکردنی گور - که ری
 کیوی - ناری دهر کردوه.
 به ره وهر (ف): به ره همند، نه وی به ره ی
 هدی.
 به ره یاب (ف): به ره وهر گر، به ره همند.
 به همن (ف): فریشته یه که رق و نوورپی
 داده مریتی، ندره شیری کوری نه سفه ندیاری
 کوری گوشتاسی پادشای که یانی، روسته م

به ززازی (ع): قوماشفروشی.
 بهس (ف): زور، ته نها.
 بهسا (ف): زور.
 به ستهر (ف): سهرین، جی خه و.
 به ستهری (ف): نه خوشی له جیدا که و تو و.
 به سطر (ع): بلا و کردنه وه، به ران.
 به سکی (ف): بس کی، نه وه نده.
 به سیه سی: به سیه تی.
 به صرا: شاری (به سره) ی خواروی عراق.
 به صهر (ع): بینین.
 به عده زین (ف): بعد ازین، پاش نه مه.
 به عه فوا چون: خورایی و بیه ووده بوون،
 به سه ر چون.
 به قه م: دره ختیکی بهرز و قایمه، به ریکی خری و
 سووری هیه. داره که شتی ره نگ سووره و نه
 ره نگه ی لی دهر دینری بو ره نگ کردنی خوری و
 ناوریشم. وشه که له بنه رتدا (به قه م) ه.
 به کراوا: گردیکی شویته واری ناوچه ی
 (شاره زور) له سلیمانی.
 به لاجو (ف): به لاجواز، به دوای به لادا گه راو.
 به لاداهاتن: توین، مردن.
 به لچه: دینه کی ناوچه ی (قه رداخ) له
 سلیمانی.
 به لعم: به لعمی کوری باعور، خودا پیرستیکی
 گاوری زهمانی حه زه تی عیسیاه، شهیتان
 له خشته ی برد و له دینی وه رگیا.
 به لقیس: شازنی ولاتی سه به، که هاوزه مان
 حه زه تی سوله یمان بوو. سوله یمان - به پی

پهروه ردهی کرد و که بوو به پادشا
فهرامورزی کوشت.

بههمم (ف): بهیه کهوه.

بهیاض (ع): سپتی، پروناکی، بهیاز، دهفتهری
سپی یا دهفتهری دریژ کولهی باخه ل.

بهیضه (ع): هیلکه.

بهیه که هاتن: هاتنه ویه که، کرژبوونه وه.

بیابانی: چؤلگه ر.

بی نیفاقه: بی شیفا، دهردی گران.

بی پیر (ف): بی دین، کهس پی و شیخی
تهریقه تی نه بی و له خودا نه ترسی.

بی په رده: به ناشکرا.

بی په ی: بی بن.

بی تاو (ک-ف): بی گوروتین، بی هیز.

بی جان (ف): بی گیان.

بی جلوه: نه سپی بی له غاو و دهسه لات
بهسه ردانه بوو.

بی خودی (ف): بی هوشی.

بی داردل (ف): دلی به ناگا، عاشقی دل وریا.

بی دهست ویا: بی دهسه لات و بی هیز، داماو و
دهسته پاچه.

بی دهولته تی: هه زاری، بی دهسه لاتی.

بیدی مدجنون (ف): شو ره بی که زور
به م لاوبه ولادا ده کهوی، کینایه به له عاشقی

شیت و شهیدا.

بیرجیس (ع): نه ستیره ی موشته ری.

بیرون (ف): دهره وه.

بیرون سوو (ف): لای دهره وه.

بیرون هاتن: دهره اتن، دهرچون.

بی ره وان: بی گیان.

بیژن: کوری گیو و خوشکه زای روستمی زال.

بیشار: همر شتی که نالتون و زیوی پیدا
داکو ترایی و نالتون ریژ و زیور ریژ کرابی، بو

نمونه کلاوزهر.

بی شومار: زور، له ژماره نه هاتوو.

بی شهی نه ی: نه بیجه لان.

بی غائیله: بی مهراق، بی خهم.

بی گانه دل: دلی ناناشنا و بی گانه ویست.

بییم (ف): ترس.

بیمار (ف): نه خوش، مبهست له بیماری

چاوی یار، مهستیته تی.

بی میهری: بی مهیلی.

بی نهوایی (ف): هه زاری و نه داری.

بی هته رین (ف): باشترین.

بی هووده: بی سوود.

(پ)

پا (ف): بی، بهری، داوین.

پاپوس (ف): بی ماچ کردن.

پابه ند (ف): بیوه ند که زیاتر بی و لاخی بی

پابه رجا (ف): بی داگر و سوور، بی له جتی

دهبه سرتیه وه، بی به ستر او، بی مل.

خویدا، جتی قایم.

پاپاخ (ف): کلاوی قوچی گهره‌ی په‌شمین.
 پاپاخ‌چه‌بیش (ف): کلاوی سهر هاوشیوهی
 سهری سابریتی یه‌کساله.
 پادشهم (ف): پادشا.
 پاره (ف): له‌ت‌وپه‌ت، پارچه.
 بازه‌ند: لیکدانه‌وهی ئاقیستا.
 پاسه‌بان (ف): پاسه‌وان.
 پاشوو: هردوو په‌لی پاشه‌وهی و‌لاخ.
 پاشیل: بی‌شیل، به‌بین‌شیلان، بی‌خوست.
 پالان: پاش و پیشی کورتانی کمر که کای
 تی‌ده‌کرا بو‌ئه‌وهی پشت‌پیشی تووش نه‌بی.
 پالووده (ف): حه‌ل‌وایه‌کی تاییه‌ت له‌ نه‌شه و
 شه‌کر و بادامی کوتراو و ناو.
 پالوو: پارچه‌یه‌کی کورتانه ده‌نرینه ژیر
 کلکی و‌لاخ.
 پامال، پایه‌مال: له‌ناوچوو، بی‌خوست.
 پای‌بوس (ف): بی‌ماچکه‌ر، ریژگر، کینایه‌یه‌له
 زیاره‌تکه‌ری پی‌وی گه‌وره.
 پایه‌نداز: خراوه‌به‌ری، نه‌وهی له‌ به‌ری
 خو‌شه‌ویست و به‌ریژدا په‌خشان ده‌کری،
 پیشکه‌ش، پیشواز.
 پابین (ف): کوتالی، دوا‌یی شت.
 پرنانشانژن: ژنی فره‌دوست.
 پرنه‌فسون (ف): پر له‌ سیحر و جادوو.
 پرپار (ف): لیوبه‌بار.
 پرپاش (ف): زور گهرم و به‌تاو.
 پرچاک (ف): زور له‌ت‌له‌ت.
 پرچین: چین‌چینی زور.

پرخره‌د (ف): عاقل، به‌هوش.
 پردل (ف): دل‌پر، نازا و جهره‌زه.
 پرپه‌وزن (ف): پر له‌ شه‌به‌ق، پر له
 کلاورپوزنه، پر له‌ کون و که‌له‌به‌ر.
 پرزور (ف): به‌هیز.
 پرشکه‌ن (ف): پرپیتج‌ولول.
 پرمودده‌عا (ف): پریند‌دیعا، رقل‌له‌دل.
 پرמושکیل (ف): نالوز و پر له‌ گری.
 پرپه‌حشته (ف): ته‌نایی زور دیتوو.
 پلوسک: ناویکی ره‌وانه له‌ به‌رزاییه‌که‌وه بیته
 خواره‌وه، له‌و جینه‌دا که له‌ به‌رزاییه‌که‌ی
 جیاده‌بیته‌وه و داده‌په‌ری، به‌و شویته‌بیش
 ده‌وتری که ناوه‌که‌ی پیندا ده‌روا.
 پودهر (ف): باوک.
 پورسش (ف): برسین.
 پوزه‌خر: قه‌پوز خر و پان.
 پوزه‌گا: دهم‌وقه‌پوز وه‌ک هی‌گا.
 پوستان (ف): مه‌مک.
 پوسته (ف): فسق، کینایه‌یه‌له‌ لیوی یار.
 پوسته (ف): ته‌پولکه.
 پوشیده (ف): داپوشراو، شاراوه.
 پوشیده‌روو (ف): نافرته‌ی رووپوشیو له
 نامه‌حرم، په‌چه‌گه‌وه.
 پول (ف): پرد.
 پوری هورمز (ف): کوری هورموز، یانی
 خوسره‌وی په‌رویز.
 پول: پاره، پول.

پەت پىسېن: پەت پىچىرېن، ھەرچى پەت پىسېن،
بى شەرم.

پەراگەند: پەرش و بلاو و لىك دورور.

پەربەستە (ف): بال بەستراو، دىل.

پەرتەو (ف): رووناكى.

پەردەدار (ف): دەرگاوان.

پەردەركردن: بال دەر كردن، بال گرتن،

كىنايەبە لە ئەوپەرى شادى كە مرۆڤ لە

خوشياندا خەرىك بىن بالى لى پروى و بفرى.

پەرژىن: دەوران دەورى باخ تەنن بە گەلا و

دار و تەيمان.

پەرزەنان (ف): لە شەقەى بال دان.

پەرگا رىفەت (ف): وەك پەرگار (دوار) بە

دەورى خالىكدا سوورپانەو.

پەرنىان (ف): پارچەى ئاورىشمى گولدار.

پەروا (ف): ترس، مەيل، توانايى.

پەرواز (ف): بال گرتەو، فرىن.

پەروانەوار (ف): پەپوولە ناسا، وەك پەروانە كە

بەردەوام دەسوورپتەو.

پەروين: كۆمەلە ئەستىرەى كۆ (پىروو - ئور)

كە چەند ئەستىرەبەكى بچووكن لە جىيە كدا

كۆبوونەتەو.

پەرە: پەروانەى ئاش، چەند تەختەبەكى پان و

بستى زياتر درىزە، سەرەكانى وەك كەوچك

چالە، بە تۆبى ئاشدا داکوتراون. ئاو كە بە

توندى لە گونجەو ھات، تۆپ دەخاتە جوولە.

پەرھىز (ف): پارىز.

پەرى چىھرە (ك-ف): روخسار وەك ھى
پەرى، كىنايەبە لە جوانى.

پەرىشان خاطر (ف): دلتنەنگ، پەشىو حال.

پەرىشان زولف (ف): ئەگرىجەى ئالۆزكاو و

شىواو.

پەرىشان موو (ف): مووى ئالۆزكاو و شىواو.

پەزىرا (ف): پىدرا، قوبوولكەر.

پەژمورده (ف): سىس و ژاكاو.

پەس: پاشان، كىنايەبە لە پاشەو ھى مرۆڤ.

پەس و پىش (ف): بەرودوا.

پەستى (ف): نزمى، زەلىلى، خەمبارى،

بەدخووبى.

پەششە (ف): مېشولە.

پەششە قووت (ف): ھىزى مېشولەى ھەبە،

بى ھىز.

پەشم (ف): خورى.

پەشىز (ف): پارەى رىزە رىزەى زۆر ورد.

پەشىو حال: پەرىشان، حال و بار تىكچوو.

پەلاس: جلى نەرىسراوى زبى لە تەنراوى

ئەستور كە ھەزار دەپوشى.

پەلىت (ف): پەلىد، ناپاك، پىس.

پەنا: پەناگە.

پەنادان: دالەدان، جى كەردنەو.

پەنبە (ف): پەموو، لۆكە.

پەند: ئامۆزگارى، قسەى نەستەق.

پەھلوو (ف): پال، تەنىشت، لاکەلە كە.

پەيغام: نامە، راسپىرى، ھەر زانىارى و

ئاگادارىيەك.

په زال: پیری کونه سالی زورزان و
به دهه سولات، زالی کوری سام و باوکی
رۆسته می پالنه وانی ئیرانی.
په هه نال (ف-ک): کراسی سووری به خوین
نال.

پیری سولووک (ک-ف): شیخی ته ریهت.
پیری که نعان: حه زه تی یه عقووی باوکی
حه زه تی یوسف.

پیش (ف): پیش، به ردهم.
پیشامه د (ف): پیشهات، چاره نووس، نه وهی
که دینه رتی مرؤفا یا چاره نووس.
پیشانی (ف): ناوچاران.

پیشوتور مورغ (ک-ف): پین وهک وشترم که
به بال بالنده و به قاچ و ملی دریز وشتره.
پیشه وهر (ف): خاوه نپیشه.

پیشنه (ف): ئیسک.
پینکان: هه لدان (چه تر).
پیل نه فگن (ف): فیل به نه رز دادهر.
پیل ته ن (ف): لهش وهک فیل که ته و زل.

په یک (ف): ته ته، راسپیر دراو بو نامه بردن.
په یکان (ف): سه ری تیر و نووکی نیره ی له
ناسن.

په ی کردن (ف-ک): برینه وه.
په یکی نه جهل (ف): ئیزرائیل، نامه به ری
گیانکیش.

په یمانه (ف): پالنه.
په یه وست (ف): هه می شه، پیوه ندکراو و
به ستر او به شتیکی تروه وه.

په یاده (ف): سه رباز، جوندی، داشیکی شه تره فجه
که له جووله ی یه که مدا یه ک یا دوو خانه و له
جووله کانی تر دا یه ک خانه ده چیه پیشه وه.

په ی: داوین، خوار. وهک پتی که مهر، یانی خوار
که مهر.
په یجده (ف): لوولکراو، پیچراوه وهک
قه بالنه ی جاران.

په ی: شیخی ته ریهت.
په یاهن، په یه هه ن (ف): کراس.
په یه سوور: په یه منصور، شه خس و مه زاری که
له گه ره کی مه لکه ندی شاری سلیمانی.

(ت)

خوبه رپوه به ری نیوان ده ریاجه ی بایکال و چیا ی
تانییه له رووسیا، ناوه نده که ی (قازان) ه. نه م
ولاته به میسکی بوئخوش به ناوویانگه.
تاج: کلای کووز کووزی ده رویشی.
تاجیر (ع): بازرگان.
تار (ف): تاریک، تالی موو.

تاب (ف): هیز و توانایی، گهرمی، چین و
په یی نه گریجه.
تابش (ف): گهرمی، تین و تاو، گر، رووناکی خور.
تابوشت (ف): تا و گهرما.
تاتار: میلیته تی ته ته که به شتیکی مه غوله له
ناسیا، یان تاتارستان که هه ریمیکی

تاراج (ف): تالان. توربەت (ع): لە ئەسڵدا گلە، بۆ گۆر بەکار دەهێری.

تارین: تاريك. تازەساو: تازە بە تازە لەهەسان دراو. تازە عاشق: دلداری تازە کوورە.

تازە ناموخته (ف): تازە دەرس دادراو، تازە فێر بوو. تازى (ف): ئەسپی عەرەبی، تاژی، تانجی.

تازى ئەسپ (ف): ئەسپی عەرەبی. تازى سەوار (ف): ئەوی ئەسپی عەرەبی لەژێردایە، کە دەبێ سوارچاک بێ.

تازى (ف): ئەسپی عەرەبی کە چابوک و بەناووبانگە. تاژان: دێیەکی ناوچەى (بانە) لە کوردستانی ئێران.

تاژەبان: دێیەکی ناوچەى (بانە) لە کوردستانی ئێران. تافان: دێیەکی ناوچەى (قەرەداخ) لە سلێمانی.

تاودان: سازدان. ترازووباز: فیل کردوو لە کێشاندەدا.

ترووسک: چالاک. تکاجۆ (ف): تکاکار. توانا (ف): بەهێز.

تۆپ: جگە لە تۆپ و گۆی عادەتی، مانای (هەموو) یشی دەگەینی. توخم (ف): تۆو، ناوک.

توربە: توورە کە، توورە کەى ئالف تی کردنی و لاخ. توربەت (ع): لە ئەسڵدا گلە، بۆ گۆر بەکار دەهێری.

تورك (ف): کینایە یە لە مەعشوقە و جوان، تالانکەر. تورك ئەندێشه (ف): بێر لە ستم و تالان کردوو، ستمکار.

تورکستان: مەبەست تورکستانی چینه، نەك تورکستانی رۆژاوا یا رۆوسی. تورکستانی چین (سینکیانگ) لە باکووری رۆژاواى چینه، نورومچی ناوەندیەتی و خوتەن، یارکند، کاشغەر و تورفان لە شارە گەورەکانیەتی. زۆری دانیشتوانی ئۆیغوری و زۆربەیشیان موسولمانن.

تورمە: قوماشیکی شالە، دەولەمەندان جلی لی دروست دەکەن. تورمەپۆش: ئەوی قوماشی تورمەى پۆشیی، کینایە یە لە دەولەمەند.

تۆر: توورە، شیرەت. تۆری عەنکەبووت: تەونی جالجالۆکە.

تولەك (ف): تازە لاوی بی موو، گیاندارى موو هەلۆه یو. توندخوو (ف): تەبیەت توند، توورە و تۆسن.

توندپەرەو (ف): خێرارۆیشتوو، زیادەرۆ. توهمەت (ع): تۆمەت. تووی خودا: لە رێی خودادا.

توتیا (ف): کل، جوهرە بەردیکی وەك کله، دەهاپری و چاوی بێ دەپێژری و دەرمانی چاوه.

تووران: ولاتی تووران لهوبه‌ری نه‌مۆده‌ریا (جه‌یحون).

تووله‌مار: ماری چکۆله.

ته‌ئه‌مۆل (ع): تیرامان، به قوولی وردبوونه‌وه.

ته‌ب (ف): تا، تاداری.

ته‌باه (ف): فه‌وتاو، له‌ناوبراو.

ته‌به‌سسوم کردن (ع-ک): زه‌رده‌خه‌نه‌نیشان‌دان.

ته‌برید (ع): سارد کردنه‌وه.

ته‌ته‌ر: نامه‌به‌ر.

ته‌جینیس (ع): هیتانه‌وه‌ی جیناس - که

هونه‌ریکی ره‌وانیژییه، دوو وشه که چه‌ند

پیتیک یا هموو پسته‌کانیان وه‌ک به‌کن و مانای

جیا‌وازیان هه‌یه.

ته‌حیرات (ع): نووسین.

ته‌حصیل (ع): نه‌نجام، ده‌سکه‌وت.

ته‌حقیق (ع): راست، بوخت‌وپه‌تی.

ته‌حقیقه (ع): ناشکرا و دیاره، گومانی تیدا نییه.

ته‌حه‌ررو کبه‌خش: هۆی جووله و بزاون.

ته‌حه‌مۆل (ع): ده‌بردن، سه‌بر، باره‌ه‌نگری.

ته‌دبیر (ع): ته‌گبیر، چاره.

ته‌رتیب (ع): ریز کردن، رینک‌خستن.

ته‌رپه‌ست: گورج هاته‌نه‌ده‌ست، ناماده.

ته‌رپه‌ستی: به گورجی، به لیژانی و

ده‌ست‌ره‌نگینی.

ته‌رسا (ف): گاور.

ته‌رساخوو (ف): خوو وه‌ک خووی مه‌سیحی.

ته‌رسامیزاج (ف): به میزاج و هه‌لکه‌وت گاور.

ته‌رک (ع): وازلی هیتان، ده‌ست‌لی هه‌لگرتن.

ته‌رک‌هش (ف): تیردان.

ته‌رکیب (ع): جووری پینک‌هاتن و

دروست‌بوون.

ته‌ره‌ححوم (ع): به‌زه‌یی پیداهاته‌وه،

ره‌حمیی کردن.

ته‌ره‌ددود (ع): هاتوچۆ.

ته‌ره‌قفی (ع): به‌رزبوونه‌وه، هه‌لگشان.

ته‌رزه‌کوویی (ک-ف): به ته‌رزه‌کووتران.

ته‌ریق: ته‌ریق‌بوونه‌وه و شهرم‌گرتن.

ته‌زویر (ع): ساخته‌کاری.

ته‌زه‌روو (ف): تذر، که‌له‌شیری سه‌حرانشین،

بالنده‌یه‌کی کلک‌دریژی پەر‌وبال ره‌نگینی

پۆینه‌داره.

ته‌سییحات (ع): ته‌سیح به‌ده‌سته‌وه‌گرتن و

ویردی دینی و ته‌وه.

ته‌سخیر (ع): داگیر کردن، زه‌وتکاری و

خسته‌ژێرده‌ست.

ته‌سکین (ع): نارام کردنه‌وه.

ته‌سلیم (ع): خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دان،

مل که‌چ کردن.

ته‌صویر (ع): وینه‌گرتن.

ته‌طاول (ع): ده‌ست‌دریژی.

ته‌ظهللوم (ع): سکا‌لا له‌ده‌ست سته‌م.

ته‌عجیل (ع): خیرایی و په‌له‌کردن.

ته‌عزیه (ع): پوسه، سه‌رخۆشی‌لی کردن.

ته‌عظیم (ع): به‌گرنگ و مه‌زن دانان.

ته‌علیم (ع): راهیتان، فیر کردن،

مه‌شق‌یی کردن.

ته عویذ (ع): چاوه زار، نوشته، دوعا.
ته عه ششوق (ع): عاشق بوون، پایه نندبوون.

ته غاراو: ده فیری ناوی پینه چی بو

خووساننده وهی چهرم و شتی وا، گلینه یه کی
دریز کۆله یه هه ویری تیدا ده کری، قایی
چلکاو و چهرماوی سه راج.

ته لخر وو (ف): پروو ترش و تال.

ته لخره نگ (ف): سووری لیل.

ته لخر کام (ف): ناره زوو تال.

ته لخر گزی (ف): قسه ی ترش و تال کردن.

ته لخر وقت (ف): کات و سات ناخوش و تال.

ته له توف (ع): تلطف، لوتف نوواندن، شور و

غه و غا.

ته ما: نیاز، بیست.

ته م به ستن: تم گرتن، دروست بوونی تم و مژ.

ته مکین (ع): گوپرایه لئی، ملکه چی، توانایی،

ساماننداری.

ته موز: قرجه ی گهرمای هاوین، مانگی

حه و ته می سالی زاینی.

ته ن (ف): لهش، لاشه.

ته ن به تن (ف): یه ک به یه ک.

ته نه پوش (ف): لهش داپوش.

ته نخواه (ف): له باتی.

ته ن دوور، ته نوور: جیی نان ساز کردن.

ته ن فسورده (ف): لاشه ی ژاکاو.

ته نک ظهرفی کردن: خواردنی کم کردنه گه ده،

که مخزری کردن.

ته نگ چه شی (ف): بهرچا و ته نگی، چا و برستی.

ته نگ ده ست (ف): ده ست کورت.

ته نگ دهستی (ف): ده ست کورتی، نه داری.

ته نگ ده هانی (ف): بچوو کی و ته سکی دم.

ته غافل (ع): سستی و که مته رخمه می نوواندن.

ته تفاوت کردن (ع-ک): جیاوازی کردن،

بهراورد کردن.

ته فسیر (ع): لیکدانه وه، کتیبیکه جار ان فهقی

خویندوویانه.

ته فه رروج (ع): سهیران، گهشت و گهران.

ته قدیر (ع): قهزاقه دهر، چاره نووس.

ته قه رروب (ع): نزیک که و ته وه، لی تزیکی.

ته کاپو (ف): هاتو چۆی به په له.

ته کان: گورم.

ته که لتوو: نمه دزین، نهرمه زین، له ژیر زینه وه

به سهر پشتی نه سپ و مایندا ده دری، تا نازار

به پشتی نه گا.

ته کیه (ع): جیی ده رویشان، پشتی به ستن.

ته کیه: دینه کی ناوچه ی (قه ره داخ) له

سلیمانی.

ته لاش (ف): ههول و کوشش.

ته لاطوم (ع): به یه کدادانی شه پۆله کان.

ته لان: دینه کی ناوچه ی (دووکان) له

سلیمانی.

ته لیس (ع): فیل و پروو کهش کردن.

تهنگی سهر: دینه کی ناوچهی (قهره داخ) له سلیمانی.

ته نه ززول (ع): نزم بوونه وه، بارلار بوون، خوارده ستی.

ته نیده تن (ف): لهش ته نیو، به هه موو له شدا ته نینه وه.

تهه (ف): خوار، بن، ناخ.

تهه متهن (ف): ناسناوی رۆسته می زاله، نازا.

تههی (ف): خالی، به تال، چۆل.

تهوانایی (ف): توان، توانایی.

تهویه (ع): تویه، په شیمان بوونه وه له گونا.

تهوسه ن (ف): سرک و سهر کیش (به تاییه تی نه سپ).

تهوقی سهر: زه قایی ته پللی سهر.

تهوه ججوه (ع): زار او په کی نه قشیه کانه، به مانای رووکردنی شیخ له مورید به نیازی پرکردنی ناخی له بهر کهت.

تهیهوو (ف): سوپسکه، بالنده په که له کهو بچوو کزه و گوشتیشی خوشه شه.

تیپ: تیپ له شکر، تاقم.

تی چاندن: تی چین کردن، ورده ورده تی کردن.

تیر: نامرانیکی شهر له کوندا، کینایه په له برژانگ و بالای قنچ و راست.

تیره فگن (ک-ف): تیرهاوژ، تیرخه ره خوار.

تیرباران: تیری زور لیدان، مه بهست تیری برژانگ گرته دله.

تیرقه د: بالا ریک و راست.

تیرهش (ک-ف): وهک تیر، کینایه په له خیرایی.

تیره (ف): تاریخ.

تیره شان: راستایی به په کهوه به سزای لوتکه ی زنجیره شاخ.

تیره شهو (ف-ک): تاریکه شهو.

تیره گی (ف): تاریکی.

تیره و تار: تاریخ.

تیری قهضا (ک-ع): تیری چاره نووس، تیری قهزاوقه دهر.

تیری نه ظهر (ک-ع): تیری چاوی یار، یا تیری چاوی پس.

تیری نیگهه (ک-ف): تیری نیگا، کینایه په له برژانگی چاو.

تیز (ف): تیز.

تیزبال (ف): تیزپو.

تیشنه (ف): تینوو.

تیشه (ف): ته شوی، نهو نامراهی که فهاد نه خشه کانی شیرینی له سهر بیستون بچ هه لکه ند.

تیغ: شم شیر.

تیغ بهرکه ف (ف): شم شیر به ده ست.

تی گیران: لی گیر کردن.

تیمار: دهرمان کردن، چاره سهری برین.

تیمار: دینه کی ناوچهی (قهره داخ) له سلیمانی.

(ث)

ثانی (ع): دووهم.
 ثورہیا (ع): کۆمەلەئەستیرەہیەکی زۆر و جوانە
 لە گەردنی بورجی کۆ (پێروو- ئور)دا،
 ملوانکەیی جوانانی یێ دەشوبهتیری.
 ثوعبانی کەلیم (ع): ثوعبان- ئەژدەها، ماری
 گەورە، کەلیم- ناسناوی موسا پێغەمبەرە کە
 قسەیی لە گەلّ خودا کرد.

(ج)

جاده (ع): رینگا، شەقامەریی.
 جاذیب (ع): راکیش، بە کیشکەر.
 جارووب (ف): گسک.
 جارووکەش (ف): گسکدەر.
 جاریه (ع): کەنیزەك.
 جافان: جافەکان، ئەوانەیی کە سەر بە هۆزی
 جافن.
 جام: کاسە، پیالەیی مەیی.
 جامه (ف): کراس.
 جامەدار (ف): پەشتمال بە دەستی حەمام،
 ناتر، ئاگاداری پۆشاکیی خەلک لە حەمامدا.
 جامەنەسرین (ف): کراس لە گۆلی فرەپەرەیی
 رەنگاوریەنگ و جوانی نەسرین.
 جامەیی عوقبا (ف): کراسی دواروژ، کفن.
 جان (ف): گیان.
 جانان، جانانە (ف): دلبەر، یاری نازدار و
 خۆشەویست.
 جان دادە (ف): گیان بە خشیو، یەکی لە
 گیانەلادا یێ.

جانستان (ف): گیانستین، گیانکیش.
 جانشین (ف): جیشین.
 جانفشان (ف): گیان بەخت کردن.
 جانفەرسا (ف): گیان نازاردەر.
 جانگوداز (ف): هەر شتی نازاری دلّ بەدا.
 جاننیشار (ف): گیان بەختکەر.
 جانەوەر (ف): گیاندار.
 جاوید (ف): هەمیشەیی، نەمر.
 جایەز (ع): شیاو، رییێی دراو.
 جلدەوریۆ (ک-ف): جلدەو کیش، جلدەو کراو.
 جلدەو کیش: جلدەو بە دەستەوەر، جلدەو راکیش.
 جلدەو گیر: شتی بیستە مایەیی گرتنی جلدەوی
 و لاخ و راکرتنی، کۆسی ری.
 جۆ (ف): جۆگە، خوازیار.
 جۆیار: جۆگە.
 جوبیەخانە: جیتی تایەتی چەك و چۆل و گوللە.
 جوبریل (ع): جوبرائیل فریشتەیی هینانی
 سرووش یۆ حەزرەتی پێغەمبەر.

جوچين: خوښشين، كهسي زهوي له ديدا
 نهبي و به كرى كار بكا.
 جودا (ف): جيا، جوئ.
 جورعه نوشى (ف): به قوم شراب خواردنهوه،
 پټك هملدان. (جورعه) كهى عهره بيه.
 جوز (ف): جگه له.
 جوزنى (ع): له زاراوه كاني زانستى مه نتيقه.
 نهو چه مكه بيه كه رى نادا راست و دروستى
 به سر زوربهى خه لكدا بسه پيندرئ.
 جوست و جو (ف): گه ران به وردى به دواى
 شتدا، سوراخ كردن.
 جوست و خيژ (ف): جم و جوول و هه ستانه وه.
 جوسته ن (ف): غار، راكردن، هه لمه ت و
 جوولئى گورج و گولانه.
 جوش: كولان.
 جوشش (ف): جوش و خروش، تين و تاو.
 جوغد (ف): كونده په پوو.
 جولاب (ف): گولوى شرين، جوړه
 شهربه تيكه له گولاو و شه كر يا هه نگوين و
 چند شتيكى تر ده گيرته وه.
 جومله، جومله گي (ف): هموى.
 جونوش (ف): له رزه، جوولئ.
 جونونبازى (ف): شتي.
 جوهد (ع): ره نجان، مانده و ويون.
 جوتو: له قه هاويشتى و لاخ به هه ردو لاق.
 جوود (ع): به خشنده ي، چاكه و دلفراوانى.
 جووع (ع): برستى.
 جوبا (ف): داواكر، به دواى هه شتيكدا گه راو.

جوبار (ف): جوگه ي ده ورو بهر سه وز.
 جهين (ع): ناوچاوان، ته ويل.
 جه دوهل (ف): پيچ و لوول و چين چيني نه گر بجه.
 جه دهل (ع): گف و گز، مشومر و دهمه ده مى
 نيوان دوو كهس يا زياتر.
 جه دى وار (ع): وهك جه دى، نه ستيره ي
 جه مسر كه له ويته ي گه ردوونى ورچى
 چكوله دايه نزيك به جه مسره ي گزى زهوى.
 جه ذب كردن (ع-ك): يو لاي خو راكي شان.
 جه ذبه (ع): راكي شان، دوخيكي نااسايى
 سؤفيه كانه له زاراوه ي نه قشيدا به ماناى
 راكي شانى دلئى موريد و حالئ هاتن، راچله كان،
 نه مه له مانگي به فراباردا ده بي.
 جه رهس (ع): زهنگ.
 جه شن تارا (ف): جه ژن رازينه وه.
 جه عد (ع): مووى لوول و پيچ پيچ.
 جه فا (ع): تازار، ناخوشى.
 جه فاجو (ف): به دواى نازاردا گه راو،
 نازاربه خش.
 جه فاكيش (ف): سته م تايين، سته مكار.
 جه لا (ع): جه لاء، روونى، ده ركه وتن،
 رو شناى، رو شن بوونه وه.
 جه لادان (ع-ك): لابردي زهنگي رووى وهك
 ناويه، مشت و مالدان.
 جه لده راه (ف): رتي باريك و دريژ، يا رتي
 تى ده چي جه رده راه بي: رتي جه رده و جه ته.
 جه م (ف): جه مشيدى چواره مين پادشاي
 زخيره ي پيشدادى، هه ر پادشايه كى گه وه.

جهمال‌ناباد (ف): ناوه‌دانی جوانی، ره‌نگه
 جینه‌کی دلگیر بی بهم ناوه‌وه.
 جمع (ع): کۆمەل.
 جهمعی ضیددەین (ع): کۆکردنەوه‌ی دوو
 شتی دژبەیه‌کی وه‌ک ناگر و ناو.
 جەنگجۆ (ف): شەرخواز، بەدوای شەردا
 گەراو، بەگێچەن.
 جەو (ف): جۆ، کینایەیه‌ له‌ که‌می.
 جەواغەردی (ف): جوامیری، مەردایەتی.
 جەواھیرسورمە (ف): کلی گرانبەها.
 جەوت: کالۆی بەروو که‌ بۆ خۆشە‌کردنی
 پێستە بە‌کار دەهێتێ.
 جەور (ع): ستم.
 جەوزا (ع): سێم که‌لووی ئاسمانی، سێم
 مانگی هەتاوی که‌ دو مانگی وەرزی بە‌هاره،
 جۆزەدان.
 جەوشەن (ع): کراسی زڕێداری جەنگ، درع.
 جەوشەن‌لەبەر (ع-ک): کراسی زڕتی جەنگ
 لەبەر کردوو.
 جەولان (ع): جەوجوولی بەهێز.
 جەولانگە (ف): جیتی جوولە و بزاون.
 جەوھەر (ع): رەسە‌نایەتی، لێهاتووی.
 جەوھەرنالوود (ف): جەوھەردار، نیشان‌دەری
 جەوھەر، لە‌گەڵ جەوھەر و لێهاتوویدا
 تێکەل. (جەوھەر) هە‌کە‌ی عەرەببە.
 جەوھەردار (ف): بە‌جەوھەر.
 جەیحون: ئە‌مۆدە‌ریا، کۆن (تۆکسوس) ی پێ
 وتراوه، سەرچاوه‌‌کە‌ی له‌ چیاکانی پامیری

هیندستانە‌وه‌یه‌ و بە‌شیکێ سنووری ئە‌فغانستان
 و ئۆزبە‌کستان پێک‌دە‌هێت، تا دواجار دە‌رژێتە
 که‌ناری باشووری دە‌ریاچە‌ی ئارال.
 جیب (ف): گێرفان، بە‌ریاخە‌ن، زۆرسوخمە
 لە‌سەر سنگ.
 جیریل: فریشتە‌ی سرووش هێنان له‌ خوداوه
 بۆ پێغه‌مبە‌ران.
 جی‌پە‌یکان (ک-ف): جیتی بە‌رکه‌وتنی سەرە‌تەر.
 جیسر (ع): پرد.
 جینگاکۆرکی: له‌ جینه‌که‌وه‌ چون بۆ
 جینه‌کی تر. گۆرینی جیتی.
 جیفه (ع): لاکی تۆپو.
 جیلوه (ع): جوانی، ورشە، دە‌رکه‌وتن،
 رووناکی.
 جیلوه‌طاووس (ف): دە‌رکه‌وتن به‌ ره‌نگی
 جیا‌جیای ئال‌ووالاوه، بە‌وپێه‌ که‌ پەر و کلکی
 تاووس خۆی فرە‌ه‌نگن.
 جیلوه‌کونان (ف): به‌ خۆنوواندە‌وه، به
 دره‌وشاوه‌یی و دە‌رکه‌وتووی.
 جیلوه‌گەر (ف): ناشکرا و دیار.
 جینان (ع): کۆی (جە‌ننەت) ه، بە‌هەشت.
 جینس (ع): جۆر.
 جی‌نیش (ک-ف): شوینی پێ‌وه‌دانی چزوو.
 جیهان (ف): دنیا، گیتی.
 جیهان‌نارا (ف): جیهان‌رازێنه‌وه،
 جیهان‌جوانکەر.
 جیهان‌ئە‌فرووز (ف): جیهان‌پۆشنکەر‌وه.

- چابوك: گورج و گۆل.
چابوكانه: گورج و گۆلانه.
چاره ساز: چاره سهر كهر، مايه ي چاره سهر.
چاك (ف): لهت، پارچه، دراو.
چاك چاك (ف): لهت لهت.
چاكير (ف): خزمه تكار و نو كهر.
چاو (ف): پارچه كاغەز يكي چوار گوشه بووه، پادشايه كي جەنگيزيه كان و يئنه خۆي لي داوه و وهك پاره برهوي پي داوه، پاش مردني رهواجي نه ماوه و قاچاخ بووه. يان: پارچه كاغەز يكه جادو و گهر يا فالچي هيل يا خشته يا بيت يان وشه ي لي دهنووس ي و پي وايه كهسي يا شتي ده پاريزي و مروقه له به لا دوور ده خاته وه.
چاو مردوو: داودا خراو.
چاه (ف): چال، قورت، كينايه يه له زيندان.
چاهي زه نهخ، چاهي زه نه خدان (ف): چالي چه ناگه.
چاهي هارووت (ف): نهو چاله كه هارووت و مارووتي تيدا زيندان كران و نه شكه نجه دران، چه ناگه ي ياري پي شوبه يئراوه.
چرا: هزيه كي روونا ككردنه وه ي جاران كه به نهوت كاري كردوه، مصباح، كينايه يه له روخساري يار.
چراچي: نهوانه ي وا چرا له پيش بووكدا هه لده گرن.
چراغ (ف): چرا.
چرك: چلك.
- جنگي: تيره به كي هوزي جافه.
چوار باغ: گهره كيني كوني ناوشاري سليماني.
چوپان (ف): شوان.
چوستي (ف): گورجي.
چولنگه رد (ف): چولنگه ر، نهوي به دهشت و دهر و چوله وانيدا بسوورپته وه.
چوماغ دهر كهف (ف): كوته كه به دهست.
چووچاني: تيره به كي هوزي جافه.
چه تری نادری: رهنگه جوره چه تریكي تايه تي نادرشاي نه فشار بووي، به كاري هيناي و له وه وه نهو ناوه ي به سهر دا براي.
چهرا (ف): له وه ر.
چه رخ: سوورپانه وه، رۆژگار.
چه رخه: سه ره ته شي و هه ر شتي بو ده زوورپستن.
چه رخه دان: بادان، سوورپي خواردن.
چه رخين: بادانه وه، رووه رگيران.
چه رده (ف): رهنگ.
چه سه پ: جينگرتو، پيوه لكاو، پيوه به ستراو.
چه شم (ف): چاو.
چه شمه (ف): سه رچاوه، كاني.
چه شمه سار (ف): سه رچاوه.
چه شمه ي حه يوان: سه رچاوه ي ناوي ژيان.
چه كیده (ف): رينگال، داچوزراو، گوشراو پوخته.
چه ليا (ف): خاچ، دوو داري راست و چه يي - به باوه ري مه سيحيه كان - به داردا كردني عيسا پيغه مبه ر. كينايه يه له نه گر بجه ي يار.
چه مچه تاش: كهو چك تاش.

چمەدن (ف): گولزار، باخ و سه‌وزایی.

چمەدن ئارا (ف): گولزار پرازیته‌وه.

چەنبەر (ف): بازنه، جوغز.

چەنگال، چەنگەل (ف): چنگ.

چەنگیچی (ف): ئەوی نامیزی موسیقای چەنگ لی‌بدا.

چەوگان (ف): گۆچانی یاری (گۆ و چەوگان). گۆ: گۆیه‌کی دارینه به گۆچانه‌که لئی دەدرئ و هەر که سیک له مهیدانه‌که دەری کرد، ئەوه یاریه‌که ده‌باته‌وه.

(ح)

حاتەم‌دۆل: بە‌ده‌ست‌ودۆل و بە‌خشنده، دلفراوان وەك حاتەمی تهی.

حاتەم‌كەرەم (ف): بە‌خشنده و بە‌ده‌ست‌ودۆل وەك حاتەمی تهی.

حاتەمی طه‌ی (ع): حاتەمی تائی، شاعیریکی پیش نیسلامه، به نازایی و به‌خشنده‌یی ناوی دەر‌کردووه و به‌ئومونه هینراوه‌ته‌وه.

حاجەت (ع): پێویستی

حاجی ئەحان: حاجی ئەحمەد بە‌گی گەورە‌ی دە‌وله‌مەندیکی دئی (قە‌لاجوان) و له

بنه‌ماله‌ی صاحیبقران بووه، له دامه‌زرانی سلیمانی‌دا هاتوو‌ته‌ ناوشار و (مزگه‌وتی حاجی

حان)ی له گه‌ره‌کی مه‌لکه‌ندی بنیات ناوه و مولکیکی زۆری له‌سه‌ر وه‌قف کردووه. شاعیر

بووه و ناسناوی "شهو‌قی"ی هه‌بووه. باپیری عه‌بدوورپه‌حان به‌گی محمەد به‌گی

قه‌ره‌جه‌ه‌نه‌می شاعیر "سالم"ه.

چەم (ف): چال.

چیا‌سه‌وز: دێه‌کی ناوچه‌ی (ئاغ‌جە‌له‌ری سه‌ر به‌قه‌زای (چەم‌چە‌مال).

چیشتان: ناوه‌راستی به‌یانی و نیوه‌پۆ.

چیق‌ل‌دان: چیک‌ل‌دانی په‌له‌وه‌ر که خواردنی تیدا کۆده‌کاته‌وه.

چین: ولاتی چین که له‌وپه‌ری ناسیایه.

چیه‌ره (ف): روخسار، روومه‌ت.

حاجیب (ع): دەر‌گاوان.

حادیث (ع): تاییه‌ئەندی ئەوه که پێشتر نه‌بووه و دوا‌یی په‌یدا بووه یا رووی داوه.

حاریث (ع): کشت‌وکال‌کەر، پاسه‌وان، خاوه‌ن‌تە‌ماعی تیرنه‌خواردوو، نیلیس.

حاصیل (ع): به‌ر، به‌ره‌م، ئەنجامی کار.

حافظ (ف): خواجه شه‌مه‌د‌دین محمەدی ناسراو به‌حافظ شیرازی شاعیری گه‌وره‌ی تیرانه.

حالی: تیگه‌پشتوو.

حوب (ع): خوشویستن.

حوباب (ف): بلقی سه‌ر ناو، (ع): مار.

حوججاج (ع): کۆی (حاج‌ه)، حاجی.

حوججەت (ع): به‌لگه، بیانوو، هیز.

حوجره (ع): زوور، هۆده.

حورروف (ع): کۆی (حەرف‌ه)، پیت.

حۆرىلىقا: ئەوى بىن گەشتن و بىنىنى وەك
 گەشتن بە پەرى بەهەشت وایە.
 حوسن (ع): جوانى.
 حوسەن: كۆرى حەزرتى عەلى (خ.پ)، كە لە
 كەرىەلا كۆزرا.
 حوكم (ع): ئەوى ... پرىكا.
 حوكمى قەضا (ع): كارى قەزاوقەدەر، مەرگ.
 حولى (ع): خشل.
 حومەيرا (ع): حومەیراء، ناسناوى حەزرتى
 عائىشەى ھاوسەرى حەزرتى پىغەمبەر (د.خ).
 حورر (ع): پەرى بەهەشت، كىناپە بە لە كچى
 جوان.
 حەبس (ع): بەندە.
 حبل المتین (ع): پەتى توند و قايم.
 حەبەش: ولاتى حەبەشە لە ئەفرىقىا، كە ئىستا
 (ئەسىووپا) بە و خەلكە كەى رەش پىست.
 كىناپە بە لە رەشائى و رەش پىستى.
 حەبیب (ع): خۆشەوېست.
 حەجم (ع): قەوارە، بارستایى.
 حەجەر (ع): بەرد.
 حەدەنە بوون (ع-ك): نەتوانن. بىنە كران.
 حەدېث (ع): باس و خواس.
 حەذەر (ع): خۆپارىزى، وریایى.
 حەذەر كون، ئەلحەذەر (ف): خۆت بپارىزە،
 وریا بە.
 حەرىە (ع): سونگى، نىزە.
 حەرف (ف): قسە.

حەرەم (ع): حەرەمسەرا، ژوروى تايبەتى ژن و
 مىرد.
 حەرپرەنگ (ف): رەنگ ئاورىشمى.
 حەرىص (ع): تەماعكار، بەهەلپە، پەرۆش.
 حەرىف (ع): ھاوېشە، ھاودەم.
 حەرىم (ع): حەرەمسەرا.
 حەسەرەت (ع): داخ و خەفەت.
 حەسەرەتا (ع): داخە كەم.
 حەسسان: "حەسسانى كۆرى ئابىت"ى
 شاعىرى ستايشوژ و ھاوپى پىغەمبەر (د.خ).
 حەشر (ع): كۆپوونەوى مەردوم لە قىامەتدا.
 حەشىش (ع): پووش و گزوغىا.
 حەصار (ع): شوروا، گەمارۆدان،
 چواردەورگرتن.
 حەصارى (ع): خۆقايم كردوو، مەحصن.
 حەضرەت (ع): حەزرت، جەناب.
 حەضەر (ع): نىشتەجى، دژى سەفەر.
 حەفى (ع): ماری گەورە.
 حەق (ع): خودا، راستى.
 حەك (ع): كوزاندەنەو، سىنەو.
 حەكیم (ع): پزىشك.
 حەلاوت (ع): شىرىنى.
 حەلقووم (ع): قورگ، گەروو.
 حەلقە (ع): ئەلقە و گرتى ئەگرېجە.
 حەلقەدەر گزوشى (ف): ئەلقە لە گونى،
 نۆكەرى و خزمەتكارى.
 حەلقەزەن (ف): ئەلقەداو، بازەنى.

حەلقە کردن (ع-ك): کردن به ئەلقە و به دەوری قەددا هێنانەوه.
 حەلقەگیر (ف): دەورەدەر.
 حەلوەلا: داماوێ و ناچاری لە تەنگانە و پەڕیشانیدا بۆ وتی «لا حول و لا قوۃ الا بالله».
 حەمایەل: ئەوی راست و چەپ لە مل کرابێ، وەك فیشەكلغ و شمشیر و شی و یا دوعای لەکیف نراو.
 حەمرا (ع): سوور.
 حەمل (ع): سەكپێ، سەكوزا.
 حەملە (ع): هێرش.
 حەملەوەر (ف): هێرشبەر.
 حەنا (ع): خەنە، مەبەست خوێنە کە رەنگی وەك رەنگی خەنە سوورە.
 حەوالە: پارە یا کالایە کە بە کەسێکدا نێررابێ بۆ کە سەیکێ تر و بگاتە دەستی.

(خ)

خاتەم (ع): ئەنگوستیلە، مۆر.
 خاچ (ف): خاچ، داری راست و چەپیی بەداردا کردنی حەزرتی عیسا (د.خ).
 خار (ف): دێك، ناز و عیشووە. خارەها- چەندین دێك.
 خارا (ف): رەق، بەردی سەخت.
 خارپوشت (ف): ژیشك.
 خارەسوم (ف): سەمی سەختی بەرگەگر.
 خارەموو (ف): پەتکی ئالوزاو و قایم کە دەدرێتە بەر گەلاکوتك.

حەدی (ع): مار.
 حەدی پەروەرە: پەروەرەدی دەستی مار، وەك مار بەخێو کراو. (حەدی) عەرەبیە.
 حەیا (ع): شەرم.
 حەیباب (ع): پەردە، پەچەگرتەوه و سەرداپۆشین.
 حەیز (ع): پاراستن، شوینی پاراستن.
 حەیز (ع): پەرۆشی، خەنجۆری، چاوجنۆکی.
 حەیرە (ع): سەرسام، سەرتی تیشاو.
 حەیصن (ع): قەلا.
 حەیکایەتخۆان (ف): حەیکایەتخۆین، چەرۆ کەگیرەوه، کینایەیه لە قەسە زۆر کەر.
 حەیکمەت (ع): عەقل و تیگەشتن.
 حەیللە (ع): شارێکی ناوەرەستی عێراقە.
 حەیلەجۆ (ف): فێلباز، بەدوای فێلدا گەراو.

خاریج (ع): لە دەرهەوی نیشتمان.
 خاخصە (ع): بەتایبەتی.
 خاخصیەت (ع): تایبەتمەندی، سوود.
 خاطر (ف): دل، ختوورە و خەیاڵ و ئەندێشەیی ناو دل.
 خاقانی: ناسناوی بەدیل کورپی عەلیی شاعیریکی گەورەیی نێرانه. لە (شیروان) لەدایک بوو. لای مامی و ئەبووعەلای گەنجەوی خوێندوویوە و پێگەشتووە. دواتر ئەو ناسناوی لە دەرباری خاقانی گەورە

فهخره ددین مهنووچه هر کوری فهیره یدوون
 شیروانشاه بی دراوه. به زور ولاتدا گه پراوه و
 به ره می زوریشی له پاش به جی ماوه.
 خاکبوسی (ف): خاکی بهرین ماچ کردن.
 خاکبسته (ف): خوله میس.
 خالیگه: خوار پهراسوو، لاقه برغه، بوشایی
 لاکله که.
 خام (ف): کال، نه کولار و نه برژاو،
 بی نه موون.
 خاموش (ف): بی دهنگ.
 خاموشی (ف): بی دهنگی.
 خانه بهردوش (ف): مال به کول، کینایه یه له
 ههژاری و سرگهردانی.
 خانه خوی: خاوه مال.
 خانه خهراب (ف): مالتویران.
 خانه ویران (ف): مالتویران.
 خاو: خهو، گولیککی بوخوشه.
 خاوه (ف): روزه لات.
 خایه (ف): هیلکه می مریشک و پهله وهری وا،
 هیلکه گون.
 خایه مالی (ف): مالین و پاککردنه وهی
 هیلکه گون، کینایه یه له مهرایی کردن.
 خرس خو (ف): خووی وهک خووی ورچ.
 خسته ری: ره وانه کردن.
 خشپه: خشه و جووله می کهم.
 خضر (ع): خدری زینده، گویاه وهلی بووه و
 ناوی ژیانی خوار دووه ته وه.
 خضروار (ف): وهک خدری زینده، نهمر.

خلیخال (ع): نهلقه می زپ و زیوی بی نافرته.
 خمخوړک: قلیش و درزی رووی نهرز.
 خوابگاه (ف): جی خهو.
 خواجهانشین: راره وی دهر وازه می خانووی زوو
 که سه ری که وانی و خواری پینیلکه یه به نیوان
 دوو سه کؤدا بو سه ره وه.
 خوارکشان (ف): بهره و خوار کیشان.
 خواستن: ویستن.
 خوان (ع): سفره.
 خوانساری (ف): خوان سالاری، سه ره پرشتی
 سفره و خوانی ماله گه ووران، سه ره زکاری
 چیشته خانه. (خوانسار) یش کاره که ده کا.
 خوانه میهمان (ف): میوانی سه ره سفره و خوان.
 خوتهن: شاریکی گه وری تورکستانی چین
 (سینکیانگ).
 خود (ف): خو - ذات.
 خودناری (ف): خورازاننده وه.
 خوداروو: خودارو، خودایه بمری و روروی بو
 بکری.
 خوداوهند (ف): خودا.
 خودرا: خوهر، تاکر وه.
 خوردسال، خورده سال (ف): تمه ندریژ و
 په ریوت.
 خورده بینان (ف): وردبینان، زیره کان.
 خورپه م (ف): خوش و شاد.
 خورپه م بههار (ف): بههاری خوش و شاد.
 خورپه م ده ولته (ف): ده ولته تیکی خوش و شاد.
 خورسه ند (ف): شاد و دلخوش.

خورشید (ف): خۆر.
خورش (ف): خواردن، پینخۆر.
خوسرهو (ف): هەر پادشایه کی دادپهروهه،
خوسرهوی پهرویزی یه کئی له ناودارترین
پادشایانی ساسانی.
خوسرهوی خاوهه (ف): پادشای رۆژهلات،
کینایه به له خۆر.
خوسرهوی خوبان (ف): پادشای پادشایان،
شای جوانان.
خۆشا (ف): نای که خۆشه!
خۆشهز (ف): خۆش پهوت.
خۆشخوانی (ف): خۆشخویتی، خویندن به
ناوازیکی خۆش، وهك خویندنهوهی شیعر یا
گۆرانی وتن به دهنگیکی خۆش، یان خویندنی
بولبول و پهلهوهوی تر.
خۆش خه بههه (ف): ههوالی خۆش هین.
خۆش پهنگ (ف): جوان.
خۆش پهوش (ف): خۆش پهوت، به لاروله نهجه.
خوشك (ف): وشك.
خوشكیده (ف): وشکه وه بوو.
خۆش نوما (ف): دیمه جوان.
خۆشنوودی (ف): شادمانی.
خو طور هاتن: بیرلی کردنهوه، به دلدا هاتن.
خۆفناك (ف): ترساو، ترسناك و مایه ی مهترسی.
خول: سووران.
خولد (ع): مه بهست به هه شته.
خولمار: خورمال، له نارچه ی (هه له بجه ی)
سلیمانیه.

خولوود (ع): نه مری.
خومار (ف): مهست، سه رنیشه ی پاش
خواردنه وه و سه ر خۆشی.
خومار دیده (ف): چاومهست، چاوی به خومار.
خومره: خوم، کووپه ی شه راب.
خوود: تاسکالوی جهنگ.
خووصه نعان (ف): رهوش وهك هه ی شیخی
صهنعانی له دین وه ره گه راوی سه ر گه ردان.
خووگ: به راز.
خووگ دهم (ف-ك): دهم وهك دهمی به راز.
خووگ صیغهت (ع-ف): به کرده وه وهك به راز.
خوون نالوود (ف): له خوین هه لکیشراو،
خه لتانی خوین، خویناوی.
خوون بهست: خوین خۆشکهه، مه سه له تکهه.
خوون بهها (ف): خوینبایی، نرخ ی خوین، نرخ.
خوون چه کان (ف): خوین لی تکان.
خوون پهس (ف): په رۆشی خوین خواردنه وه،
خوینخۆروه.
خوون پهیزی (ف): خوین پهیزی.
خوونفشان (ف): خوین فره دهه، خوین په رۆژین.
خوونی هه وهس (ف): ناره زوومه ندی خوین په شتن.
خویشخۆ (ف-ك): خه زخۆر.
خه ببط (ع): تیکدان، سه رلی تیکچه ون،
تیکه ل و پیکه ل کردنی قسه.
خه تا (ف): نهك خه طا، شارنکه له سه رووی
ولاتی چین، که مه نشۆریا و مه غۆلستان
ده گه رته وه.

خهجالته گرتن (ع-ك): شهرمه زار بوون،
 تهریق بوونهوه، روزه ردی.
 خهجلین: شهرمه زار بوون. له (خهجالته)ی
 عه ره بیهوه هاتووه.
 خهدهنگ: داری زور سهخت و پتهو و
 بین گری و گول و ساف که تیری راستی -
 جگه له نیره و زینی نه سپ و شتی تیری
 هاوشیوه - لی دروست ده کری. دهوتری
 تیری خهدهنگ، یا خهدهنگ به تهنها.
 خهراب (ع): ویران.
 خهراجاننه (ف): ویرانه، کاوله.
 خهراج (ع): باج و داهات.
 خهراک (ف): برخه ی قورگ.
 خهرام (ف): لهنجه.
 خهرامان (ف): به له نجهولار.
 خهرقه (ع): بالاپوشی دهرویش، عابا، جبه.
 خهرقه نه نگوری (ف): عبا به ناری تری
 (شهراب) تهی و نالوده کراو.
 خهرقه پوش (ف): دهرویش و عهودال که
 بهرگی ههژارانه یان له بهردایه.
 خهراگوش (ف): کهرویشک.
 خهرموهره (ف): موورووه کهرانه (شینرهنگ).
 خهروار: سه مدن له وشکه دان، کینایه به له
 زوری.
 خهرمهن (ف): خهرامان.
 خهرووس (ف): کهله شیر.
 خهز (ع): ناوری شم.
 خهزان: که لاپیزان.

خهزه ف: سوالته.
 خهس: کاهوو.
 خهسته (ف): نه خزش.
 خهشم (ف): قین.
 خهطا (ع): خطا، ههله، چهوتی.
 خهطه ریون: سه رکردن، کورت هینان، نیشان
 نه پیکان و نه ملامت و نه ولا کردنی تیر و گولله.
 خهفتان، خهفدان (ف): کراس زرتی جهنگ.
 خهفتهخانه: خانه ی خهم و خهفته، مالی خهم.
 خهلالقی نه زهل (ع): یه زدان.
 خهلعدهت (ف): خهلات و بهرات.
 خهلهوت (ع): چله خانه.
 خهلهوتسه را (ف): خهلهوتخانه، جتی به ته نهایی
 دانیشتن و مانهوه بو خوداپه رستی و
 بیر کردنهوه.
 خهله لخواه (ف): خهزله خراپه کردوو.
 خهلیل (ع): دوست، ناشنا.
 خهم (ف): پیچ ولولول چهماوه، کهوانی.
 خهمری چلهمین: شهرابی چلر ژوه.
 خهمیازه (ف): باویشک.
 خهمیده (ف): چهمیو، چهماوه.
 خهمیده قامدت (ف): بالای چهماوه.
 خهمیر (ف): ههویر.
 خهندهق (ع): شهری نیوان موسولمانان و
 کافران که موسولمانانی تیدا ناچار بوون - به
 قسه ی سهلمانی فارسی - خهندهک به دهوری
 مه دینه دا لی دهن بو بهر بهستی کافران.

خهوه رنهق: نهو کۆشکه جوانه‌ی وا نوعمانی
 کورپی مونذیر بۆ بههرامی گوورپی دروست
 کردبوو.
 خیایان (ف): شهقام.
 خیانهت‌پیشه: نهوی ناپاکی و خیانهتکاری
 کردیی به پیشه‌ی خۆی.
 خیدمهت (ع): خزمهت، خزمهتکاری.
 خیرس (ف): ورچ.
 خیره (ف): سهرسام.

خیره د (ف): عهقل و هوش.
 خیسسهت (ع): نرمی، بووده‌له‌یی.
 خیسبه (ع): هیلکه‌گون. خیسبه‌ته‌ین -
 ههردوو هیلکه‌گون.
 خیطاب (ع): نامه.
 خیگه: هیزه‌ی رۆن، پیسته‌ی چهوانه که
 به‌تایه‌تی بۆ رۆن هه‌لگرتن خۆشه‌ده‌کری.
 خیگه‌ی با: هیزه‌ی با که فووی تی‌کراین.
 خیو: خاوه‌ن.

(د)

دا: هه‌تا.
 داتراشین: داتاشین، هیل به هیل بریندار کردن.
 دادروون: دروونی پارچه‌یه‌ک به‌سه‌ر
 پارچه‌یه‌کی تر دا.
 دادگهر (ف): دادپه‌روه‌ر، به‌داد.
 دادوبی‌دادی: هاوار و پارانه‌وه.
 دارا: ده‌وله‌مه‌ند، پاره‌دار.
 داروغه: سه‌رۆکی پاسه‌وانانی شار و
 حه‌سه‌سه‌سان.
 دارولخوزن (ع): دار الحزن، خه‌فه‌نخانه.
 دارولخلافه (ع): دار الخلافه، سه‌رای
 حوکمداریی خه‌لیفه که له نه‌سته‌موول بووه.
 داروو (ف): ده‌رمان.
 داری ته‌قله: دارته‌قله، داری که سوار له
 ته‌قله و جلیت‌بازیدا هه‌لیده‌دا و ده‌یگرته‌وه و
 له حه‌وا ته‌قله‌ی پین ده‌دا، یا له کاتی
 لینگدانی نه‌سه‌پدا به پرتاو دایده‌هه‌یتته نه‌رز و

دایده‌کوئی و که خیرا بۆی دیته‌وه،
 هه‌لیده‌کیشینه‌وه یا ده‌یه‌اوینه‌ سواره‌ی خه‌نیمی
 به‌رامبه‌ری.
 داستان (ف): حیکایه‌تی درێژی نه‌فسانه‌یی.
 داسنی: نێزدی.
 داشتق: شقن، پاککردنه‌وه، داشۆردنی ئاسایی،
 به‌سه‌رداهاتن و نابرووبردن.
 داگرتن: گرتنه‌وه، ته‌نینه‌وه، په‌له‌هاویشتن.
 داغ: داخ، سووتاندن و نیشانه‌کردن.
 داغدار (ف): داخ‌له‌دل.
 داغستان: ولاتیکی سه‌ر به‌ری رۆژاوا‌ی ده‌ریای
 خه‌زه‌ر.
 دام (ف): دار، ته‌پکه، کینایه‌یه له نه‌گره‌جی
 یار.
 دام‌نه‌دیو (ف-ك): داونه‌دیو، به‌داوه‌وه‌نه‌بوو.
 داموسك: مووی کلکی ولاخی یه‌کسم.
 دامه‌ن: داوین.

دامه نبوسی (ف): داوین ماچ کردن.
 دامه ن پاکي (ف): داوین پاکي.
 دامه ن دانه کاندن: دامه ن - چمکي کهوا و
 کراسه، داوین، دانه کاندن - راپسکاندن و
 ری نه دان به دهست تا لئی گیر بی. کینایه یه
 له دهست لی هه لگرتن و خودوورخسته وه.
 دامه ن سیا (ف): جوار به ل رهش.
 دامه ن گرتن: گرتی داوین، پیوه پایه نندبوون.
 دانا: ژیر.
 دانش (ف): زانست.
 دانگ: شه شیه کی مسقال، ههشت حه بیه،
 بو کیشانه ی زیتر و زیو به کار ده هیتر،
 شه شیه کی مولک یا پاره یشه.
 دانه: یهک، خال، کینایه یه له کهم.
 داوه شین: دارزان.
 داهول: پدیکه ریکی له دار و پدرو و شتی وای
 دانراو له ناو مه زرا بو ترساندنی بالنده و
 جانه وهر.
 درازی (ف): دریزی.
 دره فش (ف): درهوش، له چهره مکاریدا
 به کاردی و یاریده ی زوو به کارهیتانی ده زوو
 ده دا.
 درشت: زبر، گه وره.
 دریقا (ف): به داخه وه، مخابن.
 دزلی: دتیه کی ناوچه ی (سه یید صادق)
 به ودیوی چیا ی سوور کیتودا.
 دل نازار: بیزار کهری دل، کینایه یه له یاری
 سته مکار.

دل نه ندووخته (ف): دل داگیر ساو و گرگرتوو.
 دل پوبایی (ف): دل کیشی، دل فریتی.
 دلا: دلا، نه ی دل.
 دلارا (ف): دل فرین.
 دلارام (ف): دل نارام که ره وه، کینایه یه له یار.
 دلاوهر (ف): قاره مان، نازا و جهنگاوهر و
 جهر به زه.
 دلاویژ (ف): دلخواز خو شه ویست، په سه ند و
 جوان و دل نشین.
 دلجو: دلخواز، چی دل به دوایدا بگه ری.
 دل داده (ف): دل داو به یار.
 دل دوز: دل کونکر، دل سم.
 دل سهخت: دل رهق.
 دل سهردی (ف): دل ساردی.
 دلستان (ف): دل بهر، دلستین، دل فرین.
 دل سهنج (ف): به دل وه زن کراو.
 دلشکه ن: دلشکین.
 دل غه مین (ف): دل ناخوش و خه مبار.
 دل فگار (ف): دل نه خوش.
 دل گو شا (ف): دل کراوه، مایه ی دلخوشی.
 دل نهوازی (ف): دل دانه وه.
 دوخته ر (ف): کج.
 دوخته ری رهز: کچی میو، شه رای تری.
 دورج (ف): قوتوی متومو وروی به نرخ.
 دورره (ع): عاصا که ی حه زه تی عومه ر (خ ر).
 دورپی یه تیم: مرواری تاقانه ی درشت.
 دره التاج (ع): گه وه ری تاجی سه ر، کینایه یه
 له بهرزی و ریژی گیر اوی.

دوزدجۆ (ف): به‌دوای دزدانگه‌راو، چه‌سحه‌س.
 دۆش (ف): دوی‌شهو، شان.
 دۆشان: دینه‌کی سهر به شاری (سنه) له کوردستانی نیران.
 دوشمن‌په‌وش (ف): دوزمنانه په‌فتار کردوو.
 دوشنام (ف): جنیو، ناوی خراپ.
 دو‌عاخوان (ف): دو‌عاخوین، دو‌عای خیر‌که‌ر.
 دۆکه‌رۆ: دینه‌کی ناوچه‌ی (قه‌ره‌داخ) له سلیمانی.
 دۆلان: دینه‌کی ناوچه‌ی (قه‌ره‌داخ) له سلیمانی.
 دو‌م (ف): کلک.
 دو‌م: خه‌لک‌یک بوون، جاران کلاشی په‌رۆ و بیژنگ و هیله‌ک و شتی‌وایان دروست ده‌کرد.
 دو‌مادوم (ف): یه‌ک له‌دوای یه‌ک، بی‌پرا‌نه‌وه.
 دو‌مه‌ژن: ژنی دو‌م.
 دوو: کلک.
 دوو‌نه‌سه‌په (ف): عه‌ره‌بانه، کینایه‌یه له خیرایی.
 دوو‌پرسیفه‌ت (ک-ع): دوو سال ته‌مه‌ن بریو یا (دۆب‌رسیفه‌ت)ه، یانی ناشو‌کۆر و بو‌ونه‌مایه‌ی دۆب‌پین.
 دوود (ف): دوو‌که‌ل.
 دوودمان (ف): خانه‌دان.
 دوودی ئاه (ف): دوو‌که‌لی ئاه و ناله.
 کینایه‌یه له‌په‌ری خه‌فه‌تباری و په‌ریشانی.
 دوودی هه‌ناسه (ف-ک): دوو‌که‌لی هه‌ناسه‌ی ئه‌نجامی هه‌لق‌رچانی دل و خه‌م و په‌ژاره‌یه‌کی زۆر.

دوورین: که‌سی له هه‌موو کارنیکدا ره‌چاوی لایه‌نه‌کانیان بکا و دوور بپوانی، نه‌و نامیره‌که شتی دووری بی نزیک ده‌کریته‌وه.
 دووشه‌ش: زۆرتین حال هینانه له نه‌ردیندا که نیشانه‌ی بردنه‌وه و به‌خت‌یاربو‌ونه.
 دوون (ع): نزم، به‌دخوو.
 دوون‌په‌روه‌ر (ف): چه‌زه‌نزمی کردوو.
 دوون‌هیممه‌ت (ف): وره‌پروخواو.
 دوونیه‌ت (ع): ناست‌نزمی و بی‌نرخ‌ی، یان (دوو‌نیه‌ت) به‌مانای دوو نیاز و نامانج.
 دووه‌هفته‌مه‌ه (ف): مانگی چوارده.
 ده‌باشان: دینه‌کی نزیکی شاری سلیمانی.
 ده‌جله: پووباری دیکه‌له.
 ده‌ریچه (ف): ده‌رگای بچو‌وک، ده‌ریچه (په‌نجه‌ره).
 ده‌رخۆر (ف): شایان، لایه‌ق.
 ده‌ردان: دادان و ده‌لاندن، ده‌رکه‌وتنی نیشانه‌ی وه‌ک تلۆق و برین و شتی‌وا له‌سه‌ر پووی له‌ش.
 ده‌رده‌روون (ف): له ده‌ره‌وه بو‌ ناوه‌وه.
 ده‌رده‌م (ف): گورج، ده‌مه‌ده‌ست، هاوزه‌مان.
 ده‌رپراج‌خه‌رام (ف): په‌وت و له‌نجه‌وه‌ک پۆر.
 ده‌ره‌ک (ع): دۆزه‌خ.
 ده‌رزه‌مان (ف): گورج، هاوکات.
 ده‌رزی‌باشی (ت): ته‌رزی‌باشی، باش‌خه‌یات، سه‌روه‌ستای به‌رگ‌درووه‌کان.
 ده‌رک: ده‌رگا، زارک.
 ده‌رگانه: ده‌رگا.

دهشتی زهلی: دهشتیکی ناوچهی (به‌رنجه) له سلیمانی.

دهشنه (ف): جوړه کیرد یا خه‌نجه‌ریکی بچووکه، دهمی تیغی بهرز و نووکتیژ و مشتوی کورته بو‌دادرین و پارچه‌پارچه‌کردنی به‌تاییه‌تی جهسته به‌کاردی.

دهعوا (ع): شهر و هه‌را.

دهفر: قاپ.

دهفغه (ع): جار، که‌پرت.

دهق: دینه‌کی ناوچهی (ده‌به‌ندیخان) له سلیمانی.

دهککه (ع): دووکانی بچووک.

دهلوجه: دینه‌کی ناوچهی (قه‌ده‌داخ) له سلیمانی.

دهلین: جوگه‌ناویکی ناوچهی (شاره‌زور) له سلیمانی.

دهم: دهمی شت‌بی‌خواردن، هه‌ناسه، خوین، کات.

دهم‌پون: دم‌کیشانی چیشت.

دهم‌دهم (ف): همیشه و به‌رده‌وام.

دهماوند: به‌رزترین لوتکه‌ی زنجیره‌چیای (ته‌لبورز).

دهم به‌دهم (ف): هه‌ناسه‌دوای هه‌ناسه.

دهمنه (ف): چه‌قل.

دهنیز (ت): ده‌نگز، ده‌ریا.

دهو (ف): راکردن، خیرا.

دهوال (ف): تیلمه‌چه‌رمیکی باریک بو‌ته‌پل‌لیدان.

ده‌گوشا (ف): ده‌رگا‌که‌روه، خو‌شه‌وه‌که‌ره. ده‌رگه: ده‌رگا.

ده‌ره‌م (ف): شیواو و ژاکاو.

ده‌روون (ف): ناوه‌وه.

ده‌روون‌سه‌دایی (ف): سه‌ودا و عهدقی له ناوه‌وه یا ژیر‌به‌ژیر.

ده‌ست‌ناموز (ف): ده‌ست‌په‌روه‌رده.

ده‌ست‌ته‌هی (ف): ده‌ست‌به‌تال.

ده‌ست‌دان: گونجان، رینگ‌هاتنه‌وه.

ده‌ست‌زن (ف): ده‌ست‌لیدان.

ده‌ست‌کش (ف): ده‌ست‌راکیش، ده‌ست‌گر.

ده‌ست‌کوت: نه‌وه‌ی که به‌ده‌ست‌ده‌هیرئ.

ده‌ست‌گاه (ف): ناسنیک‌ی سه‌رپانی

نیم‌چه‌چه‌ماوه‌یه، که‌وش‌دروو و کلا‌ش‌که‌ر له به‌رده‌ستی خوزیناندا دایده‌کرتن و تیلمه‌قایش و

شتی‌وای بی‌ده‌پرن و رینگ‌ده‌که‌ن.

ده‌ست‌و‌بردی: گورج‌و‌گولی.

ده‌ست‌وخه‌نجه‌ر: ده‌ست‌به‌خه‌نجه‌روه.

ده‌ست‌وداری کویری: ده‌ست‌گرتن و داری

کویری به‌کاره‌تان له‌رویندا.

ده‌ست‌وشه‌مشیر: ده‌ستی شمشیر‌ه‌ل‌گرتوو.

ده‌ست‌و‌گه‌ریان (ف): ده‌سته‌ویه‌خه.

ده‌ست‌ور: فرمان، نه‌مر.

ده‌ستی‌خه‌یال: ده‌ست‌یک که‌راسته‌قینه‌نییه و

هه‌ر به‌خه‌یال و له‌بیر‌کردنه‌وه‌دایه، کینایه‌یه

له‌نه‌وپه‌ری‌په‌روشی و تامه‌زروی.

ده‌ستی‌قودره‌ت (ف): کینایه‌یه له‌خودا.

ده‌ستی‌قه‌ضا (ف): چاره‌نووس، خودا.

دهوان (ف): به ړاگردن، به غار.
 دهولت (ع): دهولمه مندی، دهسه لاتداری.
 دهوهران (ع): سوورانوه به دهوری خؤدا.
 دههر (ع): چه رخی گهر دوون.
 دههره (ف): قه مهبه کی سهر وهك داسی مشووناسه.
 دههری (ع): نهوی باوهری به رؤزی دوانی نه بی و بلخی ههر له خو مانوه په پيدا ده بین و ده مرین و زیندوو بوونه وه و به هشت و دوزه خ نیسه.
 دهه دن، دههان (ف): دم.
 دهی (ف): په کهم مانگی زستان له سالی هه تاویدا، به فرانبار.
 ده بچوور (ف): شهوی زور تاریک.
 ده یلم: به شی شاخاوی ولاتی گیلانی باکووری قه زوین، که هندیکیان بوونه موسولمان و له خیلافه تی عه بیاسیدا کاریان کردوه.
 دیا (ف): قوماشیکی ره نگداری نارویشمینه.
 دیده (ف): چاو.
 دیده نا هوو (ف): چاو مامز.
 دیده بان: که سینکه له سهر به رزیه ك داده نیشتی و ههر نه ناسی بیته نهو شوتنه، خه بهر ده ادا.

(ذ)

ذایقه (ع): ههستی چه شان.
 ذوذه نوب (ع): نهو نه ستیزانه که به شوو ده بیړی ده کشین و له راستیدا نه یزه کن و له نه ستیزه که جوئ ده بنه وه، گوايه نیشانه ی نه گه تی و کاره ساته؛ که ههر گیز ناوا نه بی و نه کوژتیه وه، نه گه تیه که زیاتر ده ی.

ذولفقار (ع): نهو شمشیره که پیغمبر (د.خ) له شهري (به در) دا دهستی کهوت. که شیری نیمای عهلی له شهري (نوحود) دا شکا، پیغمبر نه می دای و نازیتهی بی نواند.
 زهرپره ناسا (ع-ک): وهك گهرد و تهپ و تۆز.
 زهرپره بین میرنات (ف): ناویتهی زهرپره بین که شتی ورد له بهر چاودا گهره ده کا.
 ذیکر (ع): ویرد، ناوهینان.

ذی جهوشن، ذی الجوشن (ع): خاوه نزرئ، زریوش. نهوس کورپی نهوه ره یارانئ پیغمبر که چوه لای کیسرا نهوشیروان و جهوشه نیکی لی وهرگرت و له بهری کرد، گوايه نه مه نهو "نه بی شهر" هیه که نیمای حوستی کوشتوه. جهوشه نیش بهرگیکی تایه تی جهنگ بووه له نهلقهی ناسن دروست کراوه و کاتی شهر له بهر کراوه.

(پ)

راجیع (ع): پیوه ند، ده گهر پته وه بو.
 رادار (ف): راهدار، پاسهوانی ری، چاودیزی ری و بان که باجی ری له ریوار و باردار وهرده گری.
 راداری نه جهل (ف): کینایه له یار.
 رارفاندن: فراندن، له گهل خو بردن و دوور خسته وه.
 راز: نهی.
 راسته و (ف): راست ریشتوو.
 راست قهد (ف): بالا ریك و قنج.
 رافیضی (ع): شیعه، به زاراوهی نه هلی سونه ت.
 رام: دهسته مؤ، مالی.
 رامین (ف): دلداری وهیسه.
 راوییه (ع): نهو ده فره که ناوی تیدایه.
 راهوره سم (ف): ری و ره سم، داب و نه ریت.
 راهیب (ع): ته رکی دنیا کردو (له) غهیره موسولمان).

رجا (ع): تکا، هیوا.
 رسته (ف): رشته، ریژ، یان گیای روواو و سه وزبوو.
 رسته (ف): چند تاله ده زوی بادراو، ری سراو.
 رملی نه مهل (ع): لمی هیوا، کینایه له وه پیری به تماعی و چاوله ری بوون که هیوای تیدا بووه ته لم و کاتی به چاودا ده پرزی، نابینای ده کا.
 روئیه ت (ع): بین.
 رو بردن: برده ناو، خسته ناو.
 رو جووع (ع): گهرانه وه.
 رو حبه ده بردن: گیان ده رنه چوون، دؤخی که سنی که گیان ده ربا و خوی رابگری.
 روح الامین (ع): جو براییلی فریشتهی خودا که سرووشی خودا وه ندی گه یانده هزه رتهی پیغمبر (د.خ).
 روخ (ف): روومه ت؛ گیان داریکی وهك عه نقایه، ناری هدیه و ناوکهی نییه. ده لئین نه وه ند.

زه به لاجه فیل و کهر که دهن ددهاته بیچووه کانی؛
 قهلا، داشیکی شیوه بورجی شه ترنجبه، به
 شیوهی ناسویی و ستوونیش ده جوولتی.
 رۆژگار (ف): رۆژگار.
 رۆزه دار (ف): رۆژووه وان.
 روکنا باد (ف): سهیرانگایه کی خوشی شاری
 شیراز بووه.
 رۆم: ولاتی رۆم (تورک)، کینایه به له پیستی
 سبی.
 رۆمی: تورک.
 رۆنیشتن: دانیشتن.
 رۆویه رقه فا (ف): رۆویه ره وودا وهر گه پراو،
 پشتاویشت. (قه فا) کهی عهره بیه.
 رۆویه نده (ف): چارشۆ.
 رۆویه هی (ف): ریوتی، کرده هی فیلبازانه.
 رووین تهن (ف): له ش یۆلا، ناسناوی
 نه سفه ندیاریشه، کینایه به له به هیزی.
 رۆوسه خته دل: دلی سه ربهرز و رۆوسور یا
 رۆوقایم و بی شهرم.
 رۆوسه ختی: بی شهرمی، رۆوسوری.
 رۆوگه رمی: رۆوی پر له قین، یا خولقی زۆر
 نوواندن.
 رۆول ره رومالین: پیکه وه بوون، بده که وه
 هه لکردن و گونجان.
 ره حم (ع): بهری نافرته.
 رهخت: فیشه کدان.
 رهخت خواب (ف): تهختی خهوتن.
 رهخش (ف): نه سه کهی رۆسته می زال.

رهخشان (ف): دره وشاوه، رازاوه.
 رهخنه (ف): کون و که له بهر، شکسته،
 عهیداری. رهخنه ها- کۆی (رهخنه) به.
 ره د (ع): دهست به رۆوه وان،
 جی به جی نه کردنی داخوازی.
 ره د بردن: پاشه کشه کردن و دور که و تنه وه،
 سه ره نگرئی بوون، ره ته ل بردن، هه له نگووتن.
 ره زامه ند: رازی.
 ره زم (ف): شهر و جهنگ و ههرا.
 ره زمازوما (ف): رزم آزما، شه پرتاقی کردووه وه.
 ره سم: شیوه و نه ریت.
 ره سوول: برای مه جوود ناغای شیوه که ل.
 رهش: کینایه به له پاشه وهی مرۆف.
 رهش به چه: به چکهی رهش، له رهش بوو.
 ره شحه (ف): نارهق، جواناو.
 ره شک (ف): نیره یی، هه سوودی و به خیلی.
 ره شید: ره شید ناغای موو پر هی کوری مه جوود
 ناغای شیوه که ل.
 ره ضامه ند (ع-ک): ره زامه ند، قایل.
 ره طلی سه بوک (ف): جامی بچووکی شه راب.
 ره عدصه دا (ع-ف): دهنگی وه که چه سخاچه
 بهرز و به گرم و هوور.
 ره عنا (ع): بهرز و هه لچوو.
 ره غم (ع): سه رباری نه وه.
 ره ف: جیئودان، ره ننگه له (رفض) وه هاتی.
 ره فع (ع): هه لگرتن و لا بردن.
 ره فعی جووع (ع): خۆتیر کردن.

رەفوو كردن (ف): چاك كردنەو و چىنەو
 قوماشى دراو، رەووافى نەمۆز.
 رەفلىق (ع): ھاورى.
 رەققس (ع): سەما، ھەلپەركى.
 رەققىن: سووردان و سەما كردن، سوورپانەو.
 رەققەم كردن (ع-ك): نووسىن.
 رەقىب (ع): بەدكار، نەيار.
 رەگ: دەمار.
 رەم كردن (ف-ك): سەمىنەو و ھەلاتن.
 رەمەق (ع): نىوەگىان.
 رەنجش (ف): نازاردان، رەنجان.
 رەنجوورى (ف): دەردەدارى و نەخۆشى،
 دلتنەنگى.
 رەنجىدە (ف): نازاردراو، خەمبار، زویر.
 رەند (ف): قوشمە، دىوانە، فىلباز.
 رەنگ پەرىدە (ف): رەنگ بەروو ھەنەماو.
 رەنگ جانەوەر: رەنگ ەك دزەندەى كىوى.
 رەنگ دۆم: رەنگ وروو ناشرىنى ەك دۆم.
 رەنگرۆزى دەوران: خودا، كە رەنگى
 كاروبارى رۆزگارى رشتووە.
 رەنگ زىندۆز (ف): رەنگى مردوو لى تىشتوو.
 رەوان (ف): گىان، راست، لەبەر رۆزىشتوو.
 رەوت: رۆزىشتن.
 رەوت كەمىتار: رۆين و جوولەى ەك ھى
 كەمىتار.
 رەوزەن (ف): شەبەق، رۆژنە، ھەر كوئىك لە
 دىوارى خانوو يا بىمىچ كە رووناكى و ھەتاوى
 لى بىتە ژوورەو.

رەوش: شىو و چۆنايەتى ھەلس و كەوت.
 رەوشەن بناگوش (ف): بناگوئى رۆشن.
 رەونەق: جوانى، گەشاوھى.
 رەھ (ف): رى.
 رەھا (ف): بەرەللا.
 رەھجۆ (ف): بەدواى رىدا گەراو.
 رەھرەو (ف): رىوار، بەرىدار رۆزىشتوو.
 رەھزەن (ف): رىنگر، جەردە.
 رەھگوزار (ف): رى، رى تىپەرىن، رىوار.
 رەھوار (ف): نەسبى خۆشەو و ھەنگاوفران.
 رەھەندە (ف): دەربەدەر، ناوارە.
 رەھى: شارىكى كۆنى باشوورى رۆزھەلاتى
 تاران لە ئىران.
 رەھجان (ع): رىجان.
 رەيال: دراوىكى زىوى قاجارى ھاوتاي
 ۱۲۵ دىنار بوو، لە ناخروونۆخرى حوكمى
 قاجارىدا كر دوو ىتە قرانىك و پىنج شايى.
 رەيان: دانىشتن لە پىشاودا، پىسايى كردن.
 رەيتن: رىشتن.
 رەجەلت (ع): كۆچ، كىنايە لە مردن.
 رەسوا: سووك و ناووزراو.
 رەش بۆز: رەنگى رىش تىكەل لە رەش و سبى.
 رەشوبە (ع): بەرتىل، پارەيك بەرى بۆ تىپەرىندى
 ناھەقى و بەزى تىپەرىندى مافى كەسى تر.
 رەشە كەنىو: رەگ ھەل كىشتراو.
 رەش (ف): برىندار.
 رەكاب: ناوژەنگى، ئەو پىوانەى ھاورى
 سوارن بۆ رىزلى گرتى.

(ز)

زاج (ع): زاخ، ماددهیه کی بلوورینی رهنگ
جینگیر که ره که نه چیتوه و جور ی زوره؛
ههیه تی سیه، ناوی لی بکهوی، رهش دهیی.

زاخه: زاغه، چوار دیواری تهنگ و په پروتی
جیی ژانی کۆچهران و هه ژاران، عه ماری
ژیرزه مین، ته ویله، نه شکوهت.

زاد (ف): له دایک بوون، دهوتری زاد و مهرگ.

زار (ف): نه خۆش، لاواز.

زاری (ف): به کۆل گریان.

زاغ (ف): قهله رهش.

زال: باوکی رۆسته م، پیر.

زانوو (ف): نه ژنۆ.

زگ: سک، سک و زا، دوو گیانی.

زمرووت: بهردیکی گرانبه های زور سهوزه،
مار بۆی پروانی کویژ دهیی.

زمستان (ف): زمستان.

زۆین (ف): کوری که یکاوس، نیزی
بجووکی دوو فلیقانه که نه مهویش له جهنگدا
به کار هاتوه.

زورناسهر: سهر وهک زورنا، کینایه به ده عاکه ی
پاوه.

زور (ف): هیز و توانایی.

زورناوهر (ف): زوربو هین، تهنگ بی هه لچن،
توانا، پالهوان و به هیز.

زورخانه: جیی زوران گرتن.

زوله یخا: کچی تیمۆسی پادشای مه غریب و
ژنی فوتیفاری عه زیزی ولاتی میسر. شهیدای

حه زره تی یوسف بوو. که ملی بۆ نه دا و له
دهستی هه لات، دووی کهوت و کراسه که بی
له پشتوهه دراند. هه رچهنده قسه که ی راست
دهر نه چوو که یوسف په لاماری داوه، که چی
یوسف خرایه زیندان. که یوسف بووه
عه زیزی میسر، زوله یخا نه دار و کویژ بوو بوو.
زوله یخا هاته سهر دینی یوسف و گه نج
بووه وه و دواچار بوو به هاوسهری یوسف.

زومرودره نگ (ف): رهنگ وهک بهردی
زمروت.

زوننار: مله وانیه که به خاچه وه مه سیحیان له
ملی ده کهن، یا که مه ربه ندی مه سیحیان که
بۆ خۆجۆی کردنه وه له موسولمانان له پشتی
ده به ستن، یان که مه ربه ندی پشتی زه رده شتیان.
زوه ره: یه کیکه له حهوت نه ستیره
گه رۆکه کان، جوانه و چاوی جوانی یاری بی
ده شو بهیتری.

زودره نج (ف): زووتوراو، گورج
توره یی هه ستاو.

زورر (ف): زور و دهسه لات، سته م.

زوه ره چه شم (ف): چاو رۆشن وهک نه ستیره ی
زوه ره.

زه بوونگیر کردن: به داماو ی گرتن، نازاردانی
که سی بی هیز و سته م لی کراو.

زه ییب طهبع (ع): ته بیعهت میوژی، کینایه به له
کورد.

زه خيم (ف): ضخيم، نهستور، به جورم
قهبه و گهوره.

زهر دگوش ناسا (ف-ك): وهك دورپوو.

زهره سان (ف): ذره سان، وهك گهرد و توز،
کينايه به له دهسته پاچه يی و يی هيتی.

زهرين (ف): زيرين، نالتونوی.

زهرين کمهر (ف): پشتين زيرين.

زهرگ: جوړی نيزه ی سئ سوچی باریکی
کورت، دهر ویشیش به کاری دیتی.

زه ريشان (ف): تال یا ورده زير پيوه تراو.

زهغن (ف): کولاره، مشکخوره، بازیکی
چکولای کلك دوو فليقانه ی چاپوکی

راوکه ری مشک و جرج و بالنده ی بچو وکه.

زه قووم (ع): ههر خواردنی نينسان بکوژی،
زههر.

زه مزه مه (ف): دهنگه دهنگ و ههرا، سروود و
گورانی، ناره نار، ورته ورتی نه سپای.

زه ن (ف): ژن.

زه نبور (ف): زهرده واله.

زه ند: باسک، بازوو، کتیی ناقیستای
زهرده شت.

زه نگار (ف): زهنگ، سووریکي نهر زهنگی
ناشیرین.

زهنگی (ف): رهش پيست.

زه نه خدان (ف): چه ناگه.

زه نه خ سيمين (ف): ژير چه ناگه زيرینی
سپی و سؤل.

زه وار: کاروان.

زه وجه (ع): ژنی میرد، هاوسهر.

زه هرهق (ع): به لهم، که شتی بچو وک.

زه هر نوش (ف): زه هر خوره وه.

زه هر نالوود (ف): زه هر اوی، تیکه ل به زههر.

زه يدومهر: ديه کی ناوچه ی (قه ره داخ) له
سليمانی.

زيا (ف): جوان.

زيبين: رازانه وه و جوان بوون.

زير و زگار (ف): خه مبار.

زيروزه بر (ف): ژيرو ژورور.

زيشت (ف): ناشیرین.

زيشتين (ف): ناشیرین و دزيو بين.

زيشت روو (ف): روومه ت ناشیرین.

زيعام (ع): جلوه و.

زينه ت (ع): جوانی، رازانه وه.

زيوه ر (ف): ههر چيه ک شتی یا که سينکی بی
برازيتير تيه وه، به تايه تي نه وه ی که ژنان بو

جوانی به خو وه ی ده کهن، وه ستای زيو.

(ج)

ژيشک به ده ن (ك-ع): لهش وهك ژيشک
دپر کاوی و زبر.

ژوولیده (ف): تیکه ل ویتکه ل و نالتوز.

ژهر ف (ف): قوول.

ژير قه پوز: ژير چه ناگه.

(س)

- سابرین: نیری بز. سام (ف): پالەوانیکی سیستانی کوری
سابرین پش: پش له وینهی موی چەناگی نەرمەن و نەوهی گرشاسپ بووه.
نیرەبز. سامان (ف): رینکخستن و نارایش کردن،
ساقەزەن: زۆر هەلەنگووتوو له رۆیندا، دارایی.
رەتەل بردوو، سەرسم داو. سامیعه (ع): گوی.
ساحیر نەژاد (ف): بە رەجەلەك جادووگەر. سان (ف): وەك.
ساحیل (ع): كەناری دەریا. ساودان: لەهەساندان، تیژ کردن.
ساده (ف): لاوی موولی تەهاتوو، كەسی ساوه: دەریاچەیه كی خوارووی عیراق بووه،
خۆنارایش داو، نەزان و گەمژە، كۆسە. هەموو سالتیک یەكێكی تێدا خنكینراوه تا لافار
سارەنگ (ف): سیروو، پالندەیه كی نەكا، شەوی لەدايكیوونی پیغمبەر (د.خ)
خۆش ناوازی بچوو كە، پەری رەش و رۆچوو. خال خال سبیه.
ساز: هەر جۆریكی ئامیزی موسیقای وەك عوود و بلویرو .. تاد.
سازش (ف): گونجان، گونجاندن. ستیژەدان (ف): هەلخاندن و هاندان،
سازنده (ف): موسیقاژەن، سازلیدەر، زورناژەن. شەڕپـ: فرۆشتن.
ساعتەن (ع): هاوژەمان، لەو ئان و ساتەدا. سپۆشی (ف): نەیتی شار دەرە.
ساغەر (ف): پالەی مەی. سروشت: خۆلقاندن، هێنانەبوون.
ساق (ع): لوولاقی قاچ. سروشك (ف): فرمیسك.
ساقی (ع): مەگپ، ناوگپ، كینایەیه لە یار. سروشكی شۆر (ف): فرمیسكی سویر و
سال خورده (ف): پیر و كەنەفت كە تەمەنی پرخوی، كینایەیه لە پەرۆشی.
دریژ خوار دوویە تی. سرووش (ف): پەيامی ئاسمانی، وحی.
سالم (ع): ناسناوی عەبدوڕەحمان بەگی سستەك: هەر گیاندارێكی بەگشتی سست و
صاحبقران، سەلامەت. خاوە جوولەدا.
ساليك (ع): رێگرتوو، رێبوار، سۆفی و سستۆ (ك-ف): سستۆ، بە هیواشی
مورید. سفید (ف): سبی. سفره صیفته (ع-ف): وەك سفره و خوان.
سفید (ف): سبی.

سککه‌لیدان (ع-ک): دراو دروست کردن،
کینایه‌یه له نهمری و مانه‌وه.

سل: سرک، ترساو.

سحکۆل: سمی دوو پهل پشه‌وه به‌زه‌ویدا کوتانی
ولاخی به‌رزه و زه‌وی هه‌لکۆلینی.

سنگ: نه‌و په‌ته‌ی که ده‌خریته ملی سه‌گ و
پئی ده‌به‌سزتیته‌وه.

سنه، سه‌نه‌ندوج: شاریکی کوردستانی ئیران.

سویای به‌رگه‌شته (ف): سویای هه‌لگه‌پراوه،
کینایه‌یه له برژانگی درپژ و هه‌لگه‌پراوه.

سوجه (ع): کړنووش.

سوجه‌جۆ (ف): چه‌زکردو له کړنووش-
بردن.

سوجه‌کونان (ف): کړنووش‌به‌رانه.

سوخن (ف): قسه.

سوودکردن: قازانج کردن، که‌لک‌وه‌رگرتن.

سوراخ (ف): کون.

سورب (ف): قورقوشم.

سورمه: کلی چاو.

سورمه‌سا (ف): به‌کل رپژراو.

سۆزنده (ف): مایه‌ی سووتاندن.

سۆفی‌له‌ر: ساغ نه‌بووه‌وه له کویه؟ ره‌نگه
یه‌کئی پئی له‌و دتیانه که نیستا نه‌ماون.

سوقاق (ف): رینگه و کۆلان. له (زوقاق‌ی)
عه‌ره‌بیه‌وه‌یه.

سوکووبا: خوداپه‌رستیکی به‌ناووبانگی گاور
بووه.

سولطانی (ع): شاهانه.

سولطانی‌خه‌یال: شو‌به‌اندنی‌خه‌یال به‌سولتان،
نیشانه‌ی به‌ندایه‌تی عاشقه له به‌رده‌م دل‌به‌ردا.

سوله‌یمان: بچووکتزین کوری داوود
په‌غه‌میه‌ره. خودا مه‌ردوم و جنۆکه‌ی خسته
ژیز رکیفی. قالیچه‌ی هه‌بووه و مه‌لان
سیه‌ریان به‌سه‌ریه‌وه کردووه.

سولووک (ع): گرتنه‌به‌ری رپی سۆفیه‌تی،
ته‌ریقه‌ت.

سوله‌یمان: شاری سلیمانی که سالی
۱۲۰۰ک (۱۷۸۵-۱۷۸۶ز) بنیات نراوه و

پایته‌ختی میرایه‌تی بابان بووه تا ۱۸۵۰، که
رووخا. نه‌وه‌به‌دواله سایه‌ی حوکی عوسمانیدا

بووه لیوایه‌کی -سه‌ره‌تا- سه‌ر به‌ ویلایه‌تی
شاره‌زوور و پاشان -له ۱۸۷۹وه- ویلایه‌تی

موسل تا ۱۹۱۸، که ده‌سه‌لاتی عوسمانی
له‌سه‌ر پیچرایه‌وه. تا ته‌موزی ۱۹۲۴ -

که‌م‌وزر- حوکمداری شیخ مه‌جوود و
حوکی ئینگلیز به‌رپوه‌یان برد. پاشتر بووه

لیوایه‌کی سه‌ر به‌ حکومه‌تی عراق.

سونبول: گیاهه‌کی بوخۆشه، زولفی یاری پئی
ده‌شوبه‌تری.

سونبولزار (ف): جاری سونبول وه‌ک بلئی
گولزار.

سونبولستان (ف): جاری گولته‌ سونبول

سونگی: قه‌مه.

سونته‌ت: وته و کردار و برپاری په‌غه‌میه‌ری
نیسلام.

سو (ف): لا، به‌ره‌و.

سووچهرمه كان (ك-ع): سووچهر
 (سيخور)يشى بىن دهوترى و له زيشك
 گوره تره. جى له كوني سووچهر ده جى.
 سووخته دل (ف): دل سووتاو، دل شكاو.
 سووخته طور (ف): كىوى سووتاوى تور.
 سوور (ف): شايى.
 سوورداش: ناوچه يه كى باكوورى رۇژاواى
 شارى سلیمانى.
 سووزاندن: سووتاندن.
 سووگوارى (ف): پرسه و ماته مینی.
 سووهان (ف): برپه نند هه سان، زبره بوردىكى
 سووكه له بو تیز كرده وه.
 سووهان زده (ف): به برپه نند رنراو و
 سافكراو و تیزكراو.
 سهبعه یی قورپا (القراء السبعة): حوت
 ماموستا كى قورناخوینی سه ره تاي
 نیسلامه تى كه له ته جوید و خویندنه وه ی
 قورئاندا ناماژه یان بىن ده درى و هه ریه كه یان
 رپيازىكى تايه تى هه یه.
 سه بك (ع): جور، تهرز و شیوه ی دارشتن
 (شیواز له نه ده بیدا).
 سه بو كبار (ف): بار سووك، بىنرخ، ناسووده و
 بىن خهم.
 سه بو كره و (ف): چابوك، تیزرۇ.
 سه بو كتەر (ف): سووكتەر.
 سه بو ك عه قل (ف): عه قل سووك، گه مژه.
 سه بوق (لى بردن) (ع): لى تپش كه وتن،
 گره و لى بردنه وه.

سه حاب (ع): هه ور.
 سه حه ر گه گه (ف): كاتى به ره به یان.
 سه خت جان (ف): گيان قايم، گيانى له جییه كى
 عاسى و سه ختدایه و ده ر ناچى.
 سه خت رووى (ف): رووقایى، سه سه ختى،
 بىن عرى و گوى به هيج نه ده رى.
 سه خت گى رى كردن: سه سه ختى نوواندن.
 سه خى طبع (ع-ك): به ده سه وت دل، دل فراوان،
 به خشنده.
 سه دده (ع): به ره به سه ت.
 سه را: یانه.
 سه راب (ع): تراويلكه، ناوه لینه.
 سه راپا: هه موو.
 سه راسه ر: هه موو.
 سه راسیمه (ف): سه رگه ردان، په شیو حال.
 سه ربلووك (ت): سه رده سه ت، سه رۇكى بلووك
 (سریه) نك سه رپاز.
 سه ربوره نه (ف): سه رپرووت.
 سه ربولنه (ف): سه ربهرز.
 سه ربه سه ت (ف): سه رداپوشراو، په نهان.
 سه ربه سه ر (ف): به ته واوى، هه مووى.
 سه رپاك: هه موو.
 سه رپه تى: سه رپرووت.
 سه رچنار: هاوینه هه وارپكى رۇژاواى شارى
 سلیمانى.
 سه رچه شه (ف): سه رچاوه، كانیاو.
 سه رچه د (ف): سه نور.

سهرحساب: حساببؤکراو، حساببؤراگر،
ئاگادار.

سهرخووسين: هرچی سهر تهر و نهرم بکا.

سهرخهرهك: سهری له شیوهی دهزگای
خهرهکی خوری پرسته.

سهردهشت: شاریکی کوردستانی ئیران.

سهرپراج (ع): وهستای زیندروو.

سهرپرشته (ف): سهردهاو، جهمسهر.

سهرزهغن (ف): سهر هینهی سهری بالندهی
کۆلاره.

سهرسم: بهدهمداکهوتن، ههلتووتان.

سهرسهبوك (ف): سهرسووك، ئاسووده.

سهرطان (ع): سهرهطان، چوارهم كهلووی ههر

دوازده كهلووی ناسمان، چوارهم مانگی سالی

ههتاری و یهكهم مانگی وهزی هاوین،

پووشپهر.

سهرفراز (ف): سهرههرز، گهردنكش،

رژگاربوو.

سهرفگهنده (ف): سهرداخستوو، سهرشۆر.

سهرقهدهم (ف): بهردهوام، کاری ناشارهزایانه.

سهرقهدهم كردن (ف-ك): سهركردنه یه، به

سهر رۆین. كینایهیه لهوپهیری عهززهت و

پهرۆشی بۆ زوو گهیشتن به یار.

سهرقهف: سهری تهلقهدارى پهت و گوريس و

شتی وا.

سهرکاتب (ف): سهرۆکی کاتبهکان.

سهرکار: کاربهدهستی پیاری گهوره، دهربار و

دهزگای پادشایی و بهرپوهبردن.

سهركش (ف): سهركیش، یاخی؛ لیقه،
ئهوهی بهسهردا دهكیشری.

سهرگوزهر: سهرکۆلان، سهرهتای شوینی

تایهت به پیشهیهك له بازاردا.

سهرگهشته (ف): سهرگردان، سهرلی تشریو.

سهرمهشق: ئهو دپره كه ماموستا له سهرهوهی

لهوح و كاغهز دهینووسن و قوتایی مهشقی

لهبهردهكا.

سهرنیگون (ف): یه سهروشوین، لیخراو له

پایه و دهسهلات، ئهوی سهری بهرهو خوارهوه

ئهوی بووین.

سهررو: دارسهرو، كینایهیه له بهژن و بالای

بههرزی یار.

سهرروپا: ههموو، تیکرا.

سهروقهد: بالا وهك سهرو بهرز.

سهروکار: سهروساخت، پتوهندی.

سهروناز: سهروی تازهههلهچوو یا سهروی

بهرز و جوان، كینایهیه له دلبهری قهد و بالا

جوان كه لهنجهلاریکی بهنازی وهك

لهرینهوهی دارسهروی ههیی.

سهری موو: هینهی سهرهموویهکی یهكچار

بهچووك، كینایهیه لهوپهیری راستگویی.

سهرطربهندی (ف): دپهرپزکردن، رینكخستی

دپهری نووسین.

سهرعدی: سهعدی شیرازی شاعیری گهورهی

ئیران.

سهرطیح (ع): پهكکهوتوو.

سهعادهتهند (ف): بهختهوهو.

- سه‌عد (ع): به‌خته‌وری.
 سه‌قا: ناودەر، ناوگێر.
 سه‌قەر (ع): دۆزه‌خ.
 سه‌قەنقوور: گیاندارینکی وه‌ك تووله‌ماره، له جیتی گهرم و قینك ده‌ژێ.
 سه‌قیم (ع): نه‌خۆش. چاوی سه‌قیم: چاوی مه‌ست.
 سه‌كه‌راتی مه‌وت (ع): غه‌رغه‌ری سه‌ره‌مه‌رگ، گیانه‌لا.
 سه‌گساری: خراپه‌کاری.
 سه‌گ‌صیفته (ف): به‌دكردار، سپله و بی‌وه‌فا، سه‌گ‌خو، سووك و بووده‌له.
 سه‌گ‌مه‌رگ: نزیکي مه‌رگ و نه‌مردن، به زه‌هه‌ت مردن، کینایه‌یه‌ له پیاوخرایی چه‌په‌ل.
 سه‌له‌نه‌ت (ع): ده‌سه‌لاتداری، کینایه‌یه‌ له ناز و نیعمه‌ت.
 سه‌لم: سه‌لم و توور و ئیره‌ج، هه‌رسێ کوری فه‌ره‌یدوون و ئیره‌ج براچکۆله‌یان بوو. فه‌ره‌یدوون که ولاتی به‌سه‌ردا دابه‌ش کردن، رۆم و رووس و نالان و رۆژاوی دا به‌ سه‌لم و ناوی قه‌یسری لی‌ نا. ئیره‌ج بووه‌ خاوه‌نی ولاتی نه‌سلێ خۆی. سه‌لم و توور حه‌سوودیان بێ برد و نامه‌ردانه‌ کوشتیان.
 سه‌لمانی پاك: سه‌لمانی فارسی یه‌ کینک له یارانی یقه‌مه‌به‌ر (د.خ).
 سه‌لوا (ع): شوکه، هه‌نگوین.
 سه‌له‌م (ع): پێشفرۆش کردن، سه‌وزخێ کردن.
- سه‌لیح (ع): پرچه‌ك، نامه‌ده بو جه‌نگ، پێشه‌نگی سوپا.
 سه‌لیم: باوکی مه‌حمود ناغای شیوه‌که‌ل.
 سه‌ما: ناسمان، سوور، هه‌له‌په‌رین و داپه‌رین.
 سه‌ماوات: دینه‌کی ناوچه‌ی (شاره‌زوور) له سلیمانی.
 سه‌متوور (ف): نامێزینکی مۆسیقایه.
 سه‌مع (ع): بیستن.
 سه‌موور: سمۆره، مه‌به‌ست که‌ولێ به‌نرخیه‌تی.
 سه‌مووم (ع): گره‌ی گه‌رمای هاوین.
 سه‌مه‌رقه‌ند: شه‌کری به‌ره‌مه‌په‌تراو، شاری سه‌مه‌رقه‌ند له ولاتی ئۆزبه‌کستان.
 سه‌مه‌ك (ع): ماسی، نه‌و ماسیه‌ که -گوايه- گایه‌ك له‌سه‌ر پشیه‌تی و پیکه‌وه زه‌ویان راگرتووه.
 سه‌مه‌ن (ف): یاسه‌مه‌ن، گیایه‌کی مأل‌راژینه‌وه‌ی گول‌جرشت و بۆنداری سپی و زه‌رد و سووری بو‌خۆشه.
 سه‌مه‌ن‌بو (ف): بۆن وه‌ك بۆنی گولێ سه‌مه‌ن.
 سه‌مه‌نده‌ر: په‌له‌وه‌ریکی نه‌فسانه‌یه‌، ده‌لێن له ناگردا ده‌ژێ و هیلکه‌ داده‌نی.
 سه‌نجاب (ع): سمۆره.
 سه‌ن سه‌ن (ت): تو تو.
 سه‌نگ (ف): به‌رد.
 سه‌نگ‌ناسیا (ف): به‌رداش.
 سه‌نگ‌ناسیا‌اسا: وه‌ك به‌رداش، کینایه‌یه‌ له که‌سی خۆراگری هه‌لگرتووی باری گران.

سەنگەرۆژ (ف-ك): بەردخۆر، كینایەیه لە نازایی و بەجەرگی.
 سەنگلاخ (ف): بەردەلان، جێی بەردین.
 سەنگین دڵ: دڵ بەویقار، دڵ گرانەها.
 سەواد (ع): پەشایی.
 سەوار (ف): سوار.
 سەودا (ف): تیکچوون، ماخۆلان، گرفتاری عیشق.
 سەوگەند (ف): سویند.
 سەوی: قەرئالە، بەرچنەئە گەورە.
 سەهل (ع): ناسان.
 سەهم (ف): ترس، سام.
 سەهوو (ع): هەلە کردن لە بی ئاگایدا.
 سەهی (ف): پێك.
 سەهی سەرو (ف): سەروی پاست.
 سەهی قامەت (ف): بەژن پێك و پاست.
 سەهی قەد (ف): بالاپێك.
 سەیدوستیان: سیوستیان، دێهەکی ناوچەیی (قەرەداخ) لە سلیمانی.
 سەیقی عەلی (ع): شمشیری عەلی، شمشیرێك هەمیشە لە رووی ناهەقیدا لە کێلان دەرهاتوو و دوژمنکۆژ بوو.
 سەیل (ع): لێشاوی ئاو، لافاو.
 سەیلاب (ف): لافاو، سیلاو.
 سەیوان: گردی سەیوانی بەری پۆژەهلانی شاری سلیمانی.
 سەیلان (ع): پۆششتن، جاری بوون.
 سەید (ع): نەوێ پێغەمبەر، گەورە.

سیاهاران (ف): پەشاران.
 سیاھی (ف): پەشی.
 سیاووش (ف): کوری کەیکاووس، پۆستەم بە مندالی فیۆی شەر و راو و نازایەتی کرد و چوو شەری ئەفراسیاب و دواجار خوینی بە دەستی ئەو پێژرا.
 سیب (ف): سیو.
 سیی ذەقەن (ف): سیوی چەناگە، کینایەیه لە خەری و جوانی.
 سیی غەبغەب (ف): سیوی سوور و سەیی جوانی گۆشتی ژێرچەناگە.
 سپەر (ف): قەلغان کە نامرازیکە جەنگە.
 سپەر ئەفگەندە (ف): قەلغان فریدان، کینایەیه لە تیشکان و دەست لە شەر هەلگرتن و خۆبەدەستەوێدان و هەلاتن.
 سحرنافرین (ف): سحرناز، دروستکەری جادوو.
 سیراب (ف): تیراو.
 سیراط (ع): پردی سیرات، ئەو پردە کە بەسەر ناگری دۆزەخەوێ، باریکترە لە موو و تیزترە لە ئەلماس، مەردوم لە پۆژی حەشردا لێ دەپەرتەوێ.
 سیراو (ف): تیراو. (ناو) کە کوردیە.
 سیلخ (ع): دواوایی مانگ.
 سیلسیلە (ع): زنجیر، زنجیرە.
 سیلسیلە جۆ (ف): بەدوای زنجیردا گەراو.
 سیلسیلە موو (ف): موو بە زنجیرە، مووی درێژ و ئەلقە ئەلقەیی لوولی ئەگرێجە.

سیم (ف): زیو، کینایه یه له سپی و سۆلی یا سپی بو نه وه و خوین تیدانه مان له ترساندا.
 سیماب (ف): جیوه.
 سیمابگون (ف): وهك جیوه، کینایه یه له په شوکان و رهنگ بهرین.
 سیم بهر (ف): له ش سپی و سۆلی وهك زیو.
 سیم ذه قن (ف): چه ناگه وهك زیوی سپی.
 سیمورغ (ف): عه نقا.
 سیمیا: زانیستیکه مروّف شتی نااسایی بی جی به جی ده کا، یا ری له شتی نااسایی ده گری.
 سیمین عوزار (ف): روخسار زیوی سپی.
 سینان (ع): سه ره ږم، نووکی تیژی هدر شتی.
 سینه (ف): سنگ.
 سینه زه نان (ف): به سنگ کوتان
 سینه سۆزان (ف): سنگ سووتاو، دل سووتاو.

سینهی که مان (ف): به زه ویدا که وتن و هه ستانه وهی تیر و نه پیکانی نیشان، یان سینه که مان که نامرازیکی کۆنی موسیقایه.
 سیوهیل: بهری رۆژه لات و سه رسنووری (شارباژی پی سهخت) له سلیمانی.
 سیهه (ف): رهش.
 سیهه به ختان (ف): بهخت ره شان، بی بهختان.
 سیهه چه شمان (ف): چاوه ره شان.
 سیهه دل: دل رهش.
 سیهه رۆژ (ف-ک): رۆژ رهش، بهد بهخت.
 سیهه روو (ف): روو رهش.
 سیهه به ختانه (ف): چاره ره شانه.
 سیهه به ختی (ف): بهخت ره شی، بی بهختی.
 سیهه دل مهر دومان (ف): ههردوو گلینهی دل رهش و بی به زه یی چاوه کان.
 سیهه چه شم (ف): چاوه رهش.
 سیهه مار (ف): ره شمار، کینایه یه له نه گریچه.

(ش)

شاپوور (ف): ناوی دوو پادشای ساسانییه، ناوی سپی جهنگاوه ری نازی ناو شانامه یه شه که یه کیان هی رۆژگاری خوسره وی په رویتزه.
 شاطر (ف): ته تهر، نامه بهر.
 شاخ (ف): لقی دار.
 شاخسار (ف): لق و پویی دار.
 شادان (ف): شادمان.
 شاطر (ف): پیتشه وی کاروان، پیاده یه که به بهرگی تابه ته وه له پتشی گالیسکه یا نه سپی

پادشا و گه وره کان برّوا، چابوك و چالاک، نازا، زیرهك و ژیر.
 شافعی: نیمای شافعیی خاوه نی مه زه بی شافعی له ئیسلامدا.
 شاگرد: قوتایی، بهر دهستی وه ستا که ورده ورده فیزی پیشه که ی ده بی.
 شال: قوماشی له خوری ته نراو، پارچه یه کی وهك بهر مال و فۆته و په شته مال به سه ر شاندا ده دری، پشتین.

شام (ف): ئیواره، سهره‌تای شهو.

شامه (ع): ههستی بۆن کردن.

شانه‌زن (ف): شانه‌که‌ر.

شاه‌تەن: شاهه - مه‌لیکی که‌وه‌له‌ی قاچ و مل درێژی له‌ده‌م ناودا ژیاوه، شاهۆ، شینه‌شاهۆ. واته له‌ش وه‌ک له‌شی شاهه.

شاه (ف): پادشا، داشی هه‌ره‌گرنگی یاری شه‌تره‌نج، که به هه‌موو لایه‌کدا ده‌جووتی و به هه‌ر جووتیه‌ک خانه‌یه‌ک ده‌باته‌وه.

شاه‌را (ف): شاری، پتی گه‌وره و فراوان.

شاهوار (ف): شاهانه، شایسته‌ی پادشا، به‌نرخ. شاهوو: شاهۆ، چیا‌یه‌کی به‌رزوی ناوچه‌ی (هه‌ورامانی هۆن)‌ی شاری (پاوه)‌ی نوستانی (کرماشان).

شاهی (ف): پادشاهی.

شاهی، شایی (ف): پاره‌یه‌کی سه‌رده‌می قاجاری که کردوویه‌تی به‌نجا دینار.

شاهی نه‌قشه‌ند: مه‌به‌ست خواجه محمه‌دبه‌هائو‌ددینی بنیاته‌ری ته‌ریقه‌تی نه‌قشیه که ریازیکی سو‌فیتییه.

شاهید (ع): یار، دو‌ست.

شاهین (ف): شاهین، جو‌ره بازیکی راو.

شتاب (ف): په‌له، را‌کردن.

شه‌نگ (ف): ژه‌هر، کاله‌که‌مارانه.

شه‌با: عه‌باشی.

شکاف (ف): که‌ل، شکسته، درز.

شکست (ف): تیشکان، شکان.

شکۆفه (ف): خونچه، گۆلی تازه‌بو‌شکورتوو.

شکه‌م (ف): سکه.

شکه‌ن (ف): پیچ‌و‌لوول.

شکه‌نج (ف): پیچ و چینی نه‌گره‌جه.

شمشاد (ف): دره‌ختیکه گه‌لای هه‌میشه‌ی و داره‌که‌ی سه‌خت و پرنکه.

شنۆ: شنه‌ی با.

شوان: ناوچه‌یه‌کی سه‌ر به (که‌رکوک).

شوتوو‌ر (ف): وشتر.

شوتوو‌رمورغ (ف): وشترمر، که بال‌ب‌لنده و به قاچ و مل و پشت وشتره.

شوتوری نه‌وت: وشتری گه‌رۆل که نه‌وت و زفتی لی درای، له عه‌ره‌بیدا ده‌لین: البعیر الأجر، أي المقيّر.

شۆر (ف): هه‌را و ناشووب، عیشق، دیوانه‌یی؛ سو‌یر.

شۆرش (ف): هه‌راوه‌ریا، ناشووب و فیتنه، شۆر و خرو‌ش.

شۆره‌زار (ف): زه‌ویی خو‌یدار، شۆره‌کات.

شورطه: بای هه‌لک‌ردوو به هه‌مان رووی که‌شتی که باشه. پیچه‌وانه‌که‌ی بای موخالیفه.

شۆریده (ف): په‌ریشان، شیوا، ئالۆز و بژ.

شۆریده‌به‌خت (ف): به‌خت ئالۆز و تیکچوو.

شوست‌وشۆ (ف): شتن، خاوین‌کردنه‌وه.

شوعله‌وه‌ر (ف): رووناکی‌به‌خش، داگیرساو. (شوعله) عه‌ره‌بیه.

شوکرانه: سو‌یا‌سگوزاری.

شووشته‌ر: شاریکی سه‌ر بی نوستانی

خووزستان له باشووری رۆژاوا‌ی ئیران.

شهره (ع): گری، پریشکی ناگر.
 شهره یار (ف): ناگراوی.
 شمش دهر: شمش دهرگا، دۆخی له تخته نهددا
 که یاریکهرینکیان مۆر (بول)هکانی شمش
 خانهدی بهرامبهر به یاریکهره که ی تر ده گری و
 یاریکهری دووم جووتن شمشیش بیتن، ناتوانن
 مۆری خۆی بجوولیتن.
 شهط (ع): چه می گه وره.
 شه عشه (ع): ره ونهق، شه و قدا نه وه.
 شه فاعه تخواه (ف): تکاکار، داوا کهری
 لیوردن و به خشین له گوناھ.
 شه قام: راسته ری.
 شهق کردن (ع-ک): دوولت کردن.
 شق القمر (ع): مانگ دوو کهرت کردن،
 موعجزیه که کی جه زه تی پیغه مبه (د.خ).
 شه قوه شین: نهوی شهق ده وه شیتن.
 شه کل (ع): شیوه.
 شه کهر (ف): نهو توزه شیرینه که له ناو
 نهیجه که دایه و گرتوویه ته نامیز.
 شه کهرنه فشان (ف): شه کر و شیرینی
 وه شاندن.
 شه کهر خار (ف): نازی وهک شه کر شیرین،
 چونکه مانایه کی (خار) نازه، یا شه کر خۆری
 شه کردا کرۆژ، کینایه له قسه شیرین.
 شه کهر خه ند (ف): زهرده خه نهی وهک شه کر
 شیرین، خاوه نی نهو زهرده خه نه شیرینه.
 شه کیب (ع): تۆقره، خۆگری.
 شه م: شه مع، مۆمی داگیر ساو.

شووم (ع): نه گبت.
 شوهرت (ع): شوهرت، ناووبانگ.
 شه نامهت (ع): نه گبتی، شوومی.
 شه بدیز (ف): نه سپه ره شه که ی خوسره وی
 په رویی پادشای ساسانی.
 شه برهنگ (ف): رهنگ وهک شهو تاریک و
 رهش.
 شه بهرو (ف): شه ورۆ، به شه ورپی کردوو.
 شه بگری (ف): ده می به ره به یانی.
 شه بنشین (ف): شه ونشین.
 شه به (ع): سوو ککراوی (شه به ه، شه وه،
 مووروو به ردیکی بریقه داری ره شی به ترخه.
 شه به یخوون (ف): هیشی له پر که دوژمن به
 خۆی نه زانی، به سهر دادان.
 شه تاو: ناری زۆری به فری توواوه ی کویستان.
 شه خص: گۆری پیاوچاکان، به تایه تی گۆری
 دیاری وهها که داری له سهر و بهردا
 رووئیرایی و دهوری به وشکه که له ک
 هملچنرایی.
 شه راب (ع): مهی.
 شه رای جهی: شه رای نایاب و به ناووبانگی
 (گه ره کی جهی) ی شاری (نه سفه هان).
 شه راره (ع): پریشکی ناگر.
 شه رح (ع): کینیکه جار ان فقهی خویندوویانه،
 لیکدانه وه.
 شه رپار (ع): شه رانی، چه توون.
 شه رک (ع): شه رهک، ته پکه و داوی راوچی.
 شه رمه سار (ف): شه رمه زار.

شهر (ع): شمري ذيلجه وشهني بکوزی
نيمام حوسين (خ.ر).

شهمس: شهمسي ته برتيزی سؤفی و پیری
مهولانا جه لاله ددینی رومی. دوو جار له بهر
دووزمانی موریدان (قونیه) ی زیدی مهولهوی
به جی هیشت و کاریکی زوری تی کرد.

شهمس لقا (ف): روو و دیداری وهك خۆر
روونا که ره وه، ناسناوی دلخوازه که ی نالپ
نارسلانی سه لحوقی.

شهمشیر، شهمشیر: شهمشیر، نامرازیکی کونی
شهر.

شهمشیرداری (ف): شهمشیر هه لگری،
شهمشیر بازی، کاری شهمشیر به دهسته وه بوون بو
پرینی سه ری نهوانه ی وا بریاری سه برینیان
دراوه.

شهمعی فنه ر: به چرایهك یا مؤمن و تراوه که
دهوران دهوری گیراوه و ههوا لئی نه داوه و
ناکراوه ته وه.

شهمعی کافوروی (ف): مؤمی سبی که
گرانیه هایه.

شهمه (ف): که میك.

شهمه ر (ف): هموزی بچووك، گولاو، هه ر
شوتنی ناوی تیدا کوبوویته وه و وه ستایی.

شهنا (ف): مهله.

شهوانهنگ (ك-ف): ناههنگی شهوانه.

شهوپه رست: جه زله تاریکی کردوو، کینایه له
سه و داسه ری نه گریجه ی ره شی یار.

شهوپه رابین: نهوی به شهو چرا بیینی.

شهوپه راغ (ف): شهوپه ر، گه وه رینکه وهك
چرا له شهودا ده گری و ده وره بری روشن
ده کاته وه.

شهوق: رووناکی دانه وه.

شهو که ت (ع): شان وشکو.

شهوله ناو: شهوه کی، شهو هیشتا له ناودا بی،

گه ردو گولی به ره به بیان که تاریکی مایی.

شهوها: جه ندین شهو.

شهمه (ف): پادشا.

شههد (ع): ههنگوبن.

شههد خیز (ف): شیرینی به خش.

شههدنوش (ف): ههنگوبن خۆر.

شههر (ف): شار.

شههره زوو، شاره زورر: ناوجه یه کی فراوانی

رزه لاتنی شاری سلیمانیه.

شههره وا (ف): پاره ی قهلب که پادشای

دهولت به زور ره واجی بی ده دا، یا پاره یهك

که تنها له و شاره که سکه کی لی ده دری،

برهوی ههیه.

شههری دل (ف): شاری دل، کینایه له

گه وره بی و فراوانی.

شههلا (ع): تایه تمه ندی نیرگزنکه که

ناوه راسته که ی سوور یا وه نه شه یه، کینایه

له چاوی مهست و جوان و فریودهر.

شههیدی که ره لا (ع): کینایه له جه زه تی

حوسهینی کوری نیمامی علی.

شهیهه که ر: حیله که ر، نه سپنک مجیلیتی.

شهبیش (ف): نه سپن.

شیتاب (ف): په‌له‌په‌ل
 شېخه‌باس: شېخ عه‌باس، شه‌خس و
 زیاره‌تگایه‌کی خوارووی سلیمانی بووه.
 شېخی صه‌نعان: داستانی شېخی صه‌نعان، که
 کابرایه‌کی موسولمان بوو، له‌بهر خاتری
 که‌جه‌مه‌سیحیه‌ک له‌دین وه‌رگه‌را و بوو به
 مه‌سیحی. دواجار بووه‌وه به موسولمان.
 شېخی مه‌عنه‌وی (ع): مه‌به‌ست جه‌لاله‌ددینی
 رومی خاوه‌نی (مه‌ثموی مه‌عنه‌وی) به.
 شیراز: شاریکی باشووری ئیران و ناوه‌ندی
 نوستانی فارسه.
 شیرخوار (ف): شیره‌خوره.
 شیرنه‌وژن: شیربه‌نه‌رز داده‌ر.
 شیرخوو (ف): خووی وه‌ک خووی شیر، نازا.
 شیرگری (ف): شیرگر، نه‌وی شیر بگری،
 کینایه‌به له‌نازایی و چاونه‌ترسی.
 شیرمه‌ردانه: مه‌ردانه وه‌ک شیر.
 شیرۆ: شیرۆیه‌ی کورپی خوسره‌وی په‌رویز که
 باوکی خوئی کوشت.
 شیره‌یه‌ت (ف): نه‌وی سام و هدیته‌تی شیری
 هه‌بی.
 شیره (ف): تراوی تکاو، شیله.
 شیرت (ف): چه‌مووش، تووش و شه‌رانی،
 هار و به‌گوره‌گور.
 شیریی‌بیشه: شیریی دارستان، شیریی نازا.
 شیریی ژیان (ف): شیریی تووره.

شیرین: ژنی خوسره‌وی په‌رویزی ساسانی و
 خو‌شه‌ویستی فه‌رهاد.
 شیرین‌ده‌هان، شیرین‌ده‌هه‌ن (ف): دهم‌شیرین.
 شیرین‌ده‌و (ف): خو‌شه‌رته‌وت، شیرین‌رته‌وت،
 جوان غار‌کردوو.
 شیرین‌زویان (ف): زمان‌شیرین، قسه‌خو‌ش.
 شیرین‌سو‌خه‌ن (ف): زمان‌شیرین، قسه‌خو‌ش.
 شیرین‌قه‌د (ف): بالایی شیرین.
 شیشه (ف): پیاله، شووشه.
 شیشه‌په‌ز (ف): شووشه‌کولین،
 شووشه‌دروست‌کهر.
 شیشه‌ی دل (ف): شووشه‌ی دل، کینایه‌به له
 ناسکی.
 شیشه‌ی دیده (ف): چاو، شو‌به‌تراوه به
 شووشه و فرمیسکی تیدا‌کۆده‌بیته‌وه.
 شیعری سه‌لیقی (ع): شیعری عاده‌تی و باوی
 به سه‌لیقه‌وه نووسراو.
 شیفا (ع): چاک‌بوونه‌وه.
 شیفاجو (ف): شیفاخواز.
 شیفا‌داروو (ف): ده‌رمانی شیفا‌به‌خش.
 شیفته (ف): عاشقی سه‌رلی‌شیواو، تیک‌چوو،
 شیواو.
 شیکاف‌کردن: کردنه‌وه، دادرین، قلی‌شان‌دن.
 شیلگ: ده‌سه‌رپیژی تفه‌نگ و ریزی گولله.
 شین‌که‌وا: که‌واشین.
 شیوی ناودار: شیونکی باکووری رۆژاوی
 سلیمانییه به لای (سه‌رچنار) دا.

(ص)

- صاحب نافرین (ف): جادوو گهر، سحر باز.
صاحب ئه تيار (ع): ريزدار و به حورمهت،
حيساب بو گراو، به ههنگير او.
صاحب ئه عجاز (ف): خاوهن موعجيزه،
موعجيزه نوين، جادوو گهر.
صاحب ستم (ف): ستمكار.
صاحب سينان (ف): تيره دهست، تير هاويز.
صاحب فدن، صاحب هونەر (ف): هونەر مند.
صاحب قران: دهوله مند و خاوهن پاره،
به ماله يه كي ناسراوى سلیمانی.
صاحب كه رامهت (ف): شه ره فمه ند،
به كه رامهت.
صاحب گونهم (ف): گوناهاير، خه تابار.
صاحب مه كان (ع): خاوهن جی وری، خودا.
صاحب ننگین (ف): خاوهن زیر و زیوی سهر
موسئله، گوايه موسئله كه ی حه زه ته ی
سوله یمان ناوی خودای به سه ره وه بووه و به و
هۆیه وه حوكمی مهردوم و جنۆكه ی
کردوو، به ختدار.
صاحب نه ظه ر (ف): خاوهن بیر.
صانعی گول (ع-ك): گول دروستكه ر،
كینايه به له خودا.
صوبح دم (ف): ده می به ره به یان.
صوبحگاه (ف): ده می به یانی.
صوبحی صادق (ع): شه فق، به ره به یان كه
رووناكی خوری تیدا له ناو تاریكیدا
دهرده كه وی.
- صوحهت (ع): هاوړیه تی، ناشنایه تی.
صولب (ع): پشتی پیاو، مووراغه ی پشت.
صوره تخانه (ف): شوئی وینه تیدا دانان.
صهبا (ف): بای له باکووری رۆژه لاته وه
هه لکردوو.
صباح الخیر (ع): به یانیت باش.
صه بوح (ع): خواردن یا خواردنه وه ی به یانی.
صه حرای سینه (ف): بیابان و دهشتی سنگ
كه دلئی تیدا یه. کینايه به له وشك و برینگی و
چۆلئی سینه به یی یار.
صه حن (ع): حه وشه، مه یدان.
صه دا (ع): هاوار و بانگ و دهنگ،
دهنگدانه وه.
صه دادان: بانگ کردن، هاوارلی کردن.
صه دپاره (ف): سه دپارچه، له ته له ته.
صه رپاف (ع): پاره گۆره وه، کینايه به له
دلدار.
صه رپافی غم: نه وی خهم ده گۆرپته وه به
خۆشه ویستی، عاشق.
صه عب (ع): قورس، گران، زه حهت و
نه ستم.
صه عبیهت (ع): گرانی، قورسی.
صه عوه (ف): فیسقه، چۆله كه ی بچووك.
صه فا (ع): نه شنه و خۆشی.
صه فا و مهروه: له ری و ره سه كانی یه كه مه
رۆژی جه زنی قوربانه له حه جدا. دوو
ته پۆلكه ی نزیکه مه ككه و ناوی زمزمه،

حاجیان به پله به نیواناندا دین و ده چن بو
یادکردنه وی خاتوو "هاجر"ی هاوسه ری
حزره تی نیراهیم (خ.ر) که له وی به دوری
ناودا ده گه را.

صه فای سینه (ع-ف): دلّ سافی.

صه فحه (ع): تهخت، تهختی تهوئل.

صه فوه تدهه (ف): نارامی بهخش، پاککهره وه.

صه فهر (ع): مانگی سه فهر، گوايه به تایه تی
کوله چوارشه مه که ی شوومه.

صه لابهت (ع): رهقی، وشک بوون و نه بزوتن.

صه لاحت (ع): شایسته گی و بهرزه وهند،
کارچاکی، سوودمه ندبوون.

صه نهم (ع): بت.

صه نه ما (ف): نهی بتا نهی بهت کهم.

صه نهعات (ع): پیشه و سه نهعت.

صه یحه (ع): هاوار.

صه یده نه فگن (ف): نیچیر به نه رز دادهر.

صه یدی حهره م: نیچیری حهره می که عبه که
راو کردنیان قه ده غه یه.

صه یقل (ع): ژه ننگ پاککهره وه،
مشت و مالدهر.

صه یححت (ع): ته ندرستی، سه لامه تی.

صه یق (ع): راستگویی.

صه یدیق (ع): ناساوی نه بوویه کری صه یدیقی
یه کهم خه لیفه ی ئیسلامه (خ.ر).

صه یهت نایاب (ع-ک): سیفهت چاک و ناوازه.

(ض)

ضیا (ع): رووناکی.

ضید (ع): دژ.

ضیده یین (ع): دوو دژ، دوو شتی ناکۆک.

ضیغ (ع): لاوازی و بین هیزی،

بین ده سه لاتی و ناتوانی.

ضه خیم (ع): گه وه.

ضه رب (ع): لیدان.

ضه میر (ع): ده روون، ویزدان.

ضه و (ع): ضه و، رووناکی.

ضه یقهت (ع): تهنگانه.

(ط)

طاقی کیسرا: نهو کۆشکه گه وره یه به که

کیسرای دووه می پادشای ساسانی له

(ته یسه فوون) ی خوار به غدا دروستی کرد و به

تاقی کیسرا ناسراوه.

طالش: ناوچه یه کی سه رووی ئیرانه.

طالیع (ع): بهخت و ناوچاوان.

طالیع زه بوون (ف): بهخت رهش، به دب بهخت.

طائیری ده ولتهت (ف): طیر السعد، بالنده ی
به خته وه ری.

طاره م (ف): خانووی دارین، هه یوان گومه زی،
ناسمان.

طاس (ع): تاس، کاسه.

طاق (ع): تاق، هیلالی، کهوانی وه ک مانگی
یه ک شه وه.

طاووسی: تاووسی، وهك پهړی تاووس
رهنگاورهنگ.

طوپره: زولف، نهگریجه، نهو مووانه کی که
لم لاوتولای تمویلوه بهسهر روودا شوړ
دینهوه.

طوعمه (ع): چهشهی بو نیچیر دانراو له
راودا.

طوغرا (ف): فهرمانی شاهانه.

طوغرول (ف): جوړه بالندهیه کی راوی له
توخی بازه.

طوفان (ع): توفان، ناروهستان، لافار.

طومار: تومار، کۆمهله نامه یا ههر
کۆمهله نووسراونک که بدریته دهم یهک و لوول
بکړی.

طومان: تومان، ژیردهری.

طور: نهو کیوهی چپای (سینا) که بهرگهی
دهرکهوتنی نووری خودای نهگرت و سووتا،
بوو به کل.

طووسی نهوزه: پالنه وانیک کی کۆنی نیرانییه،
پلهی سپه بودی له دهرباری پادشایاندا
هه بووه و داوای تاج و تهختی کردروه.

طووطی ناواز (ف): ناواز و بانگ خوځ وهك
هی تووتی.

طوول (ع): دریزه کیشان، دریزه.

طوولانی (ع-ک): دریزه.

طوبع (ع): تبعهت، سروشت.

طوبع کهر (ع-ک): تبعهت کهر، وهك کهر
هه لکه وتوو.

طوبعهت غهغه نهر (ف): شیر تبعهت، وهك
شیر هه لکه وتوو.

طوپاوه تدهه (ف): په ونه قدهر و جوانی بهخش،
تهروبر.

طورهه (ع): کهیف و شادی.

طهرز (ع): تهرز، جوړ.

طهرف (ع): طهرف، لا.

طهریق: تهریق، خهجالهت و شهرمه زار.

طهلا (ف): زیر، کینایه یه له پهنگی زهره.

طهلاکار (ف): له زیر دروستکراو.

طهلهعت (ع): روخسار.

طهله بکار (ع-ک): داواکار.

طهلیسم (ع): تهلیسم، پارچه کاغز یا

مهعه نه که جادووگر یا فالچی نه خشیکی

لهسه دهکا یا شتیکی لهسه ده نووسی بو

لادانی دهر دیک یا بهلایهک له کهسیک یا له

شیک، گویه کاریگره یی دهی.

طهمهع (ع): چاوچنۆکی، تهماع.

طهواف (ع): بهده وردا گهیران.

طهوف (ع): بهدهوری شتیکیدا سوورانوه.

طهوق (ع): ملوانکه، گهر دینهند.

طهویله: تهویله، ژورینکی گهوره ی دریزکار

بو تیدا بهسته وهی و لاخی بهرزه و گویندریز،

بهتاییهت له زستاندا.

طهی کردن (ع-ک): پیچانهوه، مهسافه برین.

طهیران (ع): طهیران، فرین، بال گرتنهوه.

طیسپ، تیب: تاقمی سویا.

طیفل (ع): مندال.

(ظ)

ظہرف (ع): دہفر، قابی چیشت تی کردن.
ظہریفان (ف): نوکنہ زنانان، گوفتار شیرینان.
ظہلم: سہرچاوه و تافگہ یہ کی ژورور دئی
(زہلم) ی سہر بہ ناحیہ (خورمال) ی نارچہی
ہہ لہ بچہ یہ لہ سلیمانی.
ظلیل (ع): سیہر.

ظالم خہ صلہت (ف): کردہوہ و ہک ہی
ستہ مکار.
ظالم دل (ف): دلہرق، بی بہ زہی، دل مردوو.
ظاہر (ع): ناشکرا و دیار.
ظولمہت (ع): تاریکی.
ظوہور (ع): دہر کہوتن.

(ع)

عومرہا: کوی (عومر) ہ، چہند تہ مہ نیک،
عومرہ کان.
عومہر: عومہری کوری خہ تابی سیہم
خہ لیفہی موسولمانان (خ. پ).
عوناب (ف): داریکی درکاوہیہ، بہری لہ
زہیتوون دہچی و چاکترین جوری سور و
شیرینہ و بو پالفتہ کردنی خوین بہ سوودہ و
تایش سووک دہ کا.
عوج (ع): عوجی کوری غہنق کہ
زہلامیکی قوج و دریزی نہ فسانہ بیہ.
عہدال: رہند و دہرویش، وئل و سہرگہردان.
عہبہر (ع): نیرگس، کینایہ یہ لہ چاوی یار.
عہبہٹ (ع): بیہوودہ، بہ خورابی، بی سوود،
گالتہ جاری.
عہجب (ع): عہجایب، سہیر.
عہجمی شیہ: وہک عہجم، کینایہ یہ لہ
نہزان و تازہ کار.
عہدوو (ع): دوژمن.
عہدہم (ع): نہ بوون، مہبہست لئی مردنہ.

عاج (ع): ددانی فیل، نیسکی جزرہ ماسیہ کہ.
عاریض (ع): روخسار، کولم.
عافیہت (ع): توش.
عاقیہت (ع): سہرہنجام، نہنجامی کار.
عالی جاہ (ف): پایہ بلند.
عوبوودیہت (ع): بہندایہ تی، کویلہ بی.
عوجب (ع): لہ خوبایی بوون، خوہرستی.
عوذر (ع): بہانہ، بیانوو.
عوریانی (ع): رووت وقووتی، بی بہرگی و
ہہژاری.
عوروج (ع): بہرزبوونہوہ.
عوزلہت (ع): گوشہ گیری، دوورہ بہریزی.
عوصفور (ع): چولہ کہ.
عوقابی غہم (ع): ہہ لوی خہم، کینایہ یہ لہ
خہمیکی توند و بہنازار.
عوقبا (ع): قیامہت، دواروژ.
عوقدہ (ع): گری، گری دل.
عولہما (ع): کوی (عالم) ہ، زانایان، زانایانی
نایینی نیسلام.

عهذارا (ع): كۆى (عهذراء)، كچى شوونه كرددو.

عهذرا: عهذراء، دلخوازى "واميق" كه چيرۆكىكى دلداريان هيه.

عهرايض (ع): كۆى (عهريضة)يه، نهرزو حال، سكالانامه.

عهرش: تاختى ناسمانى.

عهرصه (ع): مهيدان.

عهرعهر (ع): درهختيچكى جوان و گهوره يه، كينايه يه له بالاي بهرز و شوخ.

عهرووس (ع): بووك.

عهربديده (ف): چاو وهك چاوى عهرب رهش و جوان.

عهزا (ع): پرسه و ماتهمينى.

عهزم (ع): نياز.

عهزه: كورتكراوهى ناوى عهزيره، كه دهبنى مهيتهرى نەسپ بووين.

عهزير: عهزير بهگى بابان، هيمايه بو عهزيرى ميسر.

عهصاي مومسا (ع): داردهسته كى مومسايه كه - بهينى نايهتى ژماره ۱۰۴ى سوررهتى

(أعراف) ((فألقي عصاه، فاذا هي ثعبان مبين)) - له بهردهم جادووگهرانى فيرهوندا بوو به

نهژدهها و ماري جادووگهرانى قوت دا. ناماژهيشه به نايهته كاني ژماره ۱۷-۲۱ى

سوررهتى (طه): ((قال هي عصاي أتوكؤا عليها وأهش بها غنمي ولي فيها مآرب

اخري. قال القها يا موسى. فالقها فاذا هي

حية تسعى. قال خذها ولا تخف سعيدها سيرتها الاولى)).

عهطاريد (ع): له حهوت نهستيره گهرۆكه كان و يه كهم ههسارهى نزيكى خوره.

عهفو (ع): ليبوردن، بهخشين.

عهقرب (ع): دوويشك، كينايه يه له بينچ ولولولى نه گرجه.

عهقل كهر (ع-ك): به عهقل كهر و نهزان.

عهقهب (ع): پاش، دوا، مدهست پشته.

عهقيق (ع): يايقى، بهردىكى سوورى گرانبه هايه.

عهقيم ناسا (ع-ك): وهك نهزوك.

عهكس (ع): شهوقدانه وه، بينچه وانه، وينه.

عهكس به ذير (ف): وينه وهرگر، وهك شتى له ناوپنه دا بينرى.

عهلامهت (ع): نيشانه.

عهلهف (ع): نائف، ناليكى جهويان.

عهمدهن (ع): دهسه نقهست.

عهموود (ع): كۆله كه.

عهمهل (ع): كاري خيرى بينكه وهى ژن و ميرد.

عهنبر: مادده يه كى بوخوزه، له ناو گهده يا رنجۆله ي ماسى عهنبهردا دروست دهبن و

له سهر رووى دهريا كۆده بينته وه و ههليده گرن، يا كاتيك نهو ماسيه راو ده كرى، نهو مادده يه

له سكى دهرده هينرى.

عهنبه رين موو (ف): مووى بوخوزه ي بوئى عهنبه ر يوو.

عشرهت (ع): پیکهوه به شادی رابواردن،
هاونشینی.

عیشقیاز (ف): دلدار، عاشق.

عیشقی مهجازی (ع): عیشقی پروکەش.

عیشوهجو (ف): بهناز، بهدوای نازدا گهراو.

عیشوهساز (ف): بهنازونوز، نازفرۆشی
فیلباز.

عیشوهگەر (ف): نازفرۆش، فیلباز.

عیصمهت (ع): داوینیاکی، پاکیزهیی.

عیظم (ع): گهورهیی.

عیقد (ع): ملوانکه، گهردنبه‌ند.

عیللهت (ع): دهرد.

عینان (ع): جلّهو، له‌غاو.

عینین (ع): نهزۆك، شله‌په‌ته، نیره‌مووك و نهو

پیاوهی كه له پیاوه‌تی كهوتی و ده‌عباكه‌ی
هه‌ئنه‌ستی.

عه‌نده‌لیب (ع): بولیول

عه‌نقا (ع): سیمورغ، بالدارنکی نه‌فسانه‌یه،

کیایه‌یه له شتی كه ناری بی و خۆی نه‌بی.

عه‌نقا‌صیفت (ف): سیفته‌تی عه‌نقای هه‌بی.

عه‌نکه‌بووت (ع): جال‌جالۆکه.

عه‌هد (ع): سه‌ردهم.

عه‌یاده‌ت (ع): سه‌ردانی نه‌خۆش.

عه‌یان (ع): ناشکرا، به‌رچاو.

عه‌ین (ع): خۆ، خود.

عه‌یره‌ت (ع): به‌په‌ندبوو، سه‌یروسه‌مه‌ره.

عه‌یجز (ع): له‌کار کهوتن، بی‌توانایی.

عه‌یززه‌ت (ع): قه‌درزانی، شان‌وشکۆ.

عیسا: عیسا‌ی کوری مه‌ریه‌می یقه‌مه‌بری
مه‌سیحیه‌کان.

عیسانه‌فس (ف): وه‌ك فووی عیسا مردوو
زیندوو بکاته‌وه.

(غ)

غوبارنالوود (ف): تۆزای، تۆزلی‌تیشتوو.

غوروور (ع): له‌خۆبایی بوون.

غوصصه (ع): خه‌م و که‌سه‌ر.

غولام (ع): خزمه‌تکار.

غولل (ع): زنجیر و پیره‌ند.

غوول (ع): دۆو، بوونه‌وه‌ریکی نه‌فسانه‌یه، له

شاخ و دۆلی دوور له ئاوه‌دانیدا ده‌ژی و

پریوار له ری لاده‌دا و سه‌ری لی ده‌شیوتینی.

غونچه‌دهم: ده‌م وه‌ك خونه‌جه‌ بچووك و جوان.

غه‌براء (ع): خاك.

غائبانه (ع-ك): له‌پاشمله.

غائيله (ع): ترس و په‌ژاره.

غار (ع): نه‌شکه‌وت.

غازه (ف): سووراو.

غافل (ع): بی‌ئاگا.

غالیب (ع): زۆریه، زال.

غایب (ع): نادیار، خۆله‌بیرچوونه‌وه له‌بهر
بیرکردنه‌وه.

غریو (ف): هاوار و فه‌ریاد.

غوبار (ع): تۆز.

غەبغەب: گۆشتى دەركەوتوروى زۆرچە ناگەى
مرۆى قەلەو.

غەرق (ع): خىنكاو، نوقوم.

غەزا (ع): خۆراك، شەرى داگىر كارىيى
موسولمانان دژى كافران.

غەزىنە، غەزىنەين: شارىكى مېژوويى رۆژھەلاتى
نەفغانستان كە "ئالپ تەكىن"ى مەملووكى
تورك كوردى پايتهختى بەرەبائى دەسەلاتدارى
غەزىنەوى. يەققووب لەيىت بىياتى نا و
عەلانەددىن حوسىن غوورى لە سەدەى
شەشەمدا ويرانى كرد.

غەزەلخوانى (ف): غەزەلخوئىنى، شىعروتىن.

غەزەنغەر (ع): شىر.

غەقەت (ع): بىن ناگەى.

غەفوورى پەحىم: لىبوردەى بەبەزەى،
كىنايەبە لە خودا.

غەلطان (ف): خەلتان، تىكەل.

غەملىدە (ف): خەملىو، خەمبار.

غەمزە (ع): نىونىگا، ئىشارە بە تىلەى چاو،
چاوهەلتە كاندىن.

غەمزەدە (ف): خەمگىن و دلتهنگ.

غەو: دەنگى زۆر بەرز.

غەوارە: تىرەبەكى ھۆزى جافە.

غەوغا (ع): ھات وھاوار و ھەرا، نازاۋە و
ئاشووب، خەلگى زۆر و بەبە كداچووى
نازاۋەگىر.

غەوواص (ف): قەوواس، كەوانگىش و
تىروەشىن.

غەبەز (ف): غىراز، جگە لە.

غىلمان (ع): كۆى (غولام)ە، بەندەى گەنج و
جوان.

(ف)

فائىدە (ع): كەلك.

فائىق، فائىق (ع): سەركەوتوو، بالادەست،
زال.

فارووق (ع): ناسناوى ھەزەرتى عومەرى
كۆرى خەتاب (خ.ر)، جياكەرەھى ھەق و
ناھەق.

فارىغ (ع): خالى و بەتال، ئاسودە.

فاش (ف): ئاشكرايوو، بلاو بوو ھە لەناو
خەلكدا.

فاطان: فاتمە.

فايض (ع): خاۋەنى خىر و بەرەكەت.

فروچوون (ف-ك): چوونەخوار.

فرووزان (ف): داگىرساو.

فسورده (ف): ژاكاو.

فسوون (ف): قىل و تەلەكەبازى.

فگار (ف): نەخۆش.

فنا في النور (ع): نوقمى بىر كوردنەۋە لە
جوانى و پرووناكى پرووى يار.

فوه: ئالتون و زىو.

فوتوورى چاو: مەستى چاو.

فورات: روبروی فورات که سه چاوه کهی له کورستانی تورکیایه.

فونون: کۆی (فهن)ه، هونەر، جۆراوجۆر، فیل.

فەتتان (ع): نازاوه گێڕ، فیتە گێڕ.

فەتخ (ع): داگیرکاری ولاتان، دەرگاگردنەوه.

فەحل (ع): نێر، نێری هەر نازەلیکی نامادهی جووتبوون.

فەحوا (ع): مەعنا، واتا، ناوەرۆک.

فەخروڵەشەر (ع): فخر البشر، شانازی مرۆفایەتی، مەبەست حەزرتی محەممەدە (د.خ).

فەراخ (ف): فراوان.

فەراز (ف): بەرز، هەوراز.

فەرامورز (ف): کۆری پۆسته می زال.

فەرامۆشخانە (ف): جێهێک که هەموو کەس و هەموو شتیکی تێدا فەرامۆش دەکری.

فەرایض (ع): کۆی (فەریضه)یه، ئەو شتانه که نیسلام فەریزی کردوون لەسەر موسوڵمان.

فەرد (ع): شتی تاقانەیی یۆتیه.

فەردا (ف): سەینێ.

فەردی (ف): تاقانەیی.

فەردی قەدیم (ع): تاقانەیی کۆن و لەمێژینە، کینایەیه له خودا.

فەردی مەجاز (ع): دەسەلاتداری نازەپینگەیشوو.

فەردی یەکتا (ف): تاقانەیی یۆتیه، کینایەیه له خودا.

فەرپووخەدەم (ف): بێوقوم بە خێر و فەر و بەرە کەت.

فەرسەخ (ع): سێ میل یا دوازده یارده (بال).

فەرضەن (ع): گریمان.

فەرە (ع): لق و پۆپ.

فەرەق (ع): تەوقەسەر.

فەرماندەهی دەر (ف): کاربەدەستی رۆژ و زەمانه.

فەرورەدین (ف): خاکەلیۆه، یە کەم مانگی وەرزی بەهار و یە کەم مانگی سالی هەتاوی.

فەرهاد: عاشقی شیرینی کچی شای نەرمەنستان و نەیارای خوسرهوی پەرۆز و هونەرمەندی خاوەن نەخشەکانی سەر کتۆی بیستوون لە نزیکی کرماشان.

فەرەح ئەفزا (ف): شادی زیاد کەر.

فەرەحناک (ف): شاد و خۆشحال.

فەرەنگ: رۆژاوی و بەتایبەتی ئەوروپایی.

فەرەنگی خوو (ف): کردەوه و خووی وەک خووی رۆژاوی.

فەرەنگی مەزھەب (ف): بە دین رۆژاوی یا کافر.

فەریاد (ف): بانگ و هاوار.

فەریب (ف): فریب، خەلەتاندن.

فەصد (ع): کەلەشاخ گرتن، خوین گرتن، حجامە. مەبەست ماچ کردنە، چونکە وەک

کەلەشاخ گرتن خوین له جینی دیاریدا کۆدە کاتوه.

فهصصاډ (ع): كه‌له‌شاخگر، خورنگر، حجام، عاشق، نه‌وى ماچ ده‌كا.

فهصل (ع): وهرز.

فهضا (ع): پاتايى، ده‌شت.

فهغفور (ف): ناسناوى پادشاكاني ولاتى چين. له (به‌غپور- كورې خودا) وه وهرگر اوه.

فهقد (ع): له‌ده‌ستدان.

فهقيه: ديه‌كى نارچه‌ى (قه‌رده‌اخ) له سلیمانى.

فهلاخون (ف): قوچه‌قانى، قه‌لماسنگ.

فهلهك (ع): چه‌رخى گه‌ردوون، ناسمان، روژگار.

فلك الأطلس (ع): چه‌رخى گه‌ردوون، دهيم فهله‌كه كه ده‌ورى دنيا و نو فهله‌كه كه‌ى تری دنياى داوه.

فهنا (ع): نه‌مان، مردن.

فهواق (ع): غه‌رغه‌رى سه‌ره‌مه‌رگ، قورگه‌گره‌ى ده‌مى گيانه‌لا.

فهوت (ع): له‌ناوېردن.

فهقد (ع): ون‌کردن.

فهواره (ع): فواره، ناوېژين، نه‌و ناوه‌ى كه به گورژم له لووله‌وه بو سه‌روه به‌رز ده‌بيته‌وه.

فهيض (ع): خيرويېر، به‌ره‌كه‌ت.

فهيله‌قوروس: پادشايه‌كى كوني روم.

في المثل (ع): بو غوونه.

فيتنه‌ها (ف): كزى فيتنه، نازاوه‌ى زور.

فيتنه‌نه‌نگيز (ف): نازاوه‌به‌رياكه‌ر،

فيتنه‌هه‌لنگير سين.

فيراډ (ع): ليك‌جيايى.

فيره‌وس (ع): به‌هه‌شت.

فيره‌ون: زخي‌ره‌ى پادشايانى كوني حوكمداى ميسر، كينايه‌يه له سته‌مكارى و مله‌ورى.

فيره‌قت (ع): جيايى و دوورى له دوست.

فيست (ف): جزره‌ كلاويكى ناره‌تان.

فيكه‌هيجى (ع-ك): بير و بوچوونى پووجهل و بي‌بناغه.

فيلجومله (ع): كه‌ميك، نه‌ك هه‌موو.

فيلخوراك (ع-ف): خواردنى هينده‌ى

خواردنى فيل، يا نه‌وه‌نده‌ى فيليك خواردن.

(ق)

قائيم (ع): به‌پنوه‌راوه‌ستاو.

قايغ (ت): قابوق، قارغ، كالان، نامازه‌يشه بو كوني پاش و پيش. دارنكي دريژى سه‌ربه‌نه‌لقه‌يه، سوار له تيربازيدا به يه‌لغار تاو ده‌دا و تير بو نه‌لقه‌كه ده‌هاوى، نه‌گه‌ر بجيته ناوى، به براوه و ده‌ست‌راست داده‌نرى.

قاييض (ع): گيانكيش، فريشته‌ى گيان‌كيشان، نيزرائيل.

قاييضى قودره‌ت (ع): فريشته‌ى گيان‌كيشان.

قادر (ع): خوداى توانا، قادر پاشاى كورى

سليمان پاشاى كورى نيراهيم پاشاى بابان كه

محمدنه‌دنه‌جيب پاشاى والى به‌غدا له ۱۲۵۸ك

(۱۸۴۲-۱۸۴۳ز) دا کردی به میری بابان و
تهختی میرایه تیی نه دی.

قایل (ع): شایان.

قاتیل (ع): بکوژ.

قاروون: دهوله مه ندیکی سهرده می موسا
پتغمه مبر (د.خ)، که لئی هه لگه رایه وه و
دوژمنایه تیی کرد، تا خودا خوئی و سامانی
به قوردا برد.

قاره مان: دینه کی ناوچه ی (قهره داخ) له
سلیمانی.

قاز (ف): که مترین پاره ی سهرده می قاجاری.
۱۰ ده قاز کردوویه تیه ۱ یه ک شاهی.

قازوغ (ت): قیسپ، تیر، سنک، کینایه یه له
ده عبای نیرینه.

قاز: قهله ره ش.

قاصید (ع): نامه بهر، ته تهر.

قافله (ع): کاروان.

قاقوم: گیانه وهریکی چکۆله ی وه ک سمۆره ی
پستی نهرم و سبی و گرانبه هایه.

قامهت (ع): بالا.

قایم (ع): قائم، پاره ستار.

قارگه: دینه کی نزیککی باکووری رۆژه لاتی
شاری سلیمانی.

قرمزی پۆش (ف): بهرگی سوور پۆشیو.

قرمزی قهر (ف): تووره یی و غه زه ب سوور،
تووره یه که خوین رشتتی به دوادا بی.

قرۆش: دراویکی مه عده نیی هاوتای چل
پاره ی تورکی بووه.

قزله: دینه کی ناوچه ی (سوورداش) له
سلیمانی.

قسن: قسن، زیاره تگا، ههر جی گۆرتک
وشکه که له کی له دهور هه لچنرابی.

قصه ی بهر حق: قصه ی راست و رهوان.

قلب الأسد (ع): ناوه راستی هاوین، ناوه راستی
پتجمه مین بورجی سال که گهرما تاو ده ستیی،
که لاویژ، رۆشنترین نه ستیره ی شیوه ی
گهر دوونی شیر.

قوبه (ع): گۆپکه، گومه ز.

قودرهت (ع): توانایی خودا.

قورب (ع): نزیککی.

قوربانگاه (ف): جی قوربانلی سهر برین.

قورخ: دینه کی ناوچه ی (شاره زوور) له
سلیمانی.

قوسطه نطین: قوسته نطینییه ی پایته ختی زووی
رۆمه کان و نهسته موولی نیستا.

قوشچی (ت): بازه وان.

قوطب (ع): جه مسهر.

قولزوم: ده ریای سوور، سوور.

قولزومی عیشق (ف): ده ریای سووری عیشق،
کینایه یه له گه وهره یی و رنی خویناوی عیشق.

قوللاب: نامرزی لی گهر کردن بو راکیشان.

قوللغ (ت): قوللوق، بهرتیل.

قولین: هه لقولین.

قوو: بالنده یه کی جوانی مل دریزی بی بهرده داری
په رنه رمی ره ننگ سبی یاره شه.

قوت (ع): خوړاك، بژیوی.

قووهت (ع): هیتز.
 قهبا (ع): كهوا.
 قهبيض (ع): گرتن، لی گرتنه وه.
 قهبلاندن: خهملاندن، مهزنده كردن.
 قهت، قهد (ع): ققط، ههركیز.
 قهپان: نامرزی كیشانهی بار.
 قهجهر: قاجار، بنه ماله‌ی حوكمداری ولاتی
 ئیران پیش حوكمی بنه ماله‌ی پهله وه.
 قهحط (ع): قاتی، گرانی.
 قهد: بالا.
 قهدهح (ع): پیاله.
 قهدهح دهركهف (ف): پیاله به دهسته وه.
 قهدهم (ع): بین.
 قهدهم خوشكهك (ف): بین و قوم شهر،
 بین خیر و بیر، بین فهر.
 قهدیم (ع): كۆن.
 قهدیم جانباز (ف): گیان به ختكه ری كۆن.
 قهرار (ع): برپار.
 قه ره سوو: به شیکی چه می كه رخه كه له
 باشووری رۆژه لاتی كرماشانه وه سه رچاوه
 ده گری، به ناوی چه می (مرك) له
 فیروز نابهاده وه دینه دینهاتی ماهیده شتی
 رۆژه لاتی و پاش تیکه ل بوون به ناوی
 (گراب)، ناوه كهی ده بیته قه ره سوو و روو
 ده كاته باشووری رۆژه لاتی. به نزدیکی
 نهوتیالیوی كرماشان دا تی ده پیری و ده رۆژه
 چه می (گاماسیاب). پاشان له گه ل ناوی
 (گشانی) به كانگیر ده بی و چه می (سه میهره)

پینك ده هیتی و له درپۆه‌ی رپۆه‌ی خۆیدا ناوی
 ده بیته (كه رخه) و ده رۆژه (هور العظیم).
 قهپن (ع): سه دسال.
 قهز (ف): ناوری شم.
 قهزین: شاری قهزوین له باكووری ئیران،
 ده ریاجه‌ی قهزوین (خه زهر).
 قهسیم (ع): دابه شكهر، خودا.
 قهشان: دینه کی ناوچه‌ی (ماوهت) له
 سلیمانی.
 قهصد (ع): مه به ست.
 قهضا (ع): قهزاو قهده ری خودایی، چاره نووس.
 قهف قهف: بوند به بوند (له قامیش و
 حه یزه راندا).
 قهفا (ف): پشت.
 قهفاخوردن (ف-ك): له پشته وه لیدران.
 قهلا ده (ع): گهردنبه ند، رستی سهگ و تانجی.
 قهلب (ع): دل، له شی ناده میزاد، ناوه راستی
 سو یا.
 قهلب: نا په سه ن، ساخته، خراب.
 قهلبه زه: دینه کی ناوچه‌ی (ده ره ندیخان) له
 سلیمانی.
 قهلبی دل (ف): ناوچه رگه‌ی دل.
 قهلاب (ع): بارگۆر، قیلباز، پاره‌ی قهلب
 دروستكه ر.
 قهله مدان: قوتووی قهله م و مه ره كه ب.
 قهله ندر (ف): رهند، ده رویش، خاکی.
 قه مهر (ع): مانگ.
 قه مند (ف): شه كر.

قهنده‌هار: شاریکی باشووری رۆژاواي
(کابل)ی پایته‌ختی نه‌فغانستان.

قه‌ندیل: شاخیکی به‌رزی ناو‌جدهی سلیمانی له
سنووری نیوان هه‌ردوو کوردستانی عیراق و
نیران.

قه‌نناد (ع): قه‌ندساز، شیرینی دروست‌کەر،
حه‌ل‌لواچی.

قه‌وس (ع): که‌وان، نۆبهم مانگی سالی
هه‌تاوی که وشکه‌سه‌رمای پاییز - به‌تاییه‌تی -
له کویت‌ستانه‌کاندا ده‌ست بچ ده‌کا، سه‌رماوه‌ز.
قه‌وی: به‌هیز، به‌ده‌سه‌لات.

قه‌وی‌ده‌ست: په‌له‌سه‌ستور، ده‌ست‌ومه‌چه‌ک
به‌هیز، به‌ده‌سه‌لات.

قه‌وی‌شه‌وکه‌ت (ف): زۆر به‌شان‌وشکۆ،
خواه‌نی شکۆمه‌ندیه‌کی به‌رز.

قه‌هر (ع): غه‌زه‌ب، تووره‌یی، زۆرداری.

قه‌هر‌کردن (ع-ک): تووره‌بوون،
زۆرداری‌کردن.

قه‌هرناک (ف): تووره.

قه‌ی (ع): رشانه‌وه.

قه‌یاغ (ت): قایق، جوړه به‌له‌میکی سه‌ره‌تایی
په‌رینه‌ویه له چه‌م به سه‌ول لی ده‌خورری.

قه‌ید (ع): کوټ‌ویه‌ند، زنجیر.

(ک)

کاناوه‌ر (ک-ف): کاهین، نه‌وی کا ده‌هیتن.

کابل: پایته‌ختی نه‌مړوی نه‌فغانستان.

کاخ (ف): کۆشک.

قه‌یس: قه‌یسی عامیری شه‌یدای له‌یلا.

قه‌یسه‌ری: راسته‌بازار، گۆزه‌ر، کینایه‌یه له
گه‌وره‌یی.

قه‌یچی (ت): مه‌قه‌ست.

قیاس (ع): به‌راورد، نه‌ندازه‌گرتن، پیرانه،
کیشان.

قیام (ع): هه‌ستان، راست‌بوونه‌وه.

قیامه‌ت (ع): رۆژی قیامه‌ت، هه‌ستانه‌وه‌ی
هه‌موو مردووان له رۆژی حه‌شردا.

قیله‌نوما (ف): قیله‌نوین، نامیریکه‌میله‌که‌ی
هه‌ر بۆلای قیله‌وه‌رده‌چه‌رخن.

قیرقاج (ف): هه‌له‌گێڕوداگێڕ،
سه‌روخوا‌رکردن، خوا‌روخێچ.

قیرگون (ف): وه‌ک قیر ره‌ش، ره‌شی قه‌ترانی.

قیرگون‌زولف (ف): نه‌گرچه‌ وه‌ک قیر ره‌ش.

قیرگون‌شه‌ب (ف): شه‌وی وه‌ک قیر ره‌ش و
تاریک.

قیسپ: داری ده‌ستی سه‌رتیزکراو بۆ ته‌یمان
دروست‌کردن.

قیسمه‌ت (ع): به‌ش و نسبی خودایی،
چاره‌نووس.

قیصه‌ (ع): به‌سه‌ره‌ات، چه‌رۆک.

قیندیل (ع): چه‌را.

کارخانه: کارگه، جی دروست‌کردن.

کارزار (ف): جه‌نگ.

کاسبه‌ای شه‌هری (ف): کاسبه‌کانی ناوشار.

کاسه گهردان (ف): کاسه گیزان، که سنی کاسه بگیزئی بۆ داوای شت.

کاشیف (ع): پهرده لادهر، ناشکرا کهر.

کاغزی قهند (ف): کاغزی پینچانه وهی که لله شه کر، کینایه به له سووکی و بهرگه نه گرتن.

کافر صفت (ف): به سیفت و خو و هک کافری بی دین.

کافروشی: تیره کی هۆزی جافه.

کافور: شیرهی وشکه وه بووی دارینی سپی بۆ خۆشه.

کاکول (ف): کاکول، زولف.

کالیار: ترۆزیه کی گوره و دریزه و تامیکی له نیوان تامی کالهک و ترۆزیدا مه یله و ترشی هه یه.

کام (ف): ناره زووه دل.

کامگار (ف): به اختیار.

کانی ناسکان: کانی و سهراوئک له رۆزاوای سلیمانی، ئیستا گهره کینکی گوره به تئ.

کاووس (ف): دووهم پادشای کیانی و ناودارترین که سی زنجیره و نه وهی که یقوباد.

کاوش (ف): هه لکۆلین.

کاه (ف): کا.

کاهی (ف): کینایه به له رهنگی زهردی نهنجامی ترس یا نه خۆشی.

کچان: دئییه کی ناوچهی (سهنگار) له گهرمیان.

کردگار: خودا، دروستکهری دنیا.

کرمان: شاریکی باشووری رۆژه لاتی ئیرانه.
کرلک (ف): قه له مپری بچووک، چه قوی چکۆله.

کشتهک: چهند داوه ده زوی پینکه وه بادراو.
کشتزار (ف): کشت و کال، مهزرا و دئیهر.
کلید (ف): کلیل.

کلئسا: په رستگای گاوران.

کۆ (ف): مهنزل، بهرده رگا، دهرو بهری.

کۆتا، کۆتاه، کۆتاه (ف): کورت.

کۆتال: جل و بهرگی مردوو که له سه ر نه سه که ی رنک ده خری و چهند شینگیز پیکیش دین و ده چن و مردوو ده لای ننه وه.

کوجا (ف): له کوی، بۆ کوی.

کوچک: بهرد.

کوحل (ع): کل.

کحل الجواهر (ع): کلی وهک گه وههر.

کودوورته (ف): دلتهنگی، ناپاکی.

کودهک (ف): ساوا.

کوردکوزه: جوړه خورما به کی ناخۆشه.

کوردی: ناسناوی شیعیی مستهفا بهگی صاحبیقپان.

کورپه (ف): بیچوو.

کورکه: دهنگی ولاخی یهکسم که وادهی

نالف بی دانی یئ.

کورکه کورک: کورکه یهک له داوای یهک.

کۆزلیکه: خرپوونه وهک کۆزی مهرومالات.

کۆسته: دئییه کی تریکی شاری سلیمانی.

کوشت و گیری (ف): زۆران گرتن، کوشتن و گرتن.

کولبه (ف): خانووی و یرانه، کهلاوه (بو دلی عاشق دهورتی).

کۆل به دۆش (ک-ف): کۆل به کۆل، کۆل به شانوه.

کوللی (ع): له زاراوه کانی مهنقیه.

کولمه (ف): کلاو.

کۆمهل: ژماره یا بریکی زۆر.

کونجوشک (ف): چۆله که.

کونده: مەشکهی گهوره ی ناو کیشان.

کۆنه داغ: داخی کۆن.

کۆنه که مان (ک-ف): کۆنه که وان، مەبهست له میژه چه ماوه تهوه.

کوهن، کوهنه (ف): کۆن.

کوهن زه خم (ف): کۆنه برین.

کوهن سهودا گهر (ف): کۆنه بازار گان.

کۆه (ف): کیتو.

کۆهسار (ف): شاخ و داخ.

کۆهکه ن (ف): فهراهاد، کیتوهه لکه ن، مەبهست فهراهادی عاشقی شیرینه که

نه خشه کانی نهوی له شاخی بیستون هه لکه ندر وه.

کورور (ف): کویر.

کوروس (ف): نه قاره، ته پلای شهر.

کووچه (ف): کۆلان.

کوفه: شاریکی ناوه راستی عراقه له سه ر رووباری فورات، حه زره تی عه لی (خ.ر) کردیه باره گای خوی و له وی کۆزرا.

کووکنار (ف): توینکل و گولئی خاشخاش که تاله و مه ردومی یی یی هۆش ده یی.

کووکوزنه نان (ف): کووکوکوران، کووکوو دهنگی کۆتره باریکه یه، کینایه یه له چۆله وانی.

کویت: نه سی کویت که سووری نامال رهش و به کاره.

که بک (ف): کهو.

که بکی جهنگ ناسا، که بکی جهنگی (ف): وه ک کهوی شه ره کهو.

که بکی ده ری (ف): بالنده یه کی وه ک که وه و سی نه وه نده له وه گهوره تره، ده نوک دریز و چنگۆله به هیزه، زیاتر له نیران و چین و نه فغانستان ده ییری.

که بووتهر (ف): کۆتر.

که تان: قوماشیکی سی ته نکه.

که ثره ت (ع): زۆری.

که چ: لار، خوار.

که چ نه ظه ر (ف): روانین چهوت و خوار.

که چه ک (ف): قولاب، تیلای ناسنی سه ر نوشتاوه.

که چ ره وش (ف): ره فتار چهوت و خوار.

که دوو (ف): کوله که.

که رامه ت (ع): نهو کاره له عاده ت به دهره یه که یرانی ته ریه قه ت پیشانی ده ده ن.

که‌ریه‌لا: شاریکی عیراقه، نیمام حوسه‌ین و یاران‌ی تیدا شه‌ید کران و گۆرپان له‌ویه.
 که‌ره‌ج: شاریکی با‌کوری (تاران) له‌ نیران.
 که‌سب (ع): په‌یدا‌کردن.
 که‌شاکه‌ش (ف): کیشمه‌کیش، راکیشان به‌ هه‌ر لایه‌ کدا، ده‌رده‌سه‌ری.
 که‌شش (ف): هیزی راکیشان.
 که‌ششاف (ع): کیتی "ئه‌بولقاسم مه‌حمود کوری زه‌مه‌خشهریه‌ بۆ لیک‌دانه‌وه‌ی قورئان له‌ رووی ریزمانه‌وه، جاران فه‌قی خۆیندوو‌یانه، په‌رده‌له‌هه‌لمال.
 که‌شکۆل: تووره‌که‌ی تایه‌تی ده‌رویش که‌ له‌ ملی کردووه‌ و ده‌سه‌که‌وتی سوآلی تێ‌کردووه، له‌ کۆندا قه‌یلکی گۆژی هیندی بووه‌ که‌ هیلکهی و قووله، ده‌رویش زنجیری تێ‌خستوو و سوآلی پێوه‌ کردووه.
 که‌شیش (ف): قه‌شه‌ی گاوران.
 که‌عه‌بی و یصال (ع): گه‌یشتن به‌ یار شو‌به‌تندراوه‌ به‌ حه‌جی مالی خودا.
 که‌ف (ع): له‌بی ده‌ست، به‌ری یێ، ده‌ست.
 که‌فه‌ (ع): تایی ترازوو.
 که‌لام (ع): قسه، ناخاوتن.
 که‌له‌به: ددانی پێشه‌وه‌ی سه‌گ یا هه‌ر دڕنده‌به‌ک.
 که‌ما: جوړه‌ گیایه‌کی کیتی کویستانییه، وشک‌ ده‌کرته‌وه‌ بۆ زستانی حه‌یوان له‌ ناوچه‌ ساره‌که‌انی کوردستان.
 که‌مان (ف): که‌وان.

که‌مان‌ناسا (ف-ک): وه‌ک که‌وان چه‌ماوه.
 که‌مان‌ته‌بروو (ف): برۆ که‌وانی.
 که‌مه‌به‌ها: که‌مه‌نرخ، هه‌رزان.
 که‌مه‌حه‌ریف: هاو‌نشینکی که‌م.
 که‌مه‌خیره‌د (ف): که‌مه‌عه‌قل.
 که‌مه‌په‌وش (ک-ف): که‌مه‌پزیشتوو.
 که‌مه‌فر: که‌مه‌فریو، مه‌لیک‌ توانایی فرینی ماوه‌به‌کی کورت و که‌م‌بخاینتی.
 که‌مه‌وله: کاسه‌ی بچو‌کی دارین.
 که‌مه‌مر: ناو‌قه‌د و پشتینه.
 که‌مه‌ره‌سته: ئاماده، پشتینی به‌ندایه‌تی له‌ پشت به‌ستوو.
 که‌مه‌ند (ف): به‌که‌ی پێوانی درێژی که‌ هاوتای درێژی گوریسی که‌مه‌ند دروست‌کردنه، یا په‌تی درێژی سه‌ربه‌ئه‌لقه‌ بۆ گرتنه‌وه‌ و به‌سته‌نه‌وه‌ی راکردوو.
 که‌مه‌ندار (ف): که‌ماندار، که‌وان‌به‌ده‌ست.
 که‌مین (ع): بۆسه.
 که‌مین‌گاه (ف): حه‌شار، جتی بۆسه و خۆشاردنه‌وه.
 که‌نار (ف): باوه‌ش، قه‌راخ، داوین، ده‌ورو به‌ر.
 که‌نار‌گرتن: چوونه‌لاوه، گۆشه‌گیری.
 که‌نز (ع): گه‌نجینه، کیتی‌که‌ جاران فه‌قی خۆیندوو‌یانه.
 که‌نعان: سه‌رزه‌مینی کۆنی فه‌له‌ستین که‌ خاکی گه‌فت‌یێ‌دراوی نيسرائیلییه‌کان بوو، پاش نه‌وه‌ی له‌ میسر هاتنه‌ ده‌ری، روویان تێ‌کرد و لیبی نیشه‌جی بوون.

کهوان: نامرزی لوزکه و خوری شی کردنهوه،
 چهماوه، کهوانی تیروکهوان.
 کهوبار: بیجووه کهو.
 کهوبهزین: نهوی که کهو دهبهزین.
 کهودهن: دهبهنگ، گیز.
 کهوکهبه: ورشهویرشه، گهورهیی.
 کهوی تۆر: کهوی سرک و پامنه کراو.
 کهه (ف): کا، وشه که سوو ککراوهی (کهه).
 کههروبا: کارهبا، جوړه بهردیکی به نرخه، کا
 بو لای خوئی راده کیش و پینهوه دهنووسی.
 کههکهشان: کومهله نهستیره کانی کاکیشان.
 کهی (ف): پادشا، شاهنشاه، هدریه که له
 پادشایانی زنجیره ی کیان.
 کهبخوسرهو (ف): پادشای دادخواز.
 کهقبواد (ف): یه کهم پادشای کیانی و له
 نهژادی فهرهیدوونه. پاش مردنی گرشاسب،
 زال رۆسته می کورپی ناردی کیزی نهلبورز.
 نهویش کهقبوادی برده نیران و تاجی شاهانهی
 لهسهر نا.
 کهیل: لیوان، پر.
 کهیوان (ف): نهستیره ی زوحهل که -دهلین-
 له حدوتهم ناسماندایه.

کیا (ف): کههیا، کاربه دهستی گهوره، وهزیری
 یه کهم له ویلایه تدا.
 کیذب (ع): درۆ.
 کیش، کیش (ف): نالین.
 کیشمیر: ناوچه یه کی دلگیری سهرووی
 هیندستانه، له سالی ۱۹۴۷هه که هیندستان
 (پاکستان) ی لی جوئی بووهوه، نهویش لهو
 نیوانه دا دابش بوو. کینایه یه له جوانی.
 کیشوه (ف): ولات.
 کیش: کیشانه.
 کیشان: راکیشان.
 کیفایهت (ع): بهس.
 کیلک (ف): قهلم.
 کیمیا: زانستیکه، پیشینان دهیانوت نهو
 کهسه ی بیزانی، ده توانی مهعده نه بی نرخه کان
 بکا به زینر. دهلین زوو نهوانه ی کیمیایان
 بزانیایه، کهسیان فیر نه ده کرد و تنها به
 نهوی خوئیانیان دهوت.
 کیوی قاف: کیویکی خدیالیسه، دهوری جیهانی
 داوه. هندنیک دهلین سیمورغ هیلانیه ی تیدا
 کردوه.

(گ)

گارن: مله یه کی نریکی رۆژه لاتنی شاری
 (مهرویوان) له کوردستانی نیران.
 گازن: شفره ی زیندروو، پارچه پولا ی تیژی
 سهر وه که دهمتهور بو برین و تاشین و ریک-
 کردنی چهرم به کاردی.

گاگه لچهرین (ک-ف): گاگه لله وه رین، گاووان.
 گاه (ف): کات.
 گاو و ماهی (ف): نهفسانه ی (گا و ماسی) که
 -گوایه- گزی زهوی بهسهر پستی
 گایه کهویه و گاگه ییش لهسهر ماسیه که و نهو

جووته رایانگرتووه، که دهجوولینهوه،
 بومهله رزه په پیداده بی.
 گرانجان (ف): نابوت و هیچ و پوچ،
 ره زاقورس، لهش به بار.
 گرانخیز (ف): لهش قورس، لهش به بار، ته مه ل.
 گرانمایه (ف): به نرخ، گرانبه ها.
 گران میهری (ف): قورسی خو شه ویستی،
 خو شه ویستی کی گرانبه ها.
 گران وزن (ك-ع): به کیش قورس.
 گر به ست: ناگر گرتن، داگیرسان.
 گرتنه دل: له دلدا را گرتن.
 گرتنه گوئی: گوئی بوون، بیستن.
 گرد (ف): خړ، باز نه بی، به دهوری.
 گردخوان (ف): کۆبوونه وه له سهر سفره.
 گرده شین: گردیکی نریکی دئی (شیوه که ل) له
 ناوچهی (شارباژی پی) سلیمانی.
 گرده کویت: نه سپی کویتی خره له. کویت،
 نه سپی سووری نامال ره شه که خو شړو و
 به کاره له رویندا.
 گرتزه: دینه کی نریکی ناوچهی (سه بید صادق)
 له سلیمانی.
 گرتشمه (ف): کرشمه، ناز، نیشاره به چاو.
 گریه: گریان.
 گزره: پووش و په لاشی کۆکراوهی پاش
 خهرمان هه لنگرتن.
 گزگل: بهرنیکی ناوکلوری دارمازوو، کینایه به
 له گون.
 گلان: ره ته ل بردن و که وتن، هه له نگووتن.

گۆ: گۆی دارین یا شتی تر.
 گودال (ف): شوینی نرم و چال و چۆل و
 قوول و پیچ و په نا.
 گودروون: چپای پیره مه گروون له سلیمانی.
 گوربه: پشيله.
 گوربه خوو (ف): خووی پشيله هه لنگرتو،
 کینایه به له سپله.
 گورجی: خه لکی گورجستان، کینایه به له
 سپی بیستی.
 گورز: کوته ک، نامرازیکی سهر نه ستووری
 دهسکلداره بو شهر، کینایه به له دهعبای نیرینه.
 گوریز (ف): هه لاتن.
 گوریزان (ف): هه لاتو، را کردو.
 گوریزدان (ف-ك): را کردن.
 گوزه (ف): تپه رین.
 گوزه رگاه (ف): رتی تپه رین، راره و.
 گوزه شت (ف): به سهر چوو، رابورد.
 گوزه گهر (ف): نهوی گوزه و کوویه گلین
 دروست ده کا.
 گوستاخ (ف): گورج و گوول، رووه له مال تراو،
 بویر.
 گوستاخانه (ف): نازایانه، به پروقایی،
 بی شه رمانه.
 گوگردی نه ههر (ف-ع): مادده کی
 نامه عدنی زهر دره نگی نازارایی ناگر گره، له
 دهرمان سازی و لاستیک دروست کردندا
 به کاردی. گوگردی سوور بوون ناخوشه،

له باتی جواهرات وهك ناگر ددره وشیتوه و زور نایابه، بی دهلین (أبو الأجساد).

گولان: گردیکی زنجیره ی (گردی سهیوان)ی نزدیک روزهلاتی سلیمانی، کاتی خوی مردوانی نه خوشی گولی به جیا لی نیزاون. پاش ناشتی "سؤفی یاره"ی توپچی میرایه تی بابان له سهر نهو گرده، ناوه که ی گوراوه به گردی مامه یاره.

گول نه حمد: دینه کی ناوچه ی (شاره زور) له سلیمانی.

گول نه فسورده گی (ف): گول زاکان و سیس بیون.

گول به دهن (ف): لهش وهك گول جوان.

گول بهرگ (ف): لهش وهك په ره ی گول.

گولخن (ف): تونی حمام، جی ناگره که ی.

گولدهسته: چه پکه گول.

گول روخ (ف): گول روو، روومهت گول، روو وهك گول جوان.

گولزار (ف): گولستان.

گول شه کهر: شیرینی که له شه کر و په ره ی گولی سوور دروست ده کری.

گولشن (ف): گولزار.

گول عومهر: خورمال له ناوچه ی (شاره زور)ی سلیمانی، تیستا ناحیه کی هله بجیه.

گول قه با (ف): کهوا له گول، نهوی کهوا که ی وهك گول جوانه.

گول گول: وهك گول نال و جوان و بهرده وام.

گولستان (ف): باخچه ی گول. له شه کر و گولاو دروست ده کری.

گولعوزاران (ف): نهوانه ی که کولمیان وهك گولی سوور ناله.

گولگون (ف): به رهنگی گول سوور.

گولگهشت (ف): گهپان بهناو گول و گولزاردا.

گولنار (ف): گولنههار، یا گولی ههنا ره کیزی که نهو گول نه بی، بهری نیه.

گولی چه ره (ک-ف): روخساری وهك گول جوان.

گولبه دی: وهك گومهز، گومهزی.

گور: کهری کیزی.

گوساله ی سامیری: گویره که یه که پایکی

جوله که ی "سامیری" ناو له زیتر دروستی

کرد و له پاشمله ی حهزرتی موسا بانگی خه لکی ده کرد بیه رستن.

گوهر (ف): گهوههر.

گوچکه فیل: گوی فیل، کینایه یه له گون.

گویی سهنگین (ک-ف): گویی قورس، گران بیست.

گویی سپهر (ک-ف): گویی وهك قه لغان، گویی زل.

گوژ: داریکی درکاوی سخت و بهرداره.

گوژین: له دار گوژ دروست کراو.

گه بر: گاور، مه سیحی.

گهرد: توز، دهو روبهر، سوورانه وه.

گهرداب (ف): گهرداو، گیتراو.

گەردش (ف): جم و جوول، سوورانهوهی
 چەرخ، گەپان و سووران.
 گەردەن (ف): سەر و مل.
 گەردەن سەققاش (ف): مل وەك بەرگەردنی
 دەلب و داكەوتووی سەققاش كە مەلیکی
 گەروەی دەنووكزلی ماسیخۆرە.
 گەردەنكەچی: زەلیلی و ملخواری،
 سەرشۆری، فەرمان بەرداری و گوێرایەلی.
 گەردەنگیر (ف): یەخەگیر، داوینگیر، شتی
 بەرۆکی مەردوم بگری، هەر شتیکی مایە
 گەرفاری و ناپەحەتی.
 گەردەنە (ف): ملە، یال.
 گەرگین (ف): گەرۆل، پالەوانیکی سەردەمی
 كاووس و كەنجوسەرەو.
 گەرم جوسەن (ف): غار و رۆینی گەرم و گورج.
 گەرەكەبوون: ویستن.
 گەریبان چاك (ف): یەخەدادپارەو.
 گەز: دارگەزۆ، دارۆكەینكە گەلای ورد
 لقەكانی داپۆشیو و شیرەیی شوکە دەردەدا.
 گەزبوون: قابیلی پێوانە کردن و نەندازە گرتن.
 گەزتن: گەستن.

(ل)

شاروێزان و یال تەمر و لای رۆزاوایش دێهاتی
 خانێ دەوریان داوہ.
 لاجلەو: ئەسپی رام نە کراو و سەررەق.
 لازم (ع): پێویست.
 لازمە (ع): پێویستی.

لابەقا (ع): نەمان، فەوتان و لەناوچوون.
 لاپێچكە: ئەم لاونەولای دەست و پێی و لاخ.
 لاجان: ناوچەبەکی لە ٦٦ دێی پێنكەتووی
 كوردستانی نێزانە؛ لای باكور دێهاتی نەغەدە،
 لای خواریو مەنگور، لای رۆژھەلات

لاله (ف): گولاله سووره، گوله میلاقه، چرا.
 لاله روخ (ف): روخسار نال و سوور وهك
 گولاله سووره.
 لاله روو (ف): رووموت وهك چرا.
 لاله غاو: نه ملاونه ولای دهمی ولاخ كه له غاوی
 تینه ده کری. بو بنیاده میش به کار ده هیتری.
 لاله گوون (ف): گول رهنگ.
 لایعقل (ع): عدقل بو نه چوون.
 لچ شوتور (ك-ف): دهمولهوس وهك هی
 وشتر.
 لوججه (ع): قوولایی ناو، نیرینه ی ناو، لافاو.
 لوده: کومه له کا و گیا، یا کادانیکی دریژی
 تهنیشتی ناوایی، له قور تا پشتینه یهك بهرز
 بکریته وه و پر بکری له کا و سهره که ی به
 قوقزی سواخ بدری.
 لوقمه (ع): پاروو.
 لوقمه بری: مایه ی برین و له ده ستدانی
 خواردن، یا (لوقمه بهری): نهوی خواردن
 دهبا، یان (لوقه به ری): له پندا لوقنه و به
 ههنگاوی دریژ ده روا.
 لونگ (ف): دهرینی دریژ، فوته ی حمام.
 لووت چه کوش: لووتی وهك چه کوش دریژ.
 لووت داژه ندن: سهرشور کردنه وه له بیزاریدا.
 لووشکه: لووشکاندن، دهنگی ولاخ له کاتی
 نالیک بی دان، یا ناوبورجن، یان بینینی بیچوویدا.
 لولولو (ع): لولولوه، مرواری.
 له ناگر خستن: سووتاندن، گرتی بهردان.
 لهب (ف): لیو.

لهب تیشنه گان (ف): لیوتینووه کان.
 لهب خوشك (ف): لیوتینوو.
 لهب نشینی (ف): لیوتنیشینی، گیرسانه وه ی لای
 لیو بو ماچ کردن، وهك گوشه نشین.
 له بن هاتن: هه لته کین، داروو خان، له بنه وه
 کوتایی بی هاتن.
 لهب واکردن (ف): دهم کردنه وه، ناخاوتن.
 له پیتا: له پیتدا، له پیناوتدا.
 له حظه (ع): چاوتروو کاندنیک، نان و ساتیک.
 له حم (ع): گوشت.
 له حهد (ع): له حد، گور.
 له خله خه (ف): تیکه له یه کی شتی بو نخوشی
 وهك میسک و عه بهر و کافور.
 له خو بوردن: بوورانه وه، له هوش خو چوون.
 له داوترساو: مهلیك له تهپکه و داو ترسای،
 ترسنوک و سلهمیو.
 له ذهوت (ع): له زهت، تام.
 له رزش (ف): له رزه.
 له طیفی لهب (ع): دلگیری و ناسکی لیو،
 لیوناسکی.
 له عمل (ف): جوړه بهردیکی گرانبه هایه، رهنگی
 سووری مه بهسته.
 له علی رومانی: کینایه یه له لیوی سووری
 رهنگ هه ناربی یار.
 له عوه ده هاتن: دهره قهت هاتن، بی ویران.
 له غزش (ف): له رزین، له رزه.
 له غط (ع): دهنگ و قره قی، یا دهنگی که
 تینه گه ی.

له قافلّه دان: په لاماردان وړو و تکر د نه وهی کاروان.
 له قلهق ناسا: وهك حاجی له قلهق.
 له قلهق خه رام (ف): له نجه وهك رهوتی حاجی
 له قلهق.
 له قورنیشن: خو له قور هه لکیشان، نه و په پری
 خه مباری و په ژاره بو کوزست و نه هاهمه تی.
 له محه (ع): نه وهندهی چا و په یه کد ادانیک،
 چا و ترو و کاندن.
 له ناکادا: له ناکا و دا.
 له ننگر: له ننگه ری که شتی، وهستان و نارام
 گرتی که شتی له که ناری ده ری ا.
 له ننگه را گرتن: له سه روهستان و مانه وه.
 له و حه خوان (ف): له و حه خویته وه. له و ح،
 لاپه رهی گه وره و پان یان ته خته ره شی
 به ردهستی مندالی بچکوله.

(۴)

ماء الحیاة (ع): ناری ژیان، نه و ناوهی که
 ده لین له شویتیکي تاریکدایه و هه ر کهس لئی
 بخواته وه نامری.
 ماجه را (ع): رو و دا وه کان، له بنه رتدا و اته
 نه وهی رووی دا.
 ماچین: جتی ماچ کردن که لیوی یاره، ولاتی
 چینی گه وره.
 ماخولیا: ماخولان، تیکچوونی می شک و
 سه و داسه ری که ده بیته مایه ی خه یال کردنه وهی
 بیهو و ده و پروبووچ، ماخولان، سه ره خوله.
 ماده ر (ف): دایک.
 ماده ر زاد (ف): زگماک.

له وحی ته ربیه ت (ف): نه و ته خته که مندالان
 مه شقی نووسینان له سه ر کردوه.
 له وله وچ؟: له بوله ج، له و لویو.
 له وهندی: که سی کاری له وهند بکا،
 خرمه تکاری و هه ژاری، ده رویشی.
 له هوو (ع): گالته و ربا و اردن.
 له یلاوه شان (ف): ها و چه شنانی له یلا.
 له یاس (ع): جل و به رگ.
 لی بردن: شتی بردنه ناو شتیکی تر، تی خستن.
 له یسه: کاغه زی سیمارته.
 له یسک (ف): تیغی ده مخواری که و چک تاشین.
 له یکن (ف): به لام.
 له یموو (ف): له یمو، ده رمانی تای عاشق.
 له یوا (ع): نالا، به یداخ.

مارانی ضه حاک (ف): دوو برینه که ی سه ر
 شانی زو حاک.
 ماسیده ر: دینه کی به ری (گه ر ملک) ی نا و چه ی
 پیتجوین، (مه ریوان) یش دینه کی ها و ناوی هه یه.
 ماشی طه (ع): شان ه که ر و نارایشکه ری نافرته
 بو جوانتر کردن.
 ماشی طه ی مه رگ (ف): رازیته وه بو مردن،
 رازاندنه وهی دوژمنه وهك بو وک به خویتی برینی
 جهسته ی خوی.
 مالش دان (ف-ک): مالین.
 مالووان: دینه کی نیوان (عه ربته) و (سه یید
 صادق) له سلیمانی.

مائی کهوان: پانتایی ناو کهوان، بهشه
چهماوه کهی کهوان.

مانند (ف): هاوچهشن، وینه.

مانی: کوری فاتکه و له زهمانی شاپووری
یه کهمی ساسانی داوا ی پیغمبهیری کرد و
ناینه کهی پهری سهند. مووبه ده کانی
زهدهشتی له دژی کزبونهوه و کوشتیان.
وینه کیشان یه کینک بوو له بههره
گه وره کانی. کینیبه کهی که ناوی
(نهرژهنگ)ه، چه مکه کانی ناینه کهمی تیدا به
وینه به خه لک گه یاندووه.

ماوت: ناحیه کی نهوسای قهزای (شارباژپ)
له سلیمانی.

ماه (ف): مانگ.

ماهتاب (ف): تریفه ی مانگ، رووناکی مانگ.
ماهروو (ف): روومدت وهک مانگ جوان.

ماهی (ف): ماسی.

ماهیچه (ف): مانگی بچکزهلی وینه ی
مانگی یهک شهوه، که له زیپر و زیو و
جدهوهرات دروست دهکرا و لهسه ر نالای
پادشایان دادهنرا.

ماهی دووهفته (ف): مانگی چوارده.

ماهی روزه (ف): مانگی روزهو، رهمهزان.

ماهی کهنعان: مانگی ولاتی کهنعان
(سه رزه مینی کزنی فلهستین) کینایه یه له
حهزرتی یوسف (خ. ر).

مایل (ع): شور و لاربووهوه، ناره زوومه ند.

مایه: مههک، پاشماوه ی نهخوشی که وهک برین
یا لورو دهرده کهوی.

مر: مریشک.

مرووت (ع): پیاوتهی، جوامیری.

مزه: نهو نه ندازه ناردیه که ناشهوان له باتی
کرتی هارپنی باراش وهری ده گری.
مشته: نامرازیکی سهرپان و دهسک باریک و
قورسی پهرو و چهرم کوتانی پینهچی و
کلاشکر.

مشتی فیرعهونی: وهک چنگی فیرعهونی
سته مکار، کینایه یه له زورداری.

موئین (ع): موسولمان، خاوه ن باوره.

موباهات (ع): شانازی و خوبه زلزانین.

موبه دده لپوون (ع-ک): گوران.

موته کا (ع): راگر، نهوه ی خوی بهسه ردا
بدری و رای بگری، پشتی.

موجه ددهر (ع): ناو لوی، چال وچول.

موجه سسم (ع): بهرجهسته، دیار و بهرچاو،
خراوه شیوه ی تن.

موجته هید (ع): زانای ناینی گه وره ی شیعه.

موحریق (ع): مایه ی سووتاندن.

موحکهم (ع): وشه ی رهوان و ناشکرا که
لیکدانهوه ی یچ نهوی، نهو به شه ی قورنایشه
که لیکدانهوه هه لئاگری.

موحه صصه ن (ع): قایم کراو، شورابو کراو،
پاریزراو.

موحه صصیل (ع): باجگر، کزکه رهوه ی باج و
داهات. مهبهست فربشته ی گیان کیشانه.

- موحه ققهر (ع): ناچيز، بئ قه در.
- موحيط (ع): دهوره دهر (بازنه).
- موختار (ع): نه جهدى موختار، ناسناويكى
- حهز رتهى پتغه مبهر (د.خ).
- موخته ص (ع): تايهت.
- موخته صهر (ع): كورت و پوخت.
- موخه يهر (ع): سه ريشك.
- مودارا (ف): له گه ل ساچان، دل راگرتن،
- له گه ل كه سيك هه لكردن.
- مودام (ع): هه ميشه، شه راب، بارانى كه
- هه ميشه بيارى.
- مودخهل (ع): رژد و پاره ييس.
- مودده عى (ع): ره قيب، نه يار و به دكار،
- داواكار.
- مودير (ع): به رپوه بهر.
- موراد (ع): مراز، مه به ست.
- مورپه: كه سى زور رژد، نه بوو مورپه كه
- ئيبليسه، چه كوش.
- مورغ (ف): په له وهر.
- مورته ضا (ع): ناسناوى خه ليفه عدلى كورى
- نه بوو تاليب (خ.ر).
- مورده (ف): مردوو.
- مورده گان (ف): مردووان.
- مورده مادهر (ف): دايك مردوو.
- موره صصه ع (ع): رازاوه به جه واهير.
- موژگان (ف): كوى (موژه) به، برژانگه كان.
- موسافير (ع): رپوار، سه فهر كهر.
- موسه و جيب (ع): شايسته.
- موسه لله ط (ع): زال، بالاده ست.
- موشتاق (ع): په روش، سه و داسهر.
- موشته رى: كپيار، پتتجه مين و گه وره ترين
- نه ستره ي گه روكى كۆمه لله ي خور.
- موشك (ف): ميسك.
- موشك بو (ف): ميسك بو، بوئى وهك ميسك.
- موشك سا (ف): وهك ميسك بوختوش.
- موشك فشان (ف): بوئى ميسك بلاو كه ره وه.
- موشكيل (ف): زه جه مت، نه ستم.
- موشكيل گوشا (ف): نه وى چاره سه رى كيشه
- بكا، گرى كويره كه ره وه، خو شه وه كه ره.
- موشكين (ف): ههر شتى بوئى ميسكى لى بئ.
- موشكين زولف (ف): زولفى بوئى ميسك پتوه.
- موشكين زولف و په رجه م (ف-ك): زولف و
- په رجه مى بوئى ميسك پتوه.
- موشكين كه مهنند (ف): كه مهندى بوئى ميسك
- پتوه.
- موشه رپه ف (ع): پيروز، شه ره فمه ند.
- موشير (ع): راويز پين كراو، راويز كار.
- موصطه فا (ع): ناسناويكى هه زره تى پتغه مبه ره
- (د.خ).
- موصه لالا: جيه كى خو شى شارى (شيرازى
- زئدى "حافظ" له ئيران.
- موصه ووير (ع): وپنه گر.
- موصيه تها (ع- ف): كوى (موصيه ت) ه،
- به لا و نه هامه تى.
- موطيع (ع): ملكه چ، گويز ايدل.
- موخته ريف (ع): ددا پئندانهر.

موعجزه (ع): شتیکی نابوی به مرزفته کراو
 که هدر پیغمبهران دهتوانن بیکهن.
 موعظهمتر (ع-ک): گهورهتر.
 موعه ما (ع): مهتل، قسهیه که ماناکه‌ی شارواه
 بی و به ناسانی نهزانی.
 موعه یلان: دره ختیکی کورته بالای درکاری
 خوراک و شتره، له دهشته بی‌ناوه کانداندا
 ده‌پوی. نه‌وه‌نده بهرز نیه کهس بتوانن
 له‌زیریدا دابیشی.
 موفلیس (ع): نابوت، مایه‌پووج، لات و
 هیچ‌نهدار.
 موقابیل (ع): بهرامبه‌ر.
 موقارین (ع): شتی که هاوری و له‌گهل
 شتیکی تری.
 موقته‌ضا (ع): نه‌نجام، پیویست.
 موقته‌ضای طهبیع (ع): نه‌و خووه‌ی که له‌گهل
 سروشتی مرزفته.
 موقیم (ع): جینگرتوو، نیشته‌جی.
 موکافات (ع): پاداشی رژی قیامت.
 مول (ف): شهرابی تری.
 مولازیم‌مه‌نصب (ع): خاوه‌ن‌پله‌وپایه.
 مولخید (ع): خودانه‌ناس، بی‌دین.
 مونته‌ظیر (ع): چاوه‌روان.
 مونعیم (ع): خاوه‌ن‌نعیمت، نه‌وه‌ی که خه‌لک
 موحتاجی ده‌ست و ده‌هه‌نده‌یه‌تی.
 مونقه‌طیع (ع): براوه، کۆتایی‌بین‌هاتوو.
 مووان: دینه‌کی نارچه‌ی (شاره‌زور) له
 سلیمانی.

موور (ف): میرووله.
 موورخه‌صله‌ت (ف): تاییه‌تمه‌ندی میرووله‌ی
 هه‌یه، کینایه‌یه له مرۆی له‌سه‌رخۆی خوگر.
 مووریچه (ف): میرووله.
 مووسا، مووسه: حه‌زهره‌تی مووسا پیغمبه‌ر
 (د.خ).
 مووشکاف (ف): مووقلش، کینایه‌یه له
 وردینی و زیره‌کی.
 مووی میان (ف): قه‌دباریکی، ناوقه‌د وه‌ک موو
 باریک، به‌له‌باریکه‌یی.
 موهره (ف): مۆری یاری، مووراغهی پشت،
 ناوه‌پراست.
 مه‌بنی (ع): بنیاتراو، دامه‌زراو.
 مه‌به‌ووت (ع): ره‌نگ‌بزرگاو، کز و مات.
 مه‌تاع (ع): که‌لوپهل شتی فرۆشتن.
 مه‌ئه‌شوی: شاکاره شیعریه‌که‌ی مه‌ولانا
 جه‌لاله‌ددینی رۆمی.
 مه‌جرووح (ع): بریندار.
 مه‌جزووب، مه‌جذووب (ع): راکشراو،
 جه‌ذبه‌لی‌هاتوو.
 مه‌جلیس (ع): کۆری دانیشتن و کۆبوونه‌وه.
 مه‌جهر (ع): ناگردان، پشکۆدان، کینایه‌یه له
 سینه.
 مه‌جه‌عه (ف): سینی.
 مه‌جنوون (ع): دیوانه و شیت، قه‌یسی عامیری
 دل‌داری له‌یلا که به‌هۆی عیشقی له‌یلاوه وێلی
 ده‌ست و بیابان بوو.

مهجنونكوش (ف): مهجنونكوژ، بكوژی مهجنون.

مهجووسی (ع): ناگریهست.

مهحجوبوب (ع): داپوژراو (مهبهست شهرمنه).

مهحروور (ع): تادار.

مهحرووقدل (ف): دل سووتاو.

مهحروم (ع): ژن و پیاوی که دهستونوژیان له به کتر نهشکئی.

مهحزرون (ع): خه مبار.

مهحشهر (ع): جئی لی کۆبوونهوی خه لک که له رۆژی حهشردا زیندوو کراونه تهوه و له کردهوی دنیایان ده پرسریتتهوه.

مهحشهر شه فیع (ع-ف): تکاراری رۆژی جئی حهشری مهردوم.

مهحض (ع): بوخت، تهنها بو نهوه.

مهحفهل (ع): کۆر. مهحفهها: کۆی مهحفهله.

مهحکهمههار (ف): داری لووتی و شتر و پهته کهی پیتهوه به ستراره قایم بئ.

مهحمود: مهحمود ناغای شیوه کهل، سه رۆکی شاره دئی شیوه کهل له ناوچهی شاربازیر، که لایه نگری حوکی میرایه تیی بابان بو. پاش رووخانی بابان، به فیل هتیرایه سلیمانی و ژههر خواردوو کرا. "پیره میرد" گه وره یی نهو پیاوهی له پیه سیکئی شانزیدا نیشان داوه.

مهحمودسان (ف): وهک سولتان مهحمودی غهزنهوی.

مهحمل (ع): بارگه وینه. مهحهها: کۆی مهحهله.

مهحو (ع): نهماو، پووکاروه.

مهحبهت (ع): خوژشه ویستی.

مهحملل (ع): شوین.

مهخلووط (ع): تیکه ل.

مهخوور (ع): مهست، شهرا باوی.

مهدار (ع): تهوه ره، که بهرداشی له سه ره ده گه ری.

مهدهح (ع): ستایش، پیداهه لدان.

مهدهد (ع): دریزی، دریزه کیشان، ماوه، هه لچوونی شه پۆلی نار.

مهدهدی نهظر (ع): تا چاو بریکا.

مهدهسه (ع): حوگره یی فقهی که له پال مزگه و تدایه.

مهذبووحوار (ف): وهک سه بر بردراو.

مهده: مه گهر، بوچی.

مهراق: خه فته و داخ، خه یال و خولیا.

مه ربووط (ع): پیته به ستر او.

مه رته به (ع): ناست، پله و پایه.

مه رجان: پاشماوهی رهنگ سوور و نیشتهوی گیانه وهری ده ریایی به کۆمه ل ژیاوی مه رجانه که له جهواهر سازی و رازاندنه و هدا سوودی لی ده بیری، کینایه به له سوور و نال.

مه رحه مهت (ع): ره حم.

مهرد (ف): پیاو، جوامیر.

مهردوم (ف): گلپته یی چاو، خه لک.

مهردوم نازاری: نازاردانی مهردوم.

مەردومەك (ف): گەلینەى چاۋ.
 مەركەب (ع): شتى بۆ سواربۇونى ۋەك
 ئەسپ.
 مەركەزىنىئاس (ف): پايەناس، شارەزى
 كاروبارى حوكم.
 مەرگە: دىئەكى ئەوساى سەر بە ناۋچەى
 (پشدر) لە سلىمانى.
 مەرگى موفاجات (ك-ع): مردنى لەپر.
 مەروان: كورى حەكەمى چوارەم خەلىفەى
 ئومەوىيە، كە دەسلەتتى لە سوفىانىيەكانەۋە
 بىردە دەستى مەروانىيەكان. لە سەردەمى
 خەلىفە عوسمانى كورى عەففاندا (خ.پ)
 ۋەزىر و راۋىژكار بوو و بەشدارى شەرى
 (جەمەل) ىش بوو. پاشان داۋاى خەلىفەىتى
 كرد. سەرەتا خەلكى ئوردون بەيەتەن پى
 كرد، ئەمما چۈرە شام و لەسەر تەختى
 خەلىفەىتى دانىشت.
 مەستور (ع): داۋىشراۋ.
 مەسجىد (ع): مزگوت.
 مەسقىت (ع): مەسقىت، پائتەختى ئەمىرى
 مەملەكەتى عومان.
 مەسكوك (ع): سىككەى لىدراۋ، پارە.
 مەسكەن (ع): نشىنگە.
 مەسموع (ع): گۆئىلى گىراۋ، بىستراۋ.
 مەشام (ع): مەشام، ئەندامى بۆن كردن، لووت.
 مەشرىق (ع): رۆژھەلات.
 مەششاطە (ع): ئەوى ئافرەت دەرازىتتەۋە، كە
 شانەىشى دەكا.

مەششاقى ئەزەل (ع): مەششەكرى ئەزەل
 كىنايەبە لە خودا.
 مەششاك (ع): بوزىكى نووك تىزە لە
 كلكەبىل و بالئە دادە كوترى تا لەق نەبى،
 كىنايەبە لە دەعباى نىرىنە.
 مەشق: راپەتەن و فىر كردن.
 مەشقىجۆ (ف): بەدۋاى مەشق و فىربووندا
 گەراۋ.
 مەشۋەرەتجۆ (ف): خەرىكى پىرس و راۋىژ.
 مەشۋى: ناسناۋى "مەحۋى" شاعىرى
 گەۋرەى كورد لە سەرەتەى ژيانى شىعروتنىدا.
 مەشھەد (ع): گۆر، جىتى شەھىدبوون،
 شارىكى ئوستانى (خوراسان) ى تىرانە و
 گەلكۆى ئىمام عەلى رەزەى لىئە.
 مەصحەف (ع): قورئانى پىرۆز، كىنايەبە لە
 پرووى يار.
 مەصطەبە (ع): سەكۆ، پارە.
 مەصلەحەتەن (ع-ك): ئەوى خىر و چاكە لە
 كاردا رەچاۋ دەكا.
 مەضرووب (ع): لىدراۋ.
 مەضمون (ع): نارەپۆك، واتا، ئەۋەى لە
 نامەدا نووسراۋە.
 مەضمونكەش (ف): ماناكىش، واتادار و
 قوول.
 مەطبەخە (ف): كۆى (مەطبخ)ە،
 ئاشپەزخانەكان.
 مەطلبەقەۋى: داۋا گەۋرە و بەھىز.
 مەطلووب (ع): داۋاكاراۋ، ئامانج.

مه‌ظلموم: زولملى كراو.
 مه‌ظهننه (ع): گومان ده‌برى، مه‌زه‌نده،
 بو‌چوون.
 مه‌عبهر (ع): جنى په‌رينه‌وه، گوزه‌رگا.
 مه‌عشوق (ع): دل‌خواز، يار.
 مه‌عيوب (ع): عه‌يدار، له‌كه‌دار.
 مه‌غلوب (ع): به‌زبو، تيشكاو.
 مه‌قام (ع): پله‌ويابه، شوين، نارامگا.
 مه‌قدم (ع): بين‌وقوم، هاتن.
 مه‌قصه‌دنه‌ديو (ع-ك): به‌مه‌رامنه‌گه‌يو، نا‌وميد.
 مه‌كان (ع): شوين.
 مه‌كه‌بخانه: قوتابخانه.
 مه‌كتوب (ع): نامه، نووسراو.
 مه‌ككاره‌بازار (ف): شه‌يتان‌بازار، بازارىكى
 فريوده‌رى پر له‌فيل و ساخته‌كارى.
 مه‌كين (ف): مژين.
 مه‌گه‌س (ف): ميش.
 مه‌لفوفه (ع): پيچراوه، نامه يا قه‌باله يا
 هدرچيه‌كى‌تر.
 مه‌للاج (ع): كه‌شتيه‌وان، مه‌له‌وان.
 مه‌له‌خ (ف): كولله.
 مه‌له‌خ‌طه‌يع (ف): ته‌بيعت‌كولله، كه‌به‌سه‌ر
 ههر جيه‌كدا‌بدا، وي‌راني ده‌كا.
 مه‌له‌ك‌خه‌صلت (ف): فريشته‌خه‌صلت.
 مه‌مات (ع): مردن.
 مه‌نار (ع): مناره‌ى مزگه‌وت، بيناى به‌رز كه
 ناو به‌ ناو بو‌ ديارى‌كردنى دوورايى له‌ ريگادا
 دروست كراوه.

مه‌نازىل (ع): كۆى (مه‌نزىل‌ه، مالان).
 مه‌نبه‌ع (ع): سه‌رچاوه، چاوه‌گه.
 مه‌نزنگا (ع-ف): جيگه.
 مه‌نصور (ع): مه‌نصورى‌ه‌للاج كه‌ ناوى
 نه‌بو‌مه‌غيث حوسين كورى مه‌نصور و
 هاوچه‌رخى خه‌ليفه موقته‌ديرى عه‌بباسى بوو. به
 تو‌مته‌تى له‌دين لادان گيرا و خرايه زيندان.
 سه‌ره‌نجام به‌ فه‌رمانى حاميد كورى عه‌بباسى
 وه‌زيرى موقته‌دير، پاش نه‌شكه‌نجه‌دانىكى زور،
 كوژرا. چهنه‌د كىيكي نووسيوه.
 مه‌نصب (ع): پايه.
 مه‌نع (ع): نه‌هيشتن، ري‌تلى‌گرتن.
 مه‌نگه‌نه: گيره.
 مه‌نن (ع): گه‌زو، يه‌كه‌ى كيشانه‌ى به‌رامبه‌ر
 به‌ سى كيلوگرام، كينايه‌يه له‌ زور، كو‌مه‌ل.
 مه‌نناع (ع): قه‌ده‌غه‌كه‌ر، ري‌به‌ره‌به‌ست.
 مه‌نى (ف): خزيه‌رستى، خزيوستى.
 مه‌واجيب (ف): موچه.
 مه‌وج (ع): شه‌پول.
 مه‌وج‌سان (ف): وه‌ك شه‌پول.
 مه‌وزوون (ع): ريك.
 مه‌وكيب (ع): سوار يا پياده‌ى ياوه‌رى
 پادشاهان له‌ روينا.
 مه‌ولا (ع): خاوه‌ن و سه‌روه‌ر.
 مه‌ولانا: مه‌ولانا خاليدى نه‌قشبه‌ندى، پيرى
 ناردارى ري‌ه‌رى ته‌ريقه‌تى نه‌قشبه‌ندى.
 مه‌وله‌وى: مه‌ولانا جه‌لاله‌ددىنى رومي.
 مه‌ه (ف): مانگ.

میانزه نیور (ف): ناوقه د باریک وهك ناوقه دی
زهرده واله.

میث (ع): جهشن، وهك.

میحاق (ع): مانگ گران.

میحراب: شوینی پیتنویژ له مزگه وتدا،
کینایه یه له برۆی یار.

میحنه تسهرا: مدینه تخانه، مالی خدم و په ژاره،
کینایه یه له دلّی خه مگین.

میحنه توما (ف): مهینه ت نیشاندهر.

میحنه (ع): کزی (میحنه ت) ه، نه گبه تی.

میخله ب (ع): چنگ، چرنووک.

میخ نه فگه ن (ف): بزمار کوت.

میرنات (ع): ناوینه.

میرنالا (ت): میرلیوا، پله یه کی بهرزی
نه فسه ری سوپای عوسمانیه.

میرزا: کاتب، خوینده واری زوو که له

نووسیندا بهرده سستی کردووه. ناسناوی
کابرایه کی دیاری ناو نم کتییه.

میروهحه (ع): باوه شین.

میری سوور: شهخس و زیاره تگایه کی دیاری

شاره زووره، نهخوش و بهتایه تی شتی ده برایه
سهر بۆ چاک بوونه وه.

میسکین (ع): داماو، بینچاره.

میسکین غه رب (ف): غه ربی داماو.

میسر: ولاتی میسر له باکووری رۆژه لاتتی
نه فریقیا.

مهناسا (ف-ک): وهك مانگ.

مههار: داریکه ده کرتنه لووتی وشتر و په تیکی
پیوه ده به سترئ، له له غاوی نه سپ به کارتره
بۆ رام کردن و راکیشان.

مههژی شی (ف): داپۆشینی مانگی روو.

مهه بیکه ر (ف): په بیکه ر له شیوه ی مانگدا.

مهه تروک (ع): سووک و بی نرخی.

مهه جوور (ع): وازی هی تراو، دوور له یار،
چۆلکراو.

مهه وهش (ف): له چه شنی مانگ جوان.

مههیب (ع): بهه بیه ت، شکردار.

مههی په رده نشین (ف): مانگی له په رده دا
دانیشتوو، مه به ست یاری جوانه.

مههی دووه هغه، مههی چارده هم (ف): مانگی
چوارده، که شیوه ی باز نه یه کی ته واو و پری
هه یه، بڈر.

مه ی (ف): باده، شهراب، نهو خوار د نه وه یه ی
که مه ردوم سه رخوش ده کا.

مه پیه رستان (ف): مهینۆشان.

مه بفرۆشان: شهرا بفرۆشه کان، مه یخانه چه کان.
مه بیکه ده (ف): مه یخانه.

مه یگرون (ف): وهك مه ی ته ماشا کردنی
خه لک سه رخوش ده کا.

مهیل (ع): ناره زوو، حه ز.

مهینۆشی (ف): مه ی خوار د نه وه.

میان (ف): ناوقه د.

میان به سته: پشین به ستوو، خو ئاماده کردوو بۆ
خزمه ت.

میراج (ع): بهرزبونهوه، میراجی حهزرتی
پتقمبهر (د.خ)، نهورهوی پتقمبهر له
مزگهوتی نهقصاوه بو ئاسمانهکان.

میعمار (ع): تهلارساز.

میغاطیس: موگتایس، ناسنپراکتیش.

میقراض (ع): مهقهست.

میقراضهك (ف): زۆرانبازیهكه، زۆرانگر
ههردوو پتی له مل یا ناوقهدی هاووزۆرانهكهی
گیردهكا و دهیگوشینهیهك تا دهیهزینی، وهك
بئتی مهقهستی ئی گیربكا و بیقرتینی.

میل (ع): نیشانهیهکی درێژ یا بینایهکی بهرزه
له رینگهوباندا بو نهوهی ریبوار پتی ئی ون
نهی، دوورایی چوار ههزار ههنگاو. کینایهیه
له بهرزوی و درێژی.

مینادلی: دلی له شووشه، مهبهست ناسکیه.

مینقار (ع): دهنووك.

میولتی: دتیهکی ناوچهی (قهردهاخ) له
سلیمانی.

میهر (ف): خۆشهویستی، خۆر.

میهماننهواز: دلی میوان پراگر، میواندۆست.

(ن)

نایره: هیز و توانایی.

ناب (ف): ساف و بیخلتنه.

نابهلهد (ف): ناشارهزا.

نایابهدار (ف): ناسهقامگیر، تاسهرنهبوو.

ناتهوان (ف): ناتوانا، بیهیز.

ناچخ، نهچهخ (ف): تهورزین.

ناچیده (ف): نهچنراو، لهلقنهکراوه.

ناخودا (ف): کهشتیهوان.

ناخونهولاده (ف): نینۆك وهك سههرتهشی.

نادر (ع): نایاب و دهگمهن، نادرشای

دامهزینی زنجیرهی پادشایانی نهفشاری که

کوژیایی به حوکمی سهفهوی هیتا و

دهسهلاتی، جگه له ئیران و دهوروبهیری،

گهشته هیندستان.

نادرظهور (ع): به دهگمهن دهرکهوتوو،

دهست ههموو کهستی نهکهوتوو.

نادیده (ف): لهبهرچاونهگیراو، نهبیراو.

نار (ع): ناگر.

نارنجی زولهیخا: زولهیخا شهیدای جوانی

حهزرتی یووسف بوو. ژنانی میسر که

یوسفیان نهدیوو، برویان نهکرد و کهوتنه

لۆمهی. نهویش داوهتی کردن و نارنجی خسته

بهردهستیان. که خهریکی پاککردنی بوون و

یوسف بهسهردا هات، جوانی یوسف وها

سهرنجی پراکتیشان، ناگایان له خۆیان نهما و

دهستی خۆیان بری. مهبهست نهو نارنجیده.

نارپسیده (ف): بینهگهییو.

نارین: جوگهئاویکی لای چجای (حهمرین)ه له

خوارووی کوردستانی عیراق.

نارینقهلا: قهلایهکی بچووکی ناوهراست که

چهند قهلایهکیتری به دهورهوه بی، یان رهنگه

نهو قهلا بچووکهی به ههمان ناوهوهی شاخی

(دملم)ی سهردهمی "خانی لهپ زپین" بی،

که حهرهسهراي مال و مندالی بوو.

نازپهروهه: به ناز پهروهه کړاو. نازش (ف): نازین.
 نازک نیگار (ف): جوانه خشیتراو. ناسه لامهت (ک-ع): سهلامهت نه بوو.
 ناسه نغیده (ف): نه کیشراو، له کیشانه نه دراو. ناصیح (ع): ناموژگاریکهر.
 ناصیه (ع): ناوچاوان، تهوئل، لای پشهوهی سهر.
 ناطیم (ع): رپنکخهر. ناعالم (ک-ع): نهزان، نازانا.
 ناف، نافه (ف): ناوک. ناقابیل: ناچیز و نابووت.
 ناقه (ع): وشتری مینگه. ناقه زانوو (ع-ف): نهژنو هیدهی نهژنوی وشتر.
 ناکا (ف): ناکاو، کوتوپر. ناگاه (ف): له ناوهختدا، له پیر.
 ناگه (ف): ناخافل، کوتوپر، ناوهخت. ناگوریز (ف): دهسته هله نگر، وازنه هین، لی دهر بازبوونی یو نیه.
 نالی: ناسنای شیعری خلدی مهلا نه همدی مکایه لسی شاعیری ناوداری کورد.
 نام (ف): ناو. نامورادی: به ناوات نه گه یوی.
 نامه د (ف): نه هات، نه گه تی و به دبه ختی. ناودان (ف): پلوسکی ناو.
 ناوهک (ف): جوړه تریکه. ناوهک نه فگن (ف): تیرهاویر، تیر خه ره خواره وه.
 ناوهک نه نداز (ف): تیرهاویر. نغین: نهو بهره به نرخانه که ده کرینه نقیمی نه نگوستله و یاقووت یه کیکه له وانه.
 نغوودار (ف): دهر که وتوو. نمک: خوی، نان و نمک.
 نمه کدان: خویدان. نمه کگیر بوون: چاوبه ره وژیر بوون، له بهر چاوبوونی چاکه و جوامیری یه کیک.
 نوخوستین (ف): یه که مین. نوده ما (ع): کوی (نه دیم) ه، هاو نشیان.
 نوسخه (ع): روونووسکراو. نو ش (ف): ههنگوین، ناوی زینده گانی.
 نو شین: خواردنه وه. نوصهیری (ع): خه لکی دانیشتوری شاخی عهله ویه کان و باکووری سووریا (ده شته کانی حومص و حمما و حهله ب). محهمد کوری نه صیر بنیاتهر و دامه زرتی نیم تیره یه یه.
 نوقره گوون (ف): وهک زیو سبی. نوقطه ی به صهر: گلینه ی چاو.
 نوقطه ی ثابت (ع): ی خالی جیگرتوو که له جیی خوی نابزوی.
 نوکته (ع): خالی رهش له شتی سپیدا و به پیچه وانه یشه وه، مه سهله ی ورد.
 نومایان (ف): ناشکرا و دهر که وتوو. نوح: یه که م پیغه مبه ره و ده گاته وه به نادم.
 به باوکی دووه می ره گزی مرؤف داده نری.

داستانی ژبانی نهو و پروداوی توفان و
 كهشتی نوح به ناووبانگه و له قورنایی
 پرژزدا جن کراوه ته وه. له بهر نه وهی
 میلله ته که ی سهریتچیان لی کرد، خودا
 داوای لی کرد که شتیبه ک دروست بکا.
 نوح و نهوانی وا باوه پریان بین هینابوو و
 جووتی هر گیانه وه رینک خرا نه ناو که شتی.
 تهواوی زهوی نو قمی ناو بوو. ههرچیبه که له
 دهره وهی که شتیبه که دا بوو، له ناو چوو.
 نوون (ع): ماسی.
 نه باتات (ع): کوی (نه بات، ه) پروه که کان.
 نه جد: ههریمکی ناوه راستی ولاتی سعورديه.
 نه حس (ع): شووم، مایه ی نه گبه تی.
 نه حل (ع): میشه ننگ.
 نه خ (ف): تالی دوزوو.
 نه خ نه خ (ف): کهم کهم.
 نه خلی مورد: دارخورمای ناوات، داری
 ناوات. مانایه کی مه جازیه و وا رژیشتوره،
 ده بین له بهر شیرینیبه که ی بین، ده نا دار هر
 داره.
 نه دارا: بی مال و حال، نهوی هیچی نه بین.
 نه دامهت (ف): په شیمانی، نه گبه تی.
 نه دیم (ع): هاو نشین.
 نه رده بان (ف): په یژه.
 نه رپاد: زاره لده ر.
 نه رپایش: زه لایمی گه وره و ناقولا.
 نه رپایش ژن: ژنی عوجی کوری عه نهق، ژنی
 گه وره و ناقولا.

نه ریمان (ف): باپری روسته م و باوکی سامه.
 پالنه وانیکی نازا و شه پرکه ر بووه و دوا جار له
 قه لای (سپید) دا کوژراوه، روسته م توله ی
 سه ندره وه ته وه.
 نه زار (ف): باریک، بین هیز و لاواز.
 نه زاکهت (ف): نه رم وینایی نیشان دان.
 نه زاکهت عه جه م (ف): به نه رم وینایی وه ک
 عه جه م.
 نه زدیک (ف): نزدیک.
 نه زع (ع): گیانه لا.
 نه سخ (ع): سردراوه، کوژاوه.
 نه سرین: گولیکی بچو کی سی و سه د په ریه.
 نه شتونوما (ف): په دابوون و گه شه کردن و
 گه وره بوون و پینگه یشتن.
 نه شته (ع): مهستی، خوشی.
 نه شکوفته (ف): نه پشکوتوو.
 نه شیب (ف): نشیو، نزمایی.
 نه صارا (ع): گاوران.
 نه ظم (ع): رینک خستن، هه لبه ست.
 نه ظهر (ع): ته ماشا کردن، روانین.
 نه غمه خوان (ف): نه غمه خوین، گورانییژ.
 نه فحه (ع): بونی خوش. نه فحه ها: بونه
 خوشه کان.
 نه فح (ع): سوود.
 نه فسه (ع): هه ناسه، دهر وون.
 نه فسه گرتن: هه ناسه دانیکی هیواش و
 هه ست بین نه کراو، وه ک نه وهی نهو که سه
 هه ناسه ی له خوی بریین.

- نه لير (ع): ناوازی بهرز.
- نه نقد (ع): پاره، دراو.
- نه قدده رکه ف (ف): پاره له مشت، کينايه به له
- دل له سه رده ست بوون.
- نه قش (ع): نه خش، نيگار. نه قشي بهري يې -
جتي يې.
- نه ققاره (ف): ناواز و ناله ي موسيqa.
- نه مروود: له وه چهي حامی کورې نووچه،
به سه رکيشي و مله وړې به رامبه ر به
حه زه تي نيراهيم خليل ناوي روپشوره و
بانگه وازی خودايه تي کردوه.
- نه م نه م (ف): دلزپ دلزپ.
- نه م نه م (ف): خوي.
- نه م نه کدان (ف): خوي دان، ده لري
- خوي تي کردن، کينايه به له ده مي يار.
- نه م نه کپيژ (ف): خوي پيژ، مه به ست برين
کولاندنه و به.
- نه م نه کزار (ف): خوي لين، جتي خوي، کان يې
يا ناو.
- نه م نه ک سوود (ف): خوي تي سووراو، خراوه ناو
ناو و خوي، گزشتي که باب که خوي
تي ده کړي و هلنده گري.
- نه م نه کين روو (ف): رووي جوان، رووي سويز
که مرو تيوي تي لي ناشکي.
- نه م نه کين له ب (ف): ليو سويز و خوي دار.
- نه ننگ: شووره يې.
- نه و (ف): نوي.
- نه و ا (ف): ناواز.
- نه و به ت (ع): نوره.
- نه و به ر: نوره، به که م بهري دار.
- نه و به هار: سه رده تاي به هار.
- نه و تي: ديه کي ناو چهي قه رده داخ.
- نه و حه (ع): شين و گريان.
- نه و خيژ (ف): تازه هه لچوو.
- نه و س: چليسي بو خواردن، کينايه به له
ده عباي نيرينه.
- نه و صوليه کان: صولي تازه کار.
- نه و ع (ع): جوړ.
- نه و ميدي (ف): ناوميدي، يې هيو اي.
- نه و نيها ل (ف): نه و نه مام.
- نه و يد (ف): موژده.
- نه و ي: ديه کي نه مديوي چياي سوور کيو له
ناو چهي سه يد صادق.
- نه هار (ف): پوژ، فراوين، نيوه پوژده.
- نه هر (ع): رووبار.
- نه هه ننگ: ماسي گه و ره، حوت.
- نه هه ننگ ناسا: وه که نه هه ننگ.
- نه ي (ف): قاميش، قاميشي شه کر، شمشال.
- نه يره ننگ (ف): جادوو و فروفيل.
- نه ي شه که ر (ف): قاميشي شه کر.
- نه ي شه که ر قامه ت (ف): به ژن وه که قاميشي
شه کر شيرين و باريک.
- نه ي صيفه ت: وه که قاميش که زوو ناگر
ده گري و زوويش داده مر کيته وه.
- نه يره ننگ (ف): جادوو، ليل.
- نه يستان (ف): جاري نه ي، قاميشه لان.

نهينهوا: مووسل.
 نيا (ف): نهوه، بهتايه تي كور و كورهزا،
 ميراتگر.
 نيار (ع): پايه نداد، پيشكه شي بهر پي
 خوشه ويست و بهر پي.
 نيركه كاردوو: نيرك - لاسكي تازه و ناوه راستي
 گيا، كاردوو - گيايه كي گه لاپانه، به چيست
 لي ده نري و ده خوري. كيايه له بي جورمي و
 قهواره بچووكي.
 نيري: حه بوانه كيوي شاخداري نير.
 نيشاط (ع): چاكي و گورج و گولي.
 نيشتهر: نه شتهر.
 نيش (ف): جزوو، نازار، نووكي تي زي هه
 شتيكي نووكداري وهك ده رزي و سوژن و
 خه نجر و نهوانه و جزي دوو پشك و گازی
 مار و نهو جزوه نازار گه يتانه.
 نظام مولوك (ع): نظام الملك، ريكخهري
 كاروباري مهمله كهت، سه ره كه وه زيراني
 مهله كشاي سييم گه وره ترين سولتاني
 سه لحوقي.
 نيمه تنها (ف): كزي (نيمه ت) ه، رزي و
 بزيو.
 نيقاب (ع): روويوش، چارشيو.
 نيك، نيكو (ف): چاك.
 نيك نامي (ف): ناو جواني، ناو بانگ چاكي.

(و)

وا (ف): كراوه.
 واپس مانده گان (ف): له پاش مردوو ماوه كان،
 واپرون: كرانه وه، دهم كرانه وه.
 نهوانه ي كه له پاشدا ده ميته وه.

وهستهك: هر گیانداریکی زورترین کات
وهستاو.

وهش (ف): جهشن.

وهصف (ع): وهسف، باسلی کردن.

وهصل: بدهك گهشتن.

وهضع (ع): حال وبار.

وهطهن (ع): نیشتمان.

وهعهده (ع): واده.

وهغا (ع): جهنگ.

وهفاکردن (ف): وهفاداری نوواندن.

وهکیل: بنه مالیه کی ناسراو و دهرسوی نهوسا

شاری سنه له کوردستانی ئیران.

وهلاده (ف): سهرهتهشی.

وهلی مونعیم (ف): سهریرهشتی دابینکهری

رۆزی.

وهلی: بهلام.

وهندات: وهندیه کان.

وهه (ف): نای.

وهه وهه (ف): هدی هدی، نای نای، وشهی

دهرپرینی سهرسامیه.

وههق (ع): په تیکی سهریه نه لقه یه، ده کرته

ملی و لاخ و بی ده گیری.

وهیسه: دلخوازی رامین که داستانیکی

دلداریی زهمانی نه شکانییه، به سهره نجامیکی

ناخوش کوتایی پین هاتووه.

ویداع (ع): مالتاوی، خود احافیزی.

ویرانه مه کان (ک-ع): شویتیکی ویران.

ویرانه مال: مال لی تیکچوو.

وا حوسهین (ع): حوسهین رۆ.

وا حهسرهتا (ع): داخه کم، به داخه وه.

وادی (ع): شیو، دۆل.

واروون (ف): هه لگه پراوه و پتجه وانه،

سه وه وخوار.

واز کردن: کردنه وه، والا کردن.

واژگون (ف): وهر گه پراو، هه لگه پراوه.

واقیف (ع): خه بهردار.

واکردن: کردنه وه.

وامیق: دلداریی شهیدای عه ذرا که داستانیکی

خوشه ویستیان له باره وه هدیبه. به سهرهاته که بیان

هی پیش ئیسلام و سهردهمی نهسکه ندهری

گه وره یه.

واجوود (ع): بوون.

واشترئاسا: وهك و شتر.

وهئهنی (ع): بته رست.

وهئهنی (ع): بته رست. وهئهن: بت.

وهجهب (ع): دریزایی بست.

وهحشته (ع): ته نیایی، دلته نگی.

وهحشته کردن (ف): سل کردن وه له ته نیایی.

وهخشین: بهخشین.

وهر (ف): وه نه گهر.

وهرامین: شاریکی سهر به (رهی) ی جاران.

وهرع (ع): له خوداترسان، خۆله گونا ه پاراستن.

وهر نه: نه گهر وانییه.

وهزن (ع): کیش، سهنگ.

وهزیدهن (ف): هه لگه کردنی با.

ویرانه‌مه‌کان (ك-ع): جینی کارول و ویران.

ویران: وتن.

ویسه‌ت (ع): فراوانی.

ویصال (ع): گه‌یشتن به یار.

ویقار (ع): ریژ و سه‌نگینی.

ویلایدت (ع): هدریمی ژیر حوکمی ده‌ولته‌تی

عوسمانی.

(ه)

هذا القیاس (ع): بهم پیته.

هارووت: یه‌کنی له دوو جادوو‌گه‌ره‌که‌ی بابل

(هارووت و مارووت)، که به‌هوی گونا‌هیانه‌ره

له بیری بابل‌دا هه‌لو‌اسران.

هاله (ف): خه‌رمانه‌ی ده‌وری مانگ له

شه‌وانی مانگه‌شه‌ودا که هه‌وای تیندا شیدار بی.

هامان: وه‌زیر یا پراویژکاری فیرعه‌ون له

سه‌رده‌می موسا پیغه‌مبه‌ردا (خ.پ)، که

خرابه‌کار بووه و فیرعه‌ونی به لاریندا بر‌دووه و

خرابه‌ی بی کردووه.

هاموون: سی ده‌ریاچه‌ی رۆژ‌هه‌لاتی ئیران و

نه‌فغانسته‌نه و گه‌وره‌ترینیان نه‌وی لای

سیستانه. ده‌بی مبه‌ست چۆل و ده‌شت و

بیابانی نه‌و ناوه بی.

هاولاقی: هاوجووتی.

هایل (هائیل) (ع): سامناک.

هو الحق (ع): له‌باتی ((أنا الحق))ی حالی

((فنا فی الله))ی سو‌قییه‌کان به‌کاره‌اتوره.

له‌باتی (أنا) مبه‌ستی دلّه، حه‌قیقش خودا

نییه و یاره.

هورموز (ف): ناوی پینج پادشای ده‌ولته‌تی

ساسانییه. چواره‌میان کوری خسره‌وی

یه‌که‌م بوو. سه‌ره‌نجام به پیلانی خسره‌و

په‌رویز خرایه‌ زیندان و کویر بوو.

هوزار (ع): بولبول

هۆلاکوو: داگیرکهریکی مه‌غۆلی و

دامه‌زرتی ده‌ولته‌تی مه‌غۆلی نیک‌خانیه له

ئیران. میرانی فارس و نیسماعیلی له

ته‌لووت ملکه‌ج کرد و خیلافه‌تی عه‌بباسی

له‌ناو برد و سووریای گرت.

هوما (ف): پیروزه، بالنده‌یه‌که له نه‌فسانه‌دا به

پیروز و فه‌ردار دانراوه. ده‌لین به‌سه‌ر هه‌ر

که‌سیکه‌وه سیه‌ر بکا، ده‌بی به پادشا.

هوماسایه (ف): نه‌وی سیه‌ری هومای

به‌سه‌ره‌وه بی، که -ده‌لین- به‌سه‌ر هه‌ر

یه‌کیکه‌وه بی، ده‌بیته پادشا.

هونه‌رگه‌رمی: گه‌رمه‌ی هونه‌رنواندن.

هوو (ع): هو، مبه‌ست زاتی خودایه هووه‌یدا

(ف): ناشکرا و دیار.

هه‌تاو بر‌دوو: به تاوی هه‌تاو سووتاو،

گره‌بر‌دوو، مبه‌ست یا گه‌رمای به‌تین یان

بی‌ناویه.

هه‌تیه‌ی دل: هه‌تیه‌ پارچه‌ پۆلایه‌کی کون‌کونه،

زه‌ره‌نگه‌ران تاله‌ زیو و زیپی بی ده‌گوشن و

راست ده‌که‌نوه. کینایه‌یه له ورده‌کاری.

- ههجوو (ع): داشۆرین.
- ههدهر (ع): فیرۆ و خۆرای، خۆین به خۆرای
 ڕژان.
- ههراسان: وه‌رس، بیزار.
- ههرجا (ف): له هه‌ر کۆتیه‌ك، هه‌ر جیه‌ك.
- هه‌رده‌م (ف): هه‌موو كاتێك.
- هه‌رزه‌گه‌رد (ف): به‌تال بێ، گه‌ڕۆکی
 بێ‌كاره، بێ‌ئامانج سووپاوه.
- هه‌ره‌س: دارپانی به‌فر له به‌هاردای كه هه‌موو
 ژیره‌كه‌ی ده‌توتیه‌وه و به پارچه‌ی گه‌وره‌ تل
 ده‌بیته‌وه و زۆر جار به‌سه‌ر مالا‌ندا دی و
 كاولیان ده‌كا و خه‌لكه‌كه‌ی ده‌بن به ژیره‌وه،
 یا دارپانی زه‌ویه.
- هه‌ره‌س كووبیده (ك-ف): به‌هه‌ره‌س كووتراو،
 هه‌ره‌س به‌سه‌رداهاتوو.
- هه‌زیان (ع): هه‌زیان، ورتنه، قسه‌ی
 بێ‌سه‌روبه‌ر.
- هه‌زیمه‌ت (ع): تیشكان، به‌زین.
- هه‌ستی (ف): بوون، وجود.
- هه‌فتخوان (ف): داستانیکی شانامه‌یه و
 به‌سه‌ره‌اته‌كانی ڕۆسته‌مه له ڕتی مازنده‌ران،
 كاتی چووه‌ بۆ ڕزگارکردنی كه‌یكاووس له
 به‌ندی و تووشی شه‌ر بووه، به هه‌فتخوانی
 ڕۆسته‌م ناسراوه.
- هه‌فته‌م (ف): حه‌وته‌مین.
- هه‌لاهیل: ژه‌هریگی كوشنده‌ی بێ‌ده‌رمان.
- هه‌له‌تووپاندن: ڕا‌كردن به جووته‌وه‌شاندنه‌وه،
 كه‌وته به‌له‌فیه‌ه.
- هه‌لكردن: لا‌بردن و فری‌دان.
- هه‌لگه‌ران: هه‌لگه‌رسان، ناگر تی‌به‌ربوون.
- هه‌لتۆین: چاری وه‌ك چاری هه‌لتۆ تیژ.
- هه‌لتۆی غه‌م: خه‌مه و خه‌له‌تینی زۆر و به‌ئازار،
 شوبه‌اندنی خه‌مه به هه‌لتۆی ڕا‌وچی.
- هه‌له‌بجه: ناوچه‌یه‌کی ڕۆژه‌له‌اتی سلیمانی.
- هه‌ماغۆش (ف): هاو‌باوه‌ش، باوه‌ش له‌ناو
 باوه‌شدا، باوه‌ش به‌یه‌ك‌تردا ك‌ر‌دوو.
- هه‌ماو‌رد (ف): دوو شه‌ركه‌ری به‌رامبه‌ر به
 یه‌ك‌تر وه‌ستاو، هه‌ریه‌كه‌یان هه‌ماو‌رده‌ی
 ئه‌وی‌تریانه.
- هه‌میۆ (ف): هاو‌بۆن.
- هه‌محوسن (ف): هاوجوانی، هاوشانی جوانی.
- هه‌مه‌داستان (ف): هاوداستان، هاویه‌سه‌ره‌ات.
- هه‌مه‌دۆشی (ف): هاوشانی.
- هه‌مه‌ده‌رد (ف): هاوده‌رد، هه‌مان تالی و
 سوێزی چیشتوو.
- هه‌مه‌ده‌رس (ف): هاوده‌رس.
- هه‌مه‌پاز (ف): هاو‌پاز، هاوده‌م.
- هه‌مه‌په‌ه (ف): هاو‌په‌ی.
- هه‌مه‌زاد (ف): هاوسك، هاو‌زا، هاوزه‌مان و
 پێكه‌وه‌ له‌دایك‌بوو.
- هه‌مه‌زانوو (ف): هاوئه‌ژنۆ، ئه‌ژنۆ به ئه‌ژنۆوه،
 هاو‌خه‌م و هاوده‌م.
- هه‌مه‌سێلك (ف): هاو‌په‌شته، دوو شت كه
 به‌یه‌كه‌وه‌ به‌هۆ‌نرتیه‌وه.
- هه‌مه‌شانی (ف-ك): هاوشانی.
- هه‌مه‌فه‌رد (ف): دۆست، ئاشنا.

هه‌مه‌نزل (ف): هاومال.
 هه‌منشین (ف): هاونشین، هاومال، هاودهم.
 هه‌مه‌جا (ف): له هه‌موو شویتیکدا.
 هه‌میشان: دیسان، دووباره.
 هه‌نگام (ف): کات، دهم.
 هه‌نگامه (ف): کۆبوونه‌وی خه‌لک بۆ
 ته‌ماشاگردنی شه‌ری یاریکه‌ران، ناژاوه و
 ئاشووب، هه‌راوه‌وریا.
 هه‌واکردن: ئاره‌زووکردن.
 هه‌واگه‌رمی: کاتی هه‌وا له هاویندا گه‌رم ده‌ی.
 هه‌وشار: شاهین‌دژ، کاتی خۆی شارۆچکه‌یه‌کی
 نیوان بۆکان و مه‌راغه و میان‌دوواوه له
 کوردستانی تیران، نیستا شاریکی گه‌وره‌یه.

(ی)

یاری غار (ف): کینایه‌یه له نه‌بووبه‌کری
 صیددیقی هاوسه‌فه‌ری حه‌زه‌تی پیغه‌مه‌به‌ر
 (د.خ) له کۆچه‌که‌یدا له (مه‌ککه) وه بۆ
 (مه‌دینه) که له نه‌شکه‌وتی (ئهور) مانه‌وه و
 به‌رچاوی خه‌لکی قور‌ه‌یش نه‌که‌وتن. ئاماژه‌یشه
 به‌ نایه‌تی ژماره ٤٠ سوورته‌ی (التوبه): ((إلا
 تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ، إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا ثَانِي أُنْتِنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ
 لِصَاحِبِهِ: لَا تَحْمِزْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَاَنْزَلَ اللَّهُ
 سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَى وَكَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا
 وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ)).
 یاقوتی نه‌حه‌ر (ع): فرمیسکی سوور.
 یاقوتی له‌ب (ف): لیتی نال و سوور.

یال: تووکی ملی و لاخی یه‌ک‌سم.
 یوز (ف): درنده‌یه‌کی له پلنگ بچروک‌تره.
 یومن (ع): به‌ره‌که‌ت.

یوسف: کوری یه‌عقوب پیغه‌مه‌به‌ره. براکانی
 رقیان لسی بو، چونکه باوکی به مندالی زۆر
 خوشی ده‌ویست. بۆیه له بیاباندا خستیانه ناو
 بیرتک. کاروانچی له بیر ده‌ریانه‌یتا و له میسر
 فرۆشتیان. زوله‌یخای ژنی عه‌زیزی میسر
 شه‌یدای بو و که ملی بۆ نه‌دا، له زیندانی نا.
 پاشتر بووه حوکمداری میسر.
 یه‌نجوج و مه‌نجوج: میلله‌تیکی مایه‌ی
 سه‌رتی‌شه‌ بوون. نه‌سکه‌نده‌ری گه‌وره
 به‌ریه‌ستیکی له‌به‌رده‌مدا دروست کردن تا
 ریگری له خراپه‌کاریان بکا.

یهد (ع): دهسه‌لات و زۆر.

یهلی: پالنه‌وانی.

یه‌دبون: دهسه‌لات هه‌بون، هه‌بونی هیز و توانایی، بۆ لووان.

یهم (ف): ده‌ریا.

یهمی نه‌شک (ف): ده‌ریای فرمیسک، کینایه‌یه

یه‌دی به‌یضا (ع): ده‌ستی سپی، نه‌و ده‌سته‌ی مووسا که له به‌رده‌می "فیرعه‌ون" دا کردی به باخه‌لیدا و ده‌ریه‌ینا، بوو به‌رووناکی و به‌ره‌و ناسمان به‌رز بووه‌وه. ئه‌مه بووه‌ مایه‌ی سه‌رسامیان.

له فرمیسکی زۆر.

ییرش (ت): هیزش، په‌لامار.

یه‌سار (ع): چه‌پ.

یه‌عقووب: کوری نیه‌سحاق پیغه‌مبه‌ر و باوکی حه‌ززه‌تی یووسف.

یه‌غما (ف): تالان.

یه‌قین (ع): راستی، قسه‌هه‌لنه‌گر، بی‌چه‌ندو‌چۆن.

یه‌کایه‌ک (ف): یه‌ک به‌یه‌ک.

یه‌که‌تاز (ک-ف): پی‌شه‌نگ.

یه‌که‌ته‌ویله: پری یه‌که‌ته‌ویله.

یه‌که‌جه‌هت (ف): یه‌که‌لا، یه‌که‌دل، هاودل.

یه‌که‌خستن: دووشت کردن به‌یه‌که، لیکدانی دووشت.

یه‌که‌دهم (ف): هه‌ناسه‌یه‌که، تاویک.

یه‌که‌دل: هاودل، نه‌گۆر و له‌پتی خۆلانه‌ده‌ر.

یه‌که‌شه‌به (ف): یه‌که‌شه‌وه.

یه‌که‌که‌تاز (ف): سواری تاک و خیرا له‌غاردا.

یه‌ل (ف): پالنه‌وان، نازا.

یه‌لدا (ف): درێژترین شه‌وی پایز که‌ریکه‌وتی

دواین شه‌وی پایز و یه‌که‌م رۆژی زستان ده‌ین.

و‌شه‌که‌له‌بنه‌ره‌تدا سربانییه، شه‌وه‌زه‌نگ.

وینہی دستنوسہ کانی

دیوانی سالم

شوقی

بسم الله الرحمن الرحيم

شوقی دین محرابی کرمی
 بختی امحان پدمینه جنت کدم
 با میده می فاسی کل کشتی سحر
 بکبری بوش کاف مسوی سحر
 پستی کوشین زهری غافل حاکم
 حدیثی کنگ نام ز کشتی علم بو
 لکادی نایل صعبا کر زه جار جوم

شوقی مشهدم زید زیدی کرم
 لادن ابی رت ضربه کرم بویدی
 ملا به رام عاشق فانی مشوقی
 ساری طوبی قداری نو بید
 بچن عاشق با با بن کونم تبه با
 محرفی عشق کس نما با کرمی
 بکلیت کرمی کمال عشق با جوم

<p>کیش وید له سر مصحفی زحی چهل خطی بگردن سجده با عبادت شی سکو پا ام مرتبه قابله بو حضرت علیا بر چه نیت بو بخت دلی لکه کرد مجنون عسی که پیری صراط ارونو کوبه ای شمشیر شمشیر طره لیلای</p>	<p>شیرانه له اندیشه مومون در ستا ام کیش که کیستی کام شیشه حی هندوی خالت نیه خورشید حیات نظر عشق بر دم خجالت هم محشره قبول کنی خالیت لناد لناد محصل نی که بو نقد جانت قابله له دستم برده دامن مبارک مجتهد توانای بر ضعف ادبی فائق اگر کای</p>
<p>نه نو سر لم لیتا که ازل حکیم بو ارم برده بکله حست لم برده رضا مندم لبالیت امر که بو تورا چه حاجت خونی ناحق منبت بیکی صبا منی سحر لوی تو سر مندم</p>	<p>حلاوت تا قیامت ناری سالم لناد و مما اگر سخن بی مرادم دفعه مکرر نوزدا</p>

دستی بنام کاتبه نام کاتبی
 در کاتبه نام کاتبه نام کاتبی

پس نبلی طره که پر زینه بسپوی کلا	موی بوبر که داوید که لری مرغی دلا
روشنی داو و بدل دورن هم نیک	دک الهی ز زری دست می کمانت کلا
سری نخه دست چاکه زان قنات	نمک آلود کن با بجزیرت کلا
کر لر می کل دل برن شاو و بی خنده تو	باید دست قصا مردم دیدم کلا

یا رکله بودم چونکه نسو تا لفرق
 لقصه رحمتی او سالمی سپکین حجابا

بی تماشای خالی تو خالی ام مردم ^{دیده ما}	نگین او بود مردمی انالسد ^{دیده ما}
شعله فی دافرتی پروانه طلمت	سرمه بسته لبی شمعها هم پوشیده ما
و انبویوت سبروه ما خالی بود	غنچه سیراب شکفت چو بچیده ما
رومی دل لالت له شمایک کنک کت	ذراع حسرت تا قیامت بودی کجیده ما
تا دیم مرده که رحمتی بر تو افزون	داویدادی لکویا سبروه ناشیده ما
کو ترا زو قیاسی وزن جی بی علم	مهر سپکینت لکفه دل بنا سنجیده ما
نظم سامانی لکوی بو عاشقی ^{سخت}	موسی شفته سرمه در سرمه ^{شکر}

بانی

موبو هر کیه داو کیه لری مرغی دلا	پس نبلی طره که پر زینه به پلوی کلا
دک الهی ز زری دستی بجانست کلا	روشنی او و بدل روزن هم نیک
نیک آلوده کن با بغمیری نغفت	سری نخته و همت چاکه زانن نغفت
با بد دست قصا مردم دینم کجا	کر لروی کل دی مرشا و دینی خفته

یار کله بوله دلم چونکه نوبه تالفراق
 لقصه رحمتی او سالمی پیکین خجلا

گلکین او بو مردمی دانالسد زده دیا	بی تماشای خالی تو خالی لم مردم
سرسر بسته لسی شعا جو پو تشید و ما	شعله نی دا فرصتی پرده از طلیعت
غنچه سیراب شکفت چچ بچید ما	و انبویوت سروده با خالی بی بو
ذوالع حسرت تا وقت بودی نغفت ما	رومی دل لالت له شمایک کنگک نغفت
داو بیدادی لگو یا سرده ناشینه ما	تا دایم مرده که رحمتی بر او فرزند
مهر پکنیت لکفته دل بنا خجید ما	کو تر از دونه قیاسی زان جی بی طعم
موی شفته سرم مردم هم شورده ما	نظم سامانی لگویی بو عاشقی نغفت

بنی

تالی سہری نو یکدم دو کوپ لم قتب
سکت توین جو لقطا کر کران بد

درا فی باغ نخبی ابل دن بو نظیر نماوا	فکات ہر کر مرادی مردی صاحب نماوا
درانم تاشیہ دید بائی اشک دم	شرابی حی بجارو نغنی سب جکاناوا
مکن تالت تم بوبہ سناست سی ام	بی قف قف سنانی نی بر حی حاصل نماوا
لسن دانا پرسی ماروشن کر لری عشا	برانی کیمیا برس سری برین خرداوا
رکی ان تہ جنبش کا پصدی بو	دلری دپستی مضاد و نمکی نماوا
پیشہ کنمن رخم بچنی نازہ کی تلی	حیا بوماہ پستورم کہ دستور نماوا
لسا یا کوملی لولوی اشک از نا کرم	رہی دست خالیہ شرم بقدر باو کن نماوا
بجالی نامرادی من و نامستاقہ	لظہرہ بونو اپنی رہی ادبی پند نماوا
لغری پاپی عصمت و اظاہر دور	محکمی دور پستاقہ من یکدنگہ نماوا

سلیختے جدا ناکا دلی پالم لظہرہ تو
بعضی کٹکٹا شس سرر شتہ ام کار زہ نماوا

شطی اشکم دبی بر بی برو ما	هستی سبب آغذ کنز برو ما
درانی چونه احوالم لهجرت	و کوشتم لسا و بگری ز قوما
لبیر شاعر و پسی ما یو صلبت	برون نانی محسنه آرزوما
دی و صفی دمی تعینت دلرزی	رکی کردن لب بر سخت کلموما
مسخره سخن سینه مغلوبم اگرچی	ارسطو بجم لادرا کی عملوما
لکوره دل و بن دمی آه سدم	عجب تیغ بی لب و چاشنی ما

سجاوزگی کا سپالم لادامت

کسی نی دیوه روختی لموما

و کو فواره خود دست دمی بکلموما	بدل چو پسته ناسوز خنی بکلموما
مکر و خنی سپری رخا حضرت فارابی	سپاسگره که تیکه لکل شکم روموما
سجرت مصیبت ناشلی سهر برم کلم	خونی سگما سپا و پیشانی برانوما
سرد و لاده تار می طره شک کین	حش دسپی نظا دل را کینشی ناروموما
اگر چه کاریه دردم دلی زدیگه سکنم	پر زنی حکیم رتی حیرت برانوما

مسلط

بساط دوت دلبر دی سپاس کجی
 لسا و جمعی ریشا محکمہ چینی کیو مانا

کر بہ بونہت طرت در بر شک خطا	بو خطا فخر زب بونہت لب خطا
شبوہ ابروی طاقت ہم جا دین نظر	دگری دل طرف توہ و کو قبہ منا
کی بچنگالی باوی غم دکوی دل	نال راغی خمی زلفت بستہ غلہ منا
ابد از تک عدم نایتہ روی	بدی تینی پستہ اور شریک منا
لد دلا زلفت بلا جو کہ بہ لاد نوی	نغمی مانندی لطیفی رخی جاناز دکا
کی لہر طرہ دکا پستہ خیال حیرت	توہنی کیہ بجا پستہ سنبل بقدا
مرغ پر ہستی دل او شوہی بے	لرخ و طرہ تو در دکوی دام و پستہ
نقد جان و دل دین پیشی بکشت	کر قبول کی لسنی سوختہ دل روی منا

ورہ سا چھ بھونجی دی سپاس کجی

ثبتہ ام زککہ بدایم نیہ دک زکی منا

چاوہ کت وختی ما بیلی جامی می دکا
 ہر چہ می دیکھا لکل تو اول لکل امی دکا

دشمن و شور می مصیبت دل ملک می دکان	ناپسای عشق است احاطه جان
شوق بی پایان دل شکر بخون پیکان	کاروان است پرتو ناله کا کویجان
اگر می بوزند و هر کار می پیشه بی دکان	حالی عشق تابش صحرای شانیان
عارضم کوب چو چرخ سار است لکن کویجان	تا بر باغی لالی با جی سحر افروخت
چاوی محو زنت با شوق کار با ده جیجان	جرعه نوشی لکم آتیر نغمی مسکیده
مزد امانا و صفت حدی حاشی طلی کایجان	نوحی بشش کز نبوسم در آستانیت

بدره دینیه یادم کوی تو ملک خطا
 نهرا شک را مشولدم و بخرد در یاد
 بسکه هر جا شسته تنی محبت کوی تو
 چه بر جا ریشه محرم کلک ریشه کند
 نا نویسی کز بر ما می مصیبت چه حرج

آله در دکنی سطر قلمی سحر نام چند
 سالی سرشته از بس مصیبت طلی کایجان

لفظها زینتی شکر زلف تو با جی صبا	هر حجر دینیه یادم کوی تو ملک خطا
دل سپنیم سحر نک ایسا کرا	نهرا شک را مشولدم و بخرد در یاد
کوی دارم هم بخونیا بودستی بی نوا	بسکه هر جا شسته تنی محبت کوی تو
چند بچستی تیر مرگان زلف و لمار ووا	چه بر جا ریشه محرم کلک ریشه کند
تا سر سرمه له سایه زلف تو پر بجا	نا نویسی کز بر ما می مصیبت چه حرج

بدره

پستوسیری صغیر زلفت کا لہو دمی عاصمت
 ہر کسی دیوہ ناری کی لہر شوقی چرا

من دیکھ جو کجی باریک ریشم زہا
 دشمنی ایران دیرینہ و بد شمس آشنا

عرق بحری عشقہ پالم دستا پامی جدیدی
 دستا ناکا لہ دریا داپسی پستیا

لازمی دل اگر تیرت خبر دوا
 ددی دستی نجات سبر دوا

شطحی غین دمی برونا کر تلی حرکت
 دمی یکہ پوسکی دیدہ بردوا

قبول نابی حجی کعبہ وصالت
 اگر دل حلقہ اوز لفظ بردوا

اوند عہدہ مناغم کو تہ ناو دل
 درتسیم مانیہ ام درود بردوا

بحی تیرت دلم دردی سینم
 با استقبال تو کربی لدر دوا

دبیم وک قامت دلیگر ہر شویا
 اگر سبب وکل و پسنبل ثر دوا

لہ پی جو روہ سیدی ترحم
 دلرزی دل بحالاتی نظردوا

روانم فی ناری برقی شمشیر
 اگر بو شستی سالم خبر دوا

کائنات غمخت لہ دل سلیت بدر کا	بنا ہی سپتیم اگر زیر و زبر کا
تلاشی عشقی بی ہر پس لہ لدا	دلی سینہ سپری و ترکی سر کا
کہ ساطح خیالت بقیہ طحس	دلی شاہی حنہ و ہلی سفر کا
دلی ہرام کو رہ ترک ک جاوت	لہ دل مند یوہ وقت تیرہ خبر کا
مطاعی جانہ پانہ ار غنہ	اگر پوشہ را ہی دل کدز کا
دنیہ طرف خاطر ما یوت	اگر طبع تمنا ہی کشت کا
پیش نم دکا وک ملک کھشا	لغات ہر سر کسبو کمر کا
صلای کرد ہر دم دل لست با	نظر کہ غمخت این غنی ہر کا
وصالت پایہ عیبر الیمن	لر و تا کر لیم شوق القسم کا
دکا تختیز دل جاوت با میا	سر اسرا سپی اعظم کر لب کا

بدل اکر و دل سے لغزت

مہر و پستی سالم سر بدر کا

حکایت طوطی مال بروسی دکم بودا منقذ ککپی می دی بی لسا بودا

بست بود اروی جنبی جنبی باز گفتند	هتا دیرم کسرت با دم زانو دا
تمام بوجاهت کم دستم زلفت کویا	سنان بومطلبم و گوته سرکیت لب برودا
دلی طوطی سرو از آله سرکل نگری را کبت	که ماری شوی شیر نیم سحر و نیمه لارودا
طلبکارم بدار بتم بدامن بوی جانست	سنت هی که شاکی شوری رومی بندودا
لصد قم شانه و باد سحر که شادند	غباری طره مشکین تو نافه با بودا

لعمد می دین یار اول صحبت بی دن

بسالم کی دینی باز اگر چکل لستودا

دل شاده لبندی سپ که یو کجی	لشانه خون خاکم دفعه لم بنده دل بردا
لدنیا و ادلم کر ترک طره تو خاک سله	برون نامی شور و زمر ز غوغای محشرودا
لسر سرتا پستی چرخا ووسی کر طرت	دکا پرون لغزقی با پشته نیت لب بندودا
کرمی بست دل پینما کسرت دوی غا	هتا کی اگر می پر کرد سوتینی لمحسردا
شکلک زانی گشتی بی سنجی	لدلما یه بکتریم خوم بدوری دست خجودا
زفر ماد گوته شوری شین شیرین تو	لدل بر نقش تو مکن دوا کوشای بودا

بودی تو حسنا خرم اندیشه فنا	بود منی سپرد با عنبر و فانی فنا
می آید که در آخا صیتی شیشه فنا	آب کلم نید این که تا خویش قنات
بود نهالی الم برک در بر و شیشه فنا	چه نجانیکه خدا با هر سپی حور بیت
شهرتی کو کلین و بخت دمی تیشه فنا	وام ترا شیرو و بناخن لغت سینه نش
بود جودی سرو پا بگم و درم و پیشه فنا	بسج تینه لغت سالمی مسکین بجفا

وک پسیه مار و بقدر نیشکرا	زلف جانانه بدوری کسرا
هر و کو ناله بگردی مسترا	دور روی داوه حسنی سنبل مو
عزقه پیکانی لرزیده حبکرا	بیرمی تو زنگه که پسینم تروی
شبه خوشتر که لپلوی کهر	کردن آرایه بو طره بو
خوت پاریزه که وحی حسرا	له هتانه منی مظلومی عزیز

حرمی تو له زمانه سپالم

بقدردینه لعدهی حسرا

غلامی

نظامی دیدہ محمور تو یہ کس پیشی شلا	لہ آب و تاب روی تو داغدارہ لالہ
بیاضی ناصیہ تو بوسفیدہ داغی	لنسخہ قیر کون زلفت سا بھری
عقیم آپ لڑکے استا تو بوی جانیا	لیکھس تو دایہ دنیا مشاقی دبی
لقبہ نور پستانت بی بی ضیا	ابدنا کا تہ دکمہ جی جانہ تو کئی موچا
خرانی رکی زردم عبت نشوونما	سپتیا رور مخزون سر سید بودیا

دو صد جبار و صنعی چچی اسپتا کورا بعد شوم

سپتیا ربحس من سالم اقر نیگا نواوا

بھجھی جی بد لہر پر پی کج مت کا	لہ قبریا محنت تقیامت کے یہ عبادت کا
قبول نام کا بی غیر از پرستنے لہدا	فلک کرنی روی کرداری ماری پروت کا
لہ بی انصافیا دکشی ایما پستیا	بضمونی عفو کر نامہ فاصحت کا
وزانی چون فرح نام ہو لوی سرت	بفلس مرد منعم دک صد ابوخوان
کج کج شش دلائی عشق بدم	دمی تعنی مصیبت کے کئی کرم موت کا
سرسر کار پالم عشق تو یاد اول آضر	خیالی قیامت کے بر بی توین کا

زورقه دل دبه در باد مردم خندا	جوش خاطر و کشتی دل غم نماند
جان ساغر تا جگر هم بخار و طبع	کسی غرقه دوره سپ جان دل پریم
و ای در کی حسم بروی دلها ستا	در بخت دی بوده تا داشت
شعله و رانی صراحتی شادی بودی	اگر می صحت بخرانی وجودم گل کرا
شوق دانه خال خست نیا و در چرخ	بم کنایه آهش و کس بخت در کرا
عمودان سپان با چو شایه	بودی زلفت خاک صحرائی که در کرا
بر که غایب هم لعلکرا دل چتیه برده	پی بوسی با تو ما کتا جی سپی کجا

زلفی می پرورد سپلم المهرین
بم قراره شستیه یا زنی کجایه از دانا

مایل و ک بهری زلفت سرتی زوری	بجنا بجزه لاس صحتا تو بی خدا
ز نور جی چستی دلارامه سوادی جی	نا نویسی که نبی ظلمت شو شوقی صرا
عذری سوره عیادت نیکر عادت	پی بکارینی له بنزایه بخر بیره حیا
عجبیه تپه صرامی طرف المودیا	باره بو پنجه پی نازکی تور کبی حیا

بویا

بود آنکه زارم لفراتی موی دست
و گواردی بلالت قدم کجاست منا
مهر جانانه مویدایه در خالی محبت
در مقابل دلی پالم در وی مکرنا

دستی من تعویذہ نوردی بلا
با حمایل بنی ملکناسیله سا
پستی روم و اکل کدیو شک
سہوہ صر فی اولم تانے خطا
دل بنا بدیت بحی دل چہ برے
کہ کنیشی چہ کنیشی کمر با
کر برانی چونہ حال حسینج
دستی رد نانیہ بر سینه کدا
سر سجدہ بوطو مار سسر
شرح تو بوابت داتا انہتا
کاشفی اسپارہ بلیل حتمتی
واجوری کل لدلی خار مل
بوصباح بخیر دل غم ما توہ
مہر جانی مرجانی مرجبا
سحر کبری من قلم ذنیہ چرخ
معجزہ عینی بوچالاک عصا

ز زہ پان اعضای پالم ذنیہ رقص

سحر صرزی حرت پر تو دحا

آری نیرقدی را رابویری بسند را	آشفته کناری کبرت کسیرجی یارا
پزارو بر اسپانم نوم نوزله نیشارا	غرمی لی پر شورم نودا صحن سیارا
نالین منی سکیس حاوید لکهارا	مجنون بیابانی زورا بیخا آدی
ملفوظه نوسیدی ناروید باغیارا	بو شایخی شین یاناس لغابرم
وک تازو کالی باغنه پر مرده بوخا	هفته وکلینه یارم لقصه ناصح

حاجانزه کل پالم نزدیکه رحم کا

بم نوعه لکرمانی خورین دی لدلی خارا

خامه بو بوخس کیرپوت عارفانی کا	پنجه بو تصویر اربوت پی دوتی نانی
منع بازار سی عشیق و لعل تانی کا	قوت روحه کیرکوت یا قوت و نا اوت
سرو رخا کی دلالت ساسانی کا	قامتی فخر شریعت نهالی جنه
هر چه در عالم ملی بی پریشانی کا	سازد تجارت دخیل هم حرفه کانی

کس نیاوشوخه حالی کاله سونگه شام

پی ملی پالم لغت و هم نوانی

دیوهی

دیدوبی دیدار دلمر باره پستوری	غوشن نزدیکه نزدیکم ملا دوری
دسردون ناپایدار و مارنسان	بم قراره حیفه با معشوقه مغزوری
عاشقی مسکین قبولی طبع دلمر کی	تا قبولی عزت اندو در بخوری
داخلی بزنی حقیقت کی دبی سزوک	تا بخوسی خستد خسته کوری
پیر پستانه عیان کرده کرده پشته	چا وکت تمت بشعه شمع فوری

آسمان سالم لکل کین خنده شویون دا
دل اضحیکه مابده سلی مغزوری

طره بواب نقابی چهره دلی بزده	بود سلی لاکر کار خضر فی اعرا
و ابدل پسیه جدانانی بری کله	کی برود دمی طبعی چکان اعرا
سری کتوفه شسیدی کللی حیرت	دمی پسندی تی ناخبر لوی کلا
بوسه افزازی دمی صلحی کار بوزنج	حاضره رتیه پستی همه شالی حباب
بر طرف رمل بیان دبو کر م تومز	تشنه کماشی داوه برین کما
کنیکه بقدر کشتی اولاد سخی	عغوی سالم دمی کشتی کله برانی

سر اسر ملک دل پر بولہ آشب	لروی تیری مژدہ خونریز محبوب
شکا مذی غالی ہاں بے مغلوب	سپاسی کرکشتہ بویا دل مع شکن
دی جی بی حسن راج ملک مغرب	سبر دلما حوالہ عنسہ نہ تانگی
چہ حاصل سر سہ سپاسی ہویا	بلین بازشت رودیا پونشن
اگر محراب جی دیکار محراب	لری صراحت راضی عیادت
دکیشم رکھاری جملہ جاروب	مژم باجم برشتہ دل درہ چشم
و کو پیر امینی یوسف بعقوب	کیا ندی بوم صبا بوی عطر کیسو
اگر دستم بجائے دست مطلوب	عشرتیا سر بکارم عشقہ
ای صبر بر منم استاد اتوب	لعنقا بر منم سمد پس محبوب

فراغت صعبہ بو عاشق لہجرا

بالم زہرہ پتو اکل و سرو

حالی ماتی منہ دیدن روی چہ	آبی حیاتی منہ بوسہ لبوی حبیب
حیفہ بلا تیک سخن منزل کلین	شانہ لر لغت مدہ جی دلی آوارہ

باز

غیر لب کف کا چارو دردی لم	نخض من و دردی من اور بوی طیب
دیدن بروی تو قسمتہ شہری	دیدہ و عابدوی تو بایہ جلد و فریب
رواق کلشن دچی شاہ کلون	آخری ماہی بہا قرہ ہر سری عیب
آخری می حسہ دولاد و لیب	پیک فاطمی کا ہر خبر رو بیب
کفرہ اگر در کوی خنہ بودین دل	سجدہ لروی تو دکن فاضلی شیخ

صنہ کن یک یک ناز جن آونک

شاہد و عمدہ و وفای لم و صبر و لب

رہ پستہ دل تبتہ ولی شاہ لکنی بوی	چو کہ نزدیکہ بدایم لکلی بوی حبیب
تہ جہانابی روا حاجت اربانیز	روی دل ناکنہ قبلہ اربو حبیب
دیدہ شیرینہ کہ پر بی لہ شکی شوم	چو کہ تیدای لکاپ قد و خوبی حبیب
لطوفی صرمی کعبہ روحانی	و کو حجاج حبش سلسلہ محبوبی حبیب
کرچہ چو می بڑبڑہ سنگا م تو جوبی شیخ	و کو من جذبہ لروی دیدہ و خوبی حبیب
بی سہر قبلہ دلما و رہا می باد صیب	بہی زہ کہ روحم لغضائی بوی حبیب

اگر می جویری خوشتر با وجود هم بود
 قرص سبب لمی بچا ره لذت جوی

لذت و اگر حجت دو کام و غنیمت
 مهتابیه لر می دل ناز و غم ترسب
 نخالی آستان نام مقیم هم
 کفایت همه بحی الغم و مضرب
 له لوجی تربیت فی خستایم
 بحر الفی قدت استادت
 بر می سپنه بر می تاود یار بے
 لر می مه نایونی شوق کوکب
 لبی ششم خرم کی ذکر تو به
 بهتار و حمه امتداد تیه سر لب
 طلب نامک لغابی کرد کار
 بغیری وصل دلمه سبب مطاب

قدم سرخونه سپالم دو تردد
 لغابی باعث مشای مرکب

محبیطی رضی دلمه سر و اجب چوین
 مدوری غم کده ارر بر لب
 جوانی حاجت می بر بندری لغابی
 مسافر و سپیت سوی چوین
 بری بیدا که قسمت بر شوری اولی
 به تم کفله دماوند بوله اسم کردند

لجی

کلامی وصفی چسبی تو دم دخنه دو ^{بتهانی}
 دعام بود دفع چادی بچسبی تو که در ^{است}
 حدیثی شستی فرنا بدینست پیغم ^{بر}
 لپرده غیب بود تا روز بگویند که است ^{نخست}
 لدم روح الامین صاحب دم و این ^{است}
 لشوق دایمی سربا پیشه و خستی ^{نخست}

همیان کویه خون زخمی دلی سپاسم کو جان

لسرود باهی چسبم که نفخه زلفت ^{است}

جهان آرایه مه آمانه دک روت ^{است}
 لبها معنی آبی حسیه ^{است}
 جوای سپیدی قرن ای دل کنی ^{است}
 که تو غایب دلی آری که جاوم ^{است}
 بیاد دی لعل دلبر اشک خونین ^{است}
 لفظه طفل شک آهو عصیمه ^{است}
 لعل کربشته بختی من مژه تو ^{است}
 تی محرقه بوستان لوبت ^{است}
 بنامی کیش به نامک آبروت ^{است}
 دلی می ظلمه هر سو له کیسوت ^{است}
 همیا به لریا چاه ماروت ^{است}
 دلی نقطه لصرمه خال مدوت ^{است}
 مر بزه لعل خمی ناد اسیاوت ^{است}
 بنا فحاشی صبا کر بو خطاوت ^{است}
 فیا پس م کرد لرو تاوک کین ^{است}
 دوای تریدین غناب و لموت ^{است}

لبا غنچه مشقی لوی تو کرد
نخستین گل نخله تو د شکوت
پیرش در بر روی آفتاب
به بی روی تو در ز می سالی روت

دلی پر شستم جانم بر کانی دگشت	حصاری و حلقه در کسی نبودی
تسلی ما تو چو دای ای خالی غم در بر نام	سنانی بوش چو نلی دل دو باره پیر
میانت سبزه ترکانه تو قلم تسلی	تخلکه زمانی ما بوسم دست
دو اعی جان دل نام کین غم در دوز	اوستی ضربت شیرای نیم جان پیر
مفتح نی نامم بالفخر خان	دروا سی با دشکیری مردم فریاد
بیرت جرم ارت کی بزرگی نام	لمر کا دوماشا بازه دریم چو پیر
درانم فعلی سپانت اگر چه بظنی	فری بن مده زاهد بر سچا و دوزیر

بکانت ای شوی ظلمت دلی سالم بر دگشت
چو بدشت با وی صومدم خساری دگشت

اگر باورنگی سو کند با بروست
مال آسما حسبم دو همی روت

دو صد عقد هم له دلدا یه بیست تو در و نامک بعفت ده چینی کدیوت
 فسونی عشق تو بو من طلبه با فسونی کجاسی جاوی جا بوت
 لکجی سکاچی خانم ملیک نایت بکورت لب شیبی خال مدوت
 تورنی برگره محنت سپه ای دل بکرمی تاب شعله اشحی حنت

کنار می جاوی سپالم جو یاره

بسر وی فامسی مورزون دجوت

ای طاسین بن چرخ لنت نایت وی مرغ دل چسته ننگ سود کلک نایت
 ای پنبیل زلفت بموم عطر شام وی زیور سر چشمه چم قدم نامت
 ای کردن خانم با حبس کدنت وی مرغ ولی شیفته بر بسته دانت
 ای جان بعد ای کجسته شیرین نایت وی سر بر نزاری قدحی پیک پیاست
 قاصد لطف تو و سنا سگی کایم قربان فای مسدم و جود دست
 قاصد نیام سپیکه یقین خنجر نایت بخششی مبنی مرده جیانی لاسکانت
 قوفته مکرار زوی دیدن محجور ساد می ره اهرم کجسته دونه دست

با سجدہ بری گنہگار و تشریحی منت
 سا با سجدہ بری خوشروشان شوق صراحت
 کشت که همه مشغول شوق شوق
 قدر و قدر که قیامت لقیات

تا سیر تقصیرت و با وصف فلانی

سالم که تکاشف هر چو کمال کمال است

وک درو عقیق نقشه دانه ان لبت
 مشای برضا بچشمه اگر بچه له سحر لبت
 نارنج زلیخا که کوی چای سحر است
 طوقی مای شیرین پادان و نحر است
 چخت بخت مگره سور کی تلخ زکمه
 خوبی دلی من ال بوخچه بخت است
 پنج لعدی سروت چند دانه زبون
 سیر که چه شیرین فست کالی است

کر سپ تو نقاب لادی فی احوال و بن مردم

مخرونی سیه چشمان مخرونی دید کمال است

و نهی قالی دل که کنه کی سوی شکر است
 ادا که خوشها سا بونه دستم بد است
 تو آوانابی رسوای عارضت بود کفر است
 که داوی طره بر بو کوته ناو چای است
 کفن بر این چو مشون رسم است
 بخون لوده زادن محشره شهید است

مهم اول

سرم اول قدم وانا لکړه کوچې پری عشقت
دل و دینم بنجا چو سپهری چای خانیست

د پرسی کر لهجرت به پیکانی مرثه بکند

حمیره قامه سپالم کمان آه هجرت

سایه براری بوسا لیم له دایمی مرثه
بند بدم فی صفت سونا بناری محنت

کی لقمه انا بحشر و روحی بایت له دل
رضمه بو عاشقی دل داده ترکی صحبت

دینه خاطر تا بخوانی چس تو حتمی نک
قد بن پانی نانی ذکر شکر غمت

راسته دل بنده لطره غلامی زلفت
روشنه کلمه لبر شوقی خیالی روست

سجده جون دک مجنون سروان
بو تفریح کر خرامان بی باغ غمت

بی رمق و اوغنت ادم غلامی ناله
اسی تو انا بو ضعیفان کوانی اخر مرثه

ترک دامن کرتی لبر کی سپالم مرک

ناموسی بروی کبای بی خار بخالی برت

بهر مندی نیه بود ادم اگر کله نایستی
خند لفر شانت بو صدقه نایستی کرت

همین روی لمن پوی دینا بازم
بها لوی لبر می بهی بهی نایستی کرت

نرنگه با حورت کجاست مگر نمی آید
 بدین عاشق است از لیز با می بماند
 نه منت تا توانا بی ضرر کنی قیام
 که در من باکی بپوشی زمین کجاست

لعلی قافله دنیا محفل شمنه بس
 هب شیاری بر و سالم که در شهر دوزخ کجاست

بنده می جان دادا کی بود دلدارم ولی ز
 دکا نه حد و ابون عهده کارم ولی ز
 بپایین کرنی غم سرم سپاسی بی
 دمی ضج و صلت دیده دارم ولی ز
 حکیم اول ضعیفی کردم کشف دانایی
 دکا آخر دوا می قلب بیمارم ولی ز
 سرچی که حیات می رست ز سحر
 دکم رو روی تماشای باغ و گلزارم ولی ز

شهرت سالم آنا لاجرت کفایم
 دبی روشن بوصلت دیده دارم ولی

شور شهرم کرومائی حمیه نامون قیامت
 پارسی خصلتم دکا نه مجنون قیامت
 کر شایه پوچر سلم ملک روم و ادای
 دینه یکم دو لعل در باجی چون قیامت
 رامی خمی کردم که اولد اشو کجاست
 دست دما پی بستم سجد که بود قیامت

دبی

دک خلی تپا بنای ناصر وقت	بوطعی عیسی پست رو پو پین
موج و کردانی کاتہ کیوی کہرون عا	سر چاری شہد چاوم کرو اہل قلی
تا اہر پستی دنجشی حاوی میگون عا	تہ بہ یک یک طلاق دن با پونا
سبز زمین قوت دداوک کھج قارون عا	اسی قریب با تو لکل من ظلم فرعون کی
پستی او دیشکینی نچہ شیر کردون عا	عاقبت بی دک عظمنفر دشمن از حیم

تسکد پستی دولتی لدوایہ سالم مردہ

شادمانی وی لکل احوال محزون عا

سولفہ جدولی خیا دی کو می عا	پسلس ناہ سردوت بازی زلف کاش
سکند بودلی عاشق صغی کشتہ مرکا	شائہ فحیہ خستی ہزیت شکر غیث
کر میان خاک ہر جا کل لدوی حاکی کر پانت	لبا غا غنچہ دل تنگ کہ حسرت خیر پوت
نما وہ ہستہ بو عالم بغیر اچاوی	لدلای من زلفت تو یہ باعث کشتہ کاش
طلسمی بلہ جانا مکر چاہی زنت	میدی دل نما وہ با حسرت آزاد قید تے
بعضا بر بدو تو بو جند او چم لدانا	خیر از جانفانی فکر ہی پین کاوی لم

بمیان است که جو کم یاد می تری گشت	کر چه پسته دلم در میان خیالی غل غل گشت
له ره صلا مکتوبه اندر ره لکسوت	دسا آدمی حایتش والنا و حاجی گشت
اگر چنین است زنگ ای سر زو جان	در بی هر ل میه انا با بازی کوی چو گشت
بشرعی محنتی دوری دلی سختی	پاش در آدمی حدی کرم گشت

مرامی خاطر می بخیاره رقارت کلل سالم

بشلی طسج دنیا به وفاد عهد و پیمان

نایلی می چو صورت منی آواره عیش	عاجزی کل بخای میل چا پر عیش
نوجوانی بستم دل مه لی تو بی خدا	سغانه بخنام اسپری نار عیش
جوری سخت گشتن بزم خردوی	نصبه ای خنده گوشتنی دوباره عیش
کمی ز تیه دمت مردم چاوت لاله	آرزوی صا که دست مردم بکاره عیش
پایه نیک و بدی لم طبعه برک	هوسی و تبه ل لای ام سر و سر کاره عیش
دیدنی قرنی رقیب بوجد کوره دلم	دات برده می آینه دایم خوار کاره عیش
دل لرزشنا به دگر زده لبر روی دست	سواد می هوششی مرقص حادی عیش

نالہ سودی نیریب لم لہ دلی کا فردا
لب و ذرہ باللم ام ہمو ما و ارعہ ش

کڑھنی محشر شفیقہ للعلاج	شاہ نام چیت و کورہب پنج
آبوی چین کرہ بسینی کرہ ش	در زمان دینی لکر دنیا علاج
خاک و سایہ کوی تو کر دست کوی	ناسوی ہیتہ امور محی و علاج
در پستانت از لفت جہدولہ	واخلقہ آبونپا کوی علاج
عمر عاشق وک و فانا نو د بے	کرہ بی لوفقد جان امری علاج
نکس روت داہم لنا و دیدہ پراو	ظاہرہ وک می لہ تھی پردہ پنج
بولبا سپی ظالمی وارون سن	پوفایہ عمد تو وک رنگی علاج
کرہ انیار آشت نام پارم نیہ	شیردبایہ طبع روبرہ صیاج
مدعی و الاف محنت	پیش اعمی سزیکہ نوز و علاج

کوشی را دارمی اصل سالم کہ بوی
رہم و بوبو با عمرت جائز علاج

نالی

مکنی ریتہ بریم نمکین ردھی ملیج
 لالی کردم لکلاما بعبارات فصیح
 مایہ فتنہ دلہ و تارہ دلی لاو عشق
 سخطا بدترہ تا صد درجہ عذرت
 موج سان پتہ ظلام باید مارا
 رمز پیش آمدی کاری منی چارہ سچ
 غیر لوبہ لبی تو چارہ سنیہ بودم
 باورت کرہیہ ما بقدمتہ قول صحیح

چت و چاکبک و رہ آری شہن نفست سالم
 صدقہ عثمان و وضو مرکب و شکر انیس

ناموسی و سختی فراق و صفا و سعت کاخ
 حی من لم دہمہ زندانہ چہ کسب فریخ
 جہیم اگر کشنی فرود رہی صحبت تو
 دل ہی خندہ دکا ہر دمہ صد لہ آخ
 رنگت شو میر سہا کہ سب بختاوی
 او اگر مثلی او یہ امہ سب تکلیف الخ
 عالیہ تہ کا جسم لہ مدد و عشق
 مصطفیہ و عرفہ سپا کم کردہ ہی شاخ

ہر دم سکو جنت شرف
 بقربانی شکر خندت سہمت
 نقد ما دستی من شکل کربی
 قد ہی ہو قوط قبول نا کا کربند

کہ غم با ناخدا دم چند اوند	بروی و صلاح چشم کر مجھ جرت
لہ دلمایہ خفت و ک کبوی الوند	لہ جبری روی ہباری دست نام
باوی یعنی توریہ آرزو بند	دلی تشنم محالی رحمہ سادی
بجھاکی لکشس پی جانانہ کوند	غباری کبوی شقہ کحل پلنشر
ہستم بی لہ سپر کبوی داؤد	وز امن غصہ تنگی بارہ بودل
بجی پی طریبلے سچارہ عور سندن	مکن منغم لغم بی اور پستان

خدا یا محنتی سالم ہتا کی
لکارا پسی محنتی ہتا چند

دلی پر سور شرم خوشنودی اری اوشن	کشاوی عقدہ خاطر بکاری اوشن بود
لہر جاوی عدو ہون فقاری اوشن بود	مقیہی خاکی اری جانانہ ہون صاحب کی دم
زمانی وصل دلبر روز کاری اوشن بود	پراخی عمر شیر خنم شوی دوری پستان
کف جیبی دریدم اعتباری اوشن بود	لغرائی پشیانم اگر چہ شست محبوبنہ
بیادی قدس روت جو چاری اوشن بود	اوند باری مجھ شکی نما اتم پتیلی اوہ

بیلواری

به بیداری لبای می نیم وصلی غم به سپالم

نخود او فتنه بوس و کناری بوالین آورد

لکل المیه فلک هم بونعه تا چسند	من و دلبر کجارت من بر کسند
برو ناصح حضرت کو یم کز اند	له لای من بعد ازین سهو دیر چسند
رقیب بکره زبانی لبو پست	مساوات قبول لاک حث راوند
مندانم بحسب قرا پادشا هی	پلاس و خزل با سپکین له لای رند
محبوسی نار عشقت نا کر یزه	در انم متن و معنی نند و پارند
تمامه و علی دنیا هم دست عتسم	ولی آخ حلقه کسویه پایست
بیت تو قنده بوم ز سر بی طالب	له لام زهره به پست اولدی قند

کشد می ابدل امر و شکر یار

لکریه سالما کردی شد خند

بوسپم چون لجر اناساری میر غن	دکاکم دو کللی هم لمر تی نظر کا غن
چه حبت فتنی مای کوبز بلکری نامم	که پیر بو طری راهی کی تو دینیه در کا غن

دکون پشکوری اگر خین کرمی تیر کاغذ	له تذوری فراقاً افنی کتوتی کرمی
لپو ده معینا پر شسره مثنی شکار کاغذ	له بندسی قمی صغنی ساینک شکار کاغذ
احاطه شمع معنی داندورک فخر کاغذ	مجلو شمشعه و صغنی کمال اعراق تلو کاغذ
او خطی پریشانی له احوال خرم کاغذ	چه حاجت پریشانی احوال شمع کاغذ

للمخوامی شرح ماری فرق سوادلی

که کونسی سالمی ساکین نجانی جا کاغذ

بریدی خوش خبر میانی کوبی کاغذ	بقه می فغان روی بخاری میر کاغذ
رفیقه بودلی خونین سر کاهی سحر کاغذ	خطابی غایبانه عاده او تم تبنا
لر خمی خون چکانی دل کوه من با خرم کاغذ	کرم مرگان اشاره کرد بجا تنجی کاغذ
دمان شیرین کاه حرف و نکته کوه کاغذ	گرافتانی شیرین زبان جلا کاغذ
دکاتر روضه خجسته شتافان کاغذ	قدوسی قاصدت زندانی سحرانی کاغذ

شادی خلعتی الطافی دست بره پلم
 هویدا که شوکت کن تو محکم کرم کاغذ

بہتر ازین بجا برآمدی غزنت بضمیر	ما تھنیش کہ بہ آہم لہ رو پرتی
نور فو کردنی چاکی دمی شیری بر	مرہ تر دستہ لہ لسا و کو سوزی
بہ جاوارکشان تاجی پورنج	کافی لہ سپی دیدہ دبا دل
تا تر دودہ لہ صفحہ دنیا لعنت	بسا ککشر لکھ زمانہ و کو کلک
دوستی بدست روڑی ازل صالح	صاف موار می دبا ہی بجا کردہ حنمیر
بنگاری عجمی شیوہ تو نایہ ضبط	تازہ آموختہ کی مشقی دکا خطیر

زیرہ سرمایہ یو پالم و کرمانی دبا
 شعر کردی کہ بہ اجلوہ لہ لاسی بجا

غنیغ دخال لب و طیرہ	سینل و سب و غنغہ و کلنار
نالہ لاسی یارہ فہ خاکہ دلم	حی لکلزارہ بہ بی فصل بہار
خونفا کہ دلی آرزوہ لرف	حالی تمخہ لہ شودا سمپار
کریا یکم بعت تہ بند	ہرہ کو سرہ ہہ مقابل بچار
کریچہ تہینہ دلی تیرہ لہ آہ	آہم اریشہ بوچرہ بار

سازشی طرہ و روی و افنون
 بازی در چستہ بود بونگی مار
 وک چکم سخن بازی عشق
 جیتہ در مقلب و دیو القمار
 برید اشاندہ بدن از زلف
 شانی شططہ جدایی مٹا

پالم ارطوطیہ بی قند لبت
 مات و مہوتہ و کو کھوتیار

رمانا کا دل طرہ حسنی باید
 سری نرن سنا وک پر چسپی
 عزیزتہ دل سنا و سرم لبت جان
 زمانہ چ نکہ او جو محسب یار
 ہوبہ امی صبا کر چہ معصیت
 لبانی من بفرصت نا وومی یار
 دلی نغمہ نہ پنی برومی شادی
 رفیقہ بی اگر غیر از غنسی یار
 لبنا ضرب ہر موکو تہ سر دل
 و کو در ہم لطرہ در حسنی یار
 دبیہ باغ حبت و فحہ بے
 بکلیہ سالما کر صتہ می یار

لنا و زلفا بزود دلہ از پستو
 و سوتینی شود اشع کافور

یہ

دخشی شش نخل و ندیش زنبور	بجی شیرین دمانی زهره چشم
نظر نام کم مکر بورومی منظور	اگر جوری بخت سینه دنیا
بمیر می غسره بر ایامی تمصور	لبر کا کردلم درعی تمصن
علی عتابه واروی درو محو	لبی تو بوتی من چاره سازه
لقعه چین زلفا بو بقفور	بکس ناکا حسه اجندوی خال
<p>بجی نظر</p> <p>سبست دن کو فی دیت نالین</p> <p>لبتا لب نسا کر کم دور</p>	
نی آسادیته کویم ناله دانه	دکوئی تالیم کرمی لبه یار
دنالیستی لبر طولی شوی تار	دلی مپار می بیدارم لر زلفا
دکا خوشش لبر چاوم سید	سری زلفت بخود ادیته پرد
قبول ناکا ابد تعمیر معما	و ناپایه بنا می پتیم لنین مات
خجالت ذکر می آهوی تانار	اگر فاشی نغمه چین زلفت
لجر اگر به سپنم نرک کلنا	دکو علی لبست دی شک الم

کله د نایه تا بخت کسیر کسیر
 و کوهن پس نبی سالم کرفار

زبیه معنی لعل و نکزار	خوشا هر جا که قصدی لب کایار
شهریدی ناوکی شکرکان دلدار	لرخی خیزن و کوفه آره دستلی
جهان کرتی سپهر سرز کله نایار	که قصدا د قصدی هندی لپوی نیکار
دوامی پچارا کر کر کبری سیمپار	پناهی برده برچاوت دلی تکت
سحر دینی صبا بوی مشک تاتار	بخاکی کشته زنجیر زلفت
له لایم شفته بو ترتیب اشعار	سری زلفت که فشا بو بردار
کپیه کشته لوبیت بمنقار	همه بگری د بارینی له پرسل
نه کل ملی نه دل بیسی نه کلزار	دیر سپم بی لانا کا د اسپرموی
نه حاجب بو نه مانع بو نه آینه آینه	بو خیتجا لکل تو آشنا بوم

سحالاتی نظر دالیم د توری
 مرثت خوزیز دلم پلم کفار

بلایخی

بدل دختی که مرغان دلبر	دکا کاری سپستانی طوس نوز
سواد می صین زلفت دگ شوی تار	بیاضی عاریت وک ماه الوز
بمانا تو در سخن دختی سحر	طلوع ناکا لشرق شمشیر
بر بگی دلبرم تحقیق بایسته	عقیمه مادری دنیا دلخستر
مرث بودل در پر شریکای ایما	وگو نیر و ارشایین بو کبوتر
فریبی قرض بو پسم دی دنیا	یخت دکرم لبر دیوان محشر
لرکان بر بکیش در چابوت	برابر بودم شمشیر و خنجر

که تقریر عیلم و فضل سالم
 باوی عشق کوشش تو به دفتر

بروی رو را نو اندلی یسیر کجور	لظره و رو به مجنون یسیر کجور
کمر بر دم بدش نامم دبستی	جوید ایه نشانه بخل و زنبور
دراغم چونه تامل صید شقه	لریر چکالی بار احوالی عصفور
لوصلا هر که یارم دشمنی	بلد بوم و اسپستانی موسی و طو

کجا و بختی سپا و روزگارم
 بختی نکلی همیشه عین کافور
 به شمن بونش از دم صورتی ما
 مهدیه کی دبا آئینه بو کور
 بدردی شانہ جی سپینہ کجا
 زلفا کردم مشاطہ کا دور
 بزور امی سپرخ اگر سر کورم
 دگی قبری میشتس باز بکنی کور
 لصدقا وصلہ بو پالم فرقت

بدل نزدیکه دایم کر بن دور

بچین کر تویہ زلفت کرد حسا
 چلون سازش دکا مارت لیکن نا
 بچونجی دل مگر می سبیه سر حرک
 اگر سپ تو دلم شاد بی کجا زار
 دلیم وک قامت درو تہ مہ پور
 گرام صاحب قبائی بو یکله دار
 اگر شہا بہ متو خواجگاسم
 پر پی قونی لہر سلو مایہ دک خار
 صبا سانی پ کسوی بارا
 دہانم خشک بی بوی شک تار
 لہ صبحی عکس نا ہی کرد نمودار
 طلوعی کرد کہ حورش بید نیرت
 لفظی خال و زلف و چادر چہ
 تعالی اندر چہ پیکری بنا نا

بیت

بغازه و سپر و مفروض و کاکا	رشی کرد و بر حی ششم بزمین
شود اولی کوشک بکبر پشیر	بسبب زار زلفا کویه نام و باغ
بنفشه و سپنبل و سیب و گل و ناز	چینی کرتی کرنی بوی کرد و لاسی دا
و کو سپینی علی بوضعی کفار	بروما و اله ابر و تنغی کیش
الهی پس نبی ک من ک کفار	نه پی روین نه ری بو کیش

دکیمشی خوبی سپالم صرف است
 و کو مضمور اگر سبب ریه سردار

معجزه صدقه تر ابر و کوزه	رافضی شمعین لهر در لار از پونج
جد و صدق و پاک صدق کسیر	یا علی خاتو درانی دایستانی غارو
کی کاستت بر و نه سیدی	مجهت نور خصی افلی حمیرا و دوی
تو بیادی اعنی جنب منزلت نامی	بجستی عثمانیه و بوبر ششی سر خدا
حشر شمر داو لکل یک ک خدای	فرق فاروق و شمر ما کازانی را
عالمی عالمی شمعین حقیقتی کر	کی علی حضرت ددا کن بدبارانی

مصطفیٰ مرکز شمس و منقذی راضی لیا

شیخه کوا بهر لوفه اغیر عصیان

هر شو که ما بتابی خست در کوی لود	کتابه دلم له ترکیب پردی له نود
نا محرم بس نرم وصال مخلوتا	نا کم هوای مضر بهشت و لغای عود
فی اعتباره مردم کرنا ل و بدنی	و حسرتانه قوت رزنا نود
دل که بجا شایسته تیرگی	با کاس چای حکایت سر ارم و صدی
وک تخلصه اشک دیده طارم م	بردم کم کلنج غما یا شمشیر
شویی خندانک عنتره تو کوی	نارین قلمای شرف کیه مری
امجارا کر لطفه ناصح دم	نا کم ابد رفاق لپان

سالم کی له شوکت منظره غم

نادم پاپس کهنه فقرم صبد

یا ذلقت و ابرو و مشکان یار	زخم تیره ضرب تیغ و زهر مار
ظرفه العینی جبهه نام کم لود	کر به پستم بی زما حمی استیا

دلهدی

و القیدی زلفا شفت بوم شبیه کارم بوضعی روزگار
ابتدا دایه ازل سخاوت شیر دای طفل طالعی من گوشت
دست ادبوم ز لولوا لینی دو کر معمارن بی حستان و نیا

کی بسالم دروچی سالم که بو
صبحه شکاری

کی معمارن بن لوصارومی مروی خایا
قدیم ناکن لکب جام غزانده خایا
راستی شمشاد و قدی بر انداز هر دو موزون و یکمین از خیمه ام

دای لقا فله صبر و بردی بهر تی عشق تیاو

تا حشر نامم بگردی من پیاده و او سوا

بحقیقت صنما دیده است بو کینی جگر الماسه مرث خوشی نظر
دل قهای خوار و دو کار دیده کردی تریکایت بفقان
منزلی عقربی زلفه قمری چه طم دره بونی عمده ابد بخه سفر
کوره شیشه پزه بودی ختم له نقی جو ششی ام اگر در او حنجر

و اقصی سہری کو نہ دلو خانی تبت
 سالمی سنز و مہر و لہ اخوان

دکڑ باک اہل نایزین چہ غمی و فہمیر	بہ ناپا کنی کو تن چہ غلام و چہ
دکن اظہار رزالت چہ کد اوچہ	بامیدی کبریتا م و چہ سجدہ
جملہ نرذ کی خجالت چہ پیل و چہ	بظہر حمت تو وہ نظر اہل
چہ پوجات کبر س طرح طوطی چہ	شرف خلقی خاصت تقدیر کی جان
جرم صغری احدیہ چہ سلسل و چہ	رذوبکم کاہ کرم قابیہ بودت تو
شیر جزاری کرمی تون چہ صغیر و چہ	سطحی دنیا و گو کہوارید بوظن بشر
لم رہہ مچو کمال چہ بد برو چہ	فکر خاصی نہا و قدرت تو ضعیف کن
چہ تفاوت نیر بویان چہ پلاس	طالبت کینہ معافی اصفائی تو حال
ظاہر و قدرت صفت چہ لہ برنا چہ	شادہ می خالقہ تصویری خلائق آری

حرمین لکھی بشش تو کو برو خاک
 زیور کن لہ وجود چہ فاش چہ صیر

نہ ہستی

زبرہ پیش تو زانی نوٹہ کر دینی	سروے شو ناچہ لاریٹ بیٹی تیر
پالکی جاوہ حقیقی کر جو بزدی دکا	با بھوینی در عی شقت ابتدا تانی
شیرہ پتہ سخت قوت طفلی	شیری پتہ سبھی ناری صین
نار پیدہ کو دیکھتے کشتہ	بوی خانیم دی لغزہ دی لوبوی بوی
وک نہ تار کی شو انما کہ چہ	پردہ زلفی کہ لاوا کو تہ در بدری
تا لکھری زلف یار ادک فارسی	مہ دہنے پیش ازین ہم شہر عالی

کی بدامانت دکا سادستی او کا ہی بنا

تو شہی حسن و جلال و نالی سکین ہنر

اگر شور و شناسی بی لہ زوری	دکا پستانی بارم لہ دیو بر اسر
سہلی تی کن باریں غباری مقدس	مبارزاد اعمی کر جا لوری بصر
نشا نہ کوڑو چندہ زما دنی صول داما	لہ اوضاعی منہ افابکر کان
بین حسی بدل کا منقطع	لہ پکائی نجا ہی ہر طرف کہ کہ زخا
دلین جاشا لہ سوزی دل کی انی ادی	شکاف پہ سپنیم ہی شمع فرقا

کتابی اسپنجی ملک بچا لاکا و ^{دلتا} راسپی مره بونکتی کاوشن خطا

لبرترینی کپ لم صلون باو دلی رات

دکا ایامی دلبرخین لنا قوی حجت

قوسی اردو مرث تیره کما ^{عسبر} کنت قید دل آنفی کما ^{عسبر}

پرتوی عارض یارو دلی صد پار ^ک فضا شوق مه و چاک کما ^{عسبر}

تیر بارانی کماست له دلی عاشقی ^{زاد} تیر سو مان زود و ک نوکی ^{عسبر}

تیغی اردو حجت صهرتی سنی ^{عسبر} باغی زمرمه و شور می ^{عسبر}

بشرار عسسی تو نخل مراد ^{سوتا} باغی شایم بودم ^{عسبر}

یعنی سوینت دادم شینه اگر ^{عسبر}

خواگر پستی ای شیخ زمانه ^{عسبر}

کونکی کر بچاوی منسته ^{اکبر} دکن تائب له دور عاتک ^{عسبر}

اگر شه بم بچشم کا ^{عسبر} بهند و حال تو شیراز ^{عسبر}

شوی باوه که سید ^{عسبر} لعمدی کل و کو مرغی ^{عسبر}

دلی

در یعنی بوشیرین کو مکن جان دو بسکاتہ پائیدار شہد بر
فلک نیخستہ معشر خون فرماد بشیر و جہی شیرین پندلہ پرویز
فرج دینتہ خاطر کز سنج لدمای خفت مک کو می آریز

بزاری مدتی کہ والبتدا

دلی پالم لاناور لفظی دل آویز

پور مد او فاکیش و یہ مرکز بتاد مر م خط نامک سخت اوز
کمن نامک فاشی عشق جانان ہتا قابض نی روحم نکا کرز
بنوعی پنے داوم چرخہ چرخ رکی دل ابر اوک رشتہ قرز
راور ماورہ ہندوی عبت غلامی چاوی مست دخر تی رز

شوی فرقت لبر غم تا سحر گاہ

لہلہوم خارہ پالم زمی قرز

لفن ای مدعی کربی بہ ابیس فریبی لبرم نادمی بہ طیس
بحوری ماہ ہچرم ہسمو شو دکا آہی شر رام ہم بہ بریس

دلم آجنتی صامت قبول کا	دلم ناولت بقہ تمنا سبیل اور سبیل
پریشانہ لار و تا کا سنری ہو	مکرشیا و اوہ صلحی روم و کلمس
مراد مروتہ ہر جا و صف سے کم	دلی دوفی نشانہ تیز سخنیں پس
خبر کن شیخ واعظ با بزا	بجز ذری محبت سہوہ مدرس
سلیمانم تکمین تا مکانت	لنا و محمدی دلانی شلمی تیس
اونہہ پیشہ داوم چرخہ چرخ	رکی ڈال بادراوک شستہ ریس

رقیب بوکار پلم تومی خلل خواہ

کھار پمطلب ذوق کس

ابدال بہر منم اجمی پنج جفا	تادرد بر و سہر شہرم و کو دروش
یک مہ لصر ای درون سبزہ سنم	ارنیکہ روا تیر نکاہت لہ دلی تیش
تا یا رہتی ایدلم ہر عسی تویہ	پکانہ بوم کسیرہ بوتو لکوش جنشیں
جزوبہ ایام رضا مندی دلدار	مندی لہ جانا با بدوشی بی نشین
وادیتوہ سورشم درون کالنت	شوخاوی نیہ سپا لہ پورہ پراش

بہار

بنا پوست بجا کر مرد کوشش سری فخرم دکانه پایہ عشرش
 کجای جاوی پستت گاہ ایما دنجستی شاہ بومن ہر دو کوشش
 اگر مانع بنی دستم دکاپت درازی آستین کو تہی ارشش

مرث طاہور ہوسر آلا یہ جاوت

یرش بودل بن بی بیستی عشرش

بوقایہ ستاری من مخصوص بجفا شغل باری من مخصوص
 لہ وفات دور دبی اگر ہرم ردو بردو ہر ماری من مخصوص
 زندہ ہر پس بروت و لکن جنت برقہ بوکشت ماری من مخصوص
 او کہ بہت اکلش کرد خارجی پستہ کناری من مخصوص
 لیکید اسپان برابر زلف نسخہ رورکاری من مخصوص
 سرمہ بوچاوی مدعی دینے کر بادوی غباری من مخصوص

داویہ پالم زمانہ رسوائے

حاصلی سعی کاری من مخصوص

لطمت بر بده بر پس کر عراضین
 اجل کو تا بجا کارم لبست ابض
 دبا دل پسجده طاقی بروی تو
 بمو ختی لکل جسمی فراضین
 یبضینی کپی مشاع عشاق
 او و لطفه زنی ناپاک حالض

شمیدی نیم کجای تو شریفی

دلی پالم لفیضی زخمه فایض

طاقه کم کرنی حال خال و کونظ
 جد ولی زلف چنبری دوری که او به خط
 پای خیالی ضربی من بکنه لوصفی کلی تو
 وادی پسکلخ عشق ما خدی خط
 دیکه بندری خوات کر بریا کد زکم
 اشک روان برود ادیتو دجی بی خط
 دل له سواد می زلف آت بقای کبی دو
 چونکه بظلمت دجی زخمه رنی کما خط

رزمی میان چاودل کشفه افکری سالما

مسخه لکر دیا بجا عرض معانی لفظ

کر زنی ختام امی با یرمین خد فخط
 لسا و جوبت در دم امی شوخ پیر کوه خط
 بیخا چو کیک ایما مرطعی صدر وار امم
 بر پوشی در دم امی ک غار کوه خط

الوداع

الوداع امی صاحبی جانان الوداع	الوداع امی ملک میان الوداع
الوداع امی ابل المین الوداع	سپت عدم بوبلادی راضنی
الوداع امی شاه و جوان الوداع	وک اسیری تکمان دم بن زبور
الوداع امی مهر خشان الوداع	دشت سحرت نار و ک در برای قیر
الوداع امی قبله جان الوداع	رو بروی مشرق دحم بولک سکر
الوداع امی بانسپان الوداع	اسک دیدم زنگ کماناری سیه
الوداع امی درد و درمان الوداع	صحتی او وصل تو بجزت مرض
الوداع امی پسنبتان الوداع	دل بر ابر زلف تو واضح و لے
الوداع امی تیر مرشان الوداع	زخم دل بواب سیکان تشنه ما

گر چه بواحوال سپالم بی عتی

الوداع امی بانسپان الوداع

مانع	مانع
له حورت زنگه کافر هم ولی خودی صد	دلیم با ترک عشقت کم بدل شرط و مانع
مانع	مانع
اتوشیخ کلم هر یعنی نی ولی پرده جیا	دلیم دینی بجی سپاغر لکر شد البت

و صامت بود هزاری دل صد تپانم ^{است} لروت غنچه وفا ظاهر بخت خانی ^{مانع}

سراسی تاریکی دل روشن بود سالم شوقی او

بلی بود غلیمی کانس ^{مانع} چراغی مصطفی

دانشی دلبرم شو چرخ شوق داروی کوی سیری کوش شو مرغ

دیلمن دکا زاری بودی خال و تم ای عجب نایب شایه و ابلاغ

و چه دردیکه نسائی لاله رو حاصله بوقلمی دل سر کونه داغ

موجی و چپسته دلم طوفان غم کوزه سردر بای اشکم و کفایت

رایحه عطری جهان دردی سپرد بوی زلفت دست بدار کرد باغ

فانعم سالم ^{جس} جنون

ناموسی ارشی کخ و داغ

عمر شریخ تملخی بود بر کیه تو وقت ساجفا تا کی وفا که بی لریک ساهی ^{بخت}

کوزه که حتی طامعی بی نیه واکو توه روی صلا ز کیم به بی صرت بخا کا ^{بخت}

باشی نیان لطف چه کوزه بایه بحر غم کویه دل عشقت کوه لوله لوله ^{بخت}

فکر بزم

قد کرینا دم بسعی لعل رمانی لبست تا لبا زاری حیاتا نقد جانم کی کف
 زادی خلوت بظاہر منعی عشق ملی دکا زال دور نشیں لہر پری بو عقلی صفت
 روز عقبی کہ بہ توجہ ہم ہر شبے ہوئی بو فریہم را کرن غلمان جو جرمی کھنڈ

شادمانی دلبر پالم صدی شیوخم
 بوزیادی دوق سالک ناتوہ آوارڈ

پھر خنی پستانا تن مطابق شو دروڑہ ممال صبح صادق
 خاکا لالہ کے درومی بہارن نریشی خیرین دل کرجا وی عاشق
 لمن تا دورہ حمیرا احوال ہر شکم دیتہ دہن دک شقایق
 لرومی آسینہ تانا طوطی دل صر خنی نہ مینی نابے مناطق
 دلم دختی لعدہ چاوی تو دی سہر بازا ہی عصموز فایق

در پسم دلبری دل سحت پالم
 خاطر بانیابی عم سابق

وک یک دستہ برکوی پاوی احمدی نغیری میل آوارنی الفتیق

لبازار حى جهان دك بايت پسن لرزويد اطرا و زك سرفوق
 كهرنى كپان باچند روزى كران كم كوم بينه و سبر و زينت
 لبي تنكى دل آرام بخشى بغيچه بونگ گفته زك و رونق
 لبرقش خيالت كلبه من سر اسر شقه دك مصرى خورق
 كبردش دى حى شى كرىه اندام بسر درياى اشكا مشلى زوق
 لبرتغى ربوت دل اولرزى لروى صيفى على كفا خرق

لرسوشى غما بوفت شادى

و ره سالم مكنين با جامه ازرق تير صبحى بجا هم زك كن كفن
 اشك تهنك من تهتقين دك تهنك مرد نم بي خوشه دك بركه جملن كج
 من سر انا پار غنم بم اولدى توما پيم بللى عشو هجوت جادوى ساحرى
 بم فراره قده لاسى من لبرنى ناك

ظلمى سبلى لى نك سالم دلى مور ه زور
 آسمان حمت سبى توبى خذ انانى كج

ماه زوى

خائے خار پشته سینہ تنک	ناتہ روی دل لغز پیکر خاک
کی بجائی دبی اسپر فرمک	حجی دلم زلف تو تیریا دمرم
لہ لببت شکر ولدیدہ شرمک	رغبتت و جب و حذر لازم
تو با ہو دکی شکار رنگک	تو حیاتی منت بدیدہ بری

بشکل سحر عشق و دل زورق

آمد و شدی غم مشی تنک

بہمنی غم عشق می تیک داو کو اونی زل	پستہ تہ تہی نغمہ میت وک شگل
مردمک کو انی بچا و مالادی کیکس خال	روژ روشن کی دہنیم مقابل تو بنم
تو نیازم کی بد باانت دکا دخی خال	بتیہ سرامانی نازت تا سری شمار لفت
اشک حسرت دی بو باورک کیکر بزنہ	بانی سرفرشی رہت بو چونکہ پائیت
وانہ نارم دی لبستانا نو کھنار	لاف حی لیدیم لہنری لبستان
سردا کروک تو سہی قدی کووی کیکس	ماہ اکروک تو جالی بی لکوی منی قیت
کنت بسروہ باسی ہسپاسم رم کیکس	نالہ دلما بی خیالی خوش تو درم

ظلم بی پایان تو تانی بر دل لذت
 یا الهی قطب نبی نوبت المی سلام نزل

لقبده رو رویت محراب بودل لب قلبت کو کوسبلا بودل
 شوی نمی بی چرا پر نوزده کلیم خیالی عاصمت ممتابه بودل
 الم اسایشی ار باب عشقه همو خاری جفا پس نی بودل
 قناره حاضره برسو لشکان بچا و نامردک قصابه بودل
 بجزرت دک سمک کجچه دریا مرث برشته دک قناره بودل

حسرت نایه نعرش قایی پالم
 خیالت معدنی سپیما به بودل

طولی بهیه بیان قصه کو خام دل هر صفی لفظ نایه سر سر کلام دل
 سامانی کاری طالبی دک زلفی خدی بی بی نظمیہ لذتیب بار انظام دل
 خوبی صبر زکی دم نایه روله چاو نم کرتہ بر صحر قبا نی کجام دل
 جم لذتی جاری کو من ندی ابه نوشیو نایه شراب محبت کجام دل

دلوز

دل عرق بوز رویت لده بجز بربست
 مانی طویع صب سعادتم دل
 دل چو زده لده بیت دیت حبیب
 می چاکلی پسند لده تو ایتم دل

دل ماعبثه که رامه بسالم دل حبیب

یار ببری لده و حبیب نادوم دل

لکنجی محنتا بر شوخیانی اوصل دل بر کم	وجودم و بجاری تیغ شش فخرم
له اول صرفیا وک دل لکانه زدی	اگر شری شراره نار حیرت شوقم
طلاشی طی راهی کعبه کوی باره معصوم	منی بدیست با لازم که با نامم
بکیو چاکه بخیرم بجاد بس لروی	لرویا با منی دیوانه بس روی
له افلاکی خیالاکو کبی روی یا قطبم	نظلماتی شوی جبار بی کوی او دمی
سر فکند نه حضوری بر بندانی قیامت	سرم ناده نه نیم شوری وصالک
بتر او می فراق نقد جان ضد دوریم	بجانی مسره و صلت که صد صدم
قبولی رخ بوشه لعل مانی لبست	له اشکم پر زده امانت که رایو
سرم طلبم چالم محضی رو بروی	و کو بسندی کیو سحر تعظم آرم

سر رود از خالت لغز زانما دوزیم	بقصدی مرغ دل زلفت در بر او دوزیم
خرکی دلنوازی بجای محبت خفا	سنانی بوسه رم تنخی بر بوت ساودا دوزیم
کران خیزی لر فقا را بهت عجب کینه	بیالاتا کلبه ارژدانا آلاوه دوزیم
سیدیل مرد مرچ کج لر شامانی	دزینی دل سپیند افخوری خا دوزیم
و کو سپیندیم بیگ لر حر دل	زلفا شایب تنی شویاوه دوزیم
لروی برقی تجلی چنستا شکل دلم	محکم کر پسنگی خار بی تو دوزیم
فری دل دوم دایم مرده دوزیم	اگرچی وصل تو عشقا صفت بر ماوه دوزیم
قیامت حشره بو عالم دین بر لیا	خداوند بور قیسم دوزخی با دواوه دوزیم

مبالاته نبود لر بجای پالمی مظلوم

بگرفنی بر عی ظالم بدل تو راوه دوزیم

دور بخاکی سر کوی صنتما خرم	له بشی کی کوکله ام شایب بجای خرم
کرچه با وسعت ام ملکه دوسکین	دلی من تنگه بقدر دیده نامرهم
دز زنه عشقه لانا مصری دوزیم	آتش فتنه بناسیم اول شایب کیم

کوی

دکمه کلمه بر سخنه ترا زنا بسیم	اگر می بود رقی گوید دلی مرغی چمن
بهر می ابروی شیر نکت بودیم	داره ز آوازی نسج جمله کلماتی
لا امل حلی دبی آ بود بونا عظیم	کر لطفت - بختا فصل صبا نطفه ندا
کر چه نالی با بد کار کسی عظیم	طالبیم دیده تو بی شفا جو می دلی
نابا و ابرو مساق از انقطه جیم	خالی تو می که کن و حلقه زلفا بس
رورشی کرده تا شیر کمان عظیم	لافی لید او به بونا نطفه کلی روت
سری صلحی سید کرد حق دین عظیم	ترک زین کسی شیرین دین عظیم
دید می شوت بغمزه بد من بسیم	کر بعینت کلهی کار خنی زرد و شک

کافی یک کمت بودی تشنه سالم

دستی کم ناگری حکام کرم مرد عظیم

نشانه تیر خوزیت بجز نکتی حکام	من بی سینه سخنم بقلعانی نظر نام
زری معنی جفا تا بعد ازین چه حکام	دمی نازت ز پونجی که تا بی تیر غمزم بود
خدا کروا بد قدرت بن کس در بد حکام	نسا و شاست بچینی زلفا دل حلقه حکام

بجنه حور جاجب کوجب منانم	اگر پایانی بی حیرت لدرگانا نامم
لسرد حی لبی شیرین بودی شکرانم	لر شکار سرسرتنق طوطی تپه سحرانم
لر شسته کلر ما غر غمره بمسکلی کنانم	لغزوی و صفت بار عار نه روی ندی بون
تلف کم کر سرد و مالم سودا تا نصرانم	لیا قوتی لب ابر کویوسه یارم دی آخرم

کل دل شرطه سالم کر بخاندنی لظارانا
 مهشت ارمیه دشتی ری بر انا کنانم

آخری عسره اولی کارم	قط تو اوانا بی آرزوی یارم
صحتی دی بجای و می چارم	و ا حکیم دلی دلی چار
جانم ازاده تا کرمت ارم	دک زیاد بن حال بود عشقم
ای بی سحت جان چارم	قط کر یزیم نذالست میرت
عمر ما دل لر لفت دلدارم	پر تو می افتاب شمع شوی
عاره خوبه تپه چادی بد ارم	تا ز پنی موی جان حبیب
بسکه زار و نزار و افکارم	سالم امشوبنا لقا در نیم

دلی

پای چشم او شاد و هم تا بم	دموی مست با دوه هم تا بم
باد و ور کر پا دوه هم تا بم	هر سحر که بدست منم
فرضه بومن سپا دوه هم تا بم	تو که شای بر رخ لبر است
سوی در ایستاده هم تا بم	حاجب ابری با دم دینه
هر لهرام اراده هم تا بم	حق دل در کج خیال محال
بلید با بی وقت دوه هم تا بم	بو شگارت منم چکی کاف
دشمنی شیهه زاده هم تا بم	حق بد افرستم با زن عسر

دموی بویشانه تیرت

دلی پالم سنا دوه هم تا بم

تدیرج اشک خونینم دکا کم	لد لدا چونکه هر خونیم دجاسم
ملک دگری لبر تیش نام	سماک دینیه جنینش اشک شورم
نفس دگرم لد لمانک کجا رم	خیالیشی دگو خوی وحشه دسبر
که تیخل بوله صبحا زلف پیرام	بنفشه کویه ریبر پشیل سرگل

همان کراکسبانی دل له اغیار
 چه زو شخصیتی او بونی بنا
 له ملایحی کعب خیالت
 سقای جاوید کیری آوی زمرم
 رخت بو بوچی دل آتش طور
 دست بود و من عیسی مریم

در انم دیته سرچی کار پالم

فریبی جاوکت دیجا بیسم

حسابی نفخه زلفت لعل مشک خاتم
 خطا نام صبا شاد به من سچی و افلام
 برانم کر لقب ابوی دمی تیغ نام
 ستاد مریم له دنیا زخم خونیم دو نام
 له درجی سینما تا کو بری مادی حی
 لبر شعله او اشوتی سلسله چرخ نام
 بسا نه حسرتی وصلی نهایت می
 معا و الله بام ستره بر کر نشا نام
 نصهر ای شور و زاری عشق خانام
 به بی بارانی تیری غمزه خط نام
 له بهما نغسین بی مرغی موسی نام
 له بجرانا سحر و خنی فانی النور حبش
 لبر حاتی بروی تور و سحر بی دغ نام
 دمی قربت له پستی اصل کر نام
 دما محوم دکا دیدار تور و بوغ نام

نظری

کدنی دوسر فرارم دست بکرا کرم دم	سنا زدم چه چیم تخم خاری لیلان کرم
نظری پوشکانی موی سبک	دستم موی مژده مور کیم پیشی زده پین است
از می چون کان محنت مد او کو کویا کرم	اسرهای قوس سرد می هر تو دوا کرم
بهمیثه بو عبوری قافله حیرت و کویا کرم	بہنی سدی تخم بود ان عی غم کرم

می پارس زنا بزم کفتم سالم شرح حالت کو
 و تخم جانا ملد نیم صطلاح ابو کرم کرم

نقد سر ما غیبه سر کرم که بپوشد غم	بود جودی منی چو دینتی حکم عدم
دہنی دل تری باقوتہ لایما می کرم	خوین لرختی مژده سنگا کرم در کرم
نوشی الفت نمی لذت شان ستم	عسبستی مری کجانی با پست کرم
بر پریشا ناکر مہمبہ ناو باغی ارم	بلبلی دل کہ جدا او دکھا ز حیرت
صعبہ خرم می لہجہ ابطر لعیان کرم	تا بلدی ای عرب تا بد محسنون کرم
پنہانہ بستم کمرہ و ما حصید می	مخ داغی حرمی تو یہ دلہ لی مہ کرم
بسکہ رشکی مہیہ نزدیکہ کہ بدہمی کرم	سوی سن تا یلہ دلدار و ریم کرم

۹۰۰۰

جو کہ خون سرشکست جو پسا مہرا
رکی جاوت نہ نظر دا بوو تھیں

بوخال لب زلف نیامہ موم
کنجک تہ پس لم رہنہ کا تہ موم
دل صحیح خاتی نہ بوجہ لہ لہ
ام طریہ پاپ باہر نامہ موم
حصی منی امین شدہ بس دور
ام مرغہ بی قیدہ پس نامہ موم
عاشق لہ دل دیدہ ہنہ جہا کا
رسوا اولم دیدہ وہد نامہ موم

سہو وہ دنی دپت طمع بو کسیر

سالم سرت ام موسہ خامہ موم

طر قعی عشق تارون کم طریہ
قیامت ناموی خستہ بی تو کر خیر
بیا پرت شوی شجر و پیر
برمدہ ای بی غنم و ایانہ بکنم
بیادی بوہ لعل لب است کلبم
ابد شتم اگر رضا لکوشہ خوش تریم
نما نہ خوم و نام کم بنا کامی لہ حیرت
ہتا دم رم نہا بی و کو کو کر دہم
رہی کو می دل بزم دورہ نامہ
لہ پروازی طلب واکر تہندی واکر تہم

سوادی و امعرب طره کسوی خانم	نمکی شش بیا می کشد بروی خانم
بنار شیرز کستامی کل بدل قبول کا	سبب باغ صبا منی سحر کسوی خانم
بنونی شمع کا فوری لوصلا سہا بوع	ہموشوروشنہ کلمہ بادی بروی خانم
بیان کا کتب دوا شہان	شغایہ توتی انت دکان بروی خانم

رنا نیم قدنیہ سالم لہ بندی سلسلہ شفا

لکھنویا یا رخسیر حلقہ مووی خانم

عبدتوں باخبر ایا چ غلام و خدیوم	احدیا جن بو ضعیف کہ کد او چیم
بکرم داوہ جیا نو جسم قوت	لازمہ سجدہ سگرت کہ کرمی چ پریم
پردہ کا ہیکہ لالہ کھنجان	حادیکہ نظر ناچہ بدیدہ قدیم
رو بروی جنبش قہر ت کمری کوموز	لکھی قدرتی تو داچہ ضعیف وجہ خیم
لہ می معرنا قطرہ انفا پیش کلام	سرد و لا شادی ام قولہ چہ سی کلیم
تاہرہ ساعی و تلاح و بر بد و دروش	کسین بدن احمی چہ پافر چہ مقیم
ای حکیمی انلی چا رہ کرم نوی کرم	نبض کس لکھنویا چہ سالم چہ مقیم

سید

بور و اجی قلب سفتت منم صروف غن	زناکت دم سیم صانه فطره شکدم
شورش در بای اشکم بودا کم کاتوه	تن لکر و شادیه و کشتی لکر در کیم
بو کجایی مرحمت ایستاد و گردن محم	وک کد ای مغلب تر منم مری کیم
نقد جان و دل دوم سجایه دوسه اجبا	لم جهانده کز قبلینی بدل طری پسلم

هیغه پالم لم دره بگری سکانی نگاه

خارجی ارکانی دینه کشتنی صدی هم

درینا صعوه پ صید دیده شامنا کیم	زده تیری کجایی جا بودانه عشوه سانکیم
اگر چه ظاهر ادرویش کین و کد ازم	خمید قامتی شیرین خرمی و کیم
پس تری نادری رتم کلنی با بره ایته	کمن اکثر خالی بگذاری سرفراز کیم
و کوانجم رحیمی معنی کد نام شو	سرا پا نار شعله آتشی رویی حال کد کیم
اگر چه مهر با حکمی و ک غنقاریه عمده	غلامی طالعی خرم کد ویلی دلنور کیم

طلبکاری حقیقه خاطری پالم باطندا

اگر چه ظاهر ادرا داده عشقی محب کیم

پس با ہی کا غد مری بی سوا دی ہر نام	لغاصد زود تر بلکہ بیچم روی دلدارم
لخیزات عاشق اورن رسی کی ترو	دکا افسان مکتوبت سر با کھنکھن
بشلی زلف شہرکت سیاہ و درم	و کو شرح فراقت ہر طرف شہر کھنکھن
چہ حاجت پرشی جوالی شفق لغد کن	سراسر وصف کہ سوتہ ہر مضمون نام
بر کئی کا غدی سچھ سفید چاہی نام	و کو زلفی پریشانت سیاہ بخت نام
دچا کا نامہ صادق کجائی بیت شرفی	بشلی صاوی صادق وایہ داہم چہ نام

لکل نقطہ محبت کی جد جلا طری سالم
 لدوری نامہ و قاصد بل کئے کو کرم

مرادم حالی حتمہ کر صیدی بو بل کلم	اشا رہ روی تو یہ کر سبانی ناز کی کلم
مہر اضی اصل کو تابی شامیت غم	سہ تعریفی ہو می زلفت اگر صفت کلم
آپ شہنہ خاطر ہم لہجہ نامہ نام	اگر بی زلف مشکیت لبہا غم کلم
بنیری یا شیریم اگر بوجان نام	درک بی جسم لہو زخما اگر تانی کلم
ملائی زرد پلم بعد دوری لویا	لو صد ہا ہونام شہی روی کر زلف کلم

ہونا ہونا

شوناه توهرن بسیدل و مجنون کیم	ماتم زده و چو محمد زون کیم
قد خارج نشی ناه و سببا	هستی کنی بده مسکون کیم
ساقی لصفانوبی من تھی بده	مست نظری عاضی سکون کیم
بوکنجی طرب طبری تصویر شی پریم	بوفقد جفا مغاسپ وقارون کیم
پر مشکله طعم کل ام ابله کنجی	بو قالب طینت ازل القیون کیم

لم راه خطرناکه کدر حنمت سالم
جان اوده وقت ادهون کیم

کوته سرود اگر نیج بارت بجم	رور و شور و شور و شوی لسی کده هم
سر قلنده دیدت آهوی خطا	پایمالی الخیة سپروی ارم
حلب دل عم زککه کار صورت	ناپرستن بعد ازین صبح هم
خاک درکات سرمیه بوچاوی نار	
ماچ لویت داروه لودر دو	
لوند باری بچاوم شکست خونین	له لاله قرمزیه ری تاور این

لنا و فریب کے چاؤ ہانگے بون	کو ابرو و در ہست و کن ماہ و پروین
خدا ابو خوبی درانی حی دست کرد	میانست مود وجودت کیو تنگین
بشرم چہ نہ مخلوقی لکوی دی	تعالی خالق الایں ان مین
دلہ تہ سیمی چاپت کزہ شستی	برہ ایک کبوتر کورہ دوش مین
بیم با جالی دل چہ نہ دست چاہ	مسلمانیکہ محبوبسی دوسین
صلوات ہنسی شور می شہدا	لبی یاریم نمک کرد ویشیرین
محبطی باغ روتہ چین لعنت	کسی بند یوہ ماری ششیرین

سورور ذکر کرام ہی تویہ

با محمد و بطہ و بیاسین

ای متبایہ مرادم داخو مروزر کان	پر سپو تہ قیدی کس عالی عربی جان
بوسو بندہ کی کجارت منجراوم	حاشا کج و انوشن مشاق و عجب جان
تا نقش خاطر مہی خرم بہارست	دکلی لہوری جاوم پوسپتہ ناوی جان
شوتا سحر اجرت بس جراجہ خ	بردی صدای کریم کن رعد نوبہار

کلی دہ

کدن له اصل کارانا پس پورده حالی تو
 پس کینه کوی ساعت بود او دره ^{دراز}
 تو بر او که چوت جبرکی بریم بابیا
 من بر او م که عشق کرد و تو بی

سالم جو رسد بسبر کونا که شرح دفتر

تو چو ذی نسا و او او چو سبر لاریان

<p> پس سلم بر پی له دله ارم ^{بصحنی} دی دلیم شکم رواندی بولنا و چا و ما شکل صفریم کیم بنا لبوی کی کزیم ^{بصحنی} او دلی چی شنه بر لبی ن دلیم سیری ^{حسنت} من دلیم جی مشکه نافه او دلی کدی ^{بصحنی} من دلیم کل عطر سینه او دلی انوشکی ^{بصحنی} هر چه لمانه کسر اسپه شرا بروی او او دلی حالت چینه من و تو نام ^{بصحنی} همی وصلیم نات بد بد استی ^{بصحنی} </p>	<p> بوی عیان کردم له لفظ هر معنی بو ^{بصحنی} دینه بر چاوت لک کس قاتل شمشیر ^{بصحنی} یعنی افزون دی لوزنا سحره اندازد ^{بصحنی} پییم دلی چی دینه بر چاوت ^{بصحنی} من دلیم شمشیر قدرت او دلی ^{بصحنی} من دلیم فی شمشیر خیزه او دلی ^{بصحنی} من دلیم شمشیر و خنج او دلی ^{بصحنی} او دلی چارت کجی من و تو ^{بصحنی} پی و تو سالم کس پستاد بی تبری ^{بصحنی} </p>
--	--

دل لسا چاہی نختاقہ من مانی بروں	حسب و زندان فی نیک وک توحہ کا فوٹو
وادی میاں سہ جوں کسبوی تو	اوف خذ اوس بان صبا ز یادگی
بختی علی لوی تو پستی دوسری مظلوم	من بادتہ نیکین اوتہ نہ بکون
پی ولیم عاشق شکی نالی کی نرمی دے	بابوشی آئینہ کردون لعلک برک خون
نقدہ جام نریک ایاطب کے گھنڈ	دو مساعی کپنی کا کہ سجا سجدہ
کی بد اعیری خداسا ہا شہر اودی	دپت تھی جت ہندہ مطہری
رکھہ ناصح ترک منہی سالمی چارہ	کرہیم جاری کویت ز امر لری

لاہ ساچرہم لسنوڑی حسین	پای کا فرما بجا تہ فرش دین
دل کہ کو تہ زلف توکی دیوہ	بی سرو شوین او اچھ پن چین
جاز بہ لہوت دلی تانکے کر قوم	دامی ہالی نخلہ شیر کلمین
چو کہہ زنجم حاصل ہر کر یہ بو	دفعہ مندی بخشکی آستین
اشی خین تعمیری داری کی سنہ	نایلی کنی ہجم اہر باب شین

۱۰

تیرای من اگر کرمی رقیب هیچ کبر و انا چه چینی هشتمین

ای برادر تو و دشمنای صدر

سالم و درگاه رب العالمین

فادری بوظنم منی کفر و دین پرچمیت و اکبر و انگری حسین

تا دوشی سین بوبله تو قسم دیته سرکا غنک پون کین

جانشینی حم کجست من دم کرو کو لعلی لبست هم بی کنین

ربدو و سپتم لکوشه دست بال دنیا بل کنیم اسپتین

بچ و خم بس و الموتا تا برو کی دکا تہ چین زلفت چن صین

غیرقارون کی درانی چی رقیب موسی اسپا کر مطعم بی زمین

خونقش لیکه لطیفیت نگاه فرقی کوا بودل زمانه صلح کین

فرض عینہ حمد اوتابی لظنن خالق سبحا دوزی کرد لطین

خانه وک زنده بوسالم لغم

غیرسایت کر یہ ہمیشین

تک تک بزم دفتر سعدی دمی صفت از پستان	چہ سدیج دانست لہ ما بندہ زبان
پہمی ہنما مہ کرنا یہ برتر ترشت	کہ در او پروہ دل در د کو بی ہن زمان
نوشی حاضر لہ با بیشی لہر کا فی سیاہ	مکھی بخلاہ صنف سبب ز نوبہ میان
نفعی کو انالہ بل بحسن کا حسیہ	لطف شکوہ او کو بی کلک کیرن
تا بخاکی قدمت دیدہ کی روشن	خوشہ بو مقدمی تو دیدہ صاحبان
قلعہ کر حالت دوری بھی چسپاکی	دمی و صفی لہی جانانہ شکوہ تہ زبان
دیدہ مابینی کسی کا تا شاہزادہ	کر بہت نیتی حوفی لطنہ دکراں

شکوہ چا صلہ پالم بجانا ہی ب
 کی دپہنی لہی چا ہر دہ داوان

اگر دستم دکا تہ کو بی پستان	دکم کو بی مظلوم سیر و لہ میدان
لغزہ نو تو و ہول روہن سینگہ	بجی ماوہ لہ تیرت لہ سپک پکان
براہن شکر کی کھجندوی عشق	کریزید احمد و ک شاہ توران
برانم کر ہسلا کی مدعی دی	لغزیم در بر ہم رسکے طوفان

۱۱۱

سمی کور و سپری بهرامه حی تیر نگاه آهوی من کر بسیه سیدان
 تروی دریا می غم خوین را چه چام بجی لو لوصد ف پر بو لمر جان
 کفی عقلی ز بی دن ک زلیخا به تیغی غم عشقی ماه کنعان

لکریه پالمی دلداد و دلسر

دلی خرم و کوکوشن سباران

که ناکی با بی منت کا نا کد لکمن دلت کردم بچون بستی کلمی مین
 بدین صنفا غم و غم کو کوشن ال سجو تو دست بر تنای موبلی بر شین

معنی نین دو کیک شرح مرد لکمن فتلی من صحنه او شکوه او دفر من
 خوینی ظریفی بدغم و شکله لکمن دلی من مجری او دوری او حسرتی
 رسته ذوق و الم دیده مقابل دلی من لاله او دیده او عجب من
 زو بری بوم لبر و غم فرود من نخلی من قاستی او بونه او نو بری
 بطی آب و سمن دو سپه بر کن سری من ساید خاک سبی او سپه

دستی من کردنی اوساعدی	و چه خوشی آید بر همه هم خوشی
چهره من شوی او کردنی او که	لکاجی و طرفتیر و لامع پند
ذوقی من غصه او رونمی او جسته	ناموسی شادی خرم شادی جانانه
روی من حنظلی او تندی او شکر می	حقی تلخی فرستم لوصلا و کت
لبی من بوسه او خنجر می او خنجر می	کشم قیمت و صلیکد اگر بی حاضر

سفر و باغ ارم دوره بیک بن سلم

لونی من دورخی او بوسه او کوثر می

بیاد چه سر سربایه حیات و عیش و نیک	بافسونی نکاحی چه دیده نیک
سین بو تفریزه فوتم سبای شورشین	لشوری بخت بد یاران دنیا سونی
دل و محنت سرور از نور شکستنی من	جدانانی ابدت زک سر سده استا و
و کوردنیا لعباش غم می با شین	بوسین حرف محنتها چالی کفنی من
صد اندر صد دو اصل المرور ازین	دلم قلیح و سپینم زده ام نمر و غم
به بی وی جهان هند و زاری می	بزک سلم چه پهلین نور و کور

کافی

سورجی چہ تہ جہان دوی ممکن	مین سپا دی لب او بانگد لب ممکن
لم در دامیہ نصبہ کو خفا صعبہ بزین	دست مو پاپتہ واقعا دوی ممکن
نکہ ای دل با بر قصد و طیفہ جاران	اسما ایستا کہ لروی دفتری جانان
پشتی تو انم تہیہ و بجرکہ و جناب	سکی در کاندہ بار مونی عمدہ دیکمین

سالم البیہ لریما رحمۃ سپا در چین
والکثیرا وی ہر شکا شاؤک سکمین

بوہنی کشتہ بحق ہو پا بو اسپان	در حتم امجا رہ یک سرر جفا بو اسپان
یکگی داسنیا وصل و شیر زمی نکتا	دو خرابی ملک دل بد عا بو اسپان
وک ہم آوردان میدان پوی ہر دامن	بو کمینیم کردشی رو بر جفا بو اسپان
چو کہ زانی دل محسن بو لبنا جو شہی فرقت	وک علم بو شکر می محبت سپا بو اسپان
ملک ما بان پر لغو غا خاک کوشان	ماہیتہ و فساد و بجر بو اسپان

تصحبت بو بچا و نا ویری سالمستی
پار لو صلا چند روزی اسما بو اسپان

شغلی من شیبه چون فکرتی من روشن	یاد تو یہ صفا یک یک ایدین
شاخی من عضله من محبت من شبنم	نخل پتیم بچا سبزہ لبان غنی
اشک من باد من دیدار من شبنم	بو قبول کم باید بارشی ساقی بچہ رو
خوبی من طعمه من کلبه من شبنم	رود روی سبب عشقت لہرزہم
کودہ من سبب من ناخوش من شبنم	حرکاتم دکون تاردری محبت عشق

حرک دول خفته کہ پالم نصیب شبنم

دکلی من سپینہ من بیہ من شبنم

سبر کردہ نیا ہر دووی اشعوان کین	من و با سحر باران عجب کین
لکوی جاناندا ایم لکل سات غاکین	لسایہ دولتی حاجت کین نام کین
لمدی موجی بحری اصفیہ بار کین	تسی زار و خمی زردم محبت کین
اقرنی غیرہ غیب و ایشلی سیر کین	لکل زاہد بقدری شک بر کین

سپتام دم خوم و جان دول سالمہ و در کین

کر کیت نقد در کف و نثار کین

ملکی

مسکوی جودی روشی تویی خرمی چمن	رایحه کیسوی تویی بوی نافه چین
رژر انوال که دلمه چودی توبور نیم	توشی ام در دوه دم دم آله اضربین
روح بدر بر حدیثی الی حسم	تیری را کر توه دیت له کما نمین
شبه صفتیت یہ من فرضا کر	صدف و لولو و مرقه کنه صاف عجمین
از دانه حلقه ادا و لروی کج	مانعه بو که زمی الی رب ریوین
طن مبه بسروی دلقه بچه لبر متو	بی سرت بوسره سزناکه سرودی زمین
سرت سوشی عفت لبرم دریا	کر لقصدی سرد مال چنه سرمی زمین

خبری مردنی پام نه لای ریوین
 شینی بجزاری تفری شینی کبری شین

او کسانه که عدوی عاشقی کردان	بیدان بولوسین سجزو حویان
کس بر صدی بیابانی محبت	و کومن پاکلی ام راهنه حورین
ری عربی حرمی شینی نیبند	پاسه سیری ام کویه جوفردان
اشک پالم که پادی لای تودی کنار	قطره قطره نظر اسی صبر جان

داینه بهلوی رخا حلقه کیسوه	مطوبه باطراف کما سنن نشوب
اندازه خوشی حرم و جسد کرمی ناز	دینه نظر پشت خطا و رمی آمو
خوزلف و رخی ضدین سخن که سازن	چستیمه تیر باری دوشکی
په خلی له اندازه بدوک بی خفا	خاتاقی ازل مشربی لوو بی باکو
دستم لغزیت که شکر حسرتی نام	البته شکامدونه و بی خجیه سطو
حاصل لیکایا پیشینه دوسل	جی نابی لکابه دلماخوتی دورو

بینا دلی و بازمی و صدمت لبانا

اوشیه دنگینی یقین سالیخی

دلی شیرینی صید حیدری	غلی ام شیر و لکبوی او بوی
شوی حیرانی بو پای خدی نو بوی	سوخنه طور دل فرخنده نو بوی
یاد احوالی کر قاری او غمخیزه	که کند ی ملی من حالت لکبوی

نویز می بی غایه کز کز ابولم

رومی دلی شام و چپ با لکبوی

۱۲

فرج بود لظالمی کلم بود
 چہ زوی کردم لکوی جانہ محروم
 تہنجی عسر شرین صرف غم بود
 درازن بو مصیبت دیتہ ریم
 لکل من چرخ کردن پرستم بود
 لوحیتکا بخونیم تشنہ بو یار
 سکارم پیش ازین صیدی حم بود
 بجان تکیں ددا بو غمی چہ دل
 کہ بو من خاک ہی جی تہم بود
 فرج متو دل دا بو پریشان
 زلفا چکہ کا ہی محترم بود
 حدی کرک احوالی عنتم بود
 بعقل اور وژو پیمنے دوتے

کہ سالہ عازمی ملکی عجبم بود

نابی کو آست روی توبیتہ ناو
 چمی زلفت مرغ دل ذنیتہ لرز
 کر سنبلی بک نہ دیکنی ناو
 کہ پیندا بکیتہم نقش داد
 کاہ روتی مشتری ہدم بجان
 خوشہ بوروتی کہ اوروی ہتاو
 ام بیایہ تا حشر نابی تو او
 قدیک پس ناچیتہ سردیو عشق
 کپنخا و صفی خدکنی پور ذال
 بخت خوزیری مرث کرمت ناو

کی ذلی آہوی صید کنینہ و شکاری دل کا دلبر بچاؤ
 حاصل مٹقم کراسی محسنہ مردہ ناباالی و نیا غیر جاو
 بودی پالم ٹٹ و سختی نظر
 دم بدم دی دک ضد کنی مارو ساو

اگر چہ پینہ بود دل سپر بو ولی جنم حد کنت کار کر بو
 لوضتی حاصل از انیم تحمتیق سنالی سر وقت بی ثمر بو
 لبست ہر چشمہ آوی حیاتہ ولی بو کشت من قطرہ شر بو
 لرشکی لہوی تو غنچہ شقی برد سخندت مخریب پیش القمر بو
 دوستی دل بیادی رنج و نا اویشنک من غریب و در بد بو
 بر بی روی تو ضمای سنج لنا و دلماکو کو ناری پفر بو

لزاہد مکرہ دل پالم کدورت

لہ اسپر محبت پسر بو

ہسکا جانی پارانہ سپیدک طرہ بارانہ ہشو

پادشاہ

بچا و اشک و دل جسم بر دلی دلی طوفان باد بارانہ امشو
 لسنجہ موتہ یا تیشد بختم جهان کسیر و کو فطرانہ امشو
 لگو یا دکت دق الباب دلی خیالی دلسبرم ممانہ امشو
 بنات ناعمدہ کی صنجان تری لطرت مومبو مارانہ امشو
 لیلی سرود قمری ک سموت لباعنی دل کلار پزانہ امشو
 لکرمی دل کل شادی در بوہ شکوفہ عنسم لئوخذانہ امشو
 شسچونی کہ قلعہ دلی کرت بجز عنسم ہر چہ پی تالانہ امشو
 بامیدی بہاری صبا کہ تو لئوری دیدہ ہر بارانہ امشو
 لرزوی عکس خیالی لعل لوبت درمی اشکم و کو مر جانہ امشو

دل لایمی پالم اگر اکلہ و اگر شرب

بہ پستو دور لہ تو پسندانہ امشو

محبت اشک آلم دیریزو سبر و تا کہ فشت بی سحر مو
 دکا شیرین بجاشن کو شکہ پری لکنجی لعل لوبت خال مندو

در این خرمی من بوکزی بست برپن کرلیاری تشی غو
 لکوی منی است رو چا و کانت اگر چه پسته وک اد چا وی آهو
 بمرکی تولبر نو شو بخت سرم نا پنی بیستر غیر زانو
 دنا بینی ولی بارم و کو ریز شاماشه که کر شام کیمپو

عجب آسایشیکه دی له هجرت

خارازق زده دهن بر پی تو

اگر چه شوایم وک ملک بو به چوتیر هم تا فلک بو
 که الما پی مرث کبر ابد لما بجز تو هر چه موجود ایه حک بو
 که مضاد قصه صدی بسوی تو کردی بچی نشتر لبانی خرم ملک بو
 ولی خرمونه کلزاری پسندج ولی متوله لای من وک دک بو
 دل جان سرم پسیمی تو کرد که زانیم بو جفا حلت کرک بو

که دامی شاکو قویج زلفت

ولی پانم خا کا وک تک بو

علی بی

علاجی آیشی دل ناکا صبر مہم	لر خمی تیر مرگانت نبوعی بستر مہم
دل بقدر می جایتم خوبنهای کبیرہ اناؤ	اگر باری فرط غلطتہ قبل کا شرم
خطایہ کر ہوسای بوی عطر کل کم خاتمہ	اگر پیہلے شکیں زلف تو بوی بزم
ہیتہ دل جاکر تجربہ قدرت ساری	برابر او دبی ہوسای کالی ہندی زخم
سحالی آستانہ دلبر افادہ و شاد	دکانہ طاق کسری فغنی حکیم
سحر جی سجدہ شاد بے لاشی رخ	سحالی کوی تو آلودیہ مر جان ویم

اگرچہ چستی جی رو لغائی مگر مکن سالم

بامیدی گرم آلا خداوندی کریم

لہ مہتابا کہ دل دی کرچہ بول غم	کریزید العقب کو تہ عاجزیت
لو صدام دلہ بد کو خفا کم ای فاک	بکامی سن بہہ تفسیر کلمت
بلی ای دل کرچہ آستانہ لہ بزم	لنا و جمعی ریش نا جمعی مطلب
سجدہ خاک کوی جاننا ای دل	در چشم و در کراہی ملحد ساندہ
دک و شکم پایہ پین آلم ای عقاب	بسر حر کا دل در ڈری بکجیہ خلعت

سحر کر بوشکارم دیدیم صحرای خصل
 حسانی که باشکی دیدیم سحر کربت
 برهنانی لکوی یا اساک اساکت دست کوبت
 شکر که کلی بالای پام نصبت مشو

از دنا کیستو بیستی نالفت که کج
 ام دسی نتقامی مر چارست که
 قد نوتشو و ناکا مز غم ستم
 لی نذا حاجی دستم تا کوفتانی
 طره میا بزود اردو بروی نوجی
 لی مشتخص لوله بنیه دیدنی تسیه شو
 خط بدو نیمی صحرای پینما نیمی
 درد کا اسپ میزد بر جالدی عظیم
 سامعه و نظرم که تخلفات نیا غارت
 نیمه پستو قد لکل کس طاکت کت

کی بسالم در دوی سالم لبر تری نگاه
 دیدنه امود سپی کی ترک نیک و دو

سرد کار بی خیالت ابد تو می لکل
 یه نیمی کرسی کل روز مندی می لکل
 بتا مکر الطره زلف تو مشتی بر کت
 نچ و تاب سبیل و رخساره کت
 لستری مطایبیا بجز من کسین بود
 کجا بی جاوی پستی و کجا لاکل بود

لور عطار ادبی

لور عازاد ای افسرد و نندیری حالکیست
بعوضا چو سراسر روزگار چی کیندین

بروز دیکه سالم دل زلفا و ختی شادیت

اگر چی طوی ای سبت اپر سچ و مشکل بو

بر سچانی تیری آبی من مومنه خسته
در یغا کر نخا دلسبر لانا لنیم خدراشه

لوصلا جو کجه بر پردم بوبه لوبوی
ودا جبرت لریش دل و مادوم شیره

بآپسته بجم کر پسته سر روی ناکتیم
بچی بو پسم دین معجزه سن لقا

لیشی اردو نای لفت و ناکو تونه دیک
بخر معزه لست ناکا علاجی من لقا

مهی پرده نشین سالم لپردو نایه در شک

مخالت دیکری کر لیمه پسته در

پسینما صدای نالین پسته
دلی نارم بسی عکینه پسته

ابدوک من عینش صاحب دفا
رفیق همه می دیر سین پسته

بسانه سردی من دیری زستان
کره کر می دلم ناوسین پسته

دلم دل و سر شکم شور و دایم
ترش روم و فغم شبر سین پسته

دلم باغ و کلم فرسکے آله بہا عسرو اجل کلچینہ پستو
 سرشکم قرمز دہم سمنیدہ رخم زرد و لباسم شینہ پستو
 فرج را نور داید پستو عبور کا بروی لما سخت پڑینہ پستو
 بچک عنم صیدہ پالم وک کبوتر
 لد لیا مغلشی مینہ پستو

بغرنڈ چاوی محموزت بطال بو لشرق نامغرب سحری جادو
 عزیز و کبے شکبہ رفرد و کون لہر کستان رو تاخال مہندو
 سجاقتہ موی زلفت نامیانہ میانہ چون تفاوت کم کل کل مو
 لہرنت تابنا کامی حیدراجم جدانابی سپرم کدیم لڑانو
 سوادیکہ لہنٹہ چین زلفت سپہا ظلمتی تری پری پستو
 لغصدی کردنی ل ترک حیات برود ما یعنی راکیش لہ ابرو

صفا و دوقی نیہ پالم لہ لاسی سن
 بہ بی جبار دلسر باغ مینو

ناطقہ

مشغول و کوه کوهی و بریان به کوه کوه	تا طاقه پسینم ولی عمدید که بوی تو
وک موپسی کل عمدی چو در تیر چو	و صفت شری رنج منی زار چو در دوا
خونتا با بد جوسه و قانویه کل رو	بوزک جفا میدیه لایه و حواک
بی بوی شفا داروی بوست کرمی سلو	پرسکله طم حاله بجا چاره دروم
هر هو هو شغلی ولی عمدید لکل هو	و اسری هو اتحی بقیه کشفه بخاطر
دانشوه برانوی او با چاکری سنده	ابناجی حبشی زاده چه مقوله له لایکام
بی بوی له لای طریقه تونافه هو	بو صدق قصم باوصیا سا به با

پالم سبرست تا قره سوم لمیوه دباره
 باره لدلی حسته الم وک کلش هو

رومی کنسبد دوران بسا چشم	و اول بحیا لاتی نمان غمه شو
بوسرتی من طره عالم که اشو	کر خاک تا پت سبر الم لغزفت
وک مال کمان قد ضعیف خمه اشو	عرقم لغمی با در برت بسکه لهرن
بو کشت امل اسپس طلب سده اشو	وک حبشی ملخ لکری کالی کت

ناسینه دینک دل و غم منم بیجا
 بر بیان و کلمات سنگ سوزنده است
 وک خانم تو نقشه بچی ناز حیرت
 ام زخمه لطفت که لرزوی نیمه است
 مظلومه که کریم لهوا کی کعبه رفته
 بم شک که لدم بم که دلی زمرنه است

سالم لهوا می محاسبی او حکیمه قدم
 وک بر بطوفی ناسیب ناله است

در آئی ایند دل کی معصوم جلا
 لکاسی روی تو خوشی که خوشی لغا
 زلفانی و غمی وصلت چه عمری شکر
 بسر و با و بچراست بحالاتی فدا
 بر ساسی من تا تو دبی سپکه ابدیم
 دینی تا حشر و دم لنا و ابی نقاد
 که ناوی عیت بنیابد من نجوم بودم
 در یغا شرتی مرکم لنا و اصلی و داد
 لنا و لغا بزاری تا تو کریم نالین دل
 که زیم کشت حیرت ویم لکامی شاد
 بران و برکن معصومه بر زریک عاشق کا
 نهانی لطف دلدارم لهکا می حضا

ترقی بو بوصلت در عشقی سالمی مشاق

شکستی استخوانی اوله زیر سر مویس یاد بو

بوی

لبوی دودخته سر پساغز دچو لبوی سپاغز خور که لبوی من بو
 نازبری آوی جایش شش کنیم آوی یعنی تو مکرتر کا کلو پد
 چادوت آخر بو بچو نیم ستینو قدیم حبی نبوده آهوی شیر خو
 زلف وک خوش لب سبر دیوتی غیر دلبر پس ز می ناکا لمو
 دل پر ز ابر نازت بوسه دا وک له آوی می به بران ددچو

سالمی بودل لر لغا حرمست

حمله اعضا زخم و منزل مشک بو

مزاجی طارمی قلبم لرید ایشلی طاشن بو بهاوش لبوری حایونی ارتم آوی مارش بو
 لهنگامی نظردا وختی غفلت بو نشاندل مرث برکات بهاندنی که وک تیری
 لعارضتا دبیم اگر کیش وانا آوا چه سحر کنی اگر آوا که سارشن بو
 دوالی زخم سحر نم که زانی وصالیم تور چه موقع بجمال دودخته اضلی تورشن بو

مدوری یعنی خداداد قصی جان بچو شنوبی

که طغرای پوله نازت بوسری سلم کارشن بو

همو اشعار دو شبنم لوصفی لوی نشین بو	دچسپا لب سبر بکده احکام کین بو
کران مهری دانی تو بزی بندگی از دی	دلین کمنقطه وزنی میجی یوح ام لطفین بو
طین مجنون شکاشانی بپوشنی سکی	له لای عاشق خلانی عاقلی بسله تکین بو
عموری دل چینی زلفا بواج خاره	قلندره رسته بوچین چو ولی سلی سلی بو
لکلت مهره چرخ بی سری گریجه که	بلین ماسر برنی خار حی بود و نعمی دین بو
قراری عاشق قانون حکمت ضد تک	که تسکینی برنی دل لطفه زلف بشکین بو

بایامی دیده معشوقه عاشق کیو بسن دین
له لای سالم کمننده پستون مرکان شیرین بو

کر قیسر بی لیسر احوش خو	محصن جا و لیک نان و بیخیم خرم و او
بیته خوهر شو حبیبیم یا ال	بی بقدر رو بزمی قیامت طلی شو

تا بولد لاسیله لهرمانی سررم بو	اویارو که دایم دک چرب کرم بو
هر دم لظرفیا که نشانه لظرم بو	دی داله لی حینیه پیک غم دونه
کرچه همه جاسپینه نغمه سررم بو	کوچه که زری تری لیل درجه ایسا
آخر شوی وصلت که دودای سفرم بو	بو شمع فرج باد فرقت بو وقت
تحقیقه له تاشیر مهاله سحرم بو	جانانه که داسیله آنا زاری رقیبه
شیرین قوری جانانه بتا نیک کرم بو	دم دست نینه قد مخنی دوری لوصالا

ز اهد کلبه مددی عشقی دکر دم

کودن اوه پالم که نرانی خبرم بو

بنغ پر مرده دل نشو و نمانگی نینه	چو که استیم فراق آویس ایگی نینه
پادشاه دکن الی مرقت به نمانگی نینه	رودم لهرانی رو صعبه لهر کج بی
آینش بی رخ جانانه صفایگی نینه	زکی مرآتق دلم شاهه ایم فراق
پردلی درده دستوتیه صد ایگی نینه	لفظ پروانه دستت یقین شوک نینه
غیر شمعی دلی من یل صبر پایگی نینه	چو که بو نوری وفا طالع برودانه نینه

صبح وصلت کتب تا کلبه بن روی کی
 خوجرای عسگر غده باد چای کی
 زالی دنیا کلبه بی غده بسطی سر می
 لادو لم فاحشه ای دل که جاسکی نیه
 لذتی وصله بجا چاره و با سرب
 بی کی لم دوه در دم چه دویا کی نیه
 فکری در کردنی بی حجاب اظلمه بسی

سالمی عسکر زده جزا و دژه چای کی نیه

دردم رسته خمی سو تا دل کی شکر
 له اصلا بی من کو که شکر او با زده
 بجزونی تصد فاکر منیش لی پرستی کم
 سکی در کا و باره بنوشم کر شکر عاره
 حسابی من کل طالع فنا کر عده
 لهر لاروی لداره لویه اجنت مین
 لغم ایست پیختی حبه بقدر قبول کم
 نظام الملک است ای می دم مرکان دلداره
 حلاوت بخند کر تخم خرد پختنی من کا
 زبانی و صف لبوی تو کجا البت بنا
 خوشاشکی سادی لعل تو بر بر صبر می
 بمو پس کیلی با قوته بمو خانی انکاره
 جمال با ده چکیده لب بزراده جلوه
 فسونی او فریبی پاصری تکا لاره
 سر اسر شعر شیرین بدنت و کوهینه
 روانم تازه بو سالم عفاک لعل کوش

کله دی

کمال روی خیره نونفرته یک موی نیه	زکات وی قوی همه وک تو کمانی روی نیه
و همه تا جوهری بی دانه و قصه بی سخن	تسخن جلاوی قصا بر شش روی نیه
دل به بیته تمامه لسا و دیده تو	شیر چو لای من طاقی آموی نیه
له کمالی جمالی می دو هفت بی	روی کور و دلی ناقصه کسوی نیه
کاشکی لاد بر حاجی منی من تو	بخنه ام کار و کجاقوت بزوی نیه
حوت متورینه لطمه دلی رنج برهن	با نین با نظر غنبت تهروی نیه
هر سر بر غ جمالیه حواله نظرم	خانه دیده من عرفه دوروی نیه
باش یو یونخ تو جو حجان رو در خا	و کو تو موی میان تا میان موی نیه
پس بی قاسمی تو در همه سپهر گمن	راسته موزونه ولی نیه

لکلی خنجر جابوی من در دیده دماغ

کله شنی ترک دلی سالم کلخی خوشوی نیه

تا بچی چکانی تیرت حصن دل بند	شوق صبری بوت بر دوزدا که دی نیه
بسکیتن بر پوزنجمی نغفانی تیر تو	حمله اندام لبردی نظر کلک شنه

خون دل دکھی تیری کا صبح
 کی کھنچی و مرست دستخی الی ان کا
 چو کہ پر پیکانی تیری غم سوز
 دلفنہ امی کاشکے وہ اسرینہ
 چادوی تو بچس سر پر دہ دوستی
 پاپے ہمارے زلف نام محیطی کردہ
 روی کجان در کیرہ بودیدم کہ اور
 تیرا ہی دل کہ مرادک خجری ذی شہ
 شمنہ

کی تماشایا یہ مطلب دکم سالم بخو
 دیدہ ناری کی پریشک لکل خود شمنہ

بار اگر امری مردن نے مزدن شکم
 روی دل تاسوی متبلہ اردھی جا ہے
 نقش ظوفان دیتہ بر جا و لم سوچہ روز
 تیرمی لدوزی مرث صفت
 بارہ پایہ پہنکی کسیر غم نسبت
 بوسپی دک من لہجر اسل تہانی
 وادی حیرت بی بی من حمتہ پایہ
 بینہ بوسرچی بی بومن سب بدن
 رو بروی محراب سبجدہ بردن شکم
 سدی ست دورہ کویہ بومن شکم
 زخم پیکارینا دل لیک کٹ مارون شکم
 بوسپی پر بار بار کویہ کز تن شکم
 روڈ لکل تنہا لی احمق را بوردن شکم
 کندنی خندق بصر بی لکی بوزن شکم

نالی امیری

زالی امری دون لکل پچ شو پزنی
دوستی سالم لکل چشما نون کجی

چشمه نمر روان دیده کرایانی
شوه تاده نصر نسل فر پستانی مننه
بو برتر هم شپه خون عدا و کین
که بناه سحری خنجره برانی مننه
مرک و صحت لبه نما جبران وین
واله آزار می مننه فاشوی کجی مننه
نا معلیه شفا دلی باهوش و سرد
داد رفی چسیت در پس دستانی مننه
هر طرف تیر کجاست لدم کجی
تا به پیلو همه جاسینه نیسانی مننه
غم دلی فرضی من اوه سیری
رو لهر گوشه دکم دست و کرایانی مننه
جی تمامش تیریری کجستیش
زخم الوده بجز نیم کجی خدانی مننه
عادم کرده از بیک کجی و کنار
جغد ویرانه لهر گوشه شانه خانی مننه
لزمین بقفکات نسبت به دوره لوت
شاهدی خصمی تو پکی دامانی مننه

چه بیم حالتی دل چونه لهر اچالم
صحن کلزار پسندج و کور دانی مننه

لطف مایوه نوبه نظر سره	ای دل آما دجه خونیت بدره
کمی کین هوسره اگر کنی	عذری سپوعه که لیوی شکره
طشتی پرچونینه بدایم سیم	تا مرثت بور کی دل نیشتره
وزن کیویر حوسه سر جان	لتر ازوی او اسپر سره
سرمی کشتی دپته فیفتد	دستی هر کس لسانت کمره
وصلی کشره ولی حمرت لبه	قامتی سپرو ولی بی شره
بوسهی صحیحی معشوقی تبت	حاصلی مرد و حجابان در دره
طالبی وصل پسکیم مدعا	وصلی فردو پس و فراقی سفره

دخنی تحنت ریه ذکمه و عشوایه
 سالم از طعنی که کاس سره

عین فواره خون دیده چاوی سینه	منزلی محبت دنیا ولی دناوی سینه
برق عشق آفتاب غریب زاری سینه	بر طرف می نظر غریب سینه دناوی سینه
رحمت درخنده چرا بلکه به سینه سینه	خالی گوشه بسی تو مرد کجی چاوی سینه

لبیابانی

لب بیا بانی غمناک که بتغیبت تشنم
 برق آتش زنی اولدت بی آوی سنه

مرطوف شمع رخنی جانانیه کرد اول دل ایما پروانیه

دپت لوتول ناگرم نامکثرن حرف ناصح سر بر افسانیه

مومو اسپابه بومن قید تو پیلله بو کردنی دیوانیه

صدید عیدیم کرچه صیادم مدام آموئی نخسیر تو شیرانیه

بس مصیبت الزمی مرعی دلا نالسا و مو خالی روی تودانیه

بربادی بوبه پستم کاه قرب کوی او بومن دلی منجانبیه

مشق غیرت موجی جو بیستیر شغلی نون لم عمده و امردانیه

خاک کوی تو نامقامی سالمه

فی الحقیقت منسنبله شایانیه

روی لنا و طره چپه ریله شایانیه نیشکر قارمه و تندری لبالبانیه

که بو وصفت اکبریم و بلیم حور حبت لبالبانی قصبانیه

روز بروی عنسره توفسوخن	سحر نامی که لدمیه و عسره بایه
فرمزی پوشه بچین مرگانت	بودی من له لبا سپی غضبایه
بسکه دگر مه شهیدی عقی	ما حشر پکی مزار می له تبا یه
آپسان زده لکل مردم راست	آپ یا سپکه که چرخ می بچپایه
سببه بوسه بدی سل دولت	می دولت له پایله چسبایه
مانعی می کسین بو پرواز	خار نامی که لر که طیبایه

اول دغابتی سپ له عشق

آخری عسری له اول

طلب کم کر بغیر از تو له الله	بعفوا چپ سنا جانی سحرگاه
لبر اشک خا کجا سپی فروت	لقره ارو بروی دیوار دکن گاه
دما پر بو با میا دل له پیکان	به محادیته در آینه سجی چاه
دلدم در دانه بو سپی نسیخ چو	سحقا پای الغری کویه ناو چاه
میزه شهر دل فوجی لطرگان	ولایت نظمی کوا بی شکر می شاه

کی با

کمی ایام هر سو ترک چاوت بسی مخزبی کیش لروی ماه
 قدت نخل و رطب لبوی عقیقت
 هوس پر زور و سپالم دستی کو ماه

چونکه او کوی رنختدانی بهیه
 فایم شیره چوکانی بهیه
 دل لرغایه بهی لپی
 بپوشی پشمه حیوانی بهیه
 تر جاک حلقی منی تشنه به تیغ
 راسته بار از حسانی بهیه
 باغ و معدنه لب و پستانه
 لعل رمانی و رمانی بهیه
 والد لبیا نسیم مسل قریب
 حیفه و سوانه شیطانی بهیه
 بزبان صعبه بی دردی دل
 بر کسی دیده کربانی بهیه
 لعروجا کتری ناری دلم
 ناقات حبش دامانی بهیه
 واکه لب بپسختن ای بحر خرد
 دالمین لعل و فشانی بهیه
 و کوفرخونه جسمم بستم
 تا رقیبی و کومانانی بهیه
 بر شک چهره و لبی توانایه مدام
 تا فلک ستم و زمین کنی بهیه

بہی رولقی ما یوت لیوت ہما لوام غریبی روتہ قوتہ

چہ حاجت سرمدہ سپانی جاوی سلم

ہما کحل احو بہر خاک کوتہ

سوادہی قبر کون شہما لندہ غبرن موتہ

سلسر رونقی دنیا لکچہ سی آئینہ روتہ

بناحی شستہ می مرکان غوز زرت انیم

لکل من ام تمہی کچ بازیدہ کربک بہتہ

سپیر روہم کو کرفت سرہی کرضافا

بجعی مصحفی روی بو ذول خان صدوتہ

وکو مرکان کوشتہ صالح برومی

پریشان زلف سیکٹ لکل احوالی

ہبشتہ وصل تو دوسرین جان خاندانا

لوضع دوریا کلشن وکو صندہ وق تاوتہ

دلی ساحر لبر زلف دوزخ ما کایہ حیات

لکیک سو حلقہ افعی لیک سجا پاروتہ

جوازیدہ حکیم دہام چا دوہ سرہی لیوت

لغانونی فصلا لوہ دلی من قوتہ قوتہ

بسی دون تہمتہ کر آر زوی اورا کاشکی

ہما سر کشتہ سالم اوفادہ سایہ کوتہ

بہتہ ہری مہبت کسپ شغول کیک

منہی ہما پیکہ کارم متصل سو دانی کیک

بنام پسر میرم عطر بر تاسکی بار کیه	زلفت
بلی حبل المتین مهر دوش محکم حیا کیه	بجما بزم نشیبی که حسانی بود کیه
سری ز لیکه دستگیرم که هر یک کیه	بگامی جا زده تو بود که زانی مرین بدینا کیه
ملین عشقی بجایم هر لب بر لب کیه	بر هفت مشک که شیر بر شیریم کیه
کسندی اسپتواری که زدم لوطه کیه	لد لدا بازده جو پسنی حقیقت کیه
صدافی عهد تو سپالم شتر شرط کیه	اگر فرضا لقا بعد بقوت تاب فدی کیه
	عجب و العهد کیت و فنا کیه

بجالی دل سامی دیده کرمی کیه	ذلا آزار بی تارمی ششخص در کیه
بقربانی پریت هم ای کوه جزو حیات کیه	وصیت نامه دل سوی دلبر کی کیه
دلی ایامی شادی جو بزانی سو کوه کیه	لنگامی نضر عدا بوضع دای کیه
مده یک غنسی بجایه کیه	بیاد می دلبر شود دل می کیه

که زانی بوشان تیری کج بقدر خطا کیه

لقعه سپینه تنکا دلی سالم حیا کیه

در

روژ و شب بوسه ز پستی او در شامه	او که دایم لاله مهیب آواز ز
دشت می آید به بر چاهم کوه کوز	جوش کریم اشک آبی و ابد این
شوره زاری هر چه بفرساید کند	سطح قرنین و کرج تهنه جلله است
ریش شک و بنانه پسینه انگار	تا لکیلان با شرم و نام دوازد اگری
پستون البرز من فرما دود برون	نماک ری بحد و منم محبت بوی بزم
بو طوافی کعبه کوی تو خدا سپاس	صدق مته پریم ما بدعی کبری کسین

بار سپاسم کواله سحر آرزو شو بجز نایاب
 میل تنهایی کم نایاب و سبب باریم

رولر و او ای دلم خاری کوه بجز میه	شوره زاری خاک ری امجا زه این
حبس طارانه کم کس ای کاتی پر	ابتدا بوری که نامت کرم عقیلی بود
کار شویا و دم خطای کسین تا اثر	بوفک با چند صبا کیش منم تر آه
بم غمه پستو بجم صیدی هم بجز میه	والله و سپینه قفسا منم و شای
زلف و ک بلای می دلد ارم سباید	مخرف نام تر می عشق از شوی با

کی نصیبی من کا جزیرہ بریدنی خاٹا
سپری اوشی منی منہ من جوانی پر
جوانی منہ و لب بر روی خاٹا
لوگ خون آلود مرکان خانہ محرمیہ

صداقی بواہل آنا یہ پالم سو دی کرد
سر سچو کارم لصدقا نوبی تذویرم

باچیکہ من منزلی جانانہ نینہ
آینہ خانہ شہ پکسی دیوانہ نینہ
ساقیا ساعری من جزیرہ نک رطل
در حور چستی من شیشہ و پیمانہ نینہ
سفری مات منانہ بسوی کونجی
کرد او شمعہ دلا حلقی پروانہ نینہ
آشنای دشمن و بیکانہ حوشین
آشنای امید شکر میلی بیکانہ نینہ
دستی قدرت شکلی چہ غمی کجست
بهنری مٹھہ در چستی شانہ نینہ
کو اگر کی گرم سوی کدا کنجے
حسرتا م طبعہ بہت مردانہ نینہ

بجیا سیرہ حضور وادب سجدہ برہ

خلوقی البرہ پالم امید میخانہ نینہ

لہر منی تر عشقا اہل دل بندار و باجو
ولی بدیل بکوانی غفلت ہمراہ خردگوشہ

اہلی

مردی نازده عاشق ابد اما بک آواز	خلافی پری دریدل که دکن بر خورشید
لنا را با کی با گایه حالی چکی مستی	لکوره عشقا دایم دلم دکن دیکر جوش
پریشان موی شکست بسلسله ناز	بفصدی قلب چادری کورگی
لوصدا بر شیرین لهر تخی احوالم	چای عشق بار پستم هم زهر و هم نوش
بنا و مردم بدوری تک مری شناسم	دلم تا صبحدم هر سو کلک دایت هم نوش
که چو بید وستی وستی نسج زیدی کنم	لوصدا محسنی سحر تخطا و نوش

مشخص طره جانانه نفسی ما ضعیف که

بفصدی مغزی من با لم سری لیم سر

سوادی برده ظلمت سایه شکر توت	شامی ه دوهفته لعل چو پی توت
زیادی غصه بوسن تفریح سوچی	قضای دنیا بر پی روی تو کو صد توت
جهان تاریکی بی وصلت لهر جا دو کوجو	پسای مردمی دیم لفظه خلق
اصدقی عشقا طاقم ولی عمر لبه بی	دلی چو سرم دیم کلک نرا و عجم
شکایت خاطر پی پالم سر بوسه	سایه کر یوه ایستاسری کنی توت

بهر موی لرزه گفت بد او	کداری مرغ دل صد اماناوه
لرزه می کردی که بشکوه سیلاب	لکله دیده مردم عشق آوه
کداری عشق لب بر ندایه هر سو	دری شادی بر دما و حسن او
لب بختی منا کلبه ای تویم	بر پستان سیر و ناوین بناوه
کلوت کت عکسی داد او لدم	همه نظره سرش کم و کلاوه
منا درم سودای لغت تو دام	اگر چه سر بر لب کربلی خاوه

رقیب دست زلفی نایه دستم

حقیقت پنجه پالم کلاوه

ظلمی داور زم من مردم کز لغتی تر کرد	هم کندی تیه بازو هم سر نازده
ام دلیم و ک قد تو یه او دلیم و ک هی	کر لبر سردا جا دور سر منی کله
بو خرابی ملک دل او باره کربلی	چاوسی او سر منی تر که صغی منی کانی
جز بند می بندی لبر من چو شکم پی تواند	چا لوم بر لاصه شستن سی نالی شیه
و او دزم سالی میکس لظلمی حجت	عاقبت کله صبر زاری نامی با

مجموعه

خمی قدم لغدا شیوه ابرو تلموته	بایم چشپی خاطر و کویسه تاوته
دانی مستم لغوشه و سحر و محبوبه	چا ہی محنت و عهدها و خویزه روت
خیالم تریزه و ک المان سجم لم فکره کوله	لبانی خاتمی لبر لمر باقوته باقوته
سحافه چین زلفا دید بانی عارضه حاکم	لکل دلدادگان سحپه و عشق و خوتنه
مکانی دل لکبویه ابد بر کز جد امانی	له لنگره امانتا ماسی لکل کاجره واجوته

علاجی حالی سالم که حکیم اسادتیم

دوامی درد سیدرمان اولیموته باقوته

اوقضا ام حزنه لوجالی غریبان تمه	با وجودی ذوق مردم خاطر می پین ترعنه
رسم عیدیم پی غنچه لوجالی پارسال	حسرتا لم حزنه اعلیانه و عیدیم تمه
حزنی امر و مضلی صحرا و ذوقه باران	دل له صحرا می سپینا شغول
کر طالی حسرتی ام حزنه طایر کم دل	ساحی غمرا می دوران بو بلالی کن
دل لغم مذبح و ارد دیده حسن	آرمی آرمی حزن و سنه با لبر تمه
صبح عیدی مردم مضلی نهار و شهده	سالم ایسه من حقیقتین صبح فخر و

دوشا اردنای پریشی را کشتی موی	دوزخی لامع شستنی را کز بوی دوی
و تم بوا کرت بر دایه حسرتی نون	تکام کرد قلی من نایحه جوی خنده
بزار کی دلو بوکشت نه شمشه ارمیه	و تم سنا نم نایب عشقی تو دی کم
صدی دک تو لهر بوب نه بر کبر کوه	و تم کردن کج عشق منم سناونی
دنی مردوت مری عاشق سمیه زارو	و تم بسج انی لطف تو بوحسیدیم
بمن چی تر بارانی کجا جی و جی دوی	و تم زخمی دلم کاری که سوز بوی لای
و خا بود لب ان بی خجیر کجا جی	و تم زارم لعنم ردا دنی قانون
و تم سالم دزه پستی بلند کرد اینه مگر	
دنی تکب کجی ام با جبه دایم خال مندو	
سبر رویا شعا علی ما صیغه شعلی زده	لها جسد و تجلای دلم در کن خنده
دلی صدق و صفاهم در دم من کوه	قرین و قریش بارون در دم لایش
از طوبی که قصه دکر غلطان کز حوره	فضای خلد برین باره شمع ان
لنوی فایه نسیب بر این نکی کلک و	شوی بد ابر سنه دلم بر کز طایفه

دلی

هوامی لہجہ ہی پستانہ لدا لدا واپس
 ہنات سروم مشوقی المشل ہنر کا فوڑ
 سپر کھنڈہ و گردن کچم خاصر
 جبال گردن لکل توک ماشا بی

بہنی می دیدہ پالم سوسہ سی ظنور کا

بغیر اچاوی لب و ایمانی باہر مجھوڑ

کہ تا شری عذار می ناری می کلکویہ کنینہ شوقی لعل تویشکی الم دیدہ وی ازل کو ہی غمہ جبکیم توک لدا لدا رخ و رو و لبس اشک و دہان لداوی کمی جوہر باجوش دی حسرتی کیم ریش شریف قابض بن دی ہور	حسن و خلق اور وی سزین پری یکا یک روز نقی قطر و جو لو کہ زکینہ شہد م جی بحر تخی لدا لدا سور شینہ سپیادہ احمد و صفیر سفید و در تخم سرشکی شوری دیدم او کہ لاسی پوچی کجاسی ہر لودت باہری دیدہ بعینہ
--	--

خدا یا با پاس جوہر و جادوی ترحم لی

سینہ سالما خاری جوادک ضربت پینہ

صرحتی ال اجد چونکہ مکانی لبرو
 مہیشکینین نامی پر لکیری کجہ کبرہ

شبیفته کیسوی ابا زکیم لعل محمد سان	لشکری عنسره لغزیه خاطر عاکره
شعبه سنده لولای مین کچین	پنلی اولاد حیدرین اصحابی عنسره
بو خدیفت خاتم چاکری حمزه علی	خاکی بی سمائی پایش لوسری سن

ساکد زکیه بسرمانی لری ابل عبا

کره پروزی سبت بوناج فخرم

ترکی چاچی دوسرم فتنی که کفرینه	عاشق رفرضان لری زنی نظمانه
رو بروی دل دهرم کیشا ویشری بو	حلقه حلقه سپر زلفی مثل جوشنه
دک نظامی نظف مرم بوی نظف	دل لاکری کنج فکر اوچی خجسته
جی می بونیه بکدم لصفی روزگار	عاشق تکیه پین اولو ماری سپیدکی
روچی عاشق کی بخانی دی لرتبری نظف	کرله اسپه ماننده اولو کوروش
زوری او دوشه بی ارب لطفی کریم	کردنت چپالی محی کملی او داسنه

خزنی حسنه عذاری دهرم نادریغ

لطف درجی انه دانه جبر و غلبی من سنه

امدادی

سائده دمی مریه مرت تاج سروی	اندر لب بزمی نشسته مر مرز کوشی
در بنی چپ لبرج اوقی تیر خاوری	چهرت بهینگیه لساوشام طره دا
آبومی دیده مرت طبعیت غنچه مری	هنگام کسی سبلی مفتی شکار تو
ثابت قدم مقیمه لب سمندری	جوشنگ خال مزدوی خردت لعلنا
از سکه دیده است فکوره دوری	نزدیکه بی من تماشا می آینه
سودای عشق تو سرمد لب سروی	سرسام ماجرای فلک بم کربوی
پوشیده کرکلی لب شمشیری	دشمنی مثل حرمتی من قتی نبات
لشکر کشی تمیثیه و کوهوس نوزی	خیلی مرت بعضد دم حاضرین
هر چی خیالی من سیه دلیرم و برتری	ساشیح و صفت تو بچه دهمی کم او

بوطی راه مطلب نوسرت دم دکا

بوشاه پس و سالی دلداده شکری

بمن چی طایغ دنیا حسب بر بے	اگر نخلی مرادم بی شربے
بتو چی کرتموی شمه و شکری	رقیب بازار من بوسی کرمی

لو جسکا سری خوم فی کلاو بے	من چی تاج شای پکھری
رقیب امجاہر کہ لب بر لبون	بتو چی کر بوٹام و سحر بی
کہ خوم رختی غلامی شک نم پنج	من چی خواجہ کر زین کمر بی
اپادشمن کہ بخت نم تاتہ باری	بتو چی کر قبای شایم لہری
کہ کھجکا لکل بار بار نمیشم	من چی عالمی زبرد زربے

کہ سالم باز دولت تاتہ سرمن

بتو چی دشمن رخاکی سہری

ہمو شو چا وہ ریم باکم بھی نا جانی	تساری شوا شعلاہ چر مشا
چراسی اول شوی قہرم کر می دلہ بھرت	سبروہ نامی اصل شمع حیاتم بر کر فانی
لھو امی مہرٹ باری تن کی تنم کا	فدای او شوختہ بی روحم کہ جو رہی جا
لہا نموش دکم دایم کہ نہوی لئی جا	رضیا مہر فی بخت نوم کرن
بشیو چہ سہری قدیمی پیر پھلت	دلی فکری جگیا راز غوری ہوجا
بھرنانی صورت پسی ہدی تو کشا	کجانی نقش کشا بلی ہر و کجانی

وفاداری

و خاواغی ننگا بردل کر لک لک لک لک
 زبانی بود و عقرب کسپی فی با
 روانی کو کمان تازه کا نهر بر سریم
 بشرینی لب ناکا شکر اهنانی

خموشی سستی سالم بر بنی باطنی کشتی
 سنانی تا کی خونم خانی چپ جلانی

خوڑ که دمرانی لطارانی بجا تم کیانی	کوی اری پشدم بد فم هر ری د
طی ارضم بو نجا تار و ج شایعیند	کی پچو ارم وادی فرقت طی د
کرسپی فی سوزی ارحالی دل	مظلمی ناتی همو حالی لخواهی بی د
نیشی حیه زلف لینی استه محبت	خو کر نید و ماری اقدامی بر جی د
عیش و صوم برده پ اندوه جبرین	موسمی اردی شتم دی پیشم نئی
بو طلسمی روبرو شمشیر پیرا پ	تاد کاتین کج خست پیدک مانی
کر محبت بی خرم ثابت کا شمشیر	دانی پیسی خست زکی بی بی د

من لیشا هجام علت مشمشین اید پوش
 جام دو سالم لدرور اپستی حم کی د

مارو بولن غرور پر زین دے	کافری سیدین امینی اپن دے
بوجہ ابی بکت پالی بنج پاد	بر نظر تیری مکہ تعین دے
شعر نہ رادم ذخیرہ لہویت کرنی	یعنی بکت پین روی سرین دے
یا دوصل ای دل لہجر مشکلد	وای لذیذ میل نہ ورن دے
روت میٹش بولھی پستہ خیال	روڑو شوہر مشقی نقش پین دے
خم دی چوکان زلف تو رنج	وہ چہ جوش بازی کو بی سین دے

عجیبی پالم بودی اعظ عشق
کفرہ بو تو منع ریکہ دین دے

او یارہ ساوا لہنی عن سرزدہ بلا	شرم لہ مار خسر او کر ابی بجا
زلف نہ لہ ولا تاجی نغی کو تو می کرد	لی لادہ باو والدہ سر شوہ لادہ
قدیم بجای دیدہ ستہ دل چاہک	بس سہوہ پاروومہ کہ چالی
معتوہ ام شاربہ مو حاکمین	تف لو کہ وک من کہ لہ دی نرزد
بو خاطر ای اختیارہ کہ یارہ پالمی توئم	نید او پسی طوطی طلق نجر

چند

بایا کر عاشق جو ہستی معشوقہ کو ہر	اگر نیچا تہ بر بی زوری صحرای صحرا
لڑوی ام شمعہ صحت طلب کا فریب	دوستی کی نظر پرواہ آپ کر سمند
لمبہ انی نظر جاو شجاعت بائلی بو	بچاؤ کی دی غزالی او کہ صیاد ہی
لہر خالی رخت کس وضع خالی کن کا	خیلی بی ملین بائی کہ کسین لہ آری
ہنر ثابت دلم بو ابو امامہ قاسمی تودی	لوحی خونہ نی فدقا سا کر روی

لنا و سنیہ پسا شرطہ آزادی کم ہر
 لہ داومی لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ لہ

پیم خوشہ کہ عنبر صفت	بو شرطہ کہ ما یہ ضرور ماح دست
حور و نہ خانہ دلی من مری تو یہ	مروت نیمہ ہم کہ خرابی کست
یا قوت لب جا بڑہ بینی بائبات	پتو بقدر حدستی من کر کرست

دلی مشوق و عاشق هر دو یک کین	لیک سرب محبت حاصلی که از کین
لوید اتونی بار و عیان با کج بزم	صنعی و قوتی طاقت لغت صوابی
بیک برسی تا یوه فکری بمن بگر انامرد	له دقت عرفی فکر من و کج صنیعی تو
لپروه دل معطل ما بیازی شرم	بدامادی ضرر چهاره عروسی صفت

له لای من غافلده پالم او می فخری بساز

اکر مرده لرودی عشق به الافی هم آورد

بی شوقی چرا لب لغا و نمانان	ابه قط سراسی انست با کینان
حدز لو ترکه بونا کی که بی ترو بجان	بچسند ایه مرکانی تخری و ای دل
مطاعی ما یه تا بجر لدر یا زبان	بجاری موج ام رو نغی و پای دی
اکر چی میسان موسی بی دکو تو بوسان	لرودی تو مهر چی کره تیه سیدی جدی

لمعنی شعر مطلوب با دبی اعظمی مطلب کم

اکر دلده ارب پکین دل سام و لکران

دیک دق البانی می ضرر دوا که

کلیله

کر لبر تیری نظر پر خونینہ نمر لکا دل
 بیتہ چشم انداز دیدم غم غم کی پاک دی
 امی صرزد بود پنی یاد می جسم سہ سا
 بیریہ دل بوبر بکدارت تہ سہ خاکی دی
 ناتہ سر شونین پی خیالی لبر فکری
 امی صرزد خوف مزیدہ سپ حاشا کہ دی

سالم ام شو خاصہ بوفوقی رقتی بی نظر

روی دستی حاجت بود کہ مولالہ دی

با پوس تہ تہ تا طرہ کی چین چین در در
 دو کو باران رحمت سر سر دانوزین در
 دمی حجت شوی کر پتہ بالذم فی بوت
 لہ لیوی و شکی بی آدم حکم کہین در
 بچا کی چاکی جنسی دل لہ صفا سہوہ ام
 منک تا و لبر او دہ لیوی شکرین در
 در پری دیدکت خوینی ملی پرچم آری
 پایہ تر لہ پستی کی متالی تقصیر
 بٹلی اشکی محزون خوین شاقان
 شمشیری بروی ہدادی لیلی حسین در

لیک مصراع اگر پلم نوی شرح حجت

سبر معنی کلاما تا حشر در می مین در

دعوی کردم بجبالہ رخ زینا بنے
 پری کردم بستم لاند بی تر

تیرپن دھی پتیم کاہ کرم لیھری
 بار اغیارخوی ہونہی کانر صفتی
 لو فاج ندانی بچھا دانانے
 خیش دشمن روشی قابل پروا
 قوم سکا زلی خون بری خمی ہوسی
 سرکشی رست قدی کج روی
 ہاشلمان صنم خج میلان بر
 سرکشی تندخوی اول شامی

قصہ حالتی او کشفہ لردوم و عجمی
 نید وک پالمی کرکشتہ ابد ہوا

ہتا و حاتمہ بی مشک کیندی
 دلی مرغی ہوا یہ ہمتی سن
 رمانا بی دلم بکدم لمبندی
 لہ لای یکسانہ پستی و بندی
 ادب اپکی اصولہ چاکہ کچھنڈ
 لہر کم وک بزہ برکی لونڈی
 لہ دنیا دا نمانا سپاہ ملکین
 تمامہ فکر م آداب رندی

لہر کدہ اشانت دل دباری
 جہانچی دورودی چنت سبوتے
 قصا بودال لہر سپنل دباری
 فدودی لہورہ کل دباری

بری با دروغباری کشته روت
 بر باغ اسحر طبل دباری
 لدن ناروی تخمی محبت
 بچاوم انگت بچا حاصل دباری
 کبرستی دلا باران شادی
 لهووری بختی من شکل دباری
 لکر یک سپکنا لم سغه بر سو
 سر شیشه دلا حاصل دباری
 لهووری طالعی نامر د حاصل
 کدورت بودلی حاصل دباری

لقر با کخا عشقا خون پالم

لشمیری بروی قاتل دباری

سرا پانده اندام لقیبی سحر جادو
 فرکی نهی تیرا مزاجی آشی
 با یاقا قاتی عشاق دیدت سها
 دکا صید کنی صبا و خور زرم
 وفانا کا جام مویا من سری کی
 اگر بر موم زبا پتود کا سر زبان
 سر کشتی کنی سب که خالی بری
 سر را و او تی هم منزلی عسایر مند
 خضر ساد ام ابی نقای نوشی عین
 که سونا می ظلمتی طی کرد محال
 لسا یطو سید حسنی شون شکر کوز
 بری هر کس پس ل دنیا داری بیخ

حجابت با بناری ارز و پند نسوتی
 چاکلی جامه بود فی تی سا در خه کوبه

بیم رستم کم کر شرعی عم کمی	ماقی دکری درو علی سلمی
پتہ بادیم بحر سپہ کر روی نو	دی لبرود ما لہر جاہم بی
چادی من مخفی در شری کشت خون	کنت برانہ در دل نامحرمی
تا کی لم کارہ کوتاہی دگے	ای طیبی درو کاری سرسی
بندی دیوی محنتہ کا دو سپر دل	سالو صلت بو نجائی رپتی
بومنی پر نسیم چه حاصل طرف	خاصہ گلکشتی حین نو پتہ می
صحبتی جو رو بہشت و کوثرہ	جو یار و سپر نہ نار و ہمدی

دیدہ نامہ پی بغیر زلف

بر طرف و کن کار پم در می

لطیف و سرود و گل بسینی	حریف و دلغریب و نشینی
کل بر برتین شوخی بدل کی	سہرائی چپنا بستری

بکی

عزیزی دلوازی دشمنانی	لعل آید این کید لکنم بسینی
بجز بری حجاب لطف اندک	اصد لادهر و کیت لکنم بسینی
چه سحری بی دلت سخن من کا	سهرانی که تو خپه آفرینی
بسی تو معدنی مر جانہ نکتم	مختلی شکله او تو جی یہ لفتی سینی
لبوبہ شہد من کرد و در شکتی	بلذت برود کو اسکنج پسنی
دکا شخیر دلماعل بویت	سلیمان حشت و صاحب کلمینی

بیادی چہرہ ای دل بند طرہ

لکر و سپنا یہ پالم بو پسنی

سوی عاشق تخت ایما رو برو بری	بو فرامردی دلم ای ترک کہ فرہینی
غمزہ عجب بو لیر اندازہ طبری	ای ملی بخت رو خستہ کمر پسنی
زکہ دامن کوئی دس بری لاندیم	کر لہشر و انزاری دست برود آسنی
دل چہ جت آرزوی کلک کلمینی	تو لہر فضلہ سجاویم جبار صنی
دست تو یہ عمدہ تو ای صحتہ بخر لطف	کردنی دل دقت توئی تطہیر کرنی
نوبان ششہ بخیزنی سالم و جباری	دوستی انانی تو دمی کی اسجا

پستہ امی زلف سیہ مارا نے
 حارثی کھنچ رخی مایا نے
 پسبل شفیقہ امی عمرہ لڑکان
 نالہ سرچہ بار بار فشانے
 مایہ مستہ امی نفس پلید
 بو خلیفہ دلی من مردانے
 جہر ماریم دکو فرعونہ قریب
 تویش لہلہوی او انا مانے
 بی شکر خندہ تو بے جانم
 امی لہی لہسے من مر جانے
 مرتبہ و پایہ تو من بلدم
 ذرۃ التاج سرسب مانے

بشارہ مرثیہ سالم بدہ جان
 بانہی مادم ہنسے مانے

بگڑامی کہ روڑو شو دینے
 دلی من ہر وصالی او دینے
 بہو امی فرعم درو کر چہ سنج
 داسپن الماہ نو دینے
 یرامی بوسہ پالہ لہوت
 صبح محشر خمار نو دینے
 فرخ و غم بہت کر دینے
 ام بہستہ او بدو دینے
 پرچمت کو نہ سرماہ صین
 اولی صبحہ نازو شو دینے

ظفر لیل

طفلی دل مرزہ کردو لایعہ آسمان سپ لاجو دینے
ماتی کردم رفاقی راند ہر کجا تمنا خردینے

دُری اشک بضا عی پالم
قرض بوبت دکا کردینے

دل کھلے چین زلفت ایسا بخری سینه ریشم لغزت بس نشانی
اولمن زبائر لہ عشق تیرے چو ہوا جسم و خستی لہ مشقی عاصفت تیرے
بالی مرکانی لہ پروازیاہ باز جی ہویا باغ خوش کھانا یہ باغ گل کھری
طرف دل بود دولت بخت تیرے مگر روبروی تو والا روبروی شکر تیرے
احرامی اہل دل اس زون اندو قلب و ستمت لہ بویہ منجنا کیری

قسمتی تو ہر جہ پوپالم بنا تانی ما
مادری دنیا کہ پستی سلامت لادری

رخبش معشوقہ کر عاشق لہ جادوی پادشہ عاجز دبی ہر وہابی ہادی
لا رہے کہ سبویہ شکست لہ دوری علی و مہفتہ بومرغان جویا دازہ کردا دینی

ناگری پست سنا تو آتی ہوئی	منہری شکم بوبداری دل کلی نینتی
شہ طلب کرجی بد اگر کتوری ساغی	منہری مرگانت با باجی کجی لیل
نانی بر بڑی تنوار کر جی تو ہی	باعثہ بوجہت کی دل سوزناری فرقت
کی بون گیری خوکوش کر خوی سخی	خاوی عنفت عہد جاوت بوسدا بادل
حاملی کا سمات ہنسی ہک کا وی سخی	داری دل کر ہلگری وکی ہنسا کر ہم
داوی بر بوی بوسیدہ کرد شکی ٹاوی سخی	برہہ بودل شہی ہم درنگا کر خرم خال
و اور انم ہر کہ بگری بوجن سخی	برہنہ اداوی نکا حابہ ہنوی بوجنہ

سردھری و بسینا ناوی ساکلم کرجی
صاحبی خمی کی دہاسی ہری ڈوی سخی

منہری کی سبوی نارہ چہ لوی ہم چہ ملی	روژ دل ہر شوی نارہ چہ لوی ہم چہ ملی
جاسی من ہر گنت رہ چہ لوی ہم چہ ملی	کوئٹہ کیرم لغراق دلوصال او مجتبیلا
دیدہ مشغولی نارہ چہ لوی ہم چہ ملی	کاہ بعدت دردی لوی لوش کلم کو
منہرلم ہر دہ نارہ چہ لوی ہم چہ ملی	جوہر و صلت شررہ حال فرات سخرہ

انجمن

تاختیال قوتی بی تو پر پالم فرقت

روی جانانہ زیارہ چہ لوی ہم چہ لوی

بو پاس رو لطرہ مو مارا ر قومی	چین چین چھاری بسوہ برنگی
جز خالی تو کہ لالہ دل اندازہ لو	کی دی لکنجی لباعیشیں ہدی می
منا عہ بوطوح چہ پٹو لکنجی تن	امی با صجد م دورہ سالار بر چھی
نہ ختم کہ ہٹک پوسہ نازانی حالتہم	نندوہ ہر پسی لہرت سیرستی
کل نا بوی لہ بیل شوریدہ غیر مرک	عاشق شور می بی امیہ شتہ امی
نزدیکہ کہ جواب فغان خندہ چہ گویم	نارانی درد دل چہ دکا تو کہ پہنمی

بوجی دی کہ عرضہ سالم بر ہی نہان

ای دل کہ تو بخارت جانانہ محبتی

اشارہ عنسزہ زک کہ قصہ سز	کہ بوسری سا بار رود سز
سرم کہ سر سری شورت قبول کا	ہمو ماچم سپر ہر درد سز
حصاری سینہ بالہم لڑت پیا	مبادا بودم تیرت نظر سز

کٹ دی دل سے جا کر لیرت پسیم بوسا پسیم ہی کہتی
 نکو شیدا کسی دشمنیہ کا ہی بروی مندا لروی تغیت سہری
 دو اسی دل دکھا جا تم بچاوت کہ وحشی تیرا بارانی نظری
 چہ سماعی فراتی چہ برین اویش وک من ضایا درد بی
 شفیم بی بعضو اذقا بعضی جان لری تربت بی خونم برد بی
 ویا پر تو لبالب دل العتب درتسبم نبی سیت ہر بی

اگر کا ہی طلب کے شوقی نار

بی بی نار کہ پسیم سر بی

چہ دی کر افریقیم دل آزار سی سر کل بی بی حکمہ دی خاری سی
 مانعہ بو کہ زوی دل رخت لوبیا کنجی بی بر طرنی شرطہ دی بی سی
 رخنہ عقدہ خاطر بوجھائیں قرظہ دوسہ دگی الی بی بی سی
 زانیل لذت و صحت لدا جیر شادمانی نہ بو کہ عیب بی سی
 لری کشک شجانی ہمیدہ عاشقی بدل کر لوسے عیار بی

بہوئی دنا

بشوی ز کعبه بدی افسوس طوافی
کر طبعیم و کومین دید به پداری بی

جان نزاری سی جانانیه سالم ما به

لٹی کا تیغی بنا کر دلی انکار بی بی

صد ہو لوی مٹوئی دل دینہ عسوی
کاسی اگر لکھوت تری سپا کوئی

چسپید باہمن دل شمیم
زلفقی ایازو کردنی محموزہ بنی

کسوک دلم شور محبت بدینہ
ہر وک حکیم روئے و طعانت بنی

پہنا ترک دید پست نشانی
تبدلیہ جاودا زہا پاسبان شروی

بلبل شخیر چمن باربد نو
کل نایہ سر شور و شعف مانج خروئی

صد زور پستی نئی روز پریم
طالع اگر ضعیفہ نبی خب باوئی

سالم کلام کردی بی زن و لیک

بی معنیہ کاتہ الامی شمع شوی

اسی دیدہ وادیا روکتو اردوم
بم نوعہ کر لعل چسپا کر پیہ

مشو چو سپا و خیال آفری
نابن بقدر خن اول مپا دور

رومی کرد و دم شسته وقت کربانی	لو خوشتر که در دین روی بهاری
بوسن همیشه نخل صفت انگبیه	یکدم اگر کجا به لیم لبوی شسته تو
زنده کی آب بقا دگر می بجی	که دل سیر زلفه که شا دو پسته
اوقات قوت و فضل خزان نوروز	ظاهر در بود که آبروی دل در نوروز
خوچا کی سپند لده بده تو تمام	محموز و دیدت بخور باد و لاله
مشغول دل کردش در روی کج	رویت چرخ چسب و خیال قطب است

گویم که تو همیشه لاله خزن دل
 سپالم لغز بنا چه تاش به دین

دو کو کر به چه اصلا بر دم نمانا	زمانه قط لکل اولاد آدم باو جان
له لوحی سپینه بو تیری کجا غمزه جان	مکانی میره و کزک شغز قلم تمام
وقتی سر کر ل شود محاسبی من بی حرام	چه ضحک کله کل و تو زلفت برده به نام
بجز نوبه است در دم نصبه کج	اضری نبض شفت و انی محقق تو
قاشی نا خدا ای دل بطافی خدا	دلی بر حق بنا پر زری کج روی سخا

لله

اصدتہ دامہ ہستی شہزادہ جانی آوی
 لاف شایہ کر مہلت ما دل قد حیا
 معامی تہرہ لبوت لہا آوی نہ رونا
 بھکے روشنا سر شہزادہ آوی تقابا
 لر وی غنچہ دمانت کل لکشت ہا انا
 کہ سکہ زر طہوری بود جی شہزادہ

بچو دی خدمتی جانانہ کروک مردہ آنا

مچو پالم لہزمی منجا جیکہ کہ آنا

بس شکوہ ز اہر کیمہ جی جی
 بو شغل طریقت ہر صدہ سترہ سخی
 ماشوہ مرجان کرمی لولوی آ
 بو مزہ جفا کی ذکر نمی لوی سی عفت سخی
 بو عذر کنان کہ شرم بخت
 کو انطق ز بانم کہ کیم ذکر طریقتی
 وانا تہ طلاطم لہ لاکھر محبت
 در ناچی سپا دم کچہ دم سخی غمقی
 بی من پچا نہ تھا واکہ لہ
 کر رہا پتہ لکل من صبا یارہ ویرفتی

ہم بونعیہ کر وختی ہم سن کر غریبت

سالم اہمہ زبانیہ نوک سخی

چہ حاصل ار دما سی لاف ہر کیم
 کر کیا اہانت یک سخی

بزمی موسیٰ یحییٰ کرم	که بی تیری نکاست خست ایما بودی
دوختا کرب چو نصرت شمعین	بنیامی یعنی پادشاه بختی دل سیندا
بهری غمناک روک پنجه دل حکم	بناجیت غمناک روک پنجه دل حکم
لکل مردی که گله بی درنده صعبه	لروی اغیار که شیرین غم صحت

نوسراوه لیکت خایه عشا حروفی نا
 محبت هر بی بو سپا که کرامی مردان

ملکی ریه بریم نمکین کب	بندی که دم سفا لاندنی پرستی
طوطی آواز و هما سار و سنج	صلوه طاووس کجا آه بود دراج خرم
بند و خیال و عورت رات	لشش صحن بوی خطا خوی که موسی بن
دلبری لاله رخ کعبه بی غمحه	یک کعبه رونق باغی ارمی چن تلم
فاصله فضل ولی منعم حاتم کرم	کنجی کنجی لبی که تو تونی کبره برو
چه کرمیکه که درویشی عی کر دیم	و ده پاش رخ بچ کنجی که کنجی کرم
کنجی ساسی منی قریب لب دینا	ناربان تهنه کنجی لب کنجی سالم

بمکان

و چاکه چند روزی نوبتی لطف و رحمت بی	ساک ای فلک بخت چون تو ظلم بی
سخاوتی نعمت هفته باری تنم بی	عسرت و تنگی زهر کوشی جام بدغم
کراهه استخوانی لی کزین نهد باکم بی	چون دل سنی ای زبان دل ^{صبر غلظت}
لبزمی لب را که روز بانم ز می حکم بی	بامید می خد و چو بقی قریب شرعا
اگر لطف محمد دی و کبر قدرت بی	قدیم جان باری می عشقم لولا تا زده

سلسله تعزیه دنیا ابد پایانی خطا
بجیه خرقه عالم دادم الوده حم

مانعی و صافی حیات تو می حیات خطا	دک قریب شایانی بی بخت خطا
غیرت و داری کبری تو حیات خطا	دک لمن تنگ چو حضور می لبرم بی خدا
تا بسر زده بر بی تو شایان خطا	ای مفسن بند و بد کوی نشاط کرم غما
زنگیت زهری بلالی مهت خطا	چا و کانه بر و کورین است از نوداشی
پاچه پور بای ز زو فرشی سب خطا	سینه پلو بد کرمی غلت سب جگیت
دک از نخری کوی بی بخت خطا	ای بر قریب سب اول کوار دعای اول دکا

دری شاد می لہ لہ دم دفعہ دانی چه دے	فلک از مرتبه متو فدانی چه دے
در وہ دار کرم جاری دانی چه دے	دک دانی عاشق کر شسته نزار می
دستی کردش کنی سوس کی لانی چه دے	من فقام سخن تو بغضب می او چنی
نو کو سہی کنہ از شک بری صلی چه دے	حق حقی کا ہی لکہ درد کزی رو حسا
چند روزی بو فزارک حلی چه دے	دل القیدی سہمت نازہ بدایم سر

پہم عاشق نہ سالم الخانک کوہ کا

سر و جان بو رہی جانہ فدانی چه دے

کو حکیمی نضض مرغت با دہی با دے	کار یہ در دم لہ او ادھی ہا دے
سخت رونئی تا کی فونادھی لادے	خارہ ہو گیا لکر زری غامی دن
رور ہو کر دن کچم حسا دھی لادے	تشنہ لب با طلب کم اوئی
جای صلی تو یہ بی شمشادھی لادے	جیسا رہی می کو فشا دھانی دن
لی ہر تہ کہ صبا دھی لادے	چو کہ آہوی دل لکھتہ روی تو پروردے
فہ جوئی تا کی فشا دھی لادے	سالخستہ مصیبتی لی لادے

ذکر

تخم شعی کم در دهن بجا در کاشکے	فی دست بر ارج ازل تخم کاشکے
بهر نوبت یا یہ لہ ماور پو مصد کاشکے	کرت مہدی در او بختی تر پو ازل
بومیانی یار یمن نوازیہ قرق کاشکے	تا لیک دوری در کونج حیدر خسی مت
بوسہ لعل لبست سخاوت کاشکے	بود در دردی صعی جن حکیم امری در کرد
ریم دکو تہ کوی لبست کاشکے	طلوی مجنونی سیا بان طعمی حشی او پیم
ہفتہ دیکر تہ دل رسی مروت کاشکے	یا رظام حصلم شیوہ پیاہ و پال

کوی اور وضہ برینہ صعبہ بولم لدر
 درند کرا تا حشر آدم بحبت کاشکے

حشر با خودم تخم ہر دو سپر غارتگری	فصلی بخت روح دلکش فرقت لب لری
کچھ منو دارہ مروت کن ذوالقیامی	حلقہ زلفی خمت مشکا کندی رپتہ
تہ سیری عارضہ کن ہا ایم شری	جملہ اسرار حکم کجائے خالی تو
پست پوشم لبرایا کدیہ	می سمری لودوی ساتی سپر کافنیہ
یک بیک دلہ دوزک کانی جو پسی	وامی بر عالم لہر جو بیزی مرکان بار

شعر من و کن شاہد کہ چہ دین از دین
 عارضی کجیر ملکبری ماشطہ و زور بری
 شعر پس نماند یا وصفی یا ضم جم
 مشلی خلقی نمید اصد حسید و سولوی
 دلبری سالم اگر بدین چہ مکتدہ
 سر سر معیت و کن پی بستنی ادنی

ترجیحات

دلی مردم به بدۀ جادو	یارب خضر ادا سپید مو
منغکین بوسان آینه رو	دلی روشن بجان بیلا یه
دینی مردم کانه رتپ خو	بعد ازین کارمن بزنا ره
رشته عاقلی دست در چو	بلا امی دن کچیس لایم جون
ترک اندیش بجان ابرو	دلی پکا بعشوه تیری مژه
نرکسی او بدیده آ آ بوچه	کرمی کرد سپ باهی و پستی
بود غنم بو معطر بو	بادا کرری نیمه بطره یار
پایا ختم بده بجای سپو	پستی من ورامی یارانه
ما تو چوم بو پستی هر سو	کرمی بست دل شولنا راه رام
دامی غباری که در تم جا ردو	شهنری الدل خرویس سپر
هر که زانی لداوی شو بر بو	چو هر شاخ کل دنی بسبل
وحد لاله الا لهو	هریکه ضای حق ناک دو

باز دل بقرار و شیدایه	شینه رافت و خال بلیایه
بی روانم اگر مذا بوی	لب لبر بکدر میسجایه
هر شمر دل مواد کا دست گشت	و صل دلبر در جنت طوبایه
ای صبا لاده مولسرحی و	مرک عاشق شبان بلیایه
حسرتا دل لعل کر کسودا	و کو صنغان بدین ترپایه
پال مه بوسه جو زندان	در می میخانه صسجدم دایه
چومه میخانه صسجدم بوسیر	دیم لویش حروش و غوغایه
نایه کو بوم کانسری کوریه دتی	کار بر پس بفرز کینتایه
هر یکجا خدای حق ناکد	و حسد لاله آلا بو
زلف تو مو بو خری کی حن	دلی من تو بو عزتی عفت
ساعزنی تو لباده دایم پر	خاطری من همیشه بر المه
قد با سیدی رحمت نام	لطف تو دوه چشم ستم
بو بچون جگر دل لبر مرث	رنگی اشکم لبره دکت بقمه

نکته

اشک نفوسم در شامه زده منی باریه
 د از آنی حسری یعنی بی دوسه
 چکانه محو دلا محنت
 نیه ریت اگر چه چوسه
 کپسی ملک کیکه بوبر پس
 منعی جو دو معنی کنی کر نه
 هر یک که خدای حق گفت دو

و صد و ناله الای ابو

عنم دگو کو دوش ضعیف و برادر
 دل کی غامد زمانه هر چه
 ای بیستم گفتگو لب
 تا کنم در دل کب پس اظهار
 غیر دلم که محسوس می راز
 تا چشم کر کس نیم اسرار
 رشته معرفت است در چو
 دل نهاد و لغزشی دلدار
 ای حسرت تو خدا دل در چو
 عاره بومن ز فاقه غیب
 بجهت جهان بی سنیاد
 نیستی بو کپی ثبات و قرار
 هر توفی شرجی مشیار
 که زاده منی بشوق صنیر
 اول سر می بست که در باب
 ام کلامه دلی سب از ناز

ہر یک کیلئے حسی حسی نکتہ دو
وہ لالہ آقا ہو

محنت

ای جاہل اگر دولت چاہے تو
درو کھرو لو لو تو لعل و درست ہو
مہ روی سپہ موی سخن ہو
مر چند کہ عسری نغمہ ایست
چونکہ اہل تہذیب و علم کی گت ہو
کاسی جبار و کیت بہ حاجات
کاسی لہ عبت بہ یہ مرکب حاجات
ناکی باد قد لہ لاف کیر کائنات
ای جامع دنیا و قیامت بحیثیت
اور ورژہ کہ روی تہ اوت ہو
ای شکر افسردہ ظالم دلی بدست
وی اند باطن بد و ظالم ہر عبادت

ذہنی

بی ترمیمی هر شد ولی طی مہات ۱۱ و بی چوبودت و ابنان لاکر است

امر دندت بودنت بودنت بو

اول فرخی دافکت عنسینا کم بود من خند و دل نامی بینا
باقن می مر که که بناست کی بینا عمرت پفسکی که بر عالمی دینا

مهره لیخدا که جو صرف عمت بو

دل الحنت کیلید بریم کن انعم درجم ^{راحم و ملاحت}
دست و اثر نو دایم جو جالی خرم بریم
امر و دروید که جمعی مردمان کرم کنار
موسم عید است مانو از دنیا پاره

عالمی در عیش و نوش و ما چشم شکار

امی رفیقان پن مردی چاری نام ^{کن}
نونیالی شاهانیم بونی سازین
عرق بجز رزق دم دم دمه تیرین
هر کسی با ریزش کشتان است

زاسک سس خم شد کس از زواع صحران لاله

ام جهان خنده لومردم ولی بوسن
قد لمده عس جوند هفت نندی
عمر شیرم نینجی جسر طولی سفر
سینه سوزان ال فوزان کوه کوه

کس مبادا حسرت چو من آوار و از نایاب

لودر تا حال لداوی دور با که تو بنده
نخود و غایب هم بانی فقط آفاکت کند

رد و شو مشغول ام ذکر هم غمناک
مینوا و دل از خار و غریب دور بند

دست بدل سبز گوشه در ره

دیده گویم دایم زاری ناله مخزون دل
پتقراری بطنه ارباب اول فایه نون دل

و اینی کاغذی مراد و تیشک استون دل
بگردد سجوی شده زهر چشم روان دل

عاقبت کردم دو اداعه فراق خنجر

کس نی سالم لداوی دور با که تو بنده
مینوا کو تو غریب تا توان کند

شعر مولانا دلیم دل کس شایسته
خاله اگر نیستی دیوانه و صحرانورد

نوکجا دکا بل و غزنین و خاک خندان

پوچه ناصح سبوحی نکت اگر لیدم
وانه غیم ام سر و نالم بر سر خندان

بخدانا و مردم کوی بیتی نام
خاشن سیکویم و اگر گفته خود نام

بند و عشقم و از سر و جهان از نام

دیکجایی

له جانی عدم اور ذرہ کن تانہ وجود
وستی خاکی درت خاطر کی کہم کشنود
دوری چشم لستم حاجی بختی حسود
من ملک بودم و فردوس جانی

آدم آورد بدین دیر خراب آدم

دیتہ خل دل لہرہ سنیہ فی عشق
آبدانی غنہ خانہ دریاہ عشق
رکھہ ہریم درم پس بیکراہ عشق
ناشدم حلقہ کوشن میخانہ عشق

ہر دم آئینسی از نو مبارکبادم

مرا کافی است با لوکا چشم خوب
چہ شدہ دور نظر دیگر چہ چہ است
نظر در اصل پوشش پیش بوی مہذب
نہ چشمش ز ترغیرہ بردل مشن
بقندیل دم مہر جہاں در شہ جان
فردوز پر توی لوزی کہ موسی پد
دل مطاقتم بار محبت بر نیار
چہ پان جانشتی مہر سیمان در دل
ز تاج حسرتی بر کجاہ فقر درویشی
نہی از زہا کہیری بغوغا شہ شوش

ہرین صبح شنیدم خوانہ سالہ دوش ساقی را
سلاوب تلخ میجوئسم کہم دیکون بود زور

ملقات است

الایا ایها افسانه او کجا رسا و دلها	بدل کین بنی شاه می خمار محشی دنیا
که عشق آتش چنان نبود اولی	محب زور با شوهر سستی کین
ز ما حجت کشیدش چه چون افسانه	که با دوی سببم افسان کجا کتبی
که سالک سخن نو در راه درسم منزلها	دلا هرچی بنی صبح کیست گنجینه
حس فریاد میدارد که بر بند محکما	مخانی رحله دنیا رفیق امروزه
کجا دست جان سبکباران	له سبی موج درایمی ایلان
بمان کی نماند از کینا میمانا	فقه من ششده شمره نماز زده

بصالحی الیه

و صالی دلبره پالم معظم ز لبر طلب

مستی مایق من متوی دوع الدنبا و اعلیها

اگر امید می دن منیه حنی جان آرا	بجان بندوشن ششم سمرقند بخارا
لبن خار می بخیلان وصل اگر کنی از زوم	کنا آراب رکنما با دو گلکشت نه نصدار
بصحنه کمره کوئی تبارن لانا بن	جوانان سعادتمند سید دانارا
دو صد جا بر کربوی خم هر صدمه شام	جواب تلخ میزید لب لعل شامخارا
اگر جوهری لگو در شست ز شامی می دانه	بآب رنگ و خال و خط حجابی زیبارا
له اور الی کجج و عقده زلفش بزم	که کس نشود و کس نشاید بکشت این زیبارا
که شعله طلعتی بوسیف طلوعی که بچشم	که عشق از پرده عصم برودن از زیبارا

کلمات حافظ اول پنجه بوسالم و با چاک

که بر نظم و آفت ز فکات غنچه شریارا

بسی دستان ناکه عن جلک کسکیت	و دم سباه چهره بدیم بدین
تهدا زمین لعا ضنی تو پر تو می نهی	مانند آفتاب سستی هم از فکات

چشمی لژی معنی اوصاف حسن تو	نقش کارخانه چین رکنه حکمت
روزی از انجای بدر کرد سر دبو	از پیش سجده سپرد حتی ملک
هم شمع شرح تو در کف منگویی	هم روشن از خان تو در دیده مردمک
جانمای پاک سجده ان زیند در	وانجا و خاکپای بود پند یک

کافر منع پالم اگر دم بد چشم
 زر خالص است باک نیند از در

دایه خلوت سزای حضرت دوست	دیده آینه دار صلعت اوست
سیاهی عشق و کیمیا بی هصال	هر چه دارم همین است اوست
ری دلی داوه چونکه طشت بار	کردم زیر بار بست اوست
بکسی عاشقم مننه رسوا	بهمه عالم کوه عصمت اوست
دل بجزت تقریبی است کت	برده دار حریم حرمت اوست
هر چه کلخ که جازبی دل بن	اثر زنگ نامی صحبت اوست
چه که آمدی جهان خراب	هر کسی پنج روز زوت اوست

ملازم

بیل و طوف کل من بی روی یار فکر کس بقدر محبت او است
دیده نازانی بوجس نریزه لام زانکه این گوشه خاص است

لا دوسالم لراسته نظر
سینه کجینه محبت است

بر دین تو یه دل کجاست رویت همه ساله لاله کون باد
کر سپیده با مقابلهت سرو پیش الف قوت چون باد
حسنت و کوماه اسپمانه هر روز که هست دهنه زون باد
شما دبر سپم خاکبوسی پیوسته برابر است کون باد
کرده شنه دیده بی جمالت از که هر اشک بحر خون باد
عزمت لب بر بی دلی زار از کردن چهره و قون باد
هاکی دلی من شوقی وصلت بی صبر دست را روی سکون باد
کر چاه سینه دل حلقه زلف از حلقه عشق تو ترون باد
حی ای حیایه لعل لب است و در از لب چسبیدن باد

سپهی قد آن بشکند زلف و رحم	نمکین دست میدارند من
نظر زاهدت را یکی قدیمه	نه این برت من در دلم
ملین کرد و نه زنگ بر مصیبت	کنه اول زخما بود آدم
بترکی لبم ناصح علی بیج	من این دعوی میدارم پستم
بجز غمنا بی لوبت بوتی دل	بکبتی در دلم بیج مرهم
و ما محسوم بود امی عشق تو دا	نه از دم خرم باشد نه از دم
غزوبی رو غشتم زو چا کز بی	رغم مازده روزی میزد کم
وفای دنیا لکل هر پس میکیه	بروی دوستان جو شاش و خرم
صریفی تو مینش پانی نجابی	بیا منور از فلک دور دامدم
ز انم لطف تو دک مھ که درون	که بنیادش نه پایدت محکم

جهان سالم و کوماران ضحاک

که مغزت میخورد چندین عجبم

خضر دارم اگر اچھی کرم کنه
 بآب زندگانی برده ام چه

بدر

خوش می پذیرد و کل میکند خوشی	به بی رحمت کلا بکیر انگلشن
ارکش با شش ما بجز و شمش از او	عسقم بر زوره مطربت سارت
بیا دلعلش ای ساقی بد به	بنغم باشک یا قوتی بریزم
که باشد خون جاشن رنگ دانه	کپسی پسندید خون جانی دنیا
نیکی پس میتوانم دید با او	زدن نبی نیم شمش چسبیده
که میداند که جسم کی بود و کی	مانانم و شانی تا حداران
غنیمت دان فرسخ جمن دانه	مبدا عین لیر و تو پس دنیا
بساط ز در را چون غنچه کن	لعد می کل سر بر در عود
باید تن و او که کسی	کلی جانبا کل من جنگ بر صلح

دره سالم اگر ار باب پس می

حدیث بی زبانان شهنواز

لبت این هاشک را جان	تو با کل امه یا برک سپین
حکایت میکند تحت از چین	هموشو تا سپ بود انجیات

تعالی خالق الانس و الجن	پہ پھاشی شو می لیکد کل روز
جہانم تیرہ کرد در جہانم	لہ لای تو غیر خرم کر کسین منم
سری بیدوست کی اشدہ سالین	خود فعی صداعی من لی آہ
مئی آید منخ در چشم شامین	لہ لہا شکہ من بخیر تو ہم
جفار عاشقان آید خچین	کلی صاحب پتم من کاکو تو
ترا در دل اکبر مہرست اگر کین	مخاطر ہا نیہ غیر از وفا و صبق
مرا خود میکشد بہت بجانم	بہت مدعی ہستی بہت عیت عیش
زدنیار ہستی باشد بکین	نجر می عشق تو کر بکون زار

لیدی پیالما محرابہ ابروت

سباد آرزو ز کو بر کرد داؤدین

سہیل سدا کردی ہم خوش	کوارت کو تیر سر شین سنا گوش
از ان لعلی کہ از جان می بردوش	بہی شیرینی دل سب کانی لعلہ
نمش در دیدہ جا کردم تو گوش	دو کو لعلی کوارت الہ اشکم

کردی ہی

اگر دمی می لب تو پور همز
 نمود می لعل شرین را فراموش
 بامیا کر طلب کم حاج لبوی
 به لولو لعل را گیرد که خاشوش
 پیانی تیه رویش کم و کویل
 از آن جونی که در دل منزه جوش

و کو جامی اگر پالم حریفی
 ز خون دل شراب لعل می نوش

صبح نوز و زده جنت بر شام
 اصبوح الصبح یا اصحاب
 فضلی عیش و نشاط بی مان
 المدام المدام یا احباب
 ببلبلان مست و کلوت کف
 پس بنوشید دایامی ناب
 پرین آسته قد قبول ناکا
 که بنبذ میکید به شتاب
 امی حریف بنفشیکه آب بهار
 راج چون لعل تشین در با
 در میخانه پده ریکه نیه
 افتح یا مفتح الالباب

و رو پالم بحالتی عجب نرا

همچو حافظ بنوش با ده ناب

مشق مردی که بکرم صلوات	سر که این حسر و نذر و عذر
عقبه نانش منعم بزبوان طاع	که محال است درین مرحله خلوان
اگر بر تو می او رو شریه ای قدم	که عیافت برار امله عا و نمود
را پسته یا مال غمی می لی شده	صبر کن کین دونه روی سراید
سر و کاری منیک کسکه همه جا	که کریم است و رحیم است و غفور
لازمه دینه لاسر اهل خسر عذر	که عیونت و جهنت و قدر است
اپس و جن معترفی قدر فکرتین	بجه در ذکر و مناجات و قیامت
نا امید نابی بین لم ربه کما یخوش	هیچ خواننده ازین در برود معتد
ذاکری لفظ شهادت و دلاحت	کرت ایمان دست است بر خود
او وجود نینه دنیا غرضم بی کس	امی برادر که نه محبه و مانده حسود

سعدده ام پنده ولی صعبه است کلم

نوائذ که بحب آورد الا مسعود

بناکی ششم جان او در نغمه که دیزا
 که هم نادیده می بینی و همه ناله می

بناکی

کجو برمی دوشی بر خوشی امیدوست	نه چند چشم نامی نه خاصه صبر است
دلی میزان شغفه نظره زلفش بودن	کمز تا حلقه آفتاب ناممکن بخت است
بخشی است بر عین خلق طبعی کم	بدان قدر وصال ای دل که در حیران
اگر کسیو پستان کی بسجرت بدان	که از سر حلقه شش دم هزاران
که را آورد رخ مهرجوی دلا امام	بکش دشواری غریبت بیا و عهد ما
خفت بیویدی روی شادی بودی کما	خدا یا یافین ما که بکشت زین

خیالی پست رپی از زلفه سالم غمی سر

کمز تا حلقه آفتاب ناممکن بخت است

تیا می عید و عهد کلاه و مو سپی	ساقی بروی بار بین ماه و می
جانه لمان دولت و ملکم عزیز تر	آن نیز بر برگر شده ساقی کنم شمار
پتو لجم کجاست لبست دل لبر دلب	از فیض عام و قصه حبش کای مکار
چهرت آرد نک و لطافت دلی	بارب چشمم و زخم زباش کجا
رگین دلی محالستی بر باش من	جام مرضع تو ازین دست بود

غیر شکر ہی وصل دلبر نئیہ اصلا باد کس	ہر دو عالم را بد شمس چہ کہ مارا دو کس
نیم جو کربلو چو خاکا کندیں زود کس	جملہ دنیا میں چشم مرغی بیک کس
قرن و سال مہ ابدائے بدت لکھتے	ایکہ بی باد تو ہرگز بر باد کس
عجری حاصل ہونے صفت دل کجی	قدرا دنت کر نیک اند کس
دیدہ ہل انی پسیری کا حد زانی جان	تا ترا دیدم کر دم جز بددارت کس
پہی فائز تہ شوالہ گرفت دکی	اچھا غم کر خیالم ہار شامہ کس

صعبہ سالم قاصدی دلبر دو پندہ لا
 بعد ازین نشین کہ کردی بخیزد ازین

زوت نازک لطیفہ وک و نوکای بہار	قدت برستی چو سہی ہر دو چہ پار
رہی کی دبا سبز دانت خالی من	موجوم نقطہ ہست نہ پیمان شکار
زور آوردن مسروق مغربی پس	ارزیت بر سر تا چہ شادین دل کجا
بو من غزاقی قریب ہم ہی تو	دارم مصفا را و پرستیم کارزار
ویران کی نظر جفا کر نبائی دل	ازوی در شوم اگر آیم با صطار

مثنوی

مشغولی شده اشوی این لطف عقل طویل را بنود مسیح اعتبار
 سالم نیه بجائی لد اوت بقده جان
 در شد عینت دلش در مهر واد

تا کنم جان را بر عینت فدای نام دوست	بین سپا باد می صیالم حاله می خام دوست
طوطی طعمم رغبتی سگر و باد ام دوست	دخته سبیا دی جوم فی صفت
بر که چون من درازن کج جگر چه در انجام دوست	آوی کور قط قبول ناکا له عثمان جوم
درد سر باشد نمودن دین بر این دوست	نال لبی آتیره امی دل زخمی خستیده
ترک کام خود گرفته تا بر اید کام دوست	قصه می دوست نام و حوره می بی دوست
خاک را بجایان شرف کرده از اقدم دوست	دیده کحلی بی دوستی باد می صبا سینه
بر امید از آن قیام دوام در دام دوست	توشی دوستی آدم را این قصه می خالوه

مردنه با صبره سالم چاره با علم غمته

گر چه در ما نزار در دیر زمان دوست

عزقه له لم بچان پیوسته لکافی
 چاک است که میانم از چاک کسان

سپودیا ای عاقل دیوانہ دلی رخسار	عمریت پریشانم از زلف پریشان
شوقی مدد روی دوسر کو توجہ ایسا	ای کاش مردن آتے بکروں میرا
جمہن لپٹے لہا و جی زلف	زیبہ کہ زنی جانا صد کوی کج کا
غیر می المی سحر ت مادی چہ پشیم	در عشق تو شکستہ صدمہ ہے
بو چارہ دلی سچا رد امانی فادری	شاید کہ بہت آرد اعلیٰ تو در ہا

حیران رہی عشق کر شمع و کز حضور

پالم نمود پیدا زین بادہ پاپا

بیاد می وی لارا صفا پیرا	سپاس تیرے جان کران با ہم سچا
لظرو زلف شہر کا پوٹو روٹی	کہ در عشق پس لہ غم ہی زانو دہا
و گلا شیرین شمع کوی کوی	دعا کرنیہ جو تو قسم ز کفارت
بلاسم دمی سغم لہ لدا پندہ م	کہ بی سحر جگر بورت سر بردیم ہے
پا دا شہی حق توئی رنج صد تباہی	چہ خواہد شد جنت بزبان اردو
لہ کوشی مرامی کوشارت خفا	میں غم کہ دارد از کہ بر کوشی پنا

عشق

صبا حظار و جا کلزار و پاتی یاری غبار
بنیاسالم نسیمت دان بشیر باویم جان

ای روزی شمشیر می و ضحی لوری تو
زینستان و کین زکو بتر لای تو
سپکین سایش و حکایت بر بیان
سایه اندازد همای خنجر کرب و کوی تو
شاهی اسپند زوی بومر دودی تو
جرعه بود از زلال جام جان می تو
رمز شرح و حکمت در کمان خردی
کشته هرگز نشد زلف از دانه می تو

پتہ کردش کین که پنج خط اردک
طوطی خوش سحر یعنی کاک شکاری تو

ای لطافت ماه کامل و می گوشت
زلف داری همی سحر بر چرخ
عشو و چای و دباختی که صدین
قلبه آزاد کانی صی سبزه رخ
دان ما آفتیه شوا لقی می مرد
درد مندم پتہ منم کز روشنا
غین و همیم که بخونی جانکد دستچام
درد مندان با باده و می تو
بزم می اره کجسته بومردون
مطرمان نای می بر باری باب

ندعی دور و مینشستم در بل تاسحر کانا ان لب بالام و

سؤال م آکا هندی کذت و حرف
این غزل گفت است میکین

اسیرم باز که او قید طره مشکو بری	فرنگی زاده خوی کا فری زنا رکسوی
کل از اوستی سبای ملک می فرشته خو	زینجا مشربی ایلی بیوشی شیرین گونی
غریب طایفه محبوبی تماشای خالی لوی	تو کوئی بر لب آب قنات میندونی
بیم کردن کن ما بنفخه و خطا سهوی	نذار و جنینت دمی ناز و کج خنونی
اموی پهلوی در کویک استمانی غمی	تماشا کن که سرو ناز بار آورده
بعش و چاوی محو می و با چو سینه	تو نداری که اندازست در نیال آبی

سپاسم که بخیر محو می لکوی

در دصفت اسیر خال و کردم در تیر چشم در غریب کاتبان

دکا و نیای پریشانیم سپید	بیرنگ و فسونی اوله لهر سوی و ز سپید
عجب با خلبای بودی نیاستط	لسودای مقتضای طبعی منحنی صید

نمانی

مناشای جری کن دنیا چه کسی کس کرد
بشخصی خرمی دلبر سر دلی دنیا لکل مردم
عذ او نچا در می دنیا می بدو سر را کرد
جهان که روبروی من بجز زیزی نظر تابا
چشم شهسواریکه که کاکار لبر زنا
اگر جز شیدک یعنی بی سر بود چشم
به راه دادا کجا جولان لبا دبی سستی
بجست نیزه کردید اسیر کافران
هم آوردی هم سپی قوتی ناشی که
سید نایر سپی رزم اگر کربان
غباری همی سپی اگر غری کس
بیا بر روی ایگی عدو سپا کون
سینه جادی در خنجر سینه در

نوبت حاجی نشانی ما بنویختی بناید
بشمن لغت لطف و جسامی بویاید
برون سوسور و هیز درون کی غری بید
دکم بوهر زجان دل کجا پانیا پید
دکا ضربی سپسی اسبیا را تو تیا پید
دکا برقی بیکه تو لید ادا ضیا پید
جرای عمری عدو ک صم و صنعی قیا
بهرو صنی لکل از روی او حکمی قضایا پید
لر خمی مردکان بودت پارگی چیا
لنا که کاو ماسی دی شریخا کا صیا
بچهره دشمنی ادا هموزگی طیا
دکا اجزای تنی او لقب کیمیا پید
دکا برقی پسانه بعد و روریا پید

ننگ آسالد رای خاطر اقری که کوشکا
 لکری روژ سید انا لیب شایران
 به تعنی او بخوبی بود میان طبعی بوداد
 لجر جوی و دژی رزمه کرسکی معنی سیر طبا
 پس ستمی اوبو عدو هر جان خدایم
 دلی که پسته روی میدان کوشبری
 اگر دی بقای نوشی دشمن بد یاد
 بسپستی دشمنی کرسکی سیر فرانیه
 اگر دگ کوی قیامی کوشکی کوشکا
 نصرانی زکی اوشس کوشکا
 چهل ششمنی خرمی کوشکی
 نجر جوی کوشکی معنی با که معنی موج خرمی
 اگر کوشکی معنی بی نقاب کوشکی

لکشتی معنی جوی خواجهی سر سر خنیا
 له آوی تعنی جوی هر داری او کوشکی
 تنی اهادو رورق سیر کیه با خدایا
 لسا و کشتی آرا کادلی شین صیدا
 لست اوبو کوشکی بود میان طبعی
 لباسپی به سبی در دم لاندی کوشکی
 لکوشی جوی هر جوی تعنی هر دلی لکوشکی
 بسر سر کردند و شاخا لپنا و کوشکی
 لیدانی کوشکی دیتو و رورق کوشکی
 لقصا صیسی زومنی فینی کوشکی
 لقصی مستی او کوشکی
 دلی بودت با سلی اهادو کوشکی
 لقصا ادا دلی بوجا کوشکی

قصای

عصای مویس این مریزده یعنی
 برقی آتش افشان و شکی از پایید
 ولی طالع نبی پوشید چه بگردی
 مردانی دل اور حاصلی کوشش چنان

روزم عزیز یکس با بان با سپید ماسای رود

لیم کرین با گوشه کرم دست و از نو
 کیشده لوله های میت ناری که صفت جان
 شازده و بجز کسما سر او که یک
 بو شکی تنی و ک ننگ بوقیه مغزبان
 کی عادی کردی بسوز سال کشتی
 دبا ساری نتخواهی طرزه رومی سما
 رسته کرد و چون چاکه بوبکت بدین
 ناز زینی زکی عم ز که مبد و صدان
 بزنی صدی می اید صیادی فلک کا که
 ضعف طالع جازبه و ک که از چنان
 نو بهار می من حسن زاده ویلی هم
 و کوی کست غمزه های طالع کو تو
 حلقه دین ایران با شهنه بخت و تیره
 بود بگوشی که ناته روی کاک ک کتی

ز که بالای تبه قدان قیدی ک کجان
 سیر چهره بختی من کن بودی غمزان
 بر تو می مایه غم و چاکلی درد غم
 شمع دولت هر طرف ذکر آخو بوس
 روز کار دنیا می له اید کرده بوی
 کو که با می مرادی این بان بو بنان

صاعقه و برقی زینت ظلمتی اشرفی
 چاوی عبرت مبره امی دل الصغری
 چاره سپهر کن اهل روشن نامان
 اهل سادات و اهل جود شین کن
 عرصه میدان چرخه ایست جلایا
 دل محبت کیده تالی سیری ناسخ
 بی زبان کولوزمان خاندان
 حاکم رومی سرخشی پیسیما
 مجاسی و ابی شتخص دود کولوزمان
 غزل و مضبکی و تبه سیری کما مضوبی
 کی دیکقا تقسیم مضب و امثال شانی
 آلو کوری مضب دوش شتخص علی کرا
 کول و دوش باخره پوش بن ساج

مرده بارانه مخصوصی سر مکی سان
 سیر که پستری فکاحی کرد زمره
 لوله بوسه نغره و نواله دن کراوه
 دفتر می اعلی و صایف دم عمودا
 بولابله زلغ بز جوشیا بلان
 عین خاوم خونی تی زاو و غمی مرد
 عکسوت خواجه شینه جفت
 کویته دستی دیوی دن غمیری سلیمان
 درویش آغا بوجی پست و سوسو
 قاده چی اوضای قافی پست سوزان
 بو عزیز سر و از بی کوم و حاجی در
 محمود آغای زل حکیم باهی حاجی
 روکنه اهلک سپرد بچینه ساری

پیکر

اکنه من بین فراریان دن کجی غارن
واکریم غای نئی پیرسته جاف دکا
کس نخیته پیشوه حاجی غنی تیریه
حاجی میرزا کونیه ناو کاره زوی
سیرمی خمار دین پاملطه صحت
آغظا ماثوبت جوید لکل کتبی
دو کزانی دوری شامش لایوت
حامد و ساسینی کل شاکرین
شیرمی قحی تیری روزی نو کور کرم
غلبه غیبی بی کربل کشتی حارن
سطحی سر جوینی طبلن اسپانی
دو استخون بابی بخارن
ناخج و تریو کمان زک دوشته دهر

مجلسی شوریه همیشه خاصه بواضل کمان
خاله هو مردار و غنہ شاره حاجی
ما سوری شیبی لغزده شاعلی حاجی دکا
مصرف آسا جاسبه بو خاصه حاجی کمان
بارنجبار بان سپرد قبل سوری دو مکان
وادرا نم و در کجی کس می حساب کمان
بش کمان کز کز کمان کمان کمان
مرد و بو جوین زینی ذر کمان کمان
سخ کمان سپرد و جوین طبعی کمان
قادی ذلا که بر شو تجمه که باسان
لوکی جوین شیرمی کمان کمان کمان
بو کمان کمان کمان کمان کمان
اکنه و تیره و شاکر کمان کمان

چاکلی کر دہر بر سلیمان ہی لکھنؤ	پسکری بکجا یہ بوشر شہتا چہ تان
مشتہ نایہ جائزہ ددی دوی شکر	کارنی تہری سنج زوہن فوش مسرا
منہی خاص و ادب اموز پشایہ بڑہ	بوہدی چون در شہ سہن لہ پکارہ
ہاش خا طری خرقہ کبیا الہ کو بان	احمد اعانی درزی ہاشی بوقا بھرا
ہی ہنچا جڈا دست ای عوارہ دور	کاروشی دھکلی ہچو چانی جانی تان
عزم ہر کاری کا فرضا اگر کا کھو	وامی دال ن تہ کرت ادیہ کانی کھن
بوہجیا بی لایت بوہد اف تہ سب	جامہ شہری لہ ست صحر شہن بھن
بالنی اضا سول ہر دوشری کشتن	بہتی طعرا بون بھکلی ماہو پستی شان
لطف رومی تو ہی بوڑہ لکناک دودا	علق شیرش دجن بو غا طری ہری بان
کس نئی رومی لہ سنجیری جا کاجن	پستی سنجی عہدت بوہج لاکن
دریہ پشموک لان کی تہ پو	دہکرت البعزت و ایل و صاحبان
دخی حملہ روٹید ان مدعی الی کن	دینہ نعر شہنی و کابوہدی سنی شان
شیریشہ ملک بان ہر ادیان	کر کس پی نیتہ خاطر ست ہر دہی شان

مکمل

مرک ز کانی جها و صد پند و مصلحت
 هر اعی ترک کردد اشمن حبی بود خیال
 خوله چمی تنغی جان فرسای میرا در دوزخ
 بر که شعله مار سچ یعنی به بند و ظهور
 کله تو پدک تو پی قابش بود آقا غرق
 بوقاری مر که تنی زیوتی نازی
 شور مغزی و میان ز هیوته بوظایر
 اسپسی قابض بودی جوهر حریر
 وخته بوتامی سپهرین کف خجالت
 آه ام حالکاید تحقیقه اگر کز نری نظام
 صرف نغمه ی روح شیرین به ساز دوزخ
 فرقی فخری میرا که یه بهرام داس
 باز و کو بازی طوار دوری که کرد و نوه

ناپه کشتی بوسی او کشته بر نشان
 یکم تازی کردد بنالی او کوشری با
 مثلگی کو باری بو پین شش تنه کین طوک
 وک فکلی شو چرامن میکار و بون
 طبع حبابی نرمی شکست بوی سینه کمان
 بوجهای چوب کجینی معی در دردی
 نوک تی دی کجند لیا نامو از می
 وک چه پو پسته اجل ما و بر تی نشان
 بر لیا کا و نظام و ایان لیز می با بان
 قوم خویش دهنه جنت پیکان
 بچه کرک است که آخر کوه کوهی
 کوه قمری حاجی غنم لوجا کز نری
 دوری کساید شاری ادایان کون

آغه لروك كره حكاي كا هر كلفري لعل
نامه زير پاستانك نكرد كا اين
بوچي سبر و عطف كو كونه و ناسف
زكي صحراي محشر بي دوشه بولاچي مظهر
پيكه تير بو بقا را و به ظلمي مظهر
آرقي آبي نوغيز از شره كسي مناي تن
بوچا روي محله هر طرف صحه مظهر
سن سني سازه نظام و كسل اولاني
قهرناك سر بر سینه اش نشان
هي خذاره لودنه جي و غومي بو پست
ماه طالع زمي حماق و زور كبت جلوه
لاغر مي طالع شكانه جي سر تا باره و
گرچه مشايش پست چون از كو تينه مال

خون نظاميش مشي بسون جمله خود و نون
كوتنه سر كو لان بيريكه عيال زير عيال
سر محله زكي ميشه كرت لسته جان
گرچه كرمي توپي رومي جو هو مي ااره
آومي الماسي تهرني به حلقه تروپان
چخودي شاه جموشي تا حشر بو بوپان
لي كراو لي بي ليدان سلوان
بكره بگره كرد زبان داخ اخي تركمان
جنگچه بو نيك بيك بر سر و كوبري
سر زمين مار يك و دينا توره كرومي
خرمي شاد و لهر بارق غم نشان
اختر مي بر جي عطف خوي ليد كرونان
حسرتا هوسه بيان زلفي نظام

بهر

سه بک لای شپتی که تو سکی در آن
 پیش دسیان او غله تو شپتی سر او کرده
 غیر تنگی تر کردی لب شپتی گمان نمی
 کوی فلک که بولبر ناله و لغیری شپتی
 مدعی کوبیدی نظام افلج مکان بر پود
 کر عشیت که یکین هر کس است در من
 روبر قتل امروید ایچی و اینی بی دو
 یاد کاری حاکمان و جانی سلسله
 سافلک کجمن روی بی سیاه کلمه
 قادری قدرت منا تو قدرتی خود کردی کار
 در نه قادر تو در نقطه کسی قدر نبو
 کله دک ترزه دباری این کله کونه
 ناته نامه نا کوز لیکو چندیک سلامت
 حوزید

فرق لای سپه صور و نوی کولانی ان
 کیه صرخه هفتین لوحه آاه و فغان
 کشت تجمانی کرد زبان و دوت
 لامکانی کرت صدای ناله و فغان
 میری سوردش و امینه پای می رود
 کشتنی از با می مخالفت بر می رود
 بو او امی قضیه سر امیر کلو ایسه
 نامراد و کورش و مقصود بود جود
 رستمی نانی عزیزه و مدعی تور
 قادری امیت سلسله شپتی
 و امعه موری بکا قادر اسپری
 پیمی کابیان قرص کس کس
 بعضی کس زبان جمله کس این چندی

ام بعد از آنکه جوش او شیر مسان بود
 در پرین باز مسلی آمد میان نوبه
 که حجتی گریه بود و خسته من زوری کنم
 که چه صهره شاد و زور اما خرابی
 شیر میده ملک بان بود عزیز تا دین
 دیده ناپسندید که معصومانی عزیز
 گو کعبه بخجی عزیزم و اچاها حسرت
 چنگلی شهبازی نازی نازی نازی
 لوبداری نازی عشرت قطره نازی
 بخجی سوتی سالزی حجتی حجتی نازی
 در وصف پسند
 بد احوال شجی که نفسی نازی
 جوانانی سوتی قلبه دامادان
 که چخری

ک لاک شکریان اول تنه قان
 حسرت نایک دل کینه شوی کوی
 پور با مان احمد غازی بود شکلی دو بجان
 زود و اولم خفته آخر حالتی کفغانان
 دک کرمی اموسکی بی او تو کوی
 نومی ضد اصحاب کان نومی ضد امانان
 شعله امری منور کار زمین در میان
 فشنات کسبیا سر مضیه طمع کسب
 شکله طبعی آوی کیدی دومی نازی
 بد نما کسب کسب اولی نازی
 لبیادی ملک بر یک سینه
 لژی رباری غما بر کعبه شای چکان

لجلیله

ببا با کر قارن پش خان کس	بجعبت سیخ تاجه دک کب خچ بن
کد انو بو کد ارکانه و انان کن سحری	دکو ترا دونانا لهن کب خانی بن
انظلمی پرخ دون پو پی خانی	براهی کی دونانا لهر سو کاسه کد بن
پیشی کشمش سر سودر مرکی خوارا	قبای نو کد و آغا جمو بی چاک دون
لبا بانا اسپه چو کله فاو نو کد کدی	مخله اعلی حسرتد امو کله فغان
اوانه ترسه پو ش شمه نوش و نازور	امیه خایه بر دون شخ و نازور
اوانه جی شیمیان کونیه شمشک	بدشی شسر زور اچله دک غلی پابان
دلر زن جور نو کد قسه روی کد دون	بره تی کونیه نخر و پشان لهن کی کد کد
صافی شان باو غلی لهن کی کد دبا	بدوری کله و اچ مانغ و کله چوپان
مردی مضانه زورن لهن کی کد	لاغان بان بی شخ باجی کد کد
اگرچی صاعتمی صبره ولی علقه بی کدی	و کو قاری کایک اچ فطری صخری کد
لطولی زور کارانا لهر خادم و	دکو اصحاب سیمبر مور و روزه
پسختان بی دولت لهر کدی	کب خچ حال مان کنی خلاف میدان

نه بانو نه باغی بالفحی شکر اسلام
 صفی معروضی قضی الزمعی جانی برو
 لعلی الزمانا شود کنش را بر عت
 او انه بر پستی الزمعی صلی بر کن
 ضرر کرد و اجاره پاوشا حجی چویشی
 بهر معانی او بون ایره چو قید
 بگویند ~~کشته~~ ستم عزالی اغا
 حیا دارا ~~چو~~ ستم تا و چالی و عت
 کرو چو چویشی و کو ~~کشته~~ ستم
 ندیانی قدیمی ستم کن بخر کن ای
 قدیم تن بر پوری نازن بازار غبار
 بهیمی نازینه مردو ~~ستم~~ ستم
 هنرمندان شیراز تن قوی در پست

نحو طفل مردم و ک عالی ابن کنگ
 لسا و بورامیو کرد و همو تید اول و پنهن
 پسر و بولی قوی شولنا و شارا شانت
 لسا و عینه وینه کاکل صبری نهری حافان
 فقیری ملک کشت روبرو عیبی ک
 له طبعه دو کرد و تو دو لوجه و سید سناست
 مستقیم فرمان و میری و تبار با جان
 فقیری می فقیر و کتیه و دستل و طاقا
 لدی سکی و بزید او مرد و تبار و دول
 بیادی توبه کاه و جو و چو پاره
 اگر کاکاری ک آوره که بر سر هم خورشانت
 با میندی کرد و ناز و لبین داری و
 لردی غواصل کاک و کو و به کریرت

کلمن بود

کج بود ارشاد می تو را بصورت
 کرده کاران پس لبان ز کوه
 بر می چم و خضر دیکه یاقوت صدی
 صفتی مفروضی بی تو پس بجان
 کوی قلب الیسا در یکدی بی بیان
 کره و دودوی کباب دردی بجهای
 طلب کا که او سوی سفره صبا
 رضا هرست بر دشان در وی
 باحوالی ملوکانی که پروردلم سوتا
 بجوری سپنج کرده در یک حیرت چار
 بنا مردی سر پرش که کین لای
 نظامانی ملازم منصبی با شخصی
 خیانت پیشه کانی فوج پرچی لبر

ولی نوکر بقالی تر از و باز دکان
 خانه کا ولی نوکر سالی شکستان
 بی بی تکلیف جزین چرخ بودی
 و کو عاشق لهر انا یکا یک اشک بران
 و کو مجنون صحرائی لبین خاری غصدا
 بیادی قوتی شامی شو جگر با یک بران
 تا و احوال بیانی لهر جان و فحمان
 لدا که چه دیکه اسامی مخفی حله جو
 لبابا با همیشه مستحق خیر و جان
 بخندان و شان دین بدل حکم کن
 اگر روپن بنی عهدن دگر سالی
 لدا لادید ابد و شامی هم جو چین
 بنا چاره می له می صنوفی لبر او زرد

بلخ طبعین لیسوسی دغل و بجان بجزوا
 درینجا بوسوره خاصی تخیی تسلما
 بسیک مرکوبی عار و کران جان و
 له اوضاعی سلیمانی او ایز سا و
 له اصلا با ام کار و کا سبها شری
 کوی حمید و اتران کوی هم کرا
 لظمی صرخی چپ کردش درینجا حترنا
 تشنه مرخص شدن عهد است
 مردش و نمیدگشت و عهد ساین
 سخت گیری کرد اگر سر ما و کو فر
 لشکری کل حله خندان و لیرج کما
 باغه پر مرده خزان و قهری اوت
 باسی شان حسین خیش فامری

لسا و جاری کیم هر یک کو در سولی
 لفر که قزله و قونج بزوتی حله کوا
 او ایز ایل با بن بدل لم عهد جدا
 لفرنا لطفه حیطن له اصلا سی
 له امری صفت نه انیز اسر شری
 لیک لادری بن لیک لاکر کرا
 بشلی سالمی پس کلے کس لکی
 بیسی سیدل لدوره کل افغان با توه
 بادوزوری بشلی پورده پستان توه
 تا سلیمانی صبا بودیوی رستان توه
 ماه نوروزی لعکسی ماه با توه
 بوخیا با بن چمن قمری نالان با توه

ساره دلدادش کوفه بخار طریغ
بوشکوفه طفل دار کی شایسته درخت
رو بروی طفلی بابائی چمن شادوار
دلی صدر کی کلنگ و قاز و سونبه
سیر می کشن کن بچه کل سنی
بزره دک محل لهر جاز و جوی چمن
بوده نام عهد کل افسردگی در پی نما
پی تم دوی شو لکنجی مختار و صحیح
چیره مقصد بودید اول لهر حاج
اشکارا هر طرف بدد لهر پوزا
برق و شش لو ملک موروی در قطن ظنونه
صفتی ثانی مخصن بو بامری پاشا
من بتم چون بولا اغد لهر بجائی آلتی

چخود و رفاص و سرست زغر خزان
رحمتی ایزد کل قطب باران
دایه ابری بهاری اشک بر این تیره
ساروش هر سو کوی بزه و آون
هر طرف بو محاسبی بسبل صرافان
موسسی عشق و طرب بو می تان
تا لکشند ابر ما بو می بجان
واچراغی دود ما ایل با بان تیره
مژده امی یعقوب دل بو سخان
زود بودی ملک با تنخی تسلیمان
حاکمی منفی بامری صدر سلطان
بو نظامی ملک منجی بودم ایران
شاه کجی خبر و کجیو با باریان تیره

طسلی بر بنی علمون کاخانی کا کن
 خومی پت اجا ستانی مدیری پت
 خرغ کیسی ماضی کو شستہ شہزاد
 چونکہ شیوہ زانعی دور کا کہ سائے
 پکری عہدی عزیز کنگلی کھیا ہار
 زکھ اجا پتہ کاران ہر صدی ملکی
 کر و فر با کم جا والی بھوجی پیش کرد
 ظاہری دولت کھلے با مری شہزاد
 کوئے ناو کھنہ گرم دو بارہ حجبی شہزاد
 من بگد موت بجالی کی دلی پاشا

قابی پیداغ و طسلی و لشکر پان توتہ
 صبا جی خترو لو او طوق و فرمان توتہ
 پی مین خومی آگری و اشیری خوت
 بوشکاری اولسز دنا تر لان توتہ
 صبا جی ششیر و درج و جوڑ خوت
 زخم د شینی معرکہ دشمنی پون توتہ
 پت بندی لشکری مذاتوجا فان توتہ
 پستقد و خرم و یازان تازان توتہ
 طالعی درویش و شغاب لو کد خان توتہ
 دلانی پالم یقینت بقران توتہ

تصدیق با جوان سپہی لاریت ان فرستاد دست ۵۵

قربان تو ز کیم ای با خوش مور
 ای لظکت ختی و مو اخواہ ہمد تم
 ای میک شاز اہمو ملک شہزاد
 وی سر وکت بشا کھنہ خنور

طوفان دیده و شرعی تو کتب	ای هم فرج عشق تر و کرم عاشقان
کاهی زنی بهم و ایسی ز می غمخورد	کاهی زنی بروج و دی باوشین بروج
کردی شمال کیشی جزو کتب دبور	مجوی قبول خاطر طر شیمه
نم ما و غیر گوشه ذکر کربلی با صبور	سوار واق خایه صبرم در و درون
دل خسته بی با و بچا و ما با صبور	لم شرح و در و غرت و لم سوز و در
رحمی هم آه و دست که پستی با صبور	هم معنان هم هم هم کتاب
وک شکم در وان سنا آوی مردی	وک کم در وان بست خاک کوی یار
شادین بصل کیدی کتو خا بر او طهور	بوا و خوت شو کله و دست سزین
آوی که بر لمار چنار و گل و چنار	اجا مو پسته نا و کیه عین بر چنار
قوزانی نوری صافه لسه بر دی و کتور	چشمیکه مشی خور که کله حی بروش
آپتیر کانی، اکشی و ک شهاب نور	یا کسب آسمانه آویند اکوا
یمنوعی نوری در بر زینی لکبوی طور	یا چشمه سا رخا طری بر فیض عارف
بنوا یه تیر و بی ثمر و کرم و سوز و سوز	دموت دو چا و حی نه که کبر و حی

دعای بی

دخول نبی بعتبر سارا می خاک و خول	بر تانگی بنجاک سپیما بنا عبور
یعنی باض روضه که تیدار چند و	مشکین دلی بجاک غلمان ز نوح
خاک مزاج عبث و داری روی و باج نمود	بردی خراج کو هر دو جباری عین بود
شامی همونهار و ضولی همونهار	تورنی هموعسیر و بخاری همونجور
شاری کی عدل در کم کجکی خشی نرم	بودن چاود و زاره و دلین شایان زور
ابلی که ابله سنسکرین در شوی جود	هم ناظمی عقودن هم ناظمی امور
سیری بکه لبر و دلاری محکمکان	دوری بد به بر پیش و تفتیش خوار بود
او غار یاره آستیه پر اغیاره نایخ	هر غار یاره یا لوبه غار می مار بود
زارم و کو غلال و تخفیم و کو خیال	آیا د کومه خیال و بد لاد کم خطور
آیا مقام خصمه لم بنیر بمیوه	یا مصلحت توقفه با بومع نفع ضرور
حالی که بجنه که ای اسپندل	نالی شوق تو یه سپندل سپندل

در حساب عالی

جانم فدای سروت ای داد که ~~سپندل~~ ~~سپندل~~ ای بیک پتعه لهوراه پر ~~سپندل~~ ~~سپندل~~

دوی شانه زن بکامل ترکان سیر	ای مروحه جمال به اسپ می لبران
فرش فرش پسر به مباران	چاره شستی سنا زلی جانان بخلواتا
بهم زلف قبر کوه به هم چهره	ما شسن دوی مردم لدم می اصحاب صحیح
کرد و حیثیت بهم انوشی نیشکر	باری سر و کت بشی کنسین کز
نعرش دخایه طره لستر تا به پی کمر	و حتی طواف عارض دلبر شستی تو
کرد تویی درخت چمن ناکری مثر	کی دینه خنده غنچه دمی بی درید
رعنا کت تبریت قاشی حبه	اجا کنی حبیب نیا عالمی
تحرک تویه کر لستوراکه دیشه	آبی حیاتش افسردید دست
دود می نهانه سپهر موری کی تبر	محت او زه زوره دلم منگله
لم سر بر دو کور برید و لوی بی گو	تجسکه چا بجان به با سهری مظلوم
هر صحنی اولو صنعی ولایت در آبا	دو ملک شانه من سوی نالیه
احوالی اصلی شهر و بقیانی سیر	پس پیر و یغاب الرفقان
نید یوه کس عمر پو کس جنی سیر	لو ساوه چاکمی بستم در بر کرا

بایگی

امروفضای بازگیه جامی برهنه	لودشته دمی غضبیه آواز اکنده
تا دزدجوی میه شبن ترک بی نظام	در زدن همو عمر من منعم و کوشر
شهر که بر نظلمه مکانیکه پرزین	جانیکه پر لشور و ولایتیکه پرشته
سربانی پر لکتر دم و دیوار می لمار	کو دالی پر له رهنن و صحرای خطر
دل ناشلی مہیم حییہ پیمان حج و کی	هر طور عمر سبکو به حجابی برون
نائی صداله خجری کی خرفغان جند	غیر از شقامی موری نیه شون بی کوز
تو خرابی بخت نالی ارضلی ہم	هم نوعه قد نکاب سلیمانیکه
پایلم صفت له سیک پایا باسی	من کردم اونکا لغا خونی خوی
ام ملکه نظمی نالی بی ضبط و ار	بی اوبصده ام طرفه بانکا سفر

چه مہیم بر ابرقان حیر از دل لکارت	برتی تعشقی بول ساریت سارت
پروردگی شوقا پروانه لپی لول	برتی طلای سکوت شمع شایات
قوی بی ریشان کل لول کیشان	نیوقازه کانی طاران و غنچه سبار

مهد

صاحبخانه سپرت مانوتیه یار غارت	مستحقه کیوتانی جانانه دو بهراری
تا پوله دلبری تو چون من دهم باریت	پولی برابر بی تو کیشا و دلبری تو
دک یار من تها سرشکل سی	زوبنده پوشکیت از غم من کندی
باقول بسلی نقاب خالی دکاکارت	محو بکده شبا علفان خلعت بو
کوی کل بو به بقراض سپت باردارت	داخو قدیم چه رندی نیم دکاکی دلی
صراف بسکی مالی سپنکین باوقارت	ایر بر بچا پوی سکنین سیره از می لوزنا
بی پرده دیتیه بازار خاتون پرده دارت	سه صد نقاب دسا کر بوی درت گت
مدخل فدا می مینت شمع و فدا می است	باز توته هر دو جی پول از انویوم حیدر غارت
سالیکه من دکیشم خرچی جو منار	نقلی مو جسی کون سنا یومده باوقارت
دودت با حسابم کمالکی است	دموت تری برادر اسپال جهم کوا
دودت او شین لیان تی فان منار	دموت لپولی قلغ قسمت ثانیه کا
دودت لپی چو بدام او خر حکیه با	دموت لقطه سلطان دمی حیات
دموت کرانه زخمی دودت زبهر	دشمنک با دتمردل دودت بو شین

اور در پویم قتی بی یونی دین نبرست	دودت منی تو او کرد تکلیف نبرست
بارجی حساب چنانا ایم چک تو بو	چکان کنک چشمی دودیت
سالم کلیده کرمان دوقفل مخرنی ل	سادمی بریره صحرا لولوی شاورست
اسی دیده مینه چاکب جان دزدان	با بلکرن مرصیان اتقا دهنارست
سالم اگر طلب کے شکت بو کی کار	وک کیسه پول مدخل صد عقدہ کت

رقعه اعمال پرسی پیش آقا

ای تقدای دوی بندت که کوئی کینار	دی غلامی حبت و خیرت تعلقی ناچار
ای لوزنی خصیبت مسکلی قبا	دی لروی مظلوم چاپت خود ک
اسی تقدای شش شون اپنی شست	دی کو صندق حبه خانه نشت
اسی برابر تخم با تو تبضیه زج سلک کو	دی مقابل طول سبت نیرگی کارو
خایه یالی چون بجانا کاتیر مقصد	کو تبه بودوشینی کبری دمی چار
وک کنت شوتیم لبسیانادی	بج نینیا نینیا نومی عمود کالار
ای مهای تی چنی زانی او مدار دوی	بستی بر شست پوسر زانی

دینی

چو یه ناور و رخا نوه بوشت و کیری کار زار	وکت علی عمدی قدیم پسته کو پی
دستی حلالی به سالی وانی کروده	میسانی و لنگت کی بو میل شادان
عقربی بو ارمیت و کفری لوی کفری	دو کده وی زال یعنی خاکسوتی پر کربو
او چته کرسوته بو شانی عقرب بو سار	کو کچکله فلی کونه سر او یعنی حضرت
تی چنانچه چاکه بختی انشستی تری در	بر که باری کونه سر او لوه عقرب کفری
بوزایات بوزایات صد شکر ای غار	انتا ری شاری او میسان کفری

در وصف مریزانی کسبند زعمی کسبند

دل پسیندا سوتی بر دو کوشی	مر لنگا با لقمه ابو منوکی
احمد زحمت دور که سوامی زو	لو گسر لیسر ششم در شیخیت لاکر بود
سار برین ریش ناقه را نونی ستر مع	شاده تن لعل خرام کردن سقاوش
لو طچکشن مع پیش ما چش زانجا	کره خورشید با سحر مکان دست
سرخک مدوخ مولاله کوسی سپر	موج حضرت شریب تیشه بیل تن
آسمان بو محمد محاسب دنیه طوق	شکر ساوک چکلی عوج که دی تیار

استحسانت چون کرم کرنا نماند از پند	سرخایت ناسومی پیه چارسوی هاستی
فروع تو اصلا حقیقت صلب کسی نیست	راستی زاته کتو جنبی سنا کتو نیست
خواجه طوبی در بر شری نور ضررت که زبوی	دست پستت سخن لبغذالری چینی
اهل ام ایامی ز تحقیق تقوی قامت	کر که بر کسب حساب کم با جمیع و کس
بسیه سیرا بوخته نا ابرم سیر	لقد لوم کجمنی سوزت سیر

وله العیوب

کاشی فکرم لاله آدستی انسا دکا	جستجو بطن بندی کاغذی سیرا دکا
احتمه لقلو اگر کس بی نسبت داناو	دشترار میو بی ک او در دم سجاد کا
زور نیه کرساق عجا بجزری	استخوانی سستی سیرا پل سیرا دکا
ناکوته سرسری سایه نما تاوانی	لوطی با چخی لکل سفلی فلک دعا دکا
کر ل لای زجه بخوشا ستمو بی	قامتی سیلی لدر کانه جسم بر پا دکا

ز فاف درویش آغا

مخ دل سیری شانی اسپیندا فری	بوصدای طلیعی و سپی و اولم بلیری
-----------------------------	---------------------------------

نویسی

آغه میلی همسری بوزوری مال اعلیٰ
پونه قرب و جباری نوسند کمال
نامزد طالب بول تو انچه بهی شکر
هر کو تعلقین کردی غله کرنی که کار
نیستی و ابوبنای عیش و نشاط اوده
مجمعی بسمع آوری بونوشه کمال
تعلق و نیری صراحی بون و چیله
هر که در کت مشعل لوک آغه نایه تا تو چو
بویه لوک بونایه بران آغه نکلای که
دوکی چو دایه شسته آغه نوسرمان
سور آغه سپهری خسته سور خسته
دستکی نایه حرکت لکفای خور در کت
تا چشمش بر پتی هر کو چناری بی

چاره نوس الحشت بنا بوزوره همسری
ظا هر آغا بوجو صفتی لوق و پین بی
زرد گوش آسافه بی ابر بی صبح کوکی
بی ملاوقاضی لوی در دم بوضعی بی
پیره زن مردوی مری ما کجی بی
تون نشین بطور فروشنه تکیه بی
بسته کو بونالنی و میره تانی بی
وک نسک انزاری که رسته بی
باتقاسی قاتیس لسه دایه بی
نسکی لوی وک صیبا لام الف لایه بی
سور سور اسر زنی که تکیه تانی بی
ریکه در بند می بست و کت لایه بی
دستیکی مینا بسلیکه تکیه لایه بی

چوکی داد اوک هر بولنده موری زوری کرد
 نیم نسبی امطر بقیم دقیق
 مانی بر انم دکو جاوی نشور اووی قوری
 نیم مرق بو لوگه دیواید لان صلیبی
 دسته خوشکی و جان کوبندی
 بوی خودی مست بر بون

ایضا بجهت درویش

لندگرمی آلتی باری هند
 دکا کز می کران وزنی لرو تا
 لئاودر بای طمانا عمود
 به بی در پی کر بی سوی
 لپی دار قابغی بو پشی مشک
 لرووی او دهن ارشاد لوبیر
 دپسته زبواجی بسع حاج
 چه زبایش ثنی بی میلی کم کا
 که ز زنا سقنی رقی بو لکا را
 لاهکارم دکم فکری کی برتر
 زمین حی حی تهر و میا محبت
 ششک آسا لنگا وی شناور
 شش فسخ دبین مسلی امر
 لبن خایه دو پشی عبده کر
 بقدر دودخه جرمی بلکه گسته
 عینی کر بدواری سپکدر
 نقم نابی لئاودر بای ششتر
 دودا کر لبریا بول دختر

بهر نوبی

دہنتہ قہصیری پسین با شکوت
 اگر آغا بجا کاری پس بر
 اگر زن پریدن و کبی محام
 بکیش لکشی او مصور
 و تم آغا دومی تکین فاطان
 و تی میلولہ کی دکری بری کر
 وصف است تا آید سید خیاط

بہیولاشتری نوتہ ملا
 لقلق آساقع بد روتہ ملا
 دینجہ بدر سپہ خواہ سنار
 قاسمی شاہی مرکزوتہ ملا
 پی ردی سپہ قرانیہ لوی
 ہوا خارجی مرحوتہ ملا
 عنقی برجہ اصولاتہ منا
 بیکہ بلجہ و بد صوتہ ملا
 جامہ دارانے حامن شاہ
 کننی پستی و کوشکوتہ ملا
 یک طویلہ کر اگر سہری ہے
 ہمہ جا قایم و بر کوتہ ملا
 وک درختی شاہ بارشہ کینو
 بر سر تالبت دم چوتہ ملا
 خایہ کر کلینہ و نوشی ہزو
 شکلی کندہ پر چوتہ ملا

بویتی چونکہ لومی نشوونما	ابتدا بوز پتہ کر دوہ چہ
آرزوی سبچی نیہ غیر می کما	با وجودی علفی دشت نشے
چونکہ دورہ لہ کما ہر نیہ منا	کوہ بکوری مدہ پی خموی تروی
عاقبت آوی او حی خیر و کا	کر مقیمی پتہ سب عرب
مادری ام سکہ وختی کہ دزا	کاشکی دادرا ستر صفت
ہاشکی لہ ما بھینہ سب	بسکہ بی قوت دہی تا وہ لہو
نیہ آلا پتہ فحلی ہوا	شر تو شہیہ کر عہتینہ
پوزہ کلچ شتر و رعدہ	طبع کر خاک دم دھیل جزاک
ہر پتہ سالسا مارا ژہ دکا	توزہ رمی کا و کلانی لہ دوا
زکی قاتیش و جوش خمنی کا	پشتی یک میل ملی یک وجہ
کا و زین کردنی وک جنیکہ با	مخوہ کو شتی دہنی او بدم
من کجا منزلی امشو لکجب	مقصود ارده قدمہ پوزہ و
رود کا تہ من و لوجوتہ دوا	من کیا ہسم کلفا دیغرو زین

لمشني

کردنی ناگری حُبز ترید کا	باشنی بوزہ کمر بو کد زه
فرسخی صاحبی خوی صعبه با	پاعتی لوده کا سپهله بخا
رو بروی پوشن و کیدی بسا	بورهی لارمه ناچی کنگک
جای روت ددوی هر لوقه کا	دختی ساغونی تعلیمی عزیز
بس برپتم لره سجده دبا	دشکینی دهنی سنگ زمین
لعقب ناگری اسطوی لعقب	گاه دوخک صفت کر شقی گنی
له هموزوی زمین عبته و	بحقیقت نیه جز کره شیخ
لا ده لم فکره جای بوزه بنا	بسپالم مکلم سپه کخالی

در جو اسپه احمد

اوی نالین ایشتی نامه حالی حلولا	غم دو کویم نامه جشن کتبه کراوی بلا
بادی نسیم لیم بو بشرکی حسرت دم	شطی محنت مات لردانه موسی شرافت
بای مراد کی چی حسرتده تو خدا چی	کمیله کوزه کیرشی نرودون کو ایش تاخیل
بیمه شرحی برفعالی بوزه دامن	داد و دریا محنت و طوفان بستم

امی رفیق کو بلیکے میں اک حصا دو دم
 اسپیک بوزو تو سکو کشرق تندو
 سپیہ سراک و بڑا اک و تر قوڑا
 کر ز ز کھ پناہ حلقہ ز کب تہ کوی
 دپت اہم زینی کچم جو کھ سواری
 کر لہ لائی د اہرم باز تہیم بی سواری
 کی لکوی ج کھ بکری تم تہ بی خرم
 کاجوی کب بنیہ پیش ک کر لو سکی ہوتہ
 و نت الیک رو بی ان ک شمال
 وک کر ہی بوزو تہیم بی سواری
 وک سپیک تہ پین و صد پین
 کر جمہ احمد بی بوزو شہزہ ماورن
 کو ایہ اطہاری عروزی خرم کادیم

بی جلو سو ارم ورن سیرن لیا کبری قصا
 و اسلہ کر خٹیلے جتہ لکلی خدی دا
 کند باخ جتہ پینا چو کتہ ست
 چت سر ماٹو دہتی مشی ورج دہیہ
 بولقہ خوی نشن دکات تو دی لہم
 آوز کئی نالہ ورم دیتہ خل و ک شہی
 طاق و جوتہ جتہ او ند او تری مال
 کر لغاوی بو برم بوجتہ پاشو منی
 بوریہ ک تجیل او دہ پستہ دلی او دا
 ہر لہا کا دا اجدن خوی بجز ک دھا
 دم دہا ک لہی کچک لہا لغاوی کسہ
 استی غم کر و لہ کر و قعی بلج تراو کا
 بل تو زینی کو کاسی بار بزر خوی شہی

کر بار

کر لبا زار سحرشون دوم نبی کنی کنی کنی
 بو بنی سبک لایمی من کلک دانی دانی
 وک حذر چچی حقل فریون جانی فارسی
 اسپترو در میرن آخولای بو زکی دتیه لای

در وصف

خاله کوشیم بهاولاتی تو دلی ملک
 ماهینی کوتی افندیش لوانی سبک
 موجی موری آرزو کردی صبری ارفا
 تو میره پشتی دلی بو زکری کوی کلک
 مرده مرق قورده قورده کورده کورده حلیل
 کویت دلی بو زکری بو زکری نهانین سبک
 داپرین دلی پین بهر پین بهر پین
 سر لوزو تو دلی ام صورت وک دوزخ
 دلی کویت کرحاله لودای پین
 بو زکری کویت اشتر دغمتو تلویش و ملک
 کیر لری کای پین بو زکری پین
 او بکر شه جو قلم بو باشی حکمک
 کر تو او افساده بن مسم غم حوکن
 تو باسغانی فرودج و نوز بخله جو کویک
 کویت کی فرسته بو زکری کویک
 با بر این چون دیشی طاسی ناز فاک

در وصف

بهر وچا دو دو سبکی تیر غیبی چهار
 کنبندی لوط و محب در زح و زح چهار

در این کتاب که در هر دو نسخه است
 در هر دو نسخه است که در هر دو نسخه است

دک مبارک بنی کز جوی پناک کن	با می شمایی جوی می رضای عمری کن
دع جوم با پوشم تیر کم نوز قلم	جکت سید لکل آغای برین کم
تبع جوم خون چکانه دایب کرم	با عیبا اسام شر لکل شمن کم
بالمید اناسی قی جوم قابنی	هر سیه قارغی سر کازنج کاک
کھک دوشق تیر دسر کم پس بر جود	ر پستی دوری نایم زرم درون
دایمینی مرز غم کرم سر برنی بان	بو شکاری خوی ار او می کو شین
فی المشل کر کوی سنکین بی بون سا	قسی جوی تی کیر نیم جی بن کن
هر در خودا کتم قسی بن جوی	مالی تیری کس پی هم قسمه بر درون
پس کوی جوی کو بر نیم می لایم	دوی کاهت کل احمد تا بوی کن کم
اغذایرانی بر جوی کو یرم پی لازمه	بو جالی ترکی دیرت در کی اسوزن کم
باده باقه قی شینید با جالی است	بو حامی کرمی پشت لکری کن

در این کتاب که در هر دو نسخه است
 در هر دو نسخه است که در هر دو نسخه است

دک

میرزا اور یہ لیم لادو پستی میں ہی دانت
توقاری میں شاہین مقرر نہ ہو
من طفلان تو صغیرہ قصدم امنا کا
من شیرم و نوک دی شراری و پاری
بوسن قلم نیرہ بو تو سپرہ و دستکا
نولی قلم تیشہ و کیشی و فشی تو
رکینہ ہمو شرم و کیش کل تین
سزاجی ہم شاہرسم روز ہم دہم
رنگ دومی رنگ نین و زہم لیم ہم
ہم لیدہ نقل ہم خط ہم لی ہم و ہم قی کم
یت ناوہ لہ لالت خاٹہ ناخوشہ دیری
در پی کبہ ہم خست ہم بد ہم بد ہم
صفا و سخای بوسن تک و کشاہن

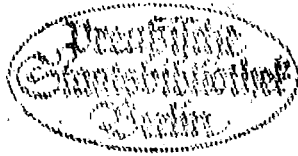
الین مبر لیم تک ہم کید فوج بیدانت
تک حلقہ ہم رو ہم چکل چکلہ انت
مخرب لست لیر کم درچی لعقہ انت
جشن کم و شکینم کنی ہمو انت
بو تجریہ بالیدم کجیرہ لقلعہ انت
سومان زدیہ کرم و ک زنی ترا
مضمون کٹہ قلم و ک قلابی دروہ انت
دفر لغا روت درزی لبسی ترا
کٹہ لکنی لوط شست لہ و شتا
نسخ لکنی درزی ہم نم لقلعہ انت
بو خربہ دلی دربی او پارہ لکیر انت
لو حوضی حامی کرم بی حل تنی غرا انت
ہم حلقہ آہ زوت ہم سپرہ و کشاہن

چاوه نیکی بوشین شصت و نوبی لعلی ک	چاکر ختم جھرو بی دایم لٹاؤ خانی مومو
سدی مانی کرتی آخنی سچی کلمو	نفتح رود پر پھنی کرد ابد اوست
بو کر فنی تبریکه دادیکه ریشی موبو	کر لڑو یا محبت بے برعی سرنال
زیکه چپ کر کلونچا تری کل لڑو	رشی صفت رود پر ششکی او بی
تای طمانی لغوسا کرید وگ کی تو	طبی فوسو نایشلی سر مال اندامی بد
نامرعی دم غر غنوت جذب زوری	تا بنامی بنیہ لیسر کو بی کر لری سپر
نوسھر کہ دی لہ آوار تری تری دکی سپو	ر اسپتہ کر مسموڑا بعدی نخی فوسو سا
آسمان پنی حکمی کلمه داد کرشی لو	کاسی نفتحی نوک لک بچا بشرطی سچی
شیشکی حبتن دکاوه کر لشر کلمو	کر سرعی بنیہ سچی پی پی بری لوسی بری
کی ادب کر می لٹنا بو تیر سچی آدوسو	زر تہ بجزی کی صد کوسمی دی نوک بچ
دک لشر اگر ترقی کاہ بر رانی ترو	والپت لید ایجاری تعف خارہ کر توڑ
دک زبایدی پھنی لای او با بے لغو	سھر فوسو شربید ادو شکی با بود کا

واللہ اعلم

تا بر وزن سفت و دواری بی بنایا کرد	واللهی که می نیرد او طوبت که تامل
بچشم لاد الحجاب را کردی که قوت	داروی پشه بوی که لغز می برد
دکی درو او کو کوک لوله لوی کند بود	در کی خکی که برود از درخشا تا برود
بوکتی سردی طوطا عطر کن کن که بو	بوی عالی ضو را مردوی لپاشن دوروی
شغم تربی پایو سلق میبار که و کرد	هر قطره آوی مایه آوی قوت کن
رود روی دشمن لغو خا داد ما نچه در پنجه	نات لریشی مدعی دای محلی
شرح دکشا فی بیجا بوی بساطی	چو که دختی قریشی می طوری پس لید

بد رجه تمام رسد در شب کینه است دوم مهر شعبان
 سب اش مخدوم کرم عبد الرحمن یک الکر دی که
 حق در فن شعر سازی سخن بازی سب نماید
 اللهم اغفر له ولکاتبه سائر الصالحین
 کرم که محمد خاتم النبیین
 امین امین امین

Ms. or. oct. 2161

بسم الله الرحمن الرحيم

غزلیات فارسی جدید

دل و آیت ز مهرت بستم بر دارم	بچه دلبر بستم چون تو دل بردارم
گر بشام سوز لطف تشبیبی گشتم	خوشام تا شام اگر نخبه بخوارم
یکی بوی بر نشد حاجت دل آتور و	که از آن طبعم نماند کز دردم
و عدو حسنه بحشر ددم و غلط شهر	مکان خون از لب بر سر سینه
بمناشی می کلم سوی چوین دل کشد	تا گل روی تو در دیده سوز و دارم
تا بوی آن من رو نهی ای کجی مراد	چشم چون فعلی میند تو بردارم

نقطه خالی است با این اسم سما

مردم دیده از آن دانه منور دارم

بر مصحف زلف صلیا داری	تو بر کیم و کردین پیس داری
زده طره شکر کس آن خوش	روز و شب مجلس کلام تکلم داری
عرق شرم ز نخلت بر کن بکشد	زین طراوت که تو در جبهه زین داری
زلف لید اربع سال توان دیدی	این چه نیست بیکمانه دیده داری

قصه قلم نه تنها است دان بدید
خون صد طایفه در کرون میاداری
سوی دل چشم تو که تر کنه امروز
چه خمار است که در پرش سها داری

در کفم ساعد یمن تو بر بود غمان
که بدل بردن سالم بیضاداری

خیز نادگر ت مشک معطر منم
بر سر سر دسسی ماه منور پیغم
گر در خمار بکش دایره جدول
تا بر اطراف قمر مشک بدور پیغم
تا کنم خالی تو با مردان دنیا
قدمی شترم خوان که کمر پیغم
از پی کشتن سالم جو کشتی بیغ
در هوادست که مدار که خنجر پیغم

چنین صورت تو داری صحن ندارد
درین حضرت ما چه حین ندارد
لصحن کعبه رخ طرب دارد
که این دیوانه هست درین ندارد
هر آن طلعت که مه دارد دوار
ولی او طره مشکین ندارد
ز چشمت مرغ دل شکل برد جان
که تاب پنج شامین ندارد

الای حسره و خوابان نکاحی که فرمادی چون شیرین ندارد
تو خفته بر سپهر نازشها سرمن با سحر بالین ندارد

نکاحیت تا نبرد خون پیام
بمیدان نظرت کین ندارد

تا شک سپید بر سر گل خمر زانند
بر طلع ماه شب خجالت سر زانند
پروانه دل که هم هر طرف خشن بود
از ز تو آن شمع درخنده بر زانند
تا کرد به لبش بن کجا است
بر فرق نثار سخنش نیکو است
دانی مباحث ز چه مشهور است
بنجام شکر خنده نکند است

کس در کمر یاری با لم نکند است

کیسوی تو تا ز دگر بر دست سر است

شانه ما غنیز زلف تو رخسار شد
بر سر مهر درخنده شب تا کشد
در ره روم خست دوخته ام بزم
تا نیم سحری نافه تا کشد
غنیز نشان شده بنبل صغیر کل
بخطاش از زین طبله عطار کشد

نیست ممکن که بران زلف بکشد خیال
 بچو جرات ز سر کینج چنین باشد
 نشانی در دریاست که ز زور و
 بیج سرمای چمن بسیل مبد باشد
 طعنه پس کند سر ز تو این دل بوم
 بسیل از بهر کلی خست صد خاکش

دستم از تو گشت کشمکش حوریت
 جان سپارم بیکه ز کس به گشت

پیادل از پریشانی زلف دلبر دارم
 مسلمان خان زادی بدست کافر دارم
 ز بند پر طالع غم بود صبح نجات
 شبی که غم بنین هیت کردن خسر دارم
 ندای خیر نظر در کشتن رویی
 پاکین رسم بر دارم طرح و کار دارم
 مرا تقلید را بدر بسوزنند ساسا
 بدو راهی که دین را درینا ساعه دارم
 ز پستی تخم و از خمر پستی فرود دارم
 ز عیسی حضرتت بسنی تبار دارم

نشد مگر مرا کامی میسر زان لبین

پاتا چون کس است تخم بر بر دارم

نخبه در خیال کس قیاس ال کتب
 باخر کی رسا ندیمین تعریف مکتب

نگاه ناظران از ندعی پستور کی باشد
 که عکس مردم غلط در آب است
 بتیغی طلسم کنج رویت چون کند
 کف پاچی حسد و محروم سازد تیغ
 ترک شش اگر گویم دمی ثابت قدم باد
 ز جانی است یارم میر با چشم جادو

بهنگام نظر در اشک سالم راز ناخواند

با میای غرض مخفی رتبان برکت

بدنبال نظر از دید اشک لاکون افند
 که بر چشم جفت از روزه از روزه افند
 خود چاه رنج داشت دم افشاد درم
 که در زندان تو محسوس نامرکون افند
 تجلی صورت شیرین برومی
 اگر از عکس رویت پر توی پر توی افند

مسائل زلف مشکینت چو منم بر قدر عا

پاد این دل دیوانه ز خیر خون افند

فرد

دوش در صفحہ دل شمشیر خالورم
 تا دم صبح دم از مهر حالورم

دستی ام در غمت کجا اوج است	له منی نخل خوش است تفاوت بر کوی
چه غولیکه لرزیده را بر لام ادا عدا	بهوس کشیم بوغزلت امل که تو می تایی
شعوی ام بر دو بوم صفت یا با یک عفا	ضرائی مردمی بومی فتحه داوور آنی
خدی که بر او ده بقصدی سینه دارا	لنا و ضعفی نذرانی که آبی که گشتی
پاسی حالکی مظلومی دمیته زنتی با	قبای طلبی ظالم له در عاجنه جتو که
بشانی چشم درویشی به بشره شکی	یوپی مردم آزاری پوشه ترمه با
مشلی جادو سبز دام ام دست او دروا	دلیم دایم سیری کار دارا دور کا
بدین قافان سنکها اوس	بکم می تو به بدین طبع بسکینه چو
بقصدی قتل او چاک کشته تیغ بزم	سکی نفست سرری تو سا انا ده
با نذار و بوانی پستی بزه بوسری	بگمیا زه صفا گستی بده تن بخری ^{غفلت}
هماری زرد می شیطان در کسری	مشلی حسنی لوطی بوطع مردم لمانلی
زمین که رخط فوره بوت دباری نمان	له کس روزیت نوی خور ز وقت برورد
بندی سوی پستی بی که پستی بده	پد صرخ و خلک کبره قیاسی بزیو

طرقی چند بجهت تزان در سرش
ذیلی نفسی انار و شکستی چو امیر
تا جی فقر اگر چه صفت جی
دلا بر سر پرستی بیت لاکه معنی
صلابت دکبری بجای شریعی

بغوار و دره نسبت بندی دسی دنیا
پناست بو علی منیه مرد بو علی سینا
آنحسی سلطنت ملسه در وزیر خرقه مونا
لی مولای دروشیان علی صانی
قلم نایسته سر کاغذ لاشعشعی

ساقی له پرده در مات جانی
یکرزه چکسی ریزد کوی و طوبی
بیماری عالی سینه کجاست
یارم لدر درون است دسی
بو تو بوسوی مسجد با تمحم لریا
رو بر لمرن پوشی و احیا
و دود و چه مجلسی دوی شلیده

دل خیزه مال حیرت ماله اولی دنیا
آینه سحت رو بو لکته تانی دنیا
بختیست موافقی عشق کوسن سربانی دنیا
غمناک و شاد نامر حمت غدا بی دنیا
بو کوی میفرده شاد غم شانی دنیا
بر خا صده بوسن و آیه حجابی دنیا
دلبر شری کیر اسالم کبابی دنیا

سر عهد اباری من بی برده قامت درو^{خا}
تر عشق و دل بجزین بونم بسی پوشی
ترک می بومن بجز افسردگی نفعی چه بو
تقصای خونریزی چاوت که شماره
من و تم تعنی برهت ^{ادونی} و و تقصدی

محض کنی بدعی دهری قیامت درو^{خا}
اشک الودم لزو داس سلامت درو^{خا}
کار معنی چه پر شو یوه نیت درو^{خا}
خاصه بوقال له نیا حق شامت درو^{خا}
عشقه سالم و یکا کرامت درو^{خا}

بچمن سپر و زانم که عیان بات کد^{شت}
تدو لکمی نبوشسته آمدی محبت
و کوشادی نبواستی سرم مار عزیز
بار و غبار من بر دو که روین ^{تیش}
اشک من چونکه طراوت دهر و باغ ^{خشت}
زویکت لصفای سینه بهر کن ^{نوا}

لشکم رخ جوی روان بات کد^{شت}
و کورتنی غلگی خلوه کسان ^{کدشت}
بدعی و ک غنم درین زمان ^{کدشت}
بعضب فضل بهار سلطان ^{کدشت}
ای ^{کدشت} شوله دو دیدم سلطان ^{کدشت}
جانه صبری دهری سینه زبان ^{کدشت}

<p> صبح پر کای صفت بس در آن تو گزشت لایسای سایه زلفت با آن تو گزشت دهنه در سخنان بد آن تو گزشت بویا سر لری تو در آن تو گزشت ایسته محدود در شکفتن آن تو گزشت </p>	<p> دل که نقطه ثابت میان سینه بود بر شیطانی مژده می که دلم زد شونی مراقبه استس از نظر لری خونهای ماحی خیالینه اگر بر سر دل که سالم بود روزی در طره بد </p>
--	--

<p> ساله مه بر چه جاتم بونعمات و گزشت و کو موردی که بنجاس به هم گزشت چند جا لاک و سگت در عدم گزشت و کجمان قامت سیری که بخم گزشت بویا بان عدم موب خم نامت گزشت لکھی مرد سخنی هر چه در دم تو گزشت و دو چه سلی بو که و کئی تو گزشت </p>	<p> دوری ام قرین سرین نامت گزشت لنگاری طاری دولت سرم طولی قافله عسری که انما لیه اقلیم خود جستی تر در زنت نفس طلی نگذزکا و خود است تا سکی تو او بو کسین جمله له پیشانی نامر و کسین انشک سالم که بچوش جو خویا و کسین </p>
--	--

مجموعی برز

کزد بسی بختین پند لبر ذکی ناز	جمعی صد بنده لروی موی سفیدم خنی
سماشی که لرخسار و تو او که بار	عزیم او شوخه ولی با ظمی صد بنده مدام
ذکو طفلی که بد اخب لکل شری	صوبت می شمی پر بی من بدینه نظر
طرب اندبه بو بیلش یاد احوال	شادی و غصیه بودن خنی که از یو بر
روشنی دالتم حقیقه بی تیره	دلی پالم لصف عکس بازیری تو

دک فنی مجوسی حدین بودی	بر صنی زلف و حرم نقش لروی پارا
بور و فی کلیسا با سرب بن نصار	طرت که دی بر بودا که غنی کفره حسنه
هم ز که حسنی اخلاق کی دمی بی	غمزت که تیری بار اند زلف دلی سنا
اشنی نیا و حل من قبله العذارا	می که حرام و تلخه سنی سجاوی
یکله خطه دیدم یادست و اخو لوزکا	امی او که که سونا یادست اند دلمه
سالم لعمده می او او که چار و ضرر	تو نمانان و سپکین دشمن قومی منعم

بمخفی شو نهاد و اما خیالی بر خاشاک
لذت موی سیانی تو خرد و اکبرت
دزانی بوجاوت پسی سرتی در کن
دمی را شیت و ختی بر نی خیره لری
نه اندازی سرش فکرم و قدیست
کمالی سنی لبی صیه بو محوئی
پناهی برده برشته شکر کرم

ستا چو سحر بر خند خام دی پرستان
چه فکر که که ناکر تلکری خرد و پنهان
لهیناق صوری از می سیر مکرمان
سرت با حق نبی او کافره مسلک
مبوسه گرم که موزون بر لب لای
لیار او این من مدی لیدیه غیره پنهان
له و غلی سرد و خشکی غلی بدین

قوت لذتی شکست خستی تو
مدی روت بس که له لای تو
تو سجا یعنی عزالی و جاد و عاشق زار
مردم کی لفظ داده کو موسیقی

منی ناپیمستی منستی تو
نیمه یک فوزه لرو را هو سی
شیر خوزیز شکاری منی صولتی تو
منعکس لک لناد دیده هم قامتستی تو

لذت

مکتب حجت خوبی در صفحہ روز
 خانہ حسنہ کو صحتی لید خطی تو
 فکر یہ چیکہ لالہ لطفیہ نام
 بہ عقاب کی درشت ارمانہ قومی تو

کہ زورت کشتمی زبان لہ لہا کو
 جفا جو جمع ہی اجناس ہیں حسنہ وفا کو
 سچو بہت شہ جمہلین کہ پیرت خوشن
 میا سچی بود فاستاد میانس حاکوی جو
 جہت زرخیز شریح روانہ دایہ لاسو
 غرضنا اشکارا بود لہ لہا مسلما کو
 حقوقی صحبت دیرین درجی سہا کو
 لہ لہا شکو ما بوی صبا تو صبر بیلے
 صرامی صد نصر دل کشا سکا کز لہ لہا
 بفضی کشتمی سالہ جمہلی خالو کو
 حدی رحمت رحمتانی اشاکوی جو

شہری شاعرین استا کہ لہ لہا لہ لہا
 چو کہ بوسہ نہ بسا و چو ہا لہ لہا
 درد کیسوتہ کہ کسرتہ درد و دریم
 موی ناموی سر ما ہمو سو دایہ ہمو
 عشق اگر خریدہ با شری و نہ کہ بوی
 لہ دلی مکت من او خیمہ پیرا پیر ہمو

مهر دوزخ و دشت و او را بیاورم بر تو	هر چه اندامه و کف نوزه لر قصابیه
اصدای گریه و بی سماعی قوت کرده	اشکی آلوده من لولوی لالایه همو
هر چه سرم سینه سکرانی مونه	هر چه پر در صدمه سپوشوی پنهانیه
رنگ لبوی داخدا و سرم گری	با دوزخانی بهاری چمن آرایه همو
خبر نباتی بسی تو سازشی طعم نیشیج	قد مصری لدم خمی صفر ایله همو
که حکیم جا ذوقه سالم که انهار مرض	خوی بصیر که لدم عالمه پنهانیه همو

ورده پستی خوارق و پسته	له اوی خشت و صافا گری شعله مننه
اگر که در بنا سحریت لشکر بار برت	برند و یک بیات دک تپتی بنده تپونه
لده رمی رمی زلفت محرم ساکی	له تابی قتی می او که فرایه جمله کلسینه
عزیزی ز برهستی و سخوت بر	لجاس و اجضی کششی سطح کلسینه
بقولت نفس انارم دلا و طره شکی	کسین محفولی ام مارم بام مارم سینه
بهاری دلکش و کسین نوبانه	بولای مانعی بهشت کر سینه روانه او

بصفا دیتا دکا برود بومر و عشق
 خاری اور ابد لیا ز می سیرت
 بدعا ی وصل ابر جلفه زلفت و کری
 کر زانی ہی تو نبی آسے تیرے
 دلی سالم با بس نسل لفظ جیسی
 کہ دماغی محمود مسل رہا ہے تیرے

مزدخیم کہ بدی نقد و صالم طلبہ
 ایجر حرم کہ بدی ماعنی حالم طلبہ
 شور یک و بر شیرین کتیر بر
 حد بوس نید انا بخیا لم طلبہ
 کہ خون بستی سرگم عدالت کھا
 دل کہ غلط نہ بخوینا ہی الم طلبہ
 طایفہ مندود و کعبہ روڈی
 دستی اگر یہ کہ کوتاہی سخا لم طلبہ
 تو کہ وہ سپا لہ ہم نونہ متاچا
 بوجالت و کو مرہ حدی کھا لم طلبہ
 جو روید اور قسیم دلی میا ران
 ظلم ظالم لکھ لایہ زوالہ طلبہ
 دیوئی ناسپا لہ نفسم ریغ غامبی
 قوتیکی بقدر رستی و الم طلبہ

چاوی مست کہ غضبنا کہ مصلوبتی
 قرمز قمرہ کمر شامی غضبونی

دعا

دیم کہ ہنس بالہ او جاوے دل اول کنت	دتم ختر کہ ہنس بالہ بی شوبی ہسہ
مالی عشاقی لہ کرشتہ کیا کردود	طیبی مرکانی کو ایشی مغاوبی ہسہ
طیبی بوبہ دلم صبر بچانی صبرت	لہ ہمو صبرہ دلم طاقمی او بی ہسہ
لہ دہن پستہ لرخ سبب سیر سیرت	سرو موزون قدرت سہ برگی بی ہسہ
شہ کہ ایکہ اگر بکھ جفتی کسنا	شہ کہ ایکہ بھم صبحی محبوبی ہسہ
ہوسی بوسہ دکا سالم و دل مانعہ	خومی کہ پیشہ ویکین بی محروبی ہسہ

مرکان واروی تو ام تیر و او کمانہ	سینہ دلی نکارم ام صبیہ او نشانیہ
بودل لہ دیدہ بار دوری غمناک	ناکاخار دیدہ ترکی شہ رخبانہ
اگر بچکانی کلمتہ یا غمی مرغی دلمہ	بہل لہیلوی کل بستویہ اشانیہ
ہستانی تو بوستا اگر لکبہ دل	دانشہ دایشی شعلہ خرابانہ
چخو لو او می عشق لانی صلابتم دا	نمرانی شیر کبرہ او جاوے ہوانہ
کرتم بہت بستم نایستی تو بکامہ	شہ صوفیاز زمار کا فوانہ

که دل سیری آید و کابجی تمسح
 مقصودی اصلی من توی آید و او بی
 جذبه تشبیهی توی سلم کبری دینی
 دک عنجه داکه کابجی استه اولیای

درینا نقدینم کرده صر فی کار دنیا
 صلوات نیوشیم و آید دستی نفس خود
 بیم دنیا در یک سر حی مانجا حضرت
 منی سر منده مفلس دنیا سیم
 بخوانید اش بر چه سکه آردم لید
 بنادانی له پیرید اموم دانا کورا
 سیاه جمع صر فی نقدی عمری تم
 چه دخلی یک نامی تا بنو خرف
 صر صی بر می و حلیت کب کونیم
 طرفی عهد سریم و خجائتمند برنا
 لکفته بر می کرده جشن بر اسم
 خرف کوی نا تو انیم و خراف کرده نوا
 سخانی منعم و ارشاد مرشد بر دو
 له دیدارم بر اسان چه ام لانی
 رزالت پستی سلم بند می ضد
 چه بوم نونو و مجلس نه پائینی نوا

جانای غیفت بی زکی بو سنا
 کاره کسی با کام نایا چه سنا

سنا

آرمی نظر او دو عشا کہ پس با	شہ کیہ لہ لای معشوق عشاق کہ اش
بو مرغ لہ داوڑا پشاکس نفیس	عمر کیہ تما و لفت تا نغ دلہ سخم
بو نفع مسلمانان فاضلی بعس	ام مرحلہ جو بو دزد او پشاکس
صد قبلہ نما بو او دک صوت حس	سالک لہ بیابان شوقا فکہ لہ کم کا
بو حسنی کسفی داشا ور بہ بو سن	طبعی کسفی کسفی اجنبی لہ لاصنہ
عارف سکی ک پلم حجت	زنجیری دفا محکم کسفی می ہای توہ

دیدہ دریا مہ دروہ ذر تبت	بہر کسیر مہ بی ناز و سہبت
جمہ امید درست ارچہ تبت	داومہ بو ضرب دلت دل کو دارو
دل لہ جدایہ دروہ مسلی قلمت	وضعی ارباب جان کر ہو تغیر و چشم
تو کہ شامی حکما کسفی تبت	ادب موختیہ دل کرا نم سب
بجالی دروہ میراث تبت	دوہ چہ کوتا بولبر طولی اہل عمرتس
لستقیم لایہ بی قلبی سلمت	دلی اسطافی مصیوبی رفیم کہ رو

ترجہ آید لا تقطوا الم شعره دکا	بانویدی لعفورى حمیت ہے
حادثہ فرد مجازن ہو فرمان دہ	بیرہ لای من خیری فرد قلیت ہے
تکہ بر چاومی لثمان جهان سلم	مردہ وسعتی بر چاومی کریت ہے

برابر کا حداری دیدہ چون ک لاکہ	سبز روی زرد ماہور کہ ام تشارہ در
خیالی بوسہ عاشق بدلیا کر خطوبی	بسر بسایت دلبر زمی حیات سجا لہ در
نشانی کثرتی برانی شکم دیدنی ہو	لہ دوری ماسی دور لفت کہ زکی لالہ
مراقب کر یہ دوی دیدہ دکری حالی دور	بسر باغی خیالی بوسی بار بار لہ در
بمقصدی دل لہستانی رخا کر بچ کر	بہ منشی غمرب زبیری سرد سبالہ در
بسیلی ندعی یارم نفسی سر سبالی	بمشلی سامری جو نیم کوی کوسالہ
زیاددی قوتی ظالم نشانیہ فتح	لعیننی خوار یا خوینی بمری لہ در
نچامی پستی کرد شدہ ابلی می	لبجاس دی سلم می تبا و ام حالہ در

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or manuscript, written on a piece of aged, textured paper. The text is arranged in several lines, following the contours of the paper. The script is dense and characteristic of traditional Persian or Arabic calligraphy. The paper shows signs of wear, including creases and discoloration.

Handwritten text in Persian script, likely a historical document or manuscript, written on aged, textured paper. The text is arranged in several columns, flowing from right to left. The script is a cursive style, characteristic of historical Persian manuscripts. The paper shows signs of wear, including creases and discoloration.

سلام علیکم
 کجی برینو اینم کجی اودی مع
 لالی کرم کله با بجا اود مع
 با بیفته اول و ناره دنا دانه مع
 لفظ بدونه ناهمه دانه دانه مع
 غیر اوسلک ز جاره مع اودام
 بارت که اید با اود اودام
 بیفت کجک اودی ایش بیفت سلم
 هودن خندان اود اود اود سلم
 نوز اود اود اود اود اود اود
 اید اید اید اید اید اید اید
 کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود

اود اود اود اود اود اود اود
 کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود
 کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود

کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود
 کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود

کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود
 کوان اود اود اود اود اود اود
 دین بیفت اود اود اود اود اود

تَعَالَى
هُوَ اللَّهُ شَائِنَهُ
الْعَزِيزُ
أَبْنُ كِتَابٍ كَرِيمًا
فَصِيدَةٌ وَغَزَلَاتُ
أَزْكَفَنَهُ سَائِرُ
بَعْضُ شَاعِرِهَا
دِيكَرُ اسْتُ

ہوتا تھا
تمت شد این کتاب کے کراچی وکری

از کفۃ سالم و بعضی شاعر مای دیگر از دست حقیقہ سراپا
تفسیر علی اکبر کن ولایت سندھ در حالت عجز و
پریشانی حب الفریاش جناب صلا التماہب صاحب
دکتر مسیون سنیاح المانی دام اقبالہ العالی
در تاریخ مجددہم شہر سع الادلی
۱۳۲۱

شانہ ہو عزیز

(دیوان عبدالرحمن بسم الله الرحمن الرحيم مخلص بر اسلام سینه زره)
 جل کین با لکرمی خمار حقیقت دنیا آید ایها آتاقه آدر کاسا و ناول کونا
 محبت و بر او بیست و مکن با ن که عشق آسان نمود اول اول افتد مشکها
 که بر چه هم افشان دگر که گوید رهنی ز ما بر محبت گنیز چه غنغ افتد در لهما
 دلا هر چه بلای کین بود که گوید بگره که سا که بگریز نه بود ز راه و رسم نتر لهما
 همه طلعه دنیا نیتقا امروز و فردا به جبر فریاد میداد که بر بنید حملوما
 لبیم موج دیدار هر دل زاپه خردارین کرد اند حال سبکباران سا حلوما
 قصه خورشید بر طمانه نه بودیم بی باکی ماند آن را ندر که نوازند حملوما

به نشانه خبث
 جمع دادن این دیوان بر ترتیب حرف به این ترتیب است

وصال دلبره سالم معظم تر که بر مطلب
 مرا طوی خورشید و آفتاب

اگر امید دل بنفیه جو باد همان آرا
 لری خمار خندان و مهر گریه آرزو نام
 له اورا که بستن عشق زلفت بر لب نام
 نفسی که گویا جان لایان ز نور به نطفه
 در حد جبار که گوید حرفه درین بود نام
 اگر بود که گوید و شوق نوری کابینا
 که شعله طلعه بویغ طلوع کرد که جانانیم

کلاست حافظان دل بخوبی با هم و کجا که
 در بر نظم تو افخند غلغله شد شریارا

بے تکلفی تو ہے جانم ارباب دلبر خیر مر جانے
 جو ریام و کوفرو نہ رقیب تویر لہ پہلو اوا کا نے
 مرتبہ پایہ تو خیر بلدم دلتے تاج سر سحر کا نے
 بہانے سے مرے عالم بہر جان

باہنی نغمہ و نافرمانی
 بر مضمون روزلف چلیبا داری تو پر حیرت مگر دین میجا داری
 زده طبع سیرتک بران مقصود روز و شب مجلس کافر بہ کلیا داری
 عرفی مزم ز جملتی بر رخ کل بہ یکید زین طراوتی تو در کفر مینا داری
 زلف بلدا بر رخ سال توان دید رہی این سپر تیرت بہ بگاہ مرید اوری
 قصہ قلم نہ نہ تنہا کندان دست مخضر صد طائفہ در کردن مینا داری
 سوز دل چہم تو کہ کندان مرفز نگاہ چہ شمارست در زکر سوزلا داری

در کفر ساعد سیمین تو بر بود عثمان

در بیل بھل عالم بد مینا داری
 روز دل پر تو تالک چہ لہ جوئے لہوی منزلت کیو تالک چہ لہ جوئے لہوی
 جو و وصلتی شریک با فراقی شفق منزلت پر لہ تالک چہ لہ جوئے لہوی
 سوز گریہم بغراق و لوصر مینھے لا جار حنی بر لہ تالک چہ لہ جوئے لہوی
 تا طیال قوتت قریبہ توبہ عالم فرق
 رو و طمانہ دیان چہ لہ جوئے لہوی

تم دیوان عالم بعون رازق اباہر و العالم فی ۱۳۳۱ سنہ

ببر شایسته از آنکه در آن
مهرت بجز آنکه در آن
مهرت بجز آنکه در آن
مهرت بجز آنکه در آن

که یکدیگر در آن با ده کوه
بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن

بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن

که یکدیگر در آن با ده کوه
بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن
بجز در آن که در آن

۴۲

تمام شد کجایت سالم جده رکار احمد منی ربک

دام آقا امام دیر زمان باد سب کن بادا

بیت آرمی چست سید علی

دو نام حضرت امام رضا علیه السلام
اینکه مستحکم است در کتب معتبره

شکر ایامی درین خانه بود در سنه
تمام سال ۱۲۹۲ خورشیدی

دران سالم مردم
بسم الله الرحمن الرحيم
در جواب نام نغم

جانم فدای سروکت ای پاره شکر
ای مروضه صهریه آبی دلبران
جبارکش منزل جهان له خلوت
مالش درده بیم لدم خواب حج دم
بهری بشنوی سروکت انبیه
دختر طواف عارض دلبر شنوی تو
کاین خنده غنچه دی به وزینت
اهلی کنی جمع نبات عالمی
آب حیات آتش اقرده دست
غخت او نه زوره دلم بنده تک بوه
بخت که چایانه بجای مطعم
بوملک شمع نامنم شوی نایه
پایه نظیر اله رفیع کیت جهت
لوسلو که حکم بیان که در کران
تا بویای مصلح خورشید بخت روم
نامن هوای هیچ نیایی دلیر شهر
جز گاه ایوانه له نام رومیان
نیوان بره له شخص ستمیده خوار و زور
بخی تره کمان رومه در و زور خانقا

وی ملک مستعد بهوراه بر خطر
وی شانه زن باطل ترکان بیم بر
فراش به فرش بهاران له دشت در
م زلف قره کوه و هم چهره قمر
گر توبه جنت بهم اغوش به شکر
لغزش دخالطه لسته به به کمر
گر توبی درخت چمن ناری شمر
رنگش به زینت تو قنات سحر
تحریم توبه کر له تورا که دیده در
فرد به ناسه سحر هموری گرت بر
لم بر برو کو پرنه لوی به دو ستر
بصرف اوله وضع ولایت دوا خبر
احوال اهلش در رفیقان سر بر
نه دوه کس له چهره کس جوهر و هنر
سوا کس ه و تشنه خشکیده بو شمر
برایه بس له ناز غما پاره جگر
نم دوه وایی له فرجه الب شکر
هر قبر ترغانه بهر لاد که نظر
غافل بمله جای مریدان با خبر

(۱)

صد نور رستی نیتی روز سیم و روز طالع اگر حضرت حق و بنیام قوی
سالم کلام کوی دینی نور کند وقت

در ایضا به معنی معانی لا شیخ مصوی

در زخم تیر غمگانت نوبه بستم امشو	عید ای شایگانا کابدر مریم حکم امشو
اگر یار تو غفلت قبول کاشتم بریم امشو	لب لب حیات خون بهار کبوسه دان او
دینا زنده با نوبه حضرت بریم امشو	پرای آوی بقاریت شراره فرزند عمره
اگر غیبی به خندین زلف تو بینی نسیم امشو	خطایه گریز آوی عطی کلیم تا حیات به
بیار او در موی کامل مندی صمغ امشو	بیتیه هم که گر تجزیه قدرت له بار یکی
و گاه طاق کسری جو غنچه جلیله کیم امشو	در خاک آتش دل را افتادم در شام
در خاک کوی تو آینه مرجه و سیم امشو	سحر کجسته هر باد کسری روی زدم

اگر تو آینه هر سوله طالع کس مده سالم

به امید کرم آقا خداوند کرم امشو

گزینداله عجب کوسه غنچه غنچه امشب	له هتا با که دل دی اگر کیم و دل غنچه امشب
کها من به تغییر غنچه کوسه امشب	له وصله له بدر کوسه غنچه امشب
له نا و جمع بر نا جمیع مطلب امشب	بنی ای هم اگر هم در آسان لقب در بر امشب
در رسم و در کربا به ممدان غنچه امشب	له سجد خاک کوی جنانه ایدل غنچه امشب
به کمال دل در زری لغوب غنچه امشب	دکور کیم پای غنچه ام ای غنچه امشب
حنه کیم باشی مره نسیم در کربت امشب	سورگم دور شام دیبیه صحرای غنچه امشب

به نهانه کوی بار سکه آن مسکنت دستوت

تسود کجا بالا به سالم غنچه امشب

وضع کیم مع کیم نادر و کیم در حجه و سلم ای کاش عالمه

تمام شد دلوان سالم رسته تم کجا

آمین

ايش گنار حوشک جي بازو کوننگ
پاري شيدايه با بونه معرفت نفور

نوفد افشاي دشت فقيران کوش
مختر مشال با خوبونه چول سلم طور

واصل کي عبير سلام کچه کم
جي ماوه جي نياوه لجهو اطان شور

او غار پاره پتر اعبار پانه حنو
هر غار پاره بونه غار مار و مور

نارم و کون للال نجفم و کون فبال
اپا دکومر زار بيلد ادم خطور

با نظام زنده است بهمه
با مصلحت توقفه با يوم نفع صوت

علا کي بخت کراي دارين گدل
نياره نون کوبه در بزي سلام دور

توبه نام

جانم فدا سر و کت اساده اگر
اي بيک مستعد لجهو راه پر خطر

امر و وجه جها مراه انساني دلبران
وي شان زن بنگا کل برکان سيمبر

چاره

بوتکار و منعم کی عارف
پیدہ باقی فلادہ ہم نام ہم

حاجب از سرین اولم دین
عمر و السلام ہم نام ہم

موا دل در لقا ضایع حال
ہر السلام ارادہ ہم نام ہم

و مدینت بہ ہر ش
ولی سالم ہوا ہم نام ہم

۵

لطف سرود کل جیسے
صرف و لفظ و لکھنے

۱۲

میکم برون شہزادہ
برہا کو سحر آفرینے

بہر شہزادہ لطف انک
بہر شہزادہ لطف انک

بہر شہزادہ لطف انک
بہر شہزادہ لطف انک

بہر شہزادہ لطف انک
بہر شہزادہ لطف انک

بہر شہزادہ لطف انک
بہر شہزادہ لطف انک

بہر شہزادہ لطف انک
بہر شہزادہ لطف انک

کے بیٹے سعدی نے اجا نہ لکھ
میں تارک او تو جو ہے لکھنے

کے بیٹے سعدی نے اجا نہ لکھ
میں تارک او تو جو ہے لکھنے

کے بیٹے سعدی نے اجا نہ لکھ
میں تارک او تو جو ہے لکھنے

کے بیٹے سعدی نے اجا نہ لکھ
میں تارک او تو جو ہے لکھنے

کے بیٹے سعدی نے اجا نہ لکھ
میں تارک او تو جو ہے لکھنے

عبد الرحمان بگ سالم و سرگزشته ی ربانی

سالم نامی عبدالرحمان بگ کوری محمد بگ قزو جهنم کوری احمد بگ صاحبقران و آموزی سرافراز بگ کوردی به الین له بیضا سالم بقدره بخور و بکن الی بیمار بوده و بزیله سر تکلیف دوکتور لقبه کوری گوریوه کردویه به [سالم] که نیشانی مسایغ و سلیم به چونکه سالم بیاد بکن لاوان به تاقت ماقوم لول و بده دهنگه بوده و قنگه کیش بوده و کوخرمه قافی الین سالم له سال [۱۷۷۰] هله دایله بوده و له سال ۱۷۸۶ هجری خوی کرده .

به چینه ی هوزی سالم که به صاحبقران بنادن له کور دستانی ایرانا بوده ، خامیلیا خیزانی سالم له گل سالم دا اغلب ایون بو ایران بو سردانی خزانه کائنات به لام له بی رودخانی حکومت بابان له گل خیزانه که یا احنه ایران و له [طهران = تاران] زور اینته وه سالم دوس و سبزار آبی له تاران به دو بیته یسانی آقا .

له گل دل سرله سالم گریختم بو له تاراننا بهشتا ارنه ته ده شتم ره به ایرانا گوزنه تا که خوزگه ام زانی له تاراننا بچانم کوی آبی کوی یارم مشهده یا فزلم هر ره ی آبی سالم دایکی کوی سلیمان آخای ایامس آغایه و بو ریگی بوده نامی آته خان بوده مشاعر یکی به نام با بگ و خادون زهوق بوده .

دکو الین سالم له سلیمان و فاتی کرده [۱] ولای قبری سرافراز بگ کوردی به وه نشراده [میریانی]

[۱] له بی رودخانی حکومت بابان [سالم] به ما مویته له لاین حکومتی تورکه وه شیرا وه بو شاری [حله] خیزنه ماینت له وی رای بو زرده و له ویس و فاتی کرده و له بستیگی ددور دریشیش له وی وتوده که له کتبه داله آقی نو سراده گلدی له مال عاره بلیت کرده که طوته فالان و خذیشان نکرده

دیوانی سالم له شاری بغداد له لاین محمد طاهر میرزانی له سال ۱۹۲۲ م حیا بکرده به جگه لوه ی که حیا بکرده گلدی له بستی شیرین غرامی و ذای بختش هید که داخلی اد دیوانه حیا بکرده نکرده ایم او له بستان له دم دفتره انوسی له نیشانی [جمع] [ن]

۱۹ - ۲ - ۱۹۲۰ م ناموسه : کوم ایرون ملا سلیم فی

باز برقی حسنی دوبر سوتامندی فرزند و کاشت یاران علاجه می کننم ماده هو شو بنداشت
دوبنی لطفی صحرا ابو روله موسی جاست بادی جاز ما هم طرفی نقاب برداشت
کما استحسن فی الضحی یا قطع من الغمامة

هرگز نه باغی محرم غنیمت مراد نشکفت سوتال برقی محنت شامی مرادی من گفت
دوینمی به من زلفی دوبر له جواتما شفت گفتم ز عشق رویت اندر ملا اتم گفت
والله ما را اینا حباباً بلا ملامة

هرگز نه صلبی بخت استی مراد نب بودم دنیا لکل منی زار و لئله دوسته لکم موددهم
چه دری زمانه نب من یک زره قطره شوکم هر چند آرزو دم از وی نبود سودم
من حزب الجرب جلت به الندامة

حقاله بزنی مستان لهر قوی حریفی دیرین سادوی دره لروی نمانای زلف بو عنبرین
له بزنی خاص سالم بنیاد که حشمت و آیین حافظه حیر طالب آمد جانی ز جام زریه
حتی یذوق منه کأساً من الکرامه

به کوه کی یزدان له لبراردهی دیوانی سالم ته و او بو به قلم بند آیه نو
ماموستا: نجم الدین ملاء له ساری سلیمان له سادی بیخیمه
۱۸ ی ربیع الاول ۱۲۵۹ هری که وقی [۷۵] نیس ۱۹۴۰ م
لهیوام وایه خونده واران له ناریکله نوسنده کم بوسن
هو نده له وختیک بریشانی دبن زوقی دانوسیده توه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم
أجمعين
أما بعد
فإن الله خلقنا من طين
فقال لهم ربنا ما نطيق
أنزلنا من السماء
مياه غزيرة
فيلقى بها الطين
فيصير منه
البشر
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم
أجمعين
أما بعد
فإن الله خلقنا من طين
فقال لهم ربنا ما نطيق
أنزلنا من السماء
مياه غزيرة
فيلقى بها الطين
فيصير منه
البشر
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
الذين هم خاتم النبيين
مؤتمنين بهم
أجمعين
أما بعد
فإن الله خلقنا من طين
فقال لهم ربنا ما نطيق
أنزلنا من السماء
مياه غزيرة
فيلقى بها الطين
فيصير منه
البشر
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين
فقال لهم ربنا
ما نطيق أن نحمل
ثقلها
فقال ربنا
إنهم قوم
كافرين

پیرست

پتی (ز)

- ۷۲۵ (۱) عاقیبت له ذذه تی دا که شمه که شی زه حمه تی تو
 ۷۲۷ (۲) له سینمه دا سه دای نالینه بی تو
 ۷۲۹ (۳) پتی نه جاتی موشکیله، هر که س بیی ده سگیری تو
 ۷۳۱ (۴) له زیندانا که بی همه مردم نه مرؤ
 ۷۳۳ (۵) نهی دلا! حه لقه بی نهو زولفه هه موو دامه، مه چؤ

پتی (ح)

- ۷۳۴ (۱) طه لب کهم گهر به غهیره ز تو له ((الله))
 ۷۳۶ (۲) موزدی ره نجم، که بدهی، نه قدی و یصالم طه له به
 ۷۳۸ (۳) نه گهر ظلومه ت بیی، زولفی سیاته
 ۷۴۰ (۴) ته فه ره و جگاهی دل گولزاری پووته
 ۷۴۲ (۵) سه وادی قیرگون شه بها له نوسخی عه نبرین مووته
 ۷۴۵ (۶) خمی قه ددم له غه مدا شیوه بی نه بروته تا مووته
 ۷۴۷ (۷) سه وادی په رده بی ظلومه ت سیاهی نوسخی مووته
 ۷۴۹ (۸) دلا! نازاری بی یاری، موشه خخه ص، دهردی کاریته
 ۷۵۱ (۹) له وادی فیرقه تا پوژم وه کوو زولفت شهوی تاره
 ۷۵۳ (۱۰) نه ته نها هر دل م هه حبووسی طوپره ی زولفی تاتاره
 ۷۵۶ (۱۱) وجودم راسته خوی سووتا، وه ئی نه کتهر خه طای یاره
 ۷۵۹ (۱۲) لبقا و جیلوه و ته جه لالی دل بهرم وه ک شوعله بی نووره
 ۷۶۱ (۱۳) حورمه تی دل واجیبه، چونکه مه کانی دل بهره
 ۷۶۳ (۱۴) تا ره قیب حاضره، گاهی حه ذهره، نه ک حه ضهره
 ۷۶۵ (۱۵) له طه رف یاره وه نوبه ی نه ظهره
 ۷۶۸ (۱۶) خه یالی نیشی موژگانت له ناو دلما وه کوو تیره
 ۷۷۱ (۱۷) له په رمزی سپری عیشقا نه هلی دل بیدار و باهوشه
 ۷۷۴ (۱۸) کهس نه ئی پیم: نهی فلانی! هه جوی سه نگه ه لکیش مه که
 ۷۷۸ (۱۹) به ته دبیری مه عیشت هه که سی مه شغوولی کاریکه

- ۷۸۰ (۲۰) له دهست په نگرېزي دهوران، په ننگي چپهره م زه عفهرانتيکه
- ۷۸۵ (۲۱) له حوسني دلېبه ران، گهرچي (سه نه ندوج) گولستانتيکه
- ۷۸۸ (۲۲) من له نه سپي بوز نه پرسم: بوچي نه عضات که م پره گه
- ۷۹۰ (۲۳) گريه يي دايم له نه شکا چاوي کرده به لېله
- ۷۹۲ (۲۴) يار نه گهر نه مري به مردن بي، نه مردن موشکيله!
- ۷۹۴ (۲۵) ديسان له به زمي هيچران زه هري جه قام له جامه
- ۷۹۷ (۲۶) نهو که سه دايم له دلدا مهيلي بو نازارمه
- ۷۹۹ (۲۷) شوهرزاري خاكي (په ي) نه مجاره دامه نگرمه
- ۸۰۲ (۲۸) له نووري لاميعي ته شتيکي پاکرت و وتي: پوومه
- ۸۰۵ (۲۹) نو ف خودا، نه م جه ژنه بو حالي غريبان ماتمه
- ۸۰۷ (۳۰) له حمله ي رايي هيندي غم، شه هي شادي گوريزانه
- ۸۰۹ (۳۱) «الاً يا ايها الساقى!» به موفليس وهختي ئيحسانه
- ۸۱۲ (۳۲) موژگان و نه برؤيي تو: نه م تير و نهو که مانه
- ۸۱۴ (۳۳) چه شمه يي نه هري په وان ديدهي گرياني منه
- ۸۱۷ (۳۴) عهيني فه واره يي خوين ديدهي بي خاوي منه
- ۸۱۹ (۳۵) تا له جي په يکاني تيرت حيصني دل پر پره وزنه
- ۸۲۱ (۳۶) تورکي چاوي دلېبه رم وهختي نيگه تير نه فگه نه
- ۸۲۴ (۳۷) له ته نثيري عوزاري ياري من گولگوونه، په ننگينه
- ۸۲۶ (۳۸) وه ره ساقى! به زه رده شتي خه واريق تازه بنوينه
- ۸۲۸ (۳۹) به هر موويئ له پوو زولفت به داوه
- ۸۳۰ (۴۰) تيره وش ده ي مهه گوزه شت و عهده ي نهيسان هاته وه
- ۸۴۲ (۴۱) دوژمني خوونخواري شهو بو قه لبي مه حزوون هاته وه
- ۸۴۵ (۴۲) بهس نييه په روانه وهك عاشق نه بهد ناخوليته وه
- ۸۴۷ (۴۳) بيستم ناغه سووره مه دحي واشه گيږي کردووه
- ۸۵۰ (۴۴) ... داده پوښي سر و گوئ، زين له نه شيب
- ۸۵۲ (۴۵) نه ظمي دا بو په زمي من هه رده م که زولفي پر گره ه
- ۸۵۴ (۴۶) پووي له ناو طوپره چرايه و له شه بايه
- ۸۵۷ (۴۷) ته ماشا گوئ زه نه خدان، ده ليئ نارنجي به غدايه
- ۸۶۰ (۴۸) دل له بهر ئيمايي چاوت مه ستي قه پرابه ي مه يه

- ۸۶۲ (۴۹) هر طه ر ه ف شه معی پوخی جانانه یه
- ۸۶۴ (۵۰) چاوی مه ستت که غه ضه بناکه، چ مه طلووبی هه یه!
- ۸۶۶ (۵۱) حالته تی عاشق گه لئ نه وقاتی دلگیری هه یه
- ۸۶۸ (۵۲) چونکه نه و گوویی زه نه خدانی هه یه
- ۸۷۲ (۵۳) دل له زولفا به سیاحت مه وه سی (چین) ی هه یه
- ۸۷۴ (۵۴) بو منی بی سهروپا، غه یری وه فا، پیشه نییه
- ۸۷۶ (۵۵) به نه به د جیگه یی من مه نزلئ جانانه نییه
- ۸۷۸ (۵۶) چونکه ئیقلمی فیراق ئاب وهه وایئکی نییه
- ۸۸۱ (۵۷) کاری ئاشوقته م، درئفا، رهنگی سامانی نییه
- ۸۸۳ (۵۸) غه یری سه وداوو خه فته ت، نه م سهره سامانی نییه
- ۸۸۶ (۵۹) گول له پرووی طوپره یی تو نه فحه یی یه که موویی نییه

پتی (۵)

- ۸۸۹ (۱) کارییه دهر دم له دلدا، داد هه ی بی دادی
- ۸۹۱ (۲) له یه که سهر بی مه حه بیته ت، حاصلئ کوا، غه یری دل سهردی؟
- ۸۹۳ (۳) هه تا وا حه لقه بی موشکین که مه ندی
- ۸۹۴ (۴) دل له حه لقه ی چینئ زولفت، نه ی به سا زه نجیری دی!
- ۸۹۶ (۵) نه مپو به دل به یری، شه می هر مهرز و کیشوه ری
- ۹۰۰ (۶) فه صلئ هیجرت پوچ ده کیئشی، وه ختی قوربت دل به یری!
- ۹۰۳ (۷) مورغی دل بو سه یری شایی وا له سینمه مدا فری
- ۹۰۹ (۸) به س موشکیله زاهید! بگه یه عیشقی حه قیقی
- ۹۱۱ (۹) نه یده به ست زاربع، نه زهل، توخمی مه حه بیته ت، کاشکی
- ۹۱۳ (۱۰) به یادی پرووی دلآرامی، صه فایه، نه شنه یه، رامی
- ۹۱۵ (۱۱) بو پاسی پروو له طوپره یی موو، ماری نه رقه می
- ۹۱۸ (۱۲) راسته، نه ی زولفا! سییه ه مارانی
- ۹۲۰ (۱۳) هیلاکی عیشقمم جاناوو ده شزانم که ده یزانی
- ۹۲۳ (۱۴) غه رقه له دل م په یکان په یوهسته له موژگانی
- ۹۲۵ (۱۵) سوویی عاشق، وه ختی ئیما، پروو به پروو تیره فگه نی
- ۹۲۷ (۱۶) له طیف و سه روقه دد و گول جه بینی

- ۹۳۰ (۱۷) صهد مهولهوی به فهتوهیی دل دهبنه عیسهوی
- ۹۳۳ (۱۸) دهنگی ((دَقّ الباب))ی دل دئی، ئەهی خیردا دا پراکه، دهی
- ۹۳۵ (۱۹) مههی دهی هات و چوو، رابورد شهوی دهی
- ۹۴۱ (۲۰) ئەهی دیده، وا دیاره که تو نابرووم دهبهی
- ۹۴۴ (۲۱) جانانه حالی ئەم دلّه، گهر جوست وجۆ دهکهی
- ۹۴۶ (۲۲) "خضّر" وارم ئەگهر ماچئ کهرهم کهی
- ۹۵۰ (۲۳) ماری موو بۆ باغی روو پهڕژین دهکهی
- ۹۵۲ (۲۴) دریفا نهقدی دینم کرده صهرفی کاری دونیایی
- ۹۵۴ (۲۵) ئەسیرم باز له داوی قهیدی طوپرپهوی موشکبۆ موویی

پتی (ع)

- ۹۵۷ (۱) ئەو یاره ههتا وا له منی غهمزده لا بئ
- ۹۵۹ (۲) زهمانه قهت لهگهڵ ئەولادی ئادهم باوهفا نابئ
- ۹۶۲ (۳) جانا! ههوهسی عیشقت بئ تهرکی ههوهس نابئ
- ۹۶۴ (۴) ئەبهد قهت سهتری ئەندامت به تای جامهی کهتان نابئ
- ۹۶۶ (۵) چ دهبئ، گهر له پهقیبم دلم ئازاری ببئ؟
- ۹۶۸ (۶) پئیم خوئشه که عومرم به جهفا صهرفی غهمت بئ
- ۹۶۹ (۷) ئەگهر نهخلی مورادم بئ ئەمهز بئ
- ۹۷۲ (۸) ئیشارهی غهززه پهنگه قهصدی سهز بئ
- ۹۷۵ (۹) به ئیما گهر له عاشق خواهیشتی مهعشووقه بۆ سهز بئ
- ۹۷۷ (۱۰) تا مهنزلی تیری نیگههت ناوی دلم بئ
- ۹۷۸ (۱۱) ههتا کهی، ئەهی فهلهک، بۆ بهختی من جهور و تهظهللوم بئ؟!
- ۹۸۰ (۱۲) چ حاصل ئەژدههای زولفت به دایم وهقفی گهردن بئ؟
- ۹۸۲ (۱۳) فهلهک! ئهر مهترتهبهیئ بیئت و وهفا کهی، چ دهبئ؟!
- ۹۸۴ (۱۴) خوژگه دهمزانی له تارانی نهجاتم کهی دهبئ؟!
- ۹۸۷ (۱۵) تا لهسهز لیوم، خودایا! باری ئەم هیجرانه بئ
- ۹۸۹ (۱۶) دهک پهقیب تووشی بهلایئ بی، نهجاتت قهت نهبئ
- ۹۹۱ (۱۷) پهنجشی مهعشووقه، گهر عاشق له بهرچاوی نهبئ
- ۹۹۴ (۱۸) ههموو شهو چاوهڕێم، بهلکم به مهخفی یاری جانی بئ

- ۹۹۷ (۱۹) ئەى بە تەلەت ماھى كامىل، وەى بە حورمەت (ب) و (ت)
- ۱۰۰۰ (۲۰) بەسەر گولدا لە شانەت دل دەبارئ
- ۱۰۰۳ (۲۱) بۆ منى سووختەدل شەمعى نەدامەت دەگپئ
- ۱۰۰۶ (۲۲) بە پابۆسى لە قەدتا توپرە تا كەى چىن بە چىن دەپژئ؟
- ۱۰۰۸ (۲۳) بيم رەقەم كەم، گەر لە شەرحى غەم، كەمئ
- ۱۰۱۱ (۲۴) بەندى كردم بە جەفا لامەزەبئ، پرستەمئ
- ۱۰۱۳ (۲۵) پوژئ دل ھەر شەوى تارە، چ لەوئ بچ لەمئ
- ۱۰۱۵ (۲۶) ھونەر ئىكسىرمە، بئ، تا زەر و سىمت بدەمئ
- ۱۰۱۸ (۲۷) نەسىمى صوبچ دەم دەم بەسەر مندا قەضا دئئ
- ۱۰۲۱ (۲۸) بە خودايئ كە پوژ و شەو دئئ
- ۱۰۲۴ (۲۹) سەرى زولفت بە پووى پوژا لە عەصرت تىرەشەو دئئ
- ۱۰۲۶ (۳۰) بەرابەر گولعوزارى، دىدە خوئن وەك لالە دەپژئئ
- ۱۰۲۸ (۳۱) دل لە مەعموورەى جىھانا، مونتەخەب ھەر توئ دەوئ
- ۱۰۳۰ (۳۲) داغى كردم بە جەفا لالەبوخئ، زىباين
- ۱۰۳۲ (۳۳) سەراپا بەندە ئەندامم لە قەيدى سىحرى جادوويئ

شيعرى فارسى

- ۱۰۳۷ (۱) تا مشك سىه بر سر گل چتر برانداخت
- ۱۰۳۸ (۲) ترك چشمش كار جادو كرده است
- ۱۰۴۰ (۳) ننگجد در خيال كس قياس طول گيسويت
- ۱۰۴۱ (۴) خوش بود بهار در کنار كشت
- ۱۰۴۳ (۵) بە دنبال نظر از ديده اشك لالهگون افتد
- ۱۰۴۴ (۶) چنين صورت تو دارى چين ندارد
- ۱۰۴۶ (۷) ز خالش دلبرم در دام گيسو دانه مى سازد
- ۱۰۴۸ (۸) شانه تا عنبر زلف تو به رخسار كشد
- ۱۰۵۰ (۹) باز لیلی ز خیمه بیرون شد
- ۱۰۵۶ (۱۰) مرا كافی است ساقى، كو نگاه چشم مخمورش
- ۱۰۵۷ (۱۱) تا سرشك از ديدهگان افشاندهام

- ۱۰۵۹ (۱۲) دل روا نیست ز مهرت به ستم بردارم
 ۱۰۶۱ (۱۳) خیز تا در کمرت مشک معطر بینم
 ۱۰۶۲ (۱۴) بیا دل از پریشانی به زلف دلبر اندازیم
 ۱۰۶۴ (۱۵) پروانه صفت دل به هوای تو پریده
 ۱۰۶۶ (۱۶) بر سر مصحف رو زلف چلیپا داری
 ۱۰۶۸ (۱۷) ای پیرهن نقاب عفت
 ۱۰۶۹ (۱۸) دگر دشنه دهر خونریز شد
 ۱۰۷۲ (۱۹) دوش در صفحه دل نقش خیال تو زدم

۱۰۷۳ فهره‌نگی شیعره‌کانی سالم

وینہی ده‌ست‌نوسه‌کانی دیوانی سالم

- ۱۱۶۵ هه‌موو ده‌ست‌نوسسی نوسخه‌ی (مان)
 ۱۳۷۹ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ن)
 ۱۳۸۱ نمونه‌ی نوسخه‌ی (حا)
 ۱۳۸۳ نمونه‌ی نوسخه‌ی (عا)
 ۱۳۸۵ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ه)
 ۱۳۸۷ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ف)
 ۱۳۸۹ نمونه‌ی نوسخه‌ی (غ)
 ۱۳۹۱ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ج)
 ۱۳۹۳ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ق)
 ۱۳۹۵ نمونه‌ی نوسخه‌ی (ر)
 ۱۳۹۷ نمونه‌ی نوسخه‌ی (نم)
 ۱۳۹۹ نمونه‌ی نوسخه‌ی (پ)

چەند راستىيەك

بەندە، لە پاش راپەرینی ۱۹۹۱هە، لە رتي كاكم و بنەمالەي رحمتي "عەقيد شېخ تاهير"ي زاواي ماموستا مەلا عەبدولكەريعي مودەررېسەو، بەرپر "كاکەحمەي مەلا كەريم"م لە نزیکەو ناسي. هەموو جارێك كە بە سەردان دەهاتەو بۆ سلیماني، لە مالى خاتوو "عەتيە"ي خوشكي دەماندی. پيشتر بېستبووم گەلالەي تەوانەكراوي (ديواني سالم) بەو سپېردراو، بۆيە هەوائيم لى دەپرسی. ديار بوو ئەو دەمە بە كاري ديکەو سەرقال بوو و جاري لى تەپرابوو بۆي، هەرچەندە شايستەي ئەو بوو نۆرەپري بۆ بکا. پاش رووخاني رژیمي بەعس، كە ماله كەي لە بەغداو هينايەو بۆ سلیماني و جينگر بوو، زياتر چاووم بى دەكەوت و بەردەواميش ئەو مەسەلەيەم بە گوندا دەدا. خاتوو "شيرين"ي هاوسەريشي -خودا هەلناگرئ- لەو دەدا هاو دەنگم دەبوو و بە حەسرەتەو دواكەوتنى بلاو بوونەوئەي ئەو ديوانەي دەگيرايەو. بەو دەدا كە هيشتا كاري تيدا نەكردبوو، بىي نارەحەت دەبوو و پاساوي بەو دەدايەو كە بابەتي ديکەي لە بەردەستدايە، هەر كاتيک لەوان بوو، دیتە سەر (ديواني سالم).

ئەو بوو كاکەحمە لە ۲۰۰۹ دەخوشیيەكي قورس خستی و لە جيدا كەوت. پاش هينانەوئەي لە چارەسەري ولاتي نوردون، ئەگەرچي لە باريكي خرايدا بوو، هەستم كرد زەيني روونە و نەگەر يەكێك هاو كاري بکا و بېتە پيشەو، بە مەر جيک سەروساختيكي لە گەل ئە دەهيات و دەستووسي كۆن هەبي و ئارەزوومەند و پشوو دريژ بي، دە گونجی پیکەو خەريكي ديوانەكە بين و تەواوي بکەن. پاش هينان و بردنيكي زۆر و خۆبەخۆي ئەم مەسەلەيە و لەبەر ئەوئەي خولاي تايەتي ساغکردنەو و كار كردم لە دەستووسي كۆندا لە خۆمدا شك دەبرد، قەناعەتي ئەو م لا پەيدا بوو كە -هەرچۆنيك بى- كەلكي كاريكي وا دەگرم. بۆيە سەرباري ئەر كي زۆري كاري نووسيني خۆم و (بنكەي ژين)، دەست پيشخەريم كرد لەو رووئەو بە شيوەيە كي خۆبەخش بەردەستي و هاو كاري بکەم، ئەويش بە خۆشحاليئەو قاييل بوو. هەر لە سەرەتاو چاوەرواني تەنانەت هيج دەسكەوتنيكي مەعنەويش نەبووم و بيم وابوو كارەكە بە چەند مانگيكي كەم بە ئەنجام دەگا. بەلام كە دەستمان بىن كرد، دەر كەوت ئەم هەويرە زۆر ئاو دەكيشن؛ هەم لەبەر ئەوئەي كە كاکەحمە حەوسەلەي كاري بەردەوامي نەبوو و ماندوو دەبوو، هەم چونكە جگە لەو سى دەستووس و دوو نوسخە لە چاپدراوئەي كە تا ئەو وەختە پرۆژەكەي لەسەر بنيات نرابوو، پاشتر هەشت دەستووسي ديکەيشم بۆ پەيدا كرد و ناچار بووم هەموويان لەتەك دەقي نامادەكراوي ديوانەكە بەرورد بکەم، بۆ ديار كەردني جياوازيەكان و رادەي سوود لى وەر گرتيان و دەولەمەند كەردني كارەكە. راستيەكەي، من لە سالي ۲۰۰۹و و بەتايەتيش لەم دوو سالی

دوایدا، کاریکی سهره کیم کار کردن بووه، یا به دووقزلی له گهل کاکه حممه و یا به تنیا خۆم لهم دیوانه‌دا، چونکه ههر خۆم نهرکی پیداجوونهوه و ههله‌برێ و رینکخست و بگره لایه‌نی ته‌کنیکی و له‌قالبدان (مۆتاج)یشیم خسته نه‌ستۆ. وه‌ک نه‌مانه‌تیک و کاریکیش خۆم به‌شداریم تیدا کردووه، ناچار بووم چی له‌ توانایدا هه‌بێ بیکهم، تا بێ‌که‌م و کوروی بێته‌ به‌ره‌م.

ههر نهم دواییه که پیداجوونهوه و ناماده‌کردنی دیوانه‌که له‌ دواين‌هه‌نگاودا بوون، وام به‌ پێیست زانی نه‌و فره‌هه‌نگۆکه چکۆله‌یه که خوالیخۆشبوو کاک فاتیح به‌ فیشه بو شیعره‌کانی "سالم"ی رینک‌خستبوو و به‌ ناته‌واوی به‌جێ هێشتبوو، پشت‌به‌ستوو به‌ وشه‌ لیکدانه‌وه‌ی دیوانه‌که خۆی ته‌واو و ده‌وله‌مه‌ند بیکهم، تا بێته‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی کاری نهمه‌ودوای مه‌یدانی ساغکردنه‌وه‌ی دیوانی شاعیرانی کۆرمان. بۆیه‌ نه‌وه‌نده‌ی کرا، هه‌ولتم دا -به‌ تاییه‌تی- زۆرترین زاواوه‌ی فارسی و عه‌ره‌بێ ناو نهم شیعراوه‌ی تیدا جێ بیکهمه‌وه. ههر چی وشه‌ کوردیه‌کانیشه، ههر نه‌وانه‌یام به‌ پێیست دانا که ناوازه‌ و ده‌گه‌من و مانای جیاوازیان هه‌لگرتوو و پینشتر به‌ که‌می خراونه‌ته‌ فره‌هه‌نگی کوردیه‌وه. خۆشه‌ختانه‌ دواچار به‌م شیویه فره‌هه‌نگه‌که زیاتر گه‌وره‌ کرا و کرایه‌ پاشکویه‌کی کتیبه‌که.

جگه‌ له‌وه، نه‌و پینچ پارچه‌شیعره‌ فارسیه‌ نوییه که ههر له‌ نوسخه‌ی (غ)دا هه‌بوو، ته‌نیا یه‌کیان ناسناوی "سالم"ی له‌سه‌ر بوو. بۆیه‌ -نه‌وی راستی بێ- ههر نه‌وه‌یان لیک‌درايه‌وه. جوار پارچه‌که‌ی دی، ههر ده‌قی راست و دروستیان نووسرايه‌وه، له‌به‌ر نه‌وه‌ی له‌ نوسخه‌کانی دیکه‌دا نه‌بوون و ناسناوی "سالم"یان پێوه‌ نییه و خاوه‌نایه‌تییان به‌ ته‌واوی ساغ نه‌بووه‌وه.

ده‌بێ بێتم: من نه‌و مافه‌م به‌ خۆم نه‌دا ده‌ست وه‌رده‌مه‌ رینچکه‌ی کارکردنی نهم بنه‌ماله‌ گه‌وره‌ و به‌رپێزه له‌ ساغکردنه‌وه‌ی دیوانی شاعیرانی زووماندا. ده‌نا پیم وایه‌ زانستیزین و گونج‌واترین شیوه‌ی کارکردن له‌ دیوانی شاعیرانی کۆندا، نه‌وه‌یه که شیعره‌کانی نوسخه‌ی به‌ناغه‌دانراو وه‌کوو خۆیان به‌ ئیملا و پته‌کانی خۆیانه‌وه‌ بنووسینه‌وه‌ و ده‌ستکاری نه‌کړین. پاشان له‌ژیره‌وه‌ به‌ترینه‌ سه‌ر شیوه‌نووسینی نیستا و له‌گه‌ل نوسخه‌کانی دیکه‌ به‌راورد بکړین و لیک‌بدرینه‌وه. نهمه‌ جگه‌ له‌ به‌جێ‌گه‌یاندنی مه‌رامی بلا‌و‌کردنه‌وه‌ی شیعری شاعیران و دا‌بین‌کردنی ده‌قی زیاتری قۆناغیکی میژوویی نووسینی کوردی، سوودیکێ گه‌وره‌ی بۆ لیک‌کۆلینه‌وه‌ی زمانه‌وانی و زانیی چۆنایه‌تی به‌ره‌وینش- چون و گه‌شه‌کردنی زمان و شیوه‌نووسینی کوردیش ده‌بێ. لای نيمه، هیتده‌ی بێ بزاه، ته‌نیا به‌رپێز "دکتۆر نهمین موتابعی" پێره‌وی نهم شیوازی کارکردنه‌ی له‌ (دیوانی مه‌لا وه‌سه‌مان)دا کردووه.

نهم سالانه‌ که له‌ نزیکه‌وه‌ کارم له‌ خزمه‌ت کاکه‌حممه‌دا کردووه، بۆم ده‌ر که‌وتوووه‌ دواکه‌وتنی نهم دیوانه‌ و ده‌رنگ هاته‌نه‌ده‌ستی لهم پرۆژه‌ گرنه‌گه‌دا، له‌روودادامان و رووگیزی بووه‌ بۆ به‌جێ‌هێنایی ههر داوايه‌کی شیوا یا ناشیوا لێی کرای. ته‌نانه‌ت نهم دواییه‌ش که له‌ جیدا که‌وتوووه‌ و ده‌روژووری بێ

نه کراوه، حال و باری ره چاو نه کراوه و پرووی لی تراوه بو پیشه کی نووسین یا پید اچونه وهی و هر گیران یان کتیب و بابه تی دیکه ی لهم جزره. نهویش - بهینی ناگاداریم - بهو دزخه ناله باره بهوه له زۆریه ی کاتدا نه وهی پی کرابی، کردوویه. به کورتی، کاکه همه پیشتریش سالانیکی دریزی تمه نی به کاری راسپرداوی نهم و نه وهه (ریزی زۆرم بو هممویان) گوزهراندوه و خزمه تیکی بی دریتی کردوه. من خۆم چند جار یك پیم وتوه که وه کوو پیوست قه دری زانی و خوند ه واری خوی نه زانیوه و کاتیکي زۆری له کاری ناپیوستدا به سهر بردوه. ده نا نه گهر به ته وای لی براه به بو کاری خوی، به حوکمی پاشخانه دینی و رۆشنیری به که ی و شاره زایی له زانسته کانی دینی و ههردو زمانی عه ره بی و فارسیدا، ده یوانی خزمه تی زیاتر له بواری ساغکردنه وهی نه ده بیاتی کۆنی کوردیدا بکا، چونکه نهو که سانه مان له ناودا یه کجار کهم و تاگوتهران که هموو توانای و لیها تووی به کیان بو کاری و ابی!

دو اجار سیاسی هموو نهو دۆست و برابانه ی وهک به ریزان دکتۆر عه زیز گه ردی، محمه مدعه لی قه ره داخی، مامۆستا سه پان، نه مین شوان، سه لاهه ددین ناشتی، مامۆستا جه عفر، محمه مد حه مه باقی، حسین حه سن که ریم، صه باح حه سینی، عه بدوللا حه بیبی، دکتۆر نازاد عوبید سالح، دکتۆر کارزان محمه مد و جه عفر حوسین بوور "هیدی" ده کهم که هه ره به کیان - به تایه ت لهم ناخروئۆخریه دا - به هه ر شیوه یه کی وهک راویزیی کردن، ساغکردنه وه و هه له بری و ناسانکاری و ده ستخستی ده ستنوسی دیکه ی شیعه کانی سالم، هاو کارمان بوون و نه خشیان له باشه سه رخستی نهم پرۆژه یه دا هه بووه. سیاسی هموو نهو نازیزانه یش ده کهم که نهم سالانه به په رۆشی و دلسۆزیه وه له ته و ابوونی نهم دیوانه یان پرسیه ته وه و به شه و قه وه چاره رتی بلا و بوونه وهی بوون، نمونه یان زۆر بی و کاریان راست بی. سیاسی زۆریش بو به ریز خاتوو هیرۆ ئیراهیم نه حه مد که - دو ا جار - لهم ته نگانه داراییه دا کۆمه کی له چاپدانی نهم کتیبه ی کرد.

هیاوه (دیوانی سالم)، بهم شیوه و ناوه رۆکه یه وه، له ناستی چاوه روانی چه ندین ساله و په رۆشی هموو لایه کدا بی.

سلیق سالح

مهلا عبدالکهریمی موده‌رریس

کورې محمد کورې فەتاح کورې سلیمان کورې مستەفا کورې محمد و له خیتلی (هۆزی قازی)یه. بهاری ۱۳۲۳ک (۱۹۰۵) له‌دایک بووه. مندان بووه که خراوته بهر خویندنی دینی و باوکی کۆچی دوازی کردووه. دایکی و مامه‌کانی و کس و کار یاریده‌یان داوه تا درێژه به خویندن بدا. له یه‌کهم جهنگی جیهانیدا، چووته سلیمانی و له مزگهوتی مملکه‌ندی و پاشان مزگهوتی مهلا محمد دئهمینی بالیکه‌دهری خویندوویه. له گرانیه‌که‌دا گه‌راوته‌وه بۆ هه‌ورامان و چووته مه‌دره‌سه‌ی خانه‌قای دوورپووه، که حمزه‌تی شیخ عه‌لادین به‌رپوه‌ی بردووه و چاودێریه‌کی باوکانه‌ی کردووه. که شیخ له ۱۳۳۸ک (۱۹۱۹-۱۹۲۰) دا گواستویه‌تیوه بۆ بیاره، نهم چهند مانگیك لێ جیا بووه‌ته‌وه. ههر به فرمانی نهم، گه‌راوته‌وه بۆ لای و له مه‌دره‌سه‌ی عه‌بابه‌یلی لای مهلا محمد سه‌عه‌ید عوبیدی ماوه‌ته‌وه. له‌په‌رینه‌ چووته لای مهلا مه‌حمود له باله‌ك و هه‌شت مانگی لا ماوه‌ته‌وه و گه‌راوته‌وه بۆ بیاره و لای مهلا نه‌حمده‌ی ره‌ش خویندوویه. په‌بوعولنه‌موه‌لی ۱۳۴۰ک (تشرینی دووه‌می ۱۹۲۱) له‌گه‌ل مهلا نه‌حمده‌دا چووته سلیمانی و له خانه‌قای مه‌ولانا خالید گیرساوه‌ته‌وه و لای شیخ عومهری قه‌ره‌داخی خویندنی ته‌واو کردووه و شه‌عبانی ۱۳۴۳ک (مارتی ۱۹۲۵) ئیجازه‌ی وه‌رگرتووه.

پاشتر چووته دینی (نیرگه‌جاری)، فه‌قی راگرتووه و ماوه‌ته‌وه تا کۆتایی ۱۳۴۸ک (۱۹۳۰). به داوای شیخ عه‌لادین، بووه به مامۆستای مه‌دره‌سه‌ی بیاره و تا ۱۳۷۱ک (۱۹۵۱) ماوه‌ته‌وه. به‌هاری نهم سه‌له گواستویه‌تیوه بۆ سلیمانی و له مزگهوتی حاجی حان دامه‌زراوه تا سه‌ره‌تای هاوینی ۱۳۷۴ک (۱۹۵۴) که چووه که‌رکوک و له ته‌کیه‌ی شیخ جه‌میلی تاله‌بانی جینگیر بووه. پاش کۆچی دوازی مهلا "محمدی قزلجی"ی مامۆستای مه‌دره‌سه‌ی شیخ عه‌بدولقادر گه‌یلانی، چووته به‌غدا و بووه به پیشووی مزگهوتی نه‌حمده‌ی و مامۆستای مه‌دره‌سه‌ی مزگهوتی شیخ عه‌لی. ۱۹۷۳ خانه‌نشین بووه، به‌لام ههر له مزگهوتی شیخ عه‌بدولقادر ماوه‌ته‌وه. رۆژی ۲۹ی ئابی ۲۰۰۵ له به‌غدا کۆچی دوازی کردووه و ههر له گۆرستانی تایه‌تی شیخ عه‌بدولقادر گه‌یلانی نێژراوه.

بهره‌مه‌کانی: ۳۳ کتیب و نامیلکه (به کوردی)، ۲ کتیب (به فارسی) و ۲۰ کتیب و
نامیلکه (به عه‌ره‌بی). (دیوانی بی‌سارانی) یه‌که‌یشی هیشتا ده‌ست‌نوسه.
(سه‌رجاوه: عبدالکریم المدرس، علماؤنا فی خدمة العلم والدين، ط ۱، دار الحرية للطباعة - بغداد، ۱۹۸۳،
ص ۳۲۴-۳۳۲)

فاتح عهبدولکه‌ریم

کۆرپه‌گه‌وره‌ی مامۆستا مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌رریسه، ۱۹۲۶ له دینی (نیرگسه‌جار) له‌دایک بووه. هه‌موو پله‌کانی خۆیندنی دینی لای باوکی له (بیاره) ته‌واو کردووه و ئیجازه‌ی مه‌لایه‌تی وه‌رگرتووه. نه‌و ماوه‌یه‌ هیندی دهرسی لای مه‌لا باقر له دینی (بالتک)ی ناوچه‌ی مه‌ریوان و لای مه‌لا حه‌سه‌نیش له دینی (عه‌بابه‌یلی) خۆیندووه. چه‌ند سالتیک به‌ چاودێری باوکی دهرسی به‌ فه‌قی و توره‌ته‌وه. ۱۹۵۰ (بیاره)ی به‌جی‌هه‌شتووه و له دینی (مۆرتکه)ی ناوچه‌ی بازیان و دینی (بزه‌بیان)ی ناوچه‌ی شارباژێر مه‌لا بووه و فه‌قی راگرتووه. له‌ نه‌یلوولی ۱۹۵۴دا له‌به‌ر چالاکی سیاسی گه‌راوه و خراوته گرتووخانه‌ی سه‌رشه‌قام له سلیمانی و له ۱۹۵۵یشه‌وه تا ته‌مووزی ۱۹۵۷ دوو‌خراوته‌وه بۆ به‌ندێخانه‌ی (نوگره‌ سه‌لمان). پاش ۱۴ی ته‌مووزی ۱۹۵۸، به‌ردراوه و گه‌راوه به‌ پێشنوێژ له‌ به‌غدا. پێ‌به‌پێ (گۆشه‌ی جووتیاران)ی له‌ به‌شی کوردی رادیۆی به‌غدا هه‌بووه و له‌ گۆڤاری "هه‌یو"ی زمانی‌ حالی (پانه‌ی سه‌رکه‌وتنی کوردان)یشدا کاری کردووه. ۱۹۶۰ گه‌راوه به‌ مامۆستای سه‌ره‌تایی و پێ‌ له ۱۵ پازده‌ ساڵ له‌ ناوچه‌ی (عه‌زیزیه)ی پارێزگای کووت و له‌ به‌غدا مامۆستا بووه. نه‌مجا گه‌راسه‌زواوه‌وه بۆ کتێبخانه‌ی ده‌ستووسی دائه‌ره‌ی شوینه‌وار و تا‌خانه‌نشین بووه، له‌وێ کاری کردووه. سالانی ۱۹۶۸-۱۹۷۲ له‌ کۆلیجی (الدراسات الاسلامیه) خۆیندوویه و به‌کالۆریۆسی شه‌ریعه‌ت و ئادابی به‌ پله‌ی (زۆرباش) به‌ده‌ست هه‌تاره. له‌ زانستگای نه‌زه‌هر وه‌رگه‌راوه بۆ خۆیندنی ماجستێر، به‌لام نه‌یتوانیوه ب‌روا. سالانی ۱۹۷۵-۱۹۸۵ له‌ به‌شی کوردی هه‌ردوو رۆژنامه‌ی "التآخ" و "العراق"دا کاری کردووه.

به‌رهمه‌کانی نه‌مانه بوون:

۱. دیوانی نالی (به‌ هاوکاری باوکی).
۲. دیوانی فه‌قی قه‌دری هه‌مه‌وه‌ند، شه‌رح و لیکه‌دانه‌وه‌ی (عه‌قیده‌ی مه‌رچییه)ی مه‌وله‌وی (به‌ هاوکاری باوکی).
۳. وه‌رگه‌رانی چه‌ند کتێبکی خۆیندنی قوتابخانه.

والصلی علی نذیر الوطوبت کما قال
 داروی پویشید بوی که نغمی برآ
 در کی حکمی که برود از دست ما برود
 بوی عالی شود با نردی ما برود
 بر لبه آوی ایله آوی قوت کین
 ناست در شیش برعی دایه جی کین
 چون که نیتی قوشین معلومی پس کین
 بر چه تمام رسد در شب کین
 سببش مخدوم کرم عبدلین کین
 اسحق زلف شومازی کین
 اللهم اعفله ولک الحمد
 کرم محمد خان کین
 کرم محمد خان کین
 کرم محمد خان کین

مکتبای اِقْرَأِ التَّقَافِي

www.lqra.ahlamontada.com
 لئکتب (کوردی ، عربی ، فارسی)

بنگهی زین

